

பேரன்புமுண்டு வந்தான். உள்ளம் கனிந்த பத்திமாணை அவன் இவரிடம் பொருளைச் சேர்த்துவிடப் பலமுறை முயன்றான். இவர் யாதும் கொள்ளாமல் எள்ளித் தள்ளிவிட்டார். பொறிகளை வென்று நெறி நின்ற காட்சியவர் வறுமையுற்றனும் எவர் பொருளையும் விரும்பார்; எவ்வழியும் செவ்விய நீர்மையாய் வாழ்வார் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்துகின்றது.

என்றும் பிறர்பொருளை எட்டியேன எண்ணிநிற்பர் நன்றறிந்த மேலோர் நயந்து.

எளிமையுறினும் எவர் பொருளையும் விழையாதே.

175. மேலாம் அறிவுற்றும் வெண்கைக் கணனிழிந்து
கோவிழந்தான் என்பனை குமரீரசா—சாலவே
அஃகி அகன்ற அறிவென்றும் யார்மாட்டும்
வெண்கை வெறிய செயின்.

(ரு)

இ-ள்.

குமரீரசா! நிறந்த அறிவுடையனாயிருந்தும் பொருளை அவாவிடாமல் கணன் ஏன் இழிந்து ஒழிந்தான்? எனின், யார் மாட்டும் வெண்கை வெறிய செயின் அஃகி அகன்ற அறிவு என் னும் என்க. வெண்காமையே கிழமிய விவேகமாம்.

எல்லாரிடத்தும் பொருளை விரும்பிப் பொல்லாதன புரிந்தால் நுணுக விரிந்த அறிவினால் மனிதனுக்கு யாதொரு பயனும் இல்லை.

மெய்யறிவோர் வெண்கார் என்று முன்னம் குறித்தார்; வெண்காமையே அறிவுக்குப் பயன் என இதில் வலியுறுத்தி உரைக்கின்றார். ஆசை மிகின் அறிவு நீசமாகின்றது.

அஃகி அகன்ற அறிவு, = நுண்மையாய்ப் பாரந்த உணர்வு.

அஃகல் = நுணுகல். அகலல் = விரிதல். அஃகலும் அகல லும் அறிவை உரமா வளம்படுத்தும் ஆதலால் அவை அடை களாய் வந்தன. முன்னது நுண்ணிதாய் எங்கும் நுழைந்து நோக்கவும், பின்னது பல நூல்களிலும் விரிந்து பாரந்து விரைந்து செல்லவும் வல்லதாம். நுண்மாண் நுழைபுலம் கண்ணியமா நண்டு எண்ணியுணர் வந்தது. கூர்மையை முதலில் குறித்தது அதன் சீர்மை கருதி. நுட்பமும் திட்பமும் ஒட்பமாம்.

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

கூரிய சீரிய பேரறிவுக்கு அடையாளம் பிறர்பொருளைப் பிழையாக விழையாமையே யாம். விழையின் அந்த அறிவு பழுதாய்ப் பாழ்படுகின்றது. அரிய அறிவின் பயனை இழப்பது வெறியர் செயலாம். வெறி விரிய விபரீதங்கள் விரிகின்றன.

இயற்கையான நுண்ணறிவும், செயற்கையான கல்வியறிவும் ஒருங்கே பொருந்தி கின்று மனிதனுக்குச் சிறந்த மதிப்பை அருளுகின்றன. அந்த மதிநலம் விதிமுறை தழுவிவரும் அளவே விழுமிய மேன்மையாய்க் கெழுமி வருகிறது; வழுவின் இழிவுகிறது. நெறியும் நீதியும் அறிவுக்கு ஒளியருளுகின்றன.

அறிவு என்னும்? என்றது அவமே பாழாம் என்பதைத் தெளிவுறுத்தி நின்றது. தொனிக்குறிப்பு நுனித்தூணா வரியது.

இழிந்த ஆசையை அடக்கி ஆள்பவனே உயர்ந்த அறிஞன்; அதன் வழியே இழிவாய்ச் செல்ல நேர்ந்தால் அவன் பேதையாயிழிந்து ஏதமடைகிறான். நசை படியின் வசை படிக்கின்றது.

வெறிய என்றது வெறுக்கத்தக்க வெய்ய செயல்களை.

பொருளாசை ஏறின் எவனும் மருளையு இழிதொழில்களைச் செய்ய நேர்வன் ஆதலால் அவன் வெறியன் என நேர்ந்தான்.

வெறி = அச்சம், ஆவேசம், மயக்கம், பைத்தியம்.

வெறியாட் டயர்ந்த. (தொல்காப்பியம், புறத் 5)

வெறியயர் களன். [திருமுருகு, 222]

வெறியயர் களந்தொறும். (குறுந்தொகை 53)

வெறியயர் வியன்களம். (அகம், 242)

வெறிஎனக் கூறும். (ஐங்குறு, 243)

வெறியுறு நுடக்கம். [பதிற்றுப்பத்து, 51]

வெறிக்குரவை. [புறம், 22]

வெறிகொண்டாள். (பரிபாடல், 9)

வெறியாடும் வெங்களத்து. [சிலப்பதிகாரம், 24]

வெறிக்களம் கடுப்ப. [பெருங்கதை, 2, 2, 104]

வெறியயர் வெங்களத்து. (நாலடியார், 16)

வெறியாட்டயர்மன்றம். [தணிகைப்புராணம், நாடு, 46]

வெறியன மிழற்றுகின்ற. [இராமா, மிதிலை, 15]

வெறி நிலையை இவை நெறிமுறையே விளக்கியுள்ளன.

மதுவின் மயக்கத்தாலும் ஆவேசத்தாலும் மதியழிந்து கிளை
 குறித்த செவ்வதேயல் பொருளாசையால் மருள்கொண்டு
 புரிவன புவழியான என வந்தன. பொல்லாத நசை உள்ளத்தில்
 புருந்தாக அக்காலிகள் கல்வ நெய்ப்புறையில் நயக்கமுடியாத;
 இவ்வாறு முன் எவ்வழியும் பொருளைக் கவர்ந்து கொள்ளவே
 மருளவாய் விரைந்த விவழிக்கு மாண்புடைய முன்பு மழலுவன்.

பொருள்களைச் சீக்கிரமாகப் பறித்து

முன்பு மழலுவன்

(புதுப்பாழிக்காஞ்சி)

பொருள்களைச் சீக்கிரமாகப் பறித்து மது ஐழிசெயல் புரிவன்
 எனக் கூட ஸாரிபிழாரி நூல்வாய் அறிந்தநடுநடுநூர். தன்னைப்
 பிரயன் சூகந்து நீசாசனாசனா அழிந்தவநீர் நாயராய் உயர்ந்து
 திகழ்வனார். அகலவாய் ஆவா அறிவின் அரு நல்ல அறிவாகிறத.

கடமருள் வந்ததழிவு ஓளவழிப் பிரயன் றுபின்

கிடைக்க வாய் வாயுள் நீமல்விளர்ந்து ஒடியே

கடக்கம் ஆவாசனா மணலுறாய் உவப்பினால்

அகலவாய் அறிவின் அறிவி வாளரால். (பாகவதம்)

ஆவாசனா மணலுறாய் உவப்பினால் பொருள்
 கடைத் தாண்டலாக; அல்லலே புரிவது; யார் மாட்டும் பொருள்
 இயல் அறிவாளர் ஆவா வன்னாய் இது இங்கே கூர்ந்து சிந்திக்க
 அறிவது மணலுறாய் படு நீசங்கள் நெடிது விளைகின்றன.

எவ்வாயு மணலுறாய் உவப்பினால் தமக்கும்

கவலிவழிக்குப் புரிவதும் தையலார் தங்கள்

கவலில் மணலுறாய் அறிவதும், கற்குநூற் கலைகள்

அவ்வாயு மணலுறாய் உவப்பினால் பொருள் விருப்பன்றே.

(சேதுபுராணம்)

பொருள் நசை புரியும் புலை கிலைகளை இது தெளிவா விளக்கி
 அக்காலிகள் கல்வ நெய்ப்புறையில் நயக்கமுடியாத
 இவ்வாறு முன் எவ்வழியும் பொருளைக் கவர்ந்து கொள்ளவே
 மருளவாய் விரைந்த விவழிக்கு மாண்புடைய முன்பு மழலுவன்.

அகலவாய் அறிவின் அறிவி வாளரால். (பாகவதம்)
 அகலவாய் அறிவின் அறிவி வாளரால். (பாகவதம்)
 அகலவாய் அறிவின் அறிவி வாளரால். (பாகவதம்)

அல்லது செய்வார் அரும்பொருள் ஆக்கத்தை
நல்லது செய்வார் நயப்பவோ---ஒல்லொலிநீர்
பாய்வதே போலும் துறைவகைள் தீயன
ஆவதே போன்று கெடும். [பழமொழி, 173]

நல்ல அறிவுடையோர் பிறர் பொருளை நயவார் என
முன்துறையரையனார் இங்ஙனம் கூறியிருக்கிறார். பொல்லாத
ஆசையை அடக்கி மனத்தை நல்ல வழியில் செலுத்த வல்லது
அறிவு; அத்தகைய அறிவு ஆசைக்குத் துணையாய் நின்று கபட
யுத்திகள் புரிந்து அயலார் பொருளைக் கவர நேர்ந்தால் அது
மிகவும் மோசமாம். ஆகவே வெஃகாமை என்னும் இவ்வதிகா
ரத்தில் அறிவை இவ்வாறு செவ்வையாத் தெரிய விளக்கினார்.

பொருளாசை அறிவைக் கெடுத்து மனிதனை வெறியனாக்கி
மருளான இருளில் தள்ளிவிடும் என்பது உள்ளியுணர வந்தது.

Covetous men are fools, miserable wretches, buzzards,
madmen, who live by themselves, in perpetual slavery.
(Burton)

“பொருளாசை மிகுந்தவர் தம்மைத் தாமே நிலையான அடி
மைகளாக்கிப் பித்தர்களாய் மூடர்களாய் இழிவான ஈனமடை
யர்களாயுள்ளனர்” என பார்ட்டன் என்னும் அமெரிக்க அறிஞர்
வெஃகலின் வெறி நிலையை இங்ஙனம் நன்கு விளக்கி யிருக்கிறார்.

பிறர் பொருளை மருளாய் விழைபவன் பேதை வெறியனா
யிழிந்து ஒழிக்கிறான். இவ்வண்ணமை கணன்பால் காண நின்றது.

ச ரி த ம்.

இவன் அபிசித்து என்னும் அரசனுடைய புதல்வன். தலை
சிறந்த அறிஞன். கலைகள் பலவும் பயின்று தெளிந்தவன். பரு
வம் எய்தியவுடன் அரசவரிமையை அடைந்த ஆட்சிபுரிந்து வந்
தான். ஆட்சிமுறை மாட்சியாய் நடந்து வந்தது. ஒரு நாள்
தனது பட்டத்தைக் குதிரையில் ஏறி அயலேயிருந்த மலைச்சார
லுக்குச் சென்றான். படைவீரர்களும் சிலர் தொடர்ந்து போனார்.
இனிய பொழில் வளங்களை நோக்கி உல்லாசமா உலாவி வருங்
கால் அங்கே தனியேயிருந்த ஒரு புனித ஆசிரமத்தைக் கண்
டான். பரிசையிட்டு இறங்கி உள்ளே போனான். அரிய தவ
முடைய ஒரு பெரியவரைக் கண்டு வணங்கினான் கபிலமுனிவர்

என்னும் அம்மாதவர் மன்னவனைக் கண்டதும் இனிது உபசரித்
தான். அரசனோடு வந்தவர் யாவருக்கும் சிறந்த விருந்து புரிந்
தான். அருமையான இனிய சுவை விருந்தை அருந்தி மகிழ்ந்த
இவன் பெரிதும் வியந்தான். யாதொரு பொருளும் இல்லாமல்
தனியே வனத்திலுள்ள துறவி இத்தகைய அற்புத விருந்தை
எப்படிச் செய்தார்? என்று அதிசயம் அடைந்த இவன் அம்
முனிவரிடம் நிலைமையை நேரே வினவினான். யோக சித்திகளு
டைய அவர் உண்மையை உரைத்தார்: “சுந்தாமணி என்று ஒரு
தெய்வ நிதியுளது; சீவ கருணையோடு சிந்தித்த எதையும் அது
தரும்; அதனை உரிமையோடு கருதினான்; அது அமுத சுரபி
மூலம் இந்த இனிய விருந்துகளை உங்களுக்கு ஊட்டியருளியது”
என்று அந்த ஞானயோகி நயமா நவீன்றார். நவிலவே இவ
னுக்கு நகை விரிந்தது. “ஒரு நாட்டில் உள்ள அரிய பொருள்
எதுவும் அந்த நாட்டை ஆளும் அரசனுக்கு உரியது; எல்லாம்
துறந்து காட்டில் ஒதுங்கியுள்ள தங்களுக்கு இவ்வளவு அதிசய
நிதி வேண்டியதில்லை; என்னிடமே அந்த மணியைத் தந்தருளுங்
கள்” என்று இம்மன்னன் கேட்டான். அம்மாதவர் புன்னகை
புரிந்தார்: “அரசே! அது தாவுரியது அன்று; தெய்வீகமுடை
யது; தாய் தவநிலையிலுள்ளவர்க்கே அது நேயமாய் அருள்
புரியும்; அதனை விழைவது பெரிய பிழையாம்” என்று வினைவுகளை
அவர் விளக்கி யுரைத்தார். இவன் வெகுண்டு மீண்டான்; அரண்
மனையை அடைந்தான். முனிவரிடமுள்ள மணியைக் கவர்ந்து
வரும்படி சில படை வீரர்களை அனுப்பினான். போனவர் யாவ
ரும் முனிவர் வெகுளியால் மாண்டு மடிந்தனர். நீண்ட பழியும்
அயரா முற் அடைந்து இவன் நொந்து தனித்தான். கொடிய ஆஸை
யால் நெடிய நாசம் அடைந்தான் என்று யாவரும் இவனை
இகழ்ந்து பழித்தார். இவனது பழி யாண்டும் நீண்டு நின்றது.

ஓர் பொருளை வெண்கியதால் உள்ளதிரு எல்லாம்போய்ச்
சீரழிந்து மன்கணன்றேர் செத்தானே—யாரெனினும்
உள்ளம் திரிந்தக்கால் உற்ற வளம்என்னும்
வெள்ளம் திரிந்து விழும்.

உலகம் இவ்வாறு எள்ளிஇகழ் இவன் இழிந்து ஒழிந்தான்
வெண்கி வெறிய செயின் அண்கி அகன்ற அறிவாளனும் இது
யான் என்பதை எவரும் தெளிய இவன் விளக்கி நின்றான்.

அயலார் பொருளை அவமா விழையின்
மயலா யிழிவர் மருண்டு.

பிறர் பொருளை விழைந்து பேதையாய் அழியாதே.

176 வென்றி மிகுகார்த்த வீரியனோர் ஆவைவெஃகிக்
குன்றினான் என்னே குமரேசா—நன்றும்
அருள்வெஃகி ஆற்றின்கண் நின்றான் பொருள்வெஃகிப்
பொல்லாத சூழக் கெடும் (கூ)

இ-ள்.

குமரேசா! கார்த்த வீரியன் ஒரு பசுவை விரும்பியதால்
என் படு கேடு உற்றான் எனின், அருள் வெஃகி ஆற்றின் கண்
நின்றான் பொருள் வெஃகிப் பொல்லாத சூழக் கெடும் என்க.

அருளை அவாவி நல்ல நெறியில் நின்றவன் பிறன்பொருளை
விருப்பிப் பொல்லாதன புரிய நேரின் புலையாய்க் கெடுவன்.

அருளும் பொருளும் இங்கே கருத வந்தள்ளன.

உயிர் துயர் நீங்கி உயர அருள் ஆகவாகிறது.

உடல் இதமா வாழப் பொருள் துணைபுரிகிறது.

உடல்களை மருதியுள்ள உயிரினங்கள் அறிவு இச்சை
செயல்களால் பழகிய வாசனைப்படியே யாண்டும் பயின்று வரு
கின்றன. பிறவி எவ்வழியும் வெவ்வித துயரங்களுடையது;
புலையான துன்பங்கள் நீங்கி நிலையான இன்பத்தை அடைய
நேர்ந்த தெருளுடையார்க்கு அருளை இனிய உறவா அமைகிறது.

அருள் என்பது எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி உருகும் செவ்விய
நீர்மை. இந்த அருளுடையவரே பஃம்பொருளின் அருளை எளிதே
அடைய நேர்கின்றார். சீவ அருள் வழியே தேவ ஒளி வருகிறது.

அருட்கண் இலாதார்க்கு அரும்பொருள் தோன்று;

அருட்கண் உளோர்க்கு எதிர் தோன்றும் அரணே;

இருட்கண்ணி னோர்க்கு அங்கு இரவியும் தோன்றுத்

தெருட்கண்ணி னோர்க்கு எங்கும் சீரொளி யாமே.

(திருமந்திரம், 1808)

அருளும் தெருளும் உடையவரே சிவனை நேரே கண்டு
களிக்கின்றார்; அல்லாதவர் காணாது ஒழிகின்றார் எனத் திருமூலர்

இவ்வாறு கூறியுள்ளார். அருளை இழந்தவர் விழியீழந்த குருடராய் இழிந்து ஒழிகின்றனர்; அதனையுடையவர் ஒளியுடையராய் உயர்ந்த உய்தி பெறுகின்றார். பாகதிக்கு வழியான இந்த அருளும் வெஃகாமை தோய்ந்து வரும் அளவே விழுமிய மேன்மை வாய்ந்த வருகிறது. வெய்ய நசை ஒழியவே மெய்ஒளிகிறதது.

உலக போகங்களை உதவி வருதலால் பொருள் எவரையும் வசம் செய்து கொள்கிறது. கொள்ளினும், உயர்ந்த அருளுடையார் அந்த மருளில் இழியாமல் தெளிவோடு தீவ்ஷிய நிலையை அடைகின்றார். இருளான மருளை நீக்கி அருள் தெருள்புகிறது.

பொருளுடையான் கண்ணதே போகம்; அறனும்
அருளுடையான் கண்ணதே ஆகுமீ--- அருளுடையான்
செய்யான் பழிபாவம் சேரான் புறமொழியும்
மய்யான் பிறர்செவிக் குய்த்து. (சிறுபஞ்சமூலம், 3)

பொருள் நிலையும், அருள் கிலையும் ஒருங்கே இங்கு அறிய வந்தனா. அருளாளன் பழி பாவங்களை அணுகான்; இழிமொழிகள் கூறான்; எவ்வழியும் புண்ணிய சீலனாய்ப் பொலிந்து விளங்குவான் எனக் காரியாதான் இவ்வாறு தெளிவாக் கூறியிருக்கிறார்.

இறைவனது அருளை நாடித் தரும் நெறியில ஒழுக்கி வரும் விழுமிய வெஃகாமை பிறர்பொருளை மருளாய் நாடலாகாது; நாடித் தருவது வெஃகாமை யாண்டும் நெடிய கேடே தரும்.

அறிவு அகன்ற அறிவும் வெஃகாமை விளியும் என முன்பு கூறினார்; இதில், அருளும் அது புரியின் மருளாம் என்கிறார்.

அறிவும் அருளும் ஆன்மாவுக்கு மேன்மையான இன்ப கைக்களை அருளவுரியன; அவை நெறிமுறையே மருவிவரின் பெரிய மனமகன் பெருவி வரும்; நெறி பிறழ்ந்த பழி நசை படிந்தால் இழி தயாங்களாம் என்பது விழி தெரிய வந்தது.

அருளுடைய சிறந்த ஞான யோகிகளும் பொருளாகை புலின் மருளாசயிழிவுறுவர்; பொருள் விவழவு ஒழிந்த அளவே அவர் பெருளுடையாய்ச் சிறந்து தேச மிகுந்து திகழ்கின்றார்.

யோகி யுலுஜீ, க ஸ, த, தம் ஆ, க்மாநம
விசாஜி அபரிக்ரஹ: (கீதை, 6, 10)

எவர் பொருளையும் கவராமல் இச்சையற்றவனாய் எப்பொருள்

முதும் தன் சித்தத்தை அமைதியா யோகி வைத்தக் கொள்ள வேண்டும் எனக் கண்ணன் இன்னவாறு கூறியுள்ளார். பரம் பொருளை அடையவழி வெறும் பொருளை விரும்பாமையேயாம்.

அயலான் பொருளை அவரின் பின்பு அதனைக் கவர்ந்து கொள்ளக் களவு வஞ்சனை முதலிய இழிபழிகளைச் செய்ய நேர்வன்; அழி தொழில்களில் நுழைவன்; புலையான அந்த ஈன நிலைகள் எல்லாம் பொல்லாதன சூழ என்றதனால் தெரிய தின்றன.

புணர்வு விரும்பல் பொல்லாது (பெருங்கதை, 3, 1, 168)

நல்லாள் வீணை பொல்லாமை. (சீவகசிந்தாமணி, 717)

பொல்லாங்கு என்பவை எல்லாம்தவிர்.

(கொன்றைவேந்தன், 68)

✓ நல்லாள் மேல் பெல்லாதாள் (இராமா, சூர்ப்ப, 121)

நல்லது அல்லாதது பொல்லாதது ஆயது. நல்லாள் எனச் சீதைநாயக் குறித்த கவி பொல்லாதாள் எனச் சூர்ப்பநகையை இப்படி எள்ளி இகழ்ந்து இளிவாகச் சொல்லியுள்ளார்.

அருள் வெண்கலும் ஆற்றின்கண் நின்றலும் அரிய தவங்களாம்.

பொருள் வெண்கலும் பொல்லாத சூழலும் புனைத்துயர்களாம்.

சேடன் விரிக்கும் ஆயிரம் வாயில் இகழ்நஞ்சும்

ஓடு கடற்குள் உற்றிடு நஞ்சும் விடம் அன்றே;

பாடமை வுற்ற தேவர் பொருட்பன் மறையாளர்

தேடிய பொன்னே நஞ்சிவை கொள்ளின் தீதாமால்.

[கூர்மபுராணம்]

பிறர் பொருளை நஞ்சு என அஞ்சி விலகு என இது விளக்கியுளது. விதிவிலக்குகள் மதி நலங்களை நன்கு அருளுகின்றன.

சிறந்த நிலையில் உயர்ந்திருந்தாலும் பிறன் பொருளை விழைந்து கவர்ந்தால் அவன் இழிந்த படுவான். இன்னொரு பழிகளை அடைந்து அழிவான். இது கார்த்தவீரியன்பால் தெரிய தின்றது.

ச ரி த ம்.

இவன் கிருதவீரியன் என்னும் அரசனுடைய தலைமைப் புகல்வன். தாய் பெயர் சுகந்தை. இவன் அதிகசயமான வரபலங்களை யுடையவன். அறிவிலும் வலியிலும் சிறந்தவன். பெரிய

போர் வீரன். மாயிடமதி என்னும் அழகிய நகரிலிருந்து இவன் அரசு புரிந்து வந்தான். ஒரு முறை நருமகை நதி அருகே இலங்கை வேந்தன் இவனோடு போராட முண்டான். அரிய திறலுடைய அவனை இவன் பொருது வென்றான். அதனால் இராவண சித்து என்னும் வெற்றிப் போர் பெற்றான். இவனுடைய அதிசய மெய் வலியை வியந்து ஆயிரம் கைகளுடையான் என் மாயிருஞாலம் புகழ்ந்து வந்தது. இங்ஙனம் இசை திசை பரவ ஆட்சி புரிந்து வந்தவன் ஒருநாள் சமதக்கினி முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தை அடைந்தான். சாந்தசீலரான அம்மாதவர் இவ்வேந்தனை உவந்து உபசரித்தார். அவரிடமிருந்த காமதேனு என்னும் தெய்வப் பசுவைக் கண்டான். தனக்கு வேண்டும் என்று விரும்பிக் கவர்ந்து கொண்டு போனான். முனிவர் அதைக் குறித்துக் கவலையுறவில்லை. அவருடைய மகன் பரசுராமர் அறிந்து சினந்தார். விரைந்து நேரே சென்றார்; இவனோடு போராடி வென்றார். இக் கோனைக் கொன்று அக் கோவை மீட்டிக் கொண்டு போனார். பேரில் இவன் மாண்டு மடிந்ததை அறிந்து மாதவர் மிகவும் வருந்தினார். வினையின் விளைவினைக் கருதி மறுகினார். மகன் செய்த பாவம் தீரும்படி தவம் புரிய அவர் ஏவினார்

ஓம வார்தழற்கு உரிய நல்கும்அக்
காம தேனுவைக் கண்டு கொண்டுடன்
சேம மாதவன் சேர்ந்த சாலைவாய்
நாம ராமனும் நண்ணி னானரோ.

(1)

தாதை தாளினை சார்ந்து கைதொழா
ஓதினான் அவண் உற்ற வாறெலாம்
நீதி மாதவன் நெஞ்சு நொந்துகேட்டு
ஏதம் நீசெய்தாய் என்று சொல்லினான்.

(2)

சொல்லும் அந்தணர் துன்பு செய்துளார்க்கு
அல்லல் செய்திடார் அருளின் வைகுவார்;
வில்லொடு அம்பையும் மேனி வேந்தையும்
கொல்லும் வெஞ்சினம் கொண்டது என்கொலோ? (3)

காவ லன்தனைக் கடிது காதுவெம்
பாவம் நீப்பிபுப் பாரின் வைகிய
தாவில் தீர்த்தம்நீ சார்ந்து தோய்திஎன்று
ஏவ மைந்தனும் ஏகினானரோ.

பாகவதம், 9-13)

நிருக்ஞரத் குமரேச வெண்பா

கிஷ்டுத் தள்ள நிகைகளை இவை தெளிவா விளக்கியுள்ளன. தெய்வத்திருவருளை எய்தித் திவ்வியநிலையில் சிறந்திருந்த வேந்தன் பிறன் பொருளை விழைந்து வவ்வியதால் இழிந்து அழிந்தான். பொருள் வெஃகிப் பொல்லாதன புரிந்தால் அவர் எவ்வளவு அருள் நலமுடையவராயினும் கெடுவர்; அவலத் துயர்கள் விரைந்து வரும் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து தெளிந்தது.

பெற்றபே நெல்லாம் பிறழ்ந்திழிவர் மற்றவர்கை
உற்றபொருள் வெஃக லுறின்.

பிறன் பொருளை விழையின் பெரும்பிழை வினையும்.

177. தள்ளாத் தனபதிபொன் தாயத்தார் வெளவியுமேன
கொள்ளவில்லை இன்பம் குமரேசா—எள்ளளவும்
வேண்டற்க வெஃகியாம் ஆக்கம் வினைவயின்
மாண்டற் கரிதாம் பயன். (எ)

இ-ள்

குமரேசா! தனபதி வணிகன் பொருளை விழைந்து கவர்ந்த தாயத்தார் ஏன் அதனால் பயன் அடையவில்லை? எனின், வெஃகி ஆம் ஆக்கம் வேண்டற்க; வினைவயின் பயன் மாண்டற்கு அரிதாம் என்க. விழைவின் வினைவு விழி தெரிய வந்தது.

பிறர்பொருளை விழைவதால் நேரும் வளம் முடிவில் நலம் வினையாத; கேடே தரும் ஆதலால் அதனை வேண்டாது ஒழிக.

நெறியே முயன்று வருவதே நல்ல ஆக்கமாம்; அதுவே எவ்வழியும் இன்பநலன்களை அருளி வரும். பிழையான வழியில் விழைந்து ஈட்டுவது யாண்டும் பழியும் தன்பமுமே காட்டும்; அதனை ஆக்கம் என்று விரும்புவது நஞ்சை அமுது என்று உண்ண எண்ணுவதேயாம் வேண்டற்க என்று வியங்கோளால் வேண்டியது, வினை நசையால் மாந்தர் இழிந்து ஒழிந்தபோகாமல் தெளிந்து வாழ வேண்டும் என்னும் நீண்ட கருணையேயாம்.

இனிய சுகங்களை அனுபவிக்கலாம் என்றே மனிதன் ஆவலோடு பொருளை ஈட்டுகிறான்; அந்த ஈட்டம் நல்ல வழியில் வந்தால் நலம் பல தந்து வழி வழியே வளர்ந்து வரும்; தீய வழியில் லானால் தன்பமும் பழியுமே காட்டி இறுதியில் இழிவாய் அழிவே செய்யும் உரிய நெறி தவறினால் கொடிய துயரமே.

முறையே மணந்து கொண்ட மனைவியோடு மருவி வாழின்
அது நெறியான சுகமாம்; அயலான் மனைவியை விழைந்து தழுவ
நேரின் பழியும் துன்பமுமாய் அழிவே சேரும். அதுபோல் நேர்
மையான முறையில் முயன்று வந்த பொருள் உயர்ந்த இன்ப
மாம்; நெறிகேடாய்ப் பிறன் பொருளை விரும்பிக் கவர்ந்தால்
அது இழிதூயரங்களாய் விரிந்து அழிவையே செய்துவிடும்.

அலவுற்றுக் குடிசுவ ஆற்றின்றிப் பொருள்வெஃகிக்
கொலையஞ்சா வினைவரால் கோல்கோடி யவனிழல்
உலகுபோல் உலறிய உயர்மர வெஞ்சரம். [பாலைக்கவி, 10

குடிகளிடம் கொடுமையாய் அரசன் பொருளை வெஃகின்
அவன் குடி பட்டமரம்போல் பாழ்படும் என இது சுட்டியுள்
ளது. வெஃகுவதால் வினைந்து வரும் ஆக்கம் அழி கேடுகளையே
ஆக்கும்என்பதை இங்கேநன்கு நோக்கி அறிந்து கொள்கிறோம்.

பீடில் செய்துகளால் களவில் பிறர்
வீடில் பல்பொருள் கொண்ட பயன்எனக்
கூடிக் காலொடு கைகளைப் பற்றிவைத்து
ஓடல் இன்றி உலையக் குறைக்குமே. (வளையாபதி)

வஞ்சனை சூது களவுகளால் பிறர் பொருளைக் கவர்ந்து
கொண்டவர் நரகில் தூயரம் உறுவதை இது காட்டியுள்ளது.

உள்ளது ஒருவர் ஒருவர்கை வைத்தக்கால்
கொள்ளும் பொழுதே கொடுக்கதாம்---கொள்ளார்
நிலைப்பொருள் என்றதனை நீட்டித்தல் வேண்டா
புலைப்பொருள் தங்கா வெளி. (பழமொழி, 17)

அடைக்கலமாக வைத்த பொருளை உடனே கொடுத்துவிடு.
மறைத்துக் கொள்ளாதே; கொண்டால் புலையான பழியாய்ப்
பொல்லாத தூயரே தரும்; ஒல்லையில் ஓர்ந்து யாண்டும் நல்ல
தே செய் எனக் குறித்துள்ள இது கூர்ந்து சிந்திக்க வரியது.

பிறர்பால் பறித்தபொருள் பீடையாய் என்றும்
மறமே விரித்து மடிக்கும்---நிறமான
பாலில் பிரையிட்ட பாடே படிந்ததுடன்
கோலிக் கவர்ந்த கொளல்.

முயற்சியால் வந்த நல்ல செல்வத்தோடு பொல்லாத வழி
யில் பறித்த புலைப்பொருளைச் சேர்ப்பது பாலில் பிரை இட்டது

போலாம். வாழ்வை நிலைகுலைக்கும் பாழ் வரவை யாதும் விரும்பலாகாத. இன்னலை இனியது என உன்னுவது மடமையாம்.

மன்னவர் செம்பொன் வேதியர் பைம்பொன் வளர்தேவர்
நன்னிதி ஓர்சற் றுயினும் வவ்வ நசையுற்றால்
தன்னுடை முன்னைக் கைப்பொரு ளும்போய்த் தாழ்வாகி
இன்னல் உழக்கும் ஆருயிருக்கும் ஈருமல். [கூர்மபுராணம்]

படுமுன் பொருட்குப் புதுவெள்ளம்
பழையநீரை உடைப்பதுபோல்
கெடுதி பயக்கும் குடிகெடுக்கும்
கெடாத பெருந்துன் பழம்விளைக்கும்
வடுமிக் கியன்ற பழிஎன்றும் வளர்க்கும்
அதனால் மறுமையினும்
நடுவு நிலையில் திரிந்தொருவர் நன்பொன்
கவரக் கருத்தெண்ணல். [விநாயக புராணம்]

கோளுரைத்துநிதி கொள்பவர் நடுப்புகல்கிலார்
மாளநஞ்சமிடுவோர் நிறையில் மல்கும் அளவில்
நாளும் வஞ்சகம் இழைத்தவர் நடுக்கமுறவெங்
காள கூடநர கத்தினிடை கட்டி எறிவாய். (காசிகாண்டம்)

பிறர்பொருளைக் கவர்ந்து கொள்வதால் வீணேந்து வருகிற
வெய்யப்பழி துயரங்களை இவைதெளிவா வரைந்து காட்டியுள்ளன.

பொல்லாத இச்சை ஒழிந்த அளவுதான் நல்ல வாழ்வை
மனிதன் அடைந்து கொள்கிறான். அயலான் பொருளை விழை
வது அவகேடு; அந்தக் கெட்ட எண்ணம் இல்லாதவனே நல்ல
வழை நலம் பல பெறுகிறான். புனித நினைவு புண்ணியமாகிறது.

To be free from evil thoughts is God's best gift.

[Aeschylus]

தீய எண்ணங்களிலிருந்து நீங்குவது தூய பாமனுடைய
நல்ல வெகுமதியைப் பெறுவதாம் என்னும் இது இங்கே அறிய
வுரியது. பிறன் பொருளை வெஃகாதவனுக்குப் பாம்பொருள்
உயர்ந்தபாக்கியத்தை அருளிவ்வழியும் சிறந்தவஞ்ச்செய்கிறது.

போசையால் பிறன்பொருளைக் கவர்ந்தவர் பின்பு பெரும்
பழி துயரங்களை யடைந்து யாண்டும் இழிந்தவராய்க் கழிந்த
வருந்தவர். இது தனபாலனையார்பால் நன்கு அறிய நின்றது.

சரிதம்.

இவர் மதுரையம்பதியில் இருந்தவர். வணிகர் மரபினர். தனபதி என்னும் வணிகர் தலைவனுக்கு உறவினர். அவன் பெரு நிறுபுடையவன்; அவனுடைய மனைவி பெயர் சசிலை. பெருஞ் செல்வங்கள் நிறைந்திருந்தும் பிள்ளைப் பேறு இல்லாமையால் அவன் உள்ளம் வருந்தினான்; பின்பு தன் தங்கை மகனைத் தத்தா எடுத்தும் கொண்டான். அப்புத்திரனுக்கே தன் செல்வங்களை எல்லாம் விரிமை செய்து கொடுத்தலீட்டு அவன் துறவியாய்ப் போனான். போகவே தனபாலன் முதலிய அவனுடைய தாயா றிகள் அப்புதல்வனிடமிருந்து பொருளை எல்லாம் கவர்ந்து கொண்டனர். கொள்ளவே அச்சேயும் தாயும் பெரிதும் மறுகி னார். முடிவில் இறைவனை நினைந்து அத் தாய் உருகி அழுதாள்.

என்பமகன் தனனை வயந்தன் இன்மையால் எவரும் காணத் தன்மகன் யூகக் கொண்டி தருதியால் அன்றே காணி (பேரன்மனை பிறவும் மலையிப் போயினான் எம்முன் இப்பால் வன்மையால் தாய்தாயர்கள் அவைவல்லாம் வெளவிக் கொண்டார்.

வினா புலன் அடிமை ஸயபுழண் வெறுக்கைநன் பசுக்கள் ஏனை லாண்டும் மந்தலர்சுகக் கொள்ளவன்நிறை இழந்த புட்போல் தன்வழிநகலும் தாயர் சாரிலார் தாய் லோர்க்குஓர் களிதனது பிழைக்கும் கூடல் கூடின சரணம் என (2)

முடிந்திதன் ழுத்திதிக் துருக்க ழுநமகன் ழுனனும் தேறும் யுத்தினவர் சிதிரன் தேறு களிதனது தாய்ணை ழுய அருக்கினர் அதுவே சிததம் அருள் பெரும கூடலி என்றும் இவர்களை அறியாக்கொல்லே என்றும் படிய விழந்தாள்.

(இருவரையாடல், 39)

இவ்வாறு அவன் உருகி அழுது போகவே மறுநாள் பரமபதி தனபதி வணிகன் போலவே உருவம் கொண்டு வந்து மன்றத் திக் வழக்காடி இழந்த பொருள்களை எல்லாம் மீண்டு பெற்று அம் மகனிடம் தந்து மறைந்து போனார். போசையால் பிழை புரிந்த அவரை ஸாரர் பாவரும் இகழ்ந்து பழித்தார். அரச தண்டனையும் அவர்ந்தார். பழித்த பொருளோடு தம் பொருளை யும் இழந்து பழியும் தன்பமும் படிந்து அவர் இழிந்து அழிந் தார். அவருடைய அழிவுகள் விழி தெளியலாயின வெஃகி ஆம் ஆக்கம் முடிவில் கொடிய துயரமே தரும்; அதனை விரும்புவது பெரும்பிழை என்பதை உலகம் இவர் வழியே உணர்ந்துகின்றது.

பிறன்பொருள் வெஃகும் பிழையுடையார் எய்தார்
அறன்பொருள் இன்பம் அருள்.

வெஃகுவார் விரைந்து விளிவார்.

178. வள்ளலுயர் ஆய்செல்வம் மாறாமல் ஏன்வளர்ந்து
கொள்ளநின்ற தின்பம் குமரேசா—உள்ளதென்றும்
அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை
வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள். (அ)

இ-ள்.

குமரேசா! ஆய் வள்ளலது செல்வம் என்றும் பெருகி ஏன்
இன்பமுற நின்றது? எனின், செல்வத்திற்கு அஃகாமை யாது
எனின், பிறன் கைப்பொருள் வெஃகாமை வேண்டும் என்க.

ஒருவன் செல்வம் சுருங்காமைக்குக் காரணம் பிறனுடைய
கைப்பொருளை அவன் கவர்ந்துகொள்ள விரும்பாமையே யாம்.

வெஃகலால் விளையும் கேடுகளை மேல் ஏழு கவிகளில் உணர்த்
தினார்; இனி, வெஃகாமையால் வரும் நன்மைகளை உணர்த்து
கினார். தீமை ஒழிந்து நன்மை தெளிந்து வாழ்வதே உயர்வாம்.

அஃகாமை என்றது எதிர்மறைத் தொழிற் பெயர். ஆகு
பெயராய் அதன் காரணத்தைக் குறித்து நின்றது. வெஃகல்
அஃகலைஆக்கி அழிவே செய்யும். அஃகல் = குறைதல், சுருங்கல்.

அஃகுந் செய்யல்.

(ஏலாதி, 27)

நட்புநார் அற்றன; நல்லாரும் அஃகினார். (நாலடி, 12)

கற்பக் கழிமடம் அஃகும்.

(நான்மணி, 29)

அஃகிய மதுகை.

(சீவகசிந்தாமணி, 299)

✓ அஃகல்இல் அறநெறி.

(இராமா, பள்ளி, 107)

✓ அல்லாயிரம் ஆயிரம் அஃகின. [இராமா, அதி, 69]

இவற்றுள் அஃகல் குறித்த நிற்கும் பொருளை அறிக.

செல்வம் அஃகும் இயல்புடையது. அது அஃகாமல் இருத்
தற்கு அதிசயமான ஓர் உபாயம் இங்கே அறிய வந்தது. கைப்
பொருள் என்றது ஒருவன் தனக்கு உரிமையாக மருவியுள்ளது
என அதன் நிலைமையும் நீர்மையும் தலைமையாத் தெரியநின்றது.

தன் பொருள் நிறைந்து எவ்வழியும் பெருகியிருக்க வேண்டும் என்றே எந்த மனிதனும் எண்ணி வருகிறான். அவன் எண்ணியபடி அது குறையாமல் இருக்க வேண்டுமானால் அதற்கு ஒரு புண்ணியம் செய்ய வேண்டும். அந்தப் புண்ணியம் என்ன? வெஃகாமையே அது இங்கே கண்ணியமாய்க் காணவந்தது.

உன் செல்வம் அஃகாமல் இருக்க வேண்டின் நீ பிறன் பொருளை வெஃகாமல் இருக்க வேண்டும் என்றதனால் வெஃகாமையின் விழுமிய மகிமை தெளிவாய் விளங்கி நின்றது. வெஃகுவார் அஃகி அழிவார்; வெஃகாதார் யாதும் அஃகாமல் உயர்வார். அஃகாத இனிய வாழ்வு வெஃகாமையில் உள்ளது.

“அஃகா அன்பும் வெஃகா உள்ளமும்.” [ஆத்திரையன்]

அஃகாமையும் வெஃகாமையும் ஒருங்கே இதில் வந்துள்ளன. வெஃகாத மனம் வியனான மகிமையுடையது என ஆத்திரையன் பேராசிரியனார் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். பிழையான விழைவு இல்லையேல் அந்த மனித வாழ்வு புனிதமாய்ப் புண்ணியம் பொலிந்து வருகிறது. வவ்வுதல் ஒழியின் திவ்விய நிலையாம்.

த்யக்த ஸர்வ பரிக்ரஹ: (கீதை, 4-21)

எதையும் எவ்வகையிலும் வவ்வாதே என இது குறித்துள்ளது.

வெஃகாமை அஃகாத செல்வத்தை அருளுதலால் அதனையுடையவன் திவ்விய திருவாளனாய்ச் சிறந்து திகழ்கின்றான்.

அவ்வியம் பேசி அறங்கெட நிலன்மின்
வெவ்வியன் ஆகிப் பிறர்பொருள் வவ்வன்மின்
செவ்வியன் ஆகிச் சிறந்துண்ணும் போதொரு
தவ்விக்கொண் டண்மின் தலைப்பட்ட போதே. [திருமந்திரம்]

வெவ்வியனாய்ப் பிறர்பொருளை வவ்வாதே! எனத் திருமுலர் இவ்வாறு போதித்திருக்கிறார். பழி வழியில் பறித்து வரும் சிறு பொருள் அவனுடைய பெரிய செல்வத்தை அழித்து அல்லல்களை விளைத்து விடுகிறது. புல்லிய விழைவு புலை விளைவாகிறது.

பல்பொருள் வெஃகும் சிறுமை
செல்வம் உடைக்கும் படை. [திரிகடுகம், 38]

தன்னைச் சார்ந்தவனைச் சிறியவனாக்கி அவனது செல்வத்தைக் கெடுத்துவிடும் என வெஃகலின் தீமையை நல்லாதனார்

இங்ஙனம் சொல்லியுள்ளார். இவ்வாறு அழிகேடுகள் புரியும் இழி விழைவை ஒழிய விடுவதே யாண்டும் விழுமிய வாழ்வாம்.

இழுக்கான் இயல்நெறி இன்னாத வெஃகான்
வழுக்கான் மனைபொருள் வெளவான்—ஒழுக்கத்தால்
செல்வான் செயிரிலூண் ஈவான் அரசாண்டு
வெல்வான் விடுப்பான் விரைந்து. [ஏலாதி, 45]

இன்னாத வெஃகான்; பிறர்பொருள் வெளவான் எவ்வழியும் அரசுதிருவுடன் உயர்வான் எனக் கணிமேதையார் இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார். வெஃகாமை யுடையவன் விழுமிய தவம் உடையவன் ஆகிறான். ஆகவே அவன் அதிசய மேன்மைகளை அடைந்து இருமையிலும் பெருமையாடயர்ந்து கொள்ளுகிறான்.

வெஃகார் கையிலுள்ள பொருள் யாதும் கள்ளம் போகாத; யாண்டும் வெள்ளம்போல் பெருகி வழிவழியே வளர்ந்துவரும்.

பிறர்பொருளை இச்சியாதவன் செல்வம் உச்சமாய் ஒங்கி ஒளிசெய்து சிற்கும். இந்த அரியநிலை ஆய்பால் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம் .

ஆய் என்பவன் பாண்டி நாட்டிலே பொதியமலை அருகே ஆய்குடி என்னும் பதியிலிருந்து அரசு புரிந்த குறுகில மன்னன். பெருநிதியுடையவன்; அருளும் ஈகையும் ஆண்மையும் உடையவன். வந்தவர் எவர்க்கும் சிந்தை மகிழ்த் தந்து வந்தான் ஆதலால் இவனுடைய புகழ் உலகம் எங்கணும் பாவி சின்றது. ஆய் யாவர்க்கும் தாய் என்று கையம் வாய்மொழிந்து வாழ்த்திவர இவன் வாழ்ந்து வந்தான். இவனது வாழ்வு புகழ் வீசி வந்தது.

வடதிசை யதுவே வான்தோய் குன்றம்
தென்திசை ஆய் குடியின் றுயின்
பிறழ்வது மன்னோஜிம் மலர்தலை யுலகே. [புறம், 132]

வடக்கே இமயமலைபோல் தெற்கே ஆய்குடி உள்ளது. இவ் வள்ளலின் இவ்வூர் இவ்வூயின் உலகம் நிலை குலைந்து போம் எனப் புலவர் உளம் உவந்து பாடியுள்ளமையால் இவனுடைய உபகார நிலையை உணர்ந்து கொள்கிறோம். இவனை நாடி வந்தவர் யாவரும் பெரும் பொருள்களைப் பெற்றுப் போய்ப் பீடும் பெருமையுமாய் வாழ்ந்தபெருகியிருந்தள்ளனர்.

விருந்திறை நல்கும் நாடன் எம்கோன்
கழல்தொடி ஆய் அண்டிரன் போல
வண்மையும் உடையையோ? ஞாயிறு!
கொன்விளங் குதியால் விசம்பி னானே. (புறம், 874)

ஓ ஞாயினே! எங்கள் ஆய் இவ்வுலகில் புகழ் ஒளி வீசி
நிற்றல்போல் நீ வானில் ஒளிவீசி நிற்கிறாய்; ஆயினும் ஆய்
போல் உன்னிடம் ஈகை யுண்டா? என்று மோசியார் என்னும்
புலவர் ஆதவனை நோக்கி இவ்வாறு வாதம் பேசியிருக்கிறார்.

ஆய் அண்டிரன் அடுபோர் அண்ணல்
இரவலர்க்கு ஈத்த யானையிற் கரவின்று
வானமீன்பல பூப்பின் ஆனாது. (புறம், 129)

இரவலர்க்கு இவன் கொடுத்த யானைகள் வானில் பூத்த
மினிளங்கள்போல் அளவிடலரியன என்று இது குறித்தளது.
தன்னுடைய செல்வங்களை இன்னவாறு எல்லாருக்கும் அள்ளிக்
கொடுத்தும் யாதும் குறையாமல் யாண்டும் பெருகி வந்தன.
எவர் பொருளையும் கவராமல் இருந்தமையால் இவன் திரு
இவ்வாறு நிறைந்து நின்றது. வெண்காதவன் செல்வம் அண்காது
என்பதை உலகம் காண இவன் நலமாய் உணர்த்தி நின்றான்.

தன்பொருள்கை நீங்காமை தான்வேண்டின் மற்றவர்கை
மன்பொருளை வேண்டல் மற.

வெண்காதவன் செல்வம் அண்காது.

179. கொள்ள விரும்பாக் குசேலரிடம் செல்வமன்பு
கொள்ளவந்த தென்னே குமரேசா—உள்ள
அறனறிந்து வெண்கா அறிவுடையார்ச் சேரும்
திறனறிந் தாங்கே திரு. (கூ)

இ-ள்.

குமரேசா! பிறர் பொருளை விரும்பாத குசேலரை ஏன்
செல்வம் விரும்பி வந்து அடைந்தது? எனின், அறன் அறிந்து
வெண்கா அறிவுடையாரைத் திரு திறன் அறிந்து ஆங்கே சேரும்
என்க. அரிய திரு பிரியமாய் வருவது தெரிய வந்தது.

அறன்கலை தெரிந்து பிறன்பொருளை விரும்பாத அறிவுடையா
ரைத் திருமகள் தகுதி அறிந்து உடனே உரிமையாய் அடைவள்.

வெஃகாதவன் செல்வம் அஃகாது என்று முன்பு கூறினார்; இதில் செல்வத்தின் தெய்வம் அவனை உவந்து கொள்ளும் என்கிறார். உள்ளத்தில் ஆசை ஒழியின் உயர்வுகள் ஒங்கி வருகின்றன.

அறன் அறிந்து என்றது தருமநீதிகளை உணர்ந்து ஒழுக்குகலை.

பிறன்பொருளை விரும்புதல் பாவம்; அதனால் பழிதயர்கள் விளையும் என அற நூல்கள் குறித்துள்ளன. அவ்வுண்மையை உணர்ந்து நன்மையை நாடி ஒழுக்குபவர் புன்மையில் யாதும் இழியார். இளிவான இச்சை ஒழிந்து தெளிவான இசையோடு வாழ்வதே வாழ்வாம். அந்தப் புனித வாழ்வு தனிமகிமையது.

பிறநடைமையை விழையாத நெறியுடையையே நல்ல அறிவுடைக்கு அடையாளம். அறிவு புனிதமாய்ப் புண்ணியம் தோய்ந்துவரின் அந்த மனிதன் மகானாய் உயர்ந்து எண்ணிய யாவும் எளிதே எய்தி எவ்வழியும் இன்பம் பெறுகிறான்.

உலக போகங்களுக்கு உதவியாயிருப்பது பொருள். அந்தப் பொருளுக்கு அதிதேவதையா யிருப்பவள் இலட்சுமி. செல்வங்களை நல்வினையாளர்களுக்கு நல்கி வருதலால் செல்வி, திருமகள் எனப் பெயர்கள் மருசி உயர்வுகள் பெருகி வரலாயின.

நல்வினைப்பின் அல்லால் நறுந்தா மரையாளும்
செல்லாள் சிறந்தார்பின் ஆயினும்---நல்வினை தான்
ஓத்தும் ஒழுக்கமும் தானமும் உள்வழி
நீத்தல் ஒருபொழுதும் இல். (அறநெறிச்சாரம், 124)

திரு, நல்வினையாளர் பின் செல்வாள்; தீவினையாளரைச் சேராள் என இது கூறியுள்ளது. தெய்வத்திரு தூயவள் ஆதலால் தீயவரை வெறுத்து விலகுகிறாள்; நல்லவரை விரும்பி யருள்கிறாள். பிறர் பொருளை வெஃகுவார் நெஞ்சம் தீயராயிழிகிறார்; வெஃகாதவர் உள்ளம் தூயராய் உயர்கிறார். மனம்போல் வாழ்வு என்றபடி நல்ல மனமுடையவர்க்கு எல்லாச் செல்வங்களையும் திருமகள் உரிமையோடு பிரியமாய் அருள்கிறாள்.

நீரும் நிழலும் நிலம்பொதியும் நெற்கட்டும்
பேரும் புகழும் பெருவாழ்வும்---ஊரும்
வருந்திருவும் வாழ்நாளும் வஞ்சமிலார்க்கு என்றும்
தருஞ்சிவந்த தாமரையாள் தான், [நல்வழி, 21]

வஞ்சம் இல்லாதவர்க்குத் திருமகள் அருளுகிற பொருள் வளங்களை ஒளவையார் இவ்வாறு தெளிவா விளக்கியிருக்கிறார்.

அயலார் பொருளை விழைபவர் கபட வஞ்சனைகளால் அதனைக் கவர்வர் ஆதலால் அந்தத் தீய நெஞ்சர் தூய திருவின் அருளை இழந்து விடுகின்றனர். வெண்கா அறிஞரைத் திரு வெண்கிச் சேரும் என்றது வெண்காமை யின் மகிமையை வியனா விளக்கி கின்றது. அரிய திரு வருகிற வழி விழிதெரிய வந்தது.

தத்தம் நிலைக்கும் குடிமைக்கும் தப்பாமே
ஒத்த கடப்பாட்டில் தானூன்றி—எய்த்தும்
அறங்கடையில் செல்லார் பிறன்பொருளும் வெண்கார்
புறங்கடைய தாகும் பொருள். (நீதிநெறிவிளக்கம், 65)

பிறன் பொருள் வெண்கார் புறங்கடையில் வந்து பெரும் பொருள்கள் குவிந்து நிற்கும் எனக் குமரகுருபரர் இவ்வாறு குறித்துள்ளார். குறிப்புகள் கூர்ந்த சிந்தனைகள் தோய்ந்து வந்துள்ளன. உண்மையை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ளுக.

வெண்காத விவேகியை விரும்பித் திரு வேகமாய் வந்து சேரும் என்றதனால் வெண்காமையுள் அரிய புண்ணியம் மருவியுள்ளமை தெரிய கின்றது. மருளான பொருள் விழைவு ஒழியவே தெருளான விழுமிய தெய்வத் திருவருள் சேர வருகிறது.

இளமை நிலைதளர மூப்போ டிறைஞ்சி
யுளமை உணராது ஒடுங்கி—வளமை
வியப்போவல் இல்லா வியலிடத்து வெண்காது
உயப்போகல் எண்ணின் உறும். [புறப்பொருள், 10]

உயிர் துயர்நீங்கி உய்ய வேண்டுமாயின் வெண்குதல் ஒழிய வேண்டும் என இது விளக்கியுள்ளது. பெய்யறிவாளரது மேலான நீர்மையாய் வெண்காமை மேவியுள்ளமையால் பொய்யான மையலுடையவர் அதனை அடையமுடியாமல் அவலமுறுகின்றனர். மாய இருள் நீங்கினவரே தூயவராய்த் தலங்கியுள்ளார்.

நயவேன் பிறர்பொருளை நள்ளேன் கீழாரோடு
உயவேன் உயர்ந்தவரோடு அல்லால்—வியவேன்
திருமலை அல்லது தெய்வமென்று ஏத்தேன்
வருமாறென் நம்மேல் வினை. [இயற்பா, 64]

நமது வாழ்வின் புனித வழிகளைப் போய்கை யாழ்வார் இவ்வாறு

தெளிவாக் கூறியுள்ளார். பிறர் பொருளை நயவேன் என்தனால் இவரது இனிய புனித நீர்மையை உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம்.

வேங்காமையுறின் அரிய இன்பநலங்களும் பெரிய மகிமைகளும் வரும் என்பது திரு சேரும் என்றதனால் தெரிய வந்தது. பிறர்பொருளை விரும்பாதவனைப் பாக்கிய லட்சுமி விரும்பி வருகிறது. வரவே எல்லாச் செல்வங்களும் பெருகி நிற்கின்றன.

மல்லல்நெடும் புனியனைத் தும் பொதுநீக்கித்
தனிபுரக்கும் மன்னர் தாமும்
கல்வியினில் பேரறிவில் கட்டழகில்
நிகரில்லாக் காட்சி யோரும்
வெல்படையில் பகைதுறந்து வெஞ்சமத்து
வாகைபுனை வீரர் தாமும்
அல்லிமலர்ப் பொருட்டுறையும் அணியிழைநின்
அருள்நோக்கம் அடைந்துள்ளாரே. (1)

செங்கமலப் பொலந்தாநில் திகழ்ந்தொளிரும்
எழில்மேனித் திருவே! வேலை
அங்கணுலகு இருள் துறக்கும் அலர்கதிராய்
வெண்மதியாய் அமரர்க் கூட்டும்
பொங்கழலா யுலகளிக்கும் பூங்கொடியே!
நெடுங்கானில் பொருப்பில் மண்ணில்
எங்குளைநீ அவணன்றோ மல்லல்வளம்
சிறந்தோங்கி இருப்ப தம்மா! (காசிகாண்டம். 5)

இலக்குமி தேவியை அகத்திய முனிவர் இவ்வாறு கதித் திருக்கிரார். ததிமொழிகள் மதிநலம் கனிந்து வந்துள்ளன. திருமகளின் மகிமை மாண்புகளை உரிமையோடு உணர்ந்து உவந்து கொள்கிறோம். இத்தகைய திரு சேரும் என்றதனால் வேங்கா அறிவுடையார் எத்தகைய பாக்கிய சாலிகள் என்பதை உய்த்து அறியலாகும். உறுவதை உணர்ந்து உயர்நலம் பெறுக.

அயலார் பொருளை மயலா விரும்பாதே; அந்த விரும்பம் ஒழியின் உனக்குப் பெரும் பொருள்கள் உளவாம். இலட்சுமியே உன்னிடம் குடிபுகுந்து இனிய இன்பநலங்களை எவ்வழியும் அருளுவாள். வேங்காமையைமேவி ஒழுகி விழுமியோன் ஆகுக.

பிறர் பொருளை விழையாதவர்க்கு எல்லாச் செல்வங்களும் தாமாகவே வந்து சேரும். இது குசேலர்பால் தெரிய நின்றது.

சரிதம்.

குசேலர் நல்ல குணசீலர். அருள்நலம் உடையராயிருந்தும் பொருள் வளமின்றி வறிய நிலையில் வாழ்ந்து வந்தார். வறுமைத் துயரைப் பொறுக்க முடியாமல் மனைவி ஒருநாள் இவரிடம் மறுகி மொழிந்தாள். இளமையில் இவருடன் பள்ளித் தோழனாயிருந்த கண்ணன் மன்னனாயிருத்தலால் அவரிடம் போய் ஏதேனும் வாங்கி வரும்படி வேண்டினாள். அவ் வேண்டுகோளை இவர் மறுத்தார். மறுத்து உரைத்த மதிமொழிகள் இவருடைய கருத்தையும் குறிக்கோள்களையும் தெளிவா விளக்கி நின்றன.

தரித்திரம் என்று பல்கால் சாற்றினை எதிர்மறுத்தல் பரித்திடும் அச்சொல் தன்மைப் பன்மைமுற்றுக வல்லோர் விரித்துரை பொருள்நீ சற்றும் விளங்கிட உணர்ந்தாய் அல்லை அரித்தடங் கருங்கண்மாதே ஆதலின் நிலைத்த தன்ருல். (1)

மானமற்று இழிவு பூண்டு வளமனைக் கடைதோ நெய்தி ஈனமுற்று இரந்துஇரந்திவ் வுடல்பருத் திடச்செய்தாலும் தூநகைக் கரிய வாட்கட் சுடர்த்தொடி நிலைப்பதன்று பேனமார் வெள்ள நீரில் பிறந்திடுங் குமிழி போலும். (2)

இந்த அறிவுரைகளால் இவருடைய மன நிலைகளையும் மான வாழ்வையும் உணர்ந்து கொள்கிறோம். இவ்வாறு உறுதி கூறியும் வறுமையின் கொடுமையைத் தாங்கமாட்டாமல் மீண்டும் மீண்டும் மனைவி வேண்டவே இவர் கண்ணனை நாடிப் போனார். கண்டு மகிழ்ந்தார். அந்த மன்னன் உள்ளம் உவந்து உபசரித்தருளினான். உழுவலன்புடைய அவனிடமும் யாதொரு பொருளையும் விரும்பாமல் இவர் மீண்டு வந்தார். திருவின் அருளால் அரிய பெரிய செல்வங்கள் பெருகி நின்றன. சிறிய குடிசையில் வறிய நிலையில் இருந்த இவர்பால் அதிசய வளங்கள் நிறைந்து நிலவுகிற நீர்மைகளை நோக்கி யாவரும் வியந்து துதிசெய்து நின்றனர். இவரது புனித நிலையும் புண்ணிய சீலமுமே எண்ணரிய பொருள்களை இவ்வாறு நண்ணச் செய்துள்ளன என்று மகிழ்ந்துபுகழ்ந்தார். புகழ்ச்சிமொழிகள் உணர்ச்சிஒளிகளாயின.

ஏவார்எவ் வுயிரிடத்தும் இலங்கருள் செலுத்தி நிற்போர் தேவரில் உயர்ந்தோர் அன்னோர் எனமறை செப்பும் ஆற்றால் மூவரும் புகழ்க் குசேலன் மூதறி வுடைமைக்கு இந்தப் பூவரும் உயர்வோ இன்னும் பொலிவுவே றுண்டால் என்பார்.

புயல்நிகர் வண்ணத்து அண்ணல் பொருவில் அம் போருகக்கண்
நயனுறச் செல்லுமாதே நற்றிரு மகளும் செல்வாள்
பயனுறிப் பனவன்மேலப் பார்வைமிக் காயிற்று அந்தச்
செயலினுக்கு ஏற்குமாறு அத் திருவும்வந்து உற்றாள் என்பார்.

[குசேலம்]

குசேலரிடம் சேர்ந்துள்ள செல்வவளங்களைக் கண்டு உலக
மக்கள் இங்ஙனம் உவந்து வியந்துள்ளனர். அருளுடையராய்
நெறியோடு ஒழுக்கினமையால் இவ்வாறு பொருள்கள் வந்துள்
ளான. திரு வந்து உற்றாள் என்றது இங்கே கருதி யுணர வரியது.
அறனறிந்து வெஃகா அறிவுடையாரைத் திரு திறனறிந்து
விரைந்து சேரும் என்பதை யாரும் இவர்பால் அறிந்து தெளிந்த
னர். நெறியுடன் நின்று இப் பெரியவர் நிறை திருவடைந்தார்.

தன்பொருள்போல் மன்பொருளைத் தான்எண்ணும் தக்கார்க்கே
என்பொருளும் எய்தும் எளிதென்று—முன்புகன்ற
நீதி மொழிவழியே நின்றொழுகின் தெய்வநிதி
ஆதி யருளும் அமர்ந்து.

அயலார் பொருளை அவாவாளைத் தேய்வம்
உயர்வாகச் செய்யும் உவந்து.

பிறன் பொருளை விரும்பாநிடம் பெருஞ்செல்வம் விரும்பிவரும்.

180 கண்டாள் பழிவெஃகிக் கைகேசி காசுத்தன்
கொண்டான் விறலேன் குமரேசா—மணடி
இறலீனும் எண்ணாது வெஃகின் விறலீனும்
வேண்டாமை என்னும் செருக்கு

(ய)

இ-ள்.

குமரேசா! அரசை வெஃகிக் கைகேசி அவலமடைந்தாள்;
அதனை வேண்டாம் என்ற இராமன் ஏன் வெற்றி மிகப் பெற்
றான்? எனின், எண்ணாது வெஃகின் இறல் ஈனும்; வேண்டாமை
என்னும் செருக்கு விறல் ஈனும் என்க.

அயலார் பொருளை மயலாய் விரும்பின் அது அழிவையே
தரும்; விரும்பாமை என்னும் பெருமிதம் பெரிய வெற்றியை
அருளும். வெஃகல் இறலாம்; வெஃகாமை விறலாம்.

இறல் = இறுதி, அழிவு. முடிவான நாசம் அறிய வந்தது.

இறலுறுகின்ற பூதவுடம்பு. (பாகவதம், சிசுபால 51)

இரு அலியரோ பெருமநின்தாணை. [பதிற்றுப்பத்து, 40]

இவற்றுள் இறல் குறித்து நிற்கும் பொருளை அறிகிறோம்.

ஈனும் = பயக்கும். ஈனும் என்ற குறிப்பால் வெஃகிய உடனே கேடு கருவாய் உருக்கொண்டு மூண்டமை உணர நின்றது. உள்ளே விழைவுறின் வெளியே ஆல்லல்கள் விளைகின்றன.

விறல் = வெற்றி, மேன்மை. போர் முகத்தில் எதிரிகளைப் பொருது வெல்லும் தீரன் வெற்றி வீரன் என்று விளங்கி நிற்கின்றான். அந்த வீரனும் வெல்ல முடியாத ஆசையை அடக்கி நிற்பவன் அதிசய வெற்றியாளன் ஆதலால் அந்த வீரத்திறல் விறல் என ஈண்டு விழுமிய சீரோடு விளங்கி நின்றது.

விறல் கெழு வீரியன். [பெருங்கதை, 1-50]

விறல் வேல் மன்னர். (சிறுபாண், 247)

விறல் கெழு மூவரை. [புறம், 137]

இன்னிசைய விறல். [புறம், 380]

விறல் நலனிழப்பவும். [பாலைக்கலி, 2]

விண்தோய் சிமைய விறல்வரை. [அகம், 179]

✓விறல் கெழு கவந்தன். [இராமா, மீட்சி, 191]

விறல் மலை நன்னாட. (நாலடி, 369)

இவற்றுள் விறல் விளக்கி நிற்கும் சிலைகளை அறிக.

வெஃகுதலால் இழிவான அழிவும், வெஃகாமையால் உயர்வான மேன்மையும் உளவாம் என உணர்த்த இறல் விறல்களை ஈண்டு இணைத்தருளிஞர். அழிவை யாரும் விரும்பார்; அழியாத விழுமிய மகிமையையே எவ்வழியும் எவரும் விழைவார்.

மனிதன் ஈனமாய் இழிந்து ஒழியாமல் மானமாய் உயர்ந்து மாண்புற வேண்டுமானால் அவன் வீணான நசை ஒழிந்து விழுமிய விரியில் உயர்ந்து கொள்ள வேண்டும். பழியான இச்சை பழியின் அந்த மனிதன் எவ்வழியும் இழிவடைகின்றான்; அது நழிந்த அளவு அவன் உயர்ந்தவனாய்ச் சிறந்து திகழ்கின்றான்.

மக்களும் மக்களல் லாரும் என இரண்டு

குப்பைபத்தே குண்டுரீர் வையகம்—மக்கள்

அளக்கும் கருவிமற் றெண்பொருள் ஒன்றே

அளக்கறு வெள்வனையார் தோள்.

[அறநெறி, 211]

பொருளும், பெண்ணும் மக்களைச் சரியாக அளந்து அறிதற்குத் தக்க கருவிகள்; இவற்றின் நசைகளில் இழியாதவர் உயர்ந்த மக்கள்; வசையா யிழிந்தவர் இழிவான மிருகங்களே என இது உணர்த்தியுள்ளது. அளவின் உளவுகள் அறிய வந்தன.

பொன்னுசையும் பெண்ணுசையும் மனிதனை மண்ணாக்கி வருகிறது. இந்த ஆசைகளில் நீசமாய் மோசம் அடையாதவனே நசனுடைய அரிய இனிய அருளை அடைய வரியவனாகிறான்.

Gold is tested by fire; man by gold. (Chinese)

“பொன்னை நெருப்பால் அறி; மனிதனைப் பொன்னால் தெளி” என்பது சீன தேசத்தின் பழமொழி. பிழையான வழியில் பொருளை விழையின் அவனை இழிமகன் என்று தெளிந்து கொள்; அவ்வாறு வெஃகாதவனை விழுமியோன் என உணர்ந்து தெளிக.

வெஃகலால் இழிவும் அழிவும் விளையும்; வெஃகாமையால் பெருமையும் கீர்த்தியும் பெருகி வரும். ஆகவே அறிவுடைய மகன் அழிநாயரில் விழாமல் உயர்கிலையில் ஒங்கி ஒளிமிசூந்து வர வேண்டும் என்பது நண்டு நன்கு உணர வந்தது.

எண்ணாது என்றது எண்ணி யுணராமல் இழிந்து ஒழியும் மடமைக்கு இரங்கி. உன் பொருளை ஒருவன் கவர்ந்து கொண்டால் நீ வருந்துவாய்; அதுபோல் பிறன்பொருளை நீ கவர்ந்தால் அவன் வருந்தி நோவன்; அதனால் உனக்குக் கேடே வரும்; இதனை நாடியுணர்ந்து யாண்டும் நன்மையைத் தேடிக்கொள்க.

வேண்டாமை என்னும் செருக்கு.

இந்த வாசகம் விழுமிய நிலையில் வியனா வினைந்து வந்துள்ளது. விறல் நனும் வெஃகாமை என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும். அவ்வாறு சொல்லாமல் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். வெஃகாமைக்கும் வேண்டாமைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. பிறர் பொருளை விரும்பாமல் இருப்பது வெஃகாமை. எந்தப் பொருளையும் யாண்டும் விழையாமல் நிற்கும் விழுமிய தன்மை வேண்டாமை யாம்.

வேண்டாமை அன்ன விழுச்செல்வம். (குறள், 363)

பின்னரும் இன்னவாறு கூறியுள்ளார். நண்டு இது உன்னி யுணர வரியது. அங்கே செல்வம் என்றது பேரின்ப வாழ்வு பெறுவதை நோக்கி. இங்கே செருக்கு என்றது எவ்வழியும் செவ்விய தலைமையோடு பெருமிதமாய் நிற்கும் நிலைமை கருதி.

பொருளாசை ஒழிந்த பொழுது உலகில் எதையும் மதியாமல் அந்த மனிதன் அதிகசய நிலையில் வீர கம்பீரமாய் விளங்கி நிற்கிறான். அவன் எதிரே அரசர் முதல் எவரும் தலை வணங்கி நிற்க நேர்கின்றார். அந்த நிலைமைகளை எல்லாம் நினைந்து தெளிய விறல் ஈனும் என்றார். பெருமை, வலிமை, தலைமை, மகிமை, மாண்பு, மேன்மை, வெற்றி, வீரம் முதலிய சீர்மைகள் யாவும் விறல் என்னும் சொல்லுள் மருமமாய் மருவியுள்ளன.

ஆசை மனிதனை நீசன் ஆக்குகிறது. கிராசை ஈசன் ஆக்கியருகிறது. ஆசை சிறிது படிபினும் அவன் சிறுமை அடைகிறான். அது ஒழிந்த அளவு உயர்ந்து விளங்குகிறான்.

ஆசைக்கு அடியான் அகிலலோ கத்தினுக்கும்
ஆசற்ற நல்லடியான் ஆவானே—ஆசை
தனையடிமை கொண்டவனே தப்பாது உலகந்
தனையடிமை கொண்டவனே தான். (நீதிசாரம், 12)

அடிமையையும் தலைவனையும் இது நலமாக் காட்டியுள்ளது. வேண்டாமை யுடையவன் யாண்டும் தலைமையான ஆண்டவராய் நிலிசி நிற்கிறான். ஆசையால் மனிதன் அவலனாயிழிகிறான்.

ஆசைஎனும் பெருங்காற்றாடு இலவம்பஞ்சு
எனவும் மனது அலையும் காலம்
மோசம்வரும் இதனாலே கற்றதும் கேட்டதும்
தூர்ந்து முத்திக்கு ஆன
நேசமுமநல் வாசமுமபோய் புலன்நாயிற்
கொடுமைபறறி நிற்பர் அந்தோ
தேசுபழுத்து அருள்பழுத்த பராபரமே
கிராசையினதேறல் தெய்வம உண்டோ? (தாயுமானவர்)

ஆசையின் நாசநிலையையும், அது ஒழிந்தபோது உண்டாம் உயர்மையும் தாயுமானவர் இவ்வாறு தெளிவா விளக்கியிருக்கிறார். கிராசை யுடையவனே ஈசனை நேரே அடைகிறான்.

ஞானமும் வைராக்கியமும் ஆன்மாவின் மேன்மையான குணங்கள் முன்னது உயிர்க்கு நன்மையை எண்ணி உணர்கிறது. நினைந்து உணர்ந்ததை உறுதியாச் சாதித்து அடைகிறது. எந்தப் பொருளையும் விரும்பாமையே விராகம் ஆகவே அது விவரம் என்னும் சிறலாய் நீண்டு விளங்கியுள்ளது.

எப்பொருளை யாயினும் இகழ்ந்துவிட லேயோர்
யாப்பாடிவமாம் எனையும் அப்பொருளின் வேட்கை

தப்புற விடுத்தல் ஒரு தன்னுருவமாம் என்
ஒப்பரும் விரத்தியையும் யாருலகில் வெல்வார்? [1]

பேராசை யால்ஈனர் பின்சென்று உழன்றும்
தீராத மிடியாளர் சிலர்பாரில் உண்டே
நேராக வரில்வாழ்வு நினையாமல் வருமால்
வாராதது ஆர்தாம் வருந்தினும் வராதே. [2]

புன்பாவி வாணுள் புலர்ந்தாலும் மெய்வெள்
என்பாய் உகுந்தாலும் இல்லாமை என்னும்
வன்பாடு நல்லோர்கள் வாய்விண்டு தன்மேல்
அன்பாளர் தம்பாலும் அறியச் சொலாரே. [3]

அண்டாத பேராவல் அமையாதது என்னே
விண்டாவும் மலைபோல வேண்டுங்கொல் வெண்சோறு
உண்டாலும் வயிறுள்ளது ஒருசாண் இதற்கோ
கண்டார்கள் பின்சென்று கைஏற்கு மாறே. [4]

[பிரபோதசந்திரோதயம்]

விவேக மன்னனிடம் விராகன் இவ்வாறு பேசியிருக்கிறான்.
வேண்டாமை என்னும் வீரனுடைய நீர்மை சீர்மைகளை இங்கே
கூர்மையாய் அறிந்து கொள்கிறோம். அரிய வெற்றியும் பெரிய
புகழும் அதிசய செல்வமும் வெஃகாமையால் விளைகின்றன.
அதனைத் தழுவி ஒழுகி விழுமிய மேன்மையை எய்துக.

செய்வன செய்தல் யாண்டும் தீயன சிந்தியாமல்
வைவன வந்தபோதும் வசையில் இனியகூறல்
மெய்யன வழங்கல் யாவும்மேவின வெஃகல் இன்மை
உய்வன வாக்கித்தம்மோடு உயர்வன உவந்து செய்வாய்.

(இராமா, கிட்கிந்தா, அரசு, 31)

இராமபிரான் சுக்கிரீவனுக்கு இவ்வாறு அறிவு நலங்களைக்
கூறியிருக்கிறார். பிறரிடம் பொருந்தியுள்ள பொருளை விரும்பா
தே என்பார் மேவின வெஃகல் இன்மை என்றார். உன் பொரு
ளையும், மனைவியையும் விரும்பிக் கவர்ந்தமையால் வாலி அழிந்
தான். அழிவு நேராமல் நீ துனிது வாழுக; வெஃகாமை அதற்கு
உரிய வழியாம் என விழி தெரிய விளக்கியுள்ளார். இறல்
இன்றி விறலோடு வாழ்ந்து வர உறவோனுக்கு உரைத்திருப்பது
உணர்வு நலம் சுரந்து உயர்ந்த தரும நீர்மை நிறைந்துள்ளது.

வெஃகுவார் இழிவுறவர்; வெஃகாதவர் ஒளிமிகுந்து உயர்
வர் இவை கைகேசியிடமும் இராமர்பாலும் காண நின்றன.

சரிதம்.

கைகேசி கேகய தேசத்து அரசன் மகள். தசரத மன்ன ஹூடைய அருமை மனைவி. சிறந்த அழகி. இனிய குணநலங்கள் உடையவள் ஆயினும் பிடிவாதமும் பெருமிதமும் இவளிடம் பெருகியிருந்தன. இராமனுக்கு உரிய அரச பதவியைத் தன் மகன் பரதனுக்கு ஆக்க வேண்டும் என்று இவள் ஆசை மீக் கொண்டாள். அதனால் அல்லல் செய்ய முண்டாள். இராமனை முடிசூட்டாமல் தடுத்துக் காட்டுக்கு ஓட்ட நேர்ந்தாள். கானகம் போகும்படி இவள் சொன்னபொழுது அக் கோமகன் யாதொரு கவலையும் கொள்ளாமல் உள்ளம் உவந்து சென்றான்.

மன்னவன் பணி அன்றாகில் நும்பணி மறுப்ப னோஎன் பின்னவன் பெற்றசெல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றே என்னினி உறுதியப்பால் இப்பணி தலைமேல் கொண்டேன் பின்னொளிர்கானம் இன்றே போகின்றேன் விடையும்கொண்டேன்.

அரசசெல்வம் வேண்டாம் என்று அக்குலமகன் போயுள்ள நிலைமையை இதில் ஓர்ந்து உணர்பவர் உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர் வெள்ளம் பொழிவர். தலைமகன் கானகம் போனானன்றை அறிந்ததும் தசரதன் இறந்து போனான். தன் பாட்டனிடம் போயிருந்த பரதன் கேகய நாட்டிலிருந்து விரைந்து அயோத்திக்கு வந்தான். நேர்ந்துள்ள நிலைகளை அறிந்து நெஞ்சம் குடித்து நெடிது பதைத்து நீண்ட துயரோடு அழுது புலம்பினான். கொடிய ஆசையால் நெடிய தீமைகளைச் செய்து விட்டாயே! என்று தாயைக் கடுமையா ஏசினான். வனவாசம் போயுள்ள அண்ணனை அழைத்து வரவேண்டும் என்று சேனைகளோடு கானகம் நோக்கிச் சென்றான். இடையே கங்கைக் கரையில் குகைக் கண்டான். பேரன்புடைய அவனிடம் தன் தாயின் பேராசையால் நேர்ந்த பெருங்கேடுகளை விளக்கி இவளை இகழ்ந்து கூறினான். அவ்வுரையில் இவளுடைய கொடுமைகள் துலங்கின.

கடுமையா னத்திடைதன் துணைஏகத்
 தோன்றல் துயர்க்கடலின் ஏகக்
 கடுமையார் கானகத்தில் கருணையார்
 கலிஏக கழற்கால் மாயன்
 நெடுமையால் அன்றளந்த உலகமெல்லாம்
 தன்மனத்தே நினைந்து செய்யும்
 பெருமையால் அளந்தானை யார் இவர் என்று
 உரைஎன்னக் குரிசில் கூறும்.

படர்எலாம் படைத்தானைப் பழிவளர்க்கும்

செவிலியைத்தன் பாழ்த்த பாவிக்க

குடரிலே நெடுங்காலம் கிடந்தேற்கும்

உயிர்ப்பாரம் குறைந்து தேய

உடர்எலாம் உயிரிலா எனத்தேதானறும்

உலகத்தே ஒருத்தி யன்றே

இடரிலா முகத்தானை அறிந்திலையேல்

இந்நின்றாள் எனனை ஈன்றாள். (இராமா, குக, 69, 70)

கககேசுமீது பாதன் கொண்டுள்ள கோபக் கொதிப்புகளை இவ்வுரைகள் வடித்துக் காட்டியுள்ளன. பொருளுணர்ச்சிகளையும் குறிப்புகளையும் கூர்ந்து உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். தனது பிழையான ஆசையால் கொண்ட கணவன் குலைத்துத் து இறந்தான். பெற்ற மகன் பெருந் ஊயரங்களை அடைந்தான்; அரசு நிலை குலைந்தது; நாடும் நகரமும் கைந்து நொந்தன; யாவரும் எள்ளியிகழ இழிபழிகளை அடைந்து அழிந்துயருழந்தாள். எண்ணாது வெஃகின் இறல் ஈனும் என்பதைக் கண் எதிரே கைகேசி காட்டி நின்றாள். செல்வம் வேண்டாம் என்று வீர கம்பீரமாய்ச் சென்ற இராமன் விண்ணும் மண்ணும் புகழ் வெற்றித் திருவோடு விளங்கி நின்றான். வேண்டாமை என்னும் சேருக்கு விறல் ஈனும் என்பதை இம் மானவீரன் உணர்த்தினான்.

நாசம் பிறர்பொருளை நச்சல் நயவாமை

தேசுடைமை யாகும் தெளி.

வெஃகாமையே விழுமிய மகிமை.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

பிறர்பொருளை விரும்பின் பெருங்கேடு வரும்.

பழியும் துயரும் அதனால் விளையும்.

விழுமிய மேன்மை விளிந்து போம்.

வறுமையுறினும் அதை விரும்பலாகாது.

ஆசையுறின் அறிவும் அவலமாம்.

அருள் நலனும் மருளாய் மடியும்.

வெஃகி வரும் ஆக்கம் வெய்ய துயரே.

வெஃகுவார் செல்வம் அஃகி அழியும்.

வெஃகர்தவரைத் திரு வெஃகி அருளும்.

வெஃகாமை யுடையவர் மேன்மை பல அடைவர்.

க அ-வ து வெஃகாமை முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது அதிகாரம்

புறங்கூருமை.

அஃதாவது எவரையும் புறத்தே இகழ்ந்து பேசாமை. அவல ஆசையால் உள்ளம் நீசமாம்; அவமொழியால் வாய் பழுதாம். அவ்வாறு ஆகாமல் மனம் மொழிகளை எவ்வழியும் புனிதமா இனிது பேணி வாழுக என உணர்த்துகின்றமையால் வெஃகாமையின் பின் இஃது இனமாய் இசைந்து நின்றது.

181. மாறுசெய்தும் சும்பகன்னன் மாண்புற்றான் யார்புறமும்
கூருன்என் றென்னே குமரேசா—தேறி
அறங்கூருன் அல்ல செயினும் ஒருவன்
புறங்கூருன் என்றல் இனிது. (க)

இ-ள்.

குமரேசா! கொடுஞ்செயலுடைய சும்பகருணனும் புறங்கூருமையால் ஏன் புகழ் பெற்றான்? எனின், அறம் கூருன் அல்ல செயினும் ஒருவன் புறம் கூருன் என்றல் இனிது என்க.

அறத்தை யாதும் பேசாதவனாய்த் தீமைகளை ஒருவன் செய்தாலும் புறத்தே பிறரை இகழ்ந்துகூருன் என நேரின் மிகவும் ஸுனிமையாம். இந்தப் பேறு பெற்றவன் பெரியவனாகிறான்.

சொல்லும் செயலும் மனிதனை அளந்து அறியும் கருணிகளாய் மருவியுள்ளன. அந்த இருவகையும் ஒரு தொகையாகியுங்கே தெரிய வந்தன. நல்லது கூறி நலம்புரிவது நன்மையாம்.

அறம் கூருன் = அறம் என்று வாயாலும் சொல்லாதவனாய். கூருன் என்னும் முற்று இதில் எச்சமாய் இசைந்து நின்றது.

முற்றை எச்சமா முறைசெயல் ஒரோவழி

உற்ற தொடரின் ஒருவினை கருதி.

[இயல்]

பொருளின் வழியே சொல் பொருந்தி வருகிறது. கூருன் செயினும் என்றது அவனுடைய வாக்கு காயங்களின் போக்கு அறிய. சொல்லும் செயலும் பொல்லாத வழிகளிலேயே புனைபாடி வரினும் புறம் கூறலாகிய ஒன்று இல்லையானால் அது என்றும் நல்லதே. புறம் பழியாதவன் புண்ணியவனாகிறான்.

அல்ல என்றது அறம் அல்லாத பாவங்களை,

அறம் இருமையும் இன்பம் தரும் பெரு மகிழ்மையுடையது. அதனை மறந்தும் பேசான்; யாண்டும் பாவங்களையே மூண்டு செய்து வருவான். தரும விரோதியான இவன் கொடிய பாவியாய் நெடிய பழி துயரங்களையே அடைய நேர்வான். அவ்வாறு அழிகேடுகளை அடையாமல் இவன் தப்பி உய்தற்கு உரிய ஒரு வழியுளது. அது இங்கே விழி தெரிய வந்தது. அந்த அரிய நெறியின் பெயர் புறங் கூறுமை. இந்த மவுனம் இனிய மகிழ்மை.

புறம் கூறல் என்பது காணாத இடத்தில் பிறரை இகழ்ந்து பேசுதல். புறம் = பக்கம். அயலே பழித்துக்கூறும் இந்த இழி செயல் மிகவும் ஈனம் ஆகலால் கொடிய பாவம் நெடிய பழி என்று கடுமையாய் லோர் இதனை மிகவும் இகழ் நேர்ந்தனர்.

தருமத்தை மறந்து பாவங்களைச் செய்தாலும் மனிதன் புறங்கூறலாகாது. புறங் கூறுமை என்னும் புனித நீர்மையில் அரிய பெரிய புண்ணியம் மருவியுளது. இதனை விரதமாக ஒருவன் தழுவி ஒழுக்கிவரின் அறங்கள் எல்லாம் அவனிடம் ஒருங்கே வந்து குழுமி நிற்கும். கோள் ஒன்று ஒழியின் கோடி நலமாம்.

ஒருவன் அறம் பல பேசி நலம் பல செய்யினும் புறங்கூறுவான் ஆயின் அவன் புண்ணியவான் ஆகான். புண்ணியம் என்பது புறம் பேசாமையே. பிறருடைய கண்ணியம் குறைந்துபட மறைந்து பேசுகின்றவன் எவ்வழியும் இழிந்தே படுகின்றான்.

அறம் கூறாமையும் அல்ல செய்தலும் பொல்லாத குற்றங்கள் ஆகலால் அவற்றை இணைத்துக் காட்டிப் புறம் கூறுமை ஆகிய நல்ல குணத்தின் பெருமையை ஈண்டு உணர்த்தியிருப்பது ஓர்ந்துசுந்திக்கவரியது. அயலே இகழாதவன் இயல்பாடயர்கிறான்.

மனிதன் சிறந்த அறிவுடையவன்; அவனுடைய நா அறம் கூறவே அமைந்தது; அது கொண்டு புறம் கூறலாகாது.

அறம்கூறும் நாவென்ப நாவும், செவியும்
புறம்கூற்றுக் கேளாத என்ப—பிறன்தாரத்து
அற்றத்தை நோக்காத கண் என்ப யார்மாட்டும்
செற்றத்தைத் தீர்ந்ததாம் நெஞ்சு. (அறநெறிச்சாரம், 202)

நாக்கு செவி கண் மனம் ஆகிய இவை புனித நிலையில் பொருந்தி வரும் அளவே இனியனவாகின்றன; புறந்திரியின்

இன்னொருவா யிழிவுறுகின்றன. அவ்வாறு இழிந்த பழியுறாத படி முனைப்பாடியார் இவ்வாறு செவ்வையா விளக்கியுள்ளார்.

புறங்கூற்றைக் கேட்ட செவியும் கெடும் எனவே சொன்ன நாவின் கேடு என்ன நிலையது என்பதை எளிது தெளியலாம்.

இவற்றுள் முன்னதாக நாவை வைத்திருப்பது நன்கு சிந்திக்கத்தக்கது. நினைப்பு பார்வை கேள்விகள் ஓசையில்லாத ஊமைகள். பேச்சு வெளியே தெளிவாய் ஒலித்து விளங்குவது. அந்த ஒலி யாண்டும் ஞானம் தோய்ந்தவர வேண்டும்; ஊனம் தோய்ந்தவரின் ஈனமாய் இழிந்து இழவுகளை விளைத்து விடும்.

புறங்கூருமல் தனது நாவை ஒருவன் புனிதமாப் போற்றி வரின் அவன் ஓரறமும் செய்யாமலே உயர்ந்த புண்ணியவானாய் ழளிபெற்று எவ்வழியும் விழுமிய நிலையில் விளங்கி நிற்கின்றான்.

பிறர்மறை யின்கண் செவிடாய்த் திறனறிந்து
வநிலார் இற்கண் குருடனாய்த் தீய
புறங்கூற்றில் மூகையாய் நிற்பானேல் யாதும்
அறங்கூற வேண்டா அவற்கு. (நாலடியார், 158)

பிறர் பேசுவதற்கு உரியதை ஒட்டிக் கேளாமல், பிறர் நினைப்பதை அறியாமல் பாராமல், யாரையும் புறங்கூருமல் ஒருவன் செவியை நிற்பான் ஆனால் அவன் வேறே அறம் புரிய வேண்டுகாது. புண்ணியங்கள் எல்லாம் அவனிடம் நண்ணி நிற்கும் என இது உணர்த்தியுள்ளது. செவிடு குருடு ஊமை என்ற தனியாகப் பாராவிடாமல், காது கண் வாய்களின் தாய்மை தெரிய வந்தது புனித நீர்மைகள் சிந்திக்க வரியன.

புறங்கூறுவது பெரும் பாவம்; அதனை மறந்தும் கூருதே; அதில் ஊமையாயிருப்பதே சேமம்; அதனால் மேன்மைகள் உள்ளவம், பேசாத நிலையில் பெரிய நன்மை. இவ்வாறு பெருகி வரும்.

பெய்யுரையான் வையான் புறங்கூருன் யாவரையும்
பெய்யுரையான் உள்ளனவும் விட்டுரையான்—எய்யுரையான்
கூந்தல்மயில் அன்னாய் குழீஇயவான் விண்ணோர்க்கு
வேந்தனும் இவ்வுலகம் விட்டு. (ஏலாதி, 33)

புறங்கூருன் விண்ணோர்க்கு வேந்தன் ஆவான் எனக் கணி மேலதயார் இவ்வாறு கணித்து உரைத்துள்ளார். அறங்கூருவது கீழை புறங்கூருவன் புண்ணியவான் ஆகின்றான் என்று

தேவர் குறித்தது இதனை யாவரும் பேணி ஒழுக்கிப் பெருமகிமை காணவே. பிறர் பிழை பேசாதவன் அரிய பெரிய தருமவான்.

மறங் கூர்ந்திருந்தாலும் புறங்கூறுதவன் சிறந்த பெருந்தகையாய் உயர்ந்து திகழ்கிறான். நேர்மையான அவனை யாவரும் புகழ்ந்து வருகின்றார். இது சும்பகருணன்பால் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

இவன் இலங்கை வேந்தனான இராவணன் தம்பி. தாய் பெயர் கேகசி. தந்தை விச்சிரவசு. அஞ்சாநெஞ்சமும் அருந்திற லாண்மையும் பெருந்தகைமையும் இவனிடம் இயல்பாய் அமைந் திருந்தன. விண்ணவராயினும் நேரே போரில் எதிர்த்தவரைக் கண்ணோடாது கொன்றொழிப்பானே அன்றிக் காணாத இடத் தில் யாரையும் இவன் இகழ்ந்தகூறான். “புறங்கூறுவது புன்மை; அது பேடிகள் செயல்; இழிந்த வஞ்சரே அதனை மொழிந்து வருவர்” எனப் பலமுறையும் இவன் பேசியுள்ளான். சீகையைக் கவர்ந்து கொண்டு வந்து சிறையில் வைத்த இராவணன் சில முறை இராமனை எளிதா எள்ளி இகழ்ந்து பேசினான். அப் பொழுது அவனை இவன் தடுத்து அறிவுறுத்தினான். “அண்ணா! நீங்கள் இவ்வாறு பேசுவது பிழை. யாரையும் சீரழிய மொழிய லாகாது. இராமன் அதிசயவீரன் என்று கேள்வி. அவனுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து வந்திருப்பது பெரும் பழி. அவனை விட்டு விடுவதே நல்லது” என்று நேரே இவன் சுட்டிச் சொல்லினான்.

“சிட்டர்செயல் செய்திலை குலச்சிறுமை செய்தாய்!

மட்டவிழ் மலர்க்குழலி னையினி மன்னா!

விட்டிடுதுமேல் இனியம் ஆதும் அவர்வெல்லப்

பட்டிடுதுமேல் அதவும் நன்று பழி அன்றால்.”

இவ்வாறு இவன் இடித்து அறிவுறுத்தியும் அவன் சீகையை விடாமல் இருந்தமையால் இராமன் படைகளோடு வந்து இலங் கையை வளைந்து போரட நேர்ந்தான். முதல் நாள் போரில் தோல்வியடைந்து போன இராவணன் இவனைப் போருக்கு அனுப்ப மூண்டு அழைத்துவரச் செய்தான். அதுபொழுது உறங்கியிருந்தவன் எழுந்தான்; நிகழ்ந்துள்ள நிகைகளையெல்லாம் அறிந்தான். நெஞ்சம் வருந்தினான். நேரே வந்து தமையனுக்கு அறிவு நலங்களைக் கூறினான். மானமும் வீரமும் நேர்மையும்

உடைய இவன் உள்ளம் நொந்து உரையாடியிருப்பதில் உணர்வு
நலங்கள் ஒங்கி நின்றன. ஆயலே வருவன ஈங்கு அறிய வரியன.

ஆனதே தா வெஞ்சமம் அலகில் கற்புடைச்
சானகி துயர் இனம் தவிர்ந்தது இல்லையோ?
வானமும் வையமும் வளர்ந்த வரன்புகழ்
போனதே தா புகுந்ததே தா பொன்றும் காலமே. (1)

புலத்தியன் வாழிமுதல் வந்த பொய்யறு
குலத்தியல்பு அழிந்தது கொற்றம் முற்றுமோ
வலத்தியல் அழிவதற்கு ஏது மையறு
நிலத்தியல் நீரியல் என்னும் நீர்தால். (2)

கொடுத்தனை இன்றிரற்கு உலகும் கொற்றமும்
கொடுத்தனை நின் பெரும் கிளையும் கின்னையும்
படுத்தனை பலவகை அமரர் தங்களை
விடுத்தனை வேழினி வீடும் இல்லையால். (3)

தங்கமும் தருமமும் தகவுமே யவர்
கெங்கமும் கருமமும் உரையு மேநெடு
வங்கமும் பாவமும் பொய்யும் வல்லநாம்
உங்கிரிமா அதற்கொரு குறையுண் டாகுமோ? (4)

[கும்பகருணன்]

இந்த உடைய உள்ளம் நொந்து உரையாடியிருப்பதில் உணர்வு
நலங்கள் ஒங்கி நின்றன. ஆயலே வருவன ஈங்கு அறிய வரியன.
ஆனதே தா வெஞ்சமம் அலகில் கற்புடைச் சானகி துயர் இனம் தவிர்ந்தது இல்லையோ?
வானமும் வையமும் வளர்ந்த வரன்புகழ் போனதே தா புகுந்ததே தா பொன்றும் காலமே.
புலத்தியன் வாழிமுதல் வந்த பொய்யறு குலத்தியல்பு அழிந்தது கொற்றம் முற்றுமோ
வலத்தியல் அழிவதற்கு ஏது மையறு நிலத்தியல் நீரியல் என்னும் நீர்தால்.
கொடுத்தனை இன்றிரற்கு உலகும் கொற்றமும் கொடுத்தனை நின் பெரும் கிளையும் கின்னையும்
படுத்தனை பலவகை அமரர் தங்களை விடுத்தனை வேழினி வீடும் இல்லையால்.
தங்கமும் தருமமும் தகவுமே யவர் கெங்கமும் கருமமும் உரையு மேநெடு
வங்கமும் பாவமும் பொய்யும் வல்லநாம் உங்கிரிமா அதற்கொரு குறையுண் டாகுமோ?
[கும்பகருணன்]

என்ற பேரால் இவன் சிறந்த தருமவானாய் உயர்ந்து விளங்கினான். இவனது நேர்மை அரிய பல சீர்மைகளை அருளியுளது.

புறங்கூறல் என்னும் புலையிலார் அன்றே
அறங்கூறும் இன்பத் தவர்.

புறங்கூறாதவன் புண்ணியவான் ஆகிரான்.

182. கண்டு நகைத்த கனகவன்மன் பின்கேடு

கொண்டான் பழித்தேன் குமரேசா—கொண்ட

அறனழீஇ அல்லவை செய்தலின் தீதே

புறனழீஇப் பொய்த்து நகை.

(உ)

இ-ள்.

குமரேசா! எதிரே இனிது சிரித்த கனகவன்மன் புறத்தே பழித்தப் பேசினான் புறையற்றான்? எனின், புறன் அழீ இப் பொய்த்துநகை அறன் அழீஇ அல்லவை செய்தலின் தீதே என்க.

ஒருவனைப் புறத்தே பழித்து அவன் எதிரே வஞ்சமாய் புகழ்ந்து பேசுவது அறத்தை அழித்துப் பாவங்களைச் செய்வதும் தீயது. நம்பி மோசம் போதலால் இது நீசமாய் நின்றது.

புறம் பழித்தல் அறம் அழித்தலையும், பொய்த்து நகைத்துப் பொல்லாதன புரிதலையும் ஒத்ததாம் என உய்த்து உணருக.

அழி என்பது அழீஇ என அளபெடுத்து ஈரிடத்தும் வினை யெச்சங்களை வினைத்து நின்றது. இது சொல்லிசை அளபெடை.

இயற்கை செயற்கை இன்னிசை சொல்லிசை

நெடில்குறில் ஒற்றுயிர் எழுத்துப்பேறளபெடை.

(அகத்தியம்)

அளபெடையின் வகைகளை இது நயமா விளக்கியுளது.

அறனழித்து, புறனழித்து என்று பாடியிருக்கலாம்; அளபு கூட்டி நீட்டியது பழமையின் கிழமையைக் காட்டியது.

அறம் உயிர்க்கு இன்பம் தரும்; அல்லவை தன்பமே வினைக்கும். இன்ப நிலையமான தருமங்களை அழித்து, தன்ப வினைவுகளான பாவங்களைச் செய்பவன் பழி படிந்து கொடிய நாக னுயாங்களை அடைவன். அந்த அழிகேடுகளை இணைத்து வைத்தப்

புறங்கூறலின் பொல்லாத புலைக்கொலைகளை இங்ஙனம் விளக்கி யருளினார். உள்ளத்தே கள்ளமாய் உயிர்க்கேடு புரிகிறான்.

பிறனுடைய பெருமை அழிந்துபடும்படி அயலே சிறுமையா ழ்ந்த கூறுவது புறன் அழீஇ என வந்தது. அச் சொல் லல்லாப் புலைக்கொலை என்பது அழித்து என்றதனால் அறிய றது. உயிர் துயர் உற வருதலால் புன்சொல் அஞ்ச வரியது.

பொய்த்து நகை என்றது புறத்தே இழித்துப் பழித்தவன் னறிரே கண்டபோது இனியவன் போல் சிரித்துப் புகழ்தலை. நெஞ்சம் தீயனான இந்த வஞ்சன் புரியும் நகை நஞ்சினும் கொடியது. அஞ்சி விலகுக என்பது குறிப்பு

முகத்தின் இனிய நகாஅ அகத்தின்னா
வஞ்சரை அஞ்சப் படும். (குறள், 824)

அகத்தே கொடுமையுடையவன் புறத்தே நல்லவன்போல் பொய்த்து நகுவன்; பொல்லாத அந்த வஞ்சகனை நம்பாதே; அவன் நெஞ்சம்தீயது; அஞ்சி அகல்என இது அறிவுறுத்தியுளது.

காணாத இடத்தே ஒருவனை இகழ்ந்து கூறி நேரே கண்ட பொழுது புகழ்ந்து பேசுவோன் தருமத்தைக் கொன்றுப் பாவங் களைச் செய்யும் கொடிய பழி பாதகனே. புறம் சொல்வோன் அறம் கொல்வோன்; அதனோடு பொய்நகை புரிவோன் அக் கொலையோடு புலையான பாவங்களையும் செய்கிற படுபாவியாகி றான். புறங்கூறுவோன் வெறும் பாவி; அத்துடன் பொய்த்து நகலவோன் பெரும்பாவி. இப் படு பாவியைக் கடிது ஒழிக.

தீதே என்பதில் ஏகாரம் பரிதாப தொனியாய்த் தோன்றி யுள்ளது. அவ்வுண்மையை உள்ளச் செவியால் நுண்மையா ழ்ந்து கொள்ளுக. தம் உயிர்க்கு நீசத்தை வினைத்து நாசம் அடைகின்றார்களே! என்று தேவர் உள்ளம் இரங்கியிருக்கிறார்.

புறங்கூறுவோர் சீவ அமுதமான தருமங்களை இழந்து பாவிகளாயிழிந்து கழிந்து படுநரகங்களில் அமுந்தியுழல்கின்றார்.

வெம்மையோடுபிறர் தம்பழி விளம்பி யுழலும்
செம்மை யில்லவர்கள் தீயுமிழும் வாயில் அயலார்
தம்மில் வாழ்பவரை நோக்கினர் தடங்கண்மிசையும்
அம்ம வேரவென இருப்புமுனை கொண்டறைதியால். (1)

மின்னு நக்ககதிர் வேல்விகட பத்திரமிகப்
 புன்மை யில்லவர் தமைப்பழி புகன்ற இவரைத்
 துன்னு மூளை தசை சேரரிநிறை பாழ்நாகின்வாய்
 சென்னி கீழுற மடுத்தனல் செறித்திடுதியால். (2)

[காசிகாண்டம்]

புறங்கூறிப் பழித்த பாதகர் நரகத்தில்படுகிற துயரநிலைகளை
 இவை குறித்துக் காட்டியுள்ளன. பிறர் உள்ளம் நொந்த
 அல்லலுறச் செய்தலால் புறங்கூறல் பொல்லாத தீமையாய்
 பொங்கி நின்றது. அப் புல்லியசொல்லன் புனைத்துயரடைகிறான்

“கண்ட போதுநல் அன்பரைப் போலவே காட்டி
 விண்ட போதுபுன் புறமொழி புகல்கின்ற வீணர்
 கொண்ட பெண்டையும் பிறர்கொளக் கொடுத்துமேகொடுமை
 மண்டு நோய்கொடு வாய்ப்புழு செரிதர மடிவார்.”

புறம் பழித்துப் பொய்க்கை புரிபவர் இழிபழி படிந்து அழி
 துயரில் அழுந்துவர் என இது மொழிந்துள்ளது. கொளன்
 வாய்ச்சொல் கொடிய தீயாய் உயிர்களுக்கும் கொடிய துயர்களை
 விளைத்தலால் அவன் படுபாவியா யிழிந்து அநிரகடைகிறான்.

The words of a talebearer are as wounds, and they go
 down into the innermost parts of the belly. [Bible, P. 18-8]

“கொளனுடைய வார்த்தைகள் உள்ளே ஆழ்ந்து பாய்ந்து
 உயிர்களைத் துயர்களாய் புண்படுத்தும்” என இது குறித்துள்ளது.

பிறருடைய உள்ளங்கள் கொடுக்க அல்லல்களை விளைத்து
 வருதலால் புறம் பழித்தல் பொல்லாத பாவம் ஆயது; ஆகவே
 அதனைச் செய்பவன் கொடிய தீயவனாய்கொடிய துயருறுகிறான்.

அயலே மறைவாய் இகழ்ந்து பேசுபவன் அவ்வளவோடு
 ஒழிந்து போகாமல் எதிரே கண்டபோது அன்புடையவனைப்
 போல் சிரித்துப் பேசினால் அவனை நம்ப நேர்வர்; அதனால் நாச
 மே நேரும். அந்த நீசச் சிரிப்பை நெருப்பு என நினைக.

தாக்குற்ற போழ்தில் தமரேபோல் நன்குரைத்துப்
 போக்குற்ற போழ்தில் புறனழி இ மேன்மைக்கண்
 நோக்கற் றவரைப் பழித்தல்என்? என்னொனும்
 மூக்கற்ற திற்கில் பழி. (பழமொழி, 250)

எதிரே இனியர்போல் நடித்து அயலே பழித்துப் பேசும்

புகழை இது இழித்தள்ளாது. புறன் அழீஇ என தேவர் வாய்
மொழியைத் தழுவி முன்துறையரையர் இங்ஙனம் மொழிந்தள்
ளார். வஞ்ச நெஞ்சரை யாண்டும் அஞ்சி அகலுக.

உள் ஒன்று வைத்துப் புறம் வேறு பேசிப் பொய்நகை
செய்பவன் வெய்ய தீயன். அந்தக் கொடிய பாவியை நம்பினால்
சூழிகேடுகளைத் தவிடுவன். இது கனகவன் மன்பால்காணகின்றது

சரிதம்.

இவன் மதுரையிலிருந்த ஒரு தட்டார் தலைவன். நெடுஞ்
செழியன் என்னும் பாண்டியமன்னன் ஆட்சிபுரிந்து வருங்கால்
இவன் மாட்சியாய் வாழ்ந்து வந்தான். பொற்பணி செய்வதில்
சுற்றேபர் பெற்றவன். மாகதம் வயிரம் மாணிக்கம் முதலிய மணி
களின் சூணங்களைத் தெரிவதில் மிகவும் வல்லவன். சிறந்த மணி
அணிகள் பல புனைந்து தந்து அரசன் பால் ஆரிய பல பரிசில்கள்
பெற்றவன். புறத்தில் இக்களை நலங்கள் அமையப்பெற்றிருந்
தும் இவன் உள்ளத்தில் இழி சூணங்களே கிறைந்திருந்தன
எவருடைய பொருளையும் கவரும் கருத்தினன். பொய்யே புக
ழாம் வெய்ய நாவினன். தனது இனிய மனைவியின் ஆரிய சிலம்
வைப்பிலைப்படுத்த விருப்பி மதுரைய்க்கு வந்த கோவலனை இவன்
எய்தி கண்டான். நகை முகங்காட்டி உவகையுரையாடி இது
முனையவன் போல் இவனை நடித்தான். கோவலன் நம்பினான்.
தன் கைச்சிலம்பை இவன் கைக்கொடுத்தான். அதனை நல்ல
விதத்தில் விற்றுத் தருவதாக இப் பொல்லாதவன் புகன்றான்.
பொய்நகை செய்வோன் பொய்நகை செய்தான். வஞ்சமான
இனிய மொழிகளால் அவன் நெஞ்சைத் தேற்றித் தன் இல்லில்
நின்று அங்கை இருக்கச் செய்து அச் செல்லச் சிலம்பைக்
கொண்டு ஒலி நடந்து அரசமாளிகையுள் மெல்லப் புகுந்தான்.
பொய்யும்போதே பொல்லாதன சூழ்ந்தான்; அரசனைக் கண்டு
அடிக்கொழுது நின்றான். முன்னரே அரசியின் சிலம்பு ஒன்றை
இவ் கொடியவன் களவாகக் கவர்ந்து கொண்டிருந்தான் ஆத
லால் அதனைக் கண்டு கொண்டு வந்தேன் என்று அக்கோமகன்
முன்னின்று கூசாமற் கூறினான். தன் பால் விலைப்படுத்த வந்த
தாயும், கையும் களவுமாக் கண்டு தெளிந்து கள்வனைத் தன்
விட்டில் இசைவாக அமைத்து வைத்துவிட்டு மன்னனிடம்
அரைந்துருப்பதாகவும் இப் பழிமகன் அடாப்பழி யுரைத்தான்.

“கன்னகம் இன்றியும், கவைக்கோல் இன்றியும்,
 துன்னிய மந்திரம் துணை எனக் கொண்டு
 வாயி லாளரை மயக்குதுயி லுறுத்துக்
 கோயிற் சிலம்பு கொண்ட கள்வன்
 கல்லென் பேரூர்க் காவலர்க் கரந்துஎன்
 சில்லைச் சிறுகுடலகத் திருந்தோன்.” [சிலப்பதிகாரம்]

என இப்பொல்லாப் பாதகன் பொருந்தச் சொல்லவே அரசன்
 யாதும் ஆராயாமல் “கள்வன் ஆயின் கடிந்து வருக” என்று
 காவலர் சிலரை ஏவினான். வாளும் கையுமாய் வந்த அவர்
 வேளென இருந்த அக்காணையைக் கண்டார். உருவத் தோற்றத்
 தையும் முகப்பொலிவையும் நோக்கி “ இவன் கள்வனல்லன்;
 பொய்யே இது ” என ஐயம் எய்தி அவர் அகல நின்றார். அவ
 ரை அயலழைத்து வைத்து “ கள்வர் நிலையை யாவர் காண
 வல்லார்? தேவரும் அறியார்; மந்திரம் முதலிய எட்டு வகையால்
 தம் பட்டிமையை மறைத்துப் பாரில் அலைவர்; நேரிலறிய முடி
 யாது; இவனைத் தொலையாவிடின், நீவிர் அனைவீரும் கொலை
 யாவீர்” என இப்புலைமகன் போராடி நின்றான். அன்று இவன்
 பேசிய வுரைகள் விலக்க முடியாத நிலையில் வினைந்து வந்தன.

“இலக்கண முறைமையின் இருந்தோன் ஈங்கிவன்
 கொலைப்படு மகனலன் என்று கூறும்

அருந்திறல் மாக்களை அகநகைத் துரைத்துக்
 கருந்தொழிற் கொல்லன் காட்டினன் உரைப்போன்:

5 மந்திரம், தெய்வம், மருந்தே, நிமித்தம்,
 தந்திரம், இடனே, காலம், கருவி, என்று
 எட்டுடன் அன்றே இழுக்குடை மரபிற்
 கட்டுண் மாக்கள் துணையெனத் திரிவது;
 மருந்திற் பட்டி ராயின் யாவரும்

10 பெரும்பெயர் மன்னனிற் பெருநவைப் பட்டிர்!
 மந்திரம் நாவிடை வழத்துவ ராயின்
 இந்திர குமரின் யார்காண் குவமோ?
 தெய்வத் தோற்றம் தெளிகுவ ராயின்
 கையகத்துப் பொருள் காட்டியும் பெயர்குவர்;

15 மருந்தி னங்கண் மயக்குவ ராயின்
 இருந்தோம் பெயரும் இடனு மாருண்டோ?
 நிமித்தம் வாய்த்திடின் அல்லது யாவதும்

புகற்கில் அரும்பொருள் வந்துகைப் புகுதினும்;
தந்திர கரணம் எண்ணுவ ராயின்

- 20 இந்திரன் மார்பத்து ஆரமும் எய்துவர்;
இவ்விடம் இப்பொருள் கோடற்கு இடமெனின்
அவ்விடத்து அவரை யார்காண் கிற்பார்?
காலம் கருதி யவர்பொருள் கையுறின்
மேலோராயினும் விலக்கலும் உண்டோ?
- 25 கருவி கொண்டவர் அரும்பொருள் கையுறின்
இருநில மருங்கின் யார்காண் கிற்பார்?
இரவே பகலே என்றிரண் டில்லை;
கரவிடங் கேட்பினோர் புகலிடம் இல்லை;
கண்டோர்உளரென்றிற் காட்டும் ஈங்கிவர்க்கு
- 30 உண்டோ உலகத் தொப்போர் என்று அக்
கருந்தொழிற் கொல்லன் சொல்ல.”

(சிலப்பதிகாரம், 16)

களவு கிளைகளின் உளவுகளைக் குறித்து இங்ஙனம் கூறியிருக்
கிறான். இதனால் இவனது கள்ளத்தன்மையும் உள்ளப் புன்மை
யும் உணரலாகும். இப்பொல்லாப் புல்லன் இங்ஙனம் சொல்லிய
வுடனே அக்காவலருள் ஒரு கொடியவன் பாய்ந்து கோவலனைக்
கொன்றே தீர்த்தான். முகத்துளதீர் இனிக்கச் சிரித்துப் புறத்தே
போய்ப் பழித்து அழிவு செய்த இவனும் பின்பு படைத்தழிந்
தான். இத்தீயவன் செய்த தீமையால் இவன் சாதியில் ஆயிரம்
பொற் கொல்லர்களை அநியாயமா யழித்துத் தொலைத்தார். இவ
னது குடியும் குலைந்து அடியோடழிந்தது. புறன் அழித்தப்
பொய்த்து நகைத்தல் அறன் அழித்து அல்லவை செய்தலினும்
தீதாம் என்பதை உலகம் இவன்பால் நன்கு உணர்ந்து நின்றது.

தேளும் கொடும்பாம்பும் தீண்டிமிதித் தாலன்றி
வாளாமெய் தீண்டி வருத்தாவே---கோளார்ந்த
புல்லரோ வீணே புனிதர்க்கும் பொய்ப்பழிமேல்
சொல்லி விளைப்பர் துயர். (தருமதீபிகை, 142)

கண்டினிது முன்பேசிக் காணாத போதிகழ்வார்
மண்ணூர காழ்வார் மடிந்து.

புறங்கூறிப் பொய்நகை செய்யாதே.

183 சீறி எதிர்வைது செத்தான் பவுண்டரன்முன்
கூறான் புறமேன் குமரேசா—வேறூப்
புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாதல்
அறங்கூறும் ஆக்கம் தரும். (௩)

இ-ள்.

குமரேசா! பவுண்டரன் புறங்கூறிப் பொய்யாய் வாழாமல்
எதிரே சீறி ஏன் இறந்தான்? எனின், புறங்கூறிப் பொய்த்து
உயிர் வாழ்தலின் சாதல் அறம் கூறும் ஆக்கம் தரும் என்க.

புறத்தே பழித்துப் பேசி எதிரே பொய்யாய்ப் புகழ்ந்து
உயிர் வாழ்வதினும் சாவது அறநூல் கூறும் நலனை நல்கும்.

பொய்த்து என்றது முன் ஒன்று பேசிப் பின் வேறு கூறி
உண்மையின்றிப் புண்மையாய் நின்றதை. அப் புல்லன் வாழ்வில்
பழியும் துயரும் பாவமும் வினையும் ஆகலால் அவன் வாழ்வு
தாழ்வான கேடாம். சிறரைத் துயருறுத்திக் தானும் ஈனமா
யிழிந்து மானம் கெட்டு ஊனமாய் வாழ்வதினும் சாவது
நலமாயது வாழ்வில் வரும் பாவம் சாஸில் ஒழிந்து போகிறது.

புறம் பழித்துப் பொய்த்து நகாதே என்று முன்னம் உரைத்
தார்; அவ்வாறு செய்வதினும் செத்து ஒழிவது சிறந்தது என
இதில் உணர்த்துகின்றார். வாழ்தலினும் சாதல் இனிது என்றது
அதனால் வரும் ஊதியம் கருதி. சாஸில் ஒரு இலாபம்மேவியுளது.

சாகாமல் இருப்பின் புறங்கூலாகிய பாவத்தை மேலும்
மேலும் செய்து மீளா நாகினுக்கு ஆளாவான்; செத்து ஒழியின்
அந்தப் பாவம் சேராது ஒழியும்; ஒழியவே அவன் ஆன்பம்
இலவாய் இன்பம் அடைவான். துயர்நீங்கி உயிர் உயரும் வழி
விழி தெரிய வந்தது. இவன் இருப்பதினும் இறப்பதே இனிது.

சாதலை யாரும் விருப்பார் ஆகலால் அதில் உண்டாகும்
ஊதியத்தை உணர்த்திப் புறங்கூற்றாளன் பொன்றி ஒழியும்படி
இங்ஙனம் போதித்தருளினார். அருள் வள்ளலான வள்ளுவப்
பெருந்தகை ஒருவன் செத்து ஒழியுமாறு இப்படிச் சீறிக் கூறி
யது, அவன் மேல் வைத்த கருணையாலேயாம். அவன் இருந்தால்
புறங்கூறுவான்; பொய்த்து நசுவான்; புலைகளையே புரிந்து
வருவான்; அதனால் பழியும் இழிவுப் பெருகி அழிந்துயாங்கள்

விரிந்து அவனுடைய உயிரை அநுகில் வீழ்த்தி ஆழ்த்தும் ஆதலால் அவன் இருப்பதினும் இறப்பது இனியதாயது. உயிர்க்கு ஈனம் நேராமல் ஊன உடலை ஒழித்தவிடுவது ஞானமாய் நின்றது. புறங்கூறவோன் பூமியிலிருந்து வாழ்வதைவிடச் சாவது நல்லது என்றதனால் அவனது கொடிய தீமை தெரிய வந்தது.

பிறவுயிர்களுக்குத் துயரமாய்த் தன் உயிர்க்கு நீசமாய் நீண்டு நிற்பவன் நாசமாய் மாண்டுபோவதே யாண்டும் நல்லதாம். அவன் ஒழிந்து போவதால் புறங்கூறலாகிய பாவம் இல்லாமல் போகிறது; போகவே அவ்வுயிர் துன்பம் நீங்கி இன்பம் அடைகிறது. கோணக்கேட்கும் செவியனும் சுகமுறுகிறான்.

அறம் கூறும் ஆக்கம் என்றது தரும நூல்கள் விதித்துள்ள பாக்கியங்களை. தீய கருமங்கள் செய்யாதவர்க்கு நல்ல பலன்கள் உளவாம்; அந்த ஆக்கம் இங்கே நன்கு அறிய வந்தது.

சாவு அவனுக்குத் தருகின்ற நன்மையை வாழ்வு தரவில்லை; ஆகவே அவ் வாழ்வின் தாழ்வும் புறங்கூறலின் புலையும் தெளிவாய்த் தெரிய நேர்ந்தன. கோளன் மாண்டால் நாளும் நலமாம்.

தரும் என்பது இங்கே படர்க்கையில் வந்துள்ளது.

தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்
தன்மை முன்னிலை ஆயீ ரிடத்த. (தொல்காப்பியம்)

தன்மை முன்னிலை என்னும் இரண்டு இடங்களில் மாத்திரம் வரவரிய தரு என்னும் சொல் படர்க்கையில் ஈண்டு வந்திருப்பது வழுவாய்த் தோன்றினும் தேவர் வாய்மொழி இவ்வாறு வந்துள்ளமையால் இதவும் இலக்கணவிதியாய் இசைந்து நின்றது.

தரல்வரல் கொடைசெல்ல சாரும் படர்க்கை
எழுவாய் இரண்டும் எஞ்சிய ஏற்கும். [நன்னூல்]

தரல்வரல் கொடைசெல்ல என இவை நான்கும்
ஒருமு விடத்திற்கும் உரிய அன் னவற்றுள்
தரல்வரல் தன்மை முன்னிலையையும் ஏனைய
ஏனை இடத்தையும் எய்தும் என்ப. (இலக்கணவிளக்கம்)

இந்த இயல்விதிகள் இங்கே நன்கு சிந்திக்கத்தக்கன.

ஒருவனைக் குறித்துப் பிறனிடம் புறப்பழித்து அவன் மனம் மகிழும்படி இச்சகம் பேசி இளிவர வெய்தி உயிர் வாழ்பவன்

இழிமகனாய் இழிவுறுகிறான்; புலையா யிழிந்து புல்லனாய் வாழ்வ தினும் ஒல்லையில் ஒழிந்து போவது நல்லது. அந்த இனிய சாவும் இதநலங்களும் இதில் தனியே தெரிய நேர்ந்தன.

நல்லது பேசவுரிய வாயால் பொல்லாத புலைகளைக் கூறி மனிதன் இழிவா யழிவது மதிக்கேடான பரிதாபமே. வாய்ச் சொல் தீயது ஆயின் அந்த மனிதன் தீயனாய் இழிந்து கெடுகிறான் இழிந்தோர் கீழோர் எனக் கழிந்து ஒழிபவர் இழி புலைகளைத் தழுவி நின்றவரே. மொழி பழுதானால் பழி பெரிதாகும்.

பிறர்மனை விழைதல் நிலைபிழைத்து ஒழுகல்

பொய்யும்மொழி பிதற்றுதல் சீற்றம்

மறமிசு வயிரம் குறளை ஏலாத

மொழியினை நவிலுதல் மாயை

கிறிபகர்ந்து ஒழுகல் ஆயஒன் பானும்

கீழ்மையோர் ஒழுக்கம் இல்வாழ்வின்

உறைகுநர் இவற்றை விடுகவென்று இனிதின்

உரைத்தனர் நூல்முறை உணர்ந்தோர்.

(காசிகாண்டம்)

பொய்யும் புறங்கூறலும் புரிய நேர்ந்தோர் கீழ்மையாள ராய்த் தாழ்ந்து அழிவர்; ஆகவே அந்த ஈனங்களை ஒழித்து உயர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என இஃது உணர்த்தியுள்ளது.

புறங்கூறிப் புன்மையாய் வாழ்வதினும் நேரே மறங்கூறி வன்மையாய் மாள்வது நன்மையாம். அதனால் ஆண்மையான மேன்மைகள் உளவாம். இது பவுண்டரன் பால் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

இவன் ஓர் அரசன். குருநாடு என்னும் பெருநாட்டை ஆண்டவன். சிறந்த பேர்வீரன். அருந்திறலும் பெருந்திருவும் உடைய இவன் கண்ணன் மீது கடுப்பகை கொண்டு நெடுஞ் சினம் நீண்டு நின்றான். அந்த அண்ணலை யாவரும் புகழ்ந்து வருவது இவனுக்குப் பொருமையாய் வளர்ந்து வந்தது. வாசு தேவன் என்னும் பெயர் தனக்கே உரியது: தன்னையே யாவரும் பூசித்து வரவேண்டும் என்று மனத்திமிரோடு மருவிவந்த இவன் காசி மன்னன் முதலிய அரசர் சிலரைத் தணைசேர்த்துக் கொண்டு போருக்கு ஆயத்தமானான். நேரே கண்ணனிடம்

ஒரு தூதவனை அனுப்பினான். “ஆயர் குலத்தவனான நீ பெரிய அரசர் குலத்தவன் போல் அரிய பல இராச சின்னங்களை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்; உனக்கு சக்கரம் எதற்கு? நேமி தாங்கல் நெடுகிலம் ஆளும் முடிவேந்தர்க்கே உரியது; நீ அதை எந்தியிருப்பது வேந்தர் மரபை இகழ்ந்து வீணை பழித்தபடியாம்; உடனே அதை ஒழித்துவிடு; இல்லையேல் ஒல்லையில் போருக்கு வா!” என்று இவ்வாறு இவன் சொல்லி அனுப்பிய தூதவன் கண்ணனிடம் போய் நேரே யாவும் கூறினான். அவன் புன்னகை புரிந்து தூதனை ஆதரவோடு நோக்கி உன் மன்னன் விருப்பியபடியே போருக்கு நான் வருகிறேன்; இன்ன நாளில் இன்ன இடத்தில் உரிய படை வலிகளோடு வந்து அமருக்கு ஆயத்தமாய் நிற்கச் சொல் என்று கண்ணன் சொல்லி விடுத்தான். தூதன் மீண்டு போய்ச் சொன்னான். சொல்லவே சேனைகளோடு ஒல்லையில் வந்து உருத்து நின்றான். குறித்த படியே போர் மூண்டது. சமர் நிலை சாகசமாய் நேர்ந்தது.

பாழிசால் முழவுத் திண்டோள் பவுண்டர வாசுதேவன்
ஊழியார் அழலில் சீறி ஒலிகடல் தானை சூழத்
தோழமை கொண்ட காசி வேந்தொடு சுடரும் தீவாய்
ஆழியம் படைக்கை தாங்கி அமார்க்களம் குறுகினால்.

திரண்ட சேனைகளோடு சேர்ந்து வந்து நேரே இவ்வாறு மூண்டு எதிர்த்த இம்மன்னனைக் கண்ணன் நன்னயமா நோக்கி “அப்பா! நீ என் சக்கரத்தை விட்டுவிடும்படி கட்டளையிட்டாய்! இதுதான் இதை உன் எதிரே விட்டேன்” என்று சொல்லி ஆழியைச் சுழற்றி விடுத்தான். விட்டதும் விரைந்து பாய்ந்து இவனுடைய தலையைத் துணித்துப் போயது. நின்ற படைகள் யாவும் விரைகுலைந்து பலவழிகளிலும் உடைந்துபோயின. கண்ணனுடைய அபிசய விலையைக் கண்டு அனைவரும் துதிசெய்து தொழுதனர்.

பண்ணமை களிநல் யானைப் பவுண்டரன் வதனம் நோக்கி
வெண்ணிற முறுவல் கோட்டி விடுதிவெந் தழல்வாய் கான்ற
ஊண்ணிற நேமி என்றும் குரைத்தனை! விடுதும் என்ன
மண்ணமை முழவுத் திண்டோள் மாலவன் விடுத்திட்டாலால்.

ஊற்றிருந் துதிரமாரி ஒழுகுசெந் தழல்வாய் நேமி
சீற்றமோடு எதிர்த்து வெய்ய செருத்தொழில் வினையாநின்ற
பாற்றினம் சுழலும் வைவேற் பவுண்டர வாசுதேவன்
மாற்றருஞ் சிறப்பு வாய்ந்த மணிமுடி துணித்த தன்றே. (2)

விட்டிரு விணையும்நீங்கி வேரியந் துளவ மாயன்
கட்டெழில் உருவம் நாடிக் கைபுனைந்திருந்த வாற்றால்
பட்டவெங் களிநல் யானைப் பவுண்டர வாசுதேவன்
வட்டவாய்த் திகிரி தாங்கும் மாலுரு மரீ இயி னானல். (3)
[பாகவதம், 10-38]

வீரோடு போரில் மூண்டு இவன் மாண்டுள்ளதை இவற்றால்
அறிந்து கொள்கிறோம். பொருமையால் வெறுத்திருந்தாலும்
புறத்தே மறைவாய் நின்று பழித்தூப் பேசாமல் நேரே எதிர்த்து
கண்ணோடு பொருது இவன் இறந்திருக்கிறான். அதனால்
உயர்ந்த கதியை இவன் அடைந்து கொண்டான். புறம் கூறித்
திரியாமல் மறங்கூறி மாய்ந்தமையால் அறங்கூறும் ஆக்கம்
இவனுக்கு உரிமையா யமைந்தது. புறம் பேசி ஈனமாய்ப்
பொய்த்து மானம் அழிந்து இழிந்து உயிர் வாழ்வதினும் சாவது
நல்லது என்பதை உலகம் காண இவன் உணர்த்தி நின்றான்.

ஈனமுறு கோளர் இருத்தலினும் செத்தொழிதல்
ஆன நலமாம் அவர்க்கு.
புறங்கூறி வாழ்தலினும் சாதல் நல்லது,

184 மாரு அமுதுண்ணும் வஞ்சரெதிர் வெய்யசொன்னார்
கூறார் புறமேன் குமரேசா—சீறிவந்து
கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லினும் சொல்லற்க
முன்னின்று பின்னோக்காச் சொல். (ச)

இ-ள்.

குமரேசா! கரந்து அமுது உண்டவரை நேரே என் இருவர்
கடிந்து சொன்னார்? எனின், கண்ணின்று கண் அறச்சொல்லி
னும் முன் நின்று பின் நோக்காச் சொல் சொல்லற்க என்க.

எதிரேநின்று கண்ணோட்டமின்றிக் கடுமையாய்ப் பேசின
லும் புறத்தே நின்று பிழையாக யாரையும் பேசலாகாது.

கண் இரண்டனுள் முன்னது முன்னிலையான இடத்தைக்
குறித்தது; பின்னது இரக்கமான குணத்தை உணர்த்திநின்றது.
நேர்முகமாய் ஒருவன் கண்காணும்படி எதிரே நின்றகைக் கண்
நின்று என்றார். நேரே நிற்கும் நேர்மை சீர்மையாய் நின்றது.

கண் அற என்றது கண்ணோட்டம் ஆகிய கருணையின்மையை அற = அற்று ஒழிய. தயவு தாட்சணியம் இல்லாமல் கடுமையாகப் பேசும் கொடுமை இவ்வாறு காண வந்தது. கண்ணுக்கு அழகு கருணையே என்றதனால் அளிக்கும் விழிக்கும் உள்ள உறவுரிமையை உணர்ந்து கொள்ளலாம். பிறவுயிர்கள் மேல் கண் ஓடியபொழுது உண்டாகும் இரக்கத்தை இங்கே கண் என்று இங்ஙனம் காட்டியருளினார். பிறர் உள்ளம் வருந்தும்படி எதிரே நின்று இரக்கமின்றிப் பேசுவது கண் அற்ற சொல்லாம்.

கண் அறச் சொல்லிய வெஞ்சொல்.	(சிந்தாமணி, 1069)
கண்மாதிலியர்-	(புறம், 388)
கண்ணழிந்த பகை.	(பெருங்கதை, 1, 37)
கண்ணிலியாகும் இக்கணிகை.	[உஞ்சை, 35]
✓கண்ணிலர் கரையிலர்.	[இராமா, இலங்கை 25]
கண்டும் கண்ணோடாது.	(கலி, 140)
அருளில்ன் கண்ணறையன்.	(நீதிநெறி, 67)

கண் அற்ற கொடுமையை இவை காட்டியுள்ளன.

அருள் அழிய அறிவு ஒழிய வெறிநிலையில் வெளி வருதலால் கடுஞ்சொல் கண்அற நேர்ந்தது. சொல்லினும் என்றதில் உம்மை அதுவும் சொல்லலாகாது என்பதை உணர்த்தி நின்றது. இன்னதாக கடுஞ்சொல்லும் புறஞ்சொல்லை நோக்க இனியதாயது. இதனால் புறங்கூற்றின் பொல்லாத புலையும் அல்லல் நிலையும் அறியலாகும்.

கேளிர் பிரிவர்; நட்பினராய்க் கெழுமு வாரும் இலராவர்; மூளும் வடுச்சொல் நேராக மொழிவர் எவரும் ஆதலினால் நாளும் அறதைக் கொன்றனந்த நவைகள்செயினும் எதிர்நின்று மாள வுரைசெய்யினும் செய்யேல் மைந்தா! மறந்தும் புறங்கூறல்.
[விநாயகபுராணம்]

சோமகாந்தன் என்னும் மன்னன் தன் மகனுக்கு இன்ன வாறு புத்தி போதித்திருக்கிறான். புறங்கூறலின் இழி புலைகளை எல்லாம் தெளிவா விளக்கியுள்ளான். எதிர்நின்று மாள உரை செய்யினும் மறந்தும் புறங்கூறல் செய்யேல் என்று உரமாய் உணர்த்தியிருப்பதை நண்டு ஊன்றி ஓர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

முன் இன்று = எதிரே யில்லாமல் மறைவாய் நின்று.

இன்றி என்னும் இகரவீற்று எதிர்மறைக் குறிப்பு வினை

எச்சம் இங்கே உகரமாய்த் திரிந்து வருமொழி வல்லினத்தோடு
இயல்பாய்ப் புணர்ந்து நின்றது. இகரமாயின் வலி மிகும்.

அன்றி இன்றிஎன் வினைஎஞ்ச இகரம்

தொடர்பினுள் உகரம்ஆய்வரின் இயல்பே. [நன்னூல், உயிர், 23]

இந்த இயல் விதியை நன்கு நன்கு எண்ணிக் கொள்க

பின்னே வினையும் பிழைகளை எண்ணி உணராமல் மறைந்து
நின்று இழிந்த கிந்தை மொழிகளைப் பேசுபவர் எவ்வழியும் பழி
துயரங்களையே அடைவர்; அல்லலான அந்தப் புலைகளை யாதும்
பேசாதே என்பார் சொல்லற்க என்றார். தனக்கு இனியதை நாடு
பவன் பிறர்க்கு இன்னதைப் புறத்தே மறந்தும் கூறலாகாது.

தன்னைத்தான் போற்றாது ஒழுகுதல் நன்கினனா;
முன்னை யுரையார் புறமொழிக் கூற்று இன்னா.

(இன்னாநாற்பது, 33)

போகவிட்டுப் புறஞ்சொல்லித் திரிய வேண்டாம். (உலகநீதி)

முகன்எதிர் ஒன்றும் பிரியின்மற்று ஒன்றும்

மொழிபவர் பழிதுயர் அடைவார்.

(காசிகாண்டம்)

கண் முன் நின்று கடுத்துச் சொல்லினும் காணாமல் புறத்தே
யாரையும் பழித்துப்பேசலாகாது என இவைஉணர்த்தியுள்ளன.

நெஞ்சம் நேர்மையுடையவர் வஞ்சமாய்ப் புறங் கூறார்;
எதையும் நேரே கூறுவர். அதனால் ஊறுபடநேர்ந்தாலும் சீர்மை
என்றே கருதுவர். இது சூரியர் சந்திரரிடம் அறியநின்றது.

ச ரி த ம் .

அமரரும் அசுரரும் ஒருங்குகூடி பாற்கடல் கடைந்த
பொழுது அதிலிருந்து அதிமதரமான அமிர்தம் எழுந்தது. அந்த
அதிசய அமுதத்தைக் கண்டவுடன் யாவரும் உண்டு மகிழ்
விரைந்தார். வானவரும் தானவரும் பேராவலோடு உண்ண
முண்டு போராட நேர்ந்தார். இருதிறத்தாரும் பொருது மடி
யாதபடி பொறுதி மொழிகூறித் திருமால் ஓர் அழகிய மோகினி
உருவமாய்த் தோன்றி அமிழ்தத்தை அமைதியாய்ப் பரிமாற
வந்தார். அந்த மாய மங்கையின் விழுமிய எழிலில் மயங்கி விழி
களித்து அசுரர் வேட்கை மீதுர்ந்து நின்றார்; அமரர் யாவரும்
அமிர்தத்தை ஆவலோடு நன்கு உண்டார். அத்நையலின் மைய
லில் மயங்காத அசுரன் ஒருவன் அமரர் குழுவில் புகுந்து அமுதம்

நுகர்ந்தான். கரவாய் நுகர்கின்ற அக் கள்வனை நேரே எள்ளி
இகழ்ந்து கதிர்வனும் மதியவனும் கடிந்து மொழிந்தார்.
மாயவன் ஆழியை அவன் மேல் வேகமா வீசிஞான். தலை துணிந்
தது; அமுதத்தை உண்டிருந்தமையால் அவன் சாகவில்லை; தலை
யும் உடலும் இரண்டு வடிவங்களாத் தனித் தனியே விளங்கி
கின்றது. இராகு, கேது என அந்த இருவரும் மருவினர். அரிய
தவம் புரிந்து கிரகபதம் அடைந்தனர். கண் எதிரே நின்று கண்
னோடாமல் தம்மைக் கடிந்து கூறிய விண் ஒளிகளின் அதிதேவ
தைகளான இருவரையும் உரிய பருவங்கள்தோறும் உருத்து
வந்து கடித்து வருத்தினர். கடுஞ்சொல் கடுந்துயராய் வந்தது.

இருந்தவாள் அவுணர் எல்லாம் ஏக்கறவு எய்தச் சாவா
மருந்தினை அமரார்தாமே மகிழ்ந்துணப் பொழிந்துபோக்கிக்
கரந்து அமு துண்டாற் செங்கேழ்க் கதிரொடு திங்கள்நோக்க
அரிந்திட ஐயன் அந்நாள் அவுணன் ஆங்கு இறந்தி லானால். [1]

அங்கு அரிந்திட இராகு வாகிய அவுணன் சென்னி
துங்கவெவ் விராகுஎன்றும் சொல்லுடல் கேது என்றும்
தங்கிரு பெயர்சேர் கோளாய்ச் சார்ந்திடு கோள்கள்ஒடு
திங்களைக் கதிர்வெய் யோனைத் தீண்டும்பருவாவில் சேரின். [2]

[பாகவதம், 8-3]

கிரகணம் என்னும் ஒளிமறைவு இக்கோள்களால் நிகழ்ந்து
வருவதை இதனால் உணர்ந்து கொள்கிறோம். எதிரே நின்று
இடித்துச் சொன்னாரே அன்றி அயலே மறைவாய் நின்று புறங்
கூருமையால் இவர் உயர்வொன்றி யிருந்தார். கண் நின்று கண்
அறச் சொல்லினும் முன் நின்று பின் நோக்காச் சொல் சொல்
லலாகாது என்பதை எல்லாரும் அறிய இவர் தலக்கி கின்றார்.

எள்ளினேர் வைதல் இனிது; புறங்கூறும்

கோள்ளிவாய்த் தீமை கோடிது.

புறம் பேசல் எவ்வழியும் புலையே.

186. கண்டார் அறம்புகன்றுர் கண்ணில்லான் தீயனென்றேன்
கொண்டார்முன் ஐவர் குமரேசா---கண்ட
அறஞ்சொல்லும் நெஞ்சத்தான் அன்மை புறஞ்சொல்லும்
புன்மையால் காணப் படும். (5)

இ-ள்.

குமரேசா ! தருமநீதிகளைப் பேசினாலும் திருதரட்டிரன்

கொடிய தீயன் என்று ஐவர் ஏன் தெளிவாய்க் கண்டு கொண்டனர்? எனின், அறம் சொல்லும் நெஞ்சத்தான் அன்மை புறம் சொல்லும் புன்மையால் காணப்படும் என்க.

ஒருவன் புறங்கூறும் புல்லிய புலையால் அறம் கூறும் நல்ல உள்ளம் இல்லாதவன் என்பதை நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம்.

நேரே கண்டபொழுது புகழ்ந்து பேசிக் காணாத இடத்தில் இகழ்ந்து பேசுவது இழிவான நன்மை ஆதலால் அது புன்மை என நோர்ந்தது. புலையான இந்த நிலையுடையானிடம் பாவசிந்தனைகளே படிந்திருக்கும். தரும நீர்மைகள் ஒருவி மறையும். எந்த உள்ளத்தில் நல்ல தன்மைகள் இல்லையோ அந்த மனிதனுடைய வாயிலிருந்து நலமான மொழிகள் வெளிவரா. ஒருவேளை பிறர் உவந்து தன்னை வியந்து கொள்ளும்படி “அறம் நல்லது; அது எல்லாம் தர வல்லது; இருமைக்கும் இனிய துணையாம்” என இன்னவாறு பன்னிப் பேசுநோர்ந்தால் வெளிப்பகட்டான அந்த வீணப் பேச்சை யாரும் மதித்து நேரே மரியாதை புரியார்.

புறம் சொல்லுவோன் அறம் சொல்லுவது பொய்யன் மெய்கையப் புகழ்ந்து பேசுவதும், பொதுமகள் கற்பை வியந்து பேசுவதும் போலாம். அறன் அழித்து அல்லவை செய்தலினும் புறம் பழித்தல் பொல்லாத பாவம் ஆதலால் அதனையுடையவன் நல்ல தருமத்தைப் பிறர் மெச்சச் சொல்லினும் அது பிழையான பெரிய பொய்யாம். மனம் பழுதானவனிடம் மொழி யிழிவாம்.

பிறரை மறைவாய் இகழ்ந்து பேசுபவன் இழிந்த புல்லன் ஆகிறான்; ஆகவே அப்பொல்லாதவன் வாய்மொழி நல்லதாகாது.

தெற்ற ஒருவரைத் தீ துரை கண்டக்கால்
அற்றே அவரைத் தெளியற்க---மற்றவர்
யாவரே ஆயினும் நன்குஒழுகார் கைக்குமே
தேவரே தினனினும் வேமபு. (பழமொழி, 114)

புறங் கூறுவோர் புல்லிய கயவர்; நல்ல வழியில் அவர் ஒழுகார்; நயமாய்ப் பேசினாலும் அவரை நம்பலாகாது; கசப்பான வேம்புபோல் அந்தக் கசவாளிகள் யாண்டும் கசந்தே நிற்பர்; நல்லவர் யாவரும் அவரை வெறுத்து விலகுவர் என முன்துறையரையர் இங்ஙனம் உவமை குறித்து உரைத்துள்ளார்.

ஒருவன் வாயிலிருந்து வெளிவருகிற மொழிகளால் அவனுடைய உள்ளத்தின் நிலைகளை உணர்ந்து கொள்ளலாம். புறங்கூறல் புலை ஆதலால் அதனைப் பேசி வருபவன் நீச நெஞ்சன் என்பதை அது நேரே தெரியச் செய்கிறது. நல்லவரையும் தீயவரையும் தெளிவாத் தெரிதற்கு அவரவரது வாய்ச் சொல் உரைகல்லாயுள்ளது. உளத்திலுள்ளதைச் சொல்லே சொல்லி விடுகிறது.

நலத்தின்மிக் கார்சொலார் நயமில் சொல்லையே
சொலத்தகாப் பழிபிறர் மீது சொல்லுவோன்
குலத்தினும் நலத்தினும் குறையுளான் எனத்
தலத்தவன் வாய்மொழி சாட்சி யாகுமே. (1)

உள்ள அங் கணங்கரிந்து ஓடல் போல் ஒரு
கள்ளநெஞ் சினன்புறம் கழறல் அன்னவன்
உள்ளமார் புரைளலாம் ஒழுகி வாய்மொழி
வெள்ளமாய் வழிகின்ற விதத்தை மாணுமே. (2)

சசம்பிணம் இடுவனம் சாரும் தூர்மணம்;
பூம்பொழில் பரிமளம் பொருந்து நாறிடும்;
தசம்பழி யுளரலால் தகுதியோர் பிறர்
சேசம்படி அவர்குறை நவலு வார்களே? (நீதிநூல்)

புறங்கூறுவாது இழிவான புலை நிலைகளை இது தெளிவா யினக்கொண்டது. இழிக்க கழிந்த நீர் ஓடுகின்ற அங்கணத்தில் இனிய நீரைக் காண முடியாது; அதுபோல் புன்மையாய்ப் புறம் புலக்கூறல் வாயில் புன்மையான தருமத்தை அறிய இய ளாது. கூடுகாடு பிண்காற்றம் வீசும்; இனிய பூம்பொழில் நறிய பரிமளம் கமழும்; புலையான புல்லர் வாய் புறங்கூறலையே பேசும்; புனிதமான நல்லோர் வாய் அறங்கூறலை அருளும்

நெஞ்சத்தான் என்றது உள்ளத்தின் உண்மையை ஓர்ந்து உணர. மனம் வாக்கு காயம் என்னும் இம்மூன்றும் இனமான தொடர்புகளுடையன. மனம் நல்லது ஆனால் சொல்லும் செய லும் நலமாம்; அது தீயது ஆயின் அவை தீயனவாம். வாய்ச் சொல் இழிவாய்வரின் அந்த உள்ளம் பழுதாயுள்ளமை தெளி வாம். மறம் படிந்தவன் அறம் படியாது அகன்று போகிறான். அதைக் குறித்து அவன் பேச நேரின் அது வெறும் பாசாங்கே யாம் நனவாயன் யாண்டும் ஞானம் பேசலாகாது.

பிறரை இகழ்ந்து புறம் பேசுபவன் பலருடைய இகழ்ச்சிகளையும் பகைகளையும் எவ்வழியும் நேரே அடைய நேர்கின்றான்.

கோட்செவிக் குறளை காற்றுடன் நெருப்பு.

கௌவை சொல்லின் எவ்வருக்கும பகை. (ஒளவையார்)

புறங்கூறலால் நேரும் புலைகளைக் குறித்து ஒளவையார் இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறார். புறங்கூறுவோன் தான் இழிவாய்க் கெடுவதோடு பிறரையும் கெடுத்து விடுகிறான். சொல்லுகின்ற வாயும் கேட்கின்ற செவியும் நீசம் அடைகின்றன. அந்த நீசம் படிமுறையே யாண்டும் நெடிது பாசி வருதலால் மனித சமுதாயத்துக்கு அது ஒரு கொடிய தீய நோயாகிறது. குறளை காற்றோடு சேர்ந்த நெருப்பு என்றதனால் மக்கள் மரபை அது எரித்து வரும் ஈனக் கேடு தெரிய நின்றது ஒரு கோளன் இருந்தால் ஊரும் நாடும் ஒருங்கே கெடும். கொடிய நோயினும் கடிய தீயினும் கோளன் நெடிய தீயன்; நாட்டைப் பாதுகாக்க நேர்ந்த அரசன் அவனை அடியோடு அழித்து ஒழிக்க வேண்டும். வாளுக்கும் வேலுக்கும் தப்பி வாழலாம்; கோளுக்குத் தப்ப முடியாது. பொல்லாக் கோளன் ஒழியின் அது நாட்டுக்கு நல்ல நாளாம். பழி மொழியாளன் படுபாதகனாய்விடுகிறான்.

வெளியே தெளிவா அறங்கூறினாலும் புறங்கூறுவோனை உறவோரும் நம்பார். இது திருகராட்டிரன்பால் தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

இவன் குருகுலத் தலைவராய் அந்தினுபிரியிலிருந்து அரசு புரிந்தவன். தாய்பெயர் அம்பிகை. தந்தை விசித்திர வீரியன். இவன் சிறந்த தேக பல முடையவன். அரிய திறலுடைய இவன் பிறவியிலேயே குருடனாய்த் தோன்றினான். இவன் கருவுறுங்கால் தாய் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தமையால் இவ்வண்ணம் ஆயினான். விழிகளிரண்டும் ஒளியிலாபினும் அரசு வழி முறையில் வந்துள்ளமையால் அதிபதியாயமர்ந்து ஆட்சி செலுத்தினான். இவனுடைய மூத்த மகன் ஆரியோதனன். அவனது அவலிகைக் கெல்லாம் இவன் உவகையுற்றிருந்தான். வஞ்ச நெஞ்சினன். தருமர் முதலிய பஞ்சபாண்டவர்கள் மேல் இளமை தொடங்கியே அவன் பகைமை கொண்டு மிகை புரிந்து வந்தமையால் அவர் வேறுபிரிந்து இந்திரப்பிரத்தம் என்னும் திருநகரில் அமர்ந்து

இராச சூயம் முதலிய அரிய காரியங்களைச் செய்து பேரும் புகழும் பெற்றுச் சீர்மையோடு சிறந்திருந்தார். அவர்மீது பொருமை மிகுந்திருந்த ஆரியோதனன் பொல்லாங்கு பல சூழ்ந்து முடிவில் அவனைக் கபடமாக வரவழைத்துக் கவருடி அவருடைய செல்வம் முழுவதையும் கவர்ந்து கொள்ளவேண்டுமென்று சகுனி முதலிய புல்லர்களுடன் ஆலோசித்து முடிவு செய்தான். அம் முடிவை இவனிடம் மெல்ல வரைத்தான். இவன் உள்ளம் உவந்தான். “நல்ல உபாயம் செய்தீர்! இதுதான் சரி; போரில் அவரை வெல்ல முடியாது; சூதில் வென்று கொலைத்துவிடலாம்” என்று துணிந்து இசைந்தான். அவ்வாறு தீமைபுரிய இசைந்தவன் நல்ல உரிமையாளன் போல் காவாய் ஒரு கிருபம் எழுதி விதூனிடம் கொடுத்து அவரை விரகோடு அழைத்துவர விடுத்தான்.

“மகனமொழி நயந்து கேட்டு வாழ்வுறு தந்தை தானும்
மிகநயந் துருவெ நல்ல விரகினால் வெல்ல லுற்றீர்!

அகநெழும் போர் செய்த தாலும் ஐவரை அடர்க்கொணாது;
சகுனியை மன்றி வேளூர் தாவல்லார் தாணி என்றான்; (1)

விழிவிடா வென்றி லவந்தவ விதூனை அழைத்து நீ போய்
இமசுழிவிடா நலவன் மறமுன் வெழிவிடா மறுக்க வல்லார்?
புழிவிடா விசைசெவ்வன் நீ நிப்பாண்டவர் வந்துன் மைந்தர்
விழிவிடாய் ஓழும் வண்ணாம மருட்டி நீ கொணர்நி என்றான்;
தம்பியர் விழைவாகல் கூடும் சமைத்துப் பாழகு காண
ஐம்பர் வந் தெனையுந் எய்தி வகுந விரைவின் என்னப்
பைம்பொனின் ஓலை மீது பண்புற எழுதி யின்னே
எம்பியும் வகு கென்றான் எவலின் அவனும் போனான்.”

இதனால் இவனது நெஞ்சு நிகையும் நஞ்சனைய நயவஞ்சகமும் நன்ற புலமை. வஞ்சமற்ற விதூனும் சென்று அப்பஞ்சவர்க்கு உரைத்தான் பெரிய தாலை அழைத்தார் என உரிமையோடு அவர் உவந்து வந்தார். இவனைக் கண்டார்; கனிந்து கூகதொழுது வணங்கி நின்றார். நல்லவன் போல் அச் செல்லமக்களை இவன் நயந்து தழுவினான். முகந்தடவி, உச்சி மோந்து, முதுகு தைவந்து தனித்தனியே இனித்தவன் போல் இதம் புரிந்தான். உள்ளே கரவு கொண்டிருந்தும் வெளியே மிகவும் உறவு கொண்டாடி உரிமையுரைகள் பல உருகி மொழிந்தான். அப்

பழியிலா மக்களைத் தழுவி இவ் விழியிலான் மொழிந்தன வெய்ய
கரவுகளாய் விரிந்து விரகுகள் உள்ளே செறிந்து வந்தன.

“தம்பி மைந்தரைத் தழுவி நும்மை இன்று
எம்பி காண நல் வினையியன் றிலான்;
உம்பி மாரொடும் ஒத்து வாழ்க நீர்
நம்பி யென்றுநன் னயும் விளம்பினான். (1)

கரும நீதிசீர் கல்வி மந்திரம்
பெருமை ஆண்மை தாள் பீடு நீடுபேர்
தருமம் யாவும் நும் தன்மை ஆதலால்
அருமை யின்றியே அரசு செல்லுமே. (2)

எண்டி சாமுகத் தெல்லை எங்கணும்
கொண்டதாகு முன் குருகுலத் துளோர்
துண்டியாமல் நும் துணைவர் தம்மொடும்
பண்டு போலமண் பரவ வைகுவிர். (3)

சேணிநுந்து நும் சீர்செவிப் படுத்து
யாணர் அன்புகூர் இனிமை அன்றியே
பூணலம் பெறும் பொற்பொ டுங்களைக்
காணுமாறு செங் கண்படைத் திலேன்.” (பாரதம்) (4)

படு மோசமான இவன் பெரு நேசமுடையவன் போல்
பேசியிருக்கும் ஆசை மொழிகளை இதில் ஆய்ந்த காணுக. “தரு
மமே நல்லது; அது இந்நமையும் தரும்; அதனை உறுதியாகக்
கொண்டு இவ்வுலகை ஆளுங்கள்; துணைவர்களோடு இணைந்து
வாழ்ங்கள்; குருகுலம் என்னும் ஒரு குலையில் பூக்க மருமலர்
கள் ஆதலால் நீவிர் ஒரு முகமாயமர்ந்து உறுதி குழுங்கள்” என
இன்னவாறு நன்னயங்கள் பல பன்னலானான். ஆயினும் அருகி
விருந்த விதரன் முதலிய அறிஞரனைவரும் அவை வஞ்சமென்று
நெஞ்சம் தேர்ந்தார். பஞ்சவரும் பின்பு பட்டுத் தெளிந்தார்.
ஒருமுறை வீமனை வஞ்சமாக அருகே வரச் சொல்லிக் கொல்ல
வும் பார்த்தான். அதில் அவன் தப்பிப் பிழைத்தான். அதன்பின்
இவன் சொல்லை நல்லது என்று யாரும் நம்பமாட்டார். உள்
ஒன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசும் கள்ள மனமுடையவர்
வெள்ளம் என அறங்களை விரித்துச் சொன்னாலும் ஒருவரும்
அதனை உள்ளற உவந்து கொள்ளார்; எள்ளிஇகழ்ந்தே போவர்
என்பதை உலகம் இவன்பால் உள்ளி உணர்ந்து தின்றது.

புறங்கூறின் உள்ளம் புலையாம் அவர்பின்
மறங்கூர்ந்து நிற்பார் மருண்டு.

வஞ்ச நெஞ்சனாய் வசை கூருதே.

186. மீறிப் பழியுரைத்த வேந்தன் கடோற்கசனால்
கூறப்பட்ட டானேன் குமரேசா—மாறிப்
பிறன்பழி கூறுவான் தன்பழி யுள்ளும்
திறன்தெரிந்து கூறப் படும். (கூ)

இ-ள்.

குமரேசா! பழிமொழி கூறிய தூரியோசனன் உடனே கடோற்
கசனால் என் பழிக்கப்பட்டான்? எனின், பிறன் பழி கூறு
வான் தன் பழி யுள்ளும் திறன் தெரிந்து கூறப்படும் என்க.

பிறனது பழியைப் புறத்தே சொல்பவன் தன் பழிகளுள்
வேள இழிவானதை எடுரே எடுத்து எள்ளிச் சொல்லப்படுவான்.

பழி மொழி அழிதூயராய் வருகிறது.

தான் செய்த வினையில் பலன்களை எவ்வழியும் யாதும் தப்
பாமல் மனிதன் அனுபவிக்க நேர்ந்துள்ளான். இது இயற்கை
கியதி. எண்ணத்தாலும் சொல்லாலும் செயலாலும் வினைகள்
விளைந்து வருகின்றன. வினைவு மொழி முகவியான நல்லன ஆயின்
இனிய கருவிகள் நேர்வின் தன; அனை தீயனவாலும் கொடிய
தூயரங்கள் மூளுகின்றன. வினைத்தனவே வினைவுகளாய் விரிந்து
எழுகின்றன. பழித்தவன் கடுமையாய் பழிக்கப் படுகின்றான்.

பழித்தவை சொல்லுதல் வற்றுகும் பேதைமை.

(திரிகடுகம், 14)

பிறரைப் பழிப்பவன் பெரிய மடையன் என இது குறித்
துளது. தனக்கு இழிதூயரை விளைப்பவன் நான் ஆகிறான்.

தன் என்றது பழி கூறுவானே. திறன் = கூறுபாடு. அஃதா
வது பழி வகைகள். பிறப்பில் புகுந்தது, பெற்றோரால் நேர்ந்தது,
உடன் பிறந்தாரால் அடைந்தது, மனைவி மக்களால் மருவியது,
தான் புரிந்தது என இன்னவாறான குற்றங்கள் ஒருவனுக்குப்
பல இருக்கும் ஆகலால் அவற்றுள் எல்லாம் மிகவும் இழிவான
பழியைத் தெரிந்து எடுத்து நேரே கடுமையாய் எதிரி கனன்று

சொல்லுவன். பிறனை இகழ்ந்து பேசினவன் உடனே அவனால்
எள்ளி இகழப்படுகின்றான். அடிமுகலிப அல்லல்களும் அடைய
நோக்கிறான். அந்தப் பழி விளைவுகள் இங்கே விழி தெரிய வந்தன.

அயலானுடைய குற்றத்தை மறைமுகமாகப் பிறரிடம் ஒரு
வன் சொல்லுவனாயின் அங்ஙனம் கேட்டு நின்றவராவது, அல்
லது அவர் வாயால் பின்பு கேட்டவராவது நாளடைவில் எப்படி
யாவது அவனிடம் போய்ச் சொல்லி விடுவர்; சொல்லவே
அவன் உள்ளம் கொதித்துத் துள்ளி வந்து தன்னை எள்ளி நின்ற
வனை இகழ்ந்து நோக்கி அவன் இறந்து படும்படியான இழிபழி
களைக் கொள்ளித் தீபோல் எதிரே அள்ளி வீசி இழித்து வைவன்
ஆகலால் புறத்தே பழி கூறுகிறவன் யாண்டும் அழி தயரங்களை
அடைந்து அவமானமாய் இழிந்து சுழிந்து ஒழிந்துபோகின்றான்.

பழி கூறுவான் படும் என அஃறிணை வாய்பாட்டால் கூறி
யது, அவனது இழிவான நன் நிலை நேரே தெளிவாய்த் தெரிய.

யாரும் தன்னைப் பெருமையாய் புகழ வேண்டும் என்றே
எவனும் விரும்புகிறான்; சிறுமையான பழிச்சொல்லை எவ்வழி
யும் வெறுக்கின்றான்; இந்த வகையில் பழகி வந்துள்ளமையால்
எந்த மனிதனும் நிகழையைச் சகியாமல் நெஞ்சம் துடிக்கின்
றான். யாருடைய உள்ளமும் நோகாமல் பேசி வருவதே பெரு
மையை மருவி வருகிறது. புகழயான சொல் பழியாய் நீண்டு
அழிதயரமா வருகலால் அதனை யாண்டும் யாதும் பேசலாகாது.

பழிப்பன பகரேல்.

ஓரம் சொல்லேல்.

பிழைபடப் பேசேல்.

சுளிக்கச் சொல்லேல்.

ஞயம் பட உரை.

[ஆத்திசூடி]

பேசுவுரிய முறையை ஒளவையார் இவ்வாறு பேசியிருக்கிறார்.

பழியா வருவது மொழியாது ஒழிவது [நறுந்தொகை]

அதிவீரராம பாண்டியன் இங்ஙனம் அறிவு கூறியிருக்கிறார்.

வைவன வந்த போதும்

வசையில் இனிய கூறல். [இராமா, கிட்கிந்தா, அரசியல்31]

யாரையும் பழித்துப் பேசாதே என்று சக்கிரீவனுக்கு இராமன் இவ்வண்ணம் ஓர் உறுதி நலனை நன்கு உணர்த்தியுள்ளார்.

சினந்தாலும் சீர் அழியச் செப்பவேண்டாம். [உலகநீதி]

நவை ஏறாமல் நாவை நயமாகப் பேணி வரும்படி மேலோர் இப்படி உரைத்திருத்தலால் மொழியின் விழுமிய கீழமைகைய உணர்ந்து கொள்கிறோம். பிறரை இகழ்கின்றவன் உடனே கடுமையாய் எள்ளி இகழப் படுதலால் தன் சொல்லாலேயே தனக்குப் பொல்லாத புலைத் துயரங்களை விளைத்துக் கொள்கின்றான்.

Reproach generally produces recrimination. [Goldsmith]

“பழியான நிந்தை பழித்தவன் மீதே மாறி விரைந்து வந்து விழுகிறது” என்னும் இது இங்கே நன்கு சிந்திக்க வரியது.

அயலாரை இகழாதவன் உயர்வாய் ஒளிபெறுகின்றான். எவரிடமுந் நல்லதையே நாடினான்; நல்லமொழிகளையே நயந்து பேசு; இவ்வாறு செய்வவரின் எவ்வழியும் நீ நல்லவனாய் வருகின்றாய்.

நமஸ்யம் பிறர்சொல்லும் சொல்லிவை நாம்பிறரை
எண்ணுது சொல்லும் இழக்கிவை என்றெண்ணி
உரைகள் பரியா துரைப்பாரில் யாரே
களைகண் நல்லா தவர். [புறநெறிச்சாரம்]

யாரையும் இகழாமல் ஆய்ந்த பேசுக என இது அறிவு கூறியுள்ளது வாய் நல்லது ஆனால் வாய்வு நலமாய் வருகிறது.

பிறன் பழியைக் கூறுகின்றவன் தன் பழியை அயலார் உள்ளறின்ற நினை அடங்கு கூறவேண்டும் எனவும் இது பொருள் கொள்ள வுள்ளது. புறக் கூறலாகிற தன் பழியை பேசிலார் எள்ளி இகழ்வரே என உள்ளூற வுணர நேர்ந்தால் அந்த இழிவான செயலை உடனே அவன் ஒழிய நேர்வன். பழி தருகின்ற இழி மொழியைப் பேசுவது கழி மடமையாம்.

பொல்லாத சொல்லி மறைந்தொழுகும் பேதைதன்
சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப்படுக்கும்--- நல்லாய்
மணலுள் முழுகி மறைந்து கிடக்கும்
நுணலுந்தன் வாயால் கெடும். [பழமொழி 184]

பொல்லாத பழிமொழிகளைச் சொல்லுகின்றவன் தனக்கே அழி துயரமான அல்லல்களை விளைத்துக் கொள்கின்றான் என இது

உணர்த்தியுளது. தனக்கு வருகிற ஏதத்தை யாதும் உணராமல் பேசுவதால் இழிந்த பேதை என நேர்ந்தான். நுணல் = தவளை.

பழிச் சொல் பிறர்க்குத் துயரை வினைக்கும் ஆதலால் அது பாவம் ஆகிறது; ஆகவே அதனைப் பேசினவன் பெருந்துயரங்களை அடைகின்றான். தனக்கு அல்லலைவினைத்துக்கொள்வது அவலமே.

வெறுப்பனவே செய்து மேலா யவரைக்
குறிப்பல சொல்லிய நாவைக் கொடிற்றால்
பறிப்பர்; பரிய வயிரமுட் கொண்டு
செறிப்பர் உகிர்வழி ஏறச் சிலரே. [குளாமணி]

பழிச் சொல்லாளர் நரகில் படுகிற துயரங்களை இது விளக்கியுளது. நல்ல வார்த்தைகளைப் பேசுவரிய நாவால் கெட்ட பழிகளைப் பேசி இழிவது கேடான மூடமாம். பிறரை வசை கூறுதவன் பெரிய இசையோடு இனிமையாய் வாழுகிறான்.

அயலாரை இகழ்ந்து பழிப்பவன் மயலாய் இழிந்துபடுகின்றான். இதனைக் கடோற்கசன் நேரே காட்டி யருளிஞன்.

ச ரி த ம்.

கடோற்கசன் என்பவன் வீமன் மகன். இடிம்பியின் வயிற்றில் பிறந்தவன். சிறந்த தேகபலம் உடையவன். அஞ்சா நெஞ்சினன். அஞ்சா விறலினன். மல் அமரில் எவரையும் வெல்ல வல்லவன். வில்லில் அபிமனைப் போல் மல்லில் இவன் மதிப்புற்றிருந்தான் ஆதலால் தற்கையர் போன்றனர் தனையர் என இம்மைந்தர் இருவரையும் வையம் வாழ்த்தி வந்தது. பாரதப் போரில் யாரும் வியப்புற இவன் அடுசமர் ஆற்றினான். பதின்மூன்றாம் நாட் போரில் அபிமனைனை அபியாயமாய்ப் பகைவர் கொன்று விட்டமையால் அருச்சுனன் உள்ளங் கொதித்துத், தன் அருமை மகளை வஞ்சமாய் வதைத்த சயத்திரதனை மறுநாள் பொழுதடையமுன் கழுதடைய ஒழிப்பேன் என உருத்துரைத்து, அன்றிரவே பரமனிடம் பாசுபதம்பெறக் கண்ணனோடு கடுத்துச் சென்றான். அவ்வுண்மையை எதிரிகளுக்கு முன்னுற உணர்த்தி விட வேண்டும் என்று நீதிமானான தருமன் எண்ணினான். பகைவர் பாசுபதையில் அஞ்சாமல் சென்று இதனைச் சொல்ல வல்லவன் கடோற்கசனே என்று தெரிந்து இவனைத் தனியே அழைத்த உற்றதை யுணர்த்தி வர வுரைத்தான். இவன் ஊக்கிச் சென்றான்.

அந்த இரவில் விரைந்து பாசறையை யடைந்து நேரே அரசவை
புகுந்து அஞ்சாமல் நின்றான். மரியாதையின்றித் தன்னை மதியா
மல் வந்துளான் என்று தூரியோதனன் சினந்துநோக்கி “நீ இங்கு
வந்தது ஏன்?” என்றான். “அரசே! இன்று பகலில் அபிமன்
னனைச் சதி செய்து கொன்ற சயத்திரதனை நாளை விதி செய்து
விசயன் கொல்வதாக விறலோடு குறித்தளான். படைநலம்
கருதிப் பரமனையடைந்தான். விடைவினில் எய்தி வென்றி கைக்
கொள்வன். ஆதவன் படுமுன் அவன் தலை துணிபடும். துணை
வலி கொண்டு நீ பிணை செய்து காத்து நில்; நீதி வள்ளலாதலால்
முன்னதாக இதனை உன்னிடம் ஒதி வரும்படி எனது பெரிய
தாதை என்னை வலியருளிஞர். ஆவதை முன்னறிந்து நீ அரண்
செய்துகொள்க. சாவதை நினைந்து சஞ்சலப்படேல்; வேளையா
யது; நாளை நேர் காணலாம். போய் வருகின்றேன்” என்று
இவன் புகன்றெழுந்தான். அவன் அழன்றுநோக்கி “அரக்கி
மகனே! அரசவையின் நிலை தெரியாமல் உன் குல மதத்தால் நீ
நிமிர்ந்து பேசினாய்! நில்லாதே போ” என இவனை நிந்தித்துச்
சொல்லினான். இவனுடைய தாய் அரக்கர் மரபினள் ஆதலால்
இவ்வாறு அவன் குலங்குத்திக் கூறினான். அங்ஙனம் கூறவே
இவன் அவனை மாறி நோக்கினான். உள்ளே சீற்றம் மிகுந்தாலும்
வெளியே விநயமாகவார்த்தைகளாடினான்: “அரவக்கொடியோய்!
அரக்கராயிருப்பினும் உற்றார்நலியஉறுதுயர் செய்யோம்; சுற்றம்
கொதிக்கச் சுடுசொல்லாடோம்; இனத் துரோகம் எண்ணோம்;
வஞ்சனை பண்ணோம்; துணைவருக்கு நஞ்சினை யூட்டோம்; கழு
வினை நாட்டோம்; குடியிருக்கும் வீட்டில் கொடுத்தி மூட்டோம்;
பிறருடைமைக்குப் பேயாய்ப் பறவோம்; தாயாதிகள் பொரு
ளைச் சூதாடிப் பறியோம்; அவரை அடவியிலுய்த்து அடுதுயர்
ஆற்றோம்; படு பழி புரியோம்; கொழுந்தியரை அவை யிடை
நிறுத்தி ஆடை உரியோம்; கோட் சொல்லித் திரியோம்; குடி
கேடு கருதோம்; செய்நன்றி மறவோம்; இவையெல்லாம் தங்க
ளிடமே குடிகொண்டுள்ளன. கொடியவர் யாரோ? அடிகள்
நீரே முடிய அறிய வேண்டும்.” என இவ்வாறு அவனுடைய
படுபழிகளை யெல்லாம் நேரே நயமாக் குறித்துக்காட்டி அடுத்
திருந்தவொல்லாரும் நகைத்திகழ இவன் இடித்து உரைத்தான்.
அன்று இவன் நேரே கூறிப் பழித்ததுவீர ஒலிகளாய் நின்றது.

"அந்தவுரை மீண்டிவன் கேட்டு ஆங்கவனை
நகைத்துரைப்பான் அரக்க ரேனும்,
சிந்தனையில் விரகெண்ணூர்; செருமுகத்தில்
வஞ்சகமும் செய்யார் ஐயா!,
வெந்திறல்கூர் துணைவருக்கு விடம் அருத்தார்;
நிரைக்கழுவில் வீழ்ச் செய்யார்;
உந்துபுன லிடைப் புதையார்; ஒரூரில்
இருப்பகற்றார்; உரையும் தப்பார்;

(1)

செழுந்தழல்வாழ் மனைக்கொளுவார்; செய்ந்நன்றி
கொன்றறியார், தீங்கு பூணார்;
அழுந்துமனத் தழுக்குறார்; அச்சமுமற்று
அருளின்றிப் பொய்ச்சூது ஆடார்;
கொழுந்தியரைத் துகிலுரியார்; கொடுங்கானம்
அடைவித்துக் கொல்ல எண்ணார்;
எழுந்தமரில் முதுகிடார்; இவையெல்லாம்
அடிகளுக்கே ஏற்ப என்னுன்." (பாரதம், 13-ம் போர்)

இகனால் இவனது ஆற்றலும் ஆண்மையும் அவையஞ்சாது
நின்று எதிர்மாற்றம்தந்த மாட்சியும் அறியலாகும். வஞ்சனை புரிந்
தது, நஞ்சு ஊட்டியது, கழுவில் வீழ்த்தியது, புனலில் ஆழ்த்தி
யது, முதலிய கொடுஞ் செயல்களைத் தனது தந்தையாகிய வீம
னிடம் அவன் புரிந்திருந்தான் ஆதலால் அவற்றையே முந்துற
இவன் குறித்துள்ளான். உரையில் உள்ள நுட்பங்களை உய்த்து
உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இவனைச் சிறிது பழித்த துரி
யோதனன் உடனே பழி பல பட்டு இழிவடைந்து நின்றான்.
இவன் வீர கம்பீரமாய் வெளியேறி வந்தான். "பிறன் பழி
கூறுவான், தன் பழி யுள்ளும் திறன் தெரிந்து கூறப்படும்"
என்பதை உலகம் அவன்பால் அன்று நன்கு உணர்ந்து நின்றது.

சொல்லிப் புறம்பழிக்குந் துன்மதிபின் நேராகப்
பல்லுடைக்க நொந்து படுமென்று---நல்லோர்
உரைத்துள்ள நீதி உணரார் பழியை
விரைத்து விளிவர் விரைந்து.

எள்ளிப் பிறரை யிகழ்வான் இழிவேல்லாம்
அள்ளிச் சுமப்பன் அயர்ந்து

பிறன் பழி சொல்வோன் பெரும்பழி கொள்வான்.

187 கானிலிரா மன்பிரியக் கைகைதனை ஏன்பிரித்தாள்
கூனிபுறங் கூறிக் குமரேசா—தானே
பகச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி
நட்பாடல் தேற்று தவர். (எ)

இ-ள்.

குமரேசா! இராமன் வனம் போகும்படி புறங்கூறிக் கூனி
என் கைகேசியைப் பிரித்தாள்? எனின், நகச்சொல்லி நட்பாடல்
தேற்றுதவர் பகச் சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் என்க.

உவகையுறும்படி பேசி உறவாடி மகிழ்தலை உணராதவர்
பிளவுபடப் பேசிக் கிளைஞரைப் பிரித்துக் கொடிய கேடு புரிவர்.

சொல்லை நல்ல வழியில் பயன்படுத்தாதவர் பிறர்க்கு அல்
லக்களை விளைத்து விடுகின்றார்; அதனால் அவரும் பழிபடிந்து
கெடுகின்றார். பேசும் மொழி பழுதாக நீசம் விளைகின்றது.

பக என்றது பிளந்து பிரிவுபடும் வகை தெரிய வந்தது.
பகல், பருத்தல், பகவு என்பவற்றின் தொகையாய் இது மருவி
யுள்ளது. இனிய உறவைப்பகையாக்கிக் கோள்பாழ்படுத்துகிறது.

இளைப் பக விளைத்தும் பழிப்பதின்றி. (பெருங்கதை, 3-16)

பகல் இடம் கண்ணி. (புறம் 249)

பகல் இல்லைதான்றும் இசுவில் காட்டு. (முருகு, 166)

பகல் உறகி கழிப்பி (மதுரைக்காஞ்சி, 653)

இவற்றுள் பகவு, பகல் உணர்த்தியுள்ளமை காண்க.

நகச் சொல்லி என்றது மனம் மகிழுமாறு இனிதாகப்
பேசுதலை. நல்லது பேசி நயம் செய்யும் நாவால் அல்லது கூறி
அவம் புரிதல் அநியாயம் என்பது தொனியாய் வந்தது.

கேளிர் என்றது நெருங்கிய உறவினரை. உற்ற நிலைமை
களை உரிமையோடு கேட்டு உதவுகின்றவர் கேளிர் என வந்தார்.

கேளிர் போலக் கேள்கொளவேண்டி. (பொருநர், 73)

கேளிர் மணலின் கெழுவும் இதுவோ? (பரிபாடல், 8)

வாழ்சில் இனியராய்ச் சூழ்ந்துள்ள கேளிரைப் பிரித்துக்
கோளர் குடிகேடு செய்வர்; அவரை யாதும் நெருங்கலாகாது.

தேறுதல் = தெளிந்து தேர்தல். தேருதவர் தன்வினை. தேற்றுவார் பிறவினை. இஊ இங்கே தன் வினையில் தனியே வந்துளது.

தேற்றாள் சேரார்ந்தனள்கை. (கலி, 92)

தேற்றாய் பெரும பொய்யே. (புறம், 59)

வாளினால் பேசலல்லால் வாயினால் பேசல் தேற்றேன்.

[சிந்தாமணி]

இவை இங்கே நுண்ணிதா எண்ணி அறிய வுரியன.

தேற்றுவார் என்பதைப் பிறவினையாகவே கொண்டால் நட்பு நலனை உலகம் காண உணர்த்த மாட்டாதார் என்று கொள்க. நல்ல வழிகளில் தேறிவரின் நலம் பல சேர வரும்.

யாரும் நண்புடையராய்ப் பண்பு படிந்துவர அன்பாய்ப் பேசுவதே தெளிந்த அறிவுடைமையாம். பகைமை வினைந்து வர மாறுபடப் பேசுவது இழிந்த மடமையாம். இந்த இழி தீமை ஒழிந்தவரே தெளிந்த மொழிநலமுடையராய்ச் சிறந்து வருகிறார்.

சுற்றமாய்ச் சூழ்ந்து சுகமாய் வாழ்ந்து வரும் கிளைஞரைப் பிளவு செய்து குடியைக் குலைப்பது கொடிய தீமை; அவ்வாறு கோள் கூறிக் கேடு புரிகின்ற அந்தக்குடிகேடரைக்கூடலாகாது.

கிழமை யுடையாரைக் கீழ்ந்திடுதல் இன்னா. [இன்னா, 28]

நட்டார்ப் புறங்கூறான் வாழ்தல் நனியினிதே. [இனியவை, 20]

கேளிரையும் கேண்மையாளரையும் எவ்வழியும் இனிது தழுவி ஒழுக வேண்டும். அவரைப் புறங்கூறிப் பிரிப்பவர் புலைக் கேடர் என இவை உணர்த்தியுள்ளன. பிரியமானவரைப் பிரிப்பது கொடிய துயரம். கோளர் இதனை வாளாசெய்து விடுகிறார்.

ஒருவரோடு ஒருவர் உறவாய் உள்ளம் கனிந்து உவந்து வாழும்படி தகுதியான வார்த்தைகளை இனிமையாகப் பேசுவோரே பெருந்தகையாளர். கோளும் பொய்யும் கூறிக் கேளிரைப் பிரிப்பவர் சிறுமையாளராய்ச் சீரழிந்து இழிகின்றார். கோள் கொடிய துன்பங்களை விளைத்து வருதலால் அதனைச் சொல்லுவோன் பொல்லாத புலையான நெடிய பாவி ஆகிறான்.

கொடியவிடப் பாம்பினுமே கோளன் கொடியன்;

கொடியஅது தீண்டினரைக் கொல்லும்---கொடியஇவன்

வாயொருவன் காதோரம் வைக்குமுன்னே ஐயகோ
மாயுமே மற்றை யவன். (தரும தீபிகை, 143)

கோளனுடைய கொலை பாதகத்தை இது தெளிவா விளக்கி யுள்ளது. குறிப்புகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளுக. இதன் உரை நயங்களை அறிய விரும்பின் தருமதீபிகை 15..வது அதிகாரம் பார்க்க. பழி மொழியாளன் பாழாயிழிந்து அழிகிறான்.

அற்றங்கள் பார்த்தங் கடைத்திருந்து சொல்வானும்
குற்றம்பொய் கோவுக் குரைப்பானும்---செற்றத்தே
நின்றானும் செய்நன்றி நீத்தானும் அந்தணரைக்
கொன்றாரோடு ஒப்பர் குறித்து. (பாரதம்)

கோட் சொல்லுவோர் கொடிய கொலை பாதகரே என்று பெருந்தேவனார் இங்ஙனம் அவரது புலையை விளக்கியிருக்கிறார்.

கொலை பாதகனிலும் கோளன் கொடும் பாதகன்; அவனை யாதும் அணுகாதே; மருங்கே நெருங்கவிடின் பெருங் கேடாம்.

பொல்லாத கோளர் நல்ல கேளிரையும் சூலைத்து அல்லல்கள் பல விளைத்து விடுவர். இது கூனிபால் நேரே தெரிய நின்றது.

சரிதம்.

இவள் அயோத்தியில் கைகேசியிடம் இருந்தவள். தந்திரம் நிகலுடையவள். மந்தனா என்னும் பேரினள். முதலில் சிறிது கூன் இருந்தபடியால் கூனி என்றே இவளை யாவரும் அழைத்து வந்தனர். பொல்லாத குழ்ச்சிகளில் இவள் நிகலும் தோர்ந்தவள். சொல்லாடலில் வல்லவள். இராமன் முடி சூட நோர்ந்தபோது இக்கொடியவள் குடிசேடு செய்ய முண்டாள். கைகேசியிடம் வந்தாள். அந்த நல்ல அரசியின் உள்ளம் மாறுபடும்படி பொல் லாத புலைகளை நயமாப் பொதிந்து பேசினாள். முதலில் இவளை அவள் வெறுத்து வசினாள்; எள்ளி இகழ்ந்து அவள் வசினாலும் விடாமல் உள்ளம் துணிந்து அதிநயமாய் இவள் பேசினாள்: " உன் சக்களத்தியான கோசலை மகன் முடிசூடி அரசாள நோர்ந்துள்ளான்; உன் மகன் கதி என்ன? அரசன் கொடிய வஞ்சகமாய் வேலை செய்கின்றான். அவகேடான அந்த நிலையை நீ யாதும் அறியவில்லை. சிறந்த அரசு குடியில் பிறந்து உயர்ந்த அரசியாய்ச் சீரும் சிறப்புமாய் வாழ்ந்து வருகிற நீ பேரும் பெருமையும் இழந்து இழிந்துபட நோர்ந்துள்ளாய்! பின்னே

வினைவதை உணராமல் நீ பேதையாயிருப்பதை நினைந்து என் உள்ளம் பெரிதும் வருந்துகிறது” என்று இவ்வாறு பொல்லாத சூழ்ச்சிகளோடு புலையாடல் புரிந்தவள் மேலும் விரகாய் விரிவுரை கூறினாள். உரைகள் பிரிவினைகளைப் பெருக்கி வந்தன.

புரியும் தன்மகன் அரசுளனில் பூதலம் எல்லாம்
விரியும் சிந்தனைக் கோசலைக்கு உடைமையாம் என்றால்
பரியும் நின்குலப் புதல்வற்கும் உனக்கும் இப்பார்மேல்
உரியதுஎன்? அவள் உதவிய ஒருபொருள் அல்லால். [1]

தூண்டும் இன்னலும் வறுமையும் தொடர்தரத் துயரால்
ஈண்டு வந்துணை இரந்தவர்க்கு இருநிதி அவளை
வேண்டி ஈதியோ? வெள்குதியோ? விம்மல் நோயால்
மாண்டு போதியோ? மறுத்தியோ? எங்ஙனம் வாழ்தி? [2]

சிந்தை செய்கையில் துகைத்தனை இனிச்சில நாளில்
தந்தம் இன்மையும் எளிமையும் நிற்கொண்டு தவிர்க்க
உந்தை உன்னையுன் கிளைஞர்மற் றுன்குலத் துள்ளார்
வந்து காண்பதுன் மாற்றவள் செல்வமோ மதியாய்! [3]

கெடுத்து ஒழிந்தனை உனக்கரும் புதல்வனைக் கிளர்நீர்
உடுத்த பாரகம் உடையவன் ஒருமகற்கு எனவே
கொடுத்த பேரரசு அவன்குலக் கோமைந்தர் தமக்கும்
அடுத்த தம்பிக்கும் ஆம்; பிறர்க்கு ஆகுமோ? என்றாள்.

(இராமா, மந்தரைசூழ்ச்சி)

புலையான பொருமையில் இழிந்து கூனி பேசியுள்ள நிலைகளை இங்கே கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்கிறோம். பொல்லாத இந்த வஞ்ச மொழிகளால் கைகேசியின் நல்ல நெஞ்சமும் மாறியது. தன் கண்ணினும் உயிரினும் பிரியமா எண்ணி இருந்த இராமனை இன்னாத பகைவனாகக் கருதி இடர் செய்ய மூண்டாள். முடிசூடாதபடி தடுத்துக் கொடிய காட்டுக்கு ஓட்டினாள். பொல்லாத பாதகி என்று உலகம் பழித்த இகழ் அல்லல் பல அடைந்தாள். நல்ல அரசு குடும்பம் உரிய கிளைகளை இழந்து பெரிய துயர் உழந்தது. ஊனமான ஒரு கூனி சொல்லால் கோடி துன்பங்கள் விளைந்தனவே என்று நாடும் நகரமும் நைந்து நொந்தது. நகச் சொல்லி நட்பாடலை அறியாதவர் பகச் சொல்லிக் கேளிரைப் பிரித்தப் படுகேடு செய்வார் என்பதை உலகம் இவள் பால் உணர்ந்து தெளிந்தது. இவளது பழி நெடிபுலையாய் நிலியுளது.

கோளுரையை எள்ளளவு கொண்டாலும் அக்குடிபின்
மீளாத் துயரில் விழும்.

கோளர் குடி கேடு செய்வார்.

188 வெற்றிமிகு கண்ணனுக்கும் வெய்யதூரி யோதனனேன்
குற்றமிகச் சொன்னான் குமரேசா—சுற்றமெனத்
துன்னியார் குற்றமும் தூற்று மரபினார்
என்னைகொல் ஏதிலார் மாட்டு. (அ)

இ-ள்.

குமரேசா! சிறந்த வெற்றியுள்ள கண்ணனுக்கும் தூரியோ
தனன் ஏன் குற்றம் கூறினான்? எனின், துன்னியார் குற்றமும்
தூற்றும் மரபினார் ஏதிலார் மாட்டு என்னை கொல் என்க.

நெருங்கிய நண்பரது குற்றத்தையும் பெரிதாப் பழித்துத்
தூற்றும் இயல்பினர் அயலார் பால் யாது புரிவர்? தீதே கூறித்
தீரிவர். அத் தீயரைத் தீயினும் தீயராக் கருதி விலகுக.

புகழ்ந்து போற்றினால் யாரும் மகிழ்ந்து கொள்வர்; இகழ்ந்து
தூற்றினால் எவரும் வருந்துவர். தன்னை உறவா அடுத்தப் பழகி
னவரை யாரும் குறைத்துப் பேசார்; பிறர் அவரைப் பழித்துப்
பேசினால் எதிர்த்து வாதாடி அடக்குவர். உற்றவர் பால் இவ்
வாறு உரிமை பூண்டு நிற்பது மனித மரபாய் மருவியுளது. இந்த
இயற்கை நிலைக்கு மாறுபட்டுப் பழகினவரையும் பிழைகூறிப்
பழிப்பது புறங்கூறுவாரின் புனைத் தீமையாய் நீண்டுள்ளது.

துன்னியார் என்றது அன்பாய் அடுத்தப் பழகிய நண்பரை.
பிறப்புரிமையால் இயல்பாகவே நெருங்கினவர் உறவினர்; இடையே
செயற்கையாய் அணுகிப் பழகினவர் நண்பர். இந்த இரு
வகையாரும் துன்னியார் என ஒருதொகையாய் மன்னியுள்ளனர்.

துன்னல் = நெருங்கல்; அணுகல்; தொடர்தல்.

துன்னிக் கலந்தார். (நாலடியார், 76)

துன்னி யிருவர் தொடங்கிய. (பழமொழி, 347)

துன்னல் போகிய துணிவினேன். [புறம், 23]

துன்னலம் பெரும. (ஐங்குறுநூறு, 63)

துன்னித் துன்னி வழிபடுவதன் பயம். (பரிபாடல், 14)

துன்னித் தந்து.

(கலி, 110)

கொண்டானின் துன்னிய கேளிர் பிறர் இல்லை.

(நான்மணி, 56)

✓ மன்னர் துன்ன வந்தான்.

(இராமா, கைகேசி 1)

இவற்றுள் துன்னல் உணர்த்தி நிற்கும் பொருளை அறிக.

குற்றமும் என்றதில் உம்மை அது மறைக்கத் தக்கது, மறக்க வரியது என்பதை மருமமா உணர்த்தி நின்றது. யாரும் அறியாமல் மறைக்க வரியதைப் பலரும் தெரியப் பழித்துப் பரப் புவது கொடிய பழியாம். ஆகவே அதனை ஒழிவது நலமாயது.

உரிமையாய் உற்றவர் குற்றத்தைத் தூற்றுவது மிகவும் கொடுமையாம். அந்தத் தீமையைப் புறங்கூறுவோர் பொருந்தி வருதலால் அவர் கொடிய தீயராய் நெடிது ஒங்கி நிற்கின்றார்.

தூற்றும் பெண்டிர் கூற்றுஎனத் தகும். (ஒளவையார்)

தான் உரிமையா மணந்து கொண்ட கணவனைப் புறத்தே பழித்துத் தூற்றுபவள் கூற்றுவனிலும் கொடியவள் என ஒளவையார் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். பொல்லாத கொடுமைக்கு எல்லை தெரிய வந்தது புறங் கூற்றாளன் புனைத் தீயனே.

உறவாய் அடுத்தவரைப் புறத்தே பழித்துப் பேசுவது புனையான நீசம் ஆகலால் அதனை நிலையாக உடையவர் நெடிய நீசர் ஆகின்றார் நீசம் படியப் பேசுபவர் நாசமே யடைகிறார்.

பண்டின்னர் என்று தமரையும் தம்மையும்

கொண்ட வகையால் குறைதீர நோக்கியக்கால்

விண்டவரோடு ஒன்றிப் புறனுரைப்பின் அஃதாலவ்

வுண்டஇல் தீயிடு மாறு.

(பழமொழி, 133)

துன்னிய நல்லோரைக் குறித்து துன்னரிடம் போய்த் தூற்று வது உண்ட வீட்டில் தீயை வைத்ததுபோல் கொடிய மடமையான தீமையாம் என இது குறித்துள்ளது. பாம்பு புலி முதலிய பொல்லாத பிராணிகளும் தம்மை அடுத்ததுப் பழகினவரிடம் ஆகாவு புரிந்து வருகின்றன. தன்பால் அன்பாய் அடுத்தவரை இனிது பேண வரிய மனிதன் அவ்வுரிமையை அறவே மறந்து புறத்தே அவனைப் பழித்துக் கூறினால் அவன் படுபாதகனாய்ப் பாழ்படுகின்றான். பழிமொழியால் அழி துயர்களே விளைகின்றன.

பனவக் கொலைமுன் பாதகங்கள் பாற்றற்குளது பரிகாரம்
தனைநம்பினரை வதைத்தபவம் சாயத் தூக்கும் தவம்இல்லை;
கனகவரையும் பெரிதன்று கருதுங் காலைக் காதலினால்
மனநண்புடையார் உயிர்கவரும் வஞ்சம்பெரிதாம் என்றிடலும்.

அணுகிய நண்பரை அவம் புரிவது பரிகாரம் இல்லாத படு
பாதகம் என இது குறித்துளது. பழி பாவமான இழி புலை
புறங்கூறுவதால் வினைகின்றது; இந்த அழிவினையை அணுகாமல்
உயர்க. யாரையும் இகழாமையே எவ்வழியும் சீரிய புகழாம்.

உற்றாரைத் தூற்றுவோரை உலகம் பழித்து வெறுத்து
விடும். இவ்வுண்மை துரியோதனன் பால் நன்கு தெரிய வந்தது.

ச ரி த ம்.

அரிய பெரிய அரச பதவியை அடைந்து அரியாசனத்தில்
இருந்தும் சிறிய பழிமொழிகளைச் சீறிக் கூறும் இழிதகவுடைய
வாய்த் துரியோதனன் இழிந்து கின்றான். நெருங்கிய உறவின
ரான பாண்டவரைக் குறித்து யாண்டும் பழித்துப் பேசுவதே
மீண்ட வழக்கமாய் இவனிடம் கிடைத்து வந்தது. பழியான
வார்த்தைகளை இவன் பேசும்போதெல்லாம் வீமோர் அறிவுகூறித்
தடுத்தது வந்தார். அவரது மதியையும் இவன் மதியாத கின்றான்.

தகாமொழி நலைவான் கூறத் தவத்தினைச் சாய்ந்த கோவும்
தகாமா பிபற்றவை யன்று நாயில்நாம் புன்மை கூறல்
பிகாநிவி சிகழ்ந்த செற்றம் விடுகெனச் செவியில் சற்றும்
புகாதுளம் வெகுளி கூடப் புரிந்தனன் போதம் இல்லான்.

இன்னவாறு ஏதமே பயின்று வந்த இவன்பால் கண்ணன்
பஞ்சவர்க்காக நாடு வேண்டித் தூது வந்தான். ஞானிகளுக்கு
உரிய தாய பாகத்தைத் தந்தருளும்படி நியாய வுரைகள் கூறி
அவர் நயமா வேண்டினார். இவன் நெடுஞ் செருக்கோடு
தீதுரை யாடினான். “இருக்க இடம் இன்றிப் படுக்கப் பாய்
இன்றிக் காடு புகுந்து மாடுகள் போல் அலைந்து மீண்டு நாடு
நுழைந்தவர் பிழைக்க வழியில்லாமல் இங்கு இரக்க வந்துள்
ளார்; ஒருத்தியை ஐந்து பேரும் ஒருமுறையுமின்றிக் கொழுத்த
விலங்குகள்போல் கலந்து களித்தவர்; சோற்றுக்கு அலந்து
சோம்பித் திரிந்தவர்; பலவருக்குப் பிறந்தவர்; ஒருநலம் இல்லா
தவர் குருகுலத்தில் வந்து பங்கு கேட்க முந்தியது என்கும்.

காணாத இழிபேராசையாம்” என இன்னவாறு பழிமொழிகளைப் பலர் அறியத் தூற்றினான். பின்னரும் பிழைகள் பல பேசினான்:

அன்னை யானவரும் இருவராம் முதல்
அளித்த தந்தையர்கள் ஐவராம்
பின்னை ஆசைகொடு குருகுலத்துரிமை
பெறுவராம் ஒரு பிறப்பில்ஓர்
மின்னையாமவர்கள் ஐவரும்பரிவி
னெடுதனித் தனி விரும்புவார்
என்னையாம் அவரொடு ஒருகுலத்தரசன்
என்பதம்ம இவை என்கொலாம்?

(1)

அளிவருங்குழல் பிடித்து மன்னவையில்
ஐவருக்கும் உரியானைநான்
எளிவருந்துகில் உரிந்தபோது அருகிருந்து
கண்டவர்கள் அல்லவோ
துளிவரும்புனல் பரிந்து அருந்தியிடு
சோறுதின்றுயிர் சுமந்துதோள்
இளிவரும்படி இருந்த பாவியரும்
இன்று மானநிலை உணர்வரோ? (பாரதம்)

யா தம் கூசாமல் பழிமொழிகளை இவ்வாறு இவன் பேச வே கண்ணன் கன்னருன்: “முன்னம் உரைத்தபடி உரிய பாகம் தரவில்லையானால் கொடிய போர் மூளும்; யாவரும் மடிய நேர்வீர்!” என்று இன்னவாறு அந்த அண்ணல் கூறவே இவன் வீராவேசமாய் அவரை இகழ்ந்து வைதான்: “மாடுகள் மேய்த்துக், காடுகளில் அலைந்து, மண்ணில் உறங்கி, வெண் ணெய் திருடி, உரலில் கட்டுண்டு, மத்தடிபட்டுக், கோவியரிடம் ஆவலாய் ஏவல் புரிந்து, இழிந்து திரிந்த இடையானை நீ தலைமை யான எனது நிலைமையை உணராமல் இந்த அரச சபையில் நெஞ்சம் துணிந்து என் எதிரே நிமிர்ந்து பேசினாய்! மாட்டு மதியானை உன்னைக் காட்டு மனிதன் என்று எண்ணி இரங்கி விட்டேன்; விரைந்து வெளியே போ! நின்றால் இழிந்து அழிந்து படுவாய்!” என்று இங்ஙனம் இகழ்ந்து அழன்று கூறினான்.

புன்பிறப்புடைய பொதுவர் தங்களொடு
புரவில் ஆனிரை புரந்திடும்
உன்பிறப்பும் உரலோடு கோவியர்
உனைப்பிணித்ததும் மறந்துநீ

மன்பிறப்பிலுயர் குருகுலத்தவர்தம்
வாய்மைதானும் ஒருமாசிலா
என்பிறப்பும் உணராமலே சபையில்
இந்த வாசகம் இயம்பினாய்!

இவ்வாறு தன் குலத்தைப் பழித்து அண்ணனை இழித்துப்
பேசவே அருகேயிருந்த சாத்தகி சினந்து சீறி உடைவாள் உருவி
உருத்து எழுந்தான். அவன் கையைப் பிடித்து நிறுத்தித் தம்பி
இவன் துன்னியாரையும் குற்றம் கூறித் தூற்றும் மரபினன்;
நம்மை இகழ்ந்ததை நாம் பொறுக்க வேண்டும் என்று அறிவுரை
கூறி ஆற்றி யருளினான். பழிவாயர் இழிவாய் அழிகின்றார்.

புறம்புகல்வான் என்றுமே புல்லியனாய் யாண்டும்
மறம்புரிந்து நிற்பன் மருண்டு.

புறம் பழிப்பவன் எப்பழியும் யார் மாட்டும் செய்வன்.

189. கூறுஞ் சமிதன் கொடுஞ்சகுனி ஏனுலகம்

கூறியழ நின்றார் குமரேசா— ஆறி

அறனோக்கி ஆற்றுங்கொல் வையம் புறனோக்கிப்

புன்சொல் உரைப்பான் பொறை. (க)

இ-ள்.

குமரேசா! புறம் கூறுகிற சமிகனும் சகுனியும் உலகம் வருந்த
வன் உறைந்திருந்தார்? எனின், புறன்னோக்கிப் புன்சொல்
உரைப்பான் பொறை அறன்னோக்கி வையம் ஆற்றும் என்க.

ஆள் இல்லாமையை அயலே பார்த்துப் புன்மொழிகூறும்
கோளனது சமையை உலகம் அறம் நோக்கிப் பொறுத்தருளும்.

புறன்னோக்கி என்றது புறங்கூறுவோனுடைய புலையான
நிலையையும் போக்கையும் நுனித்து நோக்க வந்தது. பிறர் இல்
லாத சமையம் நோக்கி மிக்க எச்சரிக்கையோடு பக்கம் பார்த்
துப் பதமாய்ப் பேசுவன் ஆதலால் அந்த விதத்தை இது விளக்கி
நின்றது. அவனுடைய உள்ளக் கள்ளமும் உற்ற அச்சமும்
எள்ளல் இளிவான் ஈன அவலமும் இதனால் எளிது புலனும்.

புன்சொல் என்றது பழிமொழிகளை. தன்னையுடையவனை
மிகவும் அற்பன் ஆக்கிப் புன்மைப் படுத்தவது புன்சொல் என
வந்தது. புல்லிய சொல்லன் அல்லலாய் இழிந்து அழிவுறுகின்றான்.

புன்சொல் இடர்ப்படுப்பது. (பழமொழி)

தவற்றின் நாட்டிய புன்சொல். (பெருங்கதை)

புல்லிய சொல்லின் புலைநிலையை இவை துலக்கியுள்ளன.

பிறர்க்குச் சிறுமை உண்டாகும்படி புலைமொழிகளைப் புன்மையாய்ப் பேசுகின்றவன் கொலையாளியினும் கொடியவன் ஆதலால் அவன் கடிய நஞ்சினும் மிகவும் அஞ்சத்தக்கவன்.

பகையின்று பல்லார் பழிஎடுத்து ஒதி
நகைஒன்றே நன்பயனாக் கொள்வான்—பயமின்று
மெய்விதிர்ப்புக் காண்பான் கொடிறுடைத்துக் கொல்வான் போல்
கைவிதிர்த்து அஞ்சப்படும். (நீதிநெறிவிளக்கம்)

பிறரைப் பழித்துச் சொல்லுகின்றவன் கொல்லுகின்ற கொலைஞனினும் தீயவன்; அக்கொடியவனை அஞ்சி ஒதுங்குக என இது உணர்த்தியுள்ளது. கொலையினும் புலைமொழி கொடியது. அது உடலைத் துணித்து ஒழிந்துபோம்; இது உயிரைப் பதைக்கச் செய்து என்றும் துயருறுத்தி நீண்ட வேதனையாய் நிற்கும்.

வில்லாலும் வாளாலும் வெய்யவடி வேலாலும்
கொல்லார் எனினும் கொலைஞரே—சொல்லாலே
மற்றவர்கள் உள்ளம் மறுகித் துயரமுற
எற்றேனும் சொல்வர் எனின். (தருமதீபிகை, 155)

சொல்லின் சுடுகொலையை இதில் உள்ளி உணர்க.

பொறை = சமை. என்றது புறங்கூறுவோனது உடலின் பாரத்தை. புறங்கூறல் கொடிய பாவம்; ஆகவே அதனையுடைய பானிகளைப் பூமிதேவி பொறுக்க வருந்தும் என்பார் பொறை என்றார். கொடிய பாதகன் நெடிய பாரமாய் நிற்கின்றான்.

ஈட்டம் இவறி இசைவேண்டா ஆடவர்
தோற்றம் நிலக்குப் பொறை. (குறள், 1003)

நேமிசேர் தடங்கையினுனை
நினைப்பிலாவலி நெஞ்சடைப்
பூமிபாரங்கள் உண்ணும் சோற்றினை
வாங்கிப் புல்லைத் திணிமினே. (திருமொழி, 4-4)

நில வுலகத்துக்குப் பெரிய பொறை ஆன நெடிய கொடிய நீண்ட பூமிபாரங்களை இவை நன்கு தெரிய விளக்கியுள்ளன.

பாவினைத் தாங்கி நிற்பது பூமிக்கு மிகுந்த பாரம் ஆம்; ஆகவே அந்தக் கோரச் சுமையை இங்ஙனம் குறித்தருளினார்.

புறங்கூறல் ஆகிய பொல்லாத பாவத்தைச் செய்கின்ற கொடும்பாவினை இப்பூமிதேவி உடனே வாய்பிளந்து விழுங்கித் தொலைக்கலாகாதா? அவர் மேல் வானம் வெள்ளிழையை வீழ்த்தலாகாதா? கொள்ளித் தீ போன்ற அவர் துள்ளித் துடித்துச் சாகலாகாதா? என்னும் உள்ளக் கொதிப்புகள் ஈண்டு ஒங்கியுள்ளன. அவ்வுண்மையை உன்றிறுணர்ந்து உள்ளம் வருந்துகிறோம்.

தன் வாய்ச் சொல்லால் பிற உயிர்களைத் துடிக்கச் செய்து அதனால் தன் உயிரைப் பாழாக்கி எவ்வழியும் பாவியாய் ஒங்கி வருதலால் அவனைத் தாங்கி வருவது நிலத்துக்குப் பொறுக்க முடியாத நெடிய பாரமாயது. கொடிய சுமை அறிய வந்தது.

மலைகடல்கள் எல்லாம் மருது பொறுக்கும்
நிலையுடைய இந்நிலமும் நேரே—புலைமிகுந்து
பாவி எனநேர்ந்தார் பாரம் பொருதுநொந்து
கூனி அலறும் குலைந்து. (தருமதீபிகை)

வைத்த பாரங்களை எல்லாம் பொறுமையோடு தாங்க வல்லவையம் புறம் சொல்லும் புன்மையாளனைத் தாங்க மாட்டாமல் எவ்வி வருந்தும் என்றதனால் ஒங்கி நிற்கின்ற அவனது பாவத்தின் கனமும் பழி வாழ்வின் படுசுமையும் உணர வந்தன.

அரிய காரியத்தை ஆற்றிவரின் அது பெரிய தருமம் ஆகும் ஆதலால் புறங்கூறும் கொடிய பாவினைப் பூமி பொறுத்தருள நேர்ந்தது. தனது இயல்பான பொறுமையால் அன்று; புண்ணியத்தை எண்ணியே அக் கொடிய சுமைகளை அமைதியாய்ச் சுமந்து வருகிறது. புறம் கூறிப் புலையறுவது பொல்லாத பாவம்.

அறன்றோக்கி ஆற்றும் கொல்? என்று ஐயமாக் குறித்தது வையம் ஆற்றி வரும் பொறுமையை அதிசயமா வியந்து வந்தது.

போக விட்டுப் புறம் பேசும் பாவகாரிகள் பூமி பாரங்களா வர். இவ்வுண்மை சமிதன் பாலும், சகுனியிடமும் அறியகின்றது.

சரி தம் 1.

சமிதன் என்பவன் மகததேசத்தில் வசவபுரம் என்னும் நகரிலிருந்தவன். இசை நூல் வல்லவன். யாழ் வாசித்தலிலும்

வாய்ப்பாட்டிலும் வாய்ப்பான புலமை வாய்ந்தவன். இராகம் தாளம்முதலிய இசை விகற்பங்கள் எவற்றினும்கைதேர்ந்தவன். இவன், அந்நாட்டு மன்னன் மகளாகிய குணவதி என்பவளுக்கு இளமையிலேயே இசை பயிற்றி வந்தான். வருங்கால் அவள் பருவம் எய்தினாள். இயற்கையாகவே உருவ நலமுடைய அவள் பருவமடைந்தவுடன் எழில் நலங்கனிந்து விழுமிய நிலையில் விளங்கி நின்றாள். அவ் அரசிளங்குமரி இசையில் மிகவும் ஆசை யுடையளாயிருந்தமையால் தருணமெய்தியும் வருணபேதம் எண்ணாமல் பருணிதன் என்று நம்பி இக் காயகனிடம் கலை பயின்று வந்தாள். இவன் முதிய வயதினன். அறுபதுக்கு மேற்பட்ட பருவமுடையவன். இருந்தும் அக்கன்னியை மருவி மகிழ் விழைந்து மால்மீக்கொண்டான். காலமும் இடமும் கருதிச் சாலவும் தனித்தான். அழிமதி யுடையொய்ப்பழி நினைவுகொண்ட களிமிசுத்த அழையும் இக்கிழ மகன் நிலையை அக் குலமகள் யாதும் அறியாமல் ஐயமின்றி அணுகிப் பயின்றாள். இவ் வெய்யவன் ஒரு நாள் தன் காதற் குறிப்பைக் கனிந்து காட்டினான். அவள் குறிப்பால் கண்டாள்; வெறுப்போடு அகன்றாள். அறிவும் செறிவும் அமைதியுமுடைய அவள் இவனது சிறுமையை எவரிடமும் சிறிதும் வெளியிடாமல் பொறுமையோடிருந்தாள் கள்ள மனமுடைய இவன் உள்ளம் கலங்கினான். தந்தையிடம் ஏதேனும் சொல்லி விடுவாளோ என்று அஞ்சி அயர்ந்தான். வஞ்சஞ் செய்ய இவ் வஞ்சன் முந்தினான். மன்னனைத் தனியே கண்டு நன்னயமுடன் நின்று தன்னையே விழைந்ததாக அவ் அருமை மகள்மேல் இவன் அடாப்பழி கூறினான். அரசன் ஆய்ந்து பாராமல் காய்ந்து கனன்றான்; குலம் கெடுத்தாள் என்று கொல்ல எழுந்தான். இவன் நல்லவன் போல் நயந்து தடுத்துக் கொல்லாமல் காட்டில் ஓட்டி விடும்படி விரகோடு ஆதாரம் காட்டி மொழிந்தான். அரசன் அவ்வாறே செய்தான். அயர்ந்து உறங்குங்கால் மருந்தால் மயக்கிப் பெரிய ஒரு பேழையுள் வைத்துக் காட்டாற்றில் உய்த்துவிடவும் நதிவழி ஒழுக்கி கரையினை அணுகி அடவியிடை வந்து அது அடைந்து நின்றது. அவ்வழியே வந்த சசிதரன் என்னும் அரசிளங்குமான் தெய்வானைமாக அதனைக் கண்டான். விழைந்து திறந்தான். உள்ளே ஓயில் மயில் போல் தயிலுணர்ந்தெழுந்த அவ் அழகியைக்கண்டு

விழைவுமீக்கூர்ந்து வியந்து கொண்டான். நேர்ந்துள்ள நிலையை ஓர்ந்தறிந்து தன் வேட்டையில் வலையிடைப் பட்டிருந்த வலிய கரடியை அதனுள் விடுத்தடைத்து அக்கன்னியையை அழைத்துப் போய்த் தன்னகரடைந்து மன்னிய சீடருடன் அவன் மணந்து மகிழ்ந்தான். அம் மங்கையும் உழுவலன்போடு அவனை உவந்து தழுவி உயர்ந்த இன்ப வாழ்வில் அங்கு நன்கு உறைந்திருந்தாள்.

கோளினே மூட்டிக் குடிகேடுசெய்த இக்கொடியவன் பேழையை நாடி மறுநாள் மாலையில் வந்தான். தனியே அமைந்திருப்பதைக் கண்டான். மனமிகக் களித்தான். கருதியது கைகூடிய தென்று காதல்மீக் கொண்டான். விரைந்து திறந்து விழைந்த புகுந்து வெளியே மூடினான். உள்ளே யிருப்பதை யுணராமல் கழிபேருவகையொய் உழைநெருங்கினான். பழிமிகுந்த தன் பாழ் வாய்திறந்து பருகு காதலோடு உருகிமொழிந்தான்: “குணவதி! பிழை பொறுத்தாள்; விழைவினால் இது செய்தேன்; அன்றே என் கருத்திற்கு இசைந்திருந்தால் இவ் வருத்தமும் அல்லலும் வந்திராவே; இன்று சொல்லி யாவது என்? இனி எல்லையி லின் புடன் நாமிருவரும் கூடித் தனியே இனிது வாழலாம்” என இங் ஞானம் சொல்லிய னுகி மெல்ல அணைந்தான். அணையவே பசியால் வருந்தி மூலையில் பத வங்க்கிடந்த அக்கரடி ஒல்லென இவன்மேல் ணக்கிப் பாய்ந்து ணட்டியைக் கடித்து உதிரம் குடித்து ஒடிப் போயது படுபாவி தொலைந்தான் என்று படியும் உவந்தது. கோளுரைத்துக் குடிகேடு செய்த இவன் அடியோடு மாண்டதை யறிந்து அணைவரும் வியந்தார். யாண்டும் இச் செய்தி பரவியது

“வேந்தன் மகளை விழைந்துநின்றான் வீண்பழியை
ஆய்ந்துரைத்து வல்லலுவாய் ஆவிவிட்டான்—தாந்தாமுன்
செய்த வினைப்பயனைச் சேர்ந்தழிவ தன்றியயல்
எய்த வருவ திலை.” (சமிதம்)

“தன்னுயிரின் மேலாகத் தான்வளர்த்த குலமகளைச் சமிதன் என்னும் தன்னுபழி யாளன்வாய்ச் சொல்வழியே காட்டிலுய்த்துத் துடித்துப் [பின்பு மன்னுதுயர் மீக்கொண்டு மகதபதி மறுகியல மந்தான் அந்தோ! பன்னுபழிக் கோளர்வாய்ப்படுதுயர்போல் அடுநரகும் பயவாதம்மா!”

இச் சரித நிலையைக் குறித்துப் பரிதாபங்கொண்டு இன்ன வாறு முன்னோர் பலர் எண்ணி இரங்கி இணைந்து வரைந்துள்ளார்.

சரிதம் 2.

கடுஞ்சூதனை சகுனி அத்தினை புரத்திலமர்ந்து குத்திரங்கள் பல புகன்று மித்திரபேதங்கள் புரிந்து தனது மைத்துனனாகிய திருதராட்டிரனுக்கும், மருகனாகிய துரியோதனனுக்கும் உரிமையாளனாய்க் கருமம் கைசெய்து வந்தான். தருமங்கள் தவிர்ந்தான்; அழுக்காறும் வஞ்சமும் ஒழுக்காறக்கொண்டான் கொடுமொழியும் கடுவிரகும்படுமோசமுமே பயின்றதுதிரிந்தான். “நஞ்சு கொப்புளிக்கும் சொல்லும் நவையுறு செயலும் தீய, வஞ்சமும் சூதும் பொய்யும் மருவிய மனமும் வாய்ந்தோன்” என மறுபுலங்களும் இகழத் திரிகரணங்களாலும் தீமையே புரிந்து இவன் செருக்கியிருந்தான். தருமர் முதலாயினேரை விரகுடனழைப்பித்து வெஞ்சூதாடி அரசு முழுவதையும் கவர்ந்து அநியாயம் விளைத்தான். தாயோடு பிள்ளை தலைக்கூட ஒட்டாமல் தீயசூழ்ச்சிகளையே கற்பித்துத் தீங்குக்கி நின்ற இவன் மாயவன் தூது வந்தபோது அவனை வஞ்சமாகப் பிடித்து வதைக்கும்படி தூண்டினான். சதிபுரிய இவன் முண்டுமுனைந்தது அதிபாதகமாய்நீண்டு நின்றது.

“பதிப்பெயர்ந் தேகி நாளைப் பகைவரைக் கூடுமாயின் விதிப்பயன் என்ன நம்மை வெஞ்சமர் வெல்ல ஒட்டான்; மதிப்பதென் வேறு கள்ள மாயனை மனையிற் கோலிச் சதிப்பதே கருமம் என்று செளபலன் பின்னும் சொல்வான். கொல்லுவ தியற்கை யன்று குழிபறித் தரக்க ரோடு மல்லரை இருத்தி மேல்ஓர் ஆசனம் வகுத்து நாளை எல்லிடை யழைத்து வீழ்த்தி இகலுடன் விலங்கு பூட்டிச் சொல்லருஞ் சிறையில் வைத்தல் தூதருக்குரிமை என்றான்.”

இதில் இவன் குறித்திருக்கும் கொடுமைகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்கிறோம். இதனால் இவனது உள்ளத் தீமையும், கள்ளச் செயலும் எளிது உணரலாகும். செளபலன் = சகுனி. சுபலன் மகன் என்பதாம். சுபலன் என்பவன் காந்தார தேசத்து அரசன். எவ்வழியும் இவ்வாறே வெவ்வினைகளை வளர்த்து ஐவருக்கும் துயரற்றிச் செவ்விய குருகுலத்தைச் சீரழித்துக் கெளவை கூர்ந்து நின்றான். உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று பேசித் தள்ளருந் துயர் செய்யும் இப் பெரல்லாச் சகுனி எப்பொழுது போய்ப் தொலைவான்? என்று எல்லாரும் ஏங்கி எதிர்பார்த்து நின்றார். இவன் தீமையைப் பொறுக்க முடியாமல் பூமியும்

வெறுத்துப்புலம்பியிருந்தது. புறம்சொல்லும் புன்மையோர் பூமிக்குப் பாரமாவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்து நின்றது.

புறங்கூறும் புல்லர் புலைநரகம் புக்கு
மறங்கூர்ந் தழிவர் மடிந்து.
புறம் பேசல் பலை நீசம்.

190. கண்டவுடன் தன்குற்றம் காதறுக்கும் தீதைவில்லி
கொண்டிலனேன் விட்டான் குமரேசா— உண்டான
ஏதிலார் குற்றம்போல் தங்குற்றம் காண்கிற்பின்
தீதுண்டோ மன்னு முயிர்க்கு. (ய)

இ-ள்.

குமரேசா! தன் குற்றத்தைக் கண்டவுடனே காது அறுக்கும் தீதை வில்லிபுத்தூர் ஏன் விட்டார்? எனின், ஏதிலார் குற்றம்போல் தம் குற்றம் காண்கின் பின் மன்னும் உயிர்க்குத் தீது உண்டோ என்க. வினா விநயமாய் கினைவுறுத்தியது.

பிறருடைய குற்றத்தைக் கூர்ந்து காண்பது போல் தம் முடைய குற்றத்தை ஓர்ந்து உணரின் நிலையான உயிர்க்குத் தீது யாதும் இல்லை. நன்மையே எவ்வழியும் நன்கு உண்டாம்.

புறங்கூறாமல் இருப்பதற்கு உரிய ஒரு வழியை இது விழி தெரிய விளக்குகிறது. அயலாருடைய குறைகளைப் புறத்தே கொழித்துப் பேசுவதே புறங்கூறலாய்த் தழைத்து வருகிறது. இந்தப் புல்லிய புலை நிலை ஒழிய வேண்டுமானால் நல்ல சிந்தனை வினைய வேண்டும். உள்ளம் தெளியின் அல்லல் ஒழியும்.

ஏதிலார் = அயலார். தம் என்றது புறங்கூறுகின்றவரை. மனிதர் இயல்பாகவே குற்றங்களுடையவர். சிறைச்சாலைக்குப் போகின்றவர் யார்? குற்றவாளிகளே. பிறவி ஆகிய இந்தச் சிறைச்சாலைக்கு வந்திருப்பவர் யாவரும் குற்றம் புரிந்தவரே. குற்றம் அறவே இல்லையானால் பிறவிச் சிறைக்குள் அவர் வா மாட்டார்; பேரின்ப நிலையையே நேரே யாவரும் அடைவார்.

வினை வயப்பட்டு வந்துள்ள மக்களிடம் குறைகளும் குற்றங்களும் மருவியிருக்கின்றன. ஏதாவது குணம் இருந்தால் அந்தையே மணமாகக் கருதி மதித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

குற்றம் பார்க்கில் சுற்றம் இல்லை என்பது பழமொழி. பிறரிடம் குறை காண நேர்ந்தால் ஒருவரையும் உறவாகக் காண முடியாது என்பதை இம் முதுமொழி மதி தெளியச் செய்துள்ளது. பிழைகளையே கருதி வந்தால் அந்த மனித வாழ்வு பழி யுடைய தாய் அழிந்துயரங்களை மருவி எவ்வழியும் இழிவே அடையும்.

தன்னிடத்தில் ஒரு குற்றமும் இல்லை ஆயினும் புறங்கூறல் ஆகிய அதவே பெருங்குற்றம் ஆகும். ஆகவே அந்த இழிவான புலையாடலை அதிவேகமாய் ஒழிப்பதே விவேகமாம். பற்றிய குற்றங்களை நீக்கிப்-பண்பு படிந்து வாழ்வதே இன்ப வாழ்வாம்.

தன்குற்றம் நீக்கிப் பிறர்குற்றம் காண்கிற்பின்-

என்குற்றம் ஆகும் இறைக்கு. [குறள், குற்றம் கடிதல், 6]

தன் குற்றத்தை முதலில் நீக்கினால் அந்த அரசன் புனிதனாய் உயர்கிறான்; ஒளி முன் இருள்போல் அவன் எதிரே பிறருடைய பிழைகள் எளிதே கழிய நேர்கின்றன. ஏதிலார் குற்றத்தை முன்னும், தன் குற்றத்தைப் பின்னும் மருவியுள்ள இந்தக் குறளுக்கும் அதற்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். வைப்பு முறை நுட்பம் மிகவுடையது.

புறங்கூறலால் குற்றமே வளரும்; பழி பாவங்களே விளையும்; அந்த இழிமொழி ஒழிந்த அளவே மனிதன் தெளிந்தவனாய் உயர்ந்து வருகிறான். குற்றம் நீக்கக் குணம் நன்குலங்குகிறது.

தன்குற்றம் நீக்கல ராகிப் பிறர்குற்றம்

எங்கெங்கும் தீர்த்தற்கு இடைப்புகுதல்---எங்கும்

வியனுலகில் வெள்ளாடு தன்வளி தீராது

அயல்வளி தீர்த்து விடல்.

[பழமொழி, 124]

குற்றம் உடைய ஒருவன் பிறர்குற்றம் போக்க மொழிதல் வாதக்கால் உடைய வெள்ளாடு தன்பாலால் மக்களுடைய வாத நோயைத் தீர்க்கப் புக்கது போலாம் என இது இகழ்ந்து பழித்துள்ளது. உவமை நயம் ஊன்றி உணர வரியது. பிறரைக் குறை கூறுகின்றவன் சிறியவனாய் இழிவுறுகின்றான்.

கணமலை நன்னாட கண்ணின் நெருவர்

குணனையும் கூறற் கரிதால்---குணமுங்கக்

குற்றம் உழைநின்று கூறும் சிறியவர்கட்கு

எற்றால் இயன்றதோ நா.

(நாலடியார், 353)

குற்றம் கூறுகின்ற சிறயா நா மிகவும் கொடியது என இது குறித்தளது. அயலாரைக் குறைகூற நேர்ந்தபோதே அந்த மனிதன் இயல்பாகவே இழிந்து கழிந்து ஒழிந்து போகின்றான்.

Judge not, that ye be not judged. (Bible, Matt. 7)

நீங்கள் குற்றவாளிகளாகாதபடி இருக்க விரும்பின் பிறரைக் குற்றம் கூறுதீர்கள் என்று ஏசுநாதர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். பிழைகூற நேர்ந்த போதே பெரிய பழிசேர்ந்துவிடுகிறது.

தன்வாய்ச் சொல் நல்லதானால் நன்மை விளைகிறது; தீயதானால் தீமையே விளைகிறது. அறம் கூற வரிய நாவால் புறங்கூறிப் புலையாயிழிகல் பொல்லாத பழியே. நல்லதை நாடி உயர்க.

குற்றம் அடையார் குணமடைவார் மற்றவரைக் குற்றங்கள் கூறார் குறித்தென்று---குற்றவர்கள் போதனைகள் செய்தும் புறங்கூறிப் புல்லர்கள் ஏதமே செய்வார் இழிந்து.

அறிவுடைய மனிதராய் வந்தும் அறிவுகேடராய் அயலாரை இகழ்ந்து அவமே இழிந்து துயராய் ஒழிவது அவலப் புலையாம்.

மன்னும் உயிர் என்றது ஆன்மா என்றும் அழியாத நித்தியம் உடையதாதலால் அந்த நிலைமை உய்த்துணர வந்தது. தன் உயிர்ந்ரு இதுதக்கை நாடுகின்றவன் பிறவுயிர்கள் நோகப் பேசான். தன்னுயிரைப் போல் மன்னுயிரை எண்ணி வருபவன் மகான் ஆகின்றான். எண்ணம் உயர் எவ்வழியும் மகிமையாம்.

தன்னுயிர் போலத் தழீ இ யுலகத்து
மன்னுயிர் காக்கும் இம மன்னன். (நெய்தற்கலி, 26)

தன்னுயிர் போல மன்னுயிர்க்கு
இரங்கும் தயவினேன். (மச்சபுராணம்)

இவை இங்கே உன்னி யுணர வரியன.

தனது இயல்பை உணர்ந்தவன் அயலார்பால் அல்லது புரியான். இது வில்லிபுத்தூரிடம் தெளிவாய் விளங்கி நின்றது.

ச ரி த ம்.

இவர் நடுநாட்டிலே சனியூர் என்னும் ஊரில் இருந்தவர். வேதியர் மரபினர். தந்தை பெயர் வீரராகவன். இளமையிலே யே கலைகள் பலவும் பயின்று புலவர் திலகராய் இவர் நிலவியிருந்

தார். வடமொழியிலும் நல்ல புலமையுடையவர். இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்த் துறையிலும் முறையே சிறந்து வித்தகக் கவிஞராய் இவர் விளங்கி நின்றார். இவருடைய கல்வி நிலையையும் கவித்திறனையும் அறிந்து மூவேந்தரும் இவரைப் பாவேந்தர் என உவந்து உபசரித்துப் புகழ்ந்து பேணி வந்தனர்.

தார காயண வண்டலை தண்டலைச் சனியூர்
வீரராகவன அருள்பெறு வில்லிபுத் தூரன்
ஊர ராமுடி மண்மிசை உயர்புகழ் நிறுத்தித்
தீரகாகளம் பெறுதலின் யாரினும் சிறந்தோன். [1]

ஐந்து பாவுடை நால்வகைக் கவிக்கதி பதியாய்
வந்து வட்டமா மணியினன மணிமுடி புனைந்து
பைந்து முய்முடிப் பரமனைப் பலகவித் துறையும்
சிந்தை யான்மொழிந்து அன்பர்தம் திருவுளம் பெற்றோன். [2]

தென்னர் சேரலர் செம்பியர் எனப்பெயர் சிறந்த
மன்னர் மூவரும் வழங்கிய வரிசையால் உயர்ந்தோன்;
முன்னர் எண்ணிய முத்தமிழ்ப் பாவலர் எவரும்
பின்னர் வந்தொரு வடிக்கொண்டனர் எனப் பிறந்தோன்.
(வரந்தருவார்)

இவ்வாறு சிறந்த நிலையில் உயர்ந்திருந்த இவரை வரபதி ஆட் கொண்டான் என்னும் குறுநிலமன்னன் உவந்து உபசரித்து ஆதரித்து வந்தான் அந்த உபகாரியின் வேண்டுகோளின்படி பாரத சரிதையை ஒரு காசியமாகப் பாடினார். அது வில்லி பாரதம் என இவர் பெயரோடு விளங்கி வருகிறது. அரசரது ஆதரவால் இவர் புலமையைச் சோதிக்கும் தலைமையைப் பெற்றார். புலவர்கள் பாடி வருகிற கவிகளில் ஏதேனும் குறைகள் காணப்படின உடனே அவருடைய செவிகளை இவர் அறுத்து விடுவார். அதனால் புன்கவிகள் பொங்காது அடங்கின. நல்ல புலமையை நாடியறியும் இவரது வல்லமைபொல்லாத புலைகளைப்போக்கித் தமிழை நலமா வளர்த்து வந்தமையால் எல்லாரும் வியந்து வந்தனர்.

குறும்பி அளவாக் காதைக் குடைந்து தோண்டி
எட்டினமட்டு அறுப்பதற்கேர் வில்லி இல்லை.
(தமிழ்நாவலர் சரிதை)

மூத்தவன் புலவர்கோவா முரணிய புலவர் காதைக்
கோத்தசில் பணிகளோடு கொய்வதே செய்வதானான்.
(புலவர் புராணம்)

பாததனதாக்க் கொண்டபிள்ளைப் பாண்டியன் வில்லிஒட்டக்
கூத்தனிவர் கல்லாது கோட்டிகொளும---சீ த்தையரைக்
குட்டிச் செனியறுத்துக் கூட்டித் தலைகள் எல்லாம்
வெட்டிக் களைபறிக்க மேலாய்த்தார். (தமிழ்விடுதூது)

கவிகளின் செவிகளை இவர் கொய்து வந்துள்ளதை இவை
கூறியுள்ளன. கலைநலம் அமைந்தும் கருணையின்றிப் புலமைச்
செருக்கோடு பொங்கிநின்ற இவர் ஒருநாள் அருணகிரிநாதரிடம்
வந்தார். வாதாட நேர்ந்தார்; அதில் இவர் தோல்வியடைந்தார்.
அடையவே, வில்லி சேவி இழந்தான் என்று அவையோர் யாவ
ரும் ஆரவாரம் செய்தனர். அருள் வள்ளலாகிய அருணகிரியார்
யாதொன்றும் செய்யாமல் இவரது காதைத் தடவி "இன்று
முதல் இது என் செவி; இதனை இனிது பேணி வாழுக; இனி
எவரிடமும் யாதொரு தீதும் செய்யாதே" என்று பேர்தித்து
விடுத்தார். அவரது பெருந்தகைமையை இவர் வியந்து மகிழ்ந்
தார். தனது சிறுமைகளை நினைந்து நாணிஞர். அன்று முதல்
காதனை அறுக்கும் தீதினைவிட்டார். ஏதிலார் குற்றம்போல் தன்
குற்றத்தை ஒருவன் காண நேர்ந்தால் பின்பு அவன் உயிர்க்குத்
தீது உண்டாகாது; யாண்டும் நன்மையே உண்டாம் என்பதை
உலகம் கண்டு தெளிய இவர் நன்கு உணர்த்தி நின்றார்.

உன்பிழையை ஓரா துலகில் அயலவார்தம்
புன்பிழைநீ பேசல் பிழை.

பிறருடைய பிழையை யாதும் பேசாதே.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைப் பொருள்.

அறம் கூறுவிடினும் புறங்கூறலாகாது.

புறங்கூறல் பெரும் பாவம்.

புறங்கூறி வாழ்வதினும் சாவது நல்லது.

கடுஞ்சொல்லினும் புறஞ்சொல்லல் புலை.

புறங்கூறுவோன் பொல்லாத பாசியாகிறான்.

பழிபடிந்த இழிவடைகிறான்.

குடிக்கேடு செய்யும் கொடியனாகிறான்.

எவ்வழியும் வெவ்வியறையழிகிறான்.

வையமும் அவனை வைது இகழ்கிறது.

ஏதிலார் குற்றம் கூறுதவனே தீதிலனாகின்றான்.

கக-வது புறங்கூருமை முற்றிற்று.

இருபதாவது அதிகாரம்.

பயனில சொல்லாமை.

அஃதாவது பயன் இல்லாத வார்த்தைகளைப் பேசாமை. புறங்கூறல் போல் வறங்கூறலும் இழிவான மொழி வழுவு ஆகலால் அதனை ஒருவி ஒருகுமாறு இதில் உணர்த்தியுள்ளார் 191 எல்லாரும் எள்ளி யிகழ்ந்தார் இளங்குமணன் கொல்லென்ற போதேன் குமரேசா—வல்லான்போல் பல்லார் முனியப் பயனில சொல்லுவான் எல்லாரும் எள்ளப் படும். (க)

இ-ள்.

குமரேசா! குமணனைக் கொல்லுமாறு அமணன் கூறிய போது அவைவரும் ஏன் அவனை எள்ளி இகழ்ந்தார்? எனின், பல்லார் முனியப் பயன் இல சொல்லுவான் எல்லாரும் எள்ளப் படும் என்க. எள்ளல் உருமல் இனிது சொல்லுக.

கேட்டவர் பலரும் வெறுக்கும்படி பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லுபவன் எல்லாராலும் எள்ளி இகழப்படுவான்.

பல்லார் என்றது பயன் இல சொல்லுங்கால் அங்கே கேட்டு நின்றவரை. முதலில் கேட்டவர் முன்னே நின்றனர்.

எல்லாரும் என்றது நாட்டிலுள்ள யாவரையும் கூட்டி நின்றது ஆல், ஆன் உருபுகள் இதில் ஒருவியுள்ளன

முனிய = மன வேதனையோடு வருந்த எனவே அந்தச் சொல்லின் துனியும் துயரும் தெரிய வந்தன. பலரும் சினந்து சீறி எள்ளி இகழும்படி பயன் இல்லாத சொல்லைச் சொல்லலாகாது. எவரும் உள்ளம் உவந்து வரப் பேச வேண்டும்.

வாய்பேசும் வாய்ப்பு மனிதனுக்கு மாட்சிமையாய் வாய்நட உள்ளது. அந்தப் பேச்சின் வழியே மனிதனுடைய பெருமை சிறுமைகள் வெளியே தெரிய வருகின்றன. சொல் பயனும் பண்பும் உடையதாயின் அவன் நயனுடையனாய் உயர்ந்து திகழ்கிறான்; அது பழுதானால் அவன் இழுகையாய் இழிவுறுகிறான்.

பேசுகின்றவர் இயல்பின்படியே பேச்சுகள் பெயர் பெற்றுள்ளன. பொய்யன் வாய்ச்சொல் பொய்ச்சொல் என வந்தது.

தீயன்வாய்ச்சொல் தீச்சொல் எனநேர்ந்தது புறத்தே பிறரைப் பழித்தப் பேசுபவனது இழிமொழி புறம் சொல் என வந்தது.

1. புறஞ்சொல்.	1. இனமொழி.
2. புன்சொல்.	2. நன்மொழி.
3. வன்சொல்.	3. அருள்மொழி.
4. கடுஞ்சொல்	4. பொருள்மொழி.
5. கொடுஞ்சொல்.	5. தெருள்மொழி.
6. இழிசொல்.	6. வாய்மொழி.
7. இன்னாச்சொல்.	7. தூய்மொழி.
8. பழிச்சொல்.	8. நயமொழி.
9. சிறுசொல்.	9. மென்மொழி.
10. சுடுசொல்.	10. நெடுமொழி.
11. படுசொல்.	11. பணிமொழி.
12. பயனில் சொல்.	12 பயன்மொழி.

இன்னவாறு இழிவழியிலும், உயர் நிலையிலும் மொழிகள் வெளி வந்துள்ளன. மக்களுடைய இயல்புகளைச் சொற்கள் அலக்கி நிற்கின்றன. வார்த்தைகள் மனிதரைக் காட்டுகின்றன

நல்ல பயன் இல்லையானால் அந்தச் சொல் பொல்லாத புலை பாகின்றது. ஆகவே எல்லாருக்கும் அது வெறுப்பாய் விடுகிறது. பகுத்து அறியும் திறனுடைய மனிதர் பயனுடைய சொற்களையே விரும்பி நிற்பர் ஆகலால் பயன் இல்லனவரின் எள்ளி இகழ்ந்து போகின்றார். பிறர் உள்ளம் வருந்தப் பேசலாகாது.

பயன் இல்லாத சொல்லை தன் உள்ளே வைத்துக் கொண்டால் வெளியே தெரியாது. பல்லார் அறியச் சொல்ல நேர்ந்த போதுதான் எல்லாரும் அதனை வெறுத்து முனிய நேர்கின்றார். சொல்லுவான் எள்ளப்படும் என இப்படி அஃறிணைவாய் பாட்டில் முடிக்கது அவனது ஈனமான இழிகிலை நன்கு தெளிய.

பயன் இல்லாதன சொல்லும் புல்லனை எல்லாரும் எள்ளி இகழ்வார் என்றதனால் பயன் உடைய சொல்லைச் சொல்பவனையாவரும் உவந்து புகழ்ந்து போற்றுவார் என்பது தெரிய நின்றது. பயன் என்றது அறிவு அறம் பொருள்களுள் ஏதாவது ஒரு நயனை சாரம் இல்லாமல் பேசுபவன் சக்கையா யிழிகிறான்.

விலங்குகளை விட மனிதன் உயர்ந்தவனாய் விளங்கி வருவது மொழிகளை வழங்கி வருவதனாலேயாம். தன் வாய்ச்சொல் பயன் தோய்ந்து வரும் அளவே அவன் உயர்ந்து ஒங்கி வருகிறான்.

வல்லியல் விலங்கி னங்கள் வாய்பேசா வகையால் அன்றே புல்லிய இனங்க ளாகிப் புன்கணுற் றுழலு கின்ற நல்லியல் மனிதன் பேசும் நயத்தினால் உயர்ந்தான் அந்தச் சொல்லுயர் வடையின் அன்னான் தோற்றமும் உயரு மன்றே; (1)

பழிப்பன பகரேல்; யாண்டும் பயனுள இனிய வாக ஒழிப்பிலா துரைக்க; உள்ளம் உரைஎனும் உரைகல் லாலே கொழித்துணர் உலகம் இன்பம் கூரஓர்ந் தினிய செய்து விழுப்பயன் விளைத்து நின்றார் விழுப்பமுற் றுயர்வர் அன்றே. (2)

பொருள்பொதி விலாத புன்சொல் புகலுவோர் புன்மை யான மருள்பொதி மனத்தார் ஆகி மாநிலம் இகழ நிற்பார்; அருள்பொதி அறிஞர் என்றும் அரும்பயன் அமைந்த சொல்லே தெருள்பெற மொழிந்து தெய்வத் தேசொடு சிறந்து நிற்பார். (3)

[வீரபாண்டியம்]

இந்தப் பாசுரங்கள் இங்கே கூர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கன. பொருள்நயங்களையும் குறிப்புகளையும் கூர்மையாய் ஓர்ந்து உணர் பவர் அரிய பல நிலைகளையும் சுவைகளையும் அறிந்து கொள்வர்.

பயன் உள்ள சொற்களையே மனிதன் பேசி வரவேண்டும். எனதையும் சிந்தித்து கிதானமாய்ப் பொருள் பொதிந்த மொழிகளை மொழிந்துவரின் அவன் தெருளுடையனாய்ச் சிறந்து திகழ்கிறான். உள்ளத்தின் உயர்வை உரையின் பயன் உணர்த்தி வருகிறது. பலன் படிந்துவரின் நலன்கள் கிடைந்து வருகின்றன.

பொல்லாத வார்த்தைகளைப் பேசுகின்றவனை எல்லாரும் எள்ளி இகழ்வார். இது அமணன்பால் நேரே அறிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

இவன் குமண வள்ளலோடு உடன் பிறந்த தம்பி. அதனால் இளங்குமணன் என விளங்கி நின்றான். இவன் புன்மையும் பொருமையும் பொருந்திய நெஞ்சினன். கொடிய வஞ்சகன். நல்ல குணம் யாதும் இல்லாமல் மணம் இல்லாத மலர்போல் மருவி யிருந்தான் ஆதலால் அமணன் என இகழ்ச்சிக் குற்ப் போடு அறிஞர் இவனை அழைத்து வந்தார். சிறியார் பலருடன் சேர்ந்து செருக்கித் திரிந்த இவன் பெரிய தருமசீலனாய்ப் பெருகி

விளங்கிய குமணனைப் பகைத்துக் கொடுஞ் சூழ்ச்சிகள் புரிந்து இறுதியில் அரசைக் கவர்ந்து கொண்டான். கொடை வள்ளலான அவன் அரசை இழந்து அடவியில் புகுந்து தனியே இருந்தான். செல்வச் செருக்கோடு செழித்துக் கொழுத்து வந்த இவன் பொல்லாத புலைகளைப் புரிய நேர்ந்தான். வனவாசம் செய்து வருகிற அண்ணன் மீண்டு வராதபடி ஆண்டு வைத்தே அழித்து ஒழித்து விட வேண்டும் என்று மூண்டு துணிந்தான். கொலை புரிந்து அவனுடைய தலையைக் கொண்டு வருவார்க்குக் கோடி பொன் தருவதாகப் பலரும் அறியும்படி பறையறைவித்தான். அந்தப் பறை ஒலியைக் கேட்டதும் ஊரார் யாவரும் உள்ளம் பதைத்து உயிர் துடித்துப் பொல்லாத கொடிய கொலை பாதகன் என்று இவனை எள்ளி வைது இகழ்ந்து பழித்தார்.

துவைத்தெழு வெடியின் ஆர்ப்பால் துணுக்குறும் விலங்கும், மாய நளிக்ஞால் கேட்ட பெண்கள் நாயக சனகி மாதும்
செவிச்சுடும் ஓதை கேட்ட சிஞ்சுகப் புள்ளும் போன்று
நளித்தனர் நகர மாக்கள் தனித்தனி இரங்கிச் சாய்ந்தார். [1]

செவிகாம்பு புதைப்பர் சில்லோர் செய்யவாய் புதைப்பர் சில்லோர்
புனியுறல் வெறுப்பர் சில்லோர் புரண்டுநொந்து அழுவர்சில்லோர்
சூனிகாதொழு பெய்மனைக் கூய்முறை மிடுவர் சில்லோர்
இணைச்சொல் என்றுகாணுது ஏம்பெய் மயிர்ப்பர் சில்லோர். [2]

பழுதுசொல் வினைமேல் கொண்ட பாதகன் பறையின் ஆர்ப்பால்
அழுதுநொந்து அரற்று மாந்தர் அநுநறச் செவியில் லாரைத்
தொழுதனர் புகழ்நல் உறவர் கவபத்தலைத் தொறுங் குலாவ
எழுதுசித் திரங்கள் அல்லால் இரம்பலொர் எவரும் இன்றே. (3)
[குமணம்]

இவனது பொல்லாத சொல்லைக் கேட்ட பொழுது நகர மாந்தர் பட்டுள்ள அல்லல் நிலைகளை இவற்றால் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். கொடிய படுபாவி என்று யாவரும் இவனைக் கடுமையாக இகழ்ந்து பழித்து ஏசி வெறுத்தார். பல்லார் முனியப் பயன் இல சொல்லுவான் எல்லாரானும் எள்ளி இகழ்ப்படுவான் என்பதை உலகம் இவன்பால் அன்று நன்கு உணர்ந்து தின்றது.

உள்ள பயனுரையை ஓர்ந்துசொல்க இல்லையேல்
எள்ள லுறுவா யிழிந்து.

பிறர் முனியும்படி பேசாதே.

192 பற்றித் துகிலுரியும் என்றான் பலர்முன்னே
குற்றமுற்றான் பின்பேன் குமரேசா—உற்ற
பயனில பல்லார்முன் சொல்லல் நயனில
நட்டார்கண் செய்தலின் தீது. (உ)

இ—ள்.

குமரேசா! துரோபகையைத் துகில் உரியும்படி பலா முன்
சொன்ன துரியோதனன் ஏன் பழி யுற்றான்? எனின், பயன்
இல பல்லார் முன் சொல்லல் நயன் இல நட்டார் கண் செய்த
லின் தீது என்க. பலன் உள்ள சொல் நலமாத் தெரிய வந்தது.

தீய செயல்களைத் தனது நண்பர்பால் செய்தலினும் பயன்
இல்லாத சொற்களைப் பலர் முன் கூறல் மிகவும் தீமை யாம்.

பயன் இல சொல்லாதே! என்று சொல்ல வந்தவர் நயன்
இல செய்யாதே! எனவும் நயமா விளக்கியிருப்பது வியனாய்
விளங்கி யுளது. சொல்லும் செயலும் நல்லனவாயின் அந்த மனி
தன் எல்லா வகையிலும் நல்லவனாய் நன்கு உயர்ந்த திகழ்கிறான்

இனியன செய்யவுரிய தோழனிடம் இன்னதை புரிபவன்
இழி பழியாளனாயிழிகிறான். பயன் இல மொழிபவன் அவனி
லும் இழிந்தவனாய்க் கழிந்த அழிதயரோடு ஒழிகிறான்.

பழகிய நண்பரிடம் வஞ்சமாய்ப் பழுது செய்யலாகாது;
அவ்வாறு செய்யின் அது நம்பிக்கைத் துரோகமான கொடிய
தீமையாம். அந்தத் தீமையினும் படுபாதகமான தீமை எனப்
பயன் இல சொல்லலை இங்கே வியன விளக்கிக்குறித்திருக்கிறார்

நயன் = நல்ல இதம். பயன் = இனிய தீர்மை.

நட்டார்கண் = நண்பர்கள் மாட்டு. கண் ஏழன் உருபு

செய்தலின் என்பதில் இன் உருபு எல்லைப் பொருளது

சொல்லின் தீமையைத் தெளிவா உணர்த்தற்குச் செயலை
ஒப்புக் காட்டியது, இருவகை நிலையிலும் நலமாய் ஒழுகி வர
வேண்டும் என்னும் உண்மை தெரிய. நட்டாரைச் சுட்டியது
நண்பின் கிழமையும் பண்பும் காண. உரிமையாய் உற்ற நண்ப
ரிடம் எவரும் நயமே செய்வார்; யாரும் நயன் இல செய்ய
நேரார்; அவ்வாறு செய்யின் அது வெய்ய பாதகமாம் கொடிய
அத் தீமை கடிய சொல்லுக்கு ஈண்டு நேரே இனமாய் வந்தது.

பயன் இல பேசுவோனைப் பலரும் ஏசுவர் என முன்பு குறித்தார்! இதில் அப் பேச்சு மிகவும் திமையாம் என்கின்றார்.

பேசினால் பயனுடைய வார்த்தைகளைப் பேசுக; செய்தால் பயனுடைய செயல்களையே செய்க. இந்த இனிய இயல்புகளுக்கு மாறுபாடானவை கொடிய தீமைகளாம். ஆகவே நெடிய தயரங்கள் நேரும். அவ்வாறு அல்லல் நேராமல் எவ்வழியும் செவ்வையாய் நலமே மொழிந்து நயமே புரிந்து வருக என உரிமையோடு இது உணர்த்தியுள்ளது. உண்மையை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்வது நன்மையாம். சுவையான சொல்சுகமும் புகழும் மிகவும்தரும்; நவையானசொல்நாசமே நல்கும்.

சிலம்பிக்குத் தன்சினை கூற்றம்நீள் கோடு
வில்ங்கிற்குக் கூற்றம் மயிர்தான்---வலம்படா
மாவிற்சுக் கூற்றமாம் நெண்டிற்குத் தன்பார்ப்பு
நாவிற்சு நன்றல் வசை. (சிறுபஞ்சமூலம், 11)

பொல்லாத சொல் நாவில் வந்தால் அது அந்த மனிதனுக்குச் சாவாம் என்று காரியாசான் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

பல்லார் அவைநடுவண் பாற்பட்ட சான்றவர்
சொல்லால் ஒருவரையும் உள்ளூன்றார்---பல்லா
நிரைப்புறம் காத்த நெடியோனே யானும்
உரைத்தால் உரைபெறுதல் உண்டு. (பழமொழி, 345)

விழுமிய நல்ல சான்றோர் பழுதான சொல்லை யாண்டும் சொல்லார்; பல்லார்முன் பழுது சொன்னால் அவன் தேவனே ஆனாலும் எள்ளி யிகழப்படுவான் என்னும் இது ஈண்டு உள்ளி யுணர வரியது. உரை இழிவானால் உயர்வு உடனே ஒழிகின்றது.

பயன் இல்லாத தீய சொல்லைப் பலர் எதிரே சொல்லுவோன் பாவியாய் இழிவுறுகிறான். யாவரும் அவனை இளிவா வெறுத்த இகழுவர். இதனைத் துரியோதனன்தெளிவுறுத்தினான்.

ச ரி த ம் .

சிறந்த அரச திருவுடன் உயர்ந்திருந்தும் துரியோதனன் இழிந்த வழிகளில் பழகி அழிமதியாளனாய்ப் பழிபடிந்த நின்றான். உள்ளத் தடுக்காய் எவரையும் எள்ளி இகழ்ந்த பேசி எவ்வழியும் செருக்கேறி இறுமாந்து வந்தான். செவ்விய நீர்மை

யோடு சீர்மையாய் வாழ்ந்து வந்த தருமரை வஞ்சமாக வலிந்து அழைத்தான். இவனுடைய சொல்லை நம்பித் தன் தம்பியரோடு அந் நம்பி வந்தான். பொல்லாத சூழ்ச்சி புரிந்த இவன் அந்த நல்லானைச் சகுனியோடு வல் ஆடும்படி தூண்டிவிட்டான். சூது ஆடுவதில் மிகவும் கைதேர்ந்திருந்த அந்த மாயச் சகுனி அத் தூயவனை வஞ்சித்து வென்று யாவையும் கவர்ந்து கொண்டான். கொள்ளவே இவன் உள்ளம் களித்து ஐவரையும் எள்ளி யிகழ்ந்து அவருடைய எல்லாச் செல்வங்களும் தனக்கே தனி யுரிமையாயின என்று எதிரே தருக்கி யுரைத்தான். ஏளனமாக இவன் பேசியமொழிகள் இழிபழிகளாய்க் களிமிசூத்து வந்தன.

தண்ணிய தருமன் செய்த பாவமோ? சகுனி செய்த புண்ணிய நெறியோ? அந்தப் பொதுமகள் யாகசாலை நண்ணிய தவறோ? மற்றை நால்வரும் தகைமை கூர எண்ணிய மதியோ? எண்ணின் இங்ஙனம் விளைந்ததுஎன்றான் தொல்லைமா நகரும் நாடும் தோரணம்நாட்டச் சொற்றி எல்லையில் நிதிகள் எல்லாம் இம்பரே எடுக்கச் சொற்றி நல்லெழில் மடவார் தம்மை நம்பதி எய்தச் சொற்றி சொல்லிய இளைஞர்தாமும் தொண்டினர் ஆகச் சொற்றி. [2]

இவர் தமக்கு உரியள் ஆகி யாகபத் தினியு மான துவரிதழ்த் தவளமுரல் சுரிசுழல் தன்னை யின்னே உவரலைப் புணரி யாடை உலகுடை வேந்தர் காண கவர்தரப் புகறிஎன்றான் கண்ணருள் சிறிதும் இல்லான். [3]

பல்லாரும் குழுமியுள்ள சபையில் எல்லாரும் கேட்டு உள்ளம் கொதிக்கும்படி பேசியுள்ள இவனுடைய கொடிய வார்த்தைகளை இவை நேரே வார்த்தைக் காட்டியுள்ளன பொல்லாத இந்தப் புலை மொழிகளைக் கேட்டதும் வீடுமர் பெரிதும் வருந்தினார். இக் கொடியவனை நோக்கி நேரே அறிவுரைகள் கூறினார்.

அறந்தரு மைந்தன் தன்னை அறனலாது இயற்றி நம்பி திறந்தரு செல்வம் யாவும் தீமையில் கவர்தல் உற்றாய்! மறந்தரு வலியும் அன்று மணந்தரு வாழ்வும் அன்று நிறந்தரு புகழும் அன்று நெறிதரு மதியும் அன்று. [1]

திருத்தக மொழிந்த வெல்லாம்செய்தனை எனினும்செவ்வி மருத்தரு தெரியல் மாலை மாசிலா மன்னர் முன்னர்

உருத்தகு கற்பி னனை உரையலா துரைக்கு மாற்றம்
கருத்தினில் நினையல்கண்டாய் கடவுளர் கற்பம்வாழ்வாய்!
[பாரதம், சூதுபோர்]

சிறந்த அரசர்கள் முன்னிலையில் இழிமொழிகளைக் கழி
செருக்கோடு சொல்லிய இவனது புல்லிய நிலையை நொந்து
வீடுமர் இவ்வாறு சொல்லியுள்ளார். நீண்ட காலம் நீ சுகமாய்
வாழவேண்டுமானால் இத்தகைய இழிசொற்களைப் பேசலாகாது
என்று அப்பெரியவர் கூறியிருப்பது கூர்ந்து சிந்திக்க வரியது.
தீய வார்த்தைகளைத் திமிரோடு இவன் பேசி வந்தமையால் தீய
வனாய் இழிந்து விரைந்து மாய நேர்ந்தான். நண்பரான உறவின
ரிடம் நயனில செய்யாமையோடு பயனிலவும் பேசியதால் படு
பாசியாயிழிந்தான் பல்லார்முன் பழிமொழிகூறுதல் பொல்லாத
நீமையாம் என்பதை உலகம் இவனிடம் உணர்ந்து நின்றது.

பொல்லாத சொல்லைப் புகல்வான் புலைப்பாவம்
எல்லாம் அடைவன் இழிந்து.

பழிச் சொல் படுபாவம்.

103. சாரிந்துவின்ற மாயா சனகனையேன் தீயனென்று
கூர்ந்துணர்ந்தார் சொல்லால் குமரேசா—ஆர்ந்த
நாயனிலன் என்பது சொல்லும் பயனில
பாரித் துரைக்கும் உரை. (ந.)

இ—ள்.

[குமரேசா] மாயாசனகனைத் தீயன் என்று அவன் உரை
யால் ஏன் தெரிந்து கொண்டார்? எனின், பயன்இல பாரித்து
உரைக்கும் உரை நயன் இலன் என்பது சொல்லும் என்க.

பயன் இல்லாத புலைகளை ஒருவன் விரித்துப் பேசும் பேச்சு
அவன் நல்லநிலையில்லாதவன் என்பதை நேரே நன்கு விளக்கும்.

பாரித்தல் = பரக்க விரித்துப் பன்னிப் பேசுதல்.

முனியினும் உறுதிநோக்கிப் பாரித்தேன்.

(சிந்தாமணி, 214)

பண்டைத்தன் நாமத்தின் காரணத்தைப் பாரித்தான்.

(இராமா, மாயா 84)

பாரித்த பேரண்டம். (சிதம்பரச் செய்யுள் 58)

பாரித்து ஒங்கிப் பூரித்த. (முத்துக்குமார சுவாமி, 4)

இவற்றுள் பாரித்தல் உணர்த்தி நின்றலை அறிகிறோம்.

நல்ல தன்மைகள் நன்கு வாய்ந்தவன் நயனுடையான் என உயர்ந்தான். அவை இல்லாதவன் நயன் இலன்னத தாழ்ந்தான்.

நன்றும் இன்பமும் நியாயமும் நயம்எனல். (பிங்கலநதை)

நயம் என்னும் சொல் இத்தகைய பொருள்கள் அமைந்துள்ளமையால் அதன் வியனை வியந்து கொள்கிறோம். இனிய நீர்மையும் நியாயமும் நன்மையும் இல்லையேல் அந்த மனிதன் நயம் இல்லாதவனாகிறான். ஆகவே அவனுடைய அவநிலைகள் அறிய நின்றன. நயன் உள்ளது உயர்ந்தது; நயன் இல்லது இழிந்தது.

நயனில் பரத்தை. (பரிபாடல், 12)

நயன் இல்லா நாட்டத்தால். (கலி. 125)

நயன் இல் கூற்றம். [புறம், 227]

நயமிலர் தோன்றி. (மணிமேகலை 16-55)

அறன் நோக்கான் நயம்செய்யான். (நெய்தல் 3)

✓ நயநிறைய மறந்திடு நயமில் நாவினோன்.

(இராமா, பள்ளி, 105)

நயன் இல்லார் நிலைமைகளை இவை நயமா உணர்த்தியுள்ளன

உள்ளத்தில் நயன் இருந்தால் உரையில் பயன் இருக்கும்.

நயன்உடை நெஞ்சின் மென்மொழி மேவலர். (முருகு 141)

வடுச்சொல் நயம்இல்லார் வாய்த்தோன்றும். (நான்மணி, 98)

நயனுடையார் நாவில் இனியமொழி வரும்; நயம் இல்லார் வாயில் பொல்லாத சொல் தோன்றும் என இவை குறித்துள்ளன. உள்ளத்திலுள்ளதை உரைகள் வெளியே உரைக்கின்றன.

ஒருவன் பேசுகின்ற பேச்சால் அவனுடைய நிலைமையை உணர்ந்து கொள்ளலாம் என்பார் உரைசொல்லும் என்றார்.

பகைமையும் கேண்மையும் கண் உரைக்கும். (குறள், 709)

உள்ளம் படர்ந்ததே கூறும் முகம். (பழமொழி, 41)

கண்ணும் முகமும் கருத்துரைக்கும் ஆனாலும்
திண்ணம் தெளியத் தெரிப்பதுதான்---நண்ணிவரு
சொல்லே; அதன்நிலையைச் சூழ்ந்தே மனிதனிலை
எல்லாம் அறிக எதிர்ந்து. (தருமதீபிகை)

சொல்லான் அறிப ஒருவனை. நான்மணி)

ஆணை அளந்து அறிதற்குக் கண்ணும் முகமும் சொல்லும்
கருவிகளாயுள்ளன. இவற்றுள் உரை தெளிவான உரைகல்லாய்
ஒளி மிகுந்துள்ளது. அவ்வுண்மை ஈண்டு நன்கு உரை வந்தது.

மலர் நிலையை மணத்தால் அறிவதுபோல் ஒருவன் உளநிலை
யை உரையால் அறியலாம். வாயிலிருந்து வெளிவருகிற மொழி
அந்த மனிதனுடைய நிலைமைகளைத் தெளிவா விளக்கி விடுகிறது.

நிலம் விளக்கிடும் நித்திலம்; நீலவுற்
பலம் விளக்கிடும் பைம்புனல்; பண்பினல்
நலம் விளக்கிடும் நல்லவர் வாய்மொழி;
குலம் விளக்கிடும் கோசல நாடரோ. (அரிச்சந்திரம்)

உள்ளப் பண்பை உரைவிளக்கும் என இது உரைத்துள்ளது.

பயனோடு சுருக்கிப் பேசுகின்றவன் நயனுடையனாய் விய
னோடு விளங்கி வருகிறான்; வீணான வார்த்தைகளை விரித்துப்
பேசுபவன் வீணாயிழிந்து வெய்ய பழியோடு ஒழிகிறான்.

பாயிரமுன் சொன்ன படிபடியாமல் குழறி
ஆயிரமும் சொல்வார்பால் அண்டாதே. (தமிழ்விடுதாது)

பலவாறு பிதற்றிப் பாக்கப் பேசும் வெற்றுரையாளரை
அறிவாளர் வெறுத்து விலகுவர் என இது குறித்துள்ளது.

பயன் இல கூறுவோன் நயன் இலன் ஆகிறான் ஆகவே
அவன் அறிவு நலம் இல்லாதவன்; ஆன்ம இலாபம் இழந்தவன்;
நீடு நிலை யற்றவன்; தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படாத பேதை
என வகமாய் இழிந்துபடுகிறான். பயனில சொல்லோன் நயனி
லன் என்றதனால் நயனுடையார் யாண்டும் பயனுடையனவே
கூறுவார்; எங்கும் வியனாய் விளங்குவர் என்பது தெரிய வந்தது.

பயன் நிறைந்த சொல்லன் நயன்நிறைந்த நல்லன். உரை
யின் சுருக்கம் உணர்வின் பெருக்கமாய் உயர்ந்து ஒளிபுகிறது.

Brevity is the soul of wit.

[Hamlet. 2, 2]

“சொல்லின் சுருக்கம் அறிவின் உயிர்” என ஆங்கிலக் கவி ஞானிய ஷேக்ஸ்பியர் இவ்வாறு பாங்கோடு கூறியிருக்கிறார்.

சாரம் நிறைந்த கனிபோல் இனிய பயன் நிறைந்த சொல் இனிமை சுரந்தது. அவ்வாறு பேசி வருவதே பெரிய மகிமை யாம். சொல் பயன் படிந்துவரின் சுக நலங்கள் வருகின்றன.

வீண் பேச்சு மனிதனை மாண்பிழக்கச் செய்யும்; யாண்டும் அவ்வாறு பேசலாகாது. எவ்வழியும் செவ்வையாய்ப் பேசுக.

சொல்லின் புன்மையால் ஒருவன் உள்ளத் தீமையை உணர லாகும். இது மாயாசனகன்பால் தெளிவாய்த் தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம் .

இவன் இலங்கையில் இருந்தவன். அரக்கர் மரபினன். மருத்தன் என்னும் பேரினன். மாய வஞ்சங்களை நன்கு பழகின வன். வேண்டும் உருவங்களை எடுத்து யாண்டும் போய் வெய்ய தீமைகளைச் செய்பவன். இத்தீயவனைத் துணைக்கொண்டு தனது நீச ஆசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என்று இராவணன் மோசமாய் மூண்டான். சீதைதின் தந்தை போல் இவன் வாழ்வம் மூண்டான் சேனைத் தலைவர்கள் கட்டி இழுத்து வர மகோதரன் இவனைச் சீதை எதிரே கொண்டு வந்தான். சானகி கண்டாள் மாய வஞ்சம் என்று தெரியாமையால் அத்தாயவள் பரிதாபமாய் நெஞ்சம் கலங்கினாள். பாவம்! தன் தந்தை என்றே நம்பிச் சிந்தை பதைத்துத் துடித்தாள். நெருப்பில் மிதித்தவள் போல் புறத்தில் துடித்த அவள் முகத்தில் அடித்துக் கண்களை மோதிக் கைகளை நெரித்துக் கதறிப் பதறித் துயரமா அழுதாள்.

எந்தையே எந்தையே இன்று என்பொருட்டு உனக்கும் இக்கோள் வந்ததே என்னைப் பெற்று வாழ்ந்தவாறு இதுவோ? மண்ணோர் தந்தையே தாயே செய்த தருமமே தவமே என்னும் வெந்துயர் என்னும் தீவீழ் விறகென வெதும்பி வீழ்ந்தாள். (1)

இட்டுண்டாய் அறங்கள் செய்தாய் எதிர்ந்துளோர் இருக்கைஎல்லாம் சுட்டுண்டாய் உயர்ந்த வேள்வித் துறையெலாம் தொலைவு கண்டாய்! மட்டுண்டார் மனிசர்த் தின்ற வஞ்சரால் வயிர்த் தோள்கள் கட்டுண்டாய் என்னே யானும் காண்கின்றேன் கண்ணால் அந்தோ!(2)

பிறையுடை நுதலார்க்கு ஏற்ற பிறந்தவக் கடன்கள் செய்ய இறையுடை யிருக்கை மூதூர் என்றும்வந்து இறுக்க லாதீர்

சிறையிடைக் காண நீரும் சிறையொடும் சேர்ந்த வாறே
மறையுடை வரம்பு நீங்கா வழிவந்த மன்னர் நீரே. (3)

பண்பெற்று ரோடு கூடாப் பகைபெற்றாய் பகழி பாய
விண்பெற்றாய் எனினும் நன்றால் வேந்தராய் உயர்ந்த மேலோர்
எண்பெற்றாய் பழியும் பெற்றாய் இதுநின்னால் பெற்ற தன்றால்
பெண்பெற்றாய் அதனால் பெற்றாய் யாரின்ன பேறு பெற்றார்? (4)

இன்னவாறு அக் குலமகள் மறுகி உருகி அழுத பொழுது
இவன் அருகே பாசாங்கு செய்து நெருங்கி நின்று பலவுரைகள்
கூறினான்: “சீதாய்! என்னை நீ காப்பாற்ற வேண்டும்; மிதிசையி
லிருந்து சிறை பிடிக்கப்பட்டு கொடிய துயரோடு வந்துள்
ளேன்; நானும் என் குலமும் வாழ வேண்டுமானால் நீ சிறிது
அருள் புரிய வேண்டும். இலக்குமியும் கூட எல்லாருக்கும்
பொது வாயிருக்கிறாள். இலங்கைக்கு ஈசனை நேசித்து அவனது
ஹமயல் நோயை மாற்ற வேண்டும்; நீ அது செய்தால், நானும்
உய்வேன்; என் குலமும் உய்யும்; நீயும் சுகமாய் வாழலாம்”
என்று இவ்வாறு அவன் கூறவே அப் பெண் அரசி தன் செவி
களைக் கைகளால் புதைத்தாள். “ஆ பாவீ! நீ சனகனா? அந்த
மாண வீரன் வாயில் இந்த நனமொழிகள் வருமா? நீசா! இனி
யாதும் பேசாதே! விணாந்து விலகிப் போ!” என்று வெகுண்டு
மொழிக்காள். உரைகள் உக்கிர வீரமாய் ஒங்கி வந்தன.

அறங்கெட வழக்கு நீக்க அரசர்தம் மரபுக்கு ஆன்ற
மறங்கெட மெய்யமை தேய கணையுற மறைகள் ஒதும்
நறங்கெட வழக்கம் குன்றத் தேவரும் பேணத் தக்க
சிதங்கெட இணைய சொன்னாய்! சனகன்கொல் நினை யினை ய! [1]

வழிகெட வரிணும் தத்தம் வாழ்க்கை தேய்ந்து இறினும் மார்பம்
கழிபட அடிலவேல் வந்து கழிப்பினும் ஆன்றோர் கூறும்
மொழிகொடு வாழ்வதல்லால் முறைகெடப் புறம் நின்றார்க்கும்
பழிபட வாழ்நிற பாரும் பார்த்திபர் உளரோ? பாவம்! [2]

சீயும் நின்நிளையும் மற்றிக் நெடுநிலை வரைப்பும் நேரே
மாணியும் முறைமை குன்ற வாழ்வனே? வயிரத் திண்டோள்
ஆயிர நாமத்து ஆழி அரியினுக்கு அடிமை செய்வேன்
காமனை நோக்கு வேனே? நாண் துறந்து ஆவி நச்சி. [3]

[இராமா, மாயா சனகன், 65-67]

தாய் பதிவிரதையினுடைய வாயிலிருந்து வந்துள்ள இந்த
வாசகங்கள் கற்பின் அற்புக நிலையை அதிசயமா விளக்கி வீர

ஒளிகளை வீசி நிற்கின்றன. உருவ நிலையைக் கண்டு தன் தந்தையே என்று முழுதும் நம்பி அழுதவள் அவன் பேசிய பேச்சைக் கேட்டதும் வஞ்ச நீசன் என்று நெஞ்சம் தெளிந்து அஞ்சாது கடிந்து இகழ்ந்தாள் ளாள் பயனில பாரித்து உரைக்கும் உரையே ஒருவனை நயனிலன் என்று வியன நன்கு காட்டி விடும் என்பதை அன்று இவனிடம் எவரும் தெளிவாய்க் காண நின்றது.

வீணுரையை எங்கும் விரித்துரைப்போன் வீணே
காணவே றென்றே கரி

வீண்மொழி பேசி வீணன் ஆகாதே

194. மாசில்லான் வாயிலொரு வன்பொய்யைச் செய்வனென்றேன்
கோசிகன்சீர் நீத்தான் குமரேசா—ஆசில்
நயன்சாரா நன்மையின் நீக்கும் பயன்சாராப்
பண்பில்சொற் பல்லா ரகத்து. (ச)

இ-ள்.

குமரேசா! அரிச்சந்திரனை ஒரு பொய் பேசச் செய்வேன் என்று பலர் முன் சொன்ன கோசிகர் ஏன் மாசுற்றார்? எனின், பயன்சாராப் பண்பில் சொல் நயன்சாரா நன்மையின் நீக்கும் என்க நவை யுறாமல் நாவைப் பேணி யருளும் நலம் அறிக.

பயன் அற்ற புன்சொல்லைப் பலரிடையே ஒருவன் சொல்லின் அவன் நல்ல நயன் அற்று நன்மையை இழந்து இழிவான்

மாசு இல்லான் என்றது யாஜம் வழுவாமல் யாண்டும் சத்திய சீலனாய் நின்ற அவ்வுத்தமனது சித்த சுத்தியை நோக்கி.

மனிதன் வாயிலிருந்து வருகிற சொல் பொருள் கிறைந்து இனிய நீர்மைகள் சுரந்து ஒளியோடு வெளிவர வேண்டும். அவ்வாறுவரின் அவன் சிறந்த அறிவும் உயர்ந்த பண்பும் உடையவன் ஆகிறான். பேசுகின்ற வார்த்தை மனிதனை வெளியே நன்கு வார்த்துக் காட்டுகிறது. வாய்வழி யாவும் தெரிகின்றன.

பயன் என்றது உலக வாழ்வுக்கு உரிய ஊதியங்களை.

பண்பு என்றது உயிர் உயர வரிய இனிய தன்மைகளை.

பயனும் பண்பும் உடைய சொல், பேசுகின்றவரையும் கேட்கின்றவரையும் பெரிய மனிதராக்கி இருமையும் பெருமை

யா இன்பம் தருகிறது. தாவே அது நீதியும் தருமமும் உடைய நாய் மகிமை அடைகிறது. அரிய மேன்மைகள் அமைந்த இத் தகைய இனிய சொல்லைட்டு வறிய புலையைப் பேசுவது கொடிய மருளே. பயனுடைய மொழியே உயர்வருகிறது.

பொருள் அற்ற புல்லிய சொல்புடையவன் அறமும் இன்பமும் இழந்து அவமே இழிந்துபடுகின்றான். பேசுகின்ற வனுக்கு நேர்கின்ற பெருங் கேடுகளைப் பேச்சின் மேல் ஏற்றி சொல் நீக்கும் என்றார். உன் சொல்லை இன் சொல் ஆக்குக.

தன்னை நயன் இலன் ஆக்கி நன்மையைப் போக்கி நாசப் படுத்தவகின்ற புன்மையைப் பேசிவருவது பொல்லாத புலையாட்டமே. வினாள் வெற்றுரைகளை விருதாவாக எங்கும் துணிந்து பேசுகின்றவன் மரியாதை மாண்புகளை இழந்து வறிதே கழிந்து போகின்றான். நியாயமால் பேசி நீசமாய் நாசமாகாதே.

பயன்சார்ப் பண்பில் சொல்லால் நயனும் நன்மையும் மூழியும் என்றதனால் பயன் சார்ந்த பண்புடைய மொழியால் புகழும்புண்ணியமும் வினையும் என்பது தெரியவந்தது. யாண்டும் வாரிடமும் பயன் கிடைத்த சொற்களையே பண்போடு பேச வேண்டும் என்பார் அவற்றின் பிழை நிகைகளை விளக்கி உயர் வழிகளைத் தலக்கி இங்ஙனம் உளம் அறிய உரைத்தார்.

பயிதனில் விழையினார் கிளைவொழும் கெடுப;
இப்படைதலிற் சிறந்த கவசம் இல்லை;
வாய்வைமலிற் கடியதொர் வானி இல்லை.”

பிறனுடைய மனைவியை விழையாதே; பொறுமையா யிரு; உண்மையே பேசு என உணர்த்த வந்தவர் இங்ஙனம் உரைத் துள்ளார். பயன் சார்ந்த பண்புள்ள சொல்லையே எங்கும் நய மாய் நன்றி பேசுக என்பார் இவ்வாறு இங்கே பேசியருளினார்.

பகையுடைச் சிந்தையார்க்கும் பயன்உறு பண்பில்தீரா
நகையுடை முகத்தையாகி இன்னுரை நல்கு நாவால்.

(இராமா, கிடுகி, அரசு 29)

பயன்உற்ற பண்பு அமைந்த இனிய மொழிகளையே முகம் மலர்ந்து யாரிடமும் கூறுக என இராமபிரான் சுக்கிரீவனுக்கு இவ்வாறு கூறியுள்ளான். அகத்தே பகையுடையவரிடத்தும் நீ நகையுடை முகத்தனாய் நாவால் இன்உரைநல்கு என்றது உன்னி

யுணர் வுரியது. பகைவனையும் நண்பனாக வசப்படுத்தித் தன் வாழ்வை எவ்வழியும் இனிமையாக்கிவரும் தனி மகிமை மனிதனுடைய நாவில் உள்ளது; அவ்வண்ணம் ஈண்டு நுண்மையா உணர் வந்தது. வாயுரை நயமாயின் வாழ்வு சுகமாகும்.

பயன் சாராப் பண்பு இல் சொல் பல தீமைகளை விளைக்கும்; ஆதலால் அதனை யாரிடமும் யாதும் கூறலாகாது என்றார் தேவர்.

பயன்உறு பண்பில் தீரா இன்னுரைகளையே எவரிடமும் பேசுக; அது பகை முதலிய துயர்களை நீக்கி உவகைகளை விளைத்து வரும் என இது உணர்த்தியுள்ளது. உரைககுறிப்புகளைக் கூர்ந்து ஒர்ந்து உயர் கிளைகளைத் தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

நண்டிலார் மாட்டு நசைக்கிழமை செய்வானும்
பெண்பாலைக் காப்பிகழும் பேதையும்—பண்பில்
இழுக்கான சொல்லாடு வானும்ஜும் மூவர்
ஒழுக்கம் கடைப்பிடியா தார். (திரிகடுகம், 94)

பண்புஇல் இழுக்கான சொல்லைச் சொல்பவன் ஒழுக்கம் கெட்டவன் என நல்லாதனார் இங்ஙனம் சொல்லியுள்ளார்.

பண்புடையன பேசி இன்ப நலங்களை அடைக.

நல்ல நீர்மையில்லாத வார்த்தைகளைப் பேசுபவர் அல்லல் அடைய நேர்கின்றார். இது கோசிகர்பால் நேரே அறிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

இந்திரன் சபையில் ஒருமுறை அமரரும் முனிவரும் குழுமி யிருந்தனர். தத்துவ ஞானங்களையும் தருமநீதிகளையும் உத்தம குண சீலங்களையும் குறித்து மாதவர்களிடையே வாதங்கள் நடந்தன. நிலவுலகில் நிலவியுள்ள வேந்தர் குழாத்துள் இது பொழுது தலைசிறந்த குணசீலர்கள் யார்? என்று தேவராசன் யாவரையும் நோக்கி விநய சா துரியமாய் இனிது வினவினான்.

பாய்மைக் கலோலக் கடல்குழ் புவிபார்த்திவர்க்குள்
தீமைக்கும் வேகச் சிலுகுக்கும் இடங்கொடாது
வாய்மைக்கும் நன்னூல் வளனுக்கும் மனத்தில்உற்ற
தூய்மைக்கும் மிக்கார் தமைஆய்ந்தனர் சொன்மின்! என்றான்.

இன்னவாறு அமரர்கோன் கேட்கவே காசிபர் முதலிய முனிவர்கள் யாவரும் யோசனைகள் செய்து உசாவினர்.

அவருள் வசிட்டர் மகவாணை நோக்கி மிகவும் நயமாகப் பதில் கூறினார்: “அமரர் அரசே! அரிய பல குணநலங்கள் நிறைந்த புனிதன் ஒருவன் மனுமரபில் உளன்; அவன் திருவயோத்தியி லிருந்து அரசு புரிகிறான்; திகிரி மன்னர் வரிசையில் தலைமை யானவன்; அரிச்சந்திரன் என்னும் பேரினன். அறிவிலும் உருவிலும் உண்மையிலும் வண்மையிலும் ஆண்மையிலும் மேன்மையிலும் யாரும் தனக்கு நிகர் இல்லாதவன்; அதிசய நீர்மைகள் நிறைந்தவன்” என்று விதிமுறையே கூறி துதிசெய்து விளக்கினார்.

“பாருக்கு ஒருவன் பரதார சகோதரன் வெம்
பேருக்கு ஒருவன் புகழுக்கும் மறைப்பொருட்கும்
நேருக்கும் வீடா மனுதால் நெறிக்கும் பொறைக்கும்
ஆருக்கும் மிக்கான் அரிச்சந்திரன் ஆகும் என்றான்.”

இவ்வாறு வசிட்டர் கூறவே அங்கிருந்த யாவரும் உள்ளம் உவந்து இவ்வேந்தனை வியந்து புகழ்ந்தனர். கோசிகர் மாத்திரம் சினந்து எழுந்தார். வசிட்டர் மேலுள்ள பகைமையாலும் பொரு மையாலும் அவர் உரைத்தவற்றை வெறுத்து மறுத்தார். உள்ளம் கண்ணாடிக் குக்கு எழுந்து கடுமையோடு கொடுமையாப்பேசினார்.

இவாய்ப்பன் பதகன் பரதார விருப்பன் வீணன்
இவாய்ப்பன் சிறையும் பெயறையும் சிறிதும்மில் புல்லன்
இவாய்ப்பன் கபடன் கபயன் தனை நல்லன் என்று இவ்
இவாய்ப்பன் உரைத்தார்ப்பிஐது என்றாக என்றான்.

(அரிச்சந்திரம்)

இன்னவாறு இழிவான பழிமொழிகளை விசுவாமித்திரர் வீசவே தேவர் முதல் யாவரும் இவரை இகழ்வா எசினார். தாய்கூறியபடி அரிச்சந்திரனைப் பொய்யன் ஆக்கிப் புலைப்படுத்தி உலகிற்குக் காட்டுவதாக உறுதிமொழி புகன்று ஈண்டு வந்தார். நீண்ட சதிகேடுகளைச் செய்தார்; யாதும் முடியாமல் முடிவில் தேரல்வியடைந்து இழிந்து நின்றார். தீது பேசியதால் தவமும் தருமமும் இழந்து அவமே தாழ்ந்தார். பயன்சாராப் பண்பு இல் சொல்லைப் பல்லார்முன் ஒருவன் சொல்லுவானின் நயனும் நன் மையும் இழந்து எல்லாராலும் அவன் எள்ளி இகழ்ப்படுவான் என்பதை உலகம் இவர்பால் தெளிவாய் உணர்ந்து நின்றது.

வெற்றுரையை வீணா விளம்புவான் வேந்தீமை
பற்றி யிழிவன் பரிந்து.

புன்மை மொழியின் நன்மை ஒழியும்.

195. உற்றசீர் எல்லாம் ஒருசொல்லால் ஏனிழந்தான்
கொற்ற நகுடன் குமரேசா—பெற்றபெருஞ்
சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் பயனில
நீர்மை யுடையார் சொலின். (ரு)

இ-ள்.

குமரேசா! ஒரு புல்லிய சொல்லால் நகுடன் ஏன் எல்லாப் பெருமைகளையும் ஒருங்கே இழந்தான்? எனின், பயன் இல நீர்மையுடையார் சொலின் சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் என்க.

பயன் இல்லாத வார்த்தைகளைப் பண்புடையாளர் பேசினால் அவரது மாண்பும் மதிப்பும் விரைந்து ஒழிந்துபோம்.

ஒருசொல் என்றது அதன் சிறுமை தெரிய. அந்த ஒன்றால் அரிய பல சீர்மைகள் யாவும் அடியோடு அழியலாயின.

நீர்மை என்றது இனிய குணநலங்களை. தன்மை என்மை வன்மை முதலிய நல்ல தன்மைகள் எல்லாம் நன்கு அமைந்துள்ள மேலோரை நீர்மையுடையார் என நிலைமை தெரிய உரைத்தார். நீரின் தன்மை நீர்மை என நேர்ந்தது. யாவருக்கும் உபகாரமாய் எவ்வழியும் இதமே புரியும் இயல்பினர் இனிய நீர் என்று இசை பெற்றுத் தனியே மகிமையுடன் நின்றார்.

நீர் ஆனது இனிமை தெளிவு எவ்வயிர்க்கும் எளிது பயன் படும் தன்மை முதலான நன்மைகள் சார்ந்துளது. அத்தகைய நீர்மை தோய்ந்தவர் இங்கே கூர்மையாக் காண வந்தனர்.

நீரினும் இனிய சாயல் பாரி.

[புறம், 105]

நீரினும் தீந்தண் சாயலன்.

[பதிற்றுப்பத்து, 86]

நீரும் என்றற்கு அளியும் உடையோய்.

(புறம், 2)

நீர்கெழு தன்மையாய், (இராமா, இலங்கைக்கேள்வி, 16)

நீர்மையே அன்றி.

(நாலடியார், 287)

கவின்பெறு பெண் நீர்மை.

(கலி, முல்லை 8)

மெய்நீர்மை மேல் நிற்பவர்.

(திரிகடுகம், 35)

மென்மை சீர்மை என்னும் நீர்மை,

(மணிமேகலை, 27)

இந்நின்ற நீர்மை.

[திருவிருத்தம்]

நீர்மையின் நிலைகளை இவை சீர்மையாக் குறித்துள்ளன

வாரேர் முலையாளை மறைக்கு நர்வாழ்

ஊரே அறியேன் உயிரோடு உழல்வேன்

நீரே யுடையாய்! அருள்நின்னிலையோ?

காரே! எனதுஆவி கலக்குதியோ? (இராமாயணம்)

சீதையைப் பிரிந்து வருந்திய இராமன் கார்மேகத்தை நோக்கி இவ்வாறு புலம்பியிருக்கிறான். இனிய நீர்மை யுடைய நீ உரிய சீர்மையோடு உதவி புரியாமல் எனக்கு ஊறுபுரிகின்றாயே! என்று அவ்வீர வள்ளல் உரையாடியுள்ள இதில் நீரின் இயல்பு உயர்வாய்த் தெரிய நின்றது. சிலேடை அணியில் சிறந்து வந்துள்ள பொருள் நயங்களைக் கூர்ந்து ஓர்ந்துகொள்ள வேண்டும். நீர்மை வழியே சீர்மைகள் விளைகின்றன.

செந்நீரார் போன்று சிதைய மிதிப்பார்க்கும்
பொய்நீரார் போன்று பொருளை முடிப்பார்க்கும்
அந்நீர் அவரவர்க்குத் தக்காங்கு ஒழுகுபவே
வெந்நீரில் தண்ணீர் தெளித்தது. (பழமொழி, 90)

மனிதர் பலவகை நிலையினர்; கபட வஞ்சனைகையுடையவர்; அவரவருடைய நிலைமைகளைக் கூர்மையா ஓர்ந்து தமது சீர்மை குன்றாமல் மேலோர் சீர்மையா ஒழுகுவர் என இஃது உணர்த்தியுள்ளது. உலக வாழ்வின் நிலை நேரே உணர வந்தது.

ஆங்கொளி விசுப்பில் தேர்ந்றி அந்திவான் அகட்டுக் கொண்ட
நிங்களக் குழவி பால்வாய்த் திங்களிர் முறுவல் நோக்கித்
தங்கொளி விரித்த ஆம்பல்; தாமரை குவிந்த ஆங்கே
எக்குளர் உலகுக் கெல்லாம் ஒருவாய் இனிய நீரார்.

[குளராபணி]

சத்திரினைக் கண்டு குழந்தைகள் பலர்ந்தன; தாமரைகள் குவிந்தன; ஆகவே உலகில் எல்லாருக்கும் நல்லவராய் ஒருவர் தேர்ந்துவது அரிது. இந்த உண்மையைத் திங்களங் குழவி தெளியச் செய்கது. இனிய நீர்மையுடைய பாலசந்திரனை எடுத்துக் காட்டி ஞாலம் அரிய ஓர் உறுதிநலனை உணர்த்தியிருப்பது ஊன்றி உணர வரியது நல்ல தன்மை நலம்பல தருகிறது.

நீர்மையாளரிடம் சீர்மையும் சிறப்பும் சேர்ந்திருக்கும்.

சீரோடு சிறந்த வாழ விரும்பின் செவ்வியனாகுக.

சீர்என்னும்சொல் அறிவு செறிவு அமைதி ஆண்மை மேன்மை முதலிய நலங்களைக் குறித்து வரும் இவை யாவும் மருவி யிருப்பது சீர்மையாம். பலவகை நிலையிலும் சிறந்த நன்மதிப்பு சிறப்பு என வந்தது. இந்தச் சீர்மையும் சிறப்பும் அரிய நீர்மை

யால் அடைய வரியன். சிறிய தவறு நேரினும் இவை சிதைய
நேரும். உச்சமான மேன்மைகள் ஊன்றி உணர் வந்தன.

ஈ கொச்சை ஆண்மையும் சீர்மையில் கூடுமோ?

[இராமா, பிணிவீட்டு 99]

பிறன் மனைவியை நீ நச்சி யிழிந்துள்ளமையால் பெரிய சீர்
மைகள் யாவும் அடியோடு இழந்து ஒழிந்தாய் என இராவணனை
நோக்கி அனுமான் இவ்வாறு அறிவுநலங்களைக் கூறியிருக்கிறான்.

நீர்மை நிறையாயிருந்து வரும் அளவே சீர்மை சிறந்து
வரும். வாய்ச் சொல் வழுவானால் வசைகள் வளர்ந்துவிடும்.
சொலின் என்றது அவர் அவ்வாறு சொல்லார் என்பது தோன்ற
நின்றது. பெருமையுடையவர் வறிய மொழிகளைப் பேசலாகாது.

பயனுடைய சொல் மணமுடைய மலர்போல் மாண்புறு
கிறது; பயன் இல்லாதது மணமில்லாத மலராய் மதிப்பிழந்து
படுகிறது. படவே அச்சொல்லாளன் மாட்சி இழந்து தாழ்ச்சி
யுறுகிறான். வாய்மொழி நயமாயின் வாழ்வு நலமாய் உயர்கிறது.

உயர்ந்த சீரும் சிறந்த பேரும் ஒரு இழிந்த சொல்லால்
ஒழிந்துபோம். இது நகுடன் பால் நன்கு தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம்

இவன் சந்திரகுல வேந்தன். ஆயுவினுடைய அருமைத் திரு
மகன். அரிய பல கலைகளை அறிந்து தெளிந்தவன். சிறந்த
அழகன். வீரம் கொடை நீதி முதலிய நிலைகளில் தலைமையாள
ராய் சிலவி நின்றான். அக் காலத்திலிருந்த மருட மன்னர் எவரி
னும் இந்நகுடனே பலவகையிலும் உயர்ந்து விளங்கினான்.

"குலத்தினில் குணத்தினில் கொடையில் நீதியில்
வலத்தினில் வளத்தினில் மதியில் மாண்பினில்
நலத்தினில் வடிவினில் நடையில் நண்ணும்த
தலத்தினும் சிறந்திவன் தழைத் திருந்தனன்."

இன்னவாறு மன்னிய மேன்மைகளோடு மருவி யிருந்த
இவன் அரிய பல வேவிகளை முறையே செய்து முடித்தான்.
நூறு யாகங்களைச் சீரோடு செய்தவன் இந்நிர பதவியை எய்த
நேர்வன். அந்த முறையில் சதமகம் புரிந்து இவன் சதமகன்
ஆனான். தேவராசராய் இவன் ஏறியிருந்த தங்கச்சிவிகையை

மாதவர் எழுவர் ஆதரவுடன் தாங்கிச் செல்ல நேர்ந்தார். அகத்தி
பர், ஆங்கீரசர், கோதமர், காசிபர், புலத்தியர், மார்க்கண்டர்,
வசிட்டர் என்னும் இந்த ஏழு மகான்களும் மகவான் தகவு
பெரிய மரியாதைக்காகச் சமந்து போவது முறைமை ஆதலால்
அந்த மரபின்படியே பாங்கோடு தாங்கிச் சென்றார். தேவர்கள்
புடை சூழ்ந்துவர அவ்வாறு மகிமையோடு செல்லுங்கால் இவ
னுடைய சிந்தை இந்திராணி பால் முந்திச் சென்றது! அந்த
அநிசய அழகியைக் கலந்து சுகிக்க வேண்டும் என்ற காம
சாச கடமீறி எழுந்தமையால் சமந்து செல்பவரை விரைந்து
போகுர்படி சர்ப்ப! சர்ப்ப! என்று ஏவினான். இந்த அற்ப வார்த்
தையைக் கேட்டவர் அகத்திய முனிவர் சினந்து சீறி இவன்
சொல்லியே ழந்ப்பேச் சர்ப்பம் ஆக! என்று சபித்தார். சபிக்கவே
சிலிகையிலி நந்தபடியே ஒரு பெரிய மலைப் பாம்பாய்க் கீழே
இவன் புண்ண விழுந்தான் பெற்றிருந்த அரிய பெருமைகள்
எல்லாம் மறு வாய் விழு சொல்லால் அடியோடு இழந்து
அவன் இழந்தான் நீர்மையுடையார் பயனில சொல்லின்
சீரமை சிறப் போடு நீயும் வன்பதை விண்ணும் மண்ணும்
இவனிடம் விபத்து கண்டான் அயலே வருவன காண்க.

முதுமுகம்பெருந்த சீரீனயும் தாணியும் முற்றும்
கருட நீர் எனச் சகமலம் புரியரும் தவத்தீதான்
கருட காமலேவல் கபா கிபை நாசுருக்கு வராசாய்
மருடம் சுகதிய சுகில ஆயுமில நிருமைந்தன்.

[1]

புரந்தரன்புதம் பெற்றறின புலையமசை முயக்கிற்கு
இசந்து மந்தவன் வலலினை யானமுற் றேறி
வசந்தருக்குறு முனிமுனி வசம்பையால் மருண்டு
நிரந்தரம் பெரும் புயங்கமான் வரைய வுந்நிருபன். [பாரதம்]

மணிதரின் மகவான் ஆய் வருபவன் இனிகை தாங்கும்
புனிதமா தவரை எண்ணான் புனகணைய விளைவும் பாரான்
கணிதரு காமம் துயக்கும கா தலால் விரையச் செல்வான்
இனிதரிராணி பாற்கொண்டு ஏகுமின் சர்ப்ப என்றுன்.

சர்ப்பம் ஆகை முற்கொம்பு தாங்கிமுன் நடக்கும் தென்றல்
வெற்புறம் முனிவை சர்ப்பம் விளைத்தனன் விளைத்தலோடும்
பொற்பமா சுணம யாகிப் போயினான் அறிவிலாத
அற்பரானவர்க்குச் செல்வம் அல்லது பகைவேறு உண்டோர்
(திருவிளையாடல்

அந்தரத்து அமரர் எல்லாம் அடிதொழ அமைந்து நின்ற
இந்திர பதவி தன்னை எய்தியும் நகுடன் அந்தோ
முந்தொரு பயனில்சொல்லை மொழிந்ததால் முழுதும் நீங்கி
வெந்துயர் உழந்தான் வீண்வாய் வெய்யநோய்வினைக்கு மன்றே.

ஆக்கவே பொறுத்திருந்தான் ஆறவும் பொருமல் அள்ளி
நாக்கொரிந்து அழிந்தான் போல நல்வினைப் பயனால் நோந்த
பாக்கியம் அனைத்தும் சற்றே பாணித்துப் பாராது ஒற்றை
வாக்கினால் வறிதே போக்கி வன்பழி யோடு நின்றான். [2]

[வீரபாண்டியம், 7]

அரிய நிலையில் அடைந்திருந்த பெரிய மகிமைகளை எல்லாம்
வறிய ஒரு சொல்லால் இழந்த நகுடன் இழிந்து அழிந்து
போயுள்ளமையை இவற்றால் நன்கு தெளிந்து கொள்ளுகிறோம்.

வாயில் இழிசொல் வருமேல் வளமெல்லாம்
போயொழியு மன்றே புறம்.

பாமூரை பகர்வான் பாழாவான்.

196 சீதை இராவணனைச் சீறிப் பதர்என்றேன்
கோதுபடச் சொன்னாள் குமரேசா—ஏதும்
பயனில்சொற் பாராட்டு வாளை மகனெனல்
மக்கட் பதடி யெனல். (சு)

இ-ள்.

குமரேசா! இராவணனைப் பதர் என்று எள்ளிச் சீதை ஏன்
உள்ளம் கனன்று இகழ்ந்து கூறினாள்? எனின், பயன் இல்
சொல் பாராட்டுவானை மகன் எனல் மக்கட்பதடி எனல் என்க.

பயன் இல்லாத சொல்லை உவந்து பேசுகின்றவனை மனிதன்
என்று கருதாதே; மக்களுள்ளே இழிந்த பதர் என எண்ணுக.

பாராட்டுவான் என்றது வீணான வார்த்தைகளை மிகவும்
விழைந்து பல காலும் பன்னிப் பன்னிப் பேசுகின்றவனை. அவ
னுடைய வெறுமையும் சிறுமையும் தெரிய இப்பேர் மருவி
நின்றது. பேசுவான், சொல்லுவான், கூறுவான் என வேறு
வகையால் கூறாமல் இவ்வாறு விகந்த குறித்தது, அவனது
வெவ்வாய்ப் பழக்கத்தை வெளியே தெளிவாய் விளக்க வந்தது.

பாராட்டுதல் = பிரியமாய் விரும்பிக் கொண்டாடுதல்.

உண்டற்கு இனிய பல பாராட்டி.	[மலைபடுகடாம், 353]
தோளும் கூந்தலும் பல பாராட்டி.	(ஐங்குறு, 178)
நயந்து பாராட்டி.	[ஐங்குறு, 385]
புன்மை பாராட்டுவாய்.	(கலி, 118)
கரையழி வாலருவிக் கால் பாராட்ட.	[பரிபாடல், 6]
பக்கத்தார் பாராட்ட.	[நாலடியார், 340]
பண்பல்ல பாராட்டார்.	[நீதிநெறி, 85]

இவற்றுள் பாராட்டுதல் காட்டியுள்ளமை காண்க.

பேச்சாலும் செயலாலும் மனிதன் தெளிவாய்க் காட்சிக்கு வருகிறான். உள்ள நிலையை அவை நன்கு உணர்த்திவிடுகின்றன. பேச்சு அதிக பலனுடையதானால் அவன் மதிநலமுடைய மனிதன் ஆகிறான்; அது யாதும் இல்லையானால் அவன் புல்லையிழி வருகிறான். மனித உருவமாய் மருவியிருந்தாலும் இனிய அறிவின் பயன் இல்லாமையால் அவனை ஒரு மனிதன் என்று எண்ணாது. இழிவான ஒரு கழிவாகவே கருதி விடுக.

மகன் எனல் = மனிதன் என்று சொல்லாதே.

மக்கட்பதடி எனல் = மக்களுள்ளே பதர் என்று சொல்லுக.

எனல் என்பது அவிசுறுதி அமைந்த வியங்கோள். முன்னது விதிமறைபிதும் பின்னது உடன்பாட்டிலும் வந்தது. இது விதிப்பொருளால் முன்னிலையில் முடிந்து முறைபடிந்துள்ளது.

கயலெவாந் தயலெவாந்து அல்ஆல் உம்மார்
ஐகான் சுற்ற வியங்கோள் முற்றவை
எய்தும் இடம்பால் எங்கும் என்ப.

[இலக்கண விளக்கம்]

இந்த எட்டு விசுறுதிகளுள் ஏதாவது ஒன்றை சுற்றில் கொண்டு ஐம்பால் மூவிடங்களிலும் வியங்கோள் பயின்று வரும். இயல் விதி வியமாய் சுண்டு விளங்கி நின்றது.

வியங்கோள் என்பது மேன்மையான ஏவலை மேவியது என்றும் ஏதுவான் வந்தது. வியம் = ஏவல், பெருமை. கோள் = கொண்டு நிற்பது. மரியாதையான ஏவல் வியங்கோள் என்க. வா, போ என்பன ஏவல்; வருக! போக! என்பன வியங்கோள். ஏவல், கட்டளைப் பொருளில் மட்டும் வரும். வியங்கோள், வாழ்த்தல் வைதல் விதித்தல் வேண்டல் முதலிய பல பொருள் களிலும் வரும். அது முன்னிலையில் மாத்திரம் வரும்; இது

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை ஆகியமூன்று இடங்களிலும்வரும். அதில் ஒருமை பன்மை என்ற பகுப்பு உண்டு; இதில் அப் பகுப்பு இல்லை. ஆகவே ஏவலுக்கும் வியங்கோளுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்க பயனுள்ள சொல்லாளை வியனாகக் கருதுக; ஆஃஹ இல்லாதவனை இளிவாதத் தள்ளுக.

எவனுடைய வாயிலிருந்து பயனுடைய சொல் வருகிறதோ அவன் வியனுடைய மனிதன் ஆகிறான். பயன் என்றது ஏதாவது இனிய ஒரு சாரம் தோய்ந்துள்ளதை. இந்த நயம் இல்லை யானால் அது வீணான வெற்றுரையாய் இழிந்து கழிகிறது.

வறிதும் கொன்னும் விழலும் விதாவும்
அல்லவை பயனில் சொல்லாகும்மே. (பிங்கலந்தை)

பயனில் சொல் இன்னது என்பதைப் பிங்கலமுனிவர் இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறார். வறியசொல் பெரியபுலையாய்ப்பிழையுறுகிறது.

விழிக்கு ஒளிபோல் மொழிக்குப் பயன். பயன் இல்லாத மொழி ஒளியில்லாத விழிபோல் இழிவாம். இழிமொழி பேசுவனை மனிதன் என்று எண்ணாதே! பின்னர் அவனை என்னமா எண்ணுவது? ஆடு, மாடு என்று கருதலாமா? அதற்கு அவன் வடிவம் இடம் தராது; ஆகவே அவனை ஒரு மனிதப் பதராகக் கருதிவிடலாம். சொல்லின் ஆளவே அவனை உள்ளி வருக.

நெல்லுக்கு மணிபோலச் சொல்லுக்குப் பொருள். உள்ளே அரிசி இருந்தால் அது நெல்லாம்; அரிசி இல்லாமல் உமி மாத்திரம் மேலே மூடி யிருப்பது சாவி, பதர் என்று சாவில் ஆகிறது; ஆகவே இளிவா இகழ்ந்து அயலே தள்ளப்படுகிறது. சொல்லில் பயன் இல்லையானால் அதனையுடைய மனிதன் நல்ல உயிருணர்ச்சி யில்லாமையால் வெறும் தோலால்போர்த்த பாவையாக உள்ளப்படுகிறான். படவே மக்கட் பதடி என நேர்ந்தான்.

உள்ளீடு இல்லாத நெல் உமியாம்; உள்ளே பயன் இல்லாத சொல்லனும் பதர்ஆம். உணர்வின் சாரம் நயமா இல்லாமையால் மனிதன் பதர் என இழிந்து பழியினையடைந்தான்.

சொல்லில் பதர்களைந்து சொல்முடிவு காணாதார்
நெல்லில் பதர்போல நிற்பார் பராபரமே. [தாயுமானவர்]

மாயமருள் நீங்கித் தூய பொருளைக் காணாதவர் தீய பதரே
என்று தாயுமானவர் இவ்வாறு ஆய்வோடு கூறியிருக்கிறார்.

கல்லா ஒருவன் குலநலம் பேசுதல்
நெல்லினுள் பிறந்த பதர் ஆகும்மே. (நறுந்தொகை)

கல்லாத மனிதன் பொல்லாத புல்லிய பதர் என்று
அதிவீர ராம பாண்டியனார் இங்ஙனம் எள்ளி யிகழ்ந்துள்ளார்.

விழுத்திணைத் தோன்று தவனும் எழுத்திணை
ஒன்றும் உணராத ஏழையும்---என்றும்
இறந்துரை காமுறு வானும்இம் மூவர்
பிறந்தும் பிறவா தவர். (திரிகடுகம், 92)

இழிசொல்லை விழைந்து பாராட்டுபவன் மனிதனாய்ப் பிறந்
திருந்தாலும் பிறவாதவனே என நல்லாதனார் இவ்வாறு நவின்
றுள்ளார். மொழி இழிவானால் மனிதன் இழுகையா யிழிகிறான்.

பழுதான இழிவு நிலை தெளிவாய்த் தெரியப் பதடி என்றார்.
புக்குவேட் டகத்தினில் உண்ணும் புன்மையோர்
மக்களுட் பதடி என்று உரைக்கும் வையமே.
(நைடதம், நகர்நீங்கு 17)

✓ துன்னு தாள்வளம் சுமந்த தாழையின்
பன்னு வான்குலைப் பதடி ஆயினேன்.

[இராமா, பள்ளி 138]

✓ இருப்பு கம்மியற்கு இழைநுழை ஊசிஒன்று இயற்றி
விருப்பிற் கோடியால் விலைக்கெனும் பதடியின விட்டான்
கருப்புக் கார்மழை வண்ண ஆக் கடுந்திசைக் களிற்றின்
மருப்புக் கல்லிய தோளவன் மீளரு மாயம்.

(இராமா, இராவணவதை, 121)

நளன், பாதன், மாதலி, என்னும் மூவர் வாய்மொழியாகப்
பதடி என்னும் சொல் இவற்றுள் இவ்வாறு வந்துள்ளது.

பயன் இல்லாத வார்த்தைகளைப் பாராட்டுவோன் பதர்
என்றதனால் பயனுள்ளன சொல்வோன் மணி என்பதாயிற்று.

பதர் அறு திருமொழி பணிக்கும் என்பவே. [சிந்தாமணி]
பதர் இல் பணிமொழிப் பணைத்தே தாட்சின்னுதல். (பெருங்கதை)

பயனுடையன பகர்ந்தாரது உயர்வை இவை குறித்துள்ளன.

அரிய பிறவியைப் பெற்றும் அறிவின்றி வறிய வுரைகளாடி
வசையாயிழிந்து ஒழிவது பெரிய பரிதாபமாம். பேச்சை ஓர்ந்து
பயனோடு பேசி எவ்வழியும் செவ்வையா மாட்சியடைக.

விவேகம் இல்லாமல் வீணாகப் பேசுகின்றவன் மனிதத் தன்மையை இழந்து இழிந்து கழிகின்றான். அவனுடைய இழி நிலையை வாய்மொழிகள் தெளிவா விளக்கி விடுகின்றன.

They think too little who talk too much. [Dryden]

எண்ணி உணரா தவரே அதிகமாப், பன்னி மிகப்பேசு வார்.

இதனை ஈண்டு நன்கு உன்னி உணருக.

பயன் இல்லாத இழிமொழிகளை விழைந்து பேசுவோன் இழிந்து படுவான். இது இலங்கை வேந்தன்பால் துலங்கியது.

ச ரி த ம்.

கற்பாசியான சீதையைக் கவர்ந்து கொண்டு போய்ச் சிறையில் வைத்திருந்த இலங்கை வேந்தன் பலமுறையும் வந்து அப் பதிவிரதையிடம் பயன் இல்லாத மொழிகளை விழைந்து மொழிந்தான். மானமும் நாணமும் இன்றி மதிக்கேடனாய் அவன் பேசிய வார்த்தைகள் பிழைபாடுகளை வார்த்துக் காட்டின: “சானகி! நீ இன்று இரங்குவாய், நாளை அருளுவாய் என்று நாளும் நாளும் நான் நைந்து நொந்து நிலைகுலைந்து வருகிறேன்; உனது இளமையும் எழிலும் விழுமிய பருவமும் வீணே கழிந்து போகின்றன. தேவர் முதல் யாவரும் ஆவலோடு ஏவல் செய்து வர நான் அதிசய நிலையில் தலை சிறந்திருக்கிறேன்; எனது நிலைமையை நீ ஒரு சிறிலும் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை; உன் சிந்தை தெளிந்து இசைந்தால் இந்திர போகங்களினும் சிறந்த இன்ப நலங்களை நுகர்ந்து உயர்ந்த அரசியாய் நீ விளங்கியிருக்கலாம்” என இன்னவாறு இழி மொழிகளைப் புலம்பி வந்தான். உள்ளீடு இல்லாமல் உளறுகின்ற இவனுடைய புல்லிய புலை நிலைகளை வெறுத்து அக் குலமகள் கொதித்தாள். “பத்துத் தலைப் பதரே! பயனில பேசிச் செத்துத் தொகைய நோர்ந்துள்ளாய்! ஒரு உத்தம வீரனுடைய பத்தினி நான்; என் எதிரே பித்தனாய்ப் பிதற்று கின்றாய்! உன் குடியும் குலமும் அடியோடு அழிந்து போகவே நீ வழி கோலி இழிகிராய்! உன் நிலை பழிபாதகமான புலையுடையது” என்று அவ்வுத்தமி உள்ளம்கனன்று உருத்து உரைத்தாள். உரைகள் வீர ஒளிகளாய் வீறுகொண்டு வெளியே வந்தன.

மேருவை உருவல் வேண்டின் விண்பிளந்து ஏகல் வேண்டின் நீரெழு புவனம் யாவும் முற்றுவித் திடுதல் வேண்டின்

ஆரியன் பகழி வல்லது அறிந்திருந்தும் அறிவிலாதாய்!
சீரிய வல்ல சொல்லித் தலைபத்தும் சிந்து வாயோ? (1)

அஞ்சினை ஆதலான் அன்று ஆரியன் அற்றம் நோக்கி
வஞ்சனை மான்ஒன்று ஏவி மாயையால் மறைந்து வந்தாய்
உய்வஞ்சனை போதியாகின் விடுதியுன் குலத்துக் கெல்லாம்
நஞ்சினை எதிர்ந்த போது நோக்குமே நினது நாட்டம். (2)

பழியிது பாவம் என்று பார்க்கிலை பகரத் தக்க
மொழியிவை அல்ல வென்பது உணர்கிலை முறைமை நோக்காய்
நிழிகிலை நெஞ்சம் வஞ்சக் கினையொடும் இன்று காறும்
அழிகிலை என்ற போதென் கற்பென்னும் அறந்தான் என்னும். (3)

வாறுள அறத்தில் தோன்றும் சொல்வழி வாழு மண்ணின்
வாறுள உடம்புக் கெல்லாம் உயிருள உணர்வும் உண்டால்
நாறுள பத்தாய் பேழ்வாய் தகாதன உரைக்கத் தக்க
யாறுளான் கேட்க என்றால் என்சொலாய்? யாது செய்யாய்? [4]

[இராமாயணம்]

இராவணன் பேசிய பொல்லாத புலை மொழிகளைக் கேட்டு
உள்ளம் கொதித்தார் சீதை இவ்வாறு உரைத்தள்ளாள். அறிவி
லாதாய்! சீரிய அல்ல சொல்லித் தலை பத்தும் சிந்துவாயோ? என்று
இக் குலமகன் கொந்து பேசியுள்ள இதில் அவனுடைய சொல்
லின் புலை கிலைகளைத் தெளிவாய்த் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.
இப்படி சக்கரவர்த்தியார் யிருந்தும் பழகான இழிமொழிகளைப்
புணர்ந்து விழைந்து பொழிந்தமையால் இழிபதர் என்று இராவ
ணன் என்னி சிவமூர்த்தியார் சொல்லாதன சொல்லிப் பொல்
லாதவனுடையித் து அழிச்சான பயனில்சொல்பாரார் நிவான்பதடி
வாசலிழிவான் என்பவகை வகம் தெளியவதுவன் உணர்த்தினின்றுன்.

பழதே பதர்மொழியைப் பன்னிப் பகர்வோன்
இமுதையாய் நிற்பன் இழிந்து.
பயனில பேசிப் பதரா யிழியாதே.

197. மண்மயுகழ் மூவேந்தர் வன்சொலொன்றைச் சொல்லியன்றேன்
கொண்டசீர் தீர்ந்தார் குமரேசா—கொண்ட
நயனில சொல்லினும் சொல்லுக சான்றோர்
பயனில சொல்லாமை நன்று. (எ)

இ—ள்

குமரேசா! மூவேந்தரும் வன்சொல் ஒன்று சொல்லியதால்
என் தம் சீர் குன்றினார்? எனின், சான்றோர் நயன் இல சொல்

வினும் சொல்லுக; பயன் இல சொல்லாமை நன்று என்க.

சால்புடைய மேலோர் நீதியில்லாத வார்த்தைகளைப் பேசினாலும் பேசுக; பயன் இல்லாதன சொல்லாமல் இருப்பது நல்லது.

வாய்மொழி வறியதாய் வரின் அந்த மனிதன் அறிவிலியாய் இழிவுறுகிறான். மொழி உயிரின் ஒலியாய் வெளிவருதலால் வளையும் அது விழிதெரிய விளக்கி விடுகிறது. அன்பு பண்பு அறிவு ஆகாவு இனிமை தெளிவு முகலிய நலங்களுள் ஏதேனும் ஒன்று தோய்ந்து வரின் அது நயன் உடைய சொல்லாம்; அத்தகைய நல்ல நீர்மைகள் இல்லாத உரைகள் நயன் இல என நேர்ந்தன.

நீர்மை நிறைந்த நல்லோர் யாண்டும் சீர்மையாகவே பேசுவர் ஆகலால் பேச்சு நிலையில் ஈண்டு அவர் காட்சிக்கு வந்தார். சொல்லினும் என்றதனால் அவர் அங்ஙனம் சொல்லார் என்பது தோன்ற நின்றது. சொல்லாமை நன்று என்றது சொல்லின் தீமையாம் என்பதைத் துலக்கியது. அறிவு நலம் இல்லாத இழிமக்களே பயன் இல்லாத வெறு மொழிகளை வியனாப் பேசுவர்; அறிவுடைய குலமக்கள் அவற்றை மறந்தும் பேசார்.

சான்றோர் என்றது சால்பால் நிறைந்த மேன்மக்களை.

ஆன்று அவிந்து அடங்கிய கொள்கைச் சான்றோர். [புறம் 191]

பிறர் நோயும் தம்நோய் போல் போற்றி அறனறிதல் சான்றவர்க் கெல்லாம் கடன். (கலி 139)

சான்றோர் நீர்மைகளை இவை சீர்மையா விளக்கியுள்ளன.

இத்தகைய நல்லோரும் சொல்லைப் பேணிவரும் ஆளவே பெருமையை மருவி வருகிறார் நீதியில்லாத சொற்களைக் கடுமையாகச் சொன்னாலும் பயன் இல்லாத வார்த்தைகளைப் பேசலாகாது என்றது அப்பேச்சால் விளையும் பிழை பாடுகளை நோக்கி. பயன் உள்ளன பேசுவோரே நயனுடையராய் வியனிலையடைகின்றார். தன் வாய்ச்சொல் நயனும் பயனும் மருவிவரின் அந்த மனிதன் வியனாய் உயர்ந்து விழுமிட மேன்மையுறுகிறான்.

Speak but little and well if you would be esteemed a man of merit. (Trench)

“தக்க மனிதனாய் நீ மதிப்புற வேண்டின் பயன் உள்ள சொல்லை நயமாச் சுருக்கிப் பேசுக” என இது குறித்துள்ளது.

Speech is human, silence is divine. [German]

பேசுவது மனித இயல்பு; பேசாத மோனம் தெய்வநிலை என்னும் இது இங்கே கூர்ந்து சிந்திக்கவுரியது. பேச நேர்ந்தால் சாரமாய் நீர்மையோடு பேசுக: இல்லையானால் பேசாமல் இருப்பதே நல்லது பேச்சின் வழியே மனிதன் மாட்சியுறுகிறான்.

உள்ளத் தூய்மை உரைகளில் ஒளிர்கின்றன.

நல்லன பேசுவோர் நலம் பல பெறுகின்றார்.

நயன்தூல சொல்லினும் என்பதில் உம்மை அதுவும் சொல்லலாகாது என்பதை உள்ளூற உணர்த்தி நின்றது. நயனும் பயனும் நன்ரு பொருந்தப் பேசுவதே பேச்சாம்; ஒருவேளை நயன்தூன்றினும் பயன் தூன்றலாகாது என்பதை இங்ஙனம் நயமாகச் சொல்லி யருளினார். பலன் உடையது நலன் அடைகிறது.

இணிகமம், நன்மை, நீடுகளை உணர்த்திவரும் நயன் என்னும் சொல்லை எதிர்க்குந்நயம் பயன் என சொல்லுக என்று பரிவோடு இமாழிக்கிறார். அது நன்மை நிகை நன்ரு தெரிய வந்தது.

"நயன் தூன்றின பயன் தூன்றா என்றது

உரைமது முண்டமுண்டம் உள்ளம்." (நற்றிணை, 75)

நயனும் பயனும் தூறிக் கையாய் மருவி வந்துள்ளன.

இணிகமம் தீதும் கையிக் கள.

இதழும் பேசுதழும் கையிக் கள.

இந்த தீர்மைகளெல்லாம் பேசின வருவது தீர்மையாம்.

நயன் இல்லாத சொல்லிக் கொடுவாரும், பயன் இல்லாத சொல்லிக் கொடுவாரும் படித்து நத்தகால் அவை படியாதபடி இதமாகப் பேச வேண்டும் மொழி உயர் ஒளி வருகிறது.

பயனும் பயன்பும் நயனும் நண்பும் கியனாக வினைந்துவரும் படி மொழிக்கவரின் அம்மொழியான ஒளிமிகப் பெறுகிறது.

பயன் தருவ பஃறருவும் வல்லிகளும் மல்கித்

தயங்குபுண லுந்தெளிவ தண்மையுடன் நண்ணும்

வயங்குகொளி விசும்புமலி னங்கழியும் மாரு

நயம்புரிவ புள்ஒலிகள் நல்லதிசை எல்லாம்.

[பெரிய புராணம்]

மாங்களும் செடிகளும் பயன் தருகின்றன; பறவை ஒலிகளும் நயம் புரிகின்றன; ஆதலால், சொல்லிலும் செயலிலும் மனிதர் பயனுடையராயிருக்கவேண்டும் என்பதை நயமாக இது விளக்கியுள்ளது. பயன் படிந்து வரும் அளவே பண்பு படிக்கிறது.

பயனுடைய சொல் மனிதனை நயனுடையனாக்கி நலம் பல செய்கின்றது; அறிவுநலங் கனிந்த அந்த இனிய மொழியைப் பேணி வருபவர் அரிய பெரிய பலன்களைக் காணியாகக் காணுகின்றனர். சொல் இனிமையானால் எல்லாம் இனியனவாம்.

உள்ளுறும் உண்மை தன்னை உரைகள்முந் துரைத்த லாலே ஒள்ளிய மொழியால் உள்ள வுளவெலாம் உணர்ந்து கொள்க; எள்ளுபுன் சொல்லர் என்றும் இழிஞர் என்று இகழ்ந்து தீர்க தெள்ளியோர் தம்மைத் தேர்ந்து தெளிந்துகைக் கொண்டுவாழ்க.

பூவீனில் மணமும் தேனும் பொருந்திய வாறு போல நாவீனில் மெய்யும் தூய நயனுயர் இனிய சொல்லும் மேவிய பொழுதே யாரும் விழைந்துமுன் தொழுது போற்றத் தேவியல் உடைய ராகிச் சிறந்துவீற் றிருப்பர் அம்மா!

(வீரபாண்டியம், குமரன்கோல், 108, 109)

சொல்லின் பயன்களைக் குறித்து வந்துள்ள இவை நண்டு எண்ணத்தக்கன. பூவில் தேன்போல் நாவில் இன்சொல். பேச்சு வழக்கினால் மனிதன் மாட்சிமை அடைந்துள்ளான். வார்த்தைகள் பயனுடையனவாயின் அவன் உயர் நலம் அடைகிறான்.

செவ்விய மொழிகளை எவ்வழியும் சுவையாகப் பேசுவரின் அவன் அரிய இனிய பண்பாடுக ளுடைய பெரிய மனிதனாகிறான்.

செல்வம் அதிகாரம் முதலியவற்றால் சிறந்திருந்தாலும் பயன் இல்லாத மொழிகளைப் பேசின் அவர் இயல் குறைந்த இழிகின்றார். இவ்வுண்மை மூவேந்தர்பாலும் தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

சேரன் சோழன் பாண்டியன் என்னும் மூவேந்தரும் ஒரு நாள் அரிய ஒரு திருவிழாவை முன்னிட்டு ஒருங்கு சேர்ந்திருந்தனர். பெருந்திருவினரான அவர் உல்லாச உரைகள் பல ஆடிச் சல்லாபம் செய்து வருங்கால் ஏகம்பவாணன் என்னும் பெருங் கொடையாளியைப் பற்றிப் பேச்சு நிகழ்ந்தது. சிறந்த செல்வச் சீமானும் உயர்ந்த வள்ளலும் ஆகிய அவரைக் குறித்து அயலில்

கின்ற சிலர் புகழ்ந்து பேசினார். அரசர் மூவரும் அவரைக்
காண விரும்பினார். அவர் வீட்டில் இருக்கிறாரா? என்பதைப்
பார்த்து வரும்படி ஒரு ஆணை அனுப்பினார். அவன் சென்று
விசாரித்தான். “வயலில் வேலை நடக்கின்றது; அங்கே போயுள்
ளார்” என்று ஆண்டு இருந்தவர் கூறி விடுத்தார். அவன் மீண்டு
வந்து மொழிந்தான் மன்னர் புன்னகை புரிந்து முதலியார் நடப்
போயுள்ளாரோ? என்று இடக்காக மொழிந்தார். நாற்று நடுத
லாகிய பயிர்க் தொழிலைக் குறித்து இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு
அவர் உரைத்த மொழியை வாணன் மனைவி பாணர் சிலரால்
கேள்வியுற்றான். அவன் நன்கு படித்தவள் ஆதலால் ஒரு
வெண்பாவை எழுதி வேந்தருக்கு விநயமாய் அனுப்பினான்.

“வேலை தழைப்பாகிச் செங்குருதி நீர்தேக்கி
பாலை பிறிதககு அருஞ்சேற்றில்---மானபரன்
பாலேவந்தர் வேலதன் பறித்தாந்தான் ஏகம்பன்
முலேவந்தர் தமகவ முடி.” [கற்பகம்]

முலேவந்தர் மூவருக்கும் பாலேவந்தன் மனைவி இங்ஙனம்
பாடி விடுத்தான். நடப்போயிராரா? என முன்னம் இடக்காக
அம் மன்னர் சொன்னதற்கு இன்னவாறு எதிர்மொழி வந்தது.
வயலில் தழை பிறிதககு நீர்பாய்ச்சிச் சேறு ஆக்கிப் பயிர்நடுவது
வழக்கம் ஆதலால் அக் செயல்களைத் தழவி உருவகங்கள் வந்
தன. “வாணன் எழுதா நாமமுடி அன்று; முலேவந்தர்களு
டைவா எதிர்முடி கிண்ப் பறித்தே துணித நட்பான்” என இவ்
வாது எழுதிவிட்டான். அரசர் காணி அகன்றார். நிகழ்ந்ததை
அறிந்து வானணும் வருந்தினான். மன்னரோடு மாறுகொண்டு
கின்றான். ஒரு பயனில் சொல்லால் பல துயர்கள் நேர்ந்தன.
வயலில் சொல்லினும் சான்றோர் பயனில சொல்லலாகாது என
பதை உணகம் இவர்பால் தெளிவாய் உணர்ந்து தேர்ந்து கின்றது.

பேசும் வார்த்தை பெருநலம் ஆய்வரின்
தேசம் மேன்மையும் சீர்மையும் சேருமால்;
மாசு தேய்ந்து வரினது வனபவ
நீச மாவி நெடுந்துயர் செய்யுமே.

பயனும் நயனும் படிய மொழியின்
வியனும் வினையும் விரைந்து.

யாண்டும் பயன் ஓர்ந்து மொழிக்:

198. மாறரொரு சொல்லே மதுரகவி முன்சொன்னார்
கூறார்வே நென்னே குமரேசா—தேறி
அரும்பயன் ஆயும் அறிவினார் சொல்லார்
பெரும்பயன் இல்லாத சொல். (அ)

இ-ள்.

குமரேசா! நம்மாழ்வார் மதுரகவியாழ்வார் முன் பெரிய பயனுடைய ஒரு சொல்லையே நயமாய் இனிது சொல்லி வேறு ஏன் யாதும் பேசாதிருந்தார்? எனின், அரும்பயன் ஆயும் அறிவினார் பெரும் பயன் இல்லாத சொல் சொல்லார் என்க.

அரிய பொருள்களை ஆராயும் நல்ல அறிவினை யுடையவர் பெரிய பயன் இல்லாத சொல்லை யாதும் பேசார்.

அரும்பயன் என்றது எவரும் எளிதில் அடைய முடியாத அரிய பெரிய நலன்களை. புகழ் புண்ணியம் சுவர்க்கம் முத்தி என்னும் இவை உயிர்க்கு உரிய அரிய ஊதியங்கள் ஆகலால் அரும்பயன் என அன்போடு விரும்பியுணர் வந்தன.

எவ்வழியால் இவற்றை இனிது எய்தலாம் என்று ஆராய்ந்து சிந்திக்கும் மெய்யறிவாளரை ஆயும் அறிவினார் என்றார்.

உலக நிலையில் பொருள் வரவு முதலிய சிறிய பயன்களை ஆயும் அறிவுகள் பெரும்பாலும் உளவாதலால் அவற்றினும் வேறுபாடு தோன்ற அரும்பயன் ஆயும் அறிவு எனப் பெரும்புகழ் தோன்ற விரும்பி விளக்கினார். ஆய உரியது அறிய வந்தது.

மேல், சான்றோர் பயன்இல சொல்லலாகாது என்றார்; இதில், அங்ஙனம் சொல்லாதவர் நிலையைச் சுட்டி யுரைத்தார்.

அறிவுக்கும் சொல்லுக்கும் நெருங்கிய உறவுரிமைகள் உள். உள்ளத்தில் உள்ள உணர்வு நிலையை உரைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஒருவன் வாயிலிருந்து வருகிற வார்த்தைகள் அவனுடைய அறிவுமைதிகளின் நிறைவுகளையும் குறைவுகளையும் எளிதே தெரியச் செய்கின்றன. உரை உணர்வை அறியும் கருவி.

மனிதனிடம் அறிவு பெருகப் பெருக உரைகள் பயனுடையனவாய்ச் சுருங்கி நயனோடு வெளி வருகின்றன; அது சிறுகச் சிறுக அவை பயனிலவாய்ப் பெருகி எழுகின்றன.

இந்த அரிய வுண்மையைக் கம்பர் மிகவும் இனிமையாக விளக்கியிருக்கிறார். சுவையுடைய அது அயலே வருவது காண்க.

கல்வியில் திகழ்கணக் கரயர் கம்பலைப்
பல்விதச் சிறுர் எனப் பகர்வ பல்லரி
செல்லிடத் தல்லது ஒன்று இயம்பல் செய்கலா
நல்லறி வாளின் அவிந்த நாவெலாம்.

[இராமா, கார்கால, 115]

இண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும் பள்ளிப் பிள்ளைகளைப்போல் பேரிரைச்சலாய் மழைக் காலத்தில் கத்திக் கொண்டிருந்த தவளைகள் குளிர்காலம் வந்ததும் அங்ஙனம் கத்தாமல் நல்ல அறிவாளிகளைப் போல் நா அடங்கி நின்றன என இது உணர்த்தியுள்ளது. அரி = தவளை. உவமை நிலை உவகை தருகின்றது. பொருள் நிலைகளை நுணுகி அறிக. பயன் இல்லாத மொழிகளை அங்கமாகப் பேசுவது அறிவு நிரம்பாத சிறுவர் செயலாம்; பயன் கனிந்த உரைகளைச் சாரமாய்ச் சொல்வது அறிவு நலமுடைய பெரியோர் இயல்பாம். நல்லறிவாளரது நிலையைக் குறித்து நம் கவிஞர் சொல்லியிருப்பது சுவை சுரந்து திகழ்கின்றது. கருதி யுணர்பவர் அரிய பல பொருள்களை இதில் இனிது தெரிவித், பயனை விடாது ஆயும் அறிவு நயமா அறிய வந்தது.

கற்றறிந்த நாவிறார் சொல்லார் தம சோர்வஞ்சி
மற்றறிய சாலார் பகர்வர்; பனையினமேல்
வற்றறிய ஓலை கல்கலக்கும் எஞ்ஞான றும
பச்சேசலில் கிலலை ஒளி. [நாலடியார், 256]

நல்ல கல்வியறிவாளரையும் கல்லாத புல்லறிவாளரையும் சொல்லால் அறியலாம் என்று இது தலக்கியுள்ளது. ஒப்புமைகள் உய்த்துணர வரியன. மற்றறிவுடையார் வெற்றுரையாடுகின்றார்; பேரறிவாளர் காமோடு யாண்டும் சாரமாய்ப் பேசுகின்றார்.

சொல்லின் சுருக்கம் அறிவின் பெருக்கம் ஆகின்றது.
மணியின் அருமையை ஒளி காட்டுகின்றது.
அறிவின் பெருமையை மொழி காட்டுகின்றது.

“மோனம் என்பது ஞான வரம்பு.” (கொன்றை வேந்தன்)

ஞான நீர்மையை ஒளவையார் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். பேச்சு ஒடுங்கி மவுனமா யிருப்பது பேரறிவு என்றமையால் சொல்லோடு அறிவுக்குள்ள உறவும் எல்லையும் உணரலாகும்.

As a vessel is known by the sound, whether it be cracked or not, so men are proved by their speeches whether they be wise or foolish. [Demosthenes]

“ஒரு பாத்திரம் உடைசலா, இல்லையா என்பதை அதன் ஒலியால் அறியலாம்; அதுபோல் மனிதர் மூடரா? அறிஞரா? என்பதை அவர் பேச்சால் தெரியலாம்” என இஊ குறித்துளது. டேமாஸ்தேனீஸ் என்னும் கிரீஸ தேசத்துப் பெரியார் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். சொல்லால் அறிய வரியது தெரிய தின்றது.

ஒருவனது வாயிலிருந்து வருகிற வார்த்தை அவனுடைய உண்மையான நிலைமைகளை உறுதியா வார்த்தைக் காட்டுகிறது.

A good man out of the good treasure of the heart bringeth forth good things; and an evil man, out of the evil treasure, bringeth forth evil things. (Bible, Matt. 12, 35)

“உள்ளம் ஆகிய நல்ல கருவூலத்திலிருந்து நல்ல மனிதன் நல்ல பொருள்களை எடுத்துத் தருகிறான்; தீயவன் தீய இதயத்திலிருந்து தீயவைகளை வெளியே காட்டுகிறான்” என ஏசுநாதர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். அகத்தே யிருப்பது புறத்தே வருகிறது.

தன் உள்ளத்தில் உள்ளதையே மனிதனுடைய வாய்மொழிகள் வெளியே தெளிவாய் விளக்கி விடுகின்றன. நன்மையும் இனிமையும் உண்மையும் மரு வி வ ரி ன் அச்சொல்லாளன் உயர்ந்த மனிதனாய் ஒளிமிகுந்து வருகிறான். காலம் அறிந்து இடம் தெரிந்து இனம் உணர்ந்து சொல்லைச் சுருக்கிப் பேசி வருபவன் சுகமான வாழ்வை நயமா அடைந்து கொள்கிறான்.

எப்பட்டிகி எய்யதி ப்ரஸ்துதமு

அப்பட்டிகி ஆமாட்டலாடி—அந்யுலமநமுல்

நொப்பிம்பக தாநொவ்வக

தப்பிம்சுக திருகுவாடு தந்யுடு.

(ஸுமதி)

“எப்பொழுது எதைப் பேச வேண்டுமோ அப்போது அதைப் பேசி யாருடைய மனமும் நோகாமல் தானும் வருந்தாதவாறு நயமாய் இனிதுபேசி வருபவன் பெரிய பாக்கியவான்” என இஊ குறித்துளது. பயனோடு இதமாப் பேசி மனிதன் சுகமாய் வாழ்ந்துவர வேண்டிய முறையைத் தெலுங்கு மொழியும் இவ்வாறு வழங்கியுள்ளமையால் சொல்லின் நீர்மையை எல்லா

ரும் சீர்மையாக் கருதியிருப்பதைக் கூர்மையா ஓர்ந்து கொள்கிறோம். வாய் மொழி பயன் ஆனால் வாழ்வு நயமாய் வருகிறது.

இயன்றவரையும் சொற்களைச் சுருக்குக; பேச நேர்ந்தால் பயன் ஓர்ந்து நயனோடு பேசுக. பயன் இல்லாத சொல்லை அறிவினார் சொல்லார் என்றதனால் அங்ஙனம் சொல்லுவார் அறிவிலார் என்பது தெரிய வந்தது. நல்ல அறிவாளனாய் உயர்ந்து வாழுக.

வெறும் பேச்சைப் பேசிப் பெரும் பேதை ஆகாதே; அரும் பயன் ஆய்ந்து பெரும் பயன் வாய்ந்து பெரிய மேதையாகுக.

தெளிந்த அறிவுடையார் உயர்ந்த பயனுடைய பொருள் கண்டேய் மொழிந்தருளுவர். இது மாறனார்பால் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம்

மாறனர் எனச் சீரிய பேரொடு சிறந்திருந்த இவர் மேலான ஞானசீலராய் நோவி விளங்கினார். இரவும் பகலும் இறைவனை யே கருதி உருவ வந்தார். பத்திப்பரவசராய்த் தத்துவ தரிசனம் செய்து வந்தமையால் உலக நாட்டம் துறந்து ஒருவரோடும் பேசாமல் இவர் மூடுங்குயிரி நந்தார். பாச பந்தங்களால் மயங்கி நின்ற மறந்த சீலர்கள் மூழ்ந்து திரிதலை நினைந்து பரிந்து இரங்கி அறிய சீலர்களிடத்தில் அபாயம் நந்த இவர்பால் ஒருநாள் மதுரகவி வாழ்வார் வந்தார். அவர் அறிய பண்புடையவர்; பெரிய அன்பர். சிந்தை மேதைவாய் அவர் துணைபட உணர் தும் வியந்து நின்றார். வரதும் பேசாமல் மவுனமாய் நுகவற மூலநோடு வதேனும் பேச வேண்டுக என்ற அவர் ஆணை புண்டார். அதிமதி யுக மரல் நரு வரசுகத்தை வரைந்து நோக்கினோடு சொன்னார்:

“செந்தறிவி வாய்நறில் சிறியது பிறந்தால்
எதனைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்?”

என துங்ஙனம் தத்துவ நோக்கோடு வினவினார். இவ்வாக் இயத்தை அவர் விரயமாக் கூறவே, இவர் உவந்து நோக்கினார்.

“அதனைத் தின்று அங்கே கிடக்கும்.”

என்ற சொல்லிவிட்டு வேறு ஒன்றும் பேசாமல் மோனமாய் இருந்தார். சடமான உடலில் சித்து ஆன உயிர் தோன்றினால் அதை எங்கே காண்டு எவ்வழி இருக்கும்? என்னும் அவ்வினாவுக்கு இது விடைபாய் வந்தது தான் செய்த வினைப்போகங்களை

உண்டு அவ்வழியே ஆன்மா அயர்ந்து கிடக்கும் என்னும் உண்மையைச் சுருக்கமான சொல்லால் குறிப்பாகக் கூறிவிட்டு மவுனமாயிருந்த இவரது திருவடியில் அவர் நெடிது விழுந்து வணங்கித் தமக்கு அரிய ஞானகுருவாக மகிழ்ந்து கொண்டு புகழ்ந்து கொண்டாடினார். பயனுடைய சொல் உயர்மகிமை யாயது.

“நாவினால் நவிற்று இன்பம் எய்தினேன்
மேவினேன் அவன் பொன்னடி மெய்மையே
தேவு மற்றறியேன் குருகூர் நம்பி
பாவின் இன்னிசை பாடித் திரிவனே.

[1]

கண்டுகொண்டு என்னைக் காரிமாறப் பிரான்
பண்டை வல்வினை பாற்றி யருளினை
எண்திசையும் அறிய இயம்புகேன்
ஒண்தமிழ்ச் சடகோபன் அருளையே.”

(மதுரகவி)

என இன்னவாறு பல பாடல்களால் இவரை அவர் பாடித் துதித்துள்ளார். எவரோடும் யாதும் பேசாமல் பல ஆண்டுகளாக அரிய யோக நிலையில் அமர்ந்திருந்த இவர் சமையம் நேர்ந்தபோது பெரிய தத்துவ வுண்மைகளை ஒரு மொழியால் இனிது ஒதி யருளினார். அரும்பயன் ஆயும் அறிவினார் பெரும் பயனுடைய சொல்லையே பேசுவார் என்னும் உண்மையை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்து மகிழ்ந்து தெளிந்து நின்றது.

தெள்ளமிர்தத் துள்ளாய தீஞ்சுவையை மெய்வேதத்து
உள்ள உணர்வை உணர்வினால்—அள்ளி
எடுத்திசைத்த தொன்மெனலாம் இன்பொருளான் மாறன்
தொடுத்திசைத்த உத்தமப்பாச் சொல்.

அறியாமை என்னும் அகவிருளைச் சிக்கப்
பிறியாது அறிவிருக்கப் பெற்றும்—குறியாத
தீச்சொல் பயில்வரே செண்பகமா றன்பவள
வாய்ச்சொல் திறம்பயிலா மல்.

(மாறனலங்காரம், பொருளணி 177, 234)

நம்மாழ்வாருடைய வாய்ச் சொல்லின் மாட்சிகளை இவை விளக்கியுள்ளன. அரும்பயன் ஆய்ந்த அறிவும், பெரும் பயன் தோய்ந்த சொல்லும் இவர்பால் வாய்ந்துள்ளமையைத் திருவாய் மொழி முதலிய இவருடைய நூல்களில் ஓர்ந்து கொள்கிறோம்.

பொருள்கனிந்த சொல்லே புகல்வர் புனித
அருள்கனிந்த நெஞ்சின் அவர்.

அரிய கருத்தோடு பேசுக.

199 அன்றேன் இரணியன்சேய் அல்லலுற்றும் சொல்லவில்லை
குன்றியசொல் ஒன்றும் குமரேசா—என்றும்
பொருள் தீர்ந்த பொச்சாந்தும் சொல்லார் மருள் தீர்ந்த
மாசறு காட்சி யவர். (சு)

இ-ள்.

குமரேசா! அல்லல் பல அடைந்தும் பிரகலாதன் ஏன் புல்லிய
சொல்லை யாதும் சொல்ல வில்லை? எனின், மருள் தீர்ந்த மாசறு
காட்சியவர் பொருள் தீர்ந்த பொச்சாந்தும் சொல்லார் என்க.

மருள் நீங்கித் தெளிந்த தூய அறிவினையுடையவர் பொருள்
நீங்கிய வெறு மொழிகளை மறந்தும் பேசார்.

பொருள் தீர்ந்த என்றது பயன் ஆற்ற புன்மொழிகளை.
செவி சாய்த்துக் கேட்பவர்க்கு ஏதாவது ஒரு நன்மை பயக்கும்
தன்மையுடைய சொல் பொருள் சார்ந்தது ஆம்; அங்ஙனம்
இல்லாத சொற்கள் பொருள் தீர்ந்த என நேர்ந்தன. பொருள்
ஆற்றசொல் மனிதனைப் புல்லியனாக்கிப் புலைப்படுத்தி விடுகிறது.

பொச்சாந்தும் = மறந்தும். பொருளுடைய மொழிகளையே
யாண்டும் பேசி வந்த வாய் ஆதலால் அந்த வாசனை வலத்தால்
எல்லாழியும் தப்பாமல் செய்பமான பலன்களையே செவ்விதாய்ப்
பேசி வரும்; அங் வரவு கிளைவின் உரமும் உரிமையும் உறுதி
கண்டும் தெரியப் பொச்சாந்தும் சொல்லார் என்றார்.

பிழைத்துணர்ந்தும் பேணுதமை சொல்லார்.

(குறள், கேள்வி, 7)

என்பதும் நண்டு இணைத்து எண்ணத்தக்கது.

மேல், பேச்சில் பெரும்பயன் இருக்க வேண்டும் என்றார்;
இதில், பொருள் பொலிந்துதெருளுடன்வர வேண்டும் என்கிறார்.

மருள் = மயக்கம். மாசு = குற்றம். காட்சி = அறிவு.

மருளும் மயக்கமும் மருளின் அந்த அறிவு தெளிவின்றி
இழிந்திருக்கும் ஆதலால் அவை இல்லாத காட்சி என அதன்
மாட்சியை விளக்கி யருளிஞார். உறுதிப் பொருள்களைத் தெளி
வாகக் காணாதுருப்பது மருள்; கண்டும் தீயசின்தனைகளில் மண்டி
கிற்பது மாசு ஆம். மருள் தீர்ந்து மாசு அறின் அது தெருள்
சேர்ந்து இவ்விய நிலையில் செவ்வையாய்த் தேசு மிகுந்து வரும்.

பொருள் தீர்ந்த உரைகளை மருள் தீர்ந்த அறிவினார் சொல்லார் என்றதனால் சொல்லுவார் இன்னார் என்பது துலங்கி நின்றது. வாயிலிருந்து வருகிற வார்த்தைகள் அந்த மனிதரை வெளியே தெளிவா வார்த்தைக் காட்டி விடுகின்றன.

வறுமொழியாளர் குறுமொழிக் கோட்டி

பயனில கூறும் குழுவை இளங்கோவடிகள் இங்ஙனம் இழிவாகக் குறித்திருக்கிறார். வாயில் வரும் மொழி பழகாயின் அவன் உள்ளமும் பழகாம்; செயலும் இழிவாம். ஆகவே வறுமொழி யாளன் தீவினை யாளனாய் நோயினுள் வீழ்கின்றான்.

“தீவினை என்பது யாது? என வினவின்
ஆய்தொடி நல்லாய்! ஆங்கது கேளாய்!
கொலையே களவே காமத் தீவிழைவு
உலையா உடம்பில் தோற்று வ மூன்றும்;
பொய்யே குறளை கடுஞ்சொல் பயனில்
சொல் எனச் சொல்லில் தோற்று வ நான்கும்;
வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சி என்று
உள்ளம் தன்னில் உருப்பன மூன்றும் எனப்
பத்து வகையால்: பயன்தொரி புலவர்
இத்திறம் படரார்; படர்குவ ராயின்
விலங்கும் பேயும் நரகரும் ஆகிக்
கலங்கிய உள்ளக் கவலையில் தோன்றுவர்.”

(மணிமேகலை, 30)

மனம் வாக்கு காயம் என்னும் மூன்று கரணங்களில் தோன்றுகின்ற குற்றங்களையும், அவற்றால் விளையும் இழி பிறவிகளையும் இது தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறது. பயனிலசொல்லல் தீவினைகளுள் ஒன்று என்று இங்கே குறித்திருத்தலால் அதன் நோவினையும் நாவினையும் கூர்ந்து ஓர்ந்து தோர்ந்து கொள்ளலாம்.

பயனுடைய மொழிகளையே யாண்டும் நயமாய்ப் பேசி வருக; அது உயர்ந்த மனிதத் தன்மையாய் உறுதி பல தரும்.

All the words of my mouth are in righteousness; there is nothing froward or perverse in them. (Bible, P. 8, 8)

என் வாய் வார்த்தைகள் எல்லாம் நீதியுள்ளவை; முரணான மாறுபாடுகள் அவற்றுள் யாதும் இல்லை என ஒரு நீதிமான் இவ்வாறு தனது மொழியின் வழிகளைக் கூறியுள்ளான்.

தெருள் நலமுடையார் பொருள் நலம் இல்லாத சொல்லைச் சொல்லார். இவ்வுண்மை பிரகலாதன்பால் நன்கு அறியின்றது.

ச ரி த ம் .

இரணியனுடைய அருமைத் திருமகனான இவனிடம் இளமையிலேயே அரியபல குணங்கள் பெருகியிருந்தன. அருள் நேசர்ந்த நெஞ்சினன்; மருள் தீர்ந்த மாண்பினன்; மாசற்ற மதியினன். தெளிந்த தத்துவ ஞானிகளும் வியந்து நோக்கும்படி உயர்ந்த ஞானக் காட்சியால் இவன் ஒளி மிகுந்து கின்றான். இவனுக்கு வேதங்களை நன்கு போதிக்கும்படி ஒரு வேதியனைத் தாலைத வரினான் அவன் விழைந்து வந்து இவனை உவந்து அழைத்து அருளில் ஐந்துதிக் குரு முறைப்படி சுருதிகளைச் சொல்லத் தொடங்கினான். முதலில், “இரணியாய நம” என்று சொல்லுக என்றான். இவன் நகைத்தான். அவன் திகைத்தான். “அகந்தா! அப்படி நின்றையாச் சிரியாதே; உலகம்எல்லாம் உன் தந்தையையே தெய்வமாகச் சிந்தனை செய்து முந்தறத் துதித்து வருகின்றன; நீயும் அவ்வாறே சொல்ல வேண்டும்; வேறு மாறு கூறலாகாது” என்று இவ்வாறு உரிமையோடு அவன் உபதேசித்தான். ஆயின சூறமுறுவலோடு அவனை அமா சிவாக்கி நாராயணாய நம என்றான். மறைபாவன் மறுகி நடுங்கி ஐயோ! இவருத்தலிட்ட சீலே! என்று கருத்துக் கந்தினான்.

இவருத்தலாழிந்தனை என்னியும் உன்னியும் கெடுவாயி
படுத்தலாழிந்தனை பாவி அகந்தைவரும் பகர் தற்கு,
அடுத்த தனநிலைய அயல்ஒன்று பகாபிவ அறிவின்
எடுத்ததுஎன? இது எனவெய்த வண்ணமநீ என்றான்.

அரசனுடைய தண்டனை தனக்கு நேர்ந்துவிடும் என்று அம் மறைபாவன் இவ்வளம் பதறி மொழியவே இவன் பதில் மொழிந் தான். நன்னபபான அவ்வுரைகள் மன்னிய மதியுடன் வந்தன.

என்ன உயர்ந்ததை, எந்தையை உய்வித்தேன், இனைய உன்ன உய்வித்து இவ் வுலகையும் உய்விப்பான் அமைந்து முன்ன வேதத்தின முதற்பெயர் மொழிவது மொழிந்தேன்; என்ன சூற்றபநான இயம்பியது இயம்புதி! என்றான்.

தனக்கு ஐயி யுணர்ந்த வந்த அவ் வேதியனை நோக்கி இம் மறை இவ்வளம் சொல்லவே அவன் விரைந்துபோய் இரணிய

னிடம் நிகழ்ந்ததை யுரைத்தான். அவ் வீர வேந்தன் இப் புதல்
வனை அருகு வரச்செய்து பரிவுடன் இனிதுநோக்கி நீ சொன்ன
சொல் என்ன? என்று நன்னயமாக நேரே வினவினான்.

காமம் யாவையும் தருவதும் அப்பதம் கடந்தால்
சேம வீடுறச் செய்வதும் செந்தழல் முகந்த
ஓம வேள்வியின் உறுபதம் உய்ப்பதும் ஒருவன்
நாமம் அன்னது கேள்நமோ நாராய னாய. (1)

மண்ணினின்று மேல் மலரயன் உலகுற வாழும்
எண்ணில் பூதங்கள் நிற்பன திரிவன இவற்றின்
உண்ணிறைந்துறை கரணத்தி னூங்குள் உணர்வின்
எண்ணுகின்றது இவ் எட்டெழுத்தே பிறிதில்லை. (2)

உன்னுயிர்க்கும்என் உயிர்க்கும் இவ் வுலகத்தி னுள்ள
மன்னுயிர்க்கு மீதுறுதி என்றுணர்வுற மதித்துச்
சொன்ன இப்பெயர் என்றனன் அறிஞரின் தூயான்
மின்னுயிர்க்கும் வேல் இரணியன் தழலெழ விழித்தான். (3)
(இராமா, இரணியன்வதை)

தன் தந்தை எதிரேயிருந்த இம் மைந்தன் பேசியுள்ள
மொழிகள் இங்கே சிந்தனை செய்ய வரியன. ஆசிரியன் அச்
சுறுத்தி வேண்டியும், தாகை முனிந்து மூண்டும் பேதமான
சொல் யாதும் சொல்லேன் என்று இவன் சாதனை செய்து
கின்றான். வேத விதியான பொருள் நிறைந்த மொழியையே
அருளோடு இவன் பேசி அமர்ந்தான். மருள் தீர்ந்த மாசறு
காட்சியவர் பொருள் தீர்ந்த சொற்களைப் பொச்சாந்தும்
சொல்லார் என்பதை உலகம் காரண இவன் உணர்த்தி கின்றான்.

சொல்லால் அறிவு துலங்கும் சுருதியால்
எல்லாம் தெரியும் இனிது.

பொருள் நிறைந்த சொல் அருள் நிறைந்த செல்வம்.

200. சீதைதன்மை சொல்லித்தான் செய்ததையேன் சொல்லவில்லை
கோதில் அனுமான் குமரேசா—ஏதேனும்
சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய; சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல். (ய)

இ—ள்.

குமரேசா! சீதையின் நிலையை மட்டும் தெரியச் சொல்லி

வேறு யாதும் சொல்லாமல் அனுமான் ஏன் அமைதியாய் அடங்கி யிருந்தான்? எனின், சொல்லின் பயன் உடைய சொல்லுக; சொல்லினுள் பயன் இலாச் சொல் சொல்லற்க என்க.

பேசினால் பயனுடைய மொழிகளையே நயமாய்ப் பேசுக; பயன் இல்லாத வார்த்தைகளை யாதும் பேசாத அமைக.

மனம் வாக்கு காயங்களால் மாந்தர் இயங்கி வருகின்றனர். எண்ணம் சொல் செயல் என்னும் இவை பொருள் பொதிந்து புனிதமுடையனவாய்வரின் அந்த மனிதன் தெருள் மிகுந்து சிறந்து திகழ்கின்றான். மாறுபடி அவன் வேறுபடுகின்றான்.

வாய்மொழிகள் மனிதனை வடித்துக் காட்டுகின்றன.

விலங்குகள் பேசா: மனிதன் பேசும் பாக்கியத்தைப் பெற்று வந்துருக்கிறான். மனித மேன்மைக்கு இனிய காரணமாயுள்ள பேச்சு மாட்சிமை மருவிவரின் மகிமைகள் பல பெருகி வருகின்றன. மொழி வழியே விழுமிய மகிமைகள் விளைகின்றன.

வாய்ச் சொல் இவ்வாறு வரம் பெற்றிருத்தலால் அதனை இழிவாக்கி விடாமல் எவ்வழியும் ஒளியாக்கி உரிமையுடன் பேசி வரும்படி தேவர் இந்த அதிகாரத்தை அமைத்தப் பல வகையிலும் பயனுடையத் தெளிவாக உணர்த்தி யருளியுளார்.

பொருள் நிறைந்த சொல்லையே யாண்டும் பேச வேண்டும் என்று மேலை கந்திரர். இதில் பொருள் குறைந்ததைப் பேசாதித என்கிறார். பொருள் குறைய இருள் நிறைகின்றது.

சொல்லிச் சாரமாகச் சுருக்கிச் சொல்லுக என்று சொல்ல வந்த அடிகள் இங்கே சொல்லை வழங்கியிருக்கும் நிலை உள்ளி யுணர வரியது. சொல் இதில் ஐந்து முறை விரிந்தையாய் விரிந்து வந்துள்ளது. இது பின்வருநிலை என்னும் அணியாம்.

சொல்லின் என்றது பேச நேர்ந்தால் என்றவாறு.

பேச்சின் அருமையும் அமைதியும் காட்சிக்கு வந்தன.

வாய்திறந்து பேசினால் அதில் ஏதேனும் ஒரு நன்மை பிறர்க்கு இருக்க வேண்டும். நல்ல பயன் இல்லையானால் அந்த மொழி பதராய்ப் பழுதுபடுகின்றது. அரிய அறிவுடைய மனிதன் தனது வாய்ச் சொல்லை வறிது ஆக்குவது பெரிய பரிதாபமாம்.

பொய் பேசுவது, புறங்கூறுவதுபோல் பயனில்லாத சொல்லில் அவ்வளவு பாவம் இல்லை ஆயினும் நல்ல சொல்லை வீண் ஆக்கிப் பொல்லாத புன்மை தோய்ந்த பழி படிந்துள்ளமையால் இதுவும் அந்தத் தீய சொற்களோடு சேர்த்து எண்ண நேர்ந்தது.

மையேர் தடங்கண் மயிலனனாய்! சாயலே
மெய்யே யுணர்ந்தார் மிகவுரைப்பர்---பொய்யே
குறளை கடுஞ்சொல் பயனிலசொல் நானகும்
மறலையின வாயினவா மற்று (ஏலாதி, 28)

பயனில்சொல் கொடிய தீமைகளுள் ஒன்று எனக் கணிமேதையார் இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறார். வறியவுரையாடுவது அறிவு நலமில்லாத மடமையாகிறது; ஆகவே அம் மொழி எவ்வழியும் இழிவாய்க் கழிந்து எள்ளி இகழ்ந்து தள்ளப்பட்டது.

படிநூல் பயனிலவும் பட்டி யுரையும்
வசையும் புறனும் உரையாரே என்றும்
அசையாத உள்ளத் தவர். (ஆசாரக்கோவை)

நெறிமுறையில் நிலைத்த உறுதி நலமுடைய மேலோர் பயன் இலமுதலிய பழிமொழிகளை உரையார் எனப் பெருவாயின் முள்ளியார் என்னும் பெரியார் இவ்வாறு உரை நயனைக் கூறியுள்ளார்.

சாரமாத் சுருக்கி நயமாய்ப் பேசி வருபவன் உயர் வாய் ஒளி மிகுந்து வருகிறான். தன் வாய்ச் சொல் பயன் சுரந்து வரின் அந்த மனிதனை எவரும் விரும்பிப் புகழ்கின்றார். நயமான மொழி வியனான அறிவின் ஒளியாய் வெளியே விளங்கி வருகிறது.

If thou desire to be held wise, be so wise as to hold thy tongue. (Quarles)

“நீ சிறந்த விவேகி ஆக விரும்பினால் உன் நாலை நயமாய்ப் பாது காத்துக் கொள்ளுக” என்னும் இது இங்கு அறியவரியது.

If wisdom's ways you widely seek, five things observe with care: of whom you speak, to whom you speak, and how, and when, and where. [Erasmus]

“பேசுவதில் ஐந்து வழிகளை நீ சிந்தனை செய்து கொள்க: யாரைக் குறித்து? யாரிடம்? எப்படி? எப்பொழுது? எங்கே? பேசுகிறோம் என இவ்வாறு உணர்ந்து பேசுக” என இது உணர்த்தியுள்ளது. குறிப்புகள் கூர்ந்து சிந்திக்க வரியன.

நல்ல அறிவாளர் யாண்டும் பயனுள்ள சொல்லையே நயமாச் சொல்லுவார். இது அனுமான்பால் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம் .

அதிமேதையான அனுமான் சீதைசையத் தேடி இலங்கைக் குப் போனான். துணையாகச் சென்றிருந்த வானர வீரர்கள் எல்லாரும் மகேந்திர மலைச்சாரலில் தங்கியிருந்தனர். கடல் தாவிப் புகுந்த இவ்வீரன் இலங்காபுரி முழுதும் நாடி இறுதியில் அசோக வனத்துள் சீதைசையக் கண்டான். நிலைமை தெரிந்து நெஞ்சம் வியந்தான். இராமதுதன் எனத் தன்னுடைய உண்மைகளை உரைத்து அம்மையின் உள்ளத்தைத் தேற்றி உறுதி கூறி மீண்டவன் ஆண்டு அரக்கர் பலரோடு போராடி வென்று இராவணனை யடைந்து அரிய பல நீதிகள் கூறினான். அவன் சீறிச் சினந்து பேசிய மொழிகளுக்கெல்லாம் சாசூரியமாய் மாறிப் பதில் மொழிந்தான்; தன் வாலில் வைத்த தீயை ஊரில் வைத்து ஒருங்கே எரித்துவிட்டு வான் வழியே மீண்டு வந்து மகேந்திரகிரியை அடைந்தான். அங்கே எதிர்பார்த்திருந்த வானரர் அனைவரும் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து புகழ்ந்து போற்றிப் போன காரியங்களை யெல்லாம் புகன்றருளும்படி இம் மான வீரனை வணங்கி வேண்டினார். சீதைசையக் கண்டதும், அடையாளம் கைக் கொண்டு மீண்டதும் ஆகிய இந்த இரண்டை மாத்திரம் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டு வேறு அங்கே புரிந்த அதிசயத் திறல்கள் யாதும் சொல்லாமல் அடக்கமாயிருந்தான். யாவும் அறிய அவர் ஆவலோடு வினவியதும் இவன் மிகவும் பணிவுடன் பயனுடையதை நயமாய்க் கூறியதும் விழுமிய விநயமா விளங்கி நின்றன.

ஆண்டகை தேவி யுள்ளத்து அருந்தவம் அமையச் சொல்லிப் பூண்டபே ரடையாளங்கைக் கொண்டதும் புகன்று போரில் நீண்டவா ளரக்கரோடு நிகழ்ந்ததும் நெருப்புச் சிந்தி மீண்டதும் விளம்பான் தான்தன் வென்றியையுரைப்ப வெள்கி.

பொருதமை புண்ணே சொல்ல, வென்றமை போந்த தன்மை உரைசெய, ஊர்தீ யிட்டது ஒங்கிரும் புகையே ஓதக், கருதலர் பெருமை தேவி மீண்டிலாச் செயலே காட்டத் தெரிதர உணர்ந்தேம் பின்னர் என்னினிச் செய்தும் என்றார்.

(இராமா, திருவடிதொழுத, 9-10)

அனுமான் சொல்லாமல் விட்டவைகளை யெல்லாம் வானரங் கள் புகமாய் அறிந்துகொண்டு உவந்து கொண்டாடிய நிலைகளை

நாம் இதில் உணர்ந்து கொள்கிறோம். தனது வெற்றியைத் தன் வாயால் சொல்ல நாணிஞன் என்றமையால் அனுமானது பெருந்தகைமையை இங்கே வியந்து மகிழ்கின்றோம். இவனது நாவின் நயம் மிகு மேன்மையுடையது. சொல்லின் செல்வன் என இராமன் வாயால் இவனைப் புகழ்ந்து சொல்லியிருத்தலால் உரையாடலில் இவனுடைய உயர்நிலை உணரலாகும். பிறர் பல சொற்களால் பேசுவதை இவன் ஒரு சொல்லால் தெளிவாக உணர்த்தி விடுகிறான். சாரமாய் இனிது சொல்வதே இவனது நீர்மையாய் யாண்டும் நிலவியுள்ளது. பேசும் கலையில் அரிய பெரிய அதிசய மேதை என யாவரும் துதி செய்து புகழ் விதிமுறையேவிழிய தெளிவோடு மொழி வழியில் இவன் ஒளி மிகுந்துள்ளான். சொல்லின் பயனுள் சொல்லுக; பயன் இலாதன யாண்டும் சொல்லற்க என்பதை உலகம் காண இவன் உணர்த்தி நின்றான்.

இனிய கனிசெந்தேன் இன்பால் எனவே
இனிய மொழியே இயம்பி—இனியனாய்
வாழும் மனிதனை வையம் உவந்துவந்து
சூழும் துணையாய்த் தொழுது.

கன்னலின் சாரமெனக் கற்றகலை ஞானியர்தம்
சொன்னலம் தோயும் சுரந்து.

இனிய சாரமாய் என்றும் பேசுக.

—————

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லலாகாது.

அது தீய செயலினும் தீயது.

பயனில சொல்வோன் நயனிலன் ஆவான்.

அதனால் நன்மை நீங்கி நவை ஒங்கும்.

சீர்மையும் சிறப்பும் சேராது ஒழியும்.

பதர் என இழிந்து பழிபட நேரும்.

நயனில சொல்லினும் பயனில சொல்லாதே.

அரும்பயன் ஆய்ந்து பெரும்பயனோடு பேசுக.

பொருள் நிறைந்த சொல் தெருள் நிறைந்ததாம்

பயனுள்ள சொல்லையே பண்புடன் சொல்லுக.

உய்-வது பயனில சொல்லாமை முற்றிற்று.

இருபத்தோராம் அதிகாரம்.

தீ வி னை ய ச் ச ம்.

—

அஃதாவது தீய செயல்களை அஞ்சி ஒழுகுதல். மனம் மொழி மெய்கள் யாண்டும் இதநலமுடையனவாய் இருக்க வேண்டும் என உணர்த்திவருகிறார். பயன் இல சொல்லலாகாது என முன்னம் சொல்லி யருளிஞர்; நயன் இல செய்யலாகாது என்று இதில் சொல்லுகின்றார் ஆகலால் அதன் பின் இது வைக்கப்பட்டது சொல்லும் செயலும் நல்வினைவாயுணரவந்தன.

201. அன்றாமார் தின்றார் அமரரேன் அஞ்சினார்

கொன்றமீன் தீண்டக் குமரேசா—நன்றகன்ற

தீவினைமார் அஞ்சார் விழுபியார் அஞ்சுவர்

தீவினை என்னும் செருக்கு (க)

—

குமரேசா! மீன்களை அன்றாமார் என்ன(து) மகிழ்ந்தார்; அமரர் ஏன் அன்றாமாத தீண்டவும் அஞ்சுவார்? எனின், தீவினை என்னும் செருக்கைத் தீவினைமார் அஞ்சார், விழுபியார் அஞ்சுவர் என்க.

தீய செயல்கள் ஆகிய மயிசைப் பாவகாரிகள் யாதும் அஞ்சாதுபுரிவது தீவினைமார் அஞ்சார் அஞ்சி அகலுவர்.

தீவினைமார் என்றது தீயகாரியங்களைச் செய்யும் பாவிகளை.

களவு கொலை பெயர் கொள் பிறர்மீன் விலைமுதல் முதலிய இழி செயல்கள் தீவினைகள் என வந்தன. இவை பிறையிர்களுக்கும் தயாமாய் வந்தலால் தீமை, கொடுமை, பாவம் என்று வழிக்கப்பட்டன என இழி வான அழிவுகள் விழி தெரியவந்தன

பாவமும் பாவமும் பாதகமும் தீவினை. [பிங்கலந்தை]

தீவினைக்குப் பெயர்கள் இங்ஙனம் வந்திருக்கின்றன.

இதற்கு நேரே மாறாய் நெறி முறையில் நிற்பது நல்வினை.

இரக்கம் ஈகை ஒழுக்கம் சத்தியம் உதவி முதலியன நல்வினைகளாம். எவ்வுயிர்க்கும் இதமாய் இன்பம் பயந்து வருதலால் இவை புண்ணியங்கள் என்று போற்றப்படுகின்றன.

தானமும் அறமும் தருமமும் சீலமும்
அருளும் மங்கலமும் சுபமும் சுகிர்தமும்
புண்ணியமும் பாக்கியமும் நல்வினை ஆகும். [பிங்கலந்தை]

காரணக்குறியேயாடு வந்துள்ள இந்நாமங்கள் பத்தும் ஈண்டு
எண்ணி யுணர வுரியன. இருவினைகளும் இயல் தெரிய நின்றன.

நல்வினை இன்பம் பயக்கும்.

தீவினை தன்பம் வினைக்கும்.

சீவர்கள் யாவரும் இன்பமே விரும்புகின்றனர். தன்பத்
தை அஞ்சி வெறுக்கின்றனர். சுகம் நல்வினையால் வருகின்றது;
துக்கம் தீவினையால் உறுகின்றது. யாண்டும் சுகமே விழையும்
இயல்பினையுடைய மக்கள் அதற்கு மூலகாரணமான நல்வினை
கணையே எவ்வழியும் செவ்வையாச் செய்யவேண்டும்; இவ்வாறு
செய்யாமல் மாறான தீவினைகளைச் செய்வதுமாயமயக்கமேயாம்.

நஞ்சம்போல் தமக்கு நாசத்தை விளைவிக்கின்ற தீவினையை
அஞ்சாமல் செய்கின்றவரையும் அதனை அஞ்சி அகல்கின்றவ
ரையும் நம் நெஞ்சம் அறிய அடிகள் இதில் விளக்கியிருக்கிறார்.

தீய செயல்களைப் பாவிகள் அஞ்சாது செய்வர்; புண்ணிய
சீலராகிய மேலோர் அவற்றை அஞ்சி விலகுவர். தீய கீழோரை
யும் தூய மேலோரையும் ஒருங்கே இணைத்து எடுத்துக் காட்டி
யது தீயராயிழிந்து போகாமல் தூயராய் உயர்ந்து கொள்ள.

களவு என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடனே மேலோர் உள்ளம்
கூசி வெறுக்கின்றார்; தீயோர் அதனை உள்ளக் களிப்போடு
துணிந்து ஊக்கிச் செய்கின்றார்; செருக்கு = மனக் களிப்பு.

எள்ளி வெறுக்கத்தக்க தீமையை உள்ளம் களித்துச்
செய்தலால் அதனைச் செருக்கு என்று குறிக்க நேர்ந்தது.

விழுமம் என்னும் சொல் மேன்மை சீர்மைகளைக் குறித்து
வரும். அந்நீர்மையுடைய மேலான சீரியோர் விழுமியார் என
கின்றார். வியான மேன்மை நயமாய் உணர வந்தது.

தீவினையார் என்றதற்கு ஏற்ப நல்வினையார் என்னுமல்
விழுமியார் என்றது அவரது நிலைமையும் தலைமையும் நேரே
தெரிய. தீமையை அஞ்சிய அளவு தூய்மைதோய்ந்தவருகிறது.

தன்னைச் செய்தவரை இழிந்தவராக்கித் தீவினை கீழ்மைப் படுத்தும் ஆகலால் அதனைச் செய்யாதவர் உயர்ந்த மேலோராய் ஒளிமிசூந்து நின்றார். கீழ்மகன், பாவி, நீசன் என இகழ்ந்து ஏசப்படுவதும், மேலோர் பெரியோர் உயர்ந்தோர் என்று புகழ்ந்து போற்றப்படுவதும் அவரவாது செயல் இயல்களால் அமைந்தன. செயல் நயமானால் எவரும் உயர்கின்றார்.

தீமைகளையே செய்து பழகி வந்தவர் என அவரது பழக்க வழக்கங்களின் தொடர்புகள் தெரியத் தீவினையார் என்றார். பழகியது பழக்கமாய் வருதலால் அதனை வழக்கமாய்ச் செய்ய நேர்கின்றார். இழி பழக்கம் அழிதையர்களையே தருகிறது.

கள்ளைக் கூசாமல் குடிப்பதும், களவு கொலைகளை விரைந்து செய்வதும், பொய் குறளைகளைப் புனைந்து பேசுவதும், பிறன் இல்லை விழைந்து புகுவதும் எவ்வளவு இழிந்த செயல்கள்! இவற்றை யாதும் நாணமல் உவந்து செய்து தாமும் உயர்ந்த மக்கள்போல் உள்ளம் களித்துத் திரிகின்றார். இழிந்த பழக்கத்தில் அழுந்தியிருத்தலால் அதன் ஈனங்கள் தெரியாது போயின; போகவே, யாதும் அஞ்சாமல்வதும் நாணமல் இயல்உரிமையாய்த் தீதசெய்துமயல்மயக்கங்களோடு மருவித்திரிந்து திரிவராயினார்.

A wise man feareth, and departeth from evil; but the fool rageth, and is confident. [Bible, P. 14, 16]

“நானம் உள்ளவன் தீமைக்கு அஞ்சி விலகுகிறான்; மூடன் அதனை மூர்க்கமாய்த் துணிந்து கொள்கிறான்” என்னும் இது இவர்கே எண்ண வரியது. விழுமிய மேதையும் வெய்ய பேதையும் விழி தெரிய வந்தனர். இழிவாய்க்கழியாமல் உயர்வா ஒளிபெறுக.

பொல்லாத செயல்களில் ஈவை கண்டு கொள்ளவே நல்லவைகளை யெல்லாம் எள்ளி இகழ்ந்து அல்லவைகளையே புரிந்து அவகேடுகளில் ஓடி அவலமாய் வீணை அழிந்துபட நேர்ந்தார்.

கொல்வதே கன்றி நின்றார் கொடியவர் கடிய நீரார் இல்லையே இம்மையல்லால் உம்மையும் உயிரும் என்பார் அல்லதும் தவமும் இல்லை தானமும் இழவு என்பாரும் செல்ப அந் நரகம் தன்னுள் தீவினைத் தேர்கள் ஊர்ந்தே.

(சீவகசிந்தாமணி, 2776)

தீவினையாளர் இயல்பையும் அவர் அடையும் கிணையையும்

இது நன்கு உணர்த்தியுள்ளது. நரக துன்பங்களுக்கு ஏதுவான தீமையை உறவுகொண்டு உவந்து செய்வது பெரிய விந்தையாம்.

தீவினையாளர் இழிந்தவராய் அழிந்து படுகின்றார்.

நல்வினையாளர் உயர்ந்தவராய் உயர்கதி பெறுகின்றார்.

“வெவ்வினையாளர் அல்லது, விழுமிய

செவ்வினையாளர் சேரார்.” (பெருங்கதை, 1-49)

தீயவரை வெவ்வினையாளர் எனவும், நல்ல தருமசீலரை விழுமிய செவ்வினையாளர் எனவும் இது தெளிவாக் குறித்திருக்கிறது.

எவர் நெஞ்சம் தீவினைக்கு அஞ்சுகின்றதோ அவர் சிறந்த பெரியோராய் உயர்ந்த பதவியை அடைகின்றார்; அந்தப் புனித நிலையை மனிதர் எல்லாரும் அடைந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கருதி இங்ஙனம் அவரை எதிர்மருவி இனிது உரைத்தார்.

இழிந்த செயல்களுக்கு அஞ்சுவது உயர்ந்த தகைமையாம். கரும நிகழ்ச்சிகள் மனிதரை மருமமா அறிவித்து விடுகின்றன.

தீவினைக்கு அஞ்சாதவர் பொல்லாதவராய் இழிகின்றார்; அதற்கு அஞ்சுபவர் நல்லவராய் உயர்கின்றார். இவ்வுண்மை அசுரிடமும் அமரர்பாலும் முறையே நயமாய் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

அசுரகுலத் தலைவனை சூரபன்மன் அசுரபுரிந்து வருங்கால் உலகம் முழுவதும் அவனுக்கு உரிமையாயிருந்தது. தேவர் யாவரும் அவனுடைய ஏவல்களைச் செய்து வந்தனர். ஒருநாள் அமரர்களை அழைத்தான்; தன் தமர்களுக்கு நல்ல மீன்களை நாள்தோறும் கொண்டு வந்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கட்டளையிட்டான். அந்தச் சொல்லைக் கேட்டதும் எல்லாரும் உள்ளம் பதறினர். மாறு வேறுகூற மாட்டாமல் மறுகி மயங்கி அலைகடலை நோக்கித் தலைநிதியை நொந்து புனை புரிய நேர்ந்ததே! என்று புலம்பிப் போனர். அவரது மறுக்கம் உருக்கமாயது.

உரைக்குமொழி யதுகேளா அனையரெலாம்

உள்நடுங்கி உயங்கி வெள்கித்

திரைக்கடலின் மீன்தனக்குத் தருகென்றான்

இதற்கினி நாம் செய்வது ஏதோ?

விரைக்கமலத் தனிக்கடவுள் இப்படியும்

நம்தலையில் விதித்தான் என்று

இரக்கமொடு மறுத்தல் அஞ்சி அத்திறமே
புரிதுமென இறைஞ்சிப் போனார்.

(1)

போகின்ற நெறியின்கண் இமையவரும்
புரந்தரனும் பொருமி ஏங்கி
ஆகின்ற தெமக்கேஓர் பழியன்றே
அனைய துவந்து அணுகா முன்னர்ச்
சாகின்ற தேமிகவும் இனிதாகும்
எமக்கதுவும் சாரா தந்தோ!
வேகின்ற சிந்தையினேம் செய்வதெவன்
எனப்புலம்பி வேலை புக்கார்.

(கந்தபுராணம்)

தேவர்கள் பரிந்து பதைத்துள்ள பரிதாப நிலைகளை இதில் அறிந்து கொள்ளுகோம். இவ்வாறு உள்ளம் துடித்தப்போன அவர் கடலை அடைந்ததும் மீன்களைப் பிடித்து வர நாணினார். பூசையான கொலைத் தொழில் என்று அதனை அஞ்சி நடுங்கி அலமந்து கின்றார். வானவர் தீண்டவும் கூடிய மீன்களைத் தானவர் வாரி யெடுத்து வாயா உண்டு களித்தார். உயிர்க் கொலை எய்வழியும் கொடிய பழிச்செயல் என்று இவர் பதைத்துத் துடித்தார்; அவர்யா தும் கூசாமல் ஆவலோடு அருந்தி மகிழ்ந்தார். தீய செயலைத் தீவினையார் அஞ்சாத புரிவர்; சிழுமியார் அஞ்சி மறுஞ்சார் என்பதை உலகம் இவர்பால்நன்கு உணர்ந்துகின்றது.

தீவினைக் கற்கும் திருவுடையார் எஞ்ஞான்றும்
தேவராய் நிற்பர் சிறந்து,
தீய செயலுக்கு அஞ்சுக.

202. அஞ்சாத பாண்டியனும் அஞ்சினதனைத் தீயதென்று
கொஞ்சம் தெரிந்து குமரேசா—நஞ்செனவே
தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை
தீயினும் அஞ்சப்படும்.

(2)

இ-ள்.

குமரேசா! யாண்டும் அஞ்சாத பாண்டிய மன்னனும் தீயதைக் கண்டதும் ஏன் அஞ்சி நடுங்கினான்? எனின், தீயவை தீய பயத்தலால் தீயவை தீயினும் அஞ்சப்படும் என்க.

தீய செயல்கள் யாண்டும் கொடிய துயரங்களை விளைத்தலால் தீயினும் தீயனவாக அவை அஞ்சி ஒழிக்கத்தக்கன.

தீயது நல்லது என இரண்டு மொழிகள் வழங்கப்படுகின்றன. இருவகைகிலைகளையும் கருதியுணரின் உறுதி தெரியவரும்.

முன்னது கொடியது; ஊன்பமானது. பின்னது இனியது; இன்பமுடையது. இந்த உண்மையை எவரும் தெரிந்திருக்கின்றனர். தெரிந்தும் வாசனை வசத்தால் வரம்புமீறித் தீயதில் இறங்கி விடுகின்றனர்; பின்பு அதன் பயனான ஊன்பங்களைப் பல பிரயோகங்களிலும் தொடர்ந்து அனுபவிக்க நேர்கின்றனர். அந்த அவல நிலையை விழி தெரிய இனிது விளக்கி இதில் ஒளி அருளியுள்ளார்.

தீவினைக்கு அஞ்சாதவரது இழிவையும், அஞ்சுவாரது உயர்வையும் முன்னம் குறித்தார்; அதற்கு அஞ்ச வேண்டும் என்பதை அச்சுறுத்தி உச்ச நிலையில் இதில் உணர்த்துகின்றார்.

படும் எனச் செயப்பாட்டு வினையால் குறித்தது விழுமியோர் அதனை அஞ்சி வரும் அமைதி தெரிய அஞ்ச வேண்டும் என அதிகார நிலையில் விதி புரியாமல் அதிநயமாக மதிநலம் கூறினார். தீமைக்கு அஞ்சுவதே மேன்மைக்கு உரிய அறிகுறி.

நெருப்பை எவரும் அஞ்சுவர்; தொட்டால் அது சுட்டு விடும் ஆகலால் அதனிடத்தில் மக்களுக்கு மிக்க அச்சம் உண்டு. அந்த அச்சம் தீவினையிடத்தில் பெரும்பாலார்க்குத் தோன்றுவ தில்லை. "நீங்கள் தீவினைக் கண்டு அஞ்சுகின்றீர்கள்; அதைக் காட்டிலும் தீவினைக்கு அஞ்ச வேண்டும்" என அதன் கொடுமையை நெஞ்சம் தெளிந்து நிலைமையை ஒர்ந்து தலைமையத் தேர்ந்துகொள்ளமனிதர்க்கு இங்ஙனம் இனிது போதிக்கலானார்.

தீ உடலை மட்டும் சுட்டு வருத்தும்; தீவினை உயிரைச்சுட்டுத் துயரை நீட்டும். தொட்டபொழுது தொட்ட இடத்தில் மாத்திரம் தீ சுடும்; தீவினை அவ்வாறின்றி உயிர் புக்க இடமெல்லாம் உடன் தொடர்ந்து மிக்க துயரங்களை விளைத்து நிற்கும். தீயினால் சுட்டபுண் விராவில் ஆறிவிடும்; தீவினையால் சுட்டது பலபிரயோகங்கள் மாறினும் ஆறாமல் மாறி மாறி மீறி ஏறி மிகவும் வருத்தும்.

ஒரு தீயசெயல் எழுமையும் ஒயாத நரகதுன்பத்தை ஊட்டி நிற்கும் ஆகலால் ஊழித் தீயினும் தீவினை மிகவும் கொடியதாம். கொடிய தீயினும் கடியவிடத்திலும் நெடிய துயரத்தை நிலையாகச் செய்கின்ற தீவினையை ஒருவன் ஆவலோடு தழுவ நேர்வது அதிசய மடமையாம் மதிக்கேடு மாளாத் துயரமாய் வருகிறது.

தன்னை ஒருமுறை மருவினவனைத் தீவினை மறுபடி வெளியே விடுவதில்லை. ஆகவே அச்சமும் நாணமும் இன்றி மனிதன் தீவினையாளனாய் யாண்டும் மூண்டு நீண்டு அலைய நோக்கின்றான்.

புகையிலைத் தூளை ஒருமுறை மூக்கில் முகர்ந்தவன் பின்பு உயிர் போகும் வரையும் அதன் போக்கில் உழல்வதை நாம் நோக்கி வருகிறோம். புகையிலை புகையிலேயே போம் என்னும் பழமொழியும் வந்தளது. கெட்ட பழக்கத்தைத் தொட்டவன் கட்டடையில் வைத்துச் சுட்டெரிக்கப்பட்ட பின்புதான் அது விட்டொழியும் என்பதை இப்பழமொழி இனிது விளக்கியுளது. உடல் ஒழிந்து போயினும் உள்ளே வாசனையாய் உயிரோடு படிந்துள்ளமையால் தீய பழக்கம் பிறவிகள்தோறும் உறவாய் வருகின்றது. அதனால்தான் யாதும் கூசாமல் தீவினைகளைப் பலரும் விழைந்து செய்து பாழாயிழிந்து கழிந்து ஒழிகின்றனர்.

பொய்பேசு, களவுசெய், பிறர் மனையை மருவு என யாரும் சொல்லாமலே இவற்றில் பலர் கைதேர்ந்து வருகின்றனர். பொய்பேசாதே, புறங்கூருதே, பிறர்பொருளை விரும்பாதே, அபய மனைவியை விழையாதே என இன்னவாறு நெறி முறைகளைப் போதிக்க எவ்வளவு நூல்கள் எழுந்துள்ளன! எத்தனை பெரியோர்கள் தோன்றியிருக்கின்றனர்! எத்தனைச் சன்மார்க்க சங்கங்கள் ஊன்றி நிற்கின்றன! இவ்வளவு போதனைகள் பொய்யெழுத்துத் தீவினைகள் ஏதேனும் மங்கியுள்ளனவா? யாதொரு போதனையும் இல்லாமலே அவை செழித்துத் தழைத்துளவரும் களித்துக்கிளர்ந்துவளர்ந்தோங்கிவருகின்றன.

“பாவம்என்றால் ஏதும் பயமின்றிச் செய்யஇந்தச் சிவனுக்கார் போதம் தெரித்தார்? பராபரமே!”

நாயுமானவர் இவ்வாறு பரிதாபத்தோடு இறைவனிடம் வினாவியிருக்கிறார். உலகப் போக்கை நோக்கி அந்த உள்ளம் அடித்திருப்பதை இந்த உரையில் படித்தறிந்து பரிவுறு கிறோம்.

சீவர்கள் பாவ வழிகளில் பாழாய் இழிந்து படிகின்றனர். அவை தீய பயக்கும் என்ற தெரிந்தும் மாயமயக்கமாய் மறுகி யுழல்கின்றார். அவர் நெஞ்சம் தெளிந்து தீயவைகளை அஞ்சி நடவகி ஒழுமும்படி தீ இங்கே உவமையாக் காட்டப்பட்டது.

தீவினை தீயினும் தீயது; அதனை யாண்டும் தீண்டலாகாது.

உள்ளம் தூயவர் எவ்வழியும் தீயதை அஞ்சி உயிர் பதறி விலகுவார். இவ்வண்ணை பாண்டியன் பால் உணர நின்றது.

ச ரி த ம்.

நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டியமன்னன் மதுரையில் இருந்து அரசு புரிந்து வந்தான். இவன் நல்ல நீதிமான். சிறந்த போர்வீரன். கல்வியறிவு, சொல்வன்மை, கருணைக் கொடை, நடுவு நிலைமை முதலிய அரிய நீர்மைகள் எல்லாம் இவனிடம் குடிபுகுந்திருந்தன. படிபுராந்து இவன் நீதிபுரிந்து வருங்கால் கோவலன் மதுரைக்கு வந்திருந்தான். தனது மனை வியின் காலணியான சிலம்பை விலைப்படுத்த அவன் வீதியில் சென்ற பொழுது இடையே கனகவன்மன் என்னும் வஞ்சன் அவனைக் கண்டான். இதமாகப் பேசினான். அந்த அணியை நல்ல விலைக்கு விற்பது தருவதாக நயவஞ்சகமாய்ச் சொல்லி அவனை ஓரிடத்தில் தனியே இருத்திவிட்டு அரண்மனைக்கு வந்தான். அரியவிலையுடைய அரசியின் சிலம்பை முன்னமே கரவாக அவன் கவர்ந்து கொண்டவன் ஆதலால் களவுபோன அதனை உளவு கண்டு வந்த வன்போல் விரகுபூண்டு வேந்தனிடம் புகுந்தான். அடிதொழுது நின்று “அரசர் பெரும! நம் அரசியின் சிலம்பைத் திருடியுள்ள கள்வனை அடியேன் கண்டு பிடித்துள்ளேன்; காவலாளிகள் சிலரை உடன் அனுப்புங்கள்; அதனை இங்கே கொண்டு வந்து சேர்க்கின்றேன்” என்று அந்தப் பொல்லாக் கொல்லன் நல்ல வன்போல் நடித்துச் சொல்லினான். சொல்லவே அரசன் இசைந்து அவ்வாறே செய்தான். கூட்டிப்போன காவலாளருக்குக் கோவலனைக் காட்டினான்; கொல்ல மூட்டினான். தன் கணவன் கொலையுண்டதை அறிந்ததும் கண்ணகி உள்ளம் துடித்து உயிர் பதைத்து அரசன் எதிர்வந்து அழுது முறையிட்டாள். உற்றதை உசாவி மன்னன் உண்மை தெரிந்தான்; உள்ளம் கலங்கினான். தீயவன் சொல்லைக் கேட்டுத் தீங்கு செய்தேனே! என்று நோயுழந்து ஆவி அலமந்து வீழ்ந்தான்.

“தாழ்ந்த குடையன் தளர்ந்தசெங் கோலன்
பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் கேட்ட
யானே அரசன்? யானே கள்வன்;

மன்பதை காக்கும் தென்புலம் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது; கெடுக என் ஆயுள்,”

(சிலப்பதிகாரம், 20)

இப்படி உள்ளம் பதைத்துச் சொல்லிக் கொண்டே அரியணை
யிலிருந்து கீழே வீழ்ந்தான். உடனே உயிர் போய்விட்டது.

“காவி யுகுநீரும் கையில் தனிச்சிலம்பும்
ஆவி குடிபோன அவ்வடிவும்---பரவியேன்
காடெல்லாம் சூழ்ந்த கருங்குழலும் கண்டஞ்சிக்
கூடலான் கூடாயி னான்.

[1

மெய்யிற் பொடியும் விரித்த கருங்குழலும்
கையில் தனிச்சிலம்பும் கண்ணீரும்---வையைக்கோன்
கண்டளவே தோற்றான் அக் காரிகைதன் சொற்செவியில்
உண்டளவே தோற்றான் உயிர்.” (வழக்குரை காதை)

கண்ணகியைக் கண்டு தான் செய்தது தீமை என்று தெரிந்
ததும் உள்ளம் பரிந்து அரசன் உயிர் துறந்துள்ளான். இது
எவ்வளவு அரிய செயல்? எத்தனை நீதி நிலை! உய்த்துணர
வேண்டும். விழுமியார் தீவினைக்கு அஞ்சுவ துதெளிவாய்கின்றது.

சிறந்த அருந்திறலாளன்; எதற்கும் அஞ்சாத பெரும் போர்
வீரன்; தீவினை என்று கண்டதும் அஞ்சித் தடித்து ஆவி மாண்
டான். தீயதைத் தீயினும் அஞ்ச வேண்டும் என்பதை உலகம்
காண இய்யமன்னன் ஆன்றசான்றாய்கின்ற உணர்த்தியருளிணன்.

தீவினை என்று உணர்ந்தவுடன் செழியர்குல நிலகமாய்
மேலிநின்ற பாண்டியன் தன் மெய்யுயிரை விட்டான் அக்
கோவின்நிலை தனை யுணர்ந்தும் கூசாமல் தீமைகளைப்
பாவிசெய்து ஆவிகளைப் பாழாக்கு கின்றனரே!

உயிரை விடாமல் உறுதுயர் ஊட்டும்
செயிர் தீ வினைகளைச் செய்தல்---உயிர்மாய்க்கும்
நஞ்சை விழைந்துண்ணும் நாசமென என்றுகொலோ
நெஞ்சம் தெளிவர் கினைந்து.

பாவம் படுதுயர மாகும் அதனை
ஓவ விகே வுடன்.

தீயது ஒழியின் நல்லது வினையும்.

203 செற்ற பகைவனுக்கும் தீதுசெய்யா தேன்விடுத்தார்
கொற்றமிகு மெய்யார் குமரேசா—பெற்ற
அறிவினுள் எல்லாம் தலையென்ப தீய
செறுவார்க்கும் செய்யா விடல். (ந.)

இ-ள்.

குமரேசா! தம்மை வஞ்சித்துக் கொன்ற பகைவனுக்கும் யாதொரு தீங்கும் செய்யாமல் மெய்ப்பொருள் நாயனார் ஏன் அவனைப் பேணி விடுத்தார்? எனின், தீய செறுவார்க்கும் செய்யாவிடல் அறிவினுள் எல்லாம் தலை என்ப என்க.

தீய வினைகளைப் பகைவரிடத்தும் செய்யாது விடுவது அறிவு களுள் எல்லாவற்றினும் தலையாய அறிவு என்பர் மேலோர்.

செறுவார் என்றது பகைவரை. எவ்வழியும் இடர்செய்யும் இயல்பினர் ஆதலால் தெவ்வர் செறுவார் என நோர்ந்தார். சீறிச் செறுத்தத் தீங்குகள் செய்யும் பாங்கினர் ஈங்கு எண்ணி யுணர் வந்தனர். அல்லல் செய்பவரிடமும் நல்லது செய்வதே நலம்.

செறுவாரைச் செறுகிற்கும் எஃகு. [சீவகசிந்தாமணி, 497]

செறுவர் நோக்கிய கண். (புறம், 100)

செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சமமுருக்கி. (முருகு, 99)

செறுநர்முன்னர்ச் சிறுமையின்றி. [பெருங்கதை, 1-126]

இவற்றுள் செறுவார் நிலையை அறிகின்றோம்.

செறுதல் = துன்புறுத்தல், அழித்தல். அவற்றைச் செய்ப வர் செறுவார் என்க. உம்மை அவர் தன்மை தெரிய வந்தது.

தீயதைத் தீயினும் அஞ்ச வேண்டும் என்று முன்பு கூறிய தைக் கேட்ட ஒருவர், தமக்குத் தீங்கு செய்தவர்க்கு அதனை மாறு செய்யலாம் அல்லவா? என்று எதிர் கேட்க, அவரை நோக்கித் தேவர் அன்போடு கூறியதாக இந்த வெண்பா அமைந் துள்ளது. மொழிவழியே உள்ளவுணர்வுகள் வெளிவருகின்றன.

உயிர்க்கு உண்மையான நன்மை நாடுவது எதுவோ அதவே அறிவாம்; எவ்வுயிர்க்கும் எவ்வழியும் யாதும் தீமைசெய்யா திருப்பின் அத புண்ணிய இன்பமாய்ப் பொங்கி எழும்; அதனை வினைத்த அறிவு மேலான மெய்யுணர்வாம். அதனால் அரிய மகிமைகள் விளைகின்றன. உண்மை அறிவு உயர்கதி அருளுகிறது.

மனிதன் நல்லது தீயதகளைப் பகுத்தறிய வல்லவன்; தீயது நஞ்சுபோல் எவ்வகையிலும் துன்பமே தரும் ஆகலால் அதனைச் செய்யாதவன் உண்மையில் தனக்கு நன்மை செய்தவன் ஆகிறான். ஆன்ம உயர்வு இனிய பான்மையி லுள்ளது.

பொதுவாகப் பிறர்க்குத் தீங்கு எண்ணாதவன் தனக்கு நன்மை செய்துகொள்ளாதலால் அவன் நல்ல புத்திசாலி ஆகிறான்; செறுவாரிடத்தும் அதனைச் செய்யாதவன் பெரிய மகானாய் அரிய மகிமைகளை அடைந்து அதிசய இன்பங்களை எய்துகிறான்.

சினத்தை மூட்டி மனத்தை மாற்றிச் செறுவார் நிலை தீமை செய்யத் தூண்டும் ஆகலால் அந்த நிலையிலும் அதனைக் கருதாது விடுவது அதிசய மேன்மையாய்த் துதி மிகப் பெறுகிறது.

“பற்றா மாக்கள் தம்முட னாயினும்
செற்றமும் கலாமும் செய்யாது அகலுமின்.” [மணிமேகலை]

இது இங்கே சிந்திக்கத்தக்கது பற்றாமாக்கள் = பகைவர்.

பற்றுள்ள நண்பர்களிடத்தூத் தீங்கு செய்யாதிருப்பது அவ்வளவு சிறப்பாகாது; முற்றும் கொடிய பகையாளிகளிடத் தும் அதனை நினைவாமல் நிற்பதே உயர்ந்த உத்தம நிலையாம்.

எல்ல அறிவுக்குப் பயன் பொல்லாத தீமையை யாரிடமும் செய்யாமல் இருப்பதே, தீ தொட்டவனைச் சுடும்; நஞ்சு தின்ற வனைக் கொல்லும்; அதுபோல் தீவினையும் அதனைத் தழுவினவனை இழிநிலையில் தாழ்த்திப்பழியுள் வீழ்த்தி அழிதயரில் ஆழ்த்திவிடும்.

பிறர்க்குச் செய்கிற தீமை தனக்கே கொடிய துன்பங் களைத் தரும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளாமையாலும் நல்ல பழக்கம் இல்லாமையாலும் மனிதன் அல்லல்களைச் செய்ய நோக்கிறான். உள்ளம் ஓர்ந்து தெளிந்தால் தீங்கை யார் மாட்டும் செய்ய மாட்டான். இழி மடமையால் அழி தீமை செய்கிறான்.

“Evil is wrought by want of thought, as well as by want of heart.”
(Hood)

“உள்ளம் கருதி உணராத மடமையால் தீவினை செய்யப் படுகிறது” என்னும் இது ஈண்டு எண்ணி யுணர வரியது.

இதயப் பண்பும் சிந்திக்கும் திறனும் எந்த மனிதனிடம் நன்கு அமைந்துள்ளனவோ அவன் அல்லலான தீமையை

யாண்டும் மூண்டு செய்யான். மன்னுயிர்க்குத் தீங்கு நினையாத
வன் தன் உயிர்க்கு எங்கும் நன்மை செய்து கொள்கிறான்.

அல்லல் உருமல் அமைதியாய் எவ்வழியும்
நல்ல சுகவாழ்வை நாடினோ---பொல்லாத
தீய வினையைத் தினையளவும் தெவ்விடமும்
ஓய ஒழிக வுணர்ந்து.

இதனைச் சிந்தனை செய்து தெளிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தமக்குக் கேடு புரியும் கொடியரிடத்தும் மேலோர் தீது
நினையார் இவ்வண்ணமை மெய்ப்பொருளார்பால் தெரிய வந்தது.

ச ரி த ம்

மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்பவர் அறுபத்து மூன்று
நாயன்மார்களுள் ஒருவர். இவரது தந்தை பெயர் தெய்வீகன்.
தாய் பொன்மாலை. இவர் குறுகில மன்னர். சேதிநாட்டின் தலை
நகராகிய திருக்கோவலூர் என்னும் பதியில் இருந்து அரசு புரிந்
தார். சிறந்த நீதிமான். அறிவும் அமைதியும் அருளும் பொறையு
யும் இவர்பால் பெருகியிருந்தன. உலகப் பொருள்கள் யாவும்
அழிவுடையன என்று தெளிந்து பரப்பொருளிடமே திரந்தர
அன்புடையராய் இவர் நிலையிருந்தார். மெய்ப்பொருளார் என்
னும் பெயர்ப் பொருளை உலகம் காண உணர்த்தி அறங்கள் பல
புரிந்து ஆருயிர்கள் பால் பேரருளுடையராய் ஒழுகி வந்தார்.

“தேடிய மாடு நீடு செல்வமும் தில்லை மன்றுள்
ஆடிய பெருமான் அன்பர்க்கு ஆவன ஆகும் என்று
நாடிய மனத்தினோடு நாயன்மார் அணைந்த போது
கூடிய மகிழ்ச்சி பொங்கக் குறைவறக் கொடுத்து வந்தார்.”

இவ்வாறு தெய்வபத்தியில் சிறந்து எவ்வயிர்க்கும் இதமாய்
ஒழுகி வந்தமையால் இவருடைய புகழ் உலகமெங்கும் பரவி
கின்றது. யாரும் போற்றப் பேரும் சீரும் பெருகியிருந்த இவர்
மேல் மற்றொரு சிற்றரசன் பொருடையீக் கொண்டு பொல்லா
தன சூழ்ந்து அல்லல் பல செய்தான். யாதொரு வகையிலும்
வெல்ல முடியாமையால் முடிவில் வஞ்சமமாகத் தீதுபுரிய மூண்
டான். முத்தநாதன் என்னும் அவன் பெரிய சிவ பத்தன்போல்
வேடம் பூண்டு இவருடைய அண்மனைக்கு வந்தான். இவர்
சிவனடியாரைச் சிவன் என மதித்தப் பேணும் இயல்பினர்

ஆதலால் வந்த வேடதாரியை யாதும் தடைசெய்யாமல் காவலர் உள்ளே விடுத்தார். அடியவர்போல் வந்த அந்தக் கொடியவனைக் கண்டதும் இவர் உவந்து எழுந்து வணங்கி நின்று ஓர் ஆசனத்தி லிருத்தி அருகமர்ந்து உரிமையுடன் உபசரித்தார். “சிவபெரு மான் அருளிய சிவாகமங்களுள் அரியபுத்தகம் ஒன்று கொண்டு வந்துள்ளேன்; அதனைத் தனியே தங்களுக்கு வாசித்துக் காட்ட விரும்புகிறேன்” என அத் தீயவன் தூயவன்போல் கூறினான்.

கள்ளம் யாதும் அறியாத இவர் உள்ளம் மகிழ்ந்து இசைந் தார். இருவரும் தனித்தார். முறை எடுப்பதுபோல் அவன் உறையினை அவிழ்த்தான். கூரிய வாளால் இவரைச் சீறி வீசி னான். உடல் துணிபட்டது; உதிரம் பெருகியது. தத்தன் என் னும் தானைத் தலைவன் தாவிப் பாய்ந்து அவனைக் கொல்ல நேர்ந் தான். “தத்தா! அவரை யாதும் செய்யாதே!” என்று ஆவி ஆலமந்து கிடந்த இவர் கூவித் தடுத்தார். யாரும் அவனுக்கு இடையூறு செய்யாதபடி வெளியே கொண்டுபோய் விடுத்து வரும்படி பணித்தருளிஞர். இவ்வுத்தமர் உரிமையோடு உரைத்த வாமே அவன் செய்து வந்தான். அதன்பின் இவர் ஆவி தீர்ந்தார்.

கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக் கவளிகை மடிமேல் வைத்துப் புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்தவர் வணங்கும்போதில் பத்திரம் வாங்கித் தான்முன் நினைந்த அப் பரிசே செய்ய மெய்த்தவ வேடமே மெய்ப் பொருள்ளனத் தொழுது வென்றார்.

மறைத்தவன் புகுந்தபோதே மனம் அங்கு வைத்த தத்தன் இறைப்பொழு தின்கட் கூடி வாளினால் எறிய லுற்றான் நிறைத்தசெங் குருதி சோர வீழ்கின்றார் நீண்ட கையால் தறைப்படும் அளவில் தத்தா! நமர்எனத் தடுத்து வீழ்ந்தார்.

வெதனை எய்தி வீழ்ந்த வேந்தரால் விலக்கப் பட்ட தாதனும் தத்தன் தானும் தலையினால் வணங்கித் தாங்கி யாதுநான் செய்கேன் என்ன எம்பிரான் அடியார் போக மீதிடை விலக்கா வண்ணம் கொண்டுபோய் விடுநீ என்றார்.

[பெரிய புராணம்]

இவரது மன அமைதியும் ஞான சீலமும் அதிசய நிலையில் மருவியுள்ளன. தன்னைக் கொலை செய்தவனிடத்தம் யாதொரு தீதும் கருதாமல் அவனுக்கு இதம் செய்து விடுத்தள்ளமை எவ்வளவு வியப்பு! செறுவார்க்கும் தீய செய்யாதவரே உயர்

பேரறிவினர் என்பதை உலகம் காண இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

தீது செயாத திருவுடையார் தேய்வீக .

மேதைய ராவர் மிளிர்ந்து.

தீங்கு புரியாமையே ஒங்கிய அறிவாம்.

204 வெற்றி விசயனுக்கேன் வெம்முகன் கேடெண்ணிக்
குற்றமுற்று மாய்ந்தான் குமரேசா—எற்றும்
மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழின்
அறஞ்சூழும் சூழ்ந்தவன் கேடு. (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! விசயனுக்குக் கேடு சூழ்ந்த முகன் ஏன்
உடனே கெட்டு மாண்டான்? எனின், மறந்தும் பிறன்கேடு
சூழற்க; சூழின், சூழ்ந்தவன் கேடு அறம் சூழும் என்க.

பிறனுக்குக் கேடான செயலை மறந்தும் எண்ணாதே;
எண்ணினால் தருமதேவதை உடனே உனக்குக் கேடு புரியும்.

தீயது செய்வார் இழிவார்; அது தீயினும் கொடியது;
அதனை யாரிடமும் செய்யலாகாது என முன்னம் மூன்றுகுறள்
களால் முறையே உரைத்தார்; இதில் அதனை மறந்தும் எண்ண
லாகாது என்கின்றார். நினைந்து ஒழுக வரியது தெரிய வந்தது.

கேடு = அழிவு; தீமை; துன்பம்.

பிற உயிர்கட்குத் துயரமான செயல் கேடு என வந்தது.

எவ்வழியும் இதமான இன்பவாழ்வுகளையே யாவரும் நாடி
யுள்ளனர்; அவரிடம் கேடு புரிவது கொடிய பாவம் ஆகிறது.

பிறர் கேடு எனப் பன்மையால் கூறாமல் ஒருமையில் கூறி
யது, அருமையான தன்மையை உரிமையோடு ஓர்ந்து உணர.

யாரிடமும் யாதும் தீமை செய்யலாகாது என என்றும்
கருதி வருகிற கருணை யுள்ளம் ஆதலால் இங்கே உரைக்கும்
பொருட்டு ஒருவனை மட்டும் ஒப்புக்கு வரைந்து காட்டியது.

எண்ணற்க, செய்யற்க, பேசற்க, நாடற்க எனினும்
பாடல் இசை ஒத்திருக்கும்; அங்ஙனம் வேறு ஒன்றும் இசை
பாமல் சூழற்க என்று குறித்தது சூழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது.

சூழ்தல் குறிதவருமல் ஆழ்ந்து எண்ணுதல். சூழ்ச்சி என் னும் சொல் ஆட்சியால் அதன் காட்சியும் கருத்தும் காணலா சும். கெடுநினைவை ஒரு சிறிதும் எவ்வகையிலும் உள்ளலாகாது என்பதை உரைக் குறிப்பால் நன்கு உணர்த்தி யருளிஞர்.

நீ பிறர்க்குக் கேடு எண்ணின் உனக்கு அறக்கடவுள் கேடு எண்ணும் என்றது அவன் உள்ளம் திருந்தி உறுதிகாண வந்தது.

கேடு எண்ணுவது பாவம் ஆதலால் அதனை எண்ணுகின்ற வன் பாவி ஆகின்றான்; ஆகவே அவனிடத்திலிருந்து தருமம் நீங்கி விடுகின்றது. அந்த நீக்கம் அவனுக்கு நேரே கேடாகிறது.

உள்ளத்தில் கேடு சூழும்பொழுதே உயிரைவிட்டுத் தருமம் ழடிப் போகிறது; அது போகவே அவன் படுபாபியாய் அடு துயரங்களை அடைந்து ஒருங்கே இழிந்து ஒழிய நோக்கின்றான்.

தருமம் தூயது ஆதலால் தீயதைக் கண்டதும் மாயமாய் மறைந்து விடுகிறது. மனிதன் எண்ணிய கேடு தவறினும் தவறும்; தருமம் எண்ணியது தவறாது ஆதலால் அவனது அவல நிலை அறியின்றது. கேடு கருதியபோதே சூழ்கேடு மருவுகிறது.

நீய வாசனை யோசனையிலும் வீசலாகாது; வீசின் அது கெட்டிய வாசமாம் என்க. கெடுவான் கேடு நினைப்பான் என்னும் பழமொழியால் கேடு சூழ்வதால் வினையும் பிடை தெளிவாம்.

“கெட்டனர் வீரர் அம்மா! பிழைப்பரோ

கேடு சூழ்ந்தார்?”

(இராமா, சுந்தர, பொழில் 54)

கேடு சூழ்ந்தார் கெட்டு அழிவார் என இது உணர்த்தி யுள்ளது. உரையின் குறிப்புகள் ஊன்றி உரை வரியன.

“ஓடைவாள் நுதலினுளை ஒளிக்கலாம் உபாய முன்னி

நாடி மாரீசனார் ஓர் ஆடக நவ்வி யானார்;

வாடையாய்க் கூற்றினாரும் உருவினை மாற்றி வந்தார்;

கேடுசூழ்வார்க்கு வேண்டும் உருக்கொளக் கிடைத்தவன்றே,”

(இராமா, கார்கால, 60)

சீதைையை வஞ்சிக்கக் கருதி மாரீசன் ஒரு மாய மானாய் வந்தான். எமன் வாடையாய் வந்து இன்று என்னை வாட்டுகின் றான்; பிறர்க்குக் கேடு சூழ்வார்க்கு வேண்டிய உருவங்கள் கிடைத்ததுக் கொள்ளுகின்றன; என்னை இயற்கை வினோதம்! என இராமன் இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறான். கார்காலத்தில்

விசுகிற குளிர்ந்த வாடையைக் குறித்து வருந்திக்கூறியபடியிது. கேடுகுழ்வார் என்ற பதம் இதில் வந்துள்ளது. கேடுகுழ்ந்த மாரீசன் உடனே கெட்டழிந்தது இங்கே நன்கு சிந்திக்க நேர்ந்தது.

தீமை எண்ணுகிறவர் தரும விரோதிகளாய்த் தேவ கோபத் திற்கு ஆளாகின்றனர். அவ்வுண்மை நண்டு அறிய வந்தது.

அல்லவை செய்தார்க்கு அறம்கூற்ற மாமென்னும் பல்லவையேயார் சொல்லும் பழுதன்றே. [சிலப்பதிகாரம்

அல்லவை செய்வார்க்கு அறம்கூற்றம்.

(நான்மணிக்கடிகை, 84)

அல்லாத மாந்தர்க்கு அறம் கூற்றம். [மூதுரை, 27

தீவினையாளர் பாவிளாய்ப் பகைத்து நொந்து ஆவி அலமந்து துன்புறுவர் ஆதலால் அவர்க்கு அறம் கூற்றம் என நேர்ந்தது.

பிறர்க்குக் கேடு குழுகின்றவன் எவ்வகையிலும் இழிந்து விரைந்து அழிவான். இவ்வுண்மை முகன்பால் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம் .

முகன் என்பவன் ஓர் அசுரன். மாயைகள் பலவும் நேயமொடு பயின்றவன். கருதிய உருவங்களை எடுத்து அரியபல காரியங்களை ஆற்ற வல்லவன். துரியோதனன் இவனோடு உறவு கொண்டு உரிமையா யிருந்தான். அந்தக் கொடியவன் சதிபுரிந்து பாண்ட வர்களை அடவிக்கு ஒட்டிய பின் மீண்டும் அவர்களுக்கு இடர் இழைக்க எண்ணினான். ஐவருள் விசயன் தனியே பிரிந்து இமய மலைச்சாரலில் மவுனமாய்த் தவம் புரிந்திருந்தான் ஆதலால் அது பொழுது கரவாகச் சென்று அவனைக் கொன்று வரும்படி அத் தீயவன் இவனை ஏவினான். உடனே பன்றி வடிவம் கொண்டு இவன் விரைந்து சென்றான். தீயது செய்ய எண்ணி மாயமாய் வருகிற இவனது நிலைமையை அறிந்து இறைவன் இளமுறுவல் புரிந்து இறைவியிடம் உளமறிய உரைத்தான். “நல்லவனுக்கு அல்லல் புரியப் பொல்லாதவன் கள்ளமாய்ப் போகின்றான்; நாம் முன்னதாகவே சென்று அவ் வஞ்சனைக் கொன்று தொலைக்க வேண்டும்” என்று சொல்லிக் குன்றவில்லி ஓர் வென்றிவில்லை எடுத்து வேட வடிவம் கொண்டு வெளியே புறப்பட்டான். முழுமுதல் பரமன் அளிமீதார்ந்து அம்மையிடம் சொல்லிய அருள் மொழிகள் பொருள் பொதிந்து வந்தன. அயலே காணுக.

கேட்டிநீ சேவ்வாய்க் கிளிநிகர் மொழியாய்!

கிரீடியைத் துணைவர்க ளுடனே
காட்டிலே ஒதுக்கி இளைஞரும் தானும்
கடியவஞ்சனையினால் கவர்ந்த
நாட்டிலே வாழ்வோன் ஏவலால் மூக
நாமதானவன் இவன் தன்னைக்
கோட்டிலே கொலைசெய் ஏனமாய் வந்திக்
குன்றிடை இன்றுபுக் கனனால்.

(1)

மற்றவன் விரைவி னுடனமர் மலைந்து

வாசவன் மதலையை வதைத்து
மற்றவம் அகற்று முன்னமே விரைந்து
நாம்உயிர் கவருதல் வேண்டும்
கொற்றவன் மதலை கேட்டன வரங்கள்
கொடுத்தலும் வேண்டும் என்றெழுந்தான்
கற்றவர் வளைத்துத் திரிபுரம் எரித்தோன்
கற்றவர் கருத்தினால் காண்போன்.

(2)

இவ்வாறு நான் அருள் புரிந்து தேவியிடம் கூறி வேட
வழுவம் கொண்டு வேட்டை மேல் எழுந்தான். அம்மையும்
வேட்டிவாய் உடன் தொடர்ந்து வந்தான். கெட்டவனைத்
தொலைத்து கல்லவனுக்கு அருள் புரிய அவ் வல்லவன் துணை
யோடு தொடர்ந்து வந்த காட்டி அநிசய மாட்டியாய் யாவரும்
தடுசெய்ய கின்றது. நானது அருளாடல் தேசுடன் நிலையது.

ஓர்ஏனம் துணைத்தேதடி ஒளித்தருளும்
இருபாதத்து ஒருவன் அந்தப்
பேரர்ஏனம் துணைத்தேதடி கணங்களுடன்
புறப்பட்டான் புனங்கள் எல்லாம்
சீர்ஏனல் விளைகிரிக்குத் தேவதையாம்
குழவியையும் செங்கை ஏந்திப்
பார்ஏனை உலகனைத்தும் பரிவுடனே
நன்றாள் தன்பதிபின் வந்தாள்.

(1)

மூகதானவன் அவன்மேல் முந்தியுயிர்
கவருமெனும் சிந்தையான் அப்
பாகசா தனிதவம்செய் பாக்கிய
பூமியை நோக்கிப் பரிவினோடும்

ஏகசா பமும்வணக்கி ஏகினான்

ஏகுதலும் இலங்கு வெண்ணீற்று

ஆகனால் நோக்கப்பட்ட டணுகியதால்

அருந்தவன் மேல் அந்த ஏனம்.

(2)

அதிர்ந்துவரு கேழலைக்கண்டு அருந்தவத்தை

அழிக்குமென அஞ்சி நாளும்

உதிர்ந்தசரு குணவொழிய உணவிலான்

விரைவினில் தன் ஒருவில் வாங்கி

முதிர்ந்தசினத் துடன் எய்தான் முகம்புதை

அக்கணைக்கு முன்னே அண்டம்

பிதிர்ந்திடவில் நாண்எறிந்து வேடனதன்

அபராங்கம் பிளக்க எய்தான்.

(பாரதம்)

முகன் என்னும் அசுரன் அருச்சுன்னுக்குக் கேடுசூழ்ந்து வந்ததும், பரமன் வேட வடிவமாய்ப் பின்தொடர்ந்து அவனைக் கொன்று தொலைத்ததும் இங்கே கண்டு வியக்கின்றோம். இந்தப் பாசுரங்களில் அமைந்துள்ள சுவைகளைக் கூர்ந்து நுகர்வார் தெய்வத் திருவருளைத்தேர்ந்துஎவரும் இன்பம் ஆர்ந்து மகிழ்வார்.

ஏனம் = பன்றி. ஓர் ஏனம் என்றது திருமலை. அரிய ஏனமாய்த் தன் திருவடியைத் தேடிய திருமாலுக்கு ஒரு படியும் காட்டாமல் ஒளித்து நின்ற சிவபெருமான் இன்று ஒரு சிறிய பன்றியைத் தேடித் தன் அருமை மனைவியுடன் வெளியேறி வந்தான். அமரர்க்கு அரியனாய் நிற்கும் பரம்பொருள் அன்பர்க்கு எளியனாய் வந்து அருள் புரிவான் என்னும் கருணை நீர்மை இங்கே காண வந்தது. முகன் பிறர்க்குக் கேடு எண்ணினான்; உடனே தெய்வம் அவனுக்குக் கேடு எண்ணியது; அதனால் அல்லல் மூண்டது; ஆண்டே அவன் மாண்டு மடிந்தான். மறந்தும் பிறன் கேடு சூழலாகாத; சூழின் அவனுக்கு அறக் கடவுள் உடனே கேடு சூழும்; அவன் கெட்டே அழிவான் என்பதை உலகம் இவன்பால் நன்கு உணர்ந்து நின்றது.

நஞ்சு குடித்தான்போல் நாசம் அடைகின்றான்

நெஞ்சுத் தேண்ணின் நினை.

கேடு நினைவான் கெட்டே அழிவான்.

205. உற்ற வறுமை ஒழிக்கவொரு தீதுசெய்தேன்
குற்றமுற்றான் கூலன் குமரேசா—முற்றும்
இலனென்று தீயவை செய்யற்க செய்யின்
இலனாகும் மற்றும் பெயர்த்து. (ரு)

இ-ள்.

குமரேசா! தன் வறுமையை ஒழிக்கக் கருதி இழிதொழில் செய்த கூலன் பின் ஏன் அழிதயர் அடைந்தான்? எனின், இலன் என்று தீயவை செய்யற்க; செய்யின் மற்றும் பெயர்த்து இலன் ஆகும் என்க. இன்மை ஒழிய வழி நன்மையறுவதே.

வறியன் என்று மறுகித் தீமைகளைச் செய்யாதே; செய்தாயேல் மேலும் கொடிய வறியனாய் நீ இழிந்த படநேர்வாய்.

உலக வாழ்க்கைக்குப் பொருள் உறுதியாய்த் தேவை. அது இல்லையானால் வாழ்வு அல்லலாம். ஆகவே களவு வஞ்சம் பொய் முதலிய தீய வழிகளில் இழிந்த மனிதன் மருளையிப் பொருளை அடையத் துணிவன். அவ்வாறு செய்யலாகாது; அதனால் சிறுமையும் தன்பமும் வறுமையுமே வரும் என வறுமையாளனை நோக்கித் தேவர் இவ்வாறு செவ்வையாய் அறிவு கூறியுள்ளார்.

இலன் இரண்டனுள் முன்னது தன்மை ஒருமை. பொருள் இல்லாதவன் தனது வறிய நிலையைத் தனக்குள்ளேயே கருதிய படியாய் இது மருவியுளது. பின்னது படர்க்கை ஒருமை.

நல்ல வழியில் முயன்று பொருளைத் தேடுவதே வறுமையை நீக்க வழியாம்; நேர்மையான அந்த நெறியைவிட்டு கிலகித் தீய வழியில் இறங்கினால் எவ்வழியும் வெவ்விய தன்பமேயாம்.

தன்பமும் வறுமையும் தீவினையின் பலன்களே; முன்பிறப்பில் தீமை செய்தவரே பின் பிறப்பில் அல்லல் வாழ்க்கையாய் அலமந்து உழல்கின்றார். அன்று நன்மை செய்தவரே இன்று இன்பமாய் வாழ்கின்றார். பருவத்தில் கிதைத்துப் பயிர் செய்தவன் அதன் இனிய விளைவை உண்டு மகிழ்கின்றான்; அவ்வாறு செய்யாதவன் எவ்வழியும் வறியனாய்த் தன்புறுகின்றான்.

உய்த்தொன்றி ஏர்தந்து உழவுமுது ஆற்றவும்
வித்தினறிப் பைங்கூழ் விளைக்குறல் என்ஒக்கும்?
மெய்த்தவம் இல்லான் பொருளொடு போகங்கட்கு
எய்த்துழந் தேதான் இடர்ப்படு மர்தே. (வளையாபதி)

நெல்லை விதைத்தவன் நல்ல உணவை உண்கிறான்; அங்ங
னம் விதையாதவன் யாதும் இல்லாதவனாய் அல்லலடைகிறான்;
அதபோல் முன்னம் நல்வினை செய்தவரே செல்வராய்ச் சிறந்து
வாழ்கிறார்; அது புரியாமல் தீவினைசெய்தவர் வறியராய்வாடுகின்
றனர். இருவினைகளின்பலன்களையும் இது இனி துவிளக்கியுள்ளது.

புத்தியோடு முத்திதரும் புண்ணியத்தால் அன்றியே
மத்தமிசு பாவத்தால் வாழ்வாமோ---வித்துபயிர்
தாயாகி யேவளர்க்கும் தண்புனலால் அல்லாது
தீயால் வளருமோ செப்பு. நீதிசாரம், 57.

இனிய சுகவாழ்வு புண்ணியத்தால் உண்டாம்; பாவத்தால்
துன்பமே யாம்; நல்ல பயிர் தண்ணீரால் வளருமே அன்றித்
தீயால் வளராது; அதபோல் உயிர் நல்வினையால் செழித்து
வாழுமே அன்றித் தீவினையால் வாழாது என்னும் இது ஈண்டு
நுனித்து உணர வரியது. உவமைக் குறிப்பை ஊன்றி நோக்குக.

தீய செயல் நோகையே வினைக்கும்; வறுமை முதலிய துயரங்
கள் அதனால் பெருகிவரும். வறுமை மருவினால் பொறுமையா
யிரு; ஆனவரையும் நல்ல வகையில் முயற்சி செய்; அது உயர்ச்சி
யாம். அந்த உயர்ந்த வழியை விட்டு விலகினால் இழிந்த துயரே.

இல்லாமையை நீக்கக் கருதிப் பொல்லாத தீமையைச் செய்
யத் துணிவது நஞ்சை உண்டு துன்பம் உறுகின்றவன் மேலும்
அதைத் தின்னச் செல்வது போல் இன்னலான மடமையாம்.

முன் செய்த தீவினையால் வறியன் என நோர்ந்தாய்; பின்
னும் அதைச் செய்தால் கள்ளன் பொய்யன் வஞ்சன் தீயன்
என்று வகையாய் எள்ளப்படுவாய். வறுமையோடு இந்தச் சிறு
மைகளும் நேரும் ஆதலால் தீயதை யாண்டும் தீண்டலாகாது.

முறையான முயற்சியால் அன்றிக் களவு முதலிய தீவினை
களால் பொருள் செய்து தனது வறுமையை ஒருவன் நீக்க
முயல்வது மூடமருளே. தீமை ஒழிந்த அளவே சேமம் விளைந்து
வரும். தீயசெயலைத் தீய விடமாக் கருதி விலகி உறுதி பெறுக.

தீவினை செய்பவன் நோவினையே நுகர நோர்கிறான். ஏழை
என்று பிறனை எளிதா நினைந்து இடர்செய்யலாகாது; செய்தால்
நீயும் ஏழையா யிழிவாய் எனவும் ஒரு பொருள் இதில் மறைவா
யுளது. தீயது எவ்வழியும் நோயே; அதனை யாதும் அணுகாதே.

இன்மையுறினும் புன்மை புரியலாகாத. புரிந்தால் புலையான துயரங்களேயாம். இது கூலன்பால் சாலவும் தெரிய வந்தது.

ச ரி த ம்.

இவன் அவந்தி நகரில் இருந்தவன். வேதியர் மரபினன். மறையவனாய்ப் பிறந்திருந்தும் முறையான வழிகளில் பழகாமல் முழு மூடமாய்த் திரிந்து வந்தான். அதனால் வறுமை வாழ்வில் சிறுமை அடைய நேர்ந்தான். அதனை நீக்க மூண்டான்; நெறி கேடுகளில் நீண்டான். பொருளாசையால் மருளா யிழிந்து எவ்வழியும் வெவ்வினைகளை விழைந்து புரிந்தான். ஆலயங்களில் புகுந்து அரிய தெய்வத் திரவியங்களைக் கவர்ந்துச் சிறு விகை ளுக்கு விற்புத் தீமைகளை வினைத்து வந்தமையால் யாவரும் இவனை எள்ளி இகழ்ந்து வந்தார். வறியன் என்ற சிறுமையோடு திருடன் தீயவன் என இழிபழிகளையும் அடைந்தான்: அழிதய ரோடு ஒழிந்தான். விரிவைக் காசிமான்மியத்தில் காண்க.

"செல்லா வாழ்க்கையில் சிறுமை அடைந்தான்
பொல்லா வழிகளில் புலையாய் அலைந்தான்
வேதியன் ஆவியும் வேத்தியல் தெரியான்
தீத்தொழில் புரிந்து தீயன் ஆயினான்
கூலன் திருடன் கொடியன் என்று
நூலம் பழிக்க னைந்து
காலன் வதைக்கக் கழிந்து மறைந்தான்."

இதனால் இவனது இயலும் செயலும் இழிவும் அழிவும் அறியலாம். இவன் என்று தீயவை செய்யலாகாத; செய் தால் இழிவான பழிதயர்கள் விளையும்; யாண்டும் அழி கேடுக ளேயாம் என்பதை இவன் விழிதெரிய நன்கு விளக்கி நின்றான்.

இன்மை யுறினும் இளிவன்று; தீமைசெயின்
புன்மை துயரம் புலை

தீ த யா த ம் பு ரி யாதே.

200. கூடியமான் கொன்ற கொடுத்தீதால் பாண்டுமன்னன்
கூடியேன் மாண்டான் குமரேசா—நீடிநின்று
தீப்பால தான்பிறர்கட் செய்யற்க நோய்ப்பால
தன்னை யடல்வேண்டா தான். (சு)

இ-ள்.

குமரேசா! தன் பிணையோடு கூடிநின்ற மாணக் கொன்ற

தீமையால் பாண்டு மன்னன் ஏன் மூண்ட துயரோடு மாண்டான்? எனின், நோய்ப்பால தன்னை அடல் வேண்டாதான் தீப்பால பிறர்கண் தான் செய்யற்க என்க.

துன்பங்கள் வந்து தன்னை வருத்தாமல் இருக்க விரும்பு கின்றவன் தீய செயல்களைப் பிறரிடம் தான் செய்யலாகாது.

உயிரைத் துயர் உறுத்தி நையச் செய்வது நோய் என வந்தது. அல்லலான அந்நோய் பலவகை நிலைகளில் மருவியுள்ளது. அந்த வகைகள் யாவும் தொகையாய்த் தெரிய நோய்ப்பால என்றார். பால = பகுதிகள். நோய் ஒழியும் வழி நோக்கி யறிக.

உடல் நோய், உளநோய், உயிர்நோய் என இம் மூன்று வகையுள் நோய்ப்பால யாவும் அடங்கியிருக்கின்றன. சூலை ஈளை வாதம் சூட்டம் காசம் என உடல்நோய்கள் பலநூறு வகையில் பரவியுள்ளன. கவலை அச்சம் திகில் முதலாக மன நோய்கள் மருவி யிருக்கின்றன இழிபிறவிகளில் அழுந்தி அழி துயரங்களை நுகர்ந்து உழல்வன உயிர் நோய்களாய் நிற்கின்றன.

இன்னவாறான துன்பங்கள் தன்னைத் தீண்டாமல் இருக்க வேண்டுமானால் தீவினைகளை அவன் யாண்டும் தீண்டலாகாது. கொடிய துயரங்களுக்கு மூலகாரணம் தீயசெயல்களே. அவை ஒழிந்த அளவு துயர்கள் ஒழிந்து போகின்றன. ஒழியாவழி எவ்வழியும் அழி துயர்களே யாம். நீச நஞ்சு நாசமே தரும்.

அடல் என்றது தீவினையின் விளைவான நோய்கள் திரண்டு வந்து உடல் உயிர்களை அடுத்து வதைக்கும் மிடல் தெரிய.

பிறவுயிர்கள் நொந்து வருந்தும்படி செய்வதே தீவினை என நோர்ந்தது. அந்தத் தீமையைச் செய்தவன் எவனோ அவன் அந்நோய்களை எல்லாம் அடைந்து நொந்து அனுபவிக்க நோர்கின்றான். வினையின் பயன் விதியின் நியமமாய் யாண்டும் மேவியுளது.

தாந்தாமுன் செய்தவினை தாமே அனுபவிப்பார்
பூந்தா மரையோன் பொறிவழியே—வேந்தே
ஒறுத்தாரை என்செயலாம் ஊர்எல்லாம் ஒன்ற
வெறுத்தாலும் போமோ விதி. (நல்வழி, 30)

செய்த வினை அனுபவித்தே தீரும்; யாரும் அதனைத் தப்ப முடியாது என ஒளவையார் இவ்வாறு செவ்வையா விளக்கி யிருக்கிறார். விதியின் விளைவுகள் தெளிவாய் விழி தெரிய வந்தன.

தீப்பால என்றது தீமைகள் பலவகை நிலைகளிலுள்ளமை கருதி. நல்ல நெறிகளைவிட்டு விலகிய பொல்லாத புலைகள் தீப்பால என நோர்ந்தது மனிதனுடைய மனம் வாக்கு காயங்களிலிருந்து வினைகள் நிகழுகின்றன அவை நல்லவையாயின் நல்வினை; தீயவை ஆனால் தீவினை. நல்லது இன்பமாம்; தீயது துன்பமே தரும் யாரும் விரும்பாத துன்பத்தைத் தீவினை வலிந்து ஊட்டும். அந்த அல்லலை வினையாமல் நல்லது புரிக.

களவு கொலை பிறனில் விழைவு பொய் முதலியன தீவினை களாம்; இவற்றைச் செய்தவர் இழிபிறவிகளாய் அழிதூயர்களை அடைவர். தீப்பால செய்து நோய்ப்பால எய்தி அழியாமல் உய்தி பெறுவதே மேலான நல்ல உணர்வின் பயனாம்.

தீய வினைகளை விலகி நல்ல வழிகளில் பழகி உயருக.

ஒருவன் செய்த தீவினை செய்தபடியே அவனை எய்தி வருத்துகிறது. இது பாண்டு மன்னன்பால் மூண்டு தின்றது.

ச ரி த ம .

சந்திரகுல வேந்தனை இவன் குந்தி, மத்திரை என்னும் இரண்டு அரசினங்குமரிகளை மணந்து இனிய சுகபோகமாய் உவந்து வாழ்ந்து வந்தான். ஒரு முறை உல்லாச வாசமாய் இவன் இமயச்சாரலை அடைந்தான். அங்கே கிந்தமன் என்னும் கந்தருவன் தனது மனைவியுடன் வந்திருந்தான். வசந்தகால வசதிகள் எங்கணும் வளமாய் மிகுந்திருந்தன. கந்தருவர் காம ஞானிகள் ஆகலால் அந்த இருவரும் கலையும் பிணையுமாய் உருவம் மாறிக் கலந்து மகிழ்ந்து வந்தார். கலவி நிலையில் களித்து வருங் கால் ஒருநாள் அக் கலைமாலை இத் தலைமகன் கண்டான். மான் என்று கருதி அம்பு ஒன்று எய்தான். இவன் ஏவிய பாணம் பாயவே அவன் மாய நோர்ந்தான். மாண்டு விழவும் பழைய வுருவில் மீண்டு தோன்றி வானில் நேரே தின்று, “பாண்டு மன்னா! நண்டு நீ கொடிய பாவம் செய்தாய்! கலவியில் சுகித்துக் களித் திருந்த என்னை நீ புலையாய்க் கொலை புரிந்தாய்! ஆகவே இத் தீவினையால் நீயும் என்போல் சாவாய்!” என்று சபித்துவிட்டு அவன் மறைந்து போனான். அந்தப் பிணையும் இறந்துபோயது. பிழையாய் நோர்ந்த இத் தீமையை எண்ணி எண்ணிப் பாண்டு பெரிதும் வருந்தினான் யாண்டும் பரிவாய் மறுகி யுணர்ந்தான்.

எண்ணுற்ற சூரன் இகல்மத்திர ராசன் என்ன
மண்ணுற்ற சீர்த்தி வயமன்னர் மகளி ரோடும்
கண்ணுற்ற கானில் வினையாடல் கருதி அம்பொன்
விண்ணுற்ற சாரல் இமயப்புற மேவினானே. (1)

பொன்னங் கழலான் எதிர் அவ்விடைப் போகம் வேட்டு
மன்னும் கலையும் பிணைமானும் மகிழ்ச்சி கூர
மின்னும் கணையால் இவன்எய்திட வீழ்ந்த போதில்
முன்னின்றது அந்த வுயிர்வந்தொர் முனிவன் ஆகி, [2]

நாரிக்கு ஒருகூ றரனார்முதல் நல்க எய்த
வேரிக் கணையால் மிகநொந்துழி வேடமாறிப்
பூரித்த காம நலம்எய்து பொழுது நின்கைச்
சோரிக் கணையால் அறையுண்டுகிர் சோர்ந்து வீழ்ந்தேன்.

என்போல இன்பத் திடைநீயும் இறத்தி என்ன
அன்போடு இறந்தான் முதற்கிந்தமன் ஆன பேரோன்
தன்போல் மகிழ்நன் உடனேசெந் தழலின் எய்திப்
பின்போ யினள்மென் பிணையான அப் பேதை தானும். [4]

[பாரதம், சம்பவம்]

நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இவை வரைந்து காட்டியுள்
ளான. காட்சிகள் கருதிக் காண வுரியன. “கலவி நிலையில் நீ
சாவாய்” என்று சாபம் நேர்ந்தமையால் அதில் விவேகமாய்
இவன் விலகியிருந்தான். அழகிய மனைவியர் இருவர் அருகிருந்
தும் உயிரழிவின் நினைவு விழைவு நீங்கி இவனை வாழ்ந்துவரும்படி
செய்தது காதலும் நோதலும் சாதலும் சோதனையின் வேதனை
களாய் விரிந்து வந்தன. திங்கள் பல கழிந்தன. வசந்த காலம்
வந்தது. இனைய மனைவியோடு ஒரு குளிர் பூம்பொழிலில் தங்கி
யிருந்தான். அங்கே இனிய பல காட்சிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்து
உல்லாசமாய் வாழ்ந்து வந்தான். உருவச்செவ்வி கனிந்துசுரந்து
பருவமங்கையாய் அருகேயிருந்த மனைவியை மருவி மகிழ விரைந்
தான். காமஆசை கடுகி எழுந்தமையால் சாப நிலையை மறந்
தான். உரிய மனைவியைப் பிரியமாய்க் கலந்து களித்தான்.
உடனே இறந்துபோனான். மனைவி மறுகி அழுதாள். பிரிவாற்றா
மல் அவளும் மாண்டு மடிந்தாள். தான்செய்த வினையின்படியே
இவன் மடிந்து முடிந்தான். இவனது முடிவு வினை வினைவை
விளக்கி கின்றது தீப்பால பிறர்பால் செய்யின் நோய்ப்பால
தன்னை அடும் என்பதை இம் மன்னன் மாய்ந்து காட்டினான்.

அல்லல் அணுகாமல் ஆக்கம் உறவேண்டின்
நல்லதே செய்க நயந்து

தீது செய்யாமல் நன்மையாய் வாழுக.

207. கொன்றான்முன் சங்கமனைக் கோவலனாய் வந்தபின்பும்
குன்றியேன் மாய்ந்தான் குமரேசா—என்றும்
எனைப்பகை யுற்றாரும் உய்வர் வினைப்பகை
வீயாது பின்சென் றதும். (எ)

இ—ள்.

குமரேசா! சங்கமனைக் கொன்ற பரதன் கோவலனாய்ப்
பிறந்த பின்பும் ஏன் கொழையுண்டு மாண்டான்? எனின், எனைப்
பகை உற்றாரும் உய்வர்; வினைப்பகை வீயாது பின் சென்று
அதும் என்க. தீவினை வீவினையாய் அடுவது விழி தெரிய வந்தது.

எத்தகைய கொடிய பகைகளை உற்றவரும் தப்பி வாழ்வர்;
தீவினை ஆகிய பகை நீங்காமல் பின்தொடர்ந்த கொல்லும்.

பகை உறவு என மனித வாழ்வில் ஒருவகைகள் உள்.
உறவேவர் இடம் புரிபவர். பகைவர் இடர் செய்பவர். எவ்வழி
யும் அல்லல்களே புரிவின்ற தீய பகைவரினும் தீவினை கொடி
யது. அந்த உண்மையை நுண்மையா உணர்ந்து நன்மை
அடைய நண்டு அதனை இணைத்து இவ்வாறு உணர்த்தியுள்ளார்.

எனைப்பகை என்றது பகை வகைகளை எல்லாம் தொகையாத்
திரட்டி கேடு எண்ணியுணர வந்தது. அளவிலும் வலிமையிலும்
நடுமையிலும் கொடுமையிலும் கொடுமை தோய்ந்துள்ள பகை
களை எல்லாம் கினைத்து கொள்ள வேர்ந்தது. எத்தனை வலியுடைய
பகைவரானதும் அத்தனையும் தத்திக் கடந்த இனிது வாழலாம்;
தீவினை அணுஅணுவே ஆயினும் அதனை யாதும் கடக்கமுடியாது.

பகைவர் புறத்தே கின்று காலம் இடம் நோக்கித் துணைவலி
கூட்டி எதிரி தளர்ந்திருக்கும் சமையம் பார்த்தே துயர் செய்ய
வேர்வர். அவருடைய குழ்ச்சிகளை முன் எச்சரிக்கையாய்
அறிந்து விரைந்து சாதரிய சாகசமாய் நடந்துகொண்டால் அவர்
புரிந்து வரும் கேடுகளுக்கு எப்படியும் தப்பிக் கொள்ளலாம்.
அவ்வாறு தப்ப முடியாது போயினும் அக்கேடுகள் பொருள்
அளவில் ஒழிந்து போம்; மீறினால் உடல் அளவில் ஒழியும்.

தீவினையோ வெளியே யாருக்கும் தெரியாமல் உள்ளே
மருவி கின்று உயிரை வாட்டி வதைக்கும்; கூடியிருந்த உடலை
கிட்டி ஓடிப் போனாலும் விடாமல் பின்தொடர்ந்த உயிர் புகுந்த
இடம் எல்லாம் உடன் புகுந்து உக்கிரமாய் உருத்து வருத்தும்.

அடும் என்ற வினைச் சொல் மிகவும் கொடுமையானது. சுடு தீயின் செயல் இதில் தொனித்துள்ளது. உயிரை அடுத்த ஒட்டி நின்று சுட்டு எரிக்கும் என வினையின் கொலையும் நிலையும் தெரிய நின்றது. கொடிய வேதனை நெடிய தீயாயுள்ளது.

வீயாது = நீங்காமல். வீதல் = அழிதல்; கெடுதல்; ஒழிதல்.

வீயாத நிலை உயிருக்கு உண்டு ஆதலால் அதனை அடுகின்ற தீவினையும் வீயாததாய் ஒயாததாயரை யாண்டும் யாதும் ஒழியாமல் செய்துவரும். தீது ஒழியின் யாதொரு துயரும் இல்லை.

வீயாது நின்ற உயிர். (புறம், 363)

வீயாச் சிறப்பின். (புறம், 15)

வீயாத் திருவின் விழுக்குடி. (சிலப்பதிகாரம், 23)

✓வீயாத பெருமையை. (இராமா, விராத 54)

வீயுடம்பு (நீலகேசி, 309)

இவற்றுள் வீயாமை விளக்கியுள்ளமை காண்க.

உற்ற உடம்பு ஒழியினும் உயிரை விடாமல் தொடர்ந்து போய்த் தீவினை தயர் உறுத்தி வருத்தம். ஒரு பிறவியில் செய்த தீமை மறு பிறவிகளிலும் மாறாமல் வதைத்த வரும் என்றதனால் அதன் வீதும் சிறலும் வெய்ய திறலும் தெரிய நின்றன.

உயிர்புகும் சட்டகம் உழிதொறும் உழிதொறும்
பழவினை புகுந்த பாடகம். (கல்லாடம், 11)

ஊழ்வினை உருத்துவந்து ஊட்டும் (சிலப்பதிகாரம், பதி 57)

ஒளிப்பினும் ஊழ்வினை ஊட்டாது கழியாது.

(இறையனார், 2)

வினை எறியாது விடாதேதகாண். (கலி, 149)

உறற்பால நீக்கல் உறுவர்க்கும் ஆகா. (நாலடி, 104)

உறற்பால யார்க்கும் உறும். [பழமொழி, 15]

வினைப்பகை வீயாமல் உயிரை அடும்என் இவை உணர்த்தியுள்ளன. பொருட் குறிப்புகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளுக.

வினைப்பகை இறைவன் நீயே. (மேருமந்தரம்)

வினைப்பகையை வென்று அருள்பவன் இறைவனே என

இது குறித்தளது. வினையின் வல்லமை இசனால்கிளங்கி நின்றது.

அல்லித்தாள் அற்றபோதும் அருதநூலதனைப் போலத் தொல்லைத்தம் உடம்புநீங்கத் தீவினை தொடர்ந்துநீங்காப் புல்லிக்கொண்டு உயிரைச் சூழ்ந்து புக்குழிப்புக்குப் பின்நின்று எல்லையில் துன்ப வெந்திச் சுட்டெரித்திடுமகள் அன்றே.

(சீவக, முத்தி 278)

தீவினை உயிர்வுக்குழிப்புக்கு அதனைச் சுட்டு எரித்திடும் என இது குறித்துள்ளது. இந்தத் திருக்குறளுக்கு ஒரு விருத்தியுரை போல் விரிந்து வந்திருத்தலை இதில் நுனித்த உணர்ந்து கொள்கிறோம். பொருள் நயங்களும் தொனிகளும் உண்மையை உரிமையோடு விளக்கி வினையின் தன்மையைநன்கு துலக்கிநிற்கின்றன.

பாயபல் பகைக்கும் தப்பிப் பாரிடை உய்யலாகும்
மேய்எக் கதிசென்றாலும் விளிதராது ஊங்கு சென்றே
ஆயநன் றனைத்தும் கொன்றங்கு அருந்துயர் பலவும் நல்கும்
தீயவல் வினையின் யாதும் செய்யற்க ஏம கண்டா.

(விநாயக, அரசியல் 36)

வேறு எப் பகைக்கும் தப்பி உய்யலாம்; தீவினைக்குத் தப்ப முடியாது; எங்கே போனாலும் உயிரைவிடாமல் பின்தொடர்ந்து கொல்லும்; பொல்லாத அதனை யாண்டும் செய்யாதே எனத் தன் மகனுக்கு ஒரு மன்னன் இன்னவாறு அறிவு கூறியுள்ளான்.

செய்த தீவினை செய்தவனை எவ்வழியும் விடாது; எனனும் அதனை அனுபவியாமல் எவ்வகையிலும் யாதும் விலக முடியாது.

“அவச்யம் அநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்மசுபாசுபம்
நாபுத்தம் க்ரீயதே கர்ம கல்பகோடி சதைரபி.”

தாம் செய்த நல்வினை தீவினை ஆகிய இருவினைப் பயன்களையும் எனரும் அனுபவித்தே தீரவேண்டும்; நூறுகோடி கற்பகாலம் கழிந்தாலும் அவை அனுபவியாமல் தீரா என்னும் இது இங்கே உன்னி உணர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்க வரியது.

தானே புரிவினையால் சாரும் இருபயனும்
தானே அனுபவித்தல் தப்பாது---தானாறு
கோடி கற்பம் சென்றாலும் கோதையே செய்தவினை
நாடிநிற்கும் என்றார் நயந்து. (நீதிசாரம்)

எவ்வளவு காலமானாலும் தம் பலன்களை வினைகள் ஊட்டி விடும்; அவற்றை அனுபவியாமல் யாரும் தப்ப முடியாது என ஒளவையார் இவ்வாறு வினைவினைவுகளைச் செவ்வையாய் விளக்கி யிருக்கிறார். விதியின் ஊட்டை விதியும் மாற்ற முடியாது.

ஒழிகென ஒழியாது ஊட்டும் வல்வினை
இட்டவித்தின எதிர்வந்து எய்தி
ஒட்டிய காலே ஒழிக்கவும் ஒண்ணு. (சிலப்பதிகாரம், 10)

தன் பலனை வினை ஊட்டியே தீரும்; அதனை விலக்க எவராலும் இயலாது என அதன்வன்மையை வியாதிது துலக்கியுள்ளது.

No man of woman born,
Coward or brave, can shun his destiny. (Iliad, 6)

வீரனோ கோழியோ இம் மண்ணுலகில் பெண் வயிற்றில் பிறந்த மனிதன் எவனும் தன் விதியை அனுபவியாமல் தப்ப முடியாது என கிரீஸ் தேசத்து மகா கவி ஆகிய ஹோமர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். விதியின் வியதி வியத்தகு நிலையது.

பொல்லாத செயல் வல்வினையாய் நீண்டு மூண்டு என்றும் அல்லல்களை வினைக்கும்; அதனை யாதும் யாண்டும் செய்யாதே.

செய்த தீவினை எவ்வகையிலும் நீங்காமல் வெய்ய துயரை வினைத்து வருத்தும். இது பாதன்பால் நேரே அறிய நின்றது.

ச ரி த ம் .

இவன் கலிங்க நாட்டிலே சிங்கபுரம் என்னும் ஊரில் இருந்தவன். அந்த நாட்டு அரசன் பெயர் வசு. அவனுக்கு இனிய ஞாய் இவன் காரிய விசாரணைகள் செய்து வந்தான். அந்த அரசனுக்கும் கலிங்கபுரத்து மன்னனுக்கும் பகை மூண்டிருந்தது. உரிய தாயாதிகளா யிருந்தும் இருவரும் பெரிய பகையாளிகளாய்ப் பெருகி நின்றனர். அந்நிலையில் சங்கமன் என்னும் ஒரு வணிகன் கபிலபுரத்திலிருந்து வந்து சிங்கபுரத்தில் தங்கி வாணிகம் புரிந்து வந்தான். வியாபாரம் நன்கு நடந்து வந்தது. புதிதாய் வந்தவன் அதிக விரைவில் மிகுந்த பொருள் ஈட்டி வருவதை இவன் அறிந்தான். பொருமை கொண்டான். அரசனிடம் வந்து கோள் மூட்டினான்: “எதிரியின் நகரிலிருந்து இங்கு வணிகன் போல் வந்துள்ளவன் வஞ்சகக் கள்வன்; உளவறிய நேர்ந்த ஒற்றன்; இவனை ஒன்றில் அழித்து ஒழியாவிடின் எல்லையில்லாத

அல்லல்கள் நேர்ந்துவிடும்” என்று வசமாய்ச் சொல்லினான். அந்தச் சொல்லை அரசன் நம்பினான். அவ்வாறே செய்து முடித்தான். வணிகன் கொலையுண்டு மாண்டதை அவனுடைய மனைவி அறிந்தாள்; மறுகித் துடித்தாள்; உருகி அழுதாள்; உயிரும் போயது. இவன் புரிந்த பழிச்செயலைத் தெரிந்து எல்லாரும் இவனைப் பழித்து இகழ்ந்தார். உரிய செல்வங்கள் எல்லாம் இழந்து அல்லலடைந்து இவன் இறந்தான். அன்ற அங்கு இறந்த இந்தப் பரதனே பின்பு காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் கோவலனாய்ப் பிறந்தான். முன்பு சில தருமங்கள் செய்திருந்தமையால் செல்வக் குடியில் தோன்றினான். அதையும் ஒல்லையில் இழந்து வறியனாய் அல்லலுழந்து மனைவியோடு மதுரையை அடைந்தான். இங்கே ஒரு பொற்கொல்லன் மூட்டிய கோளால் கொலையுண்டு மாண்டான். தான் முன்னம் செய்த தீய செயலின்படியே மாய நேர்ந்தான். வினைப் பகை வீயாது பின்சென்று அடும் என்பதை இவனால் உலகம் நன்கு தெரிந்தது. பழவினையால் தனது கணவனுக்கு நேர்ந்த இழவுகளைத் தெய்வம் கூறியபடியே கண்ணகி மணிமேகலைக்குத் தெளிவுறுத்தியுள்ளாள். அயலே காண்க.

“காசில் பூம்பொழில் கலிங்கநன் னாட்டுத்
தாய மன்னவர் வசவும குமரனும்
சிங்க புரமும் செழுவீரக் கடுகையும
அங்கு ஆள் இனரேரர் அடற்செரு வுறுநாள்
முவிரு காவதம் முன்னுநர் இனறி
யாவரும் வழங்குர இடத்தில் பொருள்வேட்டுப்
பல்கலன் கொண்டு பலரநியாமல்
எல்வளை யாளோடு அரிபுரம் எய்திப்
பண்டக் கலம்பகர் சங்கமன் தன்னைக்
கண்டனர் கூறத் தையல்கின் கணவன்
பார்த்திபன் தொழில் செய்யும் பரதன் என்னும்
தீத்தொழி லாளன் தெற்றெனப் பற்றி
ஒற்றன் இவன்என உரைத்து மன்னற்குக்
குற்றமிலோனைக் கொலைபுரிந் திட்டனன்;
ஆங்கவன்மனைவி அழுதன்ள் அரற்றி
ஏங்குமெய் பெயர்ப்போள் இறுவரை ஏறி
இட்டசாபம் கட்டிய தாகும்
உம்மை வினைவந்து உருத்தல் ஒழியாதெனும்
மெய்ம்மைக் கிளவி விளம்பி” [மணிமேகலை, 26]

தீவினை வீயாது பின்சென்று வெந்துயர் செய்து கொள்ளுள்ளதை இதில் அறிந்து கொள்ளுகிறோம். பரதன் கோள் மூட்டிச் சங்கமனைக் கொன்றான்; அந்தப் பிறவியில் அவலமாய் இறந்தான்; மறுபிறவியை அடைந்தான்; கோவலன் என்னும் பெயரோடு எழுந்தான். தீவினை இவனைத் தொடர்ந்து அடர்ந்து வந்தது; முடிவில் ஒரு கொல்லன் கோள்மூட்டினான்; கொலையுண்டு இறந்தான். தான் முன்னம் மூட்டிக் கொன்ற படியே இவன் முடிந்த மடிந்தான். வினைப்பகை விடாமல் தொடர்ந்து பின்சென்று அடர்ந்து கொள்ளுள்ளதை வியந்து காண்கின்றோம்.

கோள்மூட்டிச் சங்கமனைக் கொல்லித்தான் கோளாலே வாள்மூட்டிக் கோவலனும் மாண்டானே—நாள்நீட்டிச் சென்றாலும் தீவினை தான் செய்தவனைச் சேர்ந்துகொல்லும் ஒன்றாதே தீமை ஒழி.

கூற்றம் கடந்து குதிக்கலாம் தீவினையின்
ஆற்றல் கடத்தல் அரிது.

வீயா வினைபை வினையாது ஒழிக.

208 பண்டுயர்ந்த காளமுனி பாண்டவர்பால் செய்தீதால்
கொண்டானேன் கேடு குமரேசா—மண்டுகின்ற
தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழறன்னை
வீயா தடியுறைந் தற்று. (அ)

இ-ள்

குமரேசா! பாண்டவரிடம் கொடிய தீமை செய்த காளமுனி ஏன் உடனே மாண்டு மடிந்தான்? எனின், தீயவை செய்தார் கெடுதல் நிழல் தன்னை வீயாது அடியுறைந்தற்று என்க.

ஒருவன் நிழல் விடாமல் தொடர்ந்து அவன் அடியில் வந்து தங்குவதுபோல் தீவினைகளைச் செய்தவர் தப்பாமல் கெடுவர்.

நல்லவையே செய்; தீயவை செய்யாதே; அவை எவ்வழியும் இன்பம் பயக்கும்; இவை யாண்டும் துன்பமே விளைக்கும். தன்னைச் செய்தவனைத் தீவினை விடாமல் தொடர்ந்து வெய்ய துயரமாய் வதைக்கும். அவ்வண்ணமையைத் தெளிவாக விளக்கு தற்கு ஓர் அனுபவமான உவமையை இதில் கொடுத்திருக்கிறார்.

ஒப்பின் குறிப்பு நுட்பம் மிகவுடையது.

ஒருவனுடைய உடல் நிழல் அதனைவிடாமல் தொடர்கிறது காலை மாலைகளில் நீண்டு தோன்றினும் உச்சி வேளையில் அவன் காலடியிலே அடங்கி நிற்கிறது. தீவினையும் இன்னவாறே உயிரைத் தொடர்ந்து நின்று உரிய பொழுதில் துயரை ஊட்டிவிடுகிறது. நிழல் உடலைத் தொடர்தல்போல் வினை உயிரைத் தொடர்கிறது. செய்த துயர் செய்த உயிரைச் சேர்ந்து கொல்லுகிறது.

தீவினையை மனிதன் செய்த போகே தன் உயிரை வெய்ய துயரில் அவன் வீழ்த்தி விடுகிறான். தனக்கு வருகிற கேட்டை உணராமல் பிடைகளை விளைத்துப் பேதையாய் இழிகிறான் தீய செயல் பிற உயிர்களை வருந்தச் செய்தலால் அதனைச் செய்தவன் அவ்வாறே எவ்வழியும் நொந்து வருந்தி நோயுழந்த படுகிறான்

இரும்பார்க்கும் காலராய் ஏதுலார்க்கு ஆளாய்க்
கரும்பார் கழ்னியுட் சேர்வர்---சுரும்பார்க்கும்
காட்டுளாய் வாழும் சிவலும் குறுமபூழும்
கூட்டுளாய்க் கொண்டுவைப் பார். [நாலடியார், 122]

காட்டுள் வாழுகின்ற காடை, கவுதாரி என்னும் பறவைகளைப் பிடித்துக் கூட்டுள் வைத்து வளர்ப்பவர் பின்பு தம் கால்களில் இரும்புவிளங்குகள் பூண்டு அயலார்க்கு அடிமைகளாய்க் காடுகளில் கூலிவேலைகள் செய்து வருந்துவர் என இதுவரைந்து காட்டியுளது. வினை வினைவின் காட்சி வியந்து காண வந்தது.

அப்பறவைகளை அவர் கொல்லவில்லை; துன்புறுத்தவில்லை; இதமாய் இரைபோட்டுச் சுகமாகவே வளர்த்தார். அதுவும் தீவினை ஆயது. காட்டில் அவை சுயாதீனமாய் உவந்து வாழும் அந்த இனிய வாழ்வைப் பாழாக்கிக் கூட்டில் அடைத்துவைத்த மையால் அவரும் பிறர்க்கு அடிமைகளாய்க் காட்டில் அல்லலான வேலைகளைச் செய்து யாண்டும் அவலத் துயர்கள் அடைய நேர்ந்தனர். வினைப்பயன் ஊட்டும் வித்தகம் உய்த்து உணர்த்தக்கூது

மின்றார் சிலம்பிற் சிலம்பும் குரல் அன்னம் மேனாள்
மன்னா பிரித்தாய்! பிரிந்தாய்; சிறைவைத்ததனால்
பொன்றார மார்ப சிறைப்பட்டனை போலும் என்றான்
இன்றாப் பிறவிப் பிணிக்கு இனமருந்தாய் சொல்லான்.
[சீவக, முத்தி 292]

சீவகன் முன் பிறப்பில் தாதகி நாட்டு மன்னன் மகனாய் மன்னிய சிறப்போடு விளங்கியிருந்தான். இளவரசனாயிருந்த அவன் ஒருநாள் ஒரு அன்னக் குஞ்சை எடுத்த வந்து கூட்டில் வைத்துப் பிரியமா வளர்த்தான். அவனே பின்பு ஏமாங்கத நாட்டு அரச குமரனாய்ப் பிறந்தான். தாயை விட்டுப் பிரிந்தான்; சிறையும் பட்டான். முன்பு செய்த தீவினையினாலேயே பின்பு இன்னவாறு இன்னல் அடைய நேர்ந்தாய்! என வினையின் விளைவை அவனுக்கு முனிவர் இங்ஙனம் நன்கு உணர்த்தியுள்ளார்.

வருதிரை மாணலினும் வளியினால் திரள்
சருகிலை போலவும் சாயை போலவும்
மருவிய வினைவசம் வருவ தல்லதிங்கு
ஒருவர்க ணும் ஒரு நாளும் இல்லை யே. [மேருமந்தரம்]

நிழல் போல் தொடர்ந்துவரும் வினையின்படியே உயிர்கள் எவ்வழியும் நுகர்ந்த வருகின்றன; வேறு வழியில் யாதும் வினைவது இல்லை என இது விளக்கி யுள்ளது. சாயை = நிழல்.

மனம் மொழி மெய்களால் தான் செய்த செயல்களே வினைகளாய் வருகின்றன; அந்த வினைகளின் பயன்களை அந்த மனிதனும் அனுபவியாமல் தப்ப முடியாது. உருவ நிழல் உடலை விடாமல் தொடர்தல் போல் அருவமான வினை உயிரை விடாமல் தொடர்ந்து தன் பயனை யாண்டும் தப்பாமல் ஊட்டி விடுகிறது.

Our acts our angels are, or good or ill,
Our fatal shadows that walk by us still. [John Fletcher]

நல்லதோ தீயதோ நாம் செய்த வினைகளே நமது நியமன தெய்வங்கள்; நிழல்போல் நம்வினைகள் நம்மைத் தொடர்ந்து வருகின்றன என்னும் இது நன்கு எண்ணி யுணர வரியது.

வினை, நிழல்போல் வியாது பின் தொடர்ந்து அடர்ந்து வரும் என்று தேவர் கூறியுள்ளதை இந்த அயல் நாட்டுக் கவிஞரும் இப்படிப் பாடியிருக்கிறார். செய்த வினை யாதும் விடாது; அதனை உணர்ந்து நல்லகைய நயந்து செய்து உய்தி பெறுக.

ஒருவன் மூண்டு செய்த தீவினை யாண்டும் விலகாமல் வந்து அவனையே கொல்லும். இது காளமா முனியிடம்காண நின்றது.

ச ரி த ம்.

இவர் ஆரண முறைப்படி மாரண வேள்விகள் செய்வதில் வல்லவர். பூத பைசாசங்களும் இவருடைய ஏவலின்படியே நடங்கி நடந்து அதிசயங்களை விளைத்து வந்தன. இவரைக் கொண்டு பாண்டவர்களை ஒழித்துவிட வேண்டும் என்று துரியோதனன் மூண்டான். நயமாய் அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்தான். தனது சதியை இவரிடம் தெரிய உரைத்தான். கொலை பாதகமான அந்தச் சொல்லைக் கேட்டதும் இவர் உள்ளம் பதைத்து வெறுத்தார்; மறுத்தார்: “அரசர் பெரும! இது கொடிய நீசம; எனது மந்திரமுறைகளும் மாரண யாகங்களும் நல்ல வகைகளில் பயன்பட வில்லையானால் பொல்லாத பாவங்களாம்; புலையான இந்தத் தீமைக்கு நான் இசையேன்” என்று இவர் மறுத்துக்கூறவே அவன் பலவகையிலும் பரிந்து வேண்டி வேள்விக்கு வேண்டியன யாவும் விரைந்து நல்கினான். முனிவரை அழைத்ததும் கொலைபுரிய இழைத்ததும் கொடிய புலைகளாய் பெரிது நீண்டு நின்றன. சதி நிலை அதி பாதகமாய் மூண்டது.

என மாமுனி தனைக்கொடு வருகெனக் கலந்தீர் றெளிகூரும்
 என மாமுனி ஒருவனோடு அறிவிலாச் சுயோதனன் உரைசெய்ய
 என மாநில முழுதுடை மன்னனில் வந்தனன் விரைவில்போய்
 என மாமறை வேள்விகூர் முனியொடும் விடுத்தமா முனியம்மா. [1]

ஒருமுனிக்குலங் களுக்குமுன் செய்கலா உயர்வுடை உபசாரம்
 பெருமுனிக்களித் திறைஞ்சிரீ புரிதவப் பெருமையால் வளர்கின்ற
 நிருநிலப்பரப் பெங்கும்என் ஆணையே என்னை நீ ஈடேற்றத்
 நிருவுளத்தருள் செய்குக என அவன் சேவடிகளில் வீழ்ந்தான். [2]

நன்கலாவிதம் அனைத்தையும் தெரிக்கும்நன்னாவுடை முனிஎன்னை
 என்கொலாம் இவண் அழைத்தது இன்றென அவன் இருந்த மாமனை
 [நோக்கத்
 நன்கலாமனம் தோன்ற அச் சகுனி அத் தவமுனி வனைப்போற்றி
 நிருநிலாவரு வேணியாய்! நீஇவன் வெம்பகை களைகென்றான் [3]

கொடுத்து மாநிலத்து இன்னிசை வளர்க்கும் அக்
 கொடிய பானியும் ஐவர்
 விடுத்த பார்இனம் வேண்டுவர் இருக்கின் அவ்
 வேந்தரை விண் ஏற்றற்கு
 அடுத்த ஒமம்வஞ் சகங்களால் இயற்றுதி
 ஆயின் இவ்எழு பாரும்

கொடுத்தி நீசிலை பெற அரவு எழுதிய

கொடியவன் தனக்கு என்றான்.

(4)

கன்னன் வாசகம் கேட்டபோது இரண்டு தன்

கன்னமும் நெருப்புற்றது

என்னவேவ ஐம்புலன்களும் நெஞ்சமும்

இடியின்வாய் அரவு ஒத்தான்

பின்னை யாதவன் உரைப்பது தவங்களும்

பெருதகைமையும் பொன்றி

முன்னர் ஏழெழு பிறப்பினல் வினைகளும்

முடிந்த இன்று எனமுன்னி.

5

தொடங்கி யான்புரி தீவினை என்னையே

சுடுவதல்லது கொற்ற

மடங்கல் போல்பவர் தங்கள்மேல்

செல்லுமோ மாயவன் இருக்கின்றான்

இடங்கொள் பாரகம் பெறுவதற்கு

எண்ணுநின் இச்சையின் படிஏகி

விடங்களால் உயிர் ஒழிப்பவர்க்கு ஒத்துநான்

வீவதே மெய் என்றான். (பாரதம் நச்சுப்பொய்கை)

பாண்டவரைக் கொல்ல முண்டுள்ள சூழ்ச்சி நிகழ்ச்சிகளை இவைகாட்சியா வரைந்துகாட்டியுள்ளன பொல்லாதவர் கூறிய புலைமொழிகளைக் கேட்டதும் முனிவர் உள்ளம் வருந்தியுள்ளார் இதனால் அவர் இயல்பாகவே நல்லவர் என்று தெரிகின்றது

யான்புரி தீவினை என்னையே சுடும்; நான் வீவதே மெய் என்று இன்னவாறு அஞ்சி மறுத்தவர் அவ் வஞ்சகர் கெஞ்சி வேண்டவே இசைந்தார். தனியே போய்க் கொலை வேள்வி செய்தார். அதிலிருந்து பொல்லாத நிலையில் கொல்லும் பூகம் ஒன்று கொடுத்த எழுந்தது. “தருமர்முகல் ஐவரையும் கொன்று வா!” என்று ஏவினார். அது விரைந்து சென்றது. குறித்த இடத்தில் குறித்தபடி அவரைக் காணோம். மாலின் அருளால் முன்னரே அவர் பிரிந்துபோய் இறந்தவர்போல் கிடக்க நேர்ந்தார். முண்டுபோன பூகம் கோபமாய் மீண்டு வந்தது; இம் முனிவரையே துனிமிசூந்து கொன்று கொலைத்து ஒமத்தீயுள் மறைந்து போயது. நீண்டு நிலவிலுளும் கிழல்போல் தீவினை அடர்ந்து கொல்லும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்து வியந்தது.

மூட்டியதீ என்னவே முண்டெழுந்த தீவினையும்
நீட்டி எரிக்குமே நின்று.

செய்த தீவினை சேர்ந்து கொல்லும்.

209. மாணாகித் தீவினைசெய் மாரீசன் ஏன்மடிந்தான்
கோனால் வருந்திக் குமரேசா—ஆனாமல்
தன்னைத்தான் காதல னாயின் எனைத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப் பால். (கூ)

இ-ள்.

குமரேசா! மாணாய் வந்து தீவினை செய்த மாரீசன் ஏன்
உடனே வருந்தி மாய்ந்தான்? எனின், தன்னைத்தான் காதலன்
ஆயின் தீவினைப்பால் எனைத்து ஒன்றும் துன்னற்க என்க.

தன் உயிரைத் தான் இனிது பேண ஒருவன் விரும்புவனாயின்
யாதொரு தீமையையும் யாருக்கும் அவன் எண்ணலாகாது.

தான் துயரம் அடைய எவனும் விரும்பான்; சுகமாய்
வாழவே எவ்வழியும் யாண்டும் ஆவலோடு நீண்டு வருகிறான்.
இந்த இயல்பினையுடைய மனிதன் எந்த வகையிலும் தன்பத்
தற்கு மூலகாரணமாபுள்ள தீவினையை யாதும் கருதலாகாது.

ஆன்மாவை ஆர்வத்தோடு சீர்மையாய் ஆகரித்த வருபவன்
காதலன் என நோர்ந்தான். காதல் = கனிந்த விருப்பம். நோதல்
நேராமல் தன்உயிரை இனிது காத்துவரும் காதலன் பிறஉயிர்க்கு
இன்னாததைதவதும்உன்னான். இன்னல் செய்தவன் எவ்வகையிலும்
தப்பாமல் இன்னல் அடைதலால் அதனை உன்னாதவன் உயர்கிறான்.

துன்னல் = நெருங்கல்; தைத்தல்; பின்னல்.

தீயை நெருங்கினாலும் சுடும்; தீவினையைச்செய்ய எண்ணி
னாலும் வெய்ய துயர் வினையும். வெவ்விய தீயதுயருடைய அதனை
எவ்வகையிலும் யாதும் அணுகாதே என்பார் துன்னற்க என்றார்.

வினைவு சொல் செயல்களால் வினைகள் விளைந்து வரும்.
அவை நல்வினைகளாயின் இன்பங்களாம்; தீவினைகள் ஆனால்
துன்பங்களாம். செய்த பலன்களை எவரும் எய்தி நுகர்கின்ற
னர். தரும கருமங்கள் மருமங்களாய் விளைந்து வருகின்றன.

அறம்சொல்லக் கொள்ளும் அறம்என்று அறிந்தாங்கு
அறம்சொல்லி னார்க்கு அறம் ஆமென்று அறியாய்
புறஞ்சொல்லி தன்று புலால்குற்றம் என்று
துறந்தொழிந் தால்கொலை துன்னினர் யாரோ? [நீலகேசி]

தருமத்தைப் போதித்தால் தருமம் உண்டாம்; புலால்
உண்டல் குற்றம் என்று ஒழிந்தால் கொலைப்பாவம் ஒழிந்த
போம். தீயது ஒழியின் நல்லது விளையும் என இது உணர்த்தியு
ளது துன்னல் இதில் மன்னியுளது பொருளை உன்னி யுணர்க.

களவு வஞ்சம் கற்பழிவு பொய் முதலாகத் தீமைகள் பல
வகையிலுள்ளன ஆதலால் தீவினைப்பால் என வந்தது. பால் =
பகுதி. இன்சொல், இதம் முதலிய நல்வினைப் பகுதிகளே
உயிர்க்கு நலம் புரிந்து வருகின்றன. தீவினைப் பகுதிகள் யாண்
டும் தன்பங்களே தரும் ஆதலால் அவற்றை ஒருவினவர் இரு
மையும் இன்புறுகின்றனர். தீமை சிறிது மருகினும் பெரிய
துயரமே. தீயினும் விடத்தினும் தீமை தீயதே.

நிருகன் என்னும் மன்னன் பெரிய தருமவான். அரிய பல
தானங்கள் செய்து சிறந்து புண்ணியவானாய் உயர்ந்து வந்தான்.
உலக வாழ்க்கையில் அவனை அறியாமல் சிறிய ஒரு பிழையும்
நேர்ந்தது முடிவில் முடிவு வந்தபோது நடுவனான யமன் இத்
தருமசீலனை நோக்கி “அரசர் பெரும! நீ புரிந்துள்ள புண்ணி
யம் பெரிது; தெரியாமல் செய்த பாவம் சிறிது உளது; அந்தச்
சிறியதன் பலனை முன்னதா அனுபவித்து விடுக” என இனிது
கூறிப் புனிதமாக்கினான். ஆக்கிய முறைபைய அயலே நோக்குக.

இறப்பு வந்து அடைந்ததாக என்னை அம் மறலினோக்கி
அறப்பயன் பெரிது நெஞ்சத்து அறிந்திலை இயற்றுபாவத்
திறப்பயன் எனன்றிச் சாலச் சிறிதுபூந் தெரியல் வேந்தே!
முறைப்படக் கூறல் வேண்டும் முன்னது நுகர்வது? என்றான்.

தீதுமுன் நுகர்வல் என்று செப்பினன்: செப்பலோடும்
ஓதியாய் வீழ்தி என்ன வீழ்ந்தனன்; உலகுக் கெல்லாம்
ஆதிநின் மலர்க்கைதீண்ட அவ்வுருத் தீர்ந்தேன் என்னாக்
கோதைநீள் முடியில்தாழ்ந்து கொழும்பொன்னாடு எய்தினான்.

[பாகவதம், 10,36]

உயிரை எவ்வாறு தீவினை துயர் உறுத்தும் என்பதை இது
தெளிவா விளக்கியுளது. நல்வினை பேரின்பங்களை நல்குகிறது;

தீவினை கொடுத்துன்பங்களை வினைக்கிறது. கரும வினைவுகளின் பலன்களை இங்கே உறுதியாய்க் கருதியுணர்ந்து தெளிகின்றோம்.

தன் உயிர் துயர்உருமல் உயர்கதி அடைய விரும்புகிறவன் தீமையை யாதும் செய்யலாகாது; யாண்டும் நன்மையையே உரிமையோடுகருதி எவ்வழியும் கடமையா மருவியவேண்டும்.

தீவினையைச் செய்ய நேர்ந்தவன் நோவினை அடைந்து நொந்து மடிவான். இது மாரீசன் பால் நேரே தெரிய தின்றது சரி தம்.

இவன் சுந்தன் என்னும் இயக்கனுடைய மைந்தன். தாய் பெயர் தாடகை. மாய வஞ்சனைகளையே பழகி யாண்டும் தீய வெஞ் செயல்களையே இவன் மூண்டு புரிந்து வந்தான். செய்து வந்த தீவினையால் எவ்வழியும் வெவ்விய துயரங்களே விளைந்து வந்தன. இவனுடைய தந்தையும் தாயும் தம்பியும் மாண்டு மடிந்தனர். மடியவே கொடிய செயல்கள் குடிகேடுகள் என்று தெளிந்து அவற்றை அடியோடு விட்டுத் தனியே ஒரு வனத்தில் இனியறைய் இவன் தவம் புரிந்திருந்தான். அவகிலைகளை ஒழிந்து இங்ஙனம் இவன் தவநிலையில் இருந்து வருங்கால் ஒருநாள் இலங்கை வேந்தன் இவன்பால் வந்தான். சீதை மேல் காதல் கொண்டு நோதலுழந்து வந்த அவன் இவனைத் தனக்குத் துணை புரியும்படி வேண்டினான். தனது நீச ஆசையை நேரே விளக்கி மோசம் புரிய உரைத்தான். முதலில் இவன் மறுத்தான்; பின்பு இசைந்தான். அழகிய ஒரு மாய்மறைய் வடிவுகொண்டு சானகி எதிரே போய்ச் சாதரிய சாகசமாய் நின்றான். நல்ல மான் என்று நம்பி அதனைப் பிடித்துத் தரும்படி தன் நாயகனை அத்தூயவள் வேண்டினான். கோதண்ட வீரனும் தீது என்று தெரியாமல் பிடிக்க நேர்ந்தான். அது பிடிபடாமல் விரைந்தது; அவன் தொடர்ந்து சென்றான்; அது வேகமாய்ப் போகவே அவ் வீரன் ஓர் அம்பை ஏவினான். பாணம் பாயவே இவன் பட்டு மாய்ந்தான். ஒட்டிய தீமைஉயிரைத் துயராக்கி ஒட்டியது.

நெட்டிலைச்சரம் வஞ்சனை நெஞ்சறப்
பட்டது அப்பொழுதே பரு வாயினால்
அட்ட திக்கினும் அப்புறமும் புக
விட்டழைத்து ஒரு குன்றென வீழ்ந்தனன்.

ஆசை நீளத்து அரற்றினன் வீழ்ந்த அந்
நீசன் மேனியை நின்றுடன் நோக்கினான்
மாசில் மாதவன் வேள்வியின் வந்தமா
ரீசனே இவன் என்பதும் தேறினான்.

(2)

(இராமா, மாரீசன்வதை)

தீய மாயம் செய்தவன் இவ்வாறு மாய நேர்ந்தான்.
தன்னிய தீவினையாளன் இன்னல் அடைந்து இழிந்து அழிந்து
ஒழிவான் என்பதை உலகம் தெளிய இவன் உணர்த்தி கின்றான்.

தீய செயல்இலையேல் சீவனுயர் தேவனாய்த்
தூயஒளி வீசும் தொடர்ந்து
தீமை நீங்கிச் சேமமாய் வாழுக.

210. பண்டு துயரம் பலசெய்தும் பொன்னவன்சேய்
கொண்டிலன்கே டென்னே குமரேசா—கண்ட
அருங்கேடன் என்ப தறிக மருங்கோடித்
தீவினை செய்யான் எனின்.

(1)

இ—ள்.

குமரேசா! பிறர் பல துயரங்களைச் செய்தார் பிரகலாதன்
ஏன் ஒரு கேடும் அடையாது இருந்தான்? எனின், மருங்கு
ஒடித் தீவினை செய்யான் எனின், அருங்கேடன் என்பது அறிக.

நல்ல நெறியை விலகிச் சென்று தீவினையை ஒருவன் செய்
யான் ஆயின் அவன் அல்லல் யாதும் இல்லாதவன் என்று தெரிக.

மருங்கு = பக்கம். மருங்கு ஒடி என்றது நீதி முறையை
விட்டு விலகி விரைந்து தீது புரியும் திறந்தெரிய. பாவங்களைச்
செய்து பழகினவர் அவற்றை ஆவலோடு செய்வார் ஆதலால்
அந்த வேட்கையும் வேகமும் ஒடி என்றதனால் உணர வந்தன.
வழி அல்லா வழி மேல் ஒடிப் பழி பாவங்களைச் செய்பவர் எவ்
வழியும் அழி துயரங்களையே அடைந்து அவலமாய் ஒழிகின்றார்.

அரும்கேடன் = அரிதாகிய கேட்டையுடையவன். கேடு
யாதும் அறியாதவன் என்பதாம். அருமை ஈண்டு இன்மை
மேல் நின்றது. கேடு இல்லாதவன் அருங்கேடன் என நேர்ந்
தான். ஆக்கம் அடையும் வழி நோக்க வந்தது நல்வினையால்
ஆக்கம் பெருகி வரும்; கேடு அருகி ஒழியும்; இதனை நாடி அறிக

அருஞ் செவ்வி. (குறள், 565)

இது இங்கே எண்ணவரியது. அரிய டிரயோகங்கள் கருதி யுணர் வந்தன. தீவினை செய்யான் அருங்கேடன் என்றதனால் அதனைச் செய்வான் பெருங்கேடன் என்பது பெறப்பட்டது.

தனக்கு யாகொரு கேடும் நேராமல் சுகமாய் வாழவிரும்பு கிறவன் தீயசெயல்களை யாண்டும்செய்யாமல் இருக்கவேண்டும். கெட்ட வினை கேட்டையே தரும்; நல்லது நன்மையே நல்கும். தீய வினை செய்யாதவன் தூயவன் ஆகிறான்; ஆகவே எல்லா இன்ப நலங்களும் அவனிடம் உரிமையாய் வந்து சேருகின்றன.

வாயுவினை நோக்கியுள மாண்டவய நாவாய்
ஆயுவினை நோக்கியுள யாக்கை யவையேபோல்
தீயவினை நோக்குமியல் சிந்தனையும் இல்லாத்
தூய்வனை நோக்கியுள துப்புரவும் எல்லாம். (குண்டலகேசி)

தீவினையை எண்ணாத புண்ணியவானுக்கு எல்லாச் செவ்வ நலங்களு ரிமையாய் அமைகின்றன என இது குறித்துள்ளது.

குறிப்புகள் கூர்ந்து சிந்திக்கத்தக்கன. தீயது செய்யாதவ னைக் கேடு அணுகாது; ஆக்கங்கள் எல்லாம் அவனை நாடிவரும்; எங்கும் அவன் பாக்கியவான் என்பது நன்கு தெரிய வந்தது.

செய்யான் எனின் என்றதில் அங்ஙனம் செய்தலை விடுதல் அரிது என்பது தொனித்துள்ளது அவ்வுண்மையை நுனித்து உணர்க. தீய பழக்கம் நேயமாய்த் தொடர்கிறது.

மருங்கு ஓடலும் தீவினை செய்தலும் அதன் பயனாய்ப் பெருங்கேடுகளை அடைந்து பேதற்று உழுவலும் சீவர்களுடைய இயல்புகளாய்ச் செறிந்து வருகின்றன. மாய மருள்களான தீய இருள்கள் நீக்கிய பொழுதுதான் மனிதன் தூயனாய் ஒளி மிகுந்து உயர்கின்றான். அந்தப் புனித நிலையை அடைந்தவன் எவ்வழியும் இனியனாய் யாண்டும் இன்பமே நுகர்கிறான்.

நல்வினை யுடைய நீரார் நஞ்சணின் அமுதம் ஆகும்;
இல்லையேல் அமுதம் நஞ்சாம்; இன்னதால் வினையின் ஆக்கம்
[சீவகசிந்தாமணி, 2314]

பகைவர் ஊட்டிய நஞ்சை உண்டாலும் நல்வினையுடைய வனை அது கொல்லாது; அமுதமாய் நல்லதே செய்யும்; தீவினை

யானனுக்கு அமுதமாய் நஞ்சாம்; எவ்வழியும் அவன் துன்பமே யுறவான் என வினையின் வினைவுகளை இது இனிது விளக்கியுளது.

தீவினை செய்பவனையே கேடுகள் அடையம்; அது செய்யாதவனை யாதொரு கேடும் அணுகாது; யாண்டும் இனியனாய்த் தனி மகிமையோடு அவன் வாழ்ந்து வருவான். தான் இன்பமாய் வாழ விரும்புகிறவன் துன்பமான தீவினையை யாதும் செய்யலாகாது. நல்வினைகளையே நாடி நன்கு ஒழுக வேண்டும்.

தருமமே இன்பம் தரும் ஆதலால் அதனை உரிமையாய் மருவினவர் இருமையும் பெருமையாய் இன்புறுகின்றனர்.

தருமம் தாங்கிய மரபுகள் தழைத்தினிது ஒங்கி
அருமந் தாகிய அமிர்தென அகிலமீ துலாவும்;
கருமம் தீயதேல் கடுவெனக் கடையதாய்க் கழிந்தே
இருமையும் துயர் அடைந்தழிந் தொழிந்திடும் இழிந்தே.

[வீரபாண்டியம்]

புண்ணியம் இனிய அமுதமாய் எண்ணிய இன்பநலங்களை அருளுகிறது; பாவம் கொடிய விடமாய்ப் படு கேடுகளையே செய்கிறது. துயர் இன்றி உயிர் வாழ்வு உயர்வாய் ஒங்குவது தீவினை நீங்கிய அளவே யாம். அவ்வழியே ஒழுகி உயர்க.

நல்வினையாளரை அல்லல்கள் அணுகா. எவ்வழியும் அவர் திவ்விய நிலையில் உயர்ந்து திகழ்வார். அவருடைய வாழ்வு இயல்பாய் உயர் ஒளியுடையதாம். இது பிரகலாதன்பால்தெரியின்றது.

ச ரி த ம் .

இவன் இரணியனுடைய அருமைத் திருமகன். தருமகுண நீர்மையன். இளமையிலேயே மெய்யுணர்வுடையனாய் விழுமிய நிலையில் இவன் விளங்கி யிருந்தான். அழகு அறிவு சீலம் சீர்மை முதலிய நீர்மைகள் யாவும் இவனிடம் நிறைந்திருந்தன. அரிய பெரிய அரசு பதவியால் இறுமாந்து தானே தலைமைக் கடவுள் என்று தருக்கி சின்று தந்தை யாண்டும் தெய்வ கிரந்தனை செய்து வருவதை இம் மைந்தன் அறிந்து மறுகி வருந்தினான். அறிவுரைகள் கூற நேர்ந்தான்: “அகில அண்ட கோடிகளுக்கும் சகல சீவகோடிகளுக்கும் தலைமையான பரம் பொருள் ஒருவன் உளன்; அவன் எங்கும் நிறைந்தவன்; எல்லாம் அறிந்தவன்; என்றும் உள்ளவன்; அதிசய ஆற்றல்களுடையவன்; அவன்

அருளால் யாவும் இயங்கி வருகின்றன” என்று இவ்வாறு இவன் புகழ்ந்து கூறினான். கூறவே அவன் சினந்து சீறினான்; முடிவில் இவனைக் கொன்று தொலைக்கும்படி கொலைஞரை ஏலினான். அப் பொல்லாதவர் இந் நல்லவனைக் கொல்ல முண்டு கொடுத்தாயர்கள் செய்தனர். மலை மேல் ஏற்றித் தலைகீழ் உருட்டினார்; நஞ்சை உள்ளே ஊட்டினார்; தண்டங்கள் கொண்டு தலைமேல் அடித்தனர்; வாளால் வெட்டினார்; வேலால் குத்தினார்; கல்லுடன் பிணைத்துக் கடலில் இட்டனர்; தீயில் தள்ளினார். அந்தக் கொடிய அல்லல்கள் யாவும் இவனை யாதொரு கேடும் செய்ய வில்லை. இத் தூயவனுடைய மகிமையை உணர்ந்து அத்தீயவரும் வியந்தனர். அதிசய வியப்புகள் எவ்வழியும் துதிபுரிய நேர்ந்தன.

தாயின்மன்னுயிர்க்கு அன்பினன் தன்னை அத் தவம்எனும் தகவிலோர் ஏயெனும் துணை மாத்திரத்து எய்தன எறிந்தன எறிதோறும் தூயவன் தனைத் துணை என உடைய அவ் ஒருவனைத் துன்னாதார் வாயில்வைதன ஒத்தன அத்துணை மழுவொடு கொலைவாளும். (1)

எறிந்த எய்தன எற்றின குத்தின ஈர்த்தன படையாவும் முறிந்த நுண்பொடி யாயின முடிந்தன முனிவிலான் முழுமேனி சொறிந்த தன்மையும் செய்திலவாயன தூயவன் துணிவுஒன்று அறிந்தநாயகன் சேவடிமறந்திலன் அயர்த்திலன் அவன்நாமம். (2)

உள்ள வான்பெரும் படைக்கலம் யாவையும்

உக்கன வுரவோய் நின்

பிள்ளை மேனிக்கு ஓர் ஆனி வந்திலதினிச்

செயல்என் கொல் பிறிது என்னக்

கள்ள உள்ளத்தன் கட்டினன் கருவிகள்

கதுமெனக் கனல் பொத்தித்

தள்ளுமின் என உரைத்தனன் வயவரும்

அத் தொழில் தலை நின்றார். (3)

குழியில் இந்தனம் அடுக்கினார் குன்றெனக்

குடந்தொறும் கொணர் எண்ணெய்

இழுது நெய்சொரிந் திட்டனர் நெருப்பெழுந்

திட்டது விசும் பெட்ட

அழுது நின்றவர் அயர்வுற ஐயனைப்

பெய்தனர் அரீஇ என்று

தொழுது நின்றனன் நாயகன் தாளினை

குளிர்ந்தது சுடுதீயே.

(இராமா, இரணியன் வதை)

நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இவை நேரே விளக்கியுள்ளன. கொடிய பயங்கரமான நெடிய தூயரங்களை நீசத்தனமாய்ச் செய்திருக்கின்றனர். அந்த வெய்ய செயல்கள் யாதொரு வே

தனையும் செய்ய வில்லை. தீயும் சுடாமல் குளிர்ந்திருப்பது இத் தாயவனுடைய புண்ணிய நீர்மையைக் கண்ணதிரே காட்டியுளது. தாயின் மன் உயர்க்கு அன்பினன் எனக் குறித்திருத்தலால் இவனுடைய அருள் ஒழுக்கத்தையும் தெய்வத்திருவருணையும் அறிந்து கொள்கிறோம். அல்லல் அருள் ஆள்வார்க்கு இல்லை என்ற அருள் மொழியின் பொருள் இக்கருணையாளனிடம் தெளிவாய் விளங்கியுள்ளது. யாதும் இடர் கருதாமல் சீவர்களுக்கு யாண்டும் இதம் புரிந்து வருபவன் தேவ தேவனுடைய நீண்ட கருணையை நேரே பெறுகிறான். துன்பத் தொடர்புகள் அவனைத் தொடாமல் தெனைந்து போகின்றன. தீவினை செய்யான் எனின் அவனைத் தீயும் சுடாது என்பதை உலகம் கண்டு தெளிய உயர்ந்த ஒரு சான்ருய் இவன் ஒளி செய்துள்ளான். அவ்வண்ணமையை இவனது சீவிய சரித்திரம் ஒவியக் காட்சியாய் உணர்த்தி நிற்கிறது.

கொலையாளர் மூண்டு செய்த புலையான கேடுகள் யாவும் இவனை யாதொரு துயரும் செய்யாமல் ஒழிந்துபோயுள்ள நிலைமையை இதில் உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். பொருள் நயங்களை ஊன்றி நோக்கி ஓர்ந்து உணர்ந்து தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும். மருங்கு ஓடித் தீவினை செய்யாதவன் கேடு அறியான் என்பதை நாடு அறிய இவன் நன்கு உணர்த்தி நின்றான்.

கேடு புரியாதான் கேடிலனாய் எஞ்ஞான்றும்
பீடும் பிறவும் பெறும்.

தீது புரியாமல் நீதியாய் நிலவுக.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

தீவினையை விழுமியார் அஞ்சுவர்.

தீவினை தீயினும் தீயது.

அதனைச் செய்யாமையே மெய்யான அறிவு.

பிறன்கேடு சூழ்வோன் பெருங்கேடு அடைவான்.

வறுமை யறினும் தீமை செய்யலாகாது.

தீவினை செய்யான் நோவினை எய்தான்.

செய்த வினைப்பயன் சேர்ந்து கொல்லும்.

சிழல்போல் தொடர்ந்து அழல்போல் வருத்தும்.

தனக்கு நன்மை நாடுபவன் தீமை புரியான்.

தீமை செய்யாதவன் சேமமாய் வாழ்வான்.

உக-வது தீவினையச்சம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது அதிகாரம்.

ஒப்புரவறிதல்

~*~*~*~

அஃதாவது உலக நிலையை அறிந்து உதவி புரிதல். அறிவு டைய மனிதன் பிற உயிர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையை உய்த்துணர்ந்து உபகாரம் செய்ய வேண்டும் என்பதாம். தீவினையை அஞ்சி ஒதுங்குக என முன்னர் உரைத்தார்; இதில் நல்வினையை நயந்து செய்க என்று வியந்து காண விளக்குகின்றார் ஆதலால் அதன்பின் இனமா இது வைக்கப்பட்டது.

211. வேறொன்றும் வேண்டாமல் மெய்யுதவி செய்துநள்ளி
கூறாதேன் சென்றான் குமரேசா—வேறாகக்
கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்டு
என்னாற்றும் கொல்லோ உலகு (க)

இ-ள்.

குமரேசா! யாதொரு ஊதியத்தையும் எதிர்பாராமல் நள்ளி ஏன் பேருதவி செய்து பேசாது போனான்? எனின், கடப்பாடு யாண்டும் மாரி போல் கைம்மாறு யாதும் வேண்டா என்க.

தனக்கு நீர் உதவி வருகிற மேகங்களுக்கு உலகம் பதில் உதவி புரியாது; அதபோல் மேலோர் உபகாரங்களும் எதிர்பலன் கருதா. இயல்பாகவே எவ்வழியும் அவர் இதமேசெய்வார்.

உத்தம உதவியின் நீர்மை உய்த்துணர வந்தது.

கடப்பாடு = உபகாரம். கடமையாகக் கருதிச் செய்ப்படுவது என அதன் நிலைமை தெரிய நின்றது. உபகாரத்தைக் கடப்பாடு என்று காட்டியது, மனிதன் அதனை அவசியம் செய்ய வேண்டும்; அங்ஙனம் செய்யானாயின் அவன் கடமை தவறினவனாய் உலகிற்கு ஓர் கடன்காரனாகின்றான். இவ்வுண்மையை நுண்மையாக உணர்ந்து தெளிய இங்ஙனம் உணர்த்தி யருளிஞர்.

ஒப்புரவு, கடப்பாடு, வேளாண்மை, உபகாரம், உதவி என்பன ஒரு பொருளையே குறித்துள்ளன. ஒப்புரவறிதல் என அதிகாரத்திற்குப் பெயர் சூட்டி முதல் இரு குறளினும் அதற்குப் பொருளைக் காட்டியிருக்கும் காட்சி கருதி யுணர வரியது.

அரிய பெரிய அறிவுடைய பிறவியை அடைந்திருப்பவன் உரிய கடமைகளை உணர்ந்து செய்யும் அளவே உயர்ந்து வருகிறான்.

தன் நிலைக்கும் உலக இயல்புக்கும் ஒப்புறும் நலங்களை உய்த்துணர்ந்து செய்வது ஒப்புரவு என நேர்ந்தது. ஒப்பு உரவு என்னும் இரு சொல் ஒருமையாய் மருவி இப்படி அமைந்தது. உரவு = உறுதி, நன்மை. தன் நிலைமைக்கு ஒப்ப நீர்மை புரிந்து வருபவன் சீர்மையாய் உயர்ந்து எவ்வழியும் சிறந்து திகழ்கின்றான்.

மாடு ஆடு முதலிய இழிந்த பிறவிகளில் கழிந்துபடாமல் உயர்ந்தமனிதனாய்ப் பிறந்து வந்துள்ளவன் தன்னுடைய நிலைமை தலைமைகளுக்குத் தகுந்த உதவிகளை உணர்ந்து செய்யவேண்டும்; உரிய கடமையை மறந்து விடுவது பெரிய மடமையாம். தகுதியை இழந்துவிடின் தாழ்வு நுழைந்து வாழ்வு பழுதாய் விடும்.

பலனை எதிர்பாராமல் பிறர்க்கு உதவி செய்க என்பார் மாரியை நேர் எடுத்துக் காட்டினார். மாரி = மழை; மேகம். கைமாறு = பதில் உதவி. பிறர்க்கு உதவியது தன் கைக்கு மாறி வருவது என்னும் ஏதுவான் அமைந்தது. கைம்மாற்று என வழக்கும் வந்துள்ளது. மாறு வேண்டாதது மகிமை நீண்டது.

இனிய மழையைப் பொழிந்து மேகங்கள் எப்பொழுதும் உயிர்களைப் பேணிவருதல் போல் மேலோர் யாதொரு பலனையும் எதிர்பாராமல் யாவருக்கும் உதவி புரிந்து ஆதரித் தருளுவர்.

“உள்ளி உள்ளவெல்லாம் உவந்து ஈயும் அவ்
வள்ளி யோரின் வழங்கின மேகமே.” (இராமாயணம்)

வள்ளல்களை மேகங்களுக்குக் கம்பர் இங்ஙனம் உவமை சொல்லியுள்ளார். உள்ளல் உவத்தல் ஈதல்களை வள்ளல்களுடைய செயல்களாக இதில் காட்டியுள்ளமை கண்டு களிக்கத்தக்கது. குறிப்புகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்.

நீர்மை சுரந்து அருளுதலால் உபகாரிகள் மாரி என நேர்ந்தார். ஒப்புரவு மனிதனை அற்புத நிலையில் உயர்த்தியருளுகிறது.

மாரி அன்ன வண்மைத்

தேர்வேள் ஆயைக் காணிய சென்மே. (புறம், 133)

ஆய் என்னும் குறுநில மன்னனுடைய பெரிய உபகார நீர்மையை மோசியார் இங்ஙனம் உவந்து புகழ்ந்து பாராட்டியுள்ளார்.

ஓவாது ஈயும் மாரி வண்கைக்

கடும்பகட்டுயாணை நெடுந்தேர் அஞ்சி. [குறுந்தொகை, 91]

அதிகமான் அஞ்சியை ஒளவையார் இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார்.

பாரி வள்ளலை மாரி என்று கபிலர் புகழ்ந்து கூறியுள்ளார். இனிய உபகாரிகள் அரிய மகிமைகளை எளிதே அடைகின்றனர்.

கைம்மாறு கருதாத உதவி தெய்வீக நிலையை எய்துகிறது.

பண்டாய நான்மறையும் பாலணுகா; மாலயனும்
கண்டாரும் இல்லைக் கடையேனைத்---தொண்டாகக்
கொண்டருளும் கோகழிஎம் கோமாற்கு நெஞ்சமே
உண்டாமோ கைம்மாறுரை. [திருவாசகம்]

இறைவன் அருளுக்குக் கைம்மாறு செய்ய இயலாது என மணிவாசகப் பெருந்தகை இங்ஙனம் உருகி உரைத்திருக்கிறார்.

சீரிய உதவிக்கு மாரியை உவமை கூறியது அதன் நீர்மை நிலைமைகளைக் கூர்மையா ஓர்ந்து குணநலம் தேர்ந்து கொள்ள.

ஆரியன் அவனை நோக்கி ஆருயிர் உதவி யாதும்
காரியம் இல்லான் போனான் கருணையோர் கடன்மைநதால்
பேரிய லாளர் செய்கை ஊதியம் பிடித்தும் என்றார்
மாரியை நோக்கிக் கைம்மாறு இயற்றுமோ வையம் என்றான்.

இராமா, நாகபாசம், 271)

இந்திரசித்து ஏவிய நாகபாசத்தால் மயங்கிக்கிடந்த இலக் குவணைக் கருடன் வந்து எழுப்பிப் போனான். அப்பொழுது அவனது உதவி நிலையை வியந்து இராமன் இப்படி உவந்து புகழ்ந்துள்ளான். இந்த அருமைத் திருக்குறளை இனிது மருவி இது பெருகி வந்துள்ளது. கவியின் சுவையைக் கருதி யுணரുക.

தனக்கு ஒரு பயனை எதிர்பாராமல் பிறர்க்கு இதம் புரியின் அந்த உதவியாளன் வானம் என உயர்ந்து வையம் உவந்து புகழ்ந்து வர எவ்வழியும் சிறந்து மேன்மைமிகப்பெறுகின்றான்.

எல்லோர் தமக்கும் இனிது உதவ லன்றியே
நல்லோர் தமக்குதவி நாடாரே---வல்லதரு
நாமநிதி மேகம் நயந்துதவ லன்றியே

தாமுதவி நாடுமோ சாற்று.

(நீதிசாரம், 92)

பதில் ஊதியம் கருதாமல் உபகாரம் செய்வதே உயர்ந்தோர் இயல்பாம் என இது உணர்த்தியுளது உபகாரிகள் தெய்வநிதிகளாய்த் தேச மிகுந்தள்ளமை இங்கே நன்கு தெரிய வந்தது.

பயன் விழையின் நயன் ஒழியும் ஆதலால் அதனை வேண்டலாகாது என விளக்கி யருளிஞர். வானம் இறங்கி வையம் உய்ய உதவுகிறது; மானவனும் இரங்கி மன்னுயிர்க்கு உதவ வேண்டும். மாரியின் உதவியால் உயிர் வாழ்ந்து வருகிற மக்கள் அதன் நீர்மையை நினைந்து சீர்மை செய்வதே நேர்மையாம். பிற உயிர்களுக்கு உதவி புரிபவன் பேரின்பம் பெறுகின்றான்.

ஒப்புரவை ஒப்பற்றதாக்க உணர்த்தினார்.

பிரதிபலன் கருதாமல் பிறர்க்கு உதவுக.

உரிய கடமையாக் கருதி எவ்வழியும் உபகாரங்களைச் செய்க; அதுவே பெரிய மகிமையாய்ப் பேரின்பம் அருளிவரும்.

கைமாறு யாது கருதாமலே நல்லோர் யார்க்கும் யாண்டும் உதவி புரிவர். இது நள்ளிபால் தெளிவாய் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

நள்ளி என்பவன் ஒரு குறுசில மன்னன். தோட்டி என்னும் மனைநாட்டின் தலைவன். சிறந்த கல்விமான். அருந்திறலமைதியும் பெருந்தகைமையும் இவனிடம் நிறைந்திருந்தன. உயர்ந்த கொடையாளி ஆதலால் வள்ளல் என உலகம் இவனை உவந்து வாழ்த்தி வந்தது. பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளைப் பேணி வருவதுபோல் உற்றவர் எல்லாரையும் உரிமையோடு இவன் ஆதரித்து வந்தான். இவனது குண நீர்மைகளைக் கண்டு அனைவரும் இவன்பால் ஆர்வம் எய்தி நின்றார். தன் பெயருக்கு ஏற்ப எவ்வழியும் நண்பனாய் யார்க்கும் உதவி வந்தமையால் இவன் பேரும் சீரும் பாரெங்கும் பரவி நின்றன. நல்லார்க்கு இனியனாயினும் பொல்லாரைத் தகையடக்கி நாட்டை நன்கு பேணிஞன். நகையும் வீரமும் இசை வளர்த்து வந்தன.

“உள்ளி வருநர் உலைவுநனி தீரத்

தள்ளாது நயும் தகைசால் வண்மைக்

கொள்ளார் ஒட்டிய நள்ளியும்”

(புறம், 158)

பெருஞ்சித்திரஞர் என்னும் சங்கப்புலவர் இவனை இங்ஙனம்

புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார். இதனால் இவனது கொடையும் வீரமும் தெரிய வந்தன. கொள்ளார் = பகைவர். உற்றவர்க்கு உதவியும் அற்றவர்க்கு அருளியும் இவன் ஆட்சி புரிந்து வருங்கால் ஒருநாள் வேட்டைக்குப் போனான். மலைச்சாரல்களோடு மருவியிருந்த காட்டுள் இவன் வேட்டையாடிச் செல்லும் பொழுது ஒரு ஆலமரத்தின் அடியில் களைத்திருந்த புலவரைக் கண்டான். வன்பரணர் என்னும் அக்கவிஞர் பசியால் வாடி மெலிந்திருந்த நிலைமையைக் கண்டதும் இவன் உளம்மிக இரங்கினான். உயர்ந்த உணவைக் கொணர்ந்து பரிந்து ஊட்டினான். பசியைத் தீர்த்த பின் அவர் என்றும் சுகமாய் இருந்து வாழும் படி செய்ய விழைந்தான். தன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த சிறந்த முத்தாரத்தை எடுத்து அவருடைய கழுத்தில் மாட்டினான்; விலையுயர்ந்த இரத்தின கடகத்தை அவிழ்த்துக் கையில் பூட்டினான். தன் நகருக்கு வந்தபின் ஒரு பெருந்தொகைப் பொருளை அவருடைய ஊருக்கு அனுப்பினான். இவ்வளவு பேருபகாரங்களைச் செய்தவன் பேர் ஊர்களை யாதும் சொல்லாமல் பேசாது போயினான். இவனது பெரிய தகைமை அரிய மகிமையாய் நின்றது.

“எந்நாடோ? என யாதும் சொல்லான்;
யாரீரோ? எனப் பேரும் கூறான்.”

யாதும் கூறாமல் பெருந்தன்மையுடன் இந்த உபகாரி போயுள்ளதை வியந்து அப்புலவர் இவ்வாறு உள்ளம் உருகி உரையாடியிருக்கிறார். அற்ப உதவி செய்தாலும் தற்புகழ்ச்சியை நாடி நிற்பவர் இவனது அற்புத நீர்மையைச் சிறிது உணரினும் பெரிதும் திருந்துவர். தன்னை யாரும் புகழ்ந்து கூறாதபடி தன் பேரை இவன் சொல்லாமல் மறைத்தப் போனான்; அது உலகம் எல்லாம் பாவி ஒளிவீசி யுலாவி நிற்கின்றது. செய்த உபகாரங்கள் தெய்வத் தேசுகளாய்ச் சிறந்து திகழ்கின்றன. இவனது உதவி நிலைகளைப் பலரும் வியந்து புகழ்ந்து போற்றியுள்ளனர்.

“நள்ளி வாழியோ! நள்ளி நள்ளன்
மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்
கைவழி மருங்கிற் செவ்வழி பண்ணி
வரவுளமர் மறந்தனர்; அதுநீ
புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மை யானே.”

புறம், 149)

நள்ளி! நீ கொடுத்தவந்த கொடையினால் எம்மவர் பெருஞ்

செல்வம் அடைந்தனர். அந்தச் செல்வக் களிப்பனால் மரபுநிகை மாறினர்; என்றும் உறவுரிமையாய்ப் பாடி வந்த கல்வி நலனை மறந்தனர் எனக் கவிஞர் இங்ஙனம் விநயமாய்ப் பாடியுள்ளமையால் இவனது வண்மை நிலையின் உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளலாம். ஒப்புர வான்மைக்கு இவன் உறையுளா யிருந்தான்.

யாதொரு பலனையும் எதிர்பாராமல் மாரிபோல் உதவி இவன் மகிமைமிகப் பெற்றான். கடப்பாடு கைமாறு வேண்டா என்பதை உலகம் காண யாண்டும் இவன் உணர்த்தி நின்றான்.

வானம் பொழிவதென வள்ளியோர் உள்ளுவந்து
தானம் பொழிவர் தணிந்து.

ஊதியம் கருதாமல் உதவி புரிக.

212. ஈட்டிவைத்த செல்வமெல்லாம் ஏற்பார்க்கும் தக்கார்க்கும்
கூட்டினனென் பாரி குமரேசா—நாட்டமுடன்
தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு. (உ)

இ-ள்.

குமரேசா! தான் முயன்று தொகுத்த பொருளை எல்லாம் பிறர்க்கு ஏன் பாரி உவந்து உதவினான்? எனின், தான் ஆற்றித் தந்த பொருள் எல்லாம் தக்கார்க்கு வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு என்க. அரியபொருளுக்கு அரியபொருள் அறியவந்தது.

ஒருவன் முயன்று ஈட்டித் தொகுத்த பொருள்கள் யாவும் உயர்ந்த மேலோர்க்கு உதவி செய்யும் பொருட்டேயாம்.

தான் என்றது தேக முயற்சியை. காலால் நடந்து கையால் வேலை செய்து வருதலால் ஆள் புரி முயற்சி தான் என வந்தது.

தாள் தந்தது உண்ணல் இனியது. [குறள், 1065]

உரனுடை நோன் தாள். (சிறுபாண் 115)

மதனுடை நோன் தாள். (புறம், 75)

தாள் இலான் குடியேபோல் தமிழவே தேயும். (கலி 149)

தாளாளர்க்கு உண்டோ தவறு. [நாலடி, 191]

தாளாண்மை முன் இனிதே. [இனியவை 34]

இவற்றுள் தாள் குறித்துள்ளதைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்
கொளும். ஒருவன் தாள் ஆற்றித் தந்த பொருளை அவன் உண்டு
கொள்ள வேண்டும் என்று உரைக்கவில்லை. அது இயல்பாய்
பெற்ற வருகிறது. அதனை வியனாகக் கூற வேண்டா. பிறர்க்கு
உபகாரம் செய்வதையே உரிமையாய் ஈண்டு உணர்த்தி யருளி
கூர். உதவி புரிவதால் உயிர் வாழ்வு உயர்ப்பமாகிறது.

நான் உண்டது உடலளவில் ஒழுகிறது; பிறர்க்கு உபகார
மாய் ஊட்டியது தன் உயிர்க்கு உதவியாய் ஒளி மிகுந்து வரு
கிறது. அந்த ஆன்ம நலனை அடைந்து கொள்வதே மேன்மை
புரண வாழ்வாம். சீவ இதம் திவ்விய மகிமையை அருள்கிறது.
நானால் தந்ததை வாளா கழியவிடாதே; வேளாண்மை செய்.

தாளாண்மை என்னும் தகைமைக்கண் தங்கிற்றே
வேளாண்மை என்னும் செருக்கு. (குறள், 613)

நாள் தந்தது உபகாரம் செய்யவே என்று இங்கே குறித்த
தற்பின்னரும் இங்ஙனம் நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். உதவி,
உபகாரம், வேளாண்மை என்பன ஒப்புரவின் பரியாய நாமங்
கொளாய் வந்துள்ளன பிறர்மகிழ உதவுவது பெருமகிழ்வாகிறது.

நக்கார்க்கு என்றது உபகாரம் செய்ய வரியவரைப் பெரு
மையா உணர்த்தியது. தகாதவர்க்கு உதவினால் தீமையை நாட்
டில் நீட்டிவிட்ட படியாம். தக்கவர்க்கு உதவினால் நன்மையை
நன்கு வளர்த்து எங்கும் இதமாய் இனிய நலம் புரிந்தவாரும்.

நல்லார்க்கு உதவின் நலமாம்; நலமில்லாப்
பொல்லார்க்கு உதவின் புலையாமே---நல்லவுயர்
நெல்லுக்கு நீர்வார்த்தால் நீள்பலனாம்; நீண்டதீப்
புல்லுக்கு வார்த்தல் புலை.

இந்த நிலையை நினைந்து நீர்மையைத் தெளிந்து கொள்க.

கள்ளம் கொலைகள் புலைகாமம் என்று ஐந்தும் அற்றார்க்கு
கள்ளம் தெளிந்தோர் தரும் உத்தம தானம் என்னப்
பள்ளம் திடர்மால் வரைகானகப் பக்கம் எங்கும்
கெவள்ளம் பெருகிப் பரந்தோடி விரைந்த தன்றே.

(அரிச்சந்திரம்)

நக்கார்க்கு உதவிய தகவுகளை இது நயமா விளக்கியுள்ளது.

ஈவி பாத்தரமு எறிங்கி யிய்ய வலயு.

தக்க பாத்திரம் அறிந்து தானம் தருக எனத் தெலுங்கிலும் இவ்வாறு குறித்துள்ளமை இங்கே கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வரியது. தகுதியாளர்க்கு உதவின் மிகுதியான பலனுறுகிறது.

பிறர்க்கு உபகாரமாய் ஒருவன் கொடுக்கும் பொருள் அவனுக்குப் பேரின்பமாய் மீண்டு வருகிறது. அழியும் இயல்புடைய பொருளை அழியாதபடி வைக்கும் வழியே விழுமிய உபகாரமாம். ஒப்புரவு புரிவதால் மனிதன் உயர் நிலை யுறுகிறான்.

ஒரு செல்வன் வந்து ஏசுநாதரை வணங்கி நான் உய்யும்படி எனக்கு நல்ல புத்திமதியை நயமாச் சொல்லுங்கள் என்று பணிவுடன் கேட்டான். அதற்கு அவர் சொன்னது அயலே வருகிறது.

Go and sell that thou hast, and give to the poor, and thou shalt have treasure in heaven. (Bible, Matt 19-21.)

“உனக்கு உள்ளதை விற்று ஏழைகளுக்குக் கொடு; அது பரலோகத்தில் உனக்கு ஒரு சேமகிதியாம்” என அப்பெரியார் இங்ஙனம் கூறியுள்ளார். இதனால் உபகாரத்தின் பலனை உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். இம்மையில் உதவினவன் உம்மையில் உயர்கின்றான்.

தாளாண்மையால் வந்த பொருளை வேளாண்மை செய்வது மண்ணைப் பொன்னாக மாற்றிக் கொள்வது போலாம். மன்னுயிர்க்கு உதவுவது தன்னுயிர்க்கு இன்னமிர்தமாகிறது. பிரியமாய்ப் பேணி வந்த உடலும் விஊரந்து பிரிந்து போகிறது. யாதும் பிரியாமல் உயிரோடு தொடர்ந்து வந்து யாண்டும் இன்பம் தருவது பிறர்க்கு அன்பாய் இங்கே புரிந்த உபகாரமேயாம்.

தாம்செய் வினையல்லால் தம்மொடு செல்வதுமற்று

யாங்கணும் தேரிற் பிறிதில்லை---யாங்குத்தாம்

போற்றிப் புனைந்த உடம்பும் பயமின்றே

கூற்றம்கொண்டு ஓடும் பொழுது.

(நாலடி 120)

மனிதன் இறந்து போகும்போது தேகம் முதலியன யாவும் அவனை விட்டுப் பிரிந்து போகின்றன. ஒத்தது அறிந்து நண்டு அவன் செய்த உபகாரமே செத்த பின்பும் விடாமல் உயிரைத் தொடர்ந்து உயிரின்பம் அருள்செய்தது என இது உணர்த்தியுள்ளது.

வேளாண்மை செய்து மேலான சுக போகங்களை அடைக.

நன் பொருளைப் பிறர்க்கு அன்பாய் உதவும் உபகாரி பெரும் பெரும் பெற்று எவ்வழியும் உயர்ந்து என்றும் பேரின்ப நிலையில் விளங்குகிறான். இது பாரிபால் தெரிய நின்றது.

சரிதம்.

பாரி என்பவர் பாண்டி நாட்டிலே பறம்புமலைச் சாரலிலே பாரிதம் என்னும் நகரிலிருந்து அரசு புரிந்தவர். சிறந்த குண கவிகள் இவரிடம் நிறைந்துருந்தன. கல்வியறிவும் நல்ல சீலமும் வாய்க்காதவர். புலவர்களிடம் பெருமதிப்புடையவர். நாட்டில் தக்க வர்களை நாடியறிந்து தகுதியாகத் தன் பொருளை அவர்க்கு இவர் வாரி வழங்கி வந்தார். எவ்வயிர்க்கும் எவ்வழியும் இதம் புரிந்து வந்தமையால் பாரி வள்ளல் மாரி வேள்ளம் என வையம் இவரைப் புகழ்ந்து போற்றி வந்தது. பெரிய உபகாரியாகிய இவருடைய புகழ் நிகைகள்தோறும் பாவி நின்றது. குறுநில மன்ன சாமிருத்தம் உயர் புகழோடு இவர் ஒளி மிகுந்து வருவதைக் கண்டு வளவன் முதலிய பெருநிலைவந்தர் மூவரும் இவர்மேல் பொருளை இகரண்டனர். முடிவில் போருக்கு மூண்டு வந்தனர். பாண்டிய பாண்டி வந்தவள்ள அராது நிலைமையை அறிந்து கபிலர் என்னும் புலவர் மிகவும் வருத்தினார். அவர் இவருடைய நண்பர் பாண்டியை அமைத்த சிறந்த புலவையாளர் எழில்களாய் வந்தவன் புரிவிவந்தர் மூவர்க்கும் நகு கவியை அங்கவி வேந்தர் எழுதி அன்பளித்தார். அந்த அருமைப் பாட்டு அயலே வருகிறது.

கடந்தகடு தரண மூவிரும் கூடி
உடன்றணிச் சூழினும் பறம்புகொளற்கு அரிதே;
முக்குறு ஊர்க்கேத தண்பறம்பு நளனாடு;
முக்குறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்;
யா முந் பாரியும் உளமே
குன்றும் உண்டுநீர் பாடினார் செலினை. [கபிலர்]

இந்தப் பாட்டை ஊன்றிப் பார்ப்பவர் பாரியின் உபகார சீர்மைகளை உணர்ந்து உள்ளம் உருகுவார். “பெரிய அரசர் மூவிரும் திரண்ட சேனைகளோடு போராட மூண்டு ஈண்டு வந்துள்ளீர்! இந்த நாடு முக்குறு ஊர்க்கையுடையது; அந்த ஊர்கள் யாவும் பரிசிலர் பெற்றுள்ளனர்; இதுபொழுது நானும் பாரியும் இங்கே இருக்கின்றோம்; மகையும் இருக்கின்றது; நீங்களும் ஏதாவது நகு தமிழ்ப் பாட்டைப் பாடி வந்தால் எங்களையும் எளிதே

பெற்றுக் கொள்ளலாம்; இதை விட்டுப் போராடி வென்ற கொள்ளலாம் என்று மூண்டால் அது ஒரு காலும் முடியாத” என்று கல்வி வீரோடு கவிஞர் கூறியுள்ள உரைகள் சீரிய கூரிய வீரிய ஒளிகளாய் விளங்கி நிற்கின்றன. ஒப்புரவோடு பாரி உதவியுள்ள அற்புத நிலைகளையும் அதிசயமான ஆண்மை மேன்மைகளையும் இதனால் நன்கு அறிந்து கொள்கிறோம். தாளாற்றித் தந்த பொருளைத் தக்கார்க்கு மேலோர் உவந்து ஈந்து அருளுவர் என்பதை உலகம் இவர்பால் தெளிவாய் உணர்ந்து நின்றது.

ஈட்டும் பொருளை இதமாய் உதவினது
காட்டும் அரிய கதி.

வந்த வரவை வகையாய் வழங்கியருள்.

213. தெள்ளுபுகழ் ஆபுத் திரனொப் புரவொன்றே
கொள்ளமகிழ்ந் தானேன் குமரேசா—எள்ளாத
புத்தே ஞலகத்தும் ஈண்டும் பெறலரிதே
ஒப்புரவின் நல்ல பிற. (ங)

இ-ள்.

குமரேசா! ஒப்புரவு ஒன்றையே நன்று என்று ஆபுத்திரன் ஏன் எப்பொழுதும் விருப்பி இருந்தான்? எனின், புத்தேள் உலகத்தும் ஈண்டும் ஒப்புரவின் நல்ல பிற பெறல் அரிது என்க.

பிறர்க்கு உதவிபுரியும் உபகாரம் போல நல்ல செயல்கள் விண்ணுலகிலும் இம் மண்ணுலகிலும் வேறு யாண்டும் இல்லை.

புத்தேள் உலகை முதலில் குறித்தது; அதன் உத்தமான உயர் நிலை கருதி. அரிய பொருள்கள் யாவும் நிறைந்து அதிசய நிலையில் உயர்ந்துள்ள அந்தத் தெய்வ வுலகிலும் எய்தல் அரிது என்றதனால் ஒப்புரவின் அற்புத மகிமையும் அருமையும் தெளிவாய்த் தெரிய நின்றது. பெறலரியதைப் பெறுவது பெரு மகிமையாம்.

புத்தேள் = தெய்வம்; புதமை. தேவர்கள் வாழுகின்ற திவ்விய வுலகில் திருவும் போகமும் எல்லார்க்கும் நிறைவாய் எங்கும் நன்கு நிறைந்துள்ளமையால் அங்கே கொடுத்து உதவவும், எடுத்த மகிழவும் இடம் இல்லாத போயது; போகவே உபகாரமான இனிய நல்ல ஒப்புரவு ஆண்டுப் பெறுதல் அரிதாயது.

பொலம்பூங் காவின் நன்னாட்டோரும்
செய்வினை மருங்கின் எய்தல் அல்லதை
உடையோர் ஈதலும் இல்லோர் இரத்தலும்
கடவ தன்மையின் கையற வுடைத்து. (புறம், 38)

அறஞ்செய் மாக்கள் புறங்காத்து ஒம்புநர்
நற்றவம் செய்வேர் பற்றற முயல்வேர்
யாவரும் இல்லாத் தேவர்நன் நாடு. [மணிமேகலை, 14]

ஈவாரும் கொள்வாரும் இல்லாத வானத்து
வாழ்வாரே வன்கணவர். (வன்கண்ணர்)

புத்தேள் உலகின் நிலையை இவற்றால் உய்த்து உணர்ந்து
கொள்கிறோம். யாவரும் தேவராய்ப் புண்ணிய போகங்களை
அனுபவிக்கின்ற அங்கே ஈவாரும் ஏற்பாரும் இல்லை ஆதலால்
ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி புரியும் நிலை அரிதாய் ஒருவி நின்றது.

பிறர்க்கு ஈந்து மகிழும் பேற்றை வானுலகம் இழந்துள்
ளமையால் ஒப்புரவு புரிந்து உத்தம கதியை அடைதற்கு அது
உரிமையின்றி நின்றது. உபகாரம் இல்லாத வாழ்வு உயிர்க்கு
அபகாரமாகிறது; உபகாரம் உடையது ஒளிமிசூந்து உயர்கதி
அடைகிறது. ஈந்து மகிழ்வதே இன்ப வாழ்வாம்.

ஈவாரைக் கொண்டாடி ஏற்பாரைப் பார்த்துவக்கும்
சேய்மாடக் கூட்டும் செவ்வேள் பரங்குன்றும்
வாழ்வாரே வாழ்வார் எனப்படுவார் மற்றையார்
போவாரார் புத்தேள் உலகு. [பரிபாடல்]

மதுரையிலும் திருப்பரங்குன்றத்திலும் வாழ்கின்ற மக்
களுடைய மாட்சியை இது வரைந்து காட்டியுள்ளது உபகார நீர்
மையை உவந்து வாழ்பவர் உயர்ந்தவராய்ப் புகழ்ந்து போற்ற
கின்றார். ஈவாரும் கொள்வாரும் இல்லாத வானத்தே வாழ்பவர்
ஒப்புரவை இழந்து வன்கண்ணராயிழிந்துள்ளார்; நான் மாடக்
கூடலிலும் செவ்வேள் குன்றிலும் வாழ்வார் ஒப்புரவுடையராய்
ஒழுக்கி வருதலால் புத்தேள் உலகம் இவர்க்கு உரிமையாய்
வந்தது. ஒப்புரவு அரிய புண்ணியம் என்பது தெரிய சின்றது.

மன்னுயிர் இன்புற வாழ்பவர் வானவரினும் மேலாகின்
றார். தன்னலமே கருதித் தன் வயிற்றையே கிரப்பி எவ்வழி
யும் தனக்கே சுகத்தை நாடி வருவது மக்கள் இயல்பாய் மருவி

யுளது. பொதுவான இந்த வரம்பைக் கடந்து பிறர்க்கு உதவி புரியும் ஒப்புரவாளர் அற்புத நிலையில் உயர்ந்து திகழ்கின்றார்.

பிறவுயிர்க்குச் செய்யும் இதம் தன்னுயிர்க்கு அமுதம் ஆகிறது. ஆகவே ஒப்புரவு சீவ அமிர்தமாய்த் திவ்விய மகிமை தருகிறது. உயிர்க்கு இனிய இன்பநலனை உவந்து செய்துகொள்க.

மக்களால் ஆய பெரும்பயனும் ஆயுங்கால்
எத்துணையும் ஆற்றப் பலவானால்---தொக்க
உடம்பிற்கே ஒப்புரவு செய்தொழுகாது உம்பர்க்
கிடந்துண்ணப் பண்ணப் படும். (நாலடியார், 37)

தன் உடம்பிற்கே ஒப்புரவு செய்பவன் அற்பனாகிறான்; பிறவுயிர்க்கு ஒப்புரவு செய்பவன் தன் உயிரை உம்பர் உலகில் இன்பமாய் வாழச் செய்கிறான். மேன்மையான ஆன்ம ஊதியம் ஒப்புரவே ஆதலால் ஆனவரையும் அதனை ஆற்றி வருபவன் மானவரும் மதித்து வணங்க வானவரும் போற்ற வருகிறான்.

வாழ்நாள் உலவாமுன் ஒப்புரவு ஆற்றுமின். (நாலடி 22)

ஒப்புரவு ஒழுகு. (ஆத்திசூடி 10)

ஒப்புரவினான் அறிப சான்றாண்மை. (நான்மணி 80)

உடர் நீங்கு முன் உயிர்க்கு இனிய ஒப்புரவைச் செய்து கொள்ளுங்கள்; சான்றோர், மேலோர் என்னும் ஆன்ற பெரியோர்களைச் சரியாய் அறிதற்கு ஒப்புரவே உரிய கருவியாயுளது என விளம்பிநாகனார், ஒளவையார் முதலாயினர் இவ்வாறு விளம்பியுள்ளார். உபகாரம் உயர்பிறசிப்பயனாய் ஒளிபுரிந்தது.

ஒப்புரவே யாண்டும் ஒப்பற்ற உயிர் உறவு அதனை எப்படியும் எவ்வழியும் நன்கு ஈட்டி இருமையிலும் பெருமை பெறுக.

உயிர்களுக்கு உதவி புரிந்து இன்பம் கண்டவர் உப்பருலகையும் விரும்பார். இது ஆபுத்திரன் பால் நேரே அறிய நின்றது.

ச ரி த ம் .

இவன் சிறந்த தருமகுண சீலன். தாய் பெயர் சாலி. சேயாய் இருந்த பொழுது ஒரு பசு இவனை உரிமையோடு பாதுகாத்து வந்தது ஆதலால் ஆபுத்திரன் என நேர்ந்தான். பருவம் அடைந்ததும் எவ்வழியும் எவ்வயிரையும் இவன் இனிது பேணி வந்தான். உயிர்களுடைய துயர்களைக் கண்டால் உள்ளம் உருகி

உழுவலன்போடு உதவி புரிவது இவனுடைய இயல்பாய்ப் பெருகி வந்தது. தண்ணளி நிறைந்த இவனது புண்ணிய நீர் மைய அறிந்து மகிழ்ந்து சிந்தாதேவி என்னும் தெய்வம் நந்தா வளமுடைய ஒரு பாத்திரத்தை இவனிடம் உரிமையுடன் கொடுத்தது. அந்த அரிய கலத்திற்கு அமுத சுரபி என்று பெயர். அதைக் கொண்டு உயிர்களின் பசித்தூயர்களை இவன் இனி தநீக்கிவந்தான்.

வாங்குநர் கையகம் வருந்துதல் அல்லது
தான் தொலை வில்லாத் தகைமையது என்றே
தன்னைப் பாத்திரம் அவன்கைக் கொடுத்தலும்
சிந்தாதேவி செழுங்கலை நியமத்து

9. நந்தா விளக்கே நாமிசைப் பாவாய்
வாணோர் தலைவி மண்ணோர் முதல்வி
ஏனோர் உற்ற இடர்களை வாய்எனத்
தான் தொழுது ஏத்தித் தலைவியை வணங்கி
ஆங்கவர் பசிதீர்த்து அந்நாள் தொட்டு
10. வாங்குநகை வருந்து மண்ணுயிர் ஓம்பலின
மக்களும் மாவும் மாம்போர் பறவையும்
தொக்குடன் சண்டிச் சூழ்ந்தா விடாஅ
பழமரத்து சண்டிய பறவையின் எழுஉம்
இழமென் சும்மை இடைபின் று ஒலிப்ப. 'மணிமேகலை, 14)

உயிரினங்களுக்கு இவன் உதவி புரிந்து வந்துள்ளதை இதனை உணர்ந்து கொள்ளுகோம். இவனுடைய தரும நிலையை விவரித்து நெய்நீர் கொடு வந்தான்: "ஆபுத்திரா! உனது தானமும் தருமமும் வானகத்தை உனக்கு உரிமை செய்துள்ளன; அவ்வுலகிற்கு வந்தான்" என்று இத்திரன் வேண்டினான். அந்த அரிய வேண்டுகோளுக்கு இவன் இசையவில்லை. "அமரர்கோடு விவர்களுக்கு உதவி செய்து மகிழும் உபகார நீர்மை உன் காட்டில் இல்லை; நந்து மகிழ்ந்து வரும் இந்த ஒப்புரவே எனக்கு அற்புத இன்பம்; ஆதலால் அங்கே நான் வா இயலாது" என்று இவ்வளம் இவன் உறுதியாய் உரைத்து நின்றான். ஒப்புரவு போல் நன்மையுடையதைப் புத்தேள் உலகத்திலும் நண்டும் காண்டல் அரிது என்பதை இவன் நன்கு காட்டியருளினான்.

எங்கும் பெறலரிய ஏன்ற இதநலனை
இங்கே புரிக இனிது.

ஒப்புரவு ஒப்பு அரிய திரு.

214. என்னேநல் வேங்கடத்தான் இன்பமுற முன்னவனேன்
கொன்னே இழிந்தான் குமரேசா—உன்னியே
ஒத்த தறிவான் உயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும். (ச)

இ—ள்.

குமரேசா! உற்ற உதவியால் வேங்கடத்தான் உயர்ந்தான்; உதவாத அவன் தமையன் ஏன் இழிந்தான்? எனின், ஒத்தது அறிவான் உயிர் வாழ்வான்; மற்றையான் செத்தாருள் வைக்கப்படும் என்க. பிணமாய் ஒழியாமல் மணமாய் வாழுக.

அறிய உரிய ஒப்புரவை அறிபவன் உயிர் வாழ்பவனாகிறான்; அவ்வாறு அறியாதவன் செத்தவனாகி யிழிந்து கழிகிறான்.

ஒத்தது = உரிமையாய் உணரத் தக்கது. ஒத்ததை உணராமல் ஒவ்வாததைச் செய்து உழல்வது பித்த மயக்கமான பேதைமையாம். தக்கதை அறிந்து தகாததை ஒழிந்த போதுதான் மக்கட் பிறப்பின் பயனை அவன் மருவி உயர்கின்றான்.

மனிதன் சிறந்த அறிவுடையவன்; இழிந்த பல பிறவிகளையும் கடந்து உயர்ந்து வந்துள்ளவன். தன் நிலைமைக்கு ஒத்ததை உறுதியாக அறிந்து உபகாரியாய் ஒழுகிவரும் அளவே அவன் விழுமியனாய் விளங்கி வருகிறான். ஒழுகாவழி இழிவாய் அழிவுறுகிறான். ஈனமாய் இழிந்து ஒழியாமல் உயர்ந்து கொள்ளுக.

அரிய பிறவியை அடைந்தவன் அதற்கு உரிய தகுதியை உணர்ந்து எவ்வுயிர்க்கும் இனியனாய் ஒழுகி வரவேண்டும். அவ்வாறு இன்றித்தன்னளவிலேயே உண்டு உடுத்திக்கண்டு களித்துத் திரிபவன் உடலை வளர்த்தவனாகச் சுடலைக்கே இரையாகின்றான்.

மாடு ஆடு முதலிய விலங்குகளும் உண்ணுகின்றன; உறங்குகின்றன; பெட்டைகளோடு கூடுகின்றன; குட்டிகள் போடுகின்றன. மனிதனும் இந்த அளவில் வாழ்ந்து வந்தால் அவன் பிறந்த சிறந்த பிறவிக்குப் பயன் என்ன? வாழ்ந்தானே இரண்டுகால் மாடு போல என்று வையம் வைய வாழ்ந்து மாய்ந்து போவது வெய்ய பழியாம். உய்தியை உணர்ந்து உயர்க.

அயலே செய்து வரும் உபகாரம் தன் உயிர்க்கு இன்பமாய்வருகிறது. அதைச் செய்யாதவன் தனது இனிய ஆன்மாவை

உயர்வுறச் செய்யாமல் துயர் செய்தவ னாகிறான். ஆகவே அவன் உயிரோடு செத்தவன் என உயர்ந் தோரால் இகழ்நோர்ந்தான்.

செத்த பிணம் இடுகாடு சுடுகாடு என்று
செப்புவர்கள் அறியாதார் சிலர்தன் நெஞ்சத்து
ஒத்ததுதாம் உணராது உண்டுஉடுத்து வாழும்
உயிரோடும் பிணம்பயில் காடு ஒழிய விட்டே.

(அஞ்ஞவதைப்பரணி)

ஒத்தது உணராது வாழ்பவர் செத்த சவங்களே; அவர் உள்ள காடு சுடுகாடே எனத் தத்துவ ராயர் இவ்வாறு உள்ளம் கொதித்து வைத்துள்ளார். இந்தத் திருக்குறள் அவரை இப்படிப் பாடும்படி செய்துள்ளது. தேவர் மொழியைத் தழுவித் தெளிவாக விரித்து விளக்கி யிருக்கிறார். உயிரின் பயனை இழந்து வீணே துயரமாய் ஒழிந்து போதலால் ஒத்ததை அறிபான் செத்த சவம் என்றார்.

ஒத்த அறிவும் உபகார நீர்மையும் மனிதனை உத்தம நிலையில் உயர்த்து கின்றன. விழுமிய அந்நிலைகளை இழந்தால் வெய்ய புலையான பழியும் இழிவும் அழிவும் விளைந்து விடுகின்றன. தருதியை இழந்தவன் மிகுதியும் இழிந்து படுகிறான்.

ஒப்புரவு அறிதலின் தகுவர வில்லை. (முதுமொழிக்காஞ்சி)

ஒத்ததை அறிந்து ஒழுக்குபவனே தக்கவனாய் உயர்ந்து வருகிறான்; அவ்வாறு அறியாதவன் அவலமா யிழிந்து கழிகிறான் என இது குறித்துள்ளது. குறிப்பு கூர்ந்து உணர வந்தது.

The man that wandereth out of the way of understanding shall remain in the congregation of the dead. (Bible. P. 21--16)

“அறிவின் நெறியை விட்டு விலகி அலைபவன் செத்தவர் கூட்டத்தில் சேர்ந்திருப்பான்” எனச் சாலமன் என்னும் யூத மன்னன் இவ்வாறு நீதி நிலையை நேரே கூறி யிருக்கிறான்.

ஒத்ததை அறியாது உழல்பவன் செத்தவர் இனத்தவன் என எத் தேசத்து அறிஞரும் எண்ணி யுள்ளனர். அவ்வுண்மையை நண்டு நுண்மையா உணர்ந்து உறுதி கூர்ந்து கொள்கிறோம்.

கடமையை உணராதவன் மடமையாய் இழிகிறான்; அந்த இழிவு உயிரழிவாய் நின்றது. தன் உயிர்க்கு இன்பம் நாடுபவன் சிறவுயிர்க்கு அன்பாய் உதவி புரிந்துவர வேண்டும்.

இன்பம் இடர்என்று இரண்டுற வைத்தது
முன்பவர் செய்கையி னாலே முடிந்தது
இன்பம் அநுகண்டும் ஈகிலாப் பேதைகள்
அன்பிலார் சிந்தை அறம்அறி யாதே. (திருமந்திரம்)

முன்பு செய்த உதவியினாலேயே பின்பு மனிதர் இன்பம் உறுகின்றனர். இந்த உண்மையை உணராத பேதைகள் உபகாச சிந்தனையை இழந்து இழிகின்றார். ஒப்புரவை அறிந்து உறுதி புரியாதவரைக் குறித்துத் திருமுலர் இங்ஙனம் பரிவாய் இரங்குகிறுக்கிறார். உயிர்க்கு இதம் செய்யாதவர் துயர்க்கு நிலையாகின்றார்.

உபகாசி உயர்வாய் ஒளிபெற்று எவ்வழியும் பெருமை யடைகிறான்; அபகாசி அவமா யிழிவுறுகிறான். இவ்வுண்மை திருவேங்கடனிடமும் அவனுடைய அண்ணன் கண்ணும் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம் .

திருவேங்கடன் கோர் என்னும் ஊரில் இருந்தவன். நிறைந்த செல்வமும் சிறந்த கல்வி யறிவும் நல்ல குண சீலங்களும் உடையவன். எல்லார்க்கும் இரிபனாப் உவந்து உதவி புரிந்து வந்தான் ஆதலால் பேருபகாசி என்று இவன் பேர் பெற்று விளங்கினான். இவனுக்கு முன் பிறந்த அண்ணன் ஒருவன் இருந்தான். கண்ணுக்கினியான் என்பது அவன் பேர். பேருக்கு கோர் மகனும் இனியாத வன்கண்ணனாப் அவன் மருவி யிருந்தான். எதிர்மறை நிலையில் பெரியலைப் பெருகக்வந்த அவனை அனைவரும் வெறுத்து வந்தார். ஒருமுறை இரட்டையர் என்ற புலவர் இருவரை வசவழித்து மிகவும் உபசரித்து இளையவன் ஆதரித்தான். அரிய அறிவு நலங்களை அவரிடமிருந்து அறிந்து மகிழ்ந்தான்; பெரிய பரிசில்களை அவர்க்கு ஆர்வமாய்த் தந்தான். வந்தவர் எவரையும் இகழ்ந்து பேசுவதை இயல்பாக வுடைய மூத்தவன் அக்கவிஞரையும் கடுத்து மொழிந்தான். இன்றொல்லே இயம்பி எவ்வழியும் இதம் புரியும் இளையவனது இனிய நீர்மையையும், அவனது கொடிய தீமையையும் அறிந்து புலவரிருவரும் பரிந்து வருந்தினார். சீதேவியோடு முத்தவி பிறந்திருப்பது போல் அந்த அருமைத் தம்பியோடு இந்த மூத்த முத்தவி தோன்றி யுள்ளதே என்று உள்ளம் கவன்று அவர் எள்ளி இகழ்ந்து போனார்.

கண்ணுக்கு இனியன் வேங்கடவன்;
 காதுக்கு இனியன்; கருத்துடைய
 ண்ணுக்கு இனியன்; இசைக்கீ ணியன்;
 எவர்க்கும் இனியன்; எவ்வுழியும்
 பண்ணுக்கு இனியன்; இவனுடனே
 பாவி ஒருவன் பிறந்துவந்து
 கண்ணுக்கினியான் எனும் பேரால்
 கடையா யிழிந்து கழிந்தானே.

இவ்வாறு பழியும் இழிவும் படிந்து அழி துயரோடு கழிந்து
 ஒழிந்தான். ஒப்புரவு செய்து ஒழுகி வந்த இனையவன் உயர்ந்த
 மேன்மையாய் சீர்தந்து விளங்கினான்; அவ்வாறு இதமாய் ஒழு
 காமையால் முத்தவன் உயிரோடு செத்த சுவமாய் இழிந்து
 அழிந்தான். ஒத்தது அறிவான் உயிர் வாழ்வான்; மற்றையான்
 சேத்தாருள் வைக்கப்படும் என்பதை இவர் முறையே உணர்ந்தி
 னின்றார். நிலைமை தெரிவது தலைமை தருவதாம்.

உயிரின் அமுதம் உதவி; உதவான்
 உயிரோடு இறந்த சுவம்.

ஒத்தது அறிந்து உயர்க; செத்த சுவமா யிழியாதே.

215. வள்ளலிரா மன் திருவால் வையமெலாம் பேருவகை
 கொள்ளின்று தென்னே குமரேசா—எள்ளலிலா
 ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
 பேரறி வாளன் திரு. (ரு)

இ-ள்

குமரேசா! இராமன் அரசு திருவை அடைய நேர்ந்த
 போது யாவரும் பேருவகையால் ஏன் பெருகி நின்றனர்? எனின்,
 உலகு அவாம் பேரறிவாளன் திரு ஊருணிநீர்நிறைந்தற்று என்க.

உலகத்தார் உவந்து விரும்புகிற பேரறிவாளனது செல்வம்
 ஊரார் நீர் உண்ணும் குளம் வளமாய் நீர் நிறைந்தது போலாம்.

உபகார நீர்மைகள் உண்ணும் நீரோடு கண்ணிய மாய்
 எண்ணி யுணர வந்தன. இனிய சுவைகள் கனிந்து சுரந்து வரும்
 அளவு மணிதன் புனிதனாய் உயர்ந்து விளங்கி வருகிறான்.

ஊருணி— குளம். ஊரில் வாழ்வார் நீர் பருகி வருகிற நீர் நிலை ஊருணி என நேர்ந்தது. ஆறு, ஏரி, பொய்கை, தடாகம், சுனை, குளம், கூவல் என நீர் நிலைகள் பல உள்ளன. அவற்றுள் எல்லாம் ஊருணியை இங்கே சிறப்பாக விளக்கி உரைத்தது, ஊர் அருகே யிருந்து மக்களுக்குக் குடிதண்ணீர் அருளி வரும் குண நீர்மை கருதி. தண்ணீரின் தண்ணளி எண்ணி யறிய வந்தது.

ஊருணி பேரறிவாளனுக்கும், அதில் நிறைகிற நீர் அவனிடம் பெருகி யுள்ள செல்வத்துக்கும், அந்நீரை உண்ணும் ஊரவர் அவனுடைய திருவை நுகரும் உலகருக்கும் ஒப்பாம். ஒப்புமையிலுள்ள துட்பங்கள் உய்த்து உரைத்தக்கன. நிறைதல் என்னும் நீரின் தொழில் அது நிலைத்து நிற்கும் குளத்தின் மேல் நின்றது.

ஊருணி நீர் யாவருக்கும் எளிதே உதவுதல் போல் உபகாரி செல்வம் எல்லாருக்கும் எவ்வழியும் இனிது பயன் படுகிறது.

ஊருண் கேணி உண்டுறை தொக்க
பாசி அற்றே பசலை காதலர்
தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி
விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்த லானே. (குறுந்தொகை, 399)

ஊரார் வந்து கேணியில் நீரை வாரிப் போகும் நிலையை இவ்வாறு பரணர் விளக்கி யிருக்கிறார். யாவருக்கும் பொதுவாய் ஊருணி நீர் உரிமைபா யுளது. அது போல் உபகாரி திருவும் எல்லாருக்கும் இதம் புரிந்து பயன் சுரந்து வருகிறது.

ஊருணி ஒத்த பொதுவாய்த் தம்பலம். (கல்லாடம், 57)

ஊருணியைக் குறித்து இவ்வாறு கல்லாடர் உரைத்துள்ளார்.

உண்ணும் உணவாலும் பருகும் நீராலும் உயிரினங்கள் வாழ்ந்து வருகின்றன. உயிர் ஆதாரமான அந்த நீர் இங்கே காட்சிக்கு வந்தது. பள்ளமான குளத்தில் வெள்ளம் தங்கி உயிர்களின் தாகங்களை நீக்கி வருகிறது; நல்ல நீர்மைகள் நிறைந்த உள்ளம் உடைய மேலோர் உயிர்களின் பசி நீங்க உணவுகளை ஊட்டி யாண்டும் உபகாரங்களை நீட்டி யருளு கின்றார்.

ஊருணி ஊரவர்க்கு நீர் ஊட்டு கிறது.

உபகாரி உலகவர்க்கு உணவு ஊட்டு கிறான்.

நீரளவில் நின்று வரும் ஊருணியினும், உணவு உடை இருக்கை முதலிய யாவும் உதவிப் பேரருளோடு ஆதரவு புரிந்து வரும் உபகாரி அகிசய நிலையில் உயர்ந்து சிறந்துள்ளான்.

ஓர் ஊர்க்கு மாத்திரம் பயன்படுகிற ஊருணி நீரினும் யார்க்கும் பயன் அருளுகிற அறிவாளி திருபெருமேன்மையுடையது. செல்வத்தின் நிலையையும், அதன் பயனையும், அதனை ஆற்ற வேண்டிய முறையையும், தெளிவாய் அறிந்த போது தான் உவந்து உதவ நேர்வன்; அரிய பெரிய அறிவின் பலனை மருவியுள்ளவன் ஆதலால் உபகாரி பேரறிவாளன் எனச் சீர்மிகப் பெற்றான். பேரறிவுக்குப் பயன் ஆருயிர்க்கு அருள் புரிதலே.

கடல் நீர் போல் செல்வம் பெரிதாய் நிறைந்திருந்தாலும் அறிவு சரியாயில்லை யாயின் அவன் யாதும் உதவ மாட்டான். ஊருணி நீர் போல் பொருள் குறைவாயிருந்தாலும் நல்ல அறிவாளன் யார்க்கும் ஆதரவாய் அருளுவன் ஆதலால் உபகார நிலைக்குப் பேரறிவு நேர் உரிமையாய் நின்றது. இனிய நீர்மையாளனிடம் இருந்தே இதகலங்கள் இனிது பெருகி வருகின்றன.

பெருஞ்செல்வர் ஆயிடினும் பெயராத தீக் குணங்கள் நருஞ்செயல ராயிருப்பின் தமையடுப்பார் எவர்? யாரும் இருஞ்செல்வக் கடலிருந்தும் எடுத்துண்ணார்; மணல்கேணி அருஞ்செல்வச் சிற்றூறல் ஆதரிப்பார் குணமாண் பால். (திருவாணைக்கா, நாட்டு 102)

இனிய குணசீலர் ஊற்று நீர் போல் உதவுவர்; கொடிய உலோபர் நெடிய செல்வமிருந்தாலும் கடல் நீர் போல் யாதும் பயன் படார் என இது குறித்துள்ளது. ஒப்புரவாளர் எப்படியும் இனியவ ராகின்றார். நீர்மை அளவு சீர்மை விளைகிறது.

மடம்பெரிது தாழை மகிழினிது கந்தம்
உடல்சிறியர் என்றிருக்க வேண்டா---கடல்பெரிது
மண்ணீரும் ஆகாது அதன் அருகே சிற்றூறல்
உண்ணீரும் ஆகி விடும். (முதுரை 12)

பெரிய கடல் நீர் உடம்பைக் கழுவவும் உதவாது; சிறிய ஊற்று நீர் உயிர்க்கு இனிதாய் உண்ண உதவும்; செல்வம் நிறைந்திருப்பினும் தீயோர் உதவார்; அது குறைந்திருப்பினும் நல்ல சீலர் நல்குவர். சிறிய மகிழும் பூ மணத்தால் மாண்புறுகிறது.

உருவத்தில் சிறியராயினும் உதவும் குணத்தால் உயர்ந்து ஒளி பெறுகின்றனர். தாமும் பூ பெரிதாயிருந்தாலும் மணம் இன்மையால் மாண்பிழந்துள்ளது. தொந்தி பெருத்து நெடிதாய்வளர்ந்திருந்தாலும் உபகாரமில்லாதவன் ஊனமாயிழிந்து ஒழிவன். ஒப்புரவை இழந்த அளவு மனிதன் அற்பனாகின்றான். அவ்வுண்மையை ஒளவையார் இவ்வாறு செவ்வையா விளக்கியுள்ளார். செவ்விய உதவி நலம் திவ்விய நிலையாகிறது.

உபகார நீர்மை மனிதனைத் தனி மகிமையில் உயர்த்தி எவ்வழியும் உலகம் அவனை உவந்து புகழ்ந்து வரச் செய்கிறது.

உண்ணிலவு நீர்மைத்தாய் ஓவாப் பயன்சுரந்து
தண்ணளி தாங்கு மலர்முகத்துக்---கண்ணெகிழ்ந்து
நீங்கல் அரிய நிழலுடைத்தாய் நின்றெமக்கிங்கு
ஓங்கியதோர் சோலை யுளது. (தண்டி)

இது ஒரு வள்ளலைக் குறித்து உரைத்துள்ளது. கனி மரங்கள் நிறைந்த இனிய பூம்பொழில் எனச் சிலேடையில் உபகாரியை விளக்கியிருக்கிறது. நீர்மையை நயமா த் துலக்கியிருக்கும் சீர்மையைக் கூர்மையா ஓர்ந்துகொள்ள வேண்டும். ஊருணி நீர், குளிர் பூஞ்சோலை முதலிய இனிய சுவை நிழல்களைப்போல் உபகாரி உயிரினங்களுக்கு நயமாய் உதவி புரிந்து வருகிறான்.

உள்ளம் தெளிந்த வள்ளல் செல்வம் அடைந்தால் உலகமார்தர் உவகையடைந்து பல வகையிலும் அவனைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து வருவர். இது இராமபிரான்பால் தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

அரசர் பெருமானான தசரதன் ஆட்சியை மாட்சியாப் புரிந்து வந்தான். வயது முதிர்ந்தது? முதிர்வே உலக பாரத்தை விலகியிருக்க விரும்பினான். தனது தலை மகனான இராமனுக்கு அரசு முடி சூட்டத் துணிந்தான். நாட்டிலுள்ள அறிஞர்களை அழைத்தான். சபை கூட்டினான். மதி மந்திரிகள் நிறைந்த அந்த அவையில் தன் கருத்தைத் தெளிவா உரைத்தான். இராமன் அரசு பதவியை அடைய நேர்ந்தான் என்பதை அறிந்ததும் யாவரும் பேரானந்தம் அடைந்து வியந்து பேச நேர்ந்தனர்.

இறைவன் சொல்லானும் இன்னறவு அருந்தினா யாரும்
முறையின் நின்றிலர் முந்துறு களிப்பிடை முழ்கி
நிறையும் நெஞ்சிடை உவகைபோய் மயிர்வழி நிமிர்
உறையும் விண்ணகம் உடலொடும் எய்தினர் ஒத்தார். (1)

ஒத்த சிந்தையர் உவகையர் ஒருவரின் ஒருவர்
தத்தமக் குற்ற அரசெனத் தழைக்கின்ற மனத்தர்
முத்த வெண்குடை மன்னனை முறைமுறை தொழுதார்
அத்த நன்றென அன்பினோடு அறிவிப்ப தாரார். (2)

(இராமாயணம்)

அரசன் வாய்மொழியைக் கேட்டதும் அவையில் இருந்த யா
வரும் உவந்துள்ள மகிழ்ச்சி நிலைகளை இவை விளக்கி யுள்ளன.
தத்தமக்கு உற்ற அரசு எனத் தழைக்கின்ற மனத்தர் என்றதனால்
அவருடைய உள்ளக்களிப்புகளை ஊகமாய் ஓர்ந்து கொள்கிறோம்.
இன்னவாறு மகிழ்ச்சியடைந்தவர் பின்னரும் வியந்து பேசினார்.

தானமும் தருமமும் தகவும் தன்மைசேர்
ஞானமும் நல்லவர்ப் பேணும் நன்மையும்
மானவ எவையும் நின் மகற்கு வைகுமால்
ஈனமில் செல்வம் வந்து இயைக என்னவே.

ஊருணி நிறையவும் உதவு மாடுயா
பார்கெழு பழுமரம் பழுத்தற் றுகவும்
கார்மழை பொழியவும் கழனி பாய்நதி
வார்புனல் பெருகவும் மறுக்கின்றார்கள் யார்? (2)

(இராமா, மந்திர, 81-82)

இராமனுடைய அறிவு நிலைகளையும் குண நீர்மைகளையும்
வியந்து புகழ்ந்து அவன் அரசு திருவை அடைவது உலகம் பண்
ணிய புண்ணியமே என்று இங்ஙனம் பரவச மாய்ப் பேசியிருக்
கின்றனர். கோசலா தேசம் முழுவதும் பெரும்கிழ்ச்சிபொங்கி
நின்றது. ஊருணி நிறையவும் என்ற கவியுள் இரண்டு குறள்கள்
அடங்கியுள்ளன. பொருள் நயங்களை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ள
வேண்டும். உலகு அவாவும் பேரறிவாளன் திரு அடைந்தால்
ஊருணி நீர் நிறைந்தது போலாம் என்பதை உலகம் இக் குண
மகன் பால் தெளிந்து உவகை மீதார்ந்து நின்றது.

இனிய உபகாரி எவ்வுயிர்க்கும் இன்பம்
கனிய அருள்வன் கனிந்து.

நீர்போல் உதவி நிறை புகழ் பெறுக.

216. கோட்டி முதலியார் கொண்டசெல்வம் எல்லார்க்கும்
கூட்டியதேன் இன்பம் குமரேசா—நாட்டில்
பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் செல்வம்
நயனுடை யான்கட் படின். (6)

இ-ள்.

குமரேசா! கோட்டி முதலியார் செல்வம் எல்லார்க்கும்
என் இனிமையா யிருந்தது? எனின், செல்வம் நயன் உடையான்
கண் படின் பயன்மரம் உள்ளூர்ப் பழுத்தற்றால் என்க.

இனிய குணவானிடம் செல்வம் சேரின் பயனுடைய கனி
மரம் ஊர் நடுவே பழுத்துச் சீரோடு இனிது நிற்பது போலாம்.

படின் என்றது அவ்வாறு உண்டாதல் அரிது என்பது தெரிய
வின்றது. நயன் இல்லாரிடமே செல்வம் வியனாய் நின்றலால்
நல்ல உபகாரங்கள் நாட்டில் அரியன வாயின. பணம் இருந்தாலும்
குணம் இல்லையானால் மணம் இல்லாத மலர்போல் அவர் மாண்
பிழந்து படுவர். படவே யாதொரு பயனும் இன்றும்

அன்பு பண்பு அறிவு அமைதி முதலிய நல்ல குணநீர்மை
கள் அமையின் அவன் நயன் உடையன் என உயர்புகழ் பெறு
கிறான். அந்தப் பெருந்தகையின் பொருள் பலர்க்கும் விருந்
தாய் இன்பம் தருகிறது. நயன் வழியே பயன் வழிகிறது.

உள்ளத்தில் நயன் இல்லாதவன் உலகத்தில் எவ்வளவு
செல்வங்களை வைத்திருந்தாலும் யாருக்கும் யாரும் பயன்
படான். பயன் இல் செல்வன் நயன் இலனாய் நாசமடைகிறான்.

வறியவன் இளமைபோல் வாடிய சிணையவாய்ச்
சிறியவன் செல்வம்போல் சேர்ந்தார்க்கு நிழலின்றி
யார்கண்ணும் இகந்துசெய் திசைகெட்டான் இறுதிபோல்
வேரொடு மரம் வெம்ப விரிகதிர் தெறுதலின். [கலி, 10]

நயமில்லாத சிறிபவன் செல்வம் தன்னைச் சேர்ந்தவர்க்கும் உதவி செய் யாது; பட்டமரம் போல் பயனின்றி நிற்கும் எனப் பெருங்கடுங்கோ என்னும் சங்கப் புலவர் இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறார். நயன் உடைபான் செல்வம் பயனுடைய கனிமரம் போல் பலர்க்கும் இனிமை தருகிறது; நயனில்லான் பொருள் கிட்ட நெருங்கினவர்க்கும் நிழல் இல்லாத பட்டமரம் போல் பாழ் பட்டுள்ளது.

நடுபுருள் வேதிகை சுற்றுக்கோட் புக்க
படுபனை அன்னர் பலர்நச்ச வாழ்வார்;
குடிகொழுத்தக் கண்ணும் கொடுத்துண்ணு மாக்கள்
இடுகாட்டுள் ஏற்றைப் பனை. (நாலடியார், 96)

நல்லவர் செல்வம் ஊர் நடுவே சீரோடு செழித்து நிற்கும் பனைமரம் போல் இனிய பலனும்; பொல்லாத உலோபி இடுகாட்டுள் நிற்கும் மலட்டுப் பனை போல் எவர்க்கும் உதவாமல் இழிந்து நிற்பன் என இது மொழிந்துள்ளது. மாக்கள் என்றது ஒப்புரவில்லாத அற்பர்களின் அவலநிலை தெரிய. இந்தத் திருக்குறளின் பொருள் விரித்து விளக்கி உவமைக் காட்சியோடு வந்திருக்கும் இதனை ஈண்டு நுனித்து உணர்ந்து கொள்ளுக.

✓பார்கெழு பழுமரம் பழுத்தற்று. (இராமா, அயோத்தி, மந்திரா 82)

இராமன் அரச செல்வம் பெற்றதை இப்படி வழத்தியுள்ளது.

✓பழுமரம் உள்ளிய பறவை போல. (புறம, 370)

பழுமரம் தேரும் பறவை போல. (பெரும்பாண் 20)

பழுமரம் உள்ளிய பறவையின். (பொருநர், 64)

பழந்தேர் வாழ்க்கைப் பறவை போல. (மதுரைக்காஞ்சி 576)

பழுமரம் படரும் வாவல். (குறுந்தொகை 172)

பழுமரம் புள் இமிர்ந்தன்ன. (புறம் 173)

பழுமரத் தீண்டிய பறவையின். (மணிமேகலை 14)

பார்கெழு பழுமரப் பறவை. (சீவகசிந்தாமணி 828)

பாய தொல்மரப் பறவை போல். (திருவிளை, நகர் 67)

பழுத்த மரம் பறவைகளுக்கு இரை தருதல்போல் பண்டையபாளர் இரவலர்களுக்கு உதவி புரிவர் என இவை

உணர் த்தியுள்ளன. பொருள நயங்களை யும் குறிப்பு நிலைகளையும் கூர்ந்து ஓர்ந்து ஒப்புறவுகளை உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

மரம்பழுத்தால் வெளவாலை வாஎன்று கூவி
இரந்தழைப்பார் யாவருமங் கில்லை---சுரந்தமுதம்
கற்றா தரல்போல் கரவாது அளிப்பரேல்
உற்றார் உலகத் தவர். (நல்வழி 29)

தன் கன்றுக்குப் பால் சுரந்து ஊட்டும் பசுவைப் போல் தன்பால் வந்தவர்க்கு அன்போடு உபகாரி உதவுவான் என ஒளவையார் இவ்வாறு அருளி யுள்ளார். பபன்மரம் நயனுடையானுக்கு ஒப்பா இதன் கண்ணும் வந்துள்ளது. உற்றார் உலகத் தவர் என்றது உலகு அவாம் பேரறி வாளை நேரே தெரியச் செய்தது. உபகாரியை உலகம் உறவா உவந்து கொள்கிறது.

கற்றையஞ் சுடர்மணி கனகம் ஏனைய
பிறறையென் னாதருள் பெரியர் வண்மைபோல்
மற்றவண் உள்ளபன் மரமும் தம்பயன்
எற்றையும் உலப்புறாது ஈகை சான்றவே. (சுந்தபுராணம்)
உரவோர் ஈகைக்கு மரம் இதில் உறவாய் வந்துள்ளது.

ஊருள் நிற்கும் கனிமரம் போல் உலகிற்கு உதவிபுரிக.

நல்லவர் ஈட்டிய செல்வம் எல்லார்க்கும் இன்பம் ஊட்டி வருகிறது. இவ் வுண்மை கோட்டி முதலிபார்பால் காண நின்றது.

ச ரி த ம்.

இவர் தொண்டை நாட்டிலே மாகறல் என்னும் ஊரில் இருந்தவர். சிறந்த செல்வர். பெருந்தகைமைபாளர். எவ்வுயிரும் இன்புற அன்பாய் இவர் உதவி வந்தமைபால் திவ்விய மகிமைபோடு சிறந்து வந்தார். ஈகையில் ஓர் ஓகை இவரிடம் வளர்ந்துவந்தது. தன்பால் நேரில் வந்து கேட்க நாணு கின்றவர்க்கும் நலமாய்க் கொடுக்க விரும்பி ஓர் உபாயம் செய்தார். தன் வீட்டு முன் சிறு திண்ணை அமைத்து அதில் குறு மணலைப் பாப்பி யிருந்தார். தங்கள் தேவையை அதில் எழுதிச் செல்பவர்க்கு உரியபொருளை உவந்து கொடுத்துப் பெரிய புகழை இவர் அடைந்து வந்தார். சீவர்களுக்கு இதமாய் இவர் செய்து வந்த செயலை யாவரும் வியந்து புகழ்ந்து வந்தனர். அயலேவருவதுசுண்டு அறியவரியது.

“நீணிலத்திலுறும் ஏழை மாந்தர்!
 நீவிர் வேண்டுவன யாவையும்
 நேரில் கேண்மின்! அவை தருவன்யான்; அலதும்
 நினைவி லுன்னுமவை நவிலநீர்
 நாணில் என்னுடைய மனைமுன்வாயில் தனில்
 நன்மணல் நன்கு கொட்டியே
 நாம்பரப்பியும் இருக்கிறோம் அதனில்
 நாடி வந்ததனை எழுதுமின்!
 காணில் அங்குடனே அருள்வம்என்ன அவன்
 கட்டளைப் படியே திட்டமாய்க்
 கையினால் எழுத உவகையோடு பொருள்
 கண்டளித்த பிரபு யார்? எனில்
 பூணிலங்கு வர நிதி குலத்தில் வரு
 புண்ணியன் மதிகொள் கண்ணியன்
 புலவர் போற்றுமா கறலின்மேவும் எழில்
 புண்ய கோட்டி எனும் பூபனே.”

இதனால் இவரது உபகார நீர்மையை உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

உணலைப் பசும்பொன் முதலானவற்றை உதவிப் பின்னும்
 குணலச்சை யுள்ளவர் கேட்கவும் கூசுவர் கொல்லெனவே
 எணலைக் கருதி எழுதி வைப்பீர்! என இம்மறைந்து
 மணலைப் பரப்பிய முன்றிலுளான் தொண்டை மண்டலமே.
 (தொண்டை மண்டல சதகம் 69)

இவருடைய வண்மை நிலையைப் படிக்காசுப் புலவர் இப்படி
 வியந்து பாடியுள்ளார். பிறர்க்கு உவந்து தருவதே தமது பிற
 விப் பயன் எனக்கருதி ஈந்துவந்த இவரது தருமகுண நீர்மையை
 வியந்து புண்ணிய கோட்டி முதலியார் என்று இவரை யாவரும்
 புகழ்ந்து வந்தனர். நயன் உடையான் செல்வம் பயன்மரம் ஊர்
 கடுவே பழுத்து நிற்பது போலாம் என்பதை உலகம் தெளிவாய்
 அறிய இவர் நிலை வெளியே இனிது உணர்ந்தி நின்றது.

நீர்மை யுடையான் நிறைசெல்வம் நீள்முகில்
 நீர்மை நிறைந்த நிலை.

யாவர்க்கும் சீர்மையாய் உதவுக.

217. கற்றூர் புகழ்சீதக் காதிசெல்வத் தால்பலரேன்
குற்றமற்று வாழ்ந்தார் குமரேசா---முற்றும்
மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால் செல்வம்
பெருந்தகை யான்கட் படின். [எ]

இ-ள்.

குமரேசா! சீதக்காதி பெற்ற செல்வம் பலருக்கும் ஏன்
நலமாய்ப் பலன் அருளியது? எனின், பெருந்தகை யான்கண்
செல்வம் படின் மருந்து ஆகித் தப்பா மரத்தற்றால் என்க.

சிறந்த பெருந்தகைபாளனிடம் செல்வம் சேர்ந்தால்
திருந்திய அமுதாய் மருந்து மரம் போல் எல்லாருக்கும் இனிது
பயன் தரும். நயனான் செல்வம் விபனான் தருவாகின்றது.

மனிதன் பிறர்க்கு இதமாய் உதவி புரிந்து வர வேண்டும்
என்பதைத் தெளிவா விளக்குதற்கு மேகம் முதலிய பொருள்
களைத் தேவர் உவமைகளா இணைத்து வைத்துள்ளார். அவற்றுள்
மரம் உரமாய் வந்துள்ளது. முன்னர் இனிப கனி மரத்தைக்
குறித்தார்; இதில் அரிய மருந்து மரத்தைக் குறித்திருக்கிறார்.

மரத்து அற்று—மரத்தை ஒத்ததாம். மரம் என்னும் மகா
சுற்றுப் பெயர் அத்துச் சாரிபை வரின் நிலைமொழி ஈறும் வரு
மொழி முதலும் நீங்கி விடும் ஆதலால் இவ்வாறு இணைந்து
கின்றது. புணர்வு நிலையில் உணர்வு நிலைத்துள்ளது.

அத்தின் அகரம் அகரமுனை இல்லை. (தொல்காப்பியம்)

இந்த இபல் விதி இங்கே சிந்திக்க வரியது.

ஓர் அறிவுடைய மரத்தைப் பார்த்தாவது ஆற்றிவுடைய
மனிதன் ஆருயிர்களுக்கு ஆதரவாய்ப் பேருபகாரங்கள் செய்ய
வேண்டும். இனிப கனிகளைத் தந்து குளிர் நிழல்களை உதவிப்
பல் வகையிலும் இதம் புரிதலோடு அரிய பெரிப மருந்துமாய்
உருவம் முழுவதும் உபகாரங்களாய் நிறைந்துமாங்கள் அளிசுரந்து
ஒளி சிறந்துள்ளன. இயற்கை உதவிகள் வியத்தகு நிலையின.

நெல்லி முருங்கை வேம்பு சுரபுன்னை முதலிய மரங்கள்
சிறந்த மருந்துகளை உதவிப் பிணிகளை நீக்கி யருளுகின்றன.
இலை தளிர் மலர் காய் கனி கட்டை பட்டை வேர் முதலிய
எல்லா உறுப்புக்களும் நல்ல மருந்துகளாய் நின்று நலம் பல

புரியும் தருவே போலப் பெருந்தகையாளர் திருவும் உயிரினங்
களுக்கு எவ்வழியும் பேருபகாரங்களைச் செய்தருளுகிறது.

மன்னிய கனிகாய் நீழல் மற்றெறலாம் உதவிப் பின்னும்
தன்னையும் உதவா நின்ற தருவெனத் தம்கை ஆர்ந்த
பொன்னலாம் உதவிப்பின்னும்பூட்சியால்உழைத்திட்டேனும்
இன்னுயிர் உதவி யேனும் இடுக்கண் தீர்ப்பார் நல்லோரே.

[நீதிநூல்]

தமது செல்வத்தையும் கொடுத்துத் தம் உடலாலும் உழைத்து
நல்லோர் பிறர்க்கு நலமாய் உதவி புரிவர்; இன்னுயிரையும்
ஈந்து இடர் தீர்ப்பர் என்னும் இது ஈண்டு எண்ண வரியது.
பூட்சி—உடல். உபகார நீர்மைக்கு மரத்தை இதில் உவமையாக்
குறித்துள்ளார். தரு என்னும் பெயரால் அது தந்து வருகிற
உதவி நலன்கள் சிந்தனைக்குச் சிறந்து வருகின்றன.

சொல்லாம லேபெரியர் சொல்லிச் சிறியர்செய்வர்
சொல்லியும் செய்யார் கயவரே---நல்ல
குலாமலை வேற்கண்ணாய் கூறுவமை நாடிந்
பலாமாவைப் பாதிரியைப் பார். [ஒளவையார்]

உபகார நிலைகளுக்கு மரங்களை ஒளவையார் இவ்வாறு
உவமை கூறியுள்ளார். உதவி நிலை அளவு உயர்வு விளைகிறது.

பலாமாம் பூவாது பலன் தரும்; மா பூத்துப் பயன் தரும்;
பாதிரி பூத்தும் பயன் தராது. தாமாகவே உணர்ந்து உதவி புரி
வோரே உயர்ந்த பெருந்தகையாளராய் விளங்கி வருகிறார்.

மரமும் மனிதர்க்கு இனிது உதவுகிறது.

மரம்சா மருந்தும் கொள்ளார் மாந்தர். (நற்றிணை 226)

மரமுதல் சாய மருந்துகொண் டாஅங்கு. (பெருங்கதை37)

தீருமருந்து ஒன்றுஉளதேல் சென்றறிந்தோர் அம்மருந்தின்
வேரும் பறிப்பர் விடலரியார். (பாரிகதை)

மரம் மருந்தாகி யுள்ளதை இவற்றால் அறிந்து கொள்கிறோம்.

உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தார் என்றிருக்க வேண்டா
உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி---உடன்பிறவா
மாமலையில் உள்ள மருந்தே பிணிதீர்க்கும்
அம்மருந்து போல்வாரும் உண்டு. (முதுரை 20)

உறவாய் அருகே யிருந்தாலும் கொல்லும் நோய் போல்
பொல்லாதவர் உளர்; தொலையில் நின்றாலும் மலை மருந்து போல்
நலம் புரிகின்ற நல்லவர் உள்ளனர்; அந்த உபகாரிகளையே
உரிமையா நம்புக என ஒளவையார் இவ்வாறு குறித்துள்ளார்.

அல்லல் ஒருவர்க்கு அடைந்தக்கால் மற்றவர்க்கு
நல்ல கிளைகள் எனப்படுவார்---நல்ல
வினைமரபின் மற்றதனை நீக்க அதுவே
மனைமரம் ஆய மருந்து. (பழமொழி 53)

வீட்டுக் கொல்லைப் புறத்திலுள்ள மரம் ஆய மருந்து அல்
லை நீக்கி யருளுவது போல் ஒல்லையில் உதவுபவரே நல்ல கிளை
கள் ஆவார் என முன் துறையர் இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறார்.

இலைதழை தளிர்க ளாலும் இனியநல் நிழல்க ளாலும்
அலர்மலர் கனிக ளாலும் அடியுறு வேர்க ளாலும்
பலவுயிர்க்கு இதமாய் நின்று பயன்படு மரம்போல் தன்னை
உலகினுக்கு உதவி நின்றான் உயர்பரன் ஆகி நின்றான்.

மருந்து மரம் போல் உதவி புரியும் பெருந்தகையாளன்
புகழும் புண்ணியமும் பொருந்தி உயர்ந்த கதி யடைகின்றான்.

பரோப காராய பலந்தி விருகூதா:

பரோப காராய வஹந்தி நத்ய:

பரோப காராய துஹந்தி காவ:

பரோப காரார் த்தமி தம் சரீரம். (ஸூக்தி மஞ்சரி)

“பரோபகாரமாய் மரங்கள் பழங்களைத் தருகின்றன; பரோ
பகாரமாய் நதிகள் நீரைச் சமந்து கொடுக்கின்றன; பரோபகார
மாகவே பசுக்கள் பாலைச் சரந்தருளுகின்றன; ஆகவே இந்த
உடல் பரோபகாரத்தின் பொருட்டேயாம்” என்னும் இது
சுண்டு எண்ண வரியது. அரிய பிறவிப் பயன் தெரிய வந்தது.

மரம் மிருகம் முதலிய பொருள்களிடத்திருந்தாவது மனி
தன் உபகார நீர்மையை உணர்ந்து ஒப்புரவாய் ஒழுகி உயர்
கிலையை அடைய வேண்டும். உதவி புரிந்து வரும் அளவு பதவி
உயர்ந்து வருகிறது. இவ்வுண்மையை உணர்ந்து உய்தி பெறுக.

I would help others, out of a fellow-feeling. [R. Burton]

ஒத்த உணர்ச்சியால் பிறர்க்கு நான் உதவி புரிவேன் என்னும்

இது ஈண்டு உணர வுரிபது. ஒத்ததை அறியும் ஒப்புரவாளன் உபகார நீரனாய் உயர்ந்து யாண்டும் ஒளி பெற்று வருகின்றான்.

நல்ல பண்புடையவர் எல்லார்க்கும் எவ்வழியும் செவ்வையாய் இதம் புரிந்த நுளுவர். இது சீதக்காதி பால் தெரியின்றது.

சரிதம்

இவர் காயல் பட்டணம் என்னும் ஊரில் இருந்தவர். துருக்கர் மரபினர்; மரைக்காயர் என்னும் பிரிவினர். பெருந்தன்மையாளர். விபாபாரத் துறையில் பெரும் பொருள் ஈட்டிச் சிறந்த சொல்வராய் விளங்கி யிருந்தார். நல்ல கல்வியறிவுடையவர் ஆதலால் தமிழ்ப் புலவர்களிடம் பேரன்பும் பெருமதிப்பும் பூண்டி யாண்டும் போற்றி வந்தார். யார் வந்தாலும் உவந்து ஈந்து வந்த மையால் இவருடைய புகழ் எங்கும் பரவி நின்றது. ஒருமுறை நாட்டில் பஞ்சம் கோன்றிபது; அது பொழுது இவர் யாவருக்கும் பேருதவி புரிந்தார். இவரது உபகார நிலையை உலகம் வியந்து மகிழ்ந்தது; புலவர்கள் நலமாய்ப் புகழ்ந்து பாடினர்.

ஓர்தட்டி லேபொன்னும் ஓர்தட்டி லேநெல்லும் ஒக்கவிற்கும்
கார்தட்டியபஞ்ச காலத்திலே தங்கள் காரியப்பேர்
ஆர்தட்டினும் தட்டு வாராம லேஅன்ன தானத்துக்கு
மார்தட்டியதுரை மால்சீதக் காதி வரோதயனே. (1)

சயாத புல்லர் இருந்தென்ன போயென்ன எட்டிமரம்
காயா திருந்தென்ன காய்த்துப் பலன்என்ன கைவிரித்துப்
போயா சகம்என்று உரைப்போர்க்குச் செம்பொன் பிடிபிடியாய்
ஓயாமல் ஈபவன் மால்சீதக் காதி ஒருவனுமே. (2)

நேசித்துவந்த கவிராசர் தங்கட்கு நித்தநித்தம்
பூரிக்கும் நின்கைப் பொருளேபொருள் மற்றப் புல்லர்பொருண்
வேசிக்கும் சந்து நடப்பார்க்கும் வேசிக்கு வேலைசெய்யும்
நாசிக்கும் ஆகும்கண் டாய்சீதக் காதி தயாநிதியே. (3)

நேட்டாளன் காயல் துரைசீதக் காதி சிறந்த வுயர்
நாட்டான் புகழ்க்கம்பம் நாட்டிவைத்தான் தமிழ்நாவலரை
முட்டாண்டி யாக்கி அவர்கள்தம் வாயில் ஒருபிடிமண்
போட்டான் அவனும் ஒளித்தான் சமாதிக் குழிபுகுந்தே. (4)

மற்றதாகிலும் அரைக் காசும் கொடாமட மாந்தர்மண்மேல்
இறந்தாவ தென்ன இருந்தாவ தென்ன இறந்துவிண்போய்ச்

சிறந்தாளும் காயல் துரைசீதக் காதி திரும்பிவந்து
 சிறந்தால் ஒழியப் புலவோர் தமக்குப் பிழைப்பில்லையே. (5)
 [படிக்காசுத்தம்பிரான்]

இவருடைய குண நீர்மைகளையும் உபகார நிலைகளையும் இக்
 கவிகள் சுவையாய் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இவர் இறந்து சமாதிக்
 யடைந்த பின் அந்தச் சவக்குழி அருகே ஒரு வைர மோதிரம்
 கிடந்தது. அதுவும் ஒருவனுக்கு உதவி யாயது. ஆகவே சேத்தும்
 கோத்தான் சீதக் காதி என்னும் பழமொழி கிழமையாய்க்
 தோன்றியது. பெருந்தகையாளன் செல்வம் மருந்து மரம்
 போல் எல்லார்க்கும் எவ்வகையிலும் செவ்வையா இனிது பயன்
 தரும் என்பதை உலகம் அறிய இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

உள்ளம் கனிந்த உயர்வள்ளல் எல்லார்க்கும்
 தேள்ளமுதம் ஆவான் தேளிந்து.
 உபகாரியாய் உயர் நலம் பெறுக.

218. பண்டுசெல்வம் தேய்ந்தும் பரிந்தளிப்பேன் என்றிரகு
 கொண்டெழுந்தார் என்னே குமரேசா---கொண்ட
 இடனில் பருவத்தும் ஒப்புரவிற் கொல்கார்
 கடனறி காட்சி யவர். (அ)

இ-ள்

குமரேசா! தன் செல்வம் தேய்ந்தும் இரகு மன்னன் ஏன்
 உபகாரம் புரிய ஊக்கி எழுந்தான்? எனின், கடன் அறி காட்சி
 யவர் இடன் இல் பருவத்தும் ஒப்புரவிற்கு ஒல்கார் என்க.

கடமையை உணர்ந்த மதிநலம் உடையவர் தம் செல்வம்
 குறைந்த போதும் உபகாரம் செய்வதில் உள்ளம் சுருங்கார்.

இடன் — செல்வம்; வசதி; விரிவு. வலியுள்ள நிலை இடம்
 ஆம். அது எனகர வீறு பெற்று இடன் என வந்தது. இடம்
 பொருள் ஏவல் என வாழ்க்கையின் வசதிகளை இங்ஙனம் வழங்கி
 வருகின்றனர். திடமான நிலைமை இடம் என இசைந்தது.

இடம் இல்லாக் காலும் இரவு ஒல்லா. (குறள் 1064)

இடன் இன்றி இரந்தோர்க்கு ஈயாமை இழிவு. (பாலைக்கலி2)

செல்வத்தை இடன் என்று இங்கே இது குறித்துள்ளது.

நல்ல அறிவும் நயனும் பெருந்தகவும் உடையவர் செல்வம் பெருணி நீர் போலவும், ஊர் நடுவே பழுத்து நிற்கும் கனி மரம் போலவும், அரிய மருந்து மருவிய பெரிய தருவைப் போலவும் எல்லார்க்கும் இனிது பயன் படும் என மேல் மூன்று குறளினும் முறையே கூறினார்; இதில் அத்தகைய செல்வம் குறையினும் இனிய காட்சியாளர் ஒப்புரவை மாட்சியாச் செய்வர் என்கின்றார்.

பேரறிவாளன், நயன் உடையான், பெருந்தகையான், காட்சியவர் என உபகார சீலர்களை உயர்வாக் குறித்துக் காட்டியிருக்கும் காட்சி கூர்ந்து காண வரியது. சிறந்த அறிவும் திருந்திய உண்பும் பெருந்தகைமையும் தெளிந்த ஞானமும் மனிதனைப் புனிதனாக்கி அதிசய மேன்மையில் உயர்த்தி யருளுகின்றன.

வழிமுறையே இனிய நீர்மைகள் நன்கு தேராய்ந்து வந்த ஊர் விழுமியோராய் விளங்கி வருகின்றார். எவ்வழியும் பிறவுயிர் களுக்கு இதம் புரிவதே அவரது செவ்விய இயல்பாய்ச் சிறந்து நிகழ்நின்றது. ஊட்டும் உதவி உயர்வை நீட்டி வருகிறது.

நட்டிய ஒண்பொருள் இல்எனினும் ஒப்புரவு
ஆற்றும் குடிப்பிறந்த சான்றவன்---ஆற்றவும்
போற்றப் படாதாகிப் புல்லின்றி மேயினும்
ஏற்றுக்கன்று ஏரூய் விடும். [பழமொழி 217]

அடர்ந்து வறியராய் ஆற்றாத போழ்தும்
இடங்கண் டறிவாம்என் நெண்ணி யிராஅர்
மடங்கொண்ட சாயல் மயிலன்ரூய் சான்றோர்
கடன்கொண்டும் செய்வர் கடன். [பழமொழி, 216]

பொருள் இல்லை எனினும் சான்றவர் ஒப்புரவு ஆற்றுவார்; இடம் வாய்த்தால் செய்வோம் என்று தாழாமல் கடன் கொண்டும் கடமையைத் திடமாச் செய்வர் என இவை குறித்துள்ளன.

எற்றென்றும் இல்லா இடத்தும் குடிப் பிறந்தார்
அற்றுத்தற் சேர்ந்தார்க் கசைவிடத்---தூற்றுவர்
அற்றக் கடைத்தும் அகல்யாறு அகழ்ந்தக்கால்
தென்றெனத் தெண்ணீர் படும். [நாலடியார் 150]

யாதொரு பொருளும் இல்லாத போதும் நல்லோர்

பிறர்க்கு உபகாரம் செய்வர்; ஆற்று நீர் அற்ற இடத்தும் அது ஊற்று நீரால் உயிர்களுக்கு உதவும் என இது உரைத்துளது.

அடைந்தார் துயர்கூரா ஆற்றல் இனிதே;
கடன் கொண்டும் செய்வன செய்தல் இனிதே;
சிறந்தமைந்த கேள்வியர் ஆயினும் ஆராய்ந்து
அறிந்துரைத்தல் ஆற்ற இனிது. [இனியவை நாற்பது³²
உற்றவர் துயர் தீர உதவுக; கடன் கொண்டும் செய்யவரிய
ஒப்புரவைச் செய் எனப் பூதஞ் சேந்தனார் இங்ஙனம் கூறியுள்ளார்.
கடன் அறிதலாவது சிறந்த மனிதப் பிறப்பை அடைந்த
வன் அதற்கு உரிய உயர்ந்த கடமைகளைத் தெரிந்து உதவி புரிதல்.

அழியல் ஆயிழை இழிபுபெரிது உடையன்
பழியும் அஞ்சும் பயமலை நாடன்
நில்லா மையே நிலையிற்று ஆகலின்
நல்லிசை வேட்ட நயனுடை நெஞ்சிற்
கடப்பாட் டாளன் உடைப்பொருள் போலத்
தூங்குதற் குரியது அன்று நின்
அங்கலும் மேனிப் பாஅய பசப்பே. [குறுந்தொகை¹⁴³]

நயனுடைய கடப்பாட்டாளன் பொருள் யார்க்கும் நன்கு உபகாரமாம் என நக்கீரனார் இவ்வாறு உரைத் திருக்கின்றார்.

காட்சியவர் என்றது தெளிந்த மெய்பறிவாளரை. உண்மைபை உணர்ந்தவர் எவ்வழியும் நன்மை புரிந்து உயர் கதி பெறுகின்றார். தெளிவான காட்சி தெய்வ நிலையமாகிறது.

இழிகுலத் தென்றும் பிறவார் இறைவன்
பழுதறு காட்சி யவர். [1]

உறுப்பிற் பிறர்பழிப்ப என்றும் பிறவார்
மறுப்பாடில் காட்சி யவர். [அருங்கலச்செப்பு]

காட்சியவருடைய மாட்சியை இது நயமாக் காட்டியுளது.

முகத்தில் உள்ள கண் உலகப் பொருள்களைத் தெரிந்து கொள்கிறது; அது போல் அகத்தில் உள்ள காட்சி உண்மை நிலைகளை ஓர்ந்து கொள்ளுகிறது; கொள்ளவே அதனை யுடையவர் உறுதி நலங்களைச் செய்து உய்தி பெறுகின்றார். அரிய உடல் எடுத்தது உரிய கடமைகளைச் செய்யவே; அவற்றுள் ஒப்புரவு

நிலை நிறந்துள்ளது. அதை முறையே செய்து வருதற்குப் பொருளும் அருளும் தேவை. பொருள் தேய்ந்து வறுமை வாய்ந்து வின்றாலும் பெருந்தகையாளர் ஒல்லும் வாயெல்லாம் நல்ல உபகாரங்களை உள்ளம் தளராமல் ஊக்கி ஆற்றி உறுதி புரிவார்.

பிறர்க்கு உதவி புரிந்து அதனால் விளைந்து வருகிற இன்பத்தையும் புகழையும் அனுபவித்து மகிழ்ந்து வந்தவர் ஆதலால் கங்குரவு நேர்ந்த போதும் ஒப்புரவு செய்ய ஒல்காராய் எப்படியும் செப்பமாய்த் தெரிந்து நின்று அதைச் செய்தருளுகின்றார்.

எந்தைநல் கூர்ந்தான் இரப்பார்க்கீந்து என்றவன்
மைந்தர்தம் ஈகை மறுப்பரோ---பைந்தொட
நின்று பயன் உதவி நிலலா அரம்பையின்கீழ்க்
கன்றும் உதவும் களி. [நன்னெறி 17]

பெரிய வாழை இனிய குலையை ஈந்து நிலை குலைந்தது என்று அதன் கீழுள்ள கன்று கனிகளை உதவாமல் மாறுபடாது; ஆதுபோல் உபகாரம் புரிந்து வந்த வழியினர் எவ்வழியும் தளராமல் ஈதலைச் செய்தருளுவர் என இது தெளிவா ஓதியுளது.

வறுமை யுறினும் பெருமை யுடையவர் உரிமை யான உடமைகளை ஊக்கிச் செய்வார். இது ரகுனின் பால் அறிய நின்றது.

அறிதல்

இவன் சூரிய குலத்தீதான்றல். தீர்க்கபாகு என்னும் மன்னர் பெருமானுடைய அருமைத் திருமகன். அரிய பலகுணநலங்களும் அந்நிய அற்றல்களும் உடையவன். அறிவு அருள் அழகு அமைதி ஆண்மை மேன்மை நேர்மை வீரம் முதலிய எல்லா விலைமைகளிலும் இவன் தலைமையாய் விளங்கியிருந்தான். குலதில களாய் நிலவி நின்ற இக் கோமகனது வழியில் வந்தமையால் இராமபிரானும் இராகவன் எனப் பேர் பெற்று நின்றான். ரகு மரபில் பிறந்தவன் என்பதை அந்தநாமம் நன்குதுலக்கியுள்ளது. இம்மன்னனுடைய குண நீர்மைகளையும் குலமரபையும் குறித்து மகா கவியாகிய காளிதாசர் வடமொழியில் ஒருகாவியம் செய்துள்ளார். அந்நூல் ரகுவம்சம் என்னும் பேரால் விளங்கிவருகிறது. நெறி நியமங்களோடு ஒழுகி நீதிமுறையே அரசு புரிந்து யாவருக்கும் பேருபகாரியாயிருந்து வந்தமையால் இவனுடைய புகழ்

திசைகள் தோறும் பரவி நின்றது. பெருங் கொடையாளியாய்ப்
பேர் பெற்று வந்த இவ் வேந்தனிடம் கால வேற்றுமைபால்
பொருள் குறைய நேர்ந்தது. செல்வம் குறைந்தாலும் உள்ளம்
தளராமல் யாண்டும் இவன் உதவி புரிந்து வந்தான். வருங்கால்
கவசர் என்னும் முனிவர் இம்மன்னனிடம் வந்தார். தமது குரு
செய்கிற வேள்விக்குப் பெரும் பொருள் வேண்டும் என்று
வேண்டினார். வேண்டவே இந்த ஆண்டகை திகைத்தான்.
பொன் கலசங்களில் பாலடிசில் உண்டு வந்தவன் மண் கலசங்
களில் நீர் பருகும் படியான வறிய நிலையில் உள்ள தனது
பரிதாபநிலையை நினைந்து வருந்தினான். விரைந்து தெளிந்து திருந்
தினான். உடனே உள்ளம் துணிந்து “செல்வச் சீமானாயுள்ள குபே
ரனை வென்று உமக்குப் பொருளுதவி செய்வேன்” என்று உறுதி
கூறி விட்டு வில்லோடு விண் நோக்கி எழுந்தான். இந்த அகிபதி
துணியை அந்த நிதிபதி உணர்ந்தான். உபகார சிந்தனையை
வியந்தான். உள்ளம் உவந்து பொன்னும் மணியும் இவனுடைய
அரண்மனையில் வந்து குவியும்படி புரிந்தான். அதிசயமாய் வந்து
குவிந்த அந்தப் பொருள் வளங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து வந்த
வர்க்கு வாரித் தந்தான். இவனுடைய வீரக் கொடையை யாவ
ரும் வியந்து புகழ்ந்தார். தேவரும் மகிழ்ந்தார். கடன் அறி காட்
சியவர் இடன் இல் பருவத்தும் ஒப்புரவிற்கு ஒல்கார் என்பதை
உலகம் காண இவன் உயர்வாய் உணர்த்தி நின்றான்.

திடமிகு ரகுமனன் செல்வம் தேயினும்
அடலுடன் உதவியை ஆற்றி நின்றனன்
இடனில ராயினும் இனிய நீர்மையர்
உடலுயி ரையும்பிறர்க் குதவு வாரரோ

ஊருணி நடுவூர் நின்ற ஒண்பழத் தருவும் போலப்
பேருறு முயற்சி தன்னால் பெருக்கிய பொருள்கள் எல்லாம்
சீருற யாவர் மாட்டும் செலுத்தி ஒப்புரவி னிற்றி
யாரும் ஒப் புரவால் கேடுண்டாயினும் அதுவும் நன்றே.

(விநாயகபுராணம்)

இன்மை யுறினும் இனிய பெருந்தகை
நன்மை புரிவன் நயந்து.
எவ்வழியும் தளராமல் இதம் புரிக.

219. குன்றாத தாயர் குடிமாறர் செய்நீர்மை
குன்றநொந்தார் என்னே குமரேசா—என்றும்
நயனுடையான் நல்கூர்ந்தான் ஆதல் செயுநீர
செய்யா தமைகலா வாறு. (9)

இ-ள்.

குமரேசா! தம் கடமை நல்கூரவால் நலிய நேரவே தாயனாரும்
மாறனாரும் ஏன் மறுகினார்? எனின், நயன் உடையான் நல்கூர்ந்
தான் ஆதல் செய்யும் நீர செய்யாது அமைகலா வாறு என்க.

இனிய நீர்மையாளன் வறுமை அடைய நேர்ந்தால் தான்
செய்து வருகிற தருமங்கள் தடையுற நேர்ந்த இடையூறேயாம்.

செய்யும் நீர என்றது உபகாரமாய்ச் செய்கிற உதவிநிலைகளை.

அமைகலா ஆறு—அமைதியுறாத மனக்கவலை மருவிய நெறி.
பிறர் இன்புற உபகாரம் செய்ய முடியாமைக்கே மேலோர்
உள்ளம் கவலுவர். நல்லோர் நிலை நன்கு தெரிய வந்தது.

ஒருவனுடைய உயிர் வாழ்வை இனிது நடத்துதற்கும்,
பிறவுயிர்களுக்கு இதமா உதவி செய்தற்கும் பொருள் துணை
யாயினது. அது குறைந்தால் அந்த வாழ்வும் உபகாரங்களும்
தளர்ந்து தாழ்வடைய நேரும். வறுமையால் அவ்வாறு நேருங்
கால் தாம் சுகமாய் உண்டு வாழ முடியவில்லையே என்று பெருந்
தகையாளர் வருந்தார்; தம்பால் வந்தவர்க்கு உரிமையாய்
உபகாரம் செய்ய முடிய வில்லையே என்றே உள்ளம் வருந்துவர்.

பிற உயிர்கள் இன்புற அன்போடு உதவி புரிந்து அவர்களு
டைய மலர்ந்த முகங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து வந்தவர் அந்த உப
கார நிலையை இழந்த போது பெருங் கேடு நேர்ந்தது போல்
பேதுற்று வருந்துவர். பேருதவி யிழந்தது பேதுறவாயது.

ஆபுத்திரன்தான் அம்பலம் நீங்கி
ஊரூர் தோறும் உண்போர் வினாஅய்
யார் இவன் என்றே யாவரும் இகழ்ந்தாங்கு
அருந்தே மாந்த ஆருயிர் முதல்வனை
இருந்தாய் நீயோ என்பார் இன்மையின்
திருவின் செல்வம் பெருங்கடல் கொள்ள
ஒருதனி வருஉம் பெருமகன் போலத்
தானே தமிழன் வருவோன். (மணிமேகலை, 14)

தனது அமுத சுரபியால் உயிரினங்களுக்கு உணவூட்டி உதவிபுரிந்து வந்த ஆபுத்திரன் அந்த உபகார நீர்மையை இழந்த போது உள்ளம்வருந்தி நொந்துள்ள நிலைமையை இவை உணர்ந்தி யுள்ளன. ஒப்புரவு ஒழிந்தது, அற்புதச் செல்வத்தை அவமே இழந்தது போல் உளைந்து வருந்தியிருத்தலால் இந்த உபகாரி யின் உயர்வான நயனுடைமையை ஈண்டு நன்கு உணர்ந்துகொள் சீரோம். மன்னுயிர்கள் மகிழ்ந்து வாழவே இவன் மருவியுளன்.

தம் உடலை வளர்ப்பதினும் பிறர்க்கு உபகாரம் செய்வதையே மேலோர் உரிமையாக் கருதுகின்றனர். தாம் வறுமை யால் வாடினும் தம் கடமையை அவர் திடமாய்ச் செய்துவருவர்.

ஒருபுடை பாம்பு கொளினும் ஒருபுடை

அங்கண்மா ஞாலம் விளக்குறாஉம்---திங்கள்போல்

செல்லாமை செவ்வனேர் நிற்பினும் ஒப்புரவிற்கு

ஒல்கார் குடிப்பிறந்தார்.

(நாலடி, 148)

நல்ல குடிப்பிறந்தார் நல்கூர்ந்தார் ஆனாலும் ஒப்புரவிற்கு ஒல்கார் என இது குறித்துள்ளது. ஒரு பக்கம் பாம்பு கவ்வி வருத்தினாலும் மற்று ஒரு பாதியைக் கொண்டு உலகத்திற்கு ஒளி புரிந்து சந்திரன் உதவி செய்கிறான்; அதுபோல் வறுமை யின்னை வாட்டினாலும் பெருந்தகையாளன் பிறர்நலமுற உதவி புரிவன். உவமையும் பொருளும் ஊன்றி ஓர்ந்து உணரவுரியன்.

தண்ணளியும் தகவுமுடைய புண்ணிய நீரர் மன்னுயிர்கள் இன்புறவே எவ்வழியும் எண்ணி ஒழுகி வருகின்றார். உலகின் ஆருளை நீக்கி மதி ஒளி செய்தருளுகிறது. உயிர்களின் துயர்களை நீக்கி எவ்வழியும் செவ்வைபா உயர்ந்தோர் இதம் செய்துருளுகின்றார்.

தங்குறைதீர் உள்ளார் தளர்ந்து பிறர்க்குறாஉம்

வெங்குறைதீர்க் கிற்பார் விழுமியோர்---திங்கள்

கறையிருளை நீக்கக் கருதாது உலகில்

நிறையிருளை நீக்குமேல் நின்று. (நன்னெறி. 10)

விழுமிய மேலோர் நிலைமையைச் சிவப்பிரகாசர் இவ்வாறு விளக்கியுள்ளார். தாம் உண்ணாமல் பட்டினியிருப்பினும் பிறர்க்கு ஊட்டியருளுவது சான்றோர் இயல்பாய்ச் சார்ந்துள்ளது.

செயலும் இயலும் பயனுடையனவாய் வரும் அளவே மனிதன் நயனுடையனாய் உயர்ந்து வியனா ஒளி பெற்று வருகிறான்.

நயன் இல்லார செல்வம் உறினும் நல்லது செய்யார்.

நயன் உடையார் வறுமை மருவினும் உரிமை புரிவர்.

பிறர்க்கு உதவாதவன் தன் உயிர்க்கே இடர் புரிகிறான்;
உதவி செய்பவன் ஒளிமிகுந்து உயர்கதி அடைகிறான். நல்ல
இன்ப நிலையைத் தனக்கு நாடுபவன் எல்லார்க்கும் அன்பாய்
இதம் செய்ய வேண்டும். அச் செயல் அதிசய இன்பமாம்.

With malice toward none; with charity for all. (Lincoln)

“வன்மமாய் யார்க்கும் இடர்செய்யாதே; நன்மையாய் எல்
லார்க்கும் உதவி செய்” என அமெரிக்க அரசின் தலைவராயிருந்த
ஆப்ரகாம் லிங்கன் என்பவர் இங்ஙனம் நன்கு கூறியுள்ளார்.

நல்குரவால் அல்லல் உறினும் நல்லோர் தம் கடமையைச்
செய்வார். இது தாயனார் பாலும் மாறனாரிடமும் தெரியின்றது.

ச ரி த ம் 1

தாயனார் என்பவர் சோழ நாட்டிலே கணமங்கலம் என்னும்
பட்டினத்தில் இருந்தவர். வேளாளர் மரபினர். தாளாண்மையுடையவர்
நில புலங்களின் விளைவுகளால் நிறைந்த செல்வம் அடைந்து
பிறந்து வந்த இவர் யாவுக்கும் அன்பாய் உவந்து உதவிபுரிந்து
வந்தார். செந்நெல் அரிசி அன்னமும் செங்கீரைக்குழம்பும் சுவை
யாச் செய்து நாளும் சிவபெருமானுக்குப் படைத்துச் செம்மை
யாய் வழிபாடு செய்து வந்தார். அவ்வாறு செய்து வருங்கால்
காலவேற்றுமையால் விளைவுகள் குன்றின; செல்வங்கள் குறைந்
தன; வறுமை வளர்ந்து வந்தது. இல்லாமையால் அல்லலுறி
யும் தாம் செய்து வந்த நல்ல கடமைகளை நாளும் தவறாமல்
இவர் செய்து வந்தார். இவரது தரும நீர்மை பெருமையாயது.

மேவு செல்வம் களிறுண் விளங்கனி

ஆவ தாகி அழியவும் அன்பினால்

பாவை பங்கர்க்கு முன்பு பயின்ற அத்

தாவில் செய்கை தவிர்ந்திலர் தாயனார். (1)

அல்லல் நல்குர வாயிடக் கூலிக்கு

நெல்ல றுத்துமெய்ந் நீடிய அன்பினால்

நல்ல செந்நெலிற் பெற்றன நாயனார்க்கு

ஒல்லை இன்னமு தாக்கொண்டு ஒழுகுவார் (2)

(திருத்தொண்டர்புராணம், 19)

1000 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

அல்லலான நல்குரவடைந்தும் இவர் உள்ளம் தளராமல்
கூலிக்கு வேலை செய்து தம் கடமையை உரிமையோடு புரிந்து
வந்துள்ளார். அவ் வுண்மையை இவை தெளிவா விளக்கியுள்ளன.

ச ரி த ம் 2

மாறனார் என்பவா இளைபான்குடி என்னும் ஊரில் இருந்
தவர். ஏர்வளங்களால் சீர்மிகப் பெற்றவர். யாவருக்கும் பேருப
காரி. சிவனடியாரைச் சிவன் எனவே கருதி நாளும் அவரை
இனிது பேணி வந்தார். எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி எவ்வழியும் மாறா
மல் யாண்டும் உதவ் புரிந்து வந்தமையால் நீண்டிருந்த செல்வம்
எல்லாம் நிலை குலைந்து போயின. வறுமை புகுந்தது. அல்லல்
மிகுந்த வறுமையிலும் இவர் யாதும் தளராமல் நல்லது செய்து
வருவார் என்னும் உண்மையை உலகம் அறிந்து தெளியும்படி
எல்லாம் வல்ல இறைவன் மறைபாய் முறைசெய்தது போல்
பொல்லாத நல்குரவு இவரிடம் புகுந்து நின்றது. அதிசய
மான தெய்வ சோதனையில் வேதனைகள் மிகுந்து விளைந்தாலும்
இவர் யாதும் வழுவாமல் சாதனையோடு நன்கு தேறி வந்தார்.

செல்வம் மேவிய நாளில் இச்செயல்
செய்வ தன்றியும் மெய்யினால்
அல்லல் நல்குர வான போதினும்
வல்லர் என்றறி விக்கவே
மல்லல் நீடிய செல்வம் மெல்ல
மறைந்து நாள்தொறும் மாறிவந்து
ஒல்லை யில்வறு மைப்ப தம்புக
உன்னினார் தில்லை மன்னினார்.

(1)

இன்ன வாறு வளஞ்சுருங்கவும்
எம்பி ரான் இளை யான்குடி
மன்னன் மாறன் மனஞ்சுருங்குதல்
இன்றி உள்ளன மாறியும்
தன்னை மாறி இறுக்க வுள்ள
கடன்கள் தக்கன கொண்டுபின்
முன்னை மாறில் திருப்பணிக்கண்
முதிர்ந்த கொள்கையர் ஆயினார்.

(2)

(பெரியபுராணம், 10)

உரிய வளங்கள் யாவும் குறைந்து வறுமையடைந்தபோதும் நாம் செய்து வந்த தரும காரியங்களை இவர் உறுதியோடு ஊக்கி ஆற்றி யுள்ளமையை இதில் ஊன்றி நோக்கி நாம் உணர்ந்து கொள்கிறோம். நல் கூர்ந்தாலும் நயனுடையார் பயனுடைய உபகாரங்களைப் பரிந்து புரிந்து வருவர்; எவ்வழியும் அவர் இனிப மாய் ஒழுக்குவர் என்பதை உலகம் காண இவர் உணர்ந்தி நின்றார்.

நல்ல உபகாரி நல்கூர்ந்தால் நாட்டுக்கோர்
அல்லல் அவலம் அது.

வறுமை யுறினும் உதவி செய்.

220. வெள்ளி கேடுவாய் எனவுரைத்தும் மாவலியேன்
கொள்ளன்று தந்தான் குமரேசா—தள்ளாத
ஒப்புரவி னால்வரும் கேடனின் அஃதொருவன்
விற்றுக்கோட்டக்க துடைத்து. (ய)

இ-ள்

குமரேசா! கேடு என்று வெள்ளி தடுத்தும் மாவலி ஏன்
கொள் என்று கொடுத்தான்? எனின், ஒப்புரவினால் கேடு வரும்
எனின் அஃது ஒருவன் விற்றுக் கொள் தக்கது உடைத்து என்க.

உபகாரம் செய்வதால் கேடு வரும் எனினும் அது விலை
கொடுத்து ஒருவன் வாங்கிக் கொள்ளும் தகுதியை யுடையது.

ஒப்புரவு செய்தல் என்பது பிற உயிர்களின் துயர்நீர உதவி
யுடையது. அவ்வாறு செய்யின் பொருள் முதலியன குறைய
கேடும். அவை குறையவே வறுமையாம். அந்த மிடியை மிடி
என்று கருதாமல் மேன்மைபாக எண்ணுவோனே ஒப்புரவாள
னார் ஒளி மிகுந்து உயர்ந்து அற்புத நிலையை அடைய முடியும்.

வருந்தி ஈட்டிய பொருள் குறைந்து போம் என்று அஞ்
செய்ய பலர் உபகாரம் செய்ய முடியாமல் ஒதுங்கி ஒளிகின்றனர்;
எனில் இயல்பாகவே யாதும் ஈயாத படு உலோபிக ளாய்ப் பிறந்
துயர்ந் தின்றனர். அச்சத்தாலும் அவலத்தாலும் ஒப்புரவு நலனை
இழந்து இப்படிக் கொச்சை மக்கள் கோடிக்கணக்காய்க் கூடி
யுள்ளா நாட்டிலே உள்ளம் துணிந்து ஊக்கி உதவும் வள்ளலைக்
காண்பது மிகவும் அரிதாம். அந்த அரிய நிலைமை தெரிய வந்தது.

நூற்றுவரில் தோன்றும் தறுகண்ணன்; ஆயிரவர்
ஆற்றுளித் தொக்க அவையகத்து மாற்றமொன்று
ஆற்றக் கொடுக்கும் மகன் தோன்றும்; தேற்றப்
பரப்புநீர் வையகம் தேரினும் இல்லை
இரப்பாரை எள்ளா மகன். (தகடர்)

நூறு பேருள் வீரன் ஒருவன் தோன்றுவான்; ஆயிரம்
பேருள் அறிஞன் ஒருவன் தோன்றுவான்; உலகம் முழுவதும்
தேடினாலும் நல்ல கொடையாளி ஒருவனைக் காண்பது அரிது
என இது காட்டி யுளது. இனிய உபகாரி அரிய பிறனியாகிளுன்.

ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர் ஆயிரத்தொன்றும்புலவர்
வார்த்தை பதினாயிரத்தொருவர்---பூத்தமலர்த்
தண்டா மரைத்திருவே தாதாகோ டிக்கொருவர்
உண்டாயின் உண்டென்று அறு. (ஒளவையார்)

சிறந்த பேச்சாளி, தெளிந்த புலவன், உயர்ந்த வள்ளலைக்
குறித்து ஒளவையார் இவ்வாறு கணித்திருக்கிறார். கோடி மக்
களுள் ஒரு கொடையாளி கிடைப்பது அரிது என்றதனால் உப
கார நீர்மையின் அருமையை ஒர்ந்து உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

தன் வாழ்க்கைக்கு உதவியா யுள்ள பொருளைப் பிறர்க்கு
உபகாரமாய்க் கொடுப்பவன் பெருந்தகைமை யாளனாகின்றான்.

ஒருவன் என்றது உயர்ந்த மனிதனாய்ப் பிறந்துள்ள அந்த
பிறப்பின் சிறப்பும் சீர்மையும் கூர்மையாத் தெரிய. எடுத்த வுட
லால் புகழும் புண்ணியமும் பெற்று அடுத்த பிறவியை அடையா
மல் செய்து கொள்பவனை அதிசய பாக்கியவான் ஆகின்றான்.
அந்த ஆக்கம் ஆருயிர்கட்கு உதவி வருதலால் நேரே வருகிறது.
பிற உயிரின் துயரை நீக்கி அதனை ஆதரிக்கத் தன் பொருளையும்
உடலையும் உயிரையும் உதவ நேர்வது உத்தம வள்ளலின் இயல்
பாயுள்ளது. ஒப்புரவினால் இவ்வாறு கெட நேர்ந்தவன் உயர்ந்த
தேவரும் அடைய முடியாத அரிய பேரின்ப நிலையை அடைந்து
உலகம் உள்ள அளவும் பெரிய கீர்த்தியோடு பெருகி நிற்கிறான்.

ஒரு பறவைக்கு உதவி செய்யத் தன் உயிரையும் கொடுக்க
நேர்ந்த சிபி மன்னனை வானும் வையமும் இன்றும் வாழ்த்தி
வருகின்றன. அரிய உபகாரம் பெரிய அதிசயமாய் நிலவுகிறது.

எள்ளறு சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப்
புள்ளறு புன்கண் தீர்த்தோன்.

[சிலம்பு, 20]

புறவுநிறை புக்குப் பொன்னுலகம் ஏத்தக்
குறைவில் உடம்பு அரிந்த கொற்றவன்.

(சிலப்பதிகாரம், 23)

புள்உறு புன்கண் தீர்த்த வெள்வேல்
சினங்கெழு தாணச் செம்பியன்.

(புறம் 37)

கொலையேறு உடம்படையக் கொய்தாலும் எய்தாத்
துலையேறி வீற்றிருந்த சோழன். (குலோத்துங்கன் உலா)

புறவை மன்னுயிர்க்குத் தன்உயிரை
மாறாக வழங்கினன்.

(இராமா, குலமுறை)

சிபி யின் உபகார நீர்மையை இவை வியந்து விளக்கியுள்ளன.
ஊர்முனினால் நேர்ந்த கேட்டைத் தன் உயிரைக் கொடுத்தும்
இம் மன்னன் உவந்து கொண்டிள்ளமையை இங்கே உணர்ந்து
பொல்கின்றோம். பிறர் இன்புறத்துன்புறுவதுபேரின்பமாகிறது.

ஆவுக்கு ஆயினும் அந்தணர்க்கு ஆயினும்

யாவர்க் கேனும் எளியவர்க்கு ஆயினும்

சாவப் பெற்றவரே தகை வானுறை

தேவர்க்கும் தொழுந் தேவர்கள் ஆகுவார். (இராமாயணம்)

கற்றவர் கடவுள் தானம் சேர்ந்தவர் களைகண் இல்லார்

அற்றவர் அந்தணைர் அன்றியும் அனைய நீரார்க்கு

உற்றதோர் இடுக்கண் வந்தால் உதவுதற்கு உரித்தன்ருயின்

பெற்றஇவ் வுடம்பு தன்னால் பெறுபயன் இல்லை மன்றோ.

(சூளாமணி)

பிறர்க்கு உபகாரமாய்த் தம் உயிரையும் உதவுபவரே பெருந்
தமையான பேரின்ப நிலையினர்; அவ்வாறு ஒப்புரவு செய்வதே
உயர்ந்த உடம்பு பெற்ற சிறந்த பயனும் என இவை உணர்த்தி
யுள்ளன. அரிய பிறவிக்கு உரிய பயன் ஆருயிர்க்கு அருளலே.

நங்கிதுவும் அன்றி எவரேனும் தம்மடங்காத்

தீங்கு பெறின் உதவி செய்என்று இரந்திடலும்

ஆங்கொருவன் செய்யாது அதுமறுத்துத் தன்னுயிரைத்

தாங்கல் உலக நடைதனக்குத் தக்கதுவோ?

(1)

ஆராயினும் ஒருவர் அன்பின் தலைப்பட்டுப்
பேரா தரத்தால் பிறர்க்குதவி செய்வா ரேல்
தீராத வெந்துயரில் சேர்தலே மாய்தலிவை
பாரார் புகழே பயன் என்று கொள்வாரே. (2)

ஆதலினால் எங்கள் அலக்கணகற் றும்பொருட்டுச்
சாதல் வரினும் தவறே புகழ்செய்வார்
ஏது வரினும் எதிர்செல்வார் எம்பணியில்
போதி யினிமாறு புகலேல் எனஉரைத்தான். (2)
(கந்த, காமதகனம்)

உபகார நிலையைக் குறித்து வேதா இவ்வாறு ஒதியுள்ளார்.
உதவி செய்வதே உலக நீதியாம்; அதை மறுத்தால் ஒப்புரவா
காது; ஒப்புரவு செய்வதால் சாதல் நேரினும் அது பெரிய பாக்
கியமே; புகழும் புண்ணியமும் அதனால் உளவாம் என இவை
குறித்துள்ளன. குறிப்புகள் யாவும் கூர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்க
வுரியன. பிறர்க்கு ஆதரவு புரிய நேர்வதில் சாதல் வரினும்
நோதல் உறாமல் மேலோர் துணிந்து உதவி புரிவர்; அவ்வாறு
செய்பவரே திவ்விய நிலையினராய்ச் சிறந்து உயர்ந்து திகழ்வார்.

“உபகாரங்கள் செய்ய நேர்ந்தால் பொருள் குறையும்;
வேறு சில கேடுகளும் நேரும்” என்று யாரேனும் கூறிக் குலைத்
தாலும் நீ அதை நம்பாதே; ஒப்புரவு செய்வதால் உயர்ந்த
மேன்மையே உண்டாம்; அதனை ஒரு திவ்விய ஆக்கமாகவே கருதி
எவ்வழியும் செவ்வைபாச் செய்க எனத் தேவர் வலியுறுத்தியிருப்
பது ஒப்புரவின் பெருமையை நன்கு தெளிவுறுத்தி யுள்ளது.

வந்தவருக்கு உதவி செய்ய நேர்ந்ததால் மாவலி மாய்ந்தான்;
அரிச்சந்திரன் அழிந்தான்; கன்னன் ஒழிந்தான்; ததீசி செத்
தான் என இன்னவாறு அமணன் கூறி முன்னம் ஒப்புரவை
இகழ்ந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு நயமாய்க் குமணன் பதில்
உரைத்தான். அந்த உபகாரி கூறிய இனிய வுரைகள் ஆரிய
உணர்வொளிகளை வீசி வந்தன. அயலே வருவன காணுக.

மாவலி

மாவலி மாண்பின் வகையினை மறந்து
வழுப்பட வழுத்தினை மழைக்கோள்

ஆவலின் அறைந்தும் அவனுரை அகற்றி
 அடுத்தவர்க்கு அளித்திடல் ஆவி
 போவதிற் பொலிந்த புகழ்எனப் புகன்று
 புட்கரம் புவிதந்து புயல் நேர்
 தேவன் நற் றிருத்தாட் செழுமலர் சென்னி
 சேர்த்தினன் செயும்தவச் சிறப்பால்.

(1)

அரிச்சந்திரன்.

மதிதயன் மருகன் மாமுனி வரற்கு
 வண்மையால் மனைமகன் மாழ்க
 அதிதுயர் அடைந்தா னுமென அறைந்தாய்!
 அத்துயர் அனைத்தையும் மாற்றி
 நதிபுனை நாதன் நளினமான் நாதன்
 நாமகள் நாதன் விண்நாதன்
 கதிதரு காட்சி கண்டனன் களித்தான்
 காத்தனன் காசினி ககனம்.

(2)

கன்னன்.

அங்கநாட் டதிபன் அரவுயர்த் தவனான்
 அவனியில் சிறிதுபெற்று அவனின்
 பொங்கிய சிறப்பும் பொலிபெரும் புகழும்
 பொருந்தினன் இறுதிநாட் போது
 சங்கமார் கரத்து மாயவன் வலியத்
 தானடைந்து உனக்கு வேண்டுவகேள்
 இங்குநான் அருள்வேன் எனச்சொலப்
 பெற்றான் இவனிகர் புகழ்பெற்றார் எவரே?

(3)

ததீசிமுனிவர்.

எத்தனை காலம் இருப்பினும் கடையில்
 இறப்பதே சரதம் எந்நாளும்
 நித்தனை அல்லால் நிற்பவர் இல்லா
 நீர்மையால் இதையுணர் ததீசி
 உத்தமன் வீணில் உலப்புறும் என்பை
 உம்பர்கோன் உயிர்பெற உவந்து
 தத்தமே செய்தான் இதுசெயா திருப்பின்
 சாவிலாது இருப்பனே சாற்றாய்!

(குமணம்)

பிறர்க்கு உதவி புரிந்து பெரும் புகழ் அடைந்துள்ள பெருந்தகையாளர்களை இவை வரைந்து காட்டியுள்ளன. காட்சிகள் கருதிக் காணத் தக்கன. ஒப்புரவை எவ்வழியம் செவ்வையாய்ப் பேணிப் பெருமகிமை பெற்றிருக்கும் வித்தகர்களை வியந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்து வருகிறோம். அரிய செயல் அதிசயமாகிறது.

தன்னை ஒப்புக்கொடுத்தும் ஒப்புரவை உவந்து கொள்வோன் உத்தம வள்ளல் ஆகிறான். ஆகவே உயர் புகழோடு ஒளிபெற்று நிற்கிறான். இவ் வுண்மை மாவலிபால் தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

இம் மன்னன் அசுரேசனான விரோசனுடைய அருமைத் திருமகன். தாய் பெயர் சயதேவி. இவன் அரிய பல கலைகளை அறிந்தவன். பெரிய கொடையாளி. பெருந்தகைமை நிறைந்தவன். விந்தியாவலி என்னும் தனது அருமைமனைவிபுடன் அமர்ந்து இனிய போகங்களை நுகர்ந்து இவன் அரசு புரிந்து வந்தான். அமரரும் இவன் எதிரே அடங்கி நின்றனர். மூவுலகங்களும் இவனுடைய ஆட்சியில் அமைந்திருந்தன. தானவர் யாண்டும் மூண்டு உயர்ந்து வரவே வானவர் அயர்ந்திருந்தனர். நீண்ட காலமா இசை திசை பரவ இவன் நெடிது ஆண்டு வந்தான். தேவராசன் திருமாலிடம் முறையிட்டான். பிரகலாதன் பேரன் ஆன இவனது புண்ணிய நிலையையும் அமரர் எண்ணிய விளைவை ஆம் கண்ணியமாய் நிறைவேற்றக் கருதித் திருமால் வாமன வடிவமாய் இவனிடம் வந்தார். மூன்று அடி மண் தனக்குத் தான மாத் தரும்படி கேட்டார். இவ வள்ளல் உள்ளம் உவந்து கொடுத்தான்; அடுத்திருந்த குரு தடுத்தார்: “அரசர் பெரும! இந்த உதவி தவறு; வந்துள்ளவன் மாயன்; மாய வஞ்சமாய் நிற்பால் வந்து இரந்து நிற்கின்றான்; கொடுத்தால் குடிக்கேடாம்” என்றார்.

கொடுக்கின் ஈது கொடை அன்று குற்றமோடு
அடுத்துளோரையும் சுற்றம் என்பாரையும்
கெடுத்து நீயும் கெடுநரகு எய்துவை
விடுக்க வேண்டும்இக் குற்ற விழைவையே

(1)

அள்ளி லைத்தரு அஞ்ச அளிக்கும்கை
வள்ளலே ஒரு மாமறையோன் என

உள்ளல்! ஒங்குலகு உண்டவன் என்றுமுன்
வெள்ளி கூறஅவ் வேந்தனும் கூறுவான்.

[2]

[பாகவதம், 8--7]

உள்ளதை உரைத்து இவ்வாறு வெள்ளி தடுத்தும் இவ்வன்
ளல் யாதும் மாறாமல் கொடுத்தான். அதனால் அரசை இழந்
தான்; பரமபதத்தை அடைந்தான். இவனுடைய உள்ளப் பண்
பையும் உபகார நீர்மையையும் தேவர் முதல் யாவரும் வியந்து
புகழ்ந்தனர். ஒப்புரவினால் கேடு வரும் எனினும் அது உவந்து
கொள்ளத் தக்கதே என்பதை உலகம் அறிய இவ்வள்ளல்
உணர்த்தி நின்றான். இவனது உதவி உயர் பதவி யாயது.

உதவி புரிய உயிரும் தருவார்
பதவி பரம பதமென்று---நிதமுமில்
வையம் தெரிந்துய்ய மாவலிமுன் ஒப்புரவைச்
செய்து சிறந்தான் தெளிந்து.

மன்னுயிர்க்கு உதவுதல் மகிமை ஆகியே
தன்னுயிர்க்கு இனிமையாய்த் தருமம் கீர்த்தியகம்
பொன்னுல கின்பமும் பொருந்த நல்கலால்
அன்னதை அமுதென ஆய்ந்து கொள்கவே.

உடலும் பொருளும் உயிரும் பிறருக்கு
இடமா உதவல் இனிது.

உதவி செய்வது உயிர்க்கு உய்தி புரிவதாம்.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு

கைம்மாறு கருதாமல் உதவி செய்.
ஈட்டிய பொருள் இதம் புரியவே.
ஒப்புரவே யாண்டும் உயர்ந்தது.
ஒத்ததை அறிந்து உதவாதவன் செத்தசவமே.
ஊருணி நீர்போல் உதவியாயிரு.
கனிமரம் போல் இனியன் ஆகுக.
பெருந்தகை செல்வம் பேருப காரமாம்.
நல்குர வுறினும் நல்லோர் நல்குவர்.
நயனுடையாளர் பயனே புரிவர்.
அல்லல் நேரினும் நல்லது செய்க.

உஉ-வது ஒப்புரவறிதல் முற்றிற்று.

இருபத்து மூன்றாவது அதிகாரம்

ஈ கை.

அஃதாவது இரந்து வந்தவர் எவர்க்கும் உவந்து கொடுத்தல். பிறர்க்கு இதமாய் உதவி புரிவதே தமக்குக் கடமை என்று கருதி ஒப்புரவு செய்து ஒழுகும் உபகாரிகளிடமே ஈகை இயல்பாய் விளையும் ஆதலால் அதன்பின் இது அமைந்து நின்றது. அன்பும் அருளும் போல் ஒப்புரவும் ஈகையும் உயிர்க்கு இன்பகலன்களை விளைத்து உயர்வாய் உய்தி புரிந்து வருகின்றன.

221. வள்ளலுயர் பேகன் வறியார்க்கே ஈந்துமயில்
கொள்ளவுமேன் தந்தான் குமரேசா—தள்ளும்
வறியார்க்கொன் றீவதே ஈகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து. (க)

இ-ள்.

குமரேசா! வறியவர்க்கே கொடுத்து ஒரு மயிலுக்கும் பேகன் ஏன் உதவினான்? எனின், வறியார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை; மற்று எல்லாம் குறி எதிர்ப்பை நீரது உடைத்து என்க.

எளியவர்க்கு இரங்கி ஒருபொருளைக் கொடுப்பதே கொடை; வேறு யாவும் பதில் வரவை எதிர்பார்த்துத் தந்தனவே யாம்.

இன்னவாறு ஈவதே ஈகையாம் என உண்மையான ஈகையின் இலக்கணத்தை இது நன்னயமாய் நன்கு துலக்கியுள்ளது.

உணவு முதலிய பொருள்களால் மனித வாழ்வு இனிது நடந்து வருகிறது; அவற்றை வளமாக உடையவர் செல்வர் எனச் சிறந்து நிற்கின்றார்; அவை இல்லாதவர் வறியராய் மறுகியுள்ளனர். உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர்க்கு உதவி புரிய வேண்டியது மனித தருமமாய் மருவியுள்ளது. அந்த இயற்கை நியமமும் உலக நீதியும் உயிர் வாழ்வின் இயல்பும் ஈண்டு ஓர்ந்து உணர வந்தன.

இல்லோர் இரப்பதும் இயல்பே இயல்பே.

இரந்தோர்க்கு ஈவதும் உடையோர் கடனே.

(நறுந்தொகை)

வறியவர் நிலையையும் செல்வர் கடமையையும் அதிவீர ராம பாண்டியனார் இவ்வாறு அறிவித்துள்ளார். கடன் என்றது கருதி

புணர் வந்தது. ஏழைக்கு ஈயாத செல்வன் எவ்வழியும் கடனாள்
யாய் இழிந்து நிற்கின்றான். ஈதலை இழந்த அளவு அவனது
உயர்வு ஒழிந்து போகிறது. ஒழியவே அவன் இழிவுறுகின்றான்.

கொடுப்பது, தருவது, உதவுவது, நல்குவது, வழங்குவது,
அருளுவது, அளிப்பது முதலிய உபகார மொழிகளுள் யாதும்
கூறாமல் ஈவது என இங்கே குறித்தது, ஈபவனது உயர்வையும்
வழிபவனது தாழ்வையும் ஓர்ந்து கூர்ந்து தெளிய.

ஈதா கொடுஎனக் கிளக்கு முன்றும்
இரவின் கிளவி ஆகிடன் உடைய; அவற்றுள்,
ஈஎன் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே;
தாஎன் கிளவி ஒப்போன் கூற்றே;
கொடுஎன் கிளவி உயர்ந்தோன் கூற்றே.
(தொல்காப்பியம்)

ஈதா கொடுஎனும் முன்றும் முறையே
இழிந்தோன் ஒப்போன் மிக்கோன் இரப்புரை. (நன்னூல்)

இரவலர் நிலைகளை இந்த இயல்கள் நயமாப்த் துலக்கியுள்
ளன. செல்வத்தால் உயர்ந்தோன் அது இல்லாமல் இழிந்துள்
ளோணுக்கு இதுமாப் பவதுதான் ஈகை என இரைந்தது.

யாதொரு பலனையும் எதிர்பாராமல் ஏழைகளுக்கு இரங்கி
ஈவதை உயர்ந்த கொடையாம்; அவ்வாறு ஈயாமல் வேறே
பிறர்க்குத் தருவது ஈகை ஆகாது. கைம் மாற்றான கடனும்.

குறி எதிர்ப்பை என்றது குறிப்போடு வரவை எதிர்பார்த்
துக் கொடுப்பது. கைம்மாறு கருதிய பொழுது ஈகை என்னும்
புனித நிலை பொன்றி வேகமாய் மறைந்து ஒழிகின்றது.

ஏற்றகை மாற்றமை என்னும் தாம்வரையார்
ஆற்றாதார்க்கு ஈவதாம் ஆண்கடன்---ஆற்றின்
மலிகடல் தண்ணீர்ப்ப மாற்றவார்க்கு ஈதல்
பொலிகடன் என்னும் பெயர்த்து. (நாலடி 98)

வழியவர்க்கு ஈபவரே உண்மையான உயர்ந்த ஈகையாளர்;
வேறே பிறர்க்குத் தருபவர் பெரிய வட்டிக்கு வஞ்சமாய்க் கடன்
கொடுப்பவரே என்று இது தெளிவாத் திட்டி யுள்ளது.

ஆற்றுநர்க்கு அளிப்போர் அறவிலை பகர்வோர்

ஆற்று மாக்கள் அரும்பசி களைவோர்

மேற்றே உலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை. (மணிமேகலை)

எளியவர் பசிபை நீக்குவதே மெய்யான ஈகை; வலியவர்க்குத் தருவது தரும நிலையில் ஒரு வணிகமாம் எனத் தீவதிலகை ஈதல் வகையைச் சாதாரியமா இங்ஙனம் குறித்துள்ளார்.

இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆமெனும்

அறவிலை வணிகன் ஆய்அலன். (புறம் 134)

ஆயின் தூய ஈகையை மோசியார் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

பயனோக்காது ஆற்றவும் பாத்தறிவொன் றின்றி

இசைநோக்கி ஈகின்றார் ஈகை---வயமாப்போல்

ஆலித்துப் பாயும் அலைகடல் தண்ணீர்ப்ப!

கூலிக்குச் செய்துண்ணும் ஆறு. [பழமொழி 40]

புகழை எதிர்பார்த்து ஈயும் ஈகையும் இகழ்வுடையதே என முன்துறையரையர் இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறார். கூலி வேலை என்று கேலி செய்திருப்பது கூர்ந்து சிந்திக்க வரியது. பசியால் வருந்து வோர்க்குப் பரிந்து உணவு தருவது போல் வறியார்க்கு ஈவது. பசியாதவர்க்கு விரைந்து விருந்து புரிவது போல் பிணர்க்குத் தருவது. ஈகைக்கு உரியவர் எளியவரே. அவர்க்கே அளிப்புரிந்து அருளுக. அல்லார்க்கு ஈவது நல்ல ஈகை யாகாது.

ஓடி எங்கும் உலரும்பைங் கூழ்களை

நாடி மைமுகில் நன்மழை பெய்தல் போல்

வாடி நையும் வறிஞர் இருக்கையைத்

தேடி மேலவர் செய்வர் உதவியே. [நீதிநூல்]

வாடிய பயிர்க்கு மழை பொழிவது போல் வறியவர்க்கு அருள்பவர் வான மாரியாய் மேன்மை பெறுகின்றார்.

எளியவர்க்கு இதமாய் அளி புரிந்து உதவுவதே விழுமிய ஈகையாம். இது பேகன் பால் தெளிவாய்த் தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

இந்த உபகாரி இசை மிகுந்த ஒரு குறுநில மன்னன். மலை நாட்டையுடையவன். நல்லூர் என்னும் நகரில் இருந்தவன். இவனுடைய மனைவ் பெயர் கண்ணகி. நல்ல புண்ணியவதி. அந்தக்

சூலமகனாடன் அமர்ந்து இவன் நயமாய் உவந்து வாழ்ந்து வந்தான். சிறந்த கல்வியும் நிறைந்த செல்வமும் பெருந்தகவும் இவனிடம் பொருந்தி யிருந்தன. திருந்திய பண்போடு உயர்ந்த கொடையாளியாய் ஒளி மிகுந்திருந்தமையால் உலகம் இவனை உவந்து புகழ்ந்து வந்தது. ஏழைகள் பால் இரங்கி எவ்வழியும் செவ்வியபொய் இனிது உதவி புரிந்து வந்ததனால் வறுமை நோய் நீர்க்கும் அரு மருந்து என்று யாவரும் வியந்து போற்ற உயர் மகிமைபோடு இவன் ஒங்கி வந்தான். ஒரு நாள் இனிய மலைச் சாரலில் உல்லாசமாய் உலாவப் போனான். அங்கே ஒரு மயில் தனது பசிய தோகையை விரித்து ஒகையாய் ஆடிக்கூவியது. அதனைக் கண்டு களித்த இவன் அது குளிரால் நடுங்கியது என்று கருதித் தன் மேல் போர்த்தியிருந்த அரிய விலையுடைய அழகிய போர்வைையை அதன் மீது போர்த்தியருளினான். வறியார் எவரும் இவனைப் பார்த்த பின் பெரிய செல்வராய்ப் பெருகி வின்றனர். அந் நிலையைப் பரணர் மகிழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

பாணன் தூடிய புகம்பொன் தாமரை
மாணி வந்த விறலி மாலையொடு விளங்கக்
கரும்பலி நெடுந்தேர் பூட்டுவிட்டு அசைஇ
ஊர்ச் சேவலர் கரத்தினை இருந்தனைர்

8 யார் சேரடி என வினவல் ஆகைக்

காரென் ழக்கற் கரும்பலி ழுரவல!

இவல்வேல் அண்ணாற் காணை ஊங்கே

தின்னிணும் புல்லியேன் மன்னே ழுனியே

இன்னேம் ஆரிகேன் மன்னே என்றாம்

10 உடாஅ போரா ஆகுதல் அறிந்தாம்

படாஅம் மருநெருக்கு ஈந்த எங்கோ

கடாஅ யாணக் கலிமான் பேதன்

எத்துணை ஆரினும் ஈத்தல் நன்றென

மறுமை நோக்கினீரே அன்றே பிறர்

15 வறுமை நோக்கின்றவன் கைவண் மையே. [புறம், 141]

வறிய ஒரு பாணன் பேசுனிடம் போய்ப் பரிசில் பல பெற்று விரிந்து வந்தான். வருங்கால் வழி இடையே ஒரு சோலையில் தங்கி யிருந்தான். அவனை ஓர் இரவலன் கண்டான்: “நீர் யார் ழுயர்! தேரும் குந்ரையும் சீரும் செல்வமும் நிறைந்துள்ளீர்!

எவ்வூர் அரசரோ?" என்று வினவினான். கேட்ட அவன் சிரித் தான்: "ஐயா! உம்மை விட நான் மிகவும் ஏழை; வள்ளல் பேசனைக் கண்டேன்; இந்த இராசயோகம் எனக்கு வந்துள்ளது; இந்தச் செல்வங்கள் யாவும் அந்தப் பெருமான் தந்தன; அவ்வள்ளலின் ஈகை மறுமை யின்பம் முதலிய எதையும் எதிர்பா ராமல் பிறருடைய வறுமையை நீக்கி யருளுவதே குறியாக வுடையது" என இவ்வாறு அவன் கூறி நின்றான். இதனால் இப் பெருந்தகையின் கொடை நிலையைக்கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்கிறோம். பாடலில் படிந்துள்ள சுவைகளை நாடியறிந்து கொள்ளவேண்டும்

வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவான்
கான மஞ்சைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய
அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்
பெருங்கல் நாடன் பேசன். [சிறுபாண்]

மலைச் சாரலில் கூவிய மயிலுக்கு இவ் வள்ளல் உள்ளம் இரங்கி உயர்ந்த சால்வையை நல்கியுள்ளதை நல்லூர் நத்தத்தனார் என்னும் சங்கப் புலவர் இங்ஙனம் பாடியுள்ளார். யாதொரு பயனையும் எதிர்பாராமல் வறியவர் பால் அருள் புரிந்து எவ்வழி யும் உரிமையோடு இப் பெரியவன் உதவியுள்ளான். அவ்வுண்மை கவிகள் எங்கனும் நன்கு காணவந்தது. வறியார்க்கு ஈவதே ஈகை என்பதை உலகம் தெரிய இக் குலமகன் உணர்த்தி நின்றான்.

ஏழைக்கு இரங்கி யீடுக இரவேன்னும்
ஊழைக் களைக வுடன்.

எளியவர்க்கே அளி புரிந்து உதவுக.

222. வள்ளலாம் கன்னனன்று வந்தகண்ணன் பால்ஒன்றும்
கொள்ளாதேன் ஈந்தான் குமரேசா—உள்ளபடி
நல்லா றெனினும் கொளல்தீது மேலுலகம்
இல்லெனினும் ஈதலே நன்று. (உ)
இ-ள்.

குமரேசா! தன்பால் வந்த கண்ணனிடம் யாதும் கொள்ளாமல் கன்னன் ஏன் எல்லாம் ஈந்தான்? எனின், நல் ஆறு எனினும் கொளல்தீது; மேல் உலகம் இல் எனினும் ஈதலே நன்று என்க.

நன்மையும் தீமையும் ஒருங்கே உணர வந்தன.

பிறரிடம் வாங்குவது நல்ல நெறி என்று சொல்லினும் கொள்
 ளாந், நல் தீது; மேலான தெய்வ வுலகம் இல்லை என்று கூறினும்
 ஈ, நலே நல்லது. தீமையை நீங்குக; நன்மையில் ஒங்குக.

ஈகையின் பெருமையைக் கூற வந்தவர் ஏற்பதன் சிறுமை
 னாயும் உடன் கூறியுள்ளார். விதியும் விலக்குந் தெரிய வந்தன.
 விலக்கை முதலில் குறித்தது, கொள்ளுவதில் மக்கள் உள்ளம்
 தளராமல் ஊக்கி நிற்கும் அந்நிலையை நோக்கி. தீமையை ஒழிப்
 பதே மனித சமுதாயத்தைப் புனிதம் ஆக்குவதாம். ஒருவனது
 வாழ்வு மதிப்பும் மாண்பும் படிந்து உயர்ந்து வருவது, அவ்
 னுடைய மதி நியமங்களால் நேரே விளைந்து வருகிறது.

எவ்வகையிலும் யாரிடமும் யாதும் கொள்ளாதே; யாண்
 டும் எவர்க்கும் ஈதையும் கொடு. இந்த இருவகை நிலைகளையும்
 விளியுமாந்த இவ்வாறு பெருமிதமா உரைத்தார். இரப்பு எவ்
 வாழியும் இடமாய்க் கொடு; ஈகை எங்கும் சிறப்பாய்ச் சீர் மிகுந்து வரும்.

என்பது நல்லது; ஈவது தீது என்று யாரும் கூறார் ஆக
 ளால் மனிதரும் என்னார். யாரிடமும் யாசித்துப் பொருளை
 வாங்கி அப்படிச் செய்தால் உனக்குப் பேரின்ப வீடு கிடைக்கும்
 என்பது எவ்வாறு தீயது என்று சொல்லித் துணிந்து ஆசை காட்டினாலும்
 ஈ ஆகக் கொடுப்பது நல்லது. ஒருவருக்கும் ஒன்றும் கொடாதே;
 கொடுத்தால் உனக்குக் கவர்க்கும் கிடையாது; நாகத்துக்கே
 பேரவாசி என்று சொல்லினால் வாந்து கூறினாலும் அதனை நீ நம்
 பாறே. யாருக்கும் எவ்வாழியும் இடமாய்க் கொடுத்தருள்.

இவ்வாறு மனிதனுக்கு மதி சலம் கூறியுள்ளார். உரைத்
 திருக்கும் முறை அதுதான் விளியுடையது. விழுமிய விவேகம்
 இதில் விளையுதலால் விளியுடையது. உள்ளத்தின் உறுதியை உரைகள்
 உணர்ந்துகொள்ளுள்ளனர். மானச தத்துவங்கள் மதித்து உணரத்
 தக்கவை. வாங்குவது விசை; வாழ்க்குவது எவ்வழியும் இசையே.

கொள்ளேன் புறந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிகெடும்
 நள்ளேன் நிறைதடி யாரொடு அல்லால் நரகம்புகினும்
 எள்ளேன் திருவருளாலே இருக்கப் பெறின் இறைவா!
 உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னை அல்லாதுளங்கள் உத்தமனை
 (திருவாசகம்)

தமது உள்ள த்துணியை மாணிக்க வாசகர் இவ்வாறு உரைத்
துள்ளார். எதையும் கொள்ளாமல்யாவும் ஈசனுக்குஈந்திருக்கிறார்.

முயன்று வாழ்பவன் சிறந்த நிலையில் உயர்ந்து வருகிறான்.
இரந்து கொள்பவன் இழிந்து ஒழிகிறான். ஈனமான அந்தஇழிவு
நேராமல்மானமாய் மனிதன் இனிது வாழ வேண்டு மானால்யாண்
டும் யாரிடமும் எதையும் வாங்கலாகாது. பிறரிடம் கை ஏந்தி
வாங்க நேர்ந்த போதே அவன் நொய்யனாய்த் தாழ்ந்து போ
கிறான். அந்தத் தாழ்வில் வீழாமல் வாழ்வில் உயருக.

பிறர்க்கு உபகாரமாய்க் கொடுப்பது தன் உயிர்க்கே இன்
பமாய் வருகிறது. புகழும் புண்ணியமும் ஈகையால் விளைந்து
வருதலால் ஈதல் நல்லதாயது. ஈத லே என்றதிலுள்ள ஏகார
ஒலியை உள்ளச் செவியால் கூர்ந்து உணர்பவர் அதன் உயர்
நிலையை ஓர்ந்து தெளிவர். வழங்குபவன் வள்ளலாய் விளங்கி
வருகிறான். ஈபவன் உயர்கிறான்; ஏற்பவன் இழிந்து கழிகிறான்.

வள்ளியை ஆதல் விளம்பினை மேலோர்
வள்ளியர் ஆக வழங்குவது அல்லால்
எள்ளுவ என்சில இன்னுயிர் ஏனும்
கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றால்.

(1)

மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவர் அல்லர்கள் மாயாது
ஏந்திய கைகொடு இரந்தவர் எந்தாய்!
வீந்தவர் என்பவர் வீந்தவர் ஏனும்
ஈந்தவர் அல்லது இருந்தவர் யாரே?

[இராமா, வேள்வி 29, 30]

தன்பால் வந்த வாமனருக்கு மாவலி தானம் கொடுக்க
நேர்ந்தபோது ஈக்கிராச்சாரியார் தடுத்தார். அப்பொழுது
அவரை நோக்கி அம் மன்னன் இப்படிப் பேசியிருக்கிறான்.
பெரிய கொடை வள்ளல் வாயிலாக ஈகையின் அருமை பெருமை
களைக் காவியக் கவிஞர் சீவிய ஒவியங்களா வரைந்து வைத்
துள்ளார். மனித வாழ்வு மாண்புறும் வழி விழி தெரிய வந்தது.

இன் உயிர் ஏனும் கொள்ளுதல் தீது; கொடுப்பது நன்று என்ற
தில் இக் குறள் நின்று நிலவுகின்றது. வள்ளியோர் உயிரையும்
கொடுப்பர்; எதையும் கொள்ளார் என ஈதலின் உயர்வையும்

எற்றலின் இழிவையும் ஏற்றமா விளக்கி யுள்ளார். அரிய உயிர் போக நேர்ந்தாலும் இளிவான வழியில் அதனை இரந்து கொள்ளார்; இரந்து உயிர் வாழ்வதினும் இறந்து ஒழிவதே சிறந்ததாம். ஓசிய உயிரை இனிது மருவி அதிசய நிலையில் ஈகையை இங்கே கம்பர் பெருமான் துதி செய்திருப்பது நுணுகி உணர வரியது.

உயிரோடு இருந்தாலும் இரந்தவர் செத்தவரே; இறந்து போனாலும் ஈகையாளர் என்றும் அழியாத புகழுடம்போடு நின்று நிலவுகின்றார். இரப்பது இறப்பதிலும் அழி கேடான நியது; ஈவது தேவருலகினும் திவ்விய ஒளியை இங்கே தருக லால் இது யாண்டும் அதிசயமான நன்மையுடையது. செம்மை யும் சீர்மையும் செறிந்து இம்மையும் மறுமையும் நிறைந்து தரும னீதிகள் சுரந்து வந்துள்ள இக் கவிகளின் சுவைகளைக் கருத் தோடு கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்பவர் ஆன்ம நீர்மைகளின் மேன்மைகளை நன்கு தேர்ந்து சீர்மைபாய் உபர்ந்து கொள்வர்.

இரந்து கொள்வது எவ்வழியும் இழிவே; ஈந்து அருளுவது யாண்டும் உபர்ந்த மேன்மையே. ஏற்பதை நாணி எள்ளி இகழ்ந்து தள்ளவும், ஈவதை உள்ளம் உவந்து பேணி எவ்வழியும் மனிதன் செவ்வையா உபர்ந்து வரவும் இது உணர்த்தி யுள்ளது.

To give should be our pleasure, but receive, our shame.
(Goldsmith C. W. 100.)

கொடுப்பது நமக்கு உயர் வான இன்பம்; கொள்வது இழி வான துன்பமாம் என்னும் இது இங்கே நன்கு அறிய வரியது.

It is more blessed to give than to receive.
(Bible, Acts 20, 35)

“கொள்வதினும் கொடுப்பதே சிறந்த பாக்கியம்” என ஈசானாதர் இவ்வாறு ஈதலைக் குறித்துக் கூறியுள்ளார்.

ஈவது நன்று தீது ஈயாமை; நல்லவர்
மேவது நன்றுமே வாதாரோடு---ஓவாது
கேட்டுத் தலைநிற்க கேடில் உயர்கதிக் கே
ஓட்டுத் தவநிற்கும் ஊர்ந்து. (சிறுபஞ்சமூலம், 101)

ஈவது நன்று என்று காரியாசான் இங்ஙனம் கூறியுள்ளார்.

இயல்வது கரவேல். 2

ஐயம் இட்டு உண். 3 (ஆத்திசூடி)

கொள்வது இழிவு; கொடுப்பது உயர்வு என ஒளவையா
ரும் இவ்வாறு செவ்வையாய் விளக்கி உரைத்துள்ளார்.

கொள்வோர் துன்பமான கீழலகத்தை அடைவர்; கொடுப்
போர் இன்பமான மேல் உலகத்தை எய்துவர். இவ்வுண்மையை
ஊற்றிக் கூறியாரேனும் மயக்கினும் மயங்க லாகாது.

கோடி கொடுத்தாலும் கொள்ளேல் இயன்றவரை
நாடிநீ நல்கலே நன்றென்று---நீடுபுகழ்
நல்லோர் உரைத்த நயமொழியை எவ்வழியும்
எல்லோரும் பேணல் இனிது.

இழிவான இரவை ஒழிக; உயர்வான ஈகையைப் பழகி வருக.
யாரிடமும் கொள்ளாமல் எதையும் ஈவதே சீரிய மேலோர்
செயலாம். இவ்வுண்மை கன்னன் பால் நன்கு காண நின்றது.

ச ரி த ம்

இந்த மன்னன் அதிசய வீரன். ஈகையாலும் வாகையா
லும் யாரும் தனக்கு நிகரில்லாதவன். தன் பால் வந்தவர் எவர்க்
கும் உவந்து கொடுத்து வந்தமைபால் உயர்ந்த கொடை வள்ளல்
என்று உலகம் புகழ்ந்து வர இவன் ஒளி பெற்று வந்தான். கவசம்,
குண்டலம் என்னும் இரண்டு திவ்விய அணிகள் இவனிடம் தெய்
வீகமாய் இணைந்திருந்தன. அவற்றை அணிந்து நின்றால் இவனை
யாரும் வெல்ல முடியாது. தன் உயிரினும் இனியனவாக அவ்
வணிகளை இவன் பேணி வந்தான். பஞ்சவரைப் பாதுகாக்க
நேர்ந்த கண்ணன் அந்த அரிய அணிகலன்களை இவனிடமிருந்து
கவர்ந்து கொள்ள விழைந்தான். இந்திரனை நினைந்தான்: அவன்
நேரே வந்தான். காரியங்களை உரைத்தான். அணிகளை வாங்கி
வர ஏவினான். ஏவிய பொழுது அவன் கூறிய உரைகள் இவனு
டைய ஈகையின் சீர்மை நீர்மைகளே நேரே துலக்கி நின்றன.

வல்லார் வல்ல கலைஞருக்கும்

மறைநூ லவர்க்கும் கடவுளர்க்கும்

இல்லா தவர்க்கும் உள்ளவர்க்கும்

இரந்தோர் தமக்கும் துறந்தவர்க்கும்

சொல்லா தவர்க்கும் சொல்பவர்க்கும்

சூழும் சமயா திபர்களுக்கும்

அல்லா தவர்க்கும் இரவிமகன்
அரிய தானம் அளிக்கின்றான்.

(1)

மைந்தற்கு உறுதி நீ வேண்டில்
வல்லே முனிவர் வடிவாகிச்
சந்தப் பனுவல் இசைமாலைத்
தானாகரண விரைந்து எய்தி
● இந்தக் கவச குண்டலங்கள்
அளிப்பாய் என்றால் அவன் ஒன்றும்
இந்தப் புவியில் மறுத்தறியான்
உயிரே எனினும் ஈந்திடுவான்.

(2)

இரண்டும் அவன்பால் நீகவரின்
இருந்தேர் ஊர்ந்திப் படி அரசர்
திரண்டு வரினும் வெஞ்சமரில்
திண்டேர் விசயன் எதிர்நில்லார்
முரண்டு பொருவிற் கன்னனும் தன்
முன்னே எய்தி முடிசிதறிப்
புரண்டு மறியும் என வணங்கிப்
புத்தேள் அரசன் போகின்றான்.

(3)

கன்னனுடைய அருந்திறலாண்மைகளையும் பெருந்தன்மைகளையும் கொடை வண்மைகளையும் இங்கே கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்கிறோம். சூழ்ந்து விடுத்த படியே வானவர்கோன் ஒரு ஜான முனிவன் போல் வடிவம் பூண்டு இத் தான வீரனிடம் வந்தான். அணிகளை விசயமாய்க் கேட்டான். உடனே இவன் எடுத்துக் கொடுத்தான். அவ்வாறு கொடுக்கும் போது “வந்தவன் வஞ்ச இந்திரன்; மாயன் ஏவலால் வந்துள்ளான்; நீ அவற்றை ஈந்தால் அழிவு நேரும்” என்று ஆகாயத்திலிருந்து அசீரியாய் ஒரு ஒளி எழுந்தது. அவ்வரையைக் கேட்டும் யாதும் உள்ளம் அலங்காமல் இவ்வள்ளல் உதவி யருளிஞன். இக் குலமகனுடைய கொடை நீர்மையை அறிந்து யாவரும் வியந்தனர். கண்ணனும் தேவர் கோனிடம் இவனை மேன்மையா வியந்து புகழ்ந்தான்.

உண்மை யாகவெஞ் சமர்முகத்து எறிபடை
ஒன்றும்வந் துடலுற ஒட்டாத்
திண்மை யாலுயர் கவசகுண்டலங்களைச்
சென்றிரந் தவர்க்கு இவன் கொடுத்தான்

எண்மை யாயினும் கிளைஞரே ஏற்பினும்

ஈவிலாப் புன்செல்வர் ஈயார்

வண்மையாளர் தம் ஆருயிர் ஆயினும்

மாற்றலர் கேட்பினும் மருரே. (பாரதம்)

இவ் வீரனுடைய வண்மையை விண்ணும் மண்ணும் வியந்து புகழ்ந்துள்ளன. பாரதப் போரில் பதினேழாம் நாள் இவன் இறந்துபட நேர்ந்தான். அப்பொழுது மாயவன் ஒரு மாநவன் போல் நேரே தோன்றி எனக்கு ஏதாவது கொடு என்று கேட்டான். என்ன வேண்டும்? என்றான். நீ பண்ணியுள்ள புண்ணியம் அனைத்தையும் தா என்றான். உடனே “தந்தேன்; கொள்!” என்று கொடுத்தான். கண்ணனும் கண்ணீர் மல்கித் தன் உருவைக் காட்டினான். அதனைக் கண்டு தொழுது உருகி அழுது தன் வாழ்வை எல்லாம் எண்ணி ஊழ் முறையே மொழிந்தான்.

தருமன்மகன் முதலான அரிய காதல்

தம்பியரோடு எதிர்மலைந்து தறுகண் ஆண்மைச்

செருவில் எனது உயிரினைய தோழற் காகச்

செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்தேன் தேவர் கோவுக்கு

உரைபெறுநற் கவசமும் குண்டலமும் ஈந்தேன்

உற்றபெரு நல்வினைப் பேறு உனக்கே தந்தேன்

மருதிடைமுன் தவழ்ந்தருளும் செங்கண் மாலே!

மா தவத்தால் ஒருதமியன் வாழ்ந்த வாறே. (1)

வான் பெற்ற நதிகமழ்தாள் வணங்கப் பெற்றேன்

மதிபெற்ற திருவுளத்தால் மதிக்கப் பெற்றேன்

தேன் பெற்ற துழாயலங்கற் களப மார்பும்

திருப்புயமும் தைவந்து தீண்டப் பெற்றேன்

ஊன் பெற்ற பகழியினால் அழிந்து வீழ்ந்தும்

உணர்வுடன் நின் திருநாமம் உரைக்கப் பெற்றேன்

யான் பெற்ற பெருந்தவப்பேறு என்னை அன்றி

இருநிலத்தில் பிறந்தோரில் யார்பெற்றாரே? (பாரதம்)

ஈந்து வாழ்ந்து தான் பெற்றுள்ள பேறுகளைக் கண்ணன் இவ்வாறு சுருதி மகிழ்ந்து புகழ்ந்துள்ளான். யாரிடமும் கொள்ளாமல் எல்லார்க்கும் யாவும் கொடுத்து இவன் பேரின்பம் பெற்றுள்ள நிலையை ஈண்டு உணர்ந்து கொள்கிறோம். ஈதலே நன்னு என்பதை உலகம் அறிய இக் குலமகன் உணர்த்தி நின்றான்.

எடுப்பது இழிவே எவர்க்கும் இரங்கிக்
கொடுப்பதே நன்று குணம்.
ஏற்று இழியாதே; ஈந்து மகிழ்க.

223. தெள்ளு குமணனென்றும் செப்பாமல் ஏன் தலையைக்
கொள்ளெனமுன் தந்தான் குமரேசா—எள்ளும்
இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள. (3)

இ-ள்.

குமரேசா! இல்லை என்று சொல்லாமல் தன் தலையையும்
ஏன் குமணன் கொடுத்தான்? எனின், இலன் என்னும் எவ்வம்
உரையாமை ஈதல் குலன் உடையான் கண்ணே உள என்க.

யான் வறியன் என்னும் இழி மொழியைச் சொல்லாமல்
கொடுக்கும் இயல்புகள் நல்ல குலமகனிடமே நிலையா யுள்ளன.
அரிய ஈகையின் பெரிய இடம் உரிமையாய்த் தெரிய வந்தது.

ஏற்றல் தீது; ஈதல் நன்று என முன்னம் குறித்தார். அத்
தீமை யாதும் இன்றி நன்மையே உடையாரை இங்கே நயமாக்க
கூறு கின்றார். கொடையின் உயர்வு கூர்ந்து உணர வுற்றது.

பொருள் யாதும் இல்லாதவன் இலன் என நேர்ந்தான்.
வறியன் என்னும் அச்சிறுமைபைச் சொல்லு வோன் உள்ளம்
மறுகி நாணுவன்; கேட்போரும் பரிந்து வருந்துவர் ஆதலால்
அது இழிந்த துபர மாபது. ஆகவே அதனை எவ்வம் என்றார்.

எவ்வம் — இழிவு; இகழ்ச்சி; துன்பம்.

கூர்ந்த எவ்வம். (புறம் 393)

யான் உற்ற எவ்வம் உரைப்பின் (கலி 146)

எவ்வமிக் கவனும் புலம்ப. (பெருங்கதை 33)

எவ்வம் தீர்ந்திருந்தாள். (சீவகசிந்தாமணி 874)

எவ்வம் தீர. (ஐங்குறுநூறு 59)

இவற்றுள் எவ்வம் உணர்த்தி நிற்கும் பொருள்களை அறிக.

குலன் உடையான் என்றது நல்ல குடிப் பிறந்த நன்மகனை.
அன்பு பண்பு அமைதி முதலிய இனிய குண நலங்கள் நிறைந்து

பரம்பரையாகவே உரம் பாய்ந்து வந்துள்ள சிறந்த குடும்பத்தில் பிறந்த மகனிடம் இயல்பாகவே உயர்ந்த பெருந்தகைமை அமைந்திருக்கும். அந்தக் குலமகனிடம் ஒரு வேளை வறுமை நேர்ந்திருந்தாலும் எவரிடமும் யாதும் இரவான்; தன் பால் வந்தவர்க்கு அன்பாய் இயன்றதை ஈந்தருளுவான். ஈகையின் தலைமைக்கு இனிய நிலைபம் நலமாய் இங்கே அறிய நேர்ந்தது.

இன்மை தழுவி நின்றாலும் அந்த இளிவை வெளியே உரையாமல் அளியோடு ஈவதையே மேலோர் செய்து வருவர். அவ்வுயர் பெருந்தகையின் இயலும் செயலும் ஈண்டு உரை வந்தன.

செய்கை அழிந்து சிதல்மண்டிற் றுயினும்
பெய்யா ஒருசிறை பேரில் உடைத்தாகும்
எவ்வம் உழந்தக் கடைத்தும் குடிப்பிறந்தார்
செய்வர் செயற்பா லவை. (நாலடியார் 147)

குலன் உடையான் உபகார நிலைபை இது நலமா உரைத்தது. பெரிய மாளிகை ஈதைத்திருந்தாலும் மழைக்கு ஒதுங்க எவர்க்கும் அது இடம் தரும்; வறுமை யுறினும் குடிப்பிறந்தார் கொடுத்தருளுவர். இதில் எவ்வம் வந்துள்ள செவ்வி காணுக.

எவ்வம் உரையாமை என்றதனால் அதனை உரைக்கும் பாடியான வறிய நிலைமை நேர்ந்துள்ளமைபை ஓர்ந்து கொள்கிறோம்.

. குலனை உடைமையாக் கொண்டிள்ளவன்; குலனை யாதும் உடையாமல் எவ்வழியும் செவ்வைபாப் பாதுகாப்பவன் என யுகமா யுணரும்படி இவ் வாசகம் அமைந்துள்ளது. உரிய குலனை அரிய நலமாப் பேணுக; அது குலையாமல் இருப்பது நிலையான ஈகையாலே யாம். ஈதல் எவரையும் உயர்வாக்குகிறது.

மனிதனது மேன்மை அவன் இனிது உதவி வரும் உபகார நிலையில் மருவி யுளது. இல்லை என்னும் சொல் நல்ல ஈகையாளரிடம் எவ்வகையிலும் யாண்டும் யாதும் இல்லை யாம்.

இல்லது நோக்கி இளிவரவு கூறமுன்
நல்லது வெஃகி வினைசெய்வார். (பரிபாடல், 10)

இல்லை என்னும் இளிவுரையை இரப்போர் கூற முன் குறிப்பறிந்து விழுமியோர் கொடுப்பர் என இது குறித்துள்ளது.

கூடலம்பதியில் இருந்த குல மக்களின் ஈகை நிலையைக் கரும்
பிள்ளைப் பூதனார் என்னும் சங்கப் புலவர் இங்ஙனம் பாடியுள்ளார்.

இல்லம்என் கிளவி அந்நாட் டிருப்பவர் இசைக்கும் காலை
வெல்லரும் கேள்வி மேலோர் விதித்திடும் இலக்கணத்துள்
சொல்லிடும் பெயரே ஏனைத் தொழிற்குறிப் பிரண்டி னுள்ளும்
நல்லதோர் பெயரே அன்றி நவின்றிட நாடி டாரே. (1)

இன்கொடைப் பண்பு தம்பால் இல்லோ உளரோ என்னின்
முன்கொடைப் பொருளன்று ஆவி நயக்கினும் நயந்தோர்கேட்கு
முன்கொடைப் பாலராவார் முழுதுநின்று இரந்திட்டாலும்
பின்கொடைப் பால் ராகார் பெருவிறல் வழி நாட்டார். [2]

[சேதுபுராணம், நாடு]

பாண்டி நாட்டுக் குல மக்களின் ஈதல் இயல்பை இவை
குறித்துள்ளன. இல்லம் என்னும் இளி சொல்லை அவர் கூறார்;
தம்பால் வந்து இரந்து நிற்பவரும் அதனை அவர் வாய் திறந்து
நொல்லு முன்னரே கொடுத்து விடுவர் என நிரம்ப அழகிய தேசிகர்
இவ்வாறு வரம்பு செய்து கூறியுள்ளார். கொடைப் பண்பு
களைக் குறித்து வந்துள்ள குறிப்புகள் கூர்ந்து சிந்திக்கத் தக்க
வை. பிறந்த மனிதனைப் பெரியவன் ஆக்கி அவனுக்குச் சிறந்த
மரிமையை விளைத்து வருவது ஈதலேயாம். ஆகவே அதன் அளி
யை மாட்சியைக் காவிபக்கவிகள் எங்கும் துதி செய்துள்ளனர்.

இல்லை என்று சொல்வது எவ்வழியும் இழிவே; நல்ல
கொடையாளர் அதை யர்தும் சொல்லார்; காதால் கேட்கவும்
சரியார். வந்து கேட்டவர்க்கு எதையும் நன்கு தந்தாநடைவர்.

இல்லனும்சொல் அறியாத சீகையில்வாழ்
தானனைப் போய் யாழ்ப்பாணன் யான்
பல்லைவிரித்து இரந்தக்கால் வெண்சோறும்
பழந்தாசும் பாலியாமல்

கொல்ல நினைந்தே தனது நால்வாயைப்
பரிசென்று கொடுத்தான் பார்க்குள்

தொல்லைஎனது ஒருவாய்க்கும் நால்வாய்க்கும்
இரை எங்கே துரப்பு வேனே.

நல்ல கொடையாளியான தூனன் என்பவன் யானையைத்
தனக்குப் பரிசிலாகத் தந்த போது வீரராகவன் என்னும் கவிஞர்

இவ்வாறு விநயமாய்ப் பாடியிருக்கிறார். வறியவனான எனக்குக் கொஞ்சம் சோறு கொடுத்தால் போதும்; பெரிய யானையைத் தந்துள்ளான்; என் ஒரு வாய்க்கே உணவு இல்லாத நான் இந்த நால்வாய்க்கு இரை எங்கே தேடுவேன்? நால்வாய்— யானை. புலவர்களுடைய உல்லாச நிலைமையும் குலமக்களுடைய கொடைத் தலைமையும் இங்கே நலமாய் நன்கு தெரிய வந்துள்ளன.

“இலன்என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல் இயல்பகலாக் குலனுடையான் கண்ண தென்றமைக் கேற்பக் குறித்துவந்த புலவர்க் குணவிட்டுப் போற்றிய தும்பர் புகழ்வதன்றிப் பிலமும் புகழ்ந்திடும் முதூர் வளவந்தைப் பிச்சப்பனே.”

இக்குறளைப் புலவர்கள் இவ்வாறு தழுவிப் பாடியுள்ளனர்.

இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல் என்னும் இது பல வகையான பொருள்களுக்கு நிலையமாய் நிலனி யுள்ளது.

- 1 யான் எனியன் என்னும் இளியை
இரவலன் மொழியாமுன் ஈதல்.
- 2 தன்பால் வந்தவன் பின்பு பிறரிடம்போய்
இலன் என்னாமல் ஈதல்.
- 3 தன்னிடம் இலன் என்றவன் பின்
அவரிடம் வருவார்க்கு இலன் என்னாதுஈதல்.
- 4 தன்முன் வந்தவனை இவன் இல்லாதவன்
என்று பிறர் சொல்லாதபடி உதவல்.
- 5 இவன் இல்லாத எனியவன் என்று
தான் இகழ்ந்து கூறாமல் உதவல்.
- 6 இலன் என்று இன்னான் என்பால் வந்தான்
எனப்பிறரிடம் பழியாமல் உதவல்.
- 7 என்இல்லில் வந்து இல்லைஎன்று நின்றான்என
இரவலனை எள்ளாமல் தருதல்.
- 8 என்பால் பொருள் இல்லை
என்று புகல் கூறாமல் தருதல்.
- 9 ஈயாமையால் இவன் இல்லாதவன்
என்று உலகம் பழியாமல் தருதல்.
- 10 இலன்என்னும் எவ்வம் யாரும் உரையாமல் கொடுத்தல்

11 இலன் என்று சொல்லாமலும், உளம் உவந்து
ஈதலுமே உயர்குல நிலைகளாம்.

12 இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமையே
உண்மையான ஈதல்.

இன்னவாறு இன்னும் பல பொருள்கள் காண இது மண்
னியுளது. உயிர்கள் துயர் நீங்கி ஓகையில் ஒங்கி உயர்ந்து
வரவே ஈகை இதமாய் மனிதரிடம் இனிது அமைந்துள்ளது.

தன்பால் உதவிநாடி வந்தவரை அன்பாய் ஆதரித்து அருள்
வேண்டும் என்பது ஈண்டு உயர்வான ஈகை வகையில் நயமா
அறிய வந்தது. ஏற்பவர் இகழ்வுறுதபடி ஈதலை மேன்மை.

குறிப்பறிந்து, கொடுத்தல், வறுமை நீங்கக் கொடுத்தல்,
நிரம்பக் கொடுத்தல், வளமாகக் கொடுத்தல், நலமாகக் கொடுத்தல்,
இதமாகக் கொடுத்தல், இகழாமல் கொடுத்தல், கனமாய்க்
கொடுத்தல், கருதிக் கொடுத்தல், உறுதியுறக் கொடுத்தல், என
இவ்வாறு வகையாய்க் காண இவை தொகையாய் வந்துள்ளன.

மொழிகள் அமைந்துள்ள வழிகள் உணர்வின் ஒளிகளாய்
உவகை சுரந்து மிளிர்கின்றன. கருதிக் காணும் அளவு காட்சிகள்
தெரிய வருகின்றன. இனிமேல் போதனைகள் ஈதலில் எழுந்தன.

இரப்பவன் வாளா ஏக இலன்என்னும் எவ்வம் கூறாது
இரப்பினை நிரப்பல் நன்றும்; இதனின் நன்றாவ தாகும்
இரப்பவன் இலன்என்று ஆர இயம்பிய எவ்வம் சொல்என்று
இரப்பினும் பிறர்பால் கூறாது இரக்கமொடு ஈதல் மைந்தா!(1)

அருத்தியின் இலன்என்னுமுன் அளித்தலும், இலன்என்று
உரைத்தில குகச்சால உதவலும், ஏற்கின் றுனும் [அப்பால்
வருத்துற இலன் என்னுமை வழங்கிட வரைவில் செல்வம்
பொருத்தலும், ஒன்றின் ஒன்று புகழ்மிக விளங்கி நிற்கும்.(2)

நலமிகு செல்வம் பெற்றும் நல்குர வினரைக் காத்தல்
இலன்அறம் ஆதி சீர்த்தி இலன்எனப் பிறர்சொல் எவ்வ
வலனுரைக்கு அஞ்சி ஏனும் வறியனை இலன்என்று எள்ளாது
அலர்புகழ் பயனும் வேண்டின் ஆக்கையும் அளிக்க மைந்தா!
(விநாயக புராணம், அரசியல்)

தன் மைந்தனுக்கு ஒரு வேந்தன் ஈகையைக் குறித்து இவ்

வாறு போதித்திருக்கிறான். இந் நூலாசிரியரான கச்சியப்ப முனிவர் இந்தக் குறளின் பொருளை விரித்து இப்படிப் பாடியிருக்கிறார். உரைக் குறிப்புகளை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ளுக.

தனக்கே எல்லாம் வேண்டும் என்று யாண்டும் சுய நலமே கருதியுழலுகிற மனிதரிடையே பிறர்க்கு இதமாய் உதவிபுரிபவர் மிகவும் அரியர்; அந்த அரிய நிலையில் பெரியராய்ப் பிறந்து வந்தவரிடமே ஈகை சிறந்து வரும் ஆதலால் அவ்வயர்ந்த பெருந்தகையாளன் இங்கே குலன்உடையான் எனக் குலாவி வந்தான்.

இட்டார் பெரியோர்; இடாதார் இழி குலத்தோர்.

உயர்குலம் இழிகுலம் என்பதை ஈதல் ஈயாமையால் முறையே அறியலாம் என ஒளவையார் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். தயாளமான தரும சீலம் தழுவின அளவே மனிதன் விழுமியனாகிறான். உபகார நிலை உயர் தலைமையாய் ஒளி புரிகின்றது.

Generosity is the part of a soul raised above the vulgar.
(Goldsmith)

“இழி நிலைகள் கடந்து மேலே தெளிந்து வந்துள்ள உயர்ந்த உயிரின் இயல்பாய் ஈகைக் குணம் இசைந்துள்ளது” என இது மொழிந்துள்ளது. உயர்குல நிலை நலமா உதவி புரிதலே.

ஈயாதவன் இழிமகனே; ஈபவனே குலமகன் என மறு புலத்தவரும் கருதியுள்ளமை இதனால் அறிய வந்தது.

Generosity is the accompaniment of high birth; pity and gratitude are its attendants, [Corneille]

ஈகை உயர்ந்த குடிப் பிறப்பின் உறவு; இரக்கமும் நன்றியறிவும் அதன் கிளைகள் என்னும் இது இங்கே அறிய வரியது.

If a man be endued with a generous mind, this is the best kind of nobility. (Plato)

மனிதன் உபகார சிந்தனையால் உயர்ந்த போது அதுவே உயர்குல நீர்மையாய் ஒளி சிறந்துள்ளது என பிளாட்டோ என்பவர் ஈகையின் செவ்வியை இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

A really great man is known by three signs—generosity in the design, humanity in the execution, moderation in success. (Bismarch)

எண்ணத்தில் ஈகை, செயலில் இரக்கம், காரிய சித்தியில் அக்கம் ஆகிய இந்த மூன்று அறிவுகளால் ஒருவனை உண்மையான பெரிப மனிதன் என்று உணர்ந்து கொள்ளலாம் என யூதர்கள் என்னும் ஜெர்மன் தேசத்து இராச தந்திரி இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறார். ஈதல் இயல்பு முதலில் நின்றது.

The heart of the giver makes the gift dear and precious.
(Luther)

இல்லை என்னாமல் ஈகின்றவனுடைய நல்ல இதயம் அவனது கொடைமையை மிகவும் பெருமையா உயர்த்தி யருளுகிறது என யாத் என்பவர் இவ்வாறு ஈதல் இயல்பை உரைத்துள்ளார்.

இல்லாத நிலையிலும் இல்லை என்னாமல் தன்பால் வந்தவர்க்கு நல்ல குலமகன் உள்ளப உவந்து எதையும் விரைந்து நலியுருளுவான். இது குமணன் பால் தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

இக் குணவான் கொங்கு நாட்டிலே குமணாபுரி என்னும் நகரிலிருந்து அரசு புரிந்த குறுநில மன்னன். அரிய பல நூல்களை ஆய்ந்து தெளிந்தவன். பேரறிவும் பெருந்தகைமையும் உடையவன். எவ்வாயிர்க்கும் இரங்கி யருளுவதே செவ்விய நீர்மையாய் இயலிடம் சிறந்திருந்தது. உயிர்களை துயர் உருமல் எவ்வழியும் கைமாய் வாழ வேண்டும் என்றே இவன் வாழ்ந்து வந்தான்.

எந்த வேளையும் நொந்தவர் துயரறிந்து இன்னல் தந்தபேர் தன மைந்தனே ஆயினும் தக்க பந்தம் ஆதிய விதிப்படி தண்டனை பணிக்கும் சிந்தை யாதிபன் நிந்தையின் நீங்கிய செம்மல். (1)

மருவி நோக்கினர் வதனமாம் பங்கய மலர்க்கும் பரவி யேபுவி நடுக்குறும் பாவமாம் பணிக்கும் சரள மாகிய கவிவலோர் கலியிருள் தனக்கும் இரவி யாமென விளங்கிய வளங்கொளும் வள்ளல். (2)

ஏற்ற நற்குணம் பலவும் பல் உறுப்புகள் இனையச் சாற்றும் ஈகையே அவற்றின்மேல் சிரமெனத் தயங்கப் போற்றும் எம்பிரான் அருளணி மகுடமாப் பொலியத் தோற்றும் ஒருருக் கொண்டெனத் துலங்கிய தூயோன்.

(குமணம்)

இவ்வாறு இனிய குண நீர்மைகளோடு யாவருக்கும் பேருபகாரியா யிருந்த இந்த நம்பி மேல் பொறுமை கொண்டு இவன் தம்பி பகைத்து வந்தான். முடிவில் அரசைக் கவர்ந்து கொண்டான். செல்வம் யாவும் இழந்து தனியே ஒரு வனத்தில் போய் இவன் தங்கி யிருந்தான். சாத்தனார் என்னும் புலவர் இவனை நாடி அங்கே வந்தார். அவர் அறிஞராயினும் வறியராய் வாடி வந்தார் ஆதலால் அவரது வறுமைபை நீக்கி யருள இவன் கருதி மறுபினான். தன் தலையைக் கொண்டு வருபவர்க்குப் பெரும் பொருள் தருவதாகப் பகைவனாகிய தம்பி பறைபறைந்திருந்தான்; ஆகவே அதனை நினைந்து மகிழ்ந்து தன் தலையைக் கொய்து கொண்டு போகும்படி கூறிக் கூரிய வாளைப் புலவர் கையில் கொடுத்தான். இவனது மன நிலைபை அறிந்து கவிஞர் கண்ணீர் சொரிந்து அழுதார். பின்பு பின்னவனிடம் போய் முன்னவன் நீர்மைபைச் சீர்மையா மொழிந்து இருவரையும் நண்பராக்கி வைத்தார். யாதும் இல்லாத நிலையிலும் இல்லை என்று சொல்லாமல் தன் தலையைக் கொடுக்க நேர்ந்ததால் இவனுடைய ஈசகாயின் இபல்லை எல்லாரும் வியந்து புகழ்ந்தார். இவன் என்னும் எவ்வம் உபையாமை ஈசகல் குலனுடைபான் கண்ணை உள என்பதை உலகம் காண இத் தலைமகன் நலமாய் உணர்ந்தி நின்றான்.

அந்தநாள் வந்திலீர் அருந்தமிழ்ப் புலவீர்!
இந்தநாள் வந்துநீர் நொந்தெனை அடைந்தீர்!
தலைதனைக் கொடுப்பேய்த் தம்பிகைக் கொடுத்து அதன்
விலைதனைக் கொண்டுநும் வெறுமை நோய்களைக். (குமணன்)

பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்ணமை முழுவின் வயிரியர்
இன்மைதீர்க்கும் குடிப்பிறந்தோயே! (புறம், 164)

குமணனை இவ்வாறு புலவர் புகழ்ந்து பாடிபுள்ளனர். இல்லாமையை நீக்கி யருளும் நல்ல குலமகன் என்று அரிய சங்கப் புலவர் இங்ஙனம் உவந்து சொல்லி புள்ளமையால் இவனுடைய ஈசகாயின் மேன்மையை ஒகையாய் உணர்ந்து கொள்ளுகேழுமார்.

இலைஎன்று சொல்ல இசையான் குமணன்
தலையிந்தா என்றருளித் தந்தான்---மலைஎன்று
சொல்லும் படிசெல்வம் துன்னி யிருந்தாலும்
இல்லைஎன்பர் புல்லர் இசைந்து. (தருமதீபிகை)

இல்லாத நிலைமையிலும் தன்பால் வந்து

இரந்தவருக்கு இல்லை என்று

சொல்லாமல் தலைகொடுத்துத் தலைக்கொடையான்

எனக்குமணன் தோன்றி நின்றான்

மல்லாரும் மலையளவு வளமுறினும்

அரைக்காசும் வழங்காது அந்தோ

கல்லான மனமுடைய பொல்லாதார்

இக்காலம் கலித்தார் அம்மா! [இந்தியத்தாய்நிலை]

குமணவள்ளலின் கொடை நிலையை இன்னவாறு நூல்கள்
புகழ்ந்துள்ளன. இவனது குண நீர்மை இனிய மணமாபுளது.

கோடுக்கும் குணவான் குலமகனாய் எங்கும்

தோடுக்கும் புகழைத் தோடர்ந்து.

ஈந்து உயர்க.

224. ஏனோ நளந்துன்பம் எய்தினான் வானவர்தம்

கோனிரந்த போது குமரேசா — தானாக

இன்னா திரக்கப் படுதல் இரந்தவர்

இன்முகம் காணும் அளவு.

(4)

இ-ள்

குமரேசா! இந்திரன் வந்து தன்பால் இரந்த பொழுது நள
மன்னன் ஏன் துன்பம் அடைந்தான்? எனின், இரந்தவர் இன்
முகம் காணும் அளவு இரக்கப் படுதல் இன்னாது என்க.

தம்பால் வந்து யாசித்தவரது இனிய முகமலர்ச்சியைக்
காணும் வரையும் நல்ல ஈகையாளர்க்குப் பெரிய அல்லலாம்.

இரத்தல் மிகவும் துயரமானது; அதனினும் ஈதலில் ஒரு
துன்பம் உளது. இரவலன் ஏதேனும் பொருளை நாடி வருகிறான்:
அவனுடைய ஆசை நிறைவேறத் தருதல் வேண்டும்; தரவில்லை
யானால் அவன் உள்ளம் நாணி வருந்தும்; முகம் கோணி வாடும்.
அந்த வாட்டம் ஈந்து மகிழ்ந்து வந்தவனுக்கு கொடிய துய
ரத்தை நீட்டி நிற்கும். அந்நிலையை ஈண்டு இது குறித்துள்ளது.

வறுமையால் வருந்தித் தன்பால் வந்தவர்க்கு உடனே
உவந்து கொடுத்தால் அவரது அகம் மகிழ்ந்து முகம் மலர்ந்து

விளங்கும். சீவ களை நிறைந்த அந்த மகிழ்ச்சியான காட்சி கொடையாளிகளுக்கு அரிய பெரிய இன்பமாம். ஈந்து இனிமையை நுகர்ந்து வந்தவர் ஈயாமை நோர்ந்தால் இன்னொமையை யடைந்து வருந்துகிறார். ஈதல் வழியில் நோதல் உணர வந்தது.

இரக்கப்படுதல் என்னும் இதில் இரண்டு பொருள்கள் மருவியுள்ளன. இரத்தல் யாசகனுடைய தொழில். இரக்கப் படுதல் ஈசையாளன் நிலை. இரந்து வருபவரைப் புரந்தருளுதற்கு இடமாய் நின்றலால் இங்ஙனம் இசைந்து நின்றது. முன்னது ரெய்வினை. பின்னது செய்ப்பாட்டுவினை. கற்பவன் மாணாக்கன்; கற்பப்படுபவன் ஆசிரியன். இரத்தலுக்கு இனிய ஆதரவார் அமைந்து நிற்பவனது அமைதி தெரிய வந்தது. இரப்பவன் இரவலன்; இரக்கப் படுபவன் புரவலன். இரவும் புரவும் அறியவந்தன.

இரங்கி யருளும் இனிய நீர்மை இரக்கப் படுதலாம். இந்த இரக்கப்பாடு உடையவனிடமே இரவலனுக்கு ஈயாமை குறித்த வருடும் இன்னொமை உண்டாம். இரக்கம் இல்லாதவனிடம் இன்னொமை நோன்றது. இனிய அருளை ஈதலை அருளுகிறது.

ஏழைகளுக்கது ஈய முடியாத போது இரக்கமுடையவர் மனவேதனை அடைகிறார். பால் இல்லாத கொச்சைப் பசு கன்றுக்கு இரங்குவது போல் பணம் இல்லாத உபகாரி பரிவாய்த் துயர் உறுகிறான். அந்த உள்ளப் பரிவு எள்ளல் இரவினும் இழி துயரமாய் வருத்தும் என்றதனால் இரக்கமுடையவரின் பரிதாப நிலையும், ஈய இயலாமையின் இளிவும் தெளிவாய்த் தெரிய நின்றன.

Tenderness, without a capacity of relieving, only makes the man who feels it more wretched than the object which sues for assistance. (Goldsmith)

உதவி செய்ய இயலாத இரக்கம் அதனை நாடுகிற எவியவரைக் காட்டிலும் இழி துயரை மனிதனுக்கு உண்டு பண்ணுகிறது என்னும் இது ஈண்டு நன்கு ஊன்றி உணர வரியது.

தமக்கு உண்ண உணவு முதலிய வசதிகள் வளமாய் இல்லையே என்று மேலோர் வருந்தார்; பிறர்க்கு உதவ முடியாமையே நோர்ந்தபோது தான் உள்ளம் கவன்று வருந்துவர். நல்ல மேன்மக்கள் இயல்பை இங்கே நயமா ஓர்ந்து உணர்ந்துகொள்கிறோம்.

கல்லாமை அச்சம் கயவர் தொழில் அச்சம்
 சொல்லாமை யுள்ளுமோர் சோர்வச்சம்---எல்லாம்
 இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈயாமை அச்சம் மரத்தாரிம்
 மாணாக் குடிப்பிறந்தார். [நாலடி 145]

உயர்ந்த குலமக்கள் நீர்மையை இது உணர்த்தியுளது. தம்
 பால் வந்து இரந்தவர்க்கு ஈய முடியாதபடி ஏதேனும் நேர்ந்து
 விடுமோ? என்ற திகில் நல்ல குடிப் பிறந்தார் உளத்தில்
 விளைந்து வரும் என்னும் இது அவரது வளமையான கிழமையை
 விளக்கி நிற்கிறது. உதவு புரியும் அளவே உயர்வு விளைகிறது.

இரப்பதிலும் கரப்பதிலும் இன்னொமை படிந்துளது.

இரக்கு மாந்தர்நல் குரவெனும் பகையொடும் இரப்பில்
 கரக்கும் காரறி வெனும்பகை கருணையம் படையால்
 அரக்கி மேதகும் அறம்எனும் நிலமுழு தாண்டு
 பரக்கும் ஓகையில் படிந்தலால் பரிவுயிர்த் தமையார்.

[திருவாணைக்கா, நகர் 75]

இரப்பவர் இன்முகம் காண்பதே இன்பமாக யாண்டும்
 காப்பின்றி அறப் பயிர் வளர்த்து வந்த அரசர் நிலைமையை இது
 அலக்கியுளது. உருவக நிலைகளை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ள
 வேண்டும். இரவலர் துன்பம் நீங்க ஈயவர் இன்புறுகின்றனர்.

தான் பிறரிடம் யாதும் கொள்ளாமல் தன் பால் வந்த
 வர்க்கு உதவிவருவது உயர்ந்த பெருந்தகையின் சிறந்தநிலையாம்.

ஈ என்று நான் ஒருவர் இடம் நின்று கேளாத
 இயல்பும்என் னிடம் ஒருவர் ஈது
 இடுவென்ற போதவர்க்கு இலைஎன்று சொல்லாமல்
 இடுகின்ற திறமும் இறையாம்
 நீ என்றும் எனைவிடா நிலையும் நான் என்றும் உன்
 நினைவிடா நெறியும் அயலார்
 நிதி ஒன்றும் நயவாத மனமும் மெய்ந்நிலை என்றும்
 நெகிழாததிடமும் உலகில்
 சீ என்று பேய் என்று நாய் என்று பிறர்தமைத்
 தீங்குசொல் லாத தெளிவும்
 திரம் ஒன்று வாய்மையும் தூய்மையும் தந்துநின்
 திருவடிக்கு ஆளாக்குவாய்
 தாய் ஒன்று சென்னையில் கந்தகோட்டத்துள் வளர்
 தலம் ஒங்கு கந்த வேளே

தண்முகத் துய்யமணி உண்முகச் சைவமணி
சண்முகத் தெய்வ மணியே! (அருட்பா)

இல்லை என்மால் எல்லார்க்கும் ஈந்து வர வல்ல நல்ல
வாழ்வைத் தந்தருளும்படி ஆண்டவனை நோக்கி இராடலிங்க
அடிகள் இவ்வாறு அன்பு மீதூர்ந்து வேண்டியிருக்கிறார்.

இரப்போர் முகம் மலர ஈவோர் அகம் மலரும்.

தன் பால் இரந்து வந்தவர் உவந்து செல்லும் வரையும்
உயர்ந்த வள்ளல் உள்ளம் உவந்து நில்லாது; அல்லலோடு
அலமந்து மறுகி நிற்கும். இது நான் பால் தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

நிடதநாட்டு மன்னன் ஆனநளன் தமயந்தியை மணந்து கொள்ள
விழைந்து விதர்ப்ப தேசத்தின் இராசதானிக்கு வந்திருந்தான்.
அந்த அரசினங்குமரியின் சுயம்வரம் வியராய் விளங்கி நின்றது.
அரசர் பலரும் அங்கே வந்திருந்தனர். அமரர் கோனும் வரு
ணன் முதலிய துணைவர்களுடன் ஆண்டு அடைந்திருந்தான்.
நளனுடைய உருவப் பொலிவையும் எழிலையும் நோக்கி உள்ளம்
வியந்தான். இந்தப் பேரழகனை அன்றி வேறு எவரையும் அந்த
அதிசய அழகி விரும்பாள் என்று வாசவன் ஆசை மீதூர்ந்து
இவன் பால் வந்தான்: “நிடத பூபதி! உன்பால் ஒன்றை வேண்டி
வந்தேன்; என் பால் அன்பு செய்து எனக்கு நீ அதை அருள
வேண்டும்” என்று விநயமாய் வேண்டினான். வேண்டவே இந்த
ஆண்டகை வியந்து மறுகினான். எல்லாச் செல்வங்களும் உடைய
தேவராசனுக்கு யாது தேவை? என்ன குறை? இன்னது என்று
தெரிய வில்லையே; தெரிந்தால் உடனே கொடுத்து விடலாமே”
என்று இன்னவாறு எண்ணி எண்ணி இன்னல் உழந்தான்.

உண்ணெகிழ்ந்து இறைஞ்சிய உலங்கொள் தோளினை
விண்ணுலகு ஆள்பவர்க்கு அரிய மேம்பொருள்
மண்ணுலகு ஆள்பவர் மாட்டு வைகுமோ
எண்ணின்மற்று இவர்உளம் யாவதாங்கொலோ? (1)

குறிப்பறிந்து ஈதலே கொடைமற் றின்றென
மறுத்தலே கேட்டபின் வழங்கல் ஆதலின்
பெறற்கரும் ஆவியும் பெட்பின் ஈகுவன்
திறப்பட இவர்உளம் தெரிந்த தில்லையால் (2)

ஒளிமுகம் இழப்பவந் துற்ற நாண மீக்
கிளர்தர இல்லெனக் கிளக்கு முர்ச்சனை
தெளிதர முகத்தினில் தெளித்தற் கன்று கொல்
நளிபுனல் பொருளொடு நல்கு கின்றதே.

(3)

ஐந்தரு நீழலின் அரசு வைகிய
இந்திரன் முதலினோர் ஈகென்று என்னுழை
வந்துயர் பெரும்புகழ் வழங்கினார் இவர்
சிந்தனை மகிழ்வுற என்கொல் செய்வதே?

(4)

[நைடதம், நளன் தூது]

தன்பால் இரந்து வந்த இந்திரனுக்கு உள்ளம் மகிழ உதவ
வேண்டுமே என்று இவ்வள்ளல் உள்ளம் உளைந்து கருதி மறுகி
யுள்ள பரிதாபங்களை இங்கே ஊன்றி உணர்ந்து கொள்கிறோம்.
குறிப்பு அறிந்து ஈதலே கோடை; கேட்டபின் வழங்கல் மறுத்தலே
என வருத்தம் அடைந்துள்ளமையால் இக் குலமகனுடைய
கோடைய பண்புகள் உலகம் அறிய ஒளி வீசியுள்ளன. உரை
களில் மருவியுள்ள பொருள்கள் யாவும் ஓர்ந்து உணர வரியன.
இரந்தவர் இன்முகம் காணும் அளவும் ஈபவர் உளம் மகிழாது;
ஆகவே இரக்கப் படுதல் இன்னொது என்பதை இம்மன்னனுடைய
அனுபவம் என்னமாய் நேரே அன்று நன்கு விளக்கி நின்றது.

இரவலர் இன்புற ஈந்து மகிழ்வார்
புரவலர் அன்பு புரிந்து.
வந்தவர் மகிழ்த் தந்து வாழுக.

225. அம்பரீ டன்வலிமைக் காற்றாமல் கோபமுனி
கும்பிட்டேன் வீழ்ந்தார் குமரேசா—அம்புவியில்
ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசியாற்றல் அப்பசியை
மாற்றுவார் ஆற்றலிற் பின்.

(௫)

இ-ள்.

குமரேசா! அம்பரீடன் வலிமைக்கு ஆற்றாமல் துருவாச
முனிவர் ஏன் தாழ்ந்தார்? எனின், ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசி ஆற்
றல்; அப்பசியை மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின் என்க.

அரிய தவத்தைச் செய்வாரது ஆற்றல் பசியைப் பொறுத்
தலை; அவ்வன்மை அப்பசியை நீக்கியருளுகிற உபகாரிகளது

வலிமையினும் மெலியதே. ஈவார் ஆற்றலே ஏற்ற முடையது.

ஆற்றுவார் என்றது அரிய செயல்களைச் செய்யும் பெரியோரை. உயிர்க்குப் பெருமை தருகிற அருமையான கருமங்கள் தவமே ஆதலால் அந்த அருந்தவத்தைச் செய்கின்ற பெருந்தகையாளர் ஆற்றுவார் என ஈண்டு ஏற்றமாய் நின்றார். வீட்டுக்கு நெறியான முறையை நேரே செய்பவர் என்பது இப்பேரால் தெரிய வந்தது. தீயில் இட்ட பொன் போல் பட்டினியுள் தவம்.

தம்மை வெம்மையாய் வருத்துகின்ற பசியைப் பொறுத்துக் கொள்ளலே அருந்தவம் புரிவாரது பெருந்திறலாம். ஆகவே பசி ஆற்றல் அவரது பேராற்றலாய் நின்றது. ஆற்றல்—பொறுத்தல், அடக்கல். உற்ற துயர் சகித்தல் உயர் தவமாய் ஒங்கியது.

உற்றநோய் நோன்றல் தவத்திற்கு உரு. [குறள், 261]
தவத்தின் நிலையை உணர்த்தியுள்ள இது இங்கு உணர வரியது.

உற்ற பசியை அடக்கி உறுதியாய் நின்று தவம்புரிபவர் உலகில் மிகவும் பெரியவர். அவரினும் பெருமகிமையுடைய பெரியவர் ஈண்டு அறிய வந்துள்ளனர். கடுமைபான தவம் புரிபவரினும் இனிமையான ஈகையாளர் தனியே உயர்ந்து திகழ்கின்றார்.

தருமமும் தானமும் ஈகையில் நலமாய் மருவியிருத்தலால் இது தவத்தினும் மேலாய்ச் சிறந்து சீர்த்தி மிகப் பெற்றது.

தவம் பசியை ஆற்றுகிறது.

தருமம் அதனை மாற்றுகிறது.

நானும் பசித்துப் பிறர் பசியையும் நீக்காமல் தவசி நிற்கிறான்.
நானும் பசியாமல் பிறர் பசியையும் நீக்கித் தருமவான் நிலவுகிறான்.

தன்னையும் காத்துப் பிறரையும் பேணித் தவநெறிகளையும் இனிது ஆதரித்து வருதலால் ஈகையாளன் தவசிகளினும் பெரியவனாய் வாகை சூடி வருகிறான். ஈதலின் ஏற்றம் தெரிய ஆற்றல் வந்தது. பசி நீக்கம் குறித்தது துயர் நீக்கம் கருதி.

ஆற்றின் ஒழுக்கி அறன் இழுக்கா இல்வாழ்க்கை
நோற்பாரின் நோன்மை யுடைத்து. (குறள், 48)

தவசிகளையும் நெறியே ஒழுக்கச் செய்து வருதலால் இல்லறம் தவம் புரிவோரினும் ஆற்றலுடையது என முன்னம் குறித்துள்ளதும் இங்கே கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள நோர்ந்தது.

உண்மையான ஆற்றல் உயிர்களின் பசியை நீக்குவதே. பசித் தீ உயிரை எரித்துத் துயருறுத்தும் ஆதலால் அதனை ஒழித்தருளுவது உயர்ந்த ஆற்றலாய் ஒளி மிகுந்து நின்றது.

ஆற்றுதல் என்பது அலந்தவர்க்கு உதவுதல். (கலி 133)

எளியவர்க்கு உதவுதலே ஆற்றலாம் என நல்லந்துவனார் இங்ஙனம் குறித்துள்ளார். அல்லலுற்றவர்க்கு ஆதரவு புரிபவன் எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருளை எய்துகிறான். ஏழை பங்காளன் என்பது இறைவனுக்குப் பெயர். அவன் ஆற்றவுரியதை ஆற்றி யருள்பவன் அதிசய மகிமைகளை அடைகின்றான்.

உயிர்களின் பசிகளை நீக்கி யருளுங்கள்; அதுவே அறம்; அதுவே தவம்; அதனால் எல்லா இன்ப நலன்களும் உளவாம் என ஈகையின் மகிமையைத் தேவர் இவ்வாறு உணர்த்தியுள்ளார். சீவ தையை திவ்விய நிலையைச் செவ்வையா அருளுகிறது.

பசி எவரையும் வாட்டி வதைக்கும்; அவ்வாறு வதையாத படி உணவுட்டி அதனை நீக்கி யருள்பவன் பெரிய பாக்கியவான் ஆகிறான். தன் பசியை அடக்கித் தவம் செய்வதினும் பிறர் பசியைத் தீர்ப்பது அருந்திறல் அமைந்த சிறந்த பெருந்தவமாம்.

சோரப் பசிக்குமேல் சோற்றூர்திப் பாகன்மற்று
ஈரப் படினும் அது வூரான்---ஆரக்
கொடுத்துக் குறைகொள்ளல் வேண்டும் அதனால்
முடிக்கும் கருமம் பல. (அறநெறிச்சாரம் 121)

குடல் பசித்தால் உடல் படிந்துவிடும்; உயிர் சோர்ந்து போம்; அப் பசியை மாற்றினால் யாவும் அதிசய ஆற்றலுடன் ஊக்கி வினையாற்றும் என இது இங்ஙனம் உணர்த்தியுள்ளது.

பசியை எடுத்துக் காட்டி அதனை நீக்கி உயிர்களுக்கு இதம் புரிவதே உயர்ந்த ஈகை எனக் குறித்திருப்பது கூர்ந்து சிந்தித்து ஓர்ந்து உணர்ந்து தேர்ந்து தெளிந்து கொள்ள வரியது.

மானம் ஞானம் மதிப்பு முதலிய உயர் நலன்கள் எல்லாம் பசியால் ஒழிந்துபோம் ஆதலால் அதனை ஒழித்தருளுவது உயர்ந்த வண்மை தோய்ந்த சிறந்த திண்மையாய் விளங்கி நின்றது. உயிர் துயர் தீர உதவுவது உயர் தவமாய் வருகிறது.

No man can be wise on an empty stomach. [George Eliot]

வயிற்றுப் பட்டினியான பசியில் எந்த மனிதனும் ஞானமா யிருக்க முடியாது என இது குறித்துளது. கொடிய பசியை நீக்கியருளுவது நெடிய கொடையாய் நிலவுகின்றது. அல்லல் களை மாற்றி உயிர்களுக்கு நல்லது செய்பவனை எல்லா வகை யிலும் உயர்ந்து திகழ்கிறான். உயர்ந்த மனிதனுடைய சிறந்த அறிவுக்குப் பயன் உயிரினங்களுக்கு இரங்கி உதவுதலே.

The truly generous is truly wise, and he who loves not others, lives unblest. (Home)

வண்மையான உபகாரியே உண்மையான அறிவாளி; பிறர்க்கு அன்பாய் இதம் புரியாதவன் பேரிழவாயிழிகிறான் என்னும் இது ஈண்டு எண்ண வரியது. உதவி ஒழிய உயர்வு ஒழிகின்றது.

Our true acquisitions lie only in our charities, we gain only as we give. (Sims)

தருமமான நம் உபகாரங்களிலேயே நமது மெய்யான செல் வங்கள் இருக்கின்றன; நாம் பிறர்க்குக் கொடுத்தது பெரிய பாக்கியங்களாய் நமக்கு வருகிறது என இது வரைந்து காட்டியுள்ளது.

அருந்த உணவு தந்து அரும்பசி களைபவன் அருந்தவரினும் பெருந்தவனாய் உயர்ந்து திகழ்கிறான். அவனை உம்பரும் உவந்து புகழ்கின்றார். இது அம்பரீடன் பால் நன்கு அறிய நின்றது.

ச ரி த ம்

இம் மன்னன் சிறந்த நீதிமான். பெருங்கொடையாளி. நெறி நியமங்களுடையவன். இவனுடைய மனைவி பெயர் சீமதி. பேரழகுடையவள். அவளோடமர்ந்து இவன் இனிது வாழ்ந்து வந்தான். யாண்டும் யாவரும் இன்பமாய் வாழ அன்போடு அரசு புரிந்து வந்தமையால் எங்கும் இவனுடைய புகழ் ஒங்கி நின்றது. மாதந்தோறும் துவாதசி திதிபன்று பலருக்கும் விருந்துபுரிந்து வந்தான். ஒரு முறை துருவாச முனிவர் வந்தார். அவரை உவந்து உபசரித்து விருந்து அருந்த வேண்டினான். நதியில் நீராடி வர அவர் போனார். போனவர் மீண்டு வந்தார். தான்வரு முன் தண்ணீர் பருகினான் என்று மூண்டு முனிந்தார். முனியவே நேரே ஒரு சக்கரம் தோன்றியது; அதைக் கண்டதும் அருந்த வர் அஞ்சி ஓடினார்; ஆழியும் பின்னை தொடர்ந்தது; பல இடங்

களுக்கும் ஒடி முடிவில் திருமலை அடைந்து “ஆண்டவா! அபயம்” என்று வேண்டினார். அவர் ஆதரித்து அறிவுரை கூறினார். “நீ பெரிய தவசி என்று இறுமாந்து அப்பரீடனோடு வம்பாய் வாதாட நேர்ந்தாய். அவன் பெருந்தகைமையாளன்; பேருபகாரி; அவன் புரிந்து வந்த தருமமே சக்கரமாய்த் தோன்றி உக்கிர வீரமாய் மூண்டது; மீண்டு போய் அவனிடமே பணிந்து நீ வேண்டிக் கொள்வது நல்லது” என்று சொல்லி விடுத்தார். அவ்வாறே வந்து முனிவர் வணங்கினார். இம் மன்னன் அவரைத் தொழுது துதித்து விருந்து புரிந்து விடுத்தான்.

அன்பருக்கருந் துயர்செய அடைந்தவெங் கொடியோர்
மன்பெருந் துயர் உறுவது மதித்திடல் வழக்கே
உன்பெருந்துயர் அரசனே ஒழிக்கும் மற்றவன் தாள்
நன்கு நின் சிரம் பொறுத்திநற்றவ! என நவின்ருன். (1)

சொன்ன வாசகம் கேட்டலும் மாயனைத் தொழுது
மன்னன் தாள்முடி மருவினன் வணங்கினன் வழத்த
என்ன பாவம்வந்து இயைந்ததிங்கு எனக்கென அரசன்
துன்னி ஆழியைத் துதித்தனன் பன்முறை தொழுதே. (2)

அரசன் வாழ்த்தலும் ஆழிஅம் முனிவனை அடாது
விரைவில் போய்அற வாழியந் தணன்கரம் மேவப்
பருவம்ஒன்றுண வின்றியே வரவுபார்த் துறை வோன்
உரைசெய் மாதவந் ரொழுதுணவு அருத்தினன் உவந்தான்.

[பாகவதம் 9-3]

மோதி முனிந்த மாதவருக்கு உணவூட்டி இம் மன்னன் அவரை உபசரித்து விடுத்துள்ள நிலைகளை இவை உணர்த்தியுள்ளன. பிறருடைய பசியை மாற்றுகிறவருடைய ஆற்றல் அரிய பெரிய வீரதங்கள் பூண்டு அருந்தவம் புரிவாரது ஆற்றலினும் பெரிதாம் என்பதை உலகம் காண இம் மன்னன் உணர்த்தி நின்றான். இவனது அன்னக் கொடை அதிசயமா விளங்கியது.

கொடுப்பின் அசனம் கொடுக்க; விடுப்பின்
உயிரிடை யீட்டை விடுக்க; எடுப்பின்
கிளையுள் கழிந்தார் எடுக்க; கொடுப்பின்
வெகுளி கொடுத்து விடல்.

(நான்மணி 82)

உணவு கொடுப்பதே உயர் கொடை என இது உரைத்துள்ளது.

1036 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

உற்றபசி நீக்கும் உரவோன் உயர்தவங்கள்
பெற்றபலன் எல்லாம் பெறும்.

அருந்த உணவு தருவது அருந்தவத்தினும் சிறந்தது.

226. பெற்றனகொண் டேனோ பெருஞ்சித் திரர்பசினோய்
குற்றமறத் தீர்த்தார் குமரேசா—முற்றுமே
அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி. (6)

இ-ள்.

குமரேசா! தாம் பெற்ற பொருளைக் கொண்டு பெருஞ் சித்திர
னார் ஏன் பிறர்பசிகளை நீக்கியருளினார்? எனின், அற்றார் அழிபசி
தீர்த்தல் அஃது ஒருவன் பெற்றான் பொருள் வைப்புழி என்க.

எளியவரது கொடிய பசியை நீக்குவது பொருள் பெற்ற
ஒருவன் அதனை இனிது பாதுகாத்து வைத்தற்கு உரிய உறுதி
நிலையமாம். அரிய பெரிய சேம நிதியின் நிலை தெரிய வந்தது.

அற்றார் என்றது வறியரை. பொருள் அற்றவர், உணவு
கள் அற்றவர், நிலை அற்றவர், கதி அற்றவர் என அவரது பரி
தாப நிலைகள் யாவும் தெரிய அற்றார் என்றார். இல்லாதவர், எளி
யவர், மிடியர், ஏழைகள் என்பனவும் அவருடைய பீழைகளை
விளக்கி நின்றன. அல்லல்களை நீக்குவதே நல்ல தருமமாம்.

பசி மிகவும் கொடியது; உயிர்களை வாட்டி வதைப்பது; அந்
தத் தீய நோயால் வருந்துபவர்க்கு அருந்த உணவுதரின் அது
பெரும் புண்ணியமாம். உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே
என்று உயர்ந்தோர் புகழ்ந்து வந்துள்ளமையால் பசி தீர்த்தல்
எவ்வளவு உயர்ந்த தருமம் என்பதை ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்ள
லாம். துயர்களை நீக்கி உயிர்களை உவகை செய்து வரு தலால்
உணவுட்டம் உயர்ந்த உயிர்த் தேட்டம் ஆய் ஒளி மிகுந்துளது.

மனிதன் பொருளை ஈட்டுவது சுகமாய் வாழ வேண்டும்
என்று கருதியே; தான் உண்ணுவதில் சிறிய சுகம்; பிறர்க்கு
ஊட்டுவதில் பெரிய இன்பமும் உரிய அறமும் மருவி யுள்ளன.

உண்ண உதவுவது புண்ணியமாய் வருகிறது.

பசித்தவர்க்கு அன்னம் இடுபவன் பாக்கியவான் ஆகிறான். உயிர்களின் வேதனையை நீக்குவதால் அவன் உயர்கதி அடைகிறான். மானம் மரியாதை முதலிய விழுமிய நீர்மைகள் எல்லாம் அழிந்து ஒழியும்படி வருதலால் அழிபசி என வந்தது. இந்த அழிதாயரை நீக்கிச் சீவர்களை ஆதரித்து அருளுவதால் உணவு தருவது உயர் கொடையாய் ஒளி மிகுந்து ஒங்கியது.

“பொன்னும் முத்தும் மணியும் கலந்து ஒரு கோடானு கோடி கொடுப்பினும் அக்கொடை ஒருபொழுது ஒருவன் உணவருள் நிலைக்கு நேர்நிறை நிலலாது என்னும்என்மனனே. (ஒளவையார்)

பசி தீர உணவு தருவதே உயர் கொடையாம் என ஒளவையார் இவ்வாறு அருளியுள்ளார். உற்ற துயர் தீர்ந்து உடனே உயிர் உவந்து தெளிதலால் உணவை ஊட்டினவன் உயர் கதியுறுகிறான். உண்ண ஈவது எண்ணரிய புண்ணிபமாகிறது.

பசித்தோர் முகம்பார்! என்றார் பட்டினத்தார். பட்டினியால் பதைக்கின்ற சீவர்களுக்கு இரங்கி அன்னம் அருள்பவனை முன்னவன் நன்னயமாய் உவந்து பார்த்து இன்னருள் புரிகின்றான்.

எளியவரது அழிபசியை நீக்கி யருளுங்கள்; அது தான் உயர்ந்த கொடை; சிறந்த வண்மை; பெரியதானம் என இன்னவாறு ஈகையின் மேன்மையை வியந்து கூறாமல், ஈட்டியபொருளை இனிது பாதுகாத்து வைக்கும் நல்ல நிதி நிலையத்தைச் செல்வர் விழிதெரிய இதில் தெளிவா விளக்கி விழைவையூட்டியிருக்கிறார்.

தம் பொருள் அருகி ஒழியாமல் பெருகிவரும் வழியையே செல்வர்கள் எவ்வழியும் ஆவலாய்க் கருதி நிற்பர்; அந்த நிலையில் உள்ள அவர் எந்த வகையிலும் உறுதியாய்ச் சேமித்து வைத்தற்கு உரிய உண்மையான இடம் நுண்மையா உரை வந்தது.

Preferring to store her money in the stomachs of the needy rather than hide it in a purse. [St. gerome]

“தன் பொருளைப் பண்ப்பையுள் அவள் ஒளித்து வைக்கவில்லை; ஏழைகளுடைய வயிறுகளிலேயே தொகுத்து வைத்தாள்” என்னும் இந்த ஆங்கில வாசகம் ஈங்கு ஊன்றி உணரவுரியது. வறியவர்க்குப் பரிவோடு உதவி புரிந்து வந்த ஒரு மாதின்

உபகார நிலையை ஜேரோம் என்னும் பெரியவர் இவ்வாறு சுவையாய்க் குறித்துள்ளார். இவரது காலம் 1500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னராம். வறியர் பசி தீர உதவியுள்ளமை அறிய வந்தது.

அற்றார் அழிபசி தீர்ப்பதே பொருளை இனிது வைத்தற்குப் புனிதமான இடம் எனத் தேவர் குறித்துள்ளதோடு இது கருத்து ஒத்துள்ளது. உண்மையை ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். பசி தீர அருளுவது பரம திருவாய் வருகிறது.

What I gave, I have; what I kept, I lost. Epitaph)

பிறர்க்கு நான் கொடுத்த பொருள் என்னுடையது; ஈயாமல் வைத்திருந்தது இழிவாயழிந்தது என இது மொழிந்துள்ளது.

If there be any truer measure of a man than by what he does, it must be by what he gives. [South]

ஒரு மனிதனுடைய உண்மையான உயர் நிலையைச் செயலால் அறிய விரும்பின் அவனது ஈகையால் உணர வேண்டும் என்று வண்மையின் மகிமையை இது உணர்த்தியுள்ளது.

It is not enough to help the feeble up, but to support him after. [Shakespeare]

இல்லாத ஏழைக்கு ஆதரவு கூறினால் மாத்திரம் போதாது; அழி பசி நீங்க அவனுக்கு நன்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என ஆங்கிலப் பெருங்கவிஞர் இங்ஙனம் கூறியிருக்கிறார்.

வட்டி முதலிய வரவு வழிகளில் தம்பணத்தை விட்டுப் பொருளை ஆவலோடு பெருக்கிக் களிப்பது செல்வர் இயல்பு; அந்த இயல்பான நிலையை நோக்கி இந்த உயர்வான உபாயத்தைத் தேவர் இங்கே இங்ஙனம் விநயமாய் உரைத்துள்ளார்.

யாருக்கும் ஈயாத ஒரு உலோபி; பொருளாசையில் பெரிய மருளாய்ப் பெருகி நின்றான்; அவனை ஒருநாள் ஒரு சாது பார்த்தார். “அப்பா! உன் பொருளை அதிகமாப் பெருக்கிக் கொள்ள ஒரு நிதி நிலையம் புதிதாய் வந்துள்ளது; நீ மாங்காய் அளவு கேப்பைக் களி கொடுத்தால் உனக்கு மீண்டு தேங்காய் அளவு நல்ல சொக்கத் தங்கம் கிடைக்கும்” என்று அவர் நயமாய்ச் சொன்னார். அவன் உள்ளம் உவந்தான்; எல்லாம் கொடுத்தான். அந்த அதிசய வழியில் இந்த மொழி துதியாய் வந்துள்ளது.

தன் பொருள் என்றும் அழியாமல் ஒன்று பலவாய்ப்பெருகி வரவுரிய பெரிய சேமசிதி நிலையம் வறியவர் வயிறே என்பதை மணிதன் அறிய வேண்டும். ஒருவன் என்றது உயர்ந்த பிறப்பில் பிறந்துள்ள அருமை தெரிய. ஒன்று என இழிந்த பிராணியாய்க் கழிந்து போகாமல் உணர்வுடைய உயர் பிறப்பில் வந்துள்ள ஒருவன் தன் உயிர்க்கு உறுதி நலனைச் செய்து கொள்ள உரியவன். அற்றார் பசி வயிற்றில் அன்னம் இடின அது அதிசய சொன்ன மாய் மாறி வருகிறது. பொருளைச் சேமமாய்ப் பாதுகாத்து வைக்கும் இடம் சேமமாய்த் தெரிய வந்தது. அற்றார்க்கு உதவினவன் வற்றாத செல்வவாழ்வு என்றும் வளம் பொருந்தி வாழ்கின்றான். அவ்வாறு ஆற்றாதவன் அவமாய் வீழ்கின்றான்.

அற்றார்க்கு ஒன்று ஆற்றாதான் செல்வம் மிக நலம் பெற்றாள் தமிழள்முத் தற்று. (குறள், 1007)

அற்றார்க்கு உதவாதவன் செல்வம் அவலமாய் இழிந்து கழிவதை இங்ஙனம் தெளிந்து கொள்ள மொழிந்துள்ளார். அழகான பருவ மங்கையை தக்க நருணத்தில் உரிய ஒருவனுக்குக் கொடுத்தால் கொண்டவனும் கொடுத்தவனும் பெருமை யுறுகின்றார்; அந்த மங்கையும் மணமகனுக்கு மனைவியாய் மக்களுக்குத் தாயாய் நாட்டுக்கு நன்மையாய் நலம் பலபுரிகின்றான். கொடாது நின்றால் குமரியாயி ருந்து வீணை மூத்து யாதொரு பயனுமின்றி எல்லாச் சுகங்களையும் இழந்து அவமே அவள் இழிந்து கழிந்து போகிறாள்.

வறியவரான உரியவர்க்குப் பொருளை வழங்கின் ஈந்தவனும் வற்றவனும் மகிழ்ச்சியுறுகின்றார். அந்த இனிய பொருள் புகழையும் புண்ணியத்தையும் பயந்து தன்னைத் தந்தவனுக்கு அந்தமில்லின்பதை அருளுகின்றது. வழங்காத பொருள் இந்த நலங்களை எல்லாம் வறிதே இழந்து பாழாய் அழிந்து போகிறது.

அற்றார் அழிபசி தீர்த்தவன் பொருளை இங்கே சேமமாக் காட்டியருளிய தேவர் அவ்வாறு தீராதவன் செல்வத்தின் அவல நிலையை அங்கே இவ்வாறு காட்டியுள்ளார். இரண்டுக்கும் உள்ள வேற்றுமைகளையும் மொழி மாற்றங்களையும் உவமக் குறிப்புகளையும் ஊன்றி உணர்ந்து ஓர்ந்து தேர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஏழைகளுக்கு உதவுகின்ற சிறுபொருளும் பெரிய தருமநிதி யாய்ப் பெருகி வருதலால் ஈகையாளன் என்றும் குறையாத திருவுடையனாய் எவ்வழியும் சிறந்து நிற்கின்றான்.

ஈவாரின் இல்லை உலோபர் உலகத்தில்
யாவரும் கொள்ளாத வாறெண்ணி---மேவரிய
மற்றுடம்பு கொள்ளும் பொழுதும் தமதுடைமை
பறறு விடுதல் இலர். (அறநெறிச்சாரம் 221)

ஈகையாளர் போல் கொடிய உலோபிகள் இவ்வுலகில் வேறு யாரும் இலர் என முனைப்பாடியார் இப்படி விசித்திரமாப் பாடியிருக்கிறார். யாதும் கொடாமல் பொருளை இறுகப் பிடித்து வைத்திருப்பது உலோபர் இயல்பு. வள்ளல்கள் எல்லாங்கொடுத்து விடினும் தம் பொருள் மேலும் மேலும் பெருகி மறுமையிலும் தம்மிடமே வந்து தங்கி நிற்கும்படி செய்துவருதலால் பொருளை யாண்டும் யாதும் கைவிடாதவர் ஈபவரே ஆகின்றார். ஆகவே அவரை ஈண்டு உல்லாச வினோதமா உலோபர் என்றார்.

சிறந்த நுகர்ந்தொழுகும் செல்வம் உடையார்
அறஞ்செய்து அருளுடையர் ஆதல்---பிறங்கல்
அமையொடு வேய்கலாம் வெற்ப! அதுவே
சுமையொடு மேல்வைப்பாம் ஆறு. (பழமொழி 215)

செல்வம் உடையவர் அருளுடையராய் அறம்புரிந்தால் பொன்னும் மணியும் சுமையாகச் சேர்த்தவராவர் என இது குறித்துள்ளது. இரங்கி ஈபவன் சிறந்த திருவனாய் உயர்ந்துபோகின்றான். ஈயாதவன் திருவிலியாய் மாறி வறிதே இழிந்து கழிகின்றான்.

ஆயாது அறிவயர்ந்து அல்லாந்து அகலிடத்து
மாயா நிதியம் மனைச்செறி இ---ஈயாது
இறுகப் பொதியன்மின் இன்றொடு நாளைக்
குறுக வருமரோ கூற்று. (புறப்பொருள், 10-2)

பொருளை ஈந்து உய்க என இது உணர்த்தியுள்ளது.

இம்மி அரிசித் துணையானும் வைகலும்
நும்மில் இயைவ கொடுத்துண்மின்---உம்மைக்
கொடாஅ தவர்என்பர் குண்டுநீர் வையத்து
அடாஅ அடுப்பி னவர். (நாலடியார் 94)

முன் பிறப்பில் ஈயாதவரே இப் பிறப்பில் வறியராய்ப் பிச்சை எடுக்கின்றார். இயன்ற அளவு ஏதாவது எளியவர்க்குக் கொடுத்து உண்ணுங்கள் என்று இது உரைத்துள்ளது.

உயிர்களின் பசியை நீக்குவது பெரிய தருமம். அதனைச் செய்து வருபவர் சிறந்த வள்ளலாய் உயர்ந்து வருகிறார். இரங்கும் பரந்தார்க்கு ஈ என்பது பழமொழி. பசித்தவர்க்கு இரங்கியருளும் அன்னக் கொடையை இது இன்னவாறு குறித்துள்ளது.

“ஆற்றா மாக்கட்கு ஆற்றும் துணையாகி
ஏற்றலும் இடுதலும் இரப்போர் கடன் அவர்
மேற்சென் றளித்தல் விழுத்தகைத் தென்றே
விருப்பொடும் புகுந்து வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி
ஆங்குப் பசியுறும் ஆருயிர் மாக்களை
வாங்கு கையகம் வருந்தநின்று ஊட்டலும்.” (மணிமேகலை)

ஆற்றாமாக்களுடைய அழி பசி தீர அருள் புரிந்து மணிமேகலை விரைந்து உணவு ஊட்டியுள்ளதை இது வரைந்து காட்டியுள்ளது. அன்னம் அருளுவது அதிசய புண்ணியமாகிறது.

அருந்தவே கூழும் பூண ஆடையும் வீடும் இன்றி
வருந்துவோர் எண்ணி லார்நம் மருங்குளார் என அறிந்தும்
விருந்திடாய் மணிமாடத்து மேவிநீ ஒருவன் வாழப்
பொருந்தினாய் மனமே மக்கட் போலிநீ விலங்கானாயே. (1)

ஏவல்செய்வோர்க்குக் கூலி இடைத்துகில் உணவாம் யாமோ
காவலன் எனினும் சோறு கலையன்றி ஒன்றும் காணோம்
ஆவலாய்ப் பொருளை ஈட்டி அயலவர்க் காச் சமந்தோம்
ஈவதைமேற்கொண்டே மேலிணையில் வீடு அடைவோம் நெஞ்சே.

சாந்தமார் வறியர் போலத் தற்பரன் வருவான் தாளன்று
ஏந்துகை வீடு கொள்ளன்று ஏந்துகையாம் அக் கையில்
ஈந்தபொன் விலைபோல் வீட்டுக்கு இட்டபொன்றும் அன்றாரைக்
காய்ந்து இலை என்போர் வேண்டோம்க தி என்பார் போலுமாதோ
(நீதிநூல்)

அருந்தக் கூழ் இன்றி வருந்துவோர்க்கு இரங்கி அன்னம் இடு; அவ்வாறு ஈவதே மனிதத் தன்மையாம்; ஈயாது ஒழியின்

அது இழிவான மிருக நிலையாம். பிறர்க்கு ஈபவன் தன்உயிர்க்கே நன்மை செய்து கொள்கிறான்; எளியவர்க்கு ஈந்தவன் இறைவன் அருளைப் பெறுகிறான் என இவை குறித்துள்ளன. குறிப்புகள் யாவும் கூர்ந்து சிந்தித்து ஓர்ந்து உணர வுரியன.

அற்றார் அழி பசி தீர்ப்பவன் ஆண்டவன் அருட் செல்வத்தை அடைகிறான். ஈட்டிய பொருளுக்கு இனிய பயன் பிறர்க்கு ஊட்டி உண்பதே. அவ்வாறு உதவிபுரிபவர் உத்தமராய் உபர்கிரார். இது பெருஞ்சித்திரனார் பால் தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

இவர் உபர்ந்த புலவர். சிறந்த கவிஞர். அரிய பல இனிய பண்புகள் இவர் பால் நிறைந்திருந்தன. அன்பும் அமைதியும் உறுதியும் ஊக்கமும் உபகார நீர்மையும் இவரிடம் ஒளி வீசி நின்றன. தாம் கருதிய கருத்தை விழுமிப் மொழிகளால் தெளிவாக விளக்கும் வித்தக நிலையில் இவர் விசித்திரமாய் விளங்கியிருந்தார். இவருடைய கவிகள் யாவும் சீவிய ஒவியங்களாய்ச் சிறந்து நின்றமையால் பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் இவரது இயல்பான பெயரின் காரணத்தை அவை பூரணமா விளக்கி வந்தன. சிறந்த மதி மாண்பும் நிறைந்த குண நலமும் உடைய இவரது நீர்மை சீர்மைகளை வியந்து குமண மன்னன் பெரும் பொருளை இவர்க்கு விரும்பி யருளினான். வறிய நிலையிலும் செம்மையாய் வாழ்ந்து வந்த இவர் அந்தப் பெரிய செல்வம் வந்ததும் எல்லாருக்கும் பேருபகாரங்களைச் செய்து வந்தார். அருந்த உணவு தந்து விருந்து புரிந்து நாளும் நலமாய் வாழ்ந்து வரும்படி தன் மனைவியிடம் இவர் அறிவுரைகள் கூறியருளினார். மதிநலம்சுரந்த அந்த விதிமுறைகள் இவரது இயல்பான உயர்வையும் தயவையும் உணர்த்தி நின்றன. அபலே வருவனசண்டுஉன்னிஉணரவுரியன.

நின்னயந்து உறைநர்க்கும் நீநயந்து உறைநர்க்கும்
பன்மாண் கற்பினின் கிளைமுத லோர்க்கும்
கடும்பின் கடும்பசி தீர யாழநின்
நெடுங்குறி எதிர்ப்பை நல்கி யோர்க்கும்
இன்றோர்க்கு என்னுது என்னொடும் தூழாது
வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னுது நீயும்
எல்லோர்க்கும் கொடுமதி மனைகிழ வோயே

பழம் தூங்கு முதிரத்துக் கிழவன்
திருந்துவேல் குமணன் நல்கிய வளனே. (புறம், 163)

தமக்குக் கிடைத்த செல்வத்தைப் பலர்க்கும் கொடுத்து
வாழும்படி தம் வாழ்க்கைத் துணைவியிடம் இப்படி இவர் உரைத்
திருக்கிறார். “கடும்பின் கடும்பசி தீர நல்கு; எல்லார்க்கும் கொடு
என்னைக் கேளாமலே இந்த உபகாரங்களை நீ செய்தருள்” என்று
குறித்திருப்பது இவருடைய உத்தமமான உபகார நிலைகளைத்
தெளிவா விளக்கி நிற்கிறது. ஒருவன் பெற்ற பொருளை நலமா
கன்கு பேணி வைத்தற்கு உரிய உறுதியான இடம் அற்றார் அழி
பசி தீர்த்தலே என்பதை உலகம் காண இவர் உணர்த்தி நின்றார்.

வலியழிந்தார் முத்தார் வடக்கிருந்தார் நோயால்
நலிபழிந்தார் நாட்டறைபோய் நைந்தார்---மெலிவொழிய
இன்னவராம் என்றாராய் ஈந்த ஒருதுற்று
மன்னவராச் செய்யு மதித்து. (சிறுபஞ்சமூலம், 73)

எளியவர்க்கு ஒரு கவளம் அன்னம் ஈந்தவர் மன்னவராய்த்
தோன்றி மாட்சி யுறுவர் என்னும் இது ஈண்டு எண்ணவுரியது.

நீசப் பசியின் நீக்கி யருளுபவன்
ஈசனே யாவன் இவண்.

வருந்துவார் பசியை விரைந்து நீக்குக.

227. பண்டு வனம்புகுந்தும் பாண்டவர்கள் வெம்பசினோய்
கொண்டிலர் தென்னே குமரேசா—கொண்டதைமுன்
பாத்தூண் மரீ இயவனைப் பசிஎன்னும்
தீப்பிணி தீண்டல் அரிது. (எ)

இ-ள்.

குமரேசா! பாண்டவர் வனம் புகுந்தும் பசினோய் தீண்டா
மல் ஏன் சுகமாய் வாழ்ந்தார்? எனின், பாத்து ஊண் மரீ இ
யவனைப் பசி என்னும் தீப்பிணி தீண்டல் அரிது என்க.

தனது உணவைப் பலரோடு பகுந்து உண்டு பழகினவனைப்
பசி என்னும் தீய நோய் யாண்டும் யாதும் அணுகாது.

பிறர் பசியை மாற்றுதல் பெரிய தவம்; அரிய புண்ணியம்;
அதிசய செல்வம் என முன்பு அறிந்தோம். அதனால் துன்பம்

யாதும் தோயாமல் யாண்டும் இன்பமாய் வாழ்வாம் என இதில் அறிகின்றோம். மன்னுயிர் மகிழ வாழ்வதே வாழ்வாம்.

தனக்கு யாதொரு துயரமும் நேராமல் எவ்வழியும் சுகமாய் வாழ வேண்டும் என்றே மனிதன் யாண்டும் எண்ணுகிறான். அந்த எண்ணம் எளிதே நிறைவேற வரியினியவழி இங்கேவிழி தெரிய வந்தது. ஊட்டி உண்பவன் உயர் கதியுறுகிறான்.

உண்ணும் உணவால் உயிர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றன; உணவு இல்லையேல் பசியால் வருந்தி அவை மாய்ந்து படும். அவ்வாறு மாயாதபடி உயிர் அமுதமான உணவை ஊட்டி வருபவன் உயர்ந்த தருமத்தை ஈட்டி ஒளி மிகுந்து சிறந்து வருகிறான். அந்தப் புண்ணியவரவை ஈண்டு எண்ணியுணர வந்துள்ளோம்.

தானே தனித்து உண்ணாமல் பிறர்க்குப் பகுந்து தந்து உண்பது பாத்தூண் என வந்தது. இவ்வாறு உண்ணுகின்றவன் புண்ணியவான் ஆகின்றான். ஆகவே அவன் எவ்வழியும் இன்பமாய் வாழநேர்கின்றான். அன்பு கனிந்தது இன்ப வாழ்வாகிறது.

பழிஅஞ்சிப் பாத்தூண் உடைத்தாயின் வாழ்க்கை
வழிஎஞ்சல் எஞ்ஞான்றும் இல். (குறள், 44)

பாத்தூண் உடையவனது மரபு வழிவழியே விழுமிய நிலையில் செழித்துத் தழைத்து வரும் என முன்னமும் இங்ஙனம் உணர்த்தியுள்ளார். இந்த அன்னதானம் இன்னல் யாவும் நீக்கித் தன்னையுடையானே அதிசய இன்ப நிலையில் உயர்த்தியருளும் என்பதை இங்கே நன்கு ஊன்றி உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

நீர் அறம் நன்று நிழல் நன்று தன் இல்லுள்
பார் அறம் நன்று பாத்தூண்பானேல்- பேரறம்
நன்று தனிசாலை நாட்டற் பெரும்போகம்
ஒன்றுமாம் சால வுடன். (சிறுபஞ்சமூலம் 63)

பிறர்க்கு ஈந்து உண்பான் பேரறம் உடையனாய்ப் பேரின் பத்தை அடைவான் எனக் காரியாசான் இங்ஙனம் கூறியுள்ளார்.

பல்லவையுள் நல்லவை கற்றலும் பாத்தூண்டாங்கு
இல்லற முட்டா தியற்றலும்- வல்லிதின்
தாளின் ஒருபொருள் ஆக்கலும் இம்முன்றும்
கேள்வியுள் எல்லாம் தலை. (திரிகடுகம், 31)

பட்டார்ப் படுத்துப் படாதார்க்கு வாட்செறித்து
விட்டொழிவ தல்லாலவ் வெங்கூற்றம்-ஒட்டிக்
கலாய்க்கொடுமை செய்யாது கண்டதுபாத் துண்டல்
புலால்குடிலால் ஆய பயன். (அறநெறிச்சாரம்103)

இசைவ கொடுப்பதூஉம் இல்என்பதூஉம்
வசையன்று வையத் தியற்கையஃ தன்றிப்
பசைகொண் டவன் நிற்பப் பாத்துண்ணான் ஆயின்
நசைகொன்றான் செல்லுலகம் இல். (பழமொழி24)

பாத்தூண் அறிந்து பகைவெல்லல் நீராடல்
நீத்தல்துயில் காலை பிறனில் நினையாமை
சீர்த்த முயற்சியிவை காக்கையினைச் சிற்றெறும்பைப்
பார்த்துக் கொள்ளாமை பழி. (இன்னிசை30)

பாத்தூண் ஈத்ததும். (மணிமேகலை,பதி,64)

பாத்துண்மின்! (நாலடியார்92)

பகுத்துண்பார். (சீவகசிந்தாமணி,முத்தி,327)

பகுத்துண்ணாப் பாவிகள். (சிந்தாமணி2789)

பாத்தூண் இவற்றுள் வந்துள்ள வகைமை காண்க.

பிறர் பசியை முதலில் நீக்கி அதன்பின் உண்பவன் அரிய
தவசியினும் பெரியவனாகிறான். தனக்கு என வாழான் பிறர்க்குரி
யாளன் என்பது பெரிய மகானுடைய அரிய நீர்மையாய் அமைந்
துளது. பகுந்து உண்பதில் இந்தப்பண்பு மிகுந்து வருகிறது.

பிறர்க்கு இடாமல் தனித்து உண்பவன் தன்குடலை நிரப்பி
உடலைப்பெருக்கச் செய்கிறான்; மன்னுயிர்க்கு ஊட்டிமகிழ்வித்து
உண்பவன் தன்னுயிரைப் பென்னுயிராக்கிப் புனிதநிலையில்
ஒளிமிகுந்து வருகிறான். அவன் ஈனமாய் இழிந்து கழிகிறான்;
இவன் வானமாய் உயர்ந்து திகழ்கிறான். இயன்ற அளவு உண்ண
உணவு தருபவன் உயர்ந்த புண்ணியத்தை அடைந்து கொள்
கிறான். உயிர் துயர் தீர வருவது உயரற மாயது.

நரம்பொலி பரந்த கோயில் நன்னுதல் மகனிர் தூவும்
பெரும்பலிச் சோற்றின் ஈதல் பெரிதரிதாரு மேனும்
சுரும்பொலி கோதையார்தம் மனைவயின் தூண்டுதாறு ஊட்டும்
அரும்பலி அனைத்தும் ஈயின் அது பொருட்குன்று கண்டீர்!
(சீவக சிந்தாமணி)

அரண்மனையில் உள்ள அரசிகளைப் போல் அதிகம் உணவு ஈவது அருமையாயினும் சிறிது அன்னம் இடுங்கள்; அதுபோன் மலைபோல் உங்களுக்கு அரியபல நன்மைகளை பெரிய தன்மை களையும் அருளும் என இது பொருளுடன் குறித்துள்ளது.

கடைநின் றவர்உறு கண்கண்டு இரங்கி
உடையதம் ஆற்றலின் உண்டி கொடுத்தோர்
படைகெழு தாணப் பல்களி யாணக்
குடைகெழு வேந்தர்கள் ஆகுவர் கோவே.

(சூளாமணி)

பிறர்பசி தீரச் சிறிது உண்டி கொடுத்தாலும் பின்பு அவர் பெரிய அரசராய் வருவர் என இது உரைத்துள்ளது. அயலார்க்கு அன்னம் ஈந்தவன் யாண்டும் பசினோய் அறியாத செல்வவள முடைய மன்னர் மன்னவளைய் மாண்புயர்ந்து மருவி வருகிறான்.

பிறர் அருந்த உணவுதருவது உயர்ந்த பெருந்தகைமையாம்.

விருந்தினரும் வறியவரும் நெருங்கி அண்ம
மேன்மேலும் முகமலரும் மேலோர் போலப்
பருந்தினமும் கழுகினமும் தாமே யுண்ணப்
பதுமமுகம் மலர்ந்தாரைப் பார்மின்! பார்மின்!

(கலிங்கத்துப்பரணி, களம் 6)

போர்க்களத்தில் வீரர்கள் இறந்துபட வீழ்ந்தனர்; பருந்து களும் கழுகுகளும் வந்து அவர்தம் உடல்களில் உள்ள தசைகளை வேகமாய் உண்ணுகின்றன. நாம் சாக நேர்ந்தாலும் பிறவுயிர் களின் பசினீங்க உதவிபாய் அமைந்தோமே! என்ற மகிழ்ச்சியால் அவர் முகங்கள் மலர்ந்தன; விருந்தினரும் வறியவரும் வந்து தம் இல்லில் உண்ணுவதை நோக்கி உள்ளங்களிக்கும் வள்ளல் கள் முகம்போல் அவருடைய வதனங்கள் பொலிந்து விளங்கின. இந்த உபகார நீர்மைகள் இங்கே ஓர்ந்து சிந்திக்க வரியன. அன் றிருந்த தமிழ்மக்களையும் இன்று உள்ளவர்களையும் நேரே எண் ணினோர்க்குகின்றோம். நெஞ்சம் பரிந்து வருந்துகின்றோம். அரிய பெருந்தன்மைகள் அருகிச் சிறிய புன்மைகள் பெருகியுள்ளன.

மருவியவன் என்பது மரீஇயவன் என அளபெடுத்து நின் றது. இது சொல்லிசை அளபெடை. மருவுதல் = உரிமையாய்ப்

பொருந்துதல். மருவியவனைப் பசினோய் தீண்டாது என்றதனால் பாத்துண் ஒருவியவனை அது தீண்டி வருத்தும் என்பது தெரிய நின்றது. அபல் அருந்த உணவுதந்து கிழமையாய்ப் பழகி வருப வன் விழுமிபோனாப்க் கெழுமி எவ்வழியும் மேன்மையடைந்து வருகிறான். அல்லாதவன் இழிவாய்க் கழிந்து அழிகின்றான்.

ஈகைபால் மனிதன் அதிகசய மகிமைகளை அடைந்து கொள் கிறான். அதனைத் தோய்ந்து வரும் அளவே மேன்மை வாய்ந்து வருகிறது. வண்மைபைப் பேணிவருவதே உண்மையான ஆண்மைபாய் ஒளிமிசூந்து யாண்டும் உயர்ந்து திகழ்கின்றது.

கலிமா னேயே கலிமா னேயே
நாகத் தன்ன நன்னெடுந் தடக்கைக்
காய்சின யானைக் கலிமா னேயே
வெள்ளத் தானையும் வேந்தொப் பான்முன்
உள்ளழித்துப் புகேளன் ஆயின் உள்ளது
இரப் போன் இன்மை கண்டும்
கரப் போன் சிறுமை யானுறு கவ்வே.

(தகடூர்)

இரந்து வந்தவனுக்கு ஈயாமல் கரந்து நிற்பது புலையான இழிவு என்பதை ஒரு குலமகன் இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறான்.

தாய்பசி உழந்துயிர் தளரத் தான் தனிப்
பாய்பெரும் பாழ்வயிறு அளிக்கும் பாவியும்
நாயகன் படநடந் தவனும் நண்ணும் அத்
தீயெரி நரகத்துக் கடிது செல்கயான். (இராமா, பள்ளி 100)

பரதன் இவ்வாறு பரிந்து கூறியுள்ளான். தாய்பசித்திருக்கத் தனித்து உண்பவன் தீநரகு அடைவன் எனத் தெளித்திருத்தலால் பாத்து உண்ணாமையின் படுதீமை தெரிய நின்றது.

தன் உயிரைப்போல் மன்னுயிரை எவன் இனிது பேணி வருகிறானோ அவன் பொன்னுயிராய் உயர்ந்து புனிதகதியை அடைகிறான். பசி உயிர்களை வாட்டிவருதலால் அதனை நீக்கியருளுபவன் நிறைந்த கருணைபாளனாப் அறத்தை ஆக்கிவருகிறான். உணவு தருபவன் உணர்வையும் உயிரையும் ஒருங்கே தருகிறான்; ஆகவே அன்னம் இடுவது அதிகசய புண்ணியம் ஆகின்றது.

“நாதேவாம்சோ ததாதி அந்நம்.”

தெய்வ அமிசம் இல்லாதவன் அன்னம் கொடுக்கமுடியாது என்று இது குறித்துள்ளது. இதனால் உணவு கொடுப்பவனது உயர்வு தெளிவாகின்றது. பசித்துயர் நீங்கி உயிர்கள் உவந்து வாழச் செய்வது உண்டி ஆதலால் அதனை உதவுகின்றவன் உயர்ந்த புண்ணியவானாய் ஒளிமிகுந்து திகழ்கிறான்.

பகுந்து உண்ணும் பண்புடையாளரைப் பசினோய் யாண்டும் எவ்வழியும் தீண்டாது. இது பாண்டவர் பால் காணாநின்றது.

ச ரி த ம்

தருமர் முதலிய ஐவரும் மருவலர் செய்தசதியால் அரசிழந்து காடுபுகுந்தனர். வனம்புகுந்தும் யாதொரு குறையுமின்றி இவர் மனம் மகிழ்ந்து வாழ்ந்தார். பாண்டவர் வனவாசம் என்பது நீண்டபுகழோடு நிலவி நின்றது. சவுனகமுனிவரது தவத்தாலும் தெய்வத்திருவருளாலும் கிடைத்த அட்சயம் என்னும் பாத்திரத்தால் நாளும் சுகமாய் நன்கு புகித்து வந்தார். தம்பால் வந்த எவருக்கும் அந்த அமுத சுரபியால் உணவுகளை வழங்கி உதவி புரிந்து உவந்து வாழ்ந்து வந்தனர். எவ்வயிர்க்கும் இனிய உபகாரிகளாய் இவ்வாறு இவர் வாழ்ந்து வருங்கால் ஒரு நாள் துருவாச முனிவர் இவரிடம் வந்தார். உரிய காலம் கழித்து பருவால் புரிய வந்தாலும் அவரை இவர் உரிமையோடு உபசரித்து இனிய உணவுகளை ஊட்டியருளினார். உண்டு மகிழ்ந்த அவர் இவரை உவந்து வாழ்த்தினார்; தாம் வந்த உண்மையையும் இவர் சிந்தை தெளிய வுரைத்தார். அந்த முனிவர் கூறிய உரைகள் எவரும் கருதி யுணர வரியன. சில அயலே வருகின்றன.

நென்னற் புயங்க கேதனன்தன்
இல்லம் தன்னில் தீம்பாலும்

கன்னற் கட்டி முதல்பலவும்
கனிநெய் யுடனே இனிது அருந்தி

இன்னற் பசிதீர் பொழுதத்தில்
என்பால் வரங்கொள் என உரைப்ப

முன்னர்ப் பலவும் உரையாமல்
ஒன்றே மொழிந்தான் முடிவேந்தன்.

எம்மில் துய்த்த ஓதமை போல்
 எம்மோடு இகலி வனம்புகுந்தே
 தம்மில் சென்று நாளை நுகர்
 இதுவே எனக்குத் தரும்வரம் என்று
 உம்மில் செல்வம் உடையவன் போல்
 உரைத்தான் அதனால் உயர்ந்தோர்கள்
 தம்மில் சிறந்தோய்! வந்தனம் யாம்
 என்றான் அந்தத் தவமுனியே.

(பாரதம், துருவாச, 14-15)

துருவாச முனிவர் பாண்டவரிடம் விருந்தினராய் வந்திருக்கும் மருமத்தை இதனால் அறிந்து கொள்கிறோம். அரச திருவில் சிறந்துள்ள துரியோதனன் அரண்மனையில் முனிவர் உயர்ந்த விருந்து அருந்தியுள்ளார். தன்பால் உண்டது போல் பஞ்ச நிலையில் உள்ள பஞ்சவர்பாலும் போய் உண்டு வருக என்று அவ்வஞ்சன் அவரை அனுப்பியுள்ளான். காட்டில் வறியராய் உழலுகிற இவர் முனிவரைச்சரியா உபசரிக்க முடியாது; அவரது கொடிய கோபத்துக்கு ஆளாய் மடிவர் என்றே அக்கொடியவன் முடிவு செய்து அவரை ஏவியிருக்கிறான். தரும சீலரான இவர் முனிவரை இனிது உபசரித்து உணவு ஊட்டி அனுப்பியுள்ளனர். அல்லலான நிலையில் காட்டில் வாழ்ந்தாலும்தொரு பசியுமின்றி உண்டு வந்த இவர் தம்பால் வந்தவருக்கும் உவந்து விருந்து புரிந்து பெருந்தகைமையாய் வாழ்ந்துள்ளனர். பாத்தூண் பழகி னவரைப் பசிப் பிணி அணுகாது என்பதை உலகம் காண இவர் உணர்ந்திநின்றார். பொன் நிலம் முதலிய ஈதல்கள் எவற்றினும் அன்ன தானம் அதிசய புண்ணியம் உடையது ஆதலால் அதனைச் செய்பவர் திவ்விய நிலையை எவ்வழியும் இனிதே எய்துகின்றனர்.

சொன்ன தானம் முதலாத் தொகுத்துமுன்
 சொன்ன தானம் எவற்றினும் மேலதாய்
 அன்ன தானம் அமைந்துளது அன்னதை
 என்ன தாயினும் எவ்வயிர்க்கும் செய்க.

பல்லுயிர்க்கும் ஊட்டியுணும் பண்புடையான் தன்னுடைய
 நல்லுயிர்க்குச் செய்தான் நலம்.

சோறுதரின் சுவர்க்கம் வரும்.

228. ஈரமுடன் ஈயாமல் ஏனிழந்து துன்பமுற்றான்
கோரைநகர் ஆழ்வான் குமரேசா—பாருலகில்
ஈத்துவக்கும் இன்பம் அறியார்கொல் தாமுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்கணவர். (அ)

இ-ள்

குமரேசா! கோரைநகர் ஆழ்வான் ஏன் ஈயாமல் இழந்து
இழிந்து துன்பம் உற்றான்? எனின், தாம் உடைமைவைத்து
இழக்கும் வன்கணவர் ஈத்து உவக்கும் இன்பம் அறிபார் என்க.

தம்முடைய பொருளை வீணே சேர்த்துவைத்து இழந்து
இழியும் கொடியவர் பிறர்க்கு ஈந்து உவந்துவரும் இன்பத்தை
அறியமாட்டார். துன்பமும் பழியும் தோய்ந்து கழிவர்.

ஈந்து என்பது ஈத்து என வலிந்து நின்றது.

பிற உயிர்களின் துயர்களை நீக்கி அருளுதலால் ஈகை ஒரு
திவ்விய சஞ்சீவி யாகின்றது; ஆகவே அதனையுடையவர் அதிசய
இன்பநிலையில் உயர்ந்து யாண்டும் துதி மிகப் பெறுகின்றார்.

ஈதலில் அறமும் புகழும் இன்பமும் மருவியுள்ளன; ஈயா
மையில் பழியும் இழிவும் துயரும் படிந்திருக்கின்றன. ஈகையா
ளன் வள்ளல் என உயர்புகழோடு ஒளிமிகுந்து நிற்கிறான்; ஈயாத
வன் உலோபி என இழிவாய் எவ்வழியும் பழிபடிந்து உழலுகி
றான். உலோபம் உள்ளத்தில் புகுந்தால் அந்த மனிதன் எந்த
வகையிலும் எள்ளலாய் இழிந்து படுகிறான். பொருளாசை
அவனை மருளன் ஆக்கி விடுகிறது. விடவே அருள் அறிவு
முதலிய விழுமிய நிலைகள் யாவும் இழந்து அவமே கழிகிறான்.

உடாஅதும் உண்ணாதும் தம்உடம்பு செற்றும்
கெடாஅத நல்லறமும் செய்யார்-கொடாஅது
வைத்தீட்டி னார்இழப்பர் வான்தோய் மலைநாட
உய்த்தீட்டும் தேனீக் கரி. (நாலடியார் 10)

ஈதலை இழந்தபொழுது மனிதன் எல்லா நலங்களையும் இழந்து
இழிந்து படுகிறான். உலோபி வயிறு ஆர உண்ணான்; நல்ல உடை
உடுத்தான்; யாதொரு நலமும் யாருக்கும் செய்யான்; பட்டினி
கிடந்தாவது பொருளைச் சேர்ப்பான்; முடிவில் அதனை அடியோடு

புழந்து அல்லல் படிந்து அவலமாய் மடிவான் என இது குறித்
துள்ளது. உவமைக் குறிப்பு ஊன்றி உணர வரியது.

நாயாய்ப்பிறந்திடிந் நல்வேட்டையாடி நயம்புரியும்
தாயார் வயிற்றின் நரராய்ப் பிறந்துபின் சம்பன்னராய்க்
காயா மரமும் வறளாம் குளமும்கல் ஆவும் என்ன
ஈயா மனிதரை ஏன்படைத்தாய் கச்சி ஏகம்பனே.

(பட்டினத்தார்.)

நாயும் ஓர் உதவி புரியுமே; உலோபி யாதும் பயன்இல்லை
யே; அவன் ஏன் பிறந்தான் தெய்வமே! என்று பட்டினத்தார்
இப்படிப் பரிந்து நொந்து பரிதாபமாய்ப் பாடி யிருக்கிறார்.

வன்கணவர் = கொடியவர். ஈயா தவரை இவ்வாறு குறித்திரு
க்கிறார். பிறவுயிர்களின் துயர்களைக் கண்டும் இரங்கி ஈயாமல்
கொடுமை மண்டி யிருத்தலால் உலோபிகள் வன்கணவர் என
நேர்ந்தார். வன்கண்மை = கொடுமை. மென்கண் இரக்கம் ஆத
லால் அதற்கு மாறானது வன்கண் என வந்தது. இரக்கமற்ற
ஈனம் ஈயாமையின் தானமாய் ஊனமுற் றுள்ளது.

மரம்போல் வலிய மனத்தாரை முன்னின்று
இரந்தார் பெறுவதொன் றில்லை---குரங்கூசல்
வள்ளியின் ஆடு மலை நாட! அஃதன்றே
பள்ளியுள் ஐயம் புகல்.

(பழமொழி, 140)

உலோபியர் மரம் போல் வலிய நெஞ்சர் என இது குறித்
துள்ளது. மனித உருவில் பிறந்திருந்தாலும் இனிய மனம் இல
னாய்க் கொடிய கல்லாய் நெடிய மரமாய் உலோபி இழிந்துள்
ளான். அவ்வுண்மை உரைகளால் உணர வந்தன.

உளப்பரும் பிணிப்புரு உலோபம் ஒன்றுமே
அளப்பரும் குணங்களை அழிக்கு மாறுபோல்
கிளப்பரும் கொடுமைய அரக்கி கேடிலா
வளப்பரு மருதவைப்பு அழித்து மாற்றினான்.

[இராமா, தாடகை, 43]

ஒருவனிடம் அரிய பல நல்ல குணங்கள் மருவியிருந்தா
லும் உலோபம் ஒன்று புகுந்தால் அத்தனையும் பாழாம். இனிய
கனி மரங்களை அழித்து ஒழித்த ஓர் அரக்கிக்குக் கோசிகர் இவ்

வாறு உலோபத்தை உவமை கூறியிருக்கிறார். இதனால் அதன் கொடிய தீமையும் நெடிய நீச நிலையும் நேரே தெரியலாம்.

பொருள் நசை என்னும் பிசாசு உலோபனைப் பலமாய்ப் பிடித்துக் கொள்ளுகின்றது; கொள்ளவே அவன் மனிதத் தன்மையை இழந்து மருளொ யிழிந்து படுகின்றான். சீவ தன்மையை இழந்து போனமையால் தேவ கருணையை யிழந்து பாவ இருளில் அவன் பரிதாபமாய் அழுந்தி உழலுகின்றான்.

There is not in nature anything so remotely distant from God, or so extremely opposite to Him, as a greedy and griping niggard. (Barrow)

“பண ஆசை படிந்துள்ள உலோபியைப் போல் கடவுளிடமிருந்து வெகு தூரம் விலகி வெறுத்து அருவருக்கப்பட்ட பொருள் இவ் வுலகில் வேறு யாதும் இல்லை” என இது கூறியுள்ளது. ஈயாமையின் கொடிய தீமை நேரே தெரிய நின்றது.

உலோபி யாருக்கும் யாதும் உதவான் ஆதலால் எல்லாராலும் அவன் எள்ளி யிகழப்படுகிறான். பொன் காத்த பூதம் என அவனுடைய இருப்பையும் பிறப்பையும் இழிவா இகழ்ந்து பழிக்கின்றார். நல்ல வசதியான செல்வம் இருந்தும் ஈயும் இயல்பு இல்லாமையினால் புல்லொ யிழிந்து அல்லலடைய நோர்ந்தான்.

ஈத்து உவக்கும் இன்பம் என்றது ஈகையில் இசைந்துள்ள அதிசய இன்ப நிலையைக் கருதியுணர வந்தது. உணவோ பொருளோ பிறர்க்கு ஒருவன் வழங்கும்போது அவர் உள்ளம் உவந்து திகழ்கின்றது. அவரது அந்த முகமலர்ச்சி அவனுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியை அருளுகிறது. உபகார நீர்மையில் விளைகிற இந்த உவகை மிகவும் உயர்தரமானது. உயிர்கள் துயர்நீங்கி உவந்து வர விளைந்து வருகிற உயர்ந்த இன்பத்தை ஈதல் அருளி வருதலால் ஈகையாளன் ஓகையாளனாய் ஒளி மிகுந்து வருகிறான். அருமையான இந்தப் புனித இன்பத்தை இனிது அனுபவியாமல் உலோபிகள் இழிந்து கழிந்து ஈனமாய் ஒழிந்து போகின்றார்களே என்று தேவர் இரங்கி வருங்கியுள்ளார்.

அறியார் கோல்? என்ற வினா பரிதாப நிலையில் எழுந்தது. அறிந்தால் ஈந்து மகிழாமல் இழந்து இழிய மாட்டார்; அறியா

மையால் அவமே அழிந்து ஒழிந்து போகின்றார். நல்ல அறிவாளர் பிறர்க்குக் கொடுத்துப் பேரும் புகழும் பேரின்பமும் பெறுகின்றார்; பொல்லாத புலை மூடர் பொருளைப் புதைத்து வைத்து மருளராய் இழிந்து யாவும் இழந்து பழிதாயர் அடைகின்றார்.

ஒருவன் ஈட்டிய பொருளுக்கும் பயன் தான் சுகமாய் அனுபவித்தல்; பிறர்க்கு இகமாய் ஈதல். முன்னது இம்மை நிலை; பின்னது மறுமை. நலன். இவ்வாறு செய்யாமல் பொருளை வறிதே வைத்திருப்பின் அது வீணே அழிந்து போம்.

தெருளின் பொருள் வானுலகம் ஏறுதற்குச் செம்பொன் இருளில் படிக்கால்புகழ்வித் தில்லைஎனின் எல்லா அருளும் நக வையம் நக ஐம்பொறியும் நையப் பொருளும் நக ஈட்டும் பொருள் யாதும் பொருள் அன்றே. (சீவக சிந்தாமணி 2872]

நல்ல நெறியில் பயன் படுத்தினால் பொருள் இருமையின் பங்களையும் அருளும். அதனை மருளராய் வைத்திருந்தால் யாவும் இகழ்ந்து சிரிக்க எல்லாரும் எள்ளி வைய அவன் இழிந்து கழிவான் என்னும் இது ஈண்டு உணர்ந்து சிந்திக்க வரியது.

ஈதலை இழந்தவன் நோதலுழந்து எவ்வழியும் பேதையா யிழிந்து படுவன். இது ஆழ்வான்கண் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

இவன் சோழ நாட்டிலே கோரைக்கால் என்னும் ஊரில் இருந்தவன். நிறைந்த செல்வ வளங்கள் உடையவன். ஈட்டிய பொருளை நீட்டித் தொகுப்பதிலேயே நெடிது பழகி வந்தான். யாருக்கும் யாதும் உதவாமல் பொருள்மேல் மருளாய் அருளிழந்து அவமே வாழ்ந்த இவன்பால்ஒளவையார் ஒருநாள் வந்தார். அந்தக் கல்விச் செல்வியின் பெருமையை உணராமல் பல்முறை அலைத்தான். பெரிய பரிசில்கள் தருவதாக வாயளவில் பேசுவதும் ஈயாமல் ஏய்த்து விட்டான் இவனது இழி புலையை வெறுத்து அப் பாட்டி இவன் மேல் வசை ஒன்று பாடினாள்.

கரியாய்ப் பரியாகிக் கார்எருமை தானாய்
எருதாய் முழப்புடைவை ஆகித்---திரி திரியாய்த்
தேரைக்கால் பெற்றுமிகத் தேய்ந்துகால் ஓய்ந்ததே
கோரைக்கால் ஆழ்வான் கொடை. (ஒளவை)

இவ்வாறு அக் கனியரசி பாடிப் போனாள். போகவே இவ்
னுடைய பொருள்களும் வேகமாய்த் தேய்ந்து போயின. வயதும்
முதிர்ந்தது; முடிவு காலம் நெருங்கியது. சாக நேர்ந்த போது
தனது வாழ்வை நினைந்து பரிந்து வருந்தினாள்.

“வாழ்ந்தநாள் அடுத்த வீடு வாழ்வுற வாழ்ந்தேன் அல்லேன்;
சூழ்ந்துள கிளையை யூட்டிச் சுற்றமும் வளர்த்தேன் அல்லேன்;
தாழ்ந்துள குடும்பம் ஏனும் தாங்கினேன் அல்லேன்; முன்னாள்
வீழ்ந்துள தருமம் ஏனும் மேலுற வளர்த்தேன் அல்லேன்.

தூசிலார் தமக்குத் தூசு சொன்னமில் லார்க்குச் சொன்னம்
ஆசறப் பசித்தோர்க்கு அன்னம் ஆகிலும் அளித்தேன் அல்லேன்
ஊசியில் வாசி பார்த்தேன் ஒருபிடி அமுதுஎன் றாலும்
பேசும்தன் மனது கூடிப் பிச்சையிட்டு உண்டேன் அல்லேன்.

கட்டினேன் அல்லன் ஏனும் கடவுள் ஆலயங்கள் போற்றி
ஒட்டியோர் வலம்வந்தில்லேன் உண்ணுநீர்க் குளங்கள் கூவல்
வெட்டினேன் அல்லேன் பொல்லேன் வீண்பொருள் விளைத்
[தேன் இப்பால்
முட்டினேன் குனிந்தென் செய்கேன்? மொழியநா வெழும்பா
[தந்தோ!

இன்னவாறு பன்னிப் புலம்பிப் பரிதாபமாய்ச் செத்தான்.
ஈந்து உவந்து வரும் இன்பத்தை அறியாதவர் பொருளை வீணை
பரிந்து பற்றிப் பின்பு இழந்து துன்பமாய் இழிந்து அழிந்து
ஒழிவர் என்பதை உலகம் இவன்பால் உணர்ந்து நின்றது.

ஈந்தான் அமுதுண்டான் ஈயாதான் நஞ்சுண்டு
வீந்தான் வறிதே விரைந்து.

ஈந்து இன்பம் பெறுக.

229. என்றும் பலர்சூழ்ந் திருந்துண்ண ஏன் உண்டான்
குன்றையூர் எல்லன் குமரேசா—கன்றி
இரத்தலின் இன்னாது மன்ற நிரப்பிய
தாமே தமிழர் உணல். (9)

இ-ள்

குமரேசா! தான் முயன்று ஈட்டியதைப் பலர்க்கும் இதமாய்
உவந்து ஊட்டி ஏன் எல்லன் உண்டான்? எனின், நிரப்பிய தாமே
தமியர் உணல் இரத்தலின் மன்ற இன்னாது என்க.

தாம் நாடி நிறைத்த உணவுகளைத் தாமாகவே தமிழராய் உண்பது இரந்து பிச்சை எடுப்பதிலும் இழிவான துயரமாம்.

மனிதன் இனிது வாழ்ந்து வரும் வழிகளுள் விருந்து புரிந்து வருதல் சிறந்ததாம். பிறர் அருந்த உணவு தருவதில் சிறந்த புண்ணியம் விளைந்து வருகிறது. கண்ணியமான உயர்ந்த வாழ்வின் நிறைந்த பயன் எது? எனின், அது புண்ணியம் பூத்துப் பொலிந்து வருவதேயாம். தருமம் தழுவ வில்லையானால் அந்த வாழ்வு இருமையும் சிறுமையாய் இழிந்து கழிந்து போம்.

அன்னம் இட்டு வாழும் வாழ்வே நன்னயம் உடையது. மேன்மையான அவ் வழியில் வாழ்ந்து மேலோன் ஆகுக. நெறிமுறையான நிலையைவிட்டு நெறிகேடான புலையில் இழியலாகாது.

நிரப்பிய என்றது நிரம்பியுள்ள பொருள்களின் நிலை தெரிய. மனிதன் வருந்தி ஈட்டுவது அருந்தி மகிழ். அவ்வாறு அருந்த நேருங்கால் விருந்தினரோடு சேர்ந்து உண்ண வேண்டும். அங்ஙனம் உண்டு வரின் அது உயர்ந்த பெருந் தகைமையாய் ஒளி மிகுந்து வரும். தாமாகவே உண்ண நேரின் அது இழிந்த வாழ்க்கையாய்க் கழிந்து படும். அந்த வாழ்வு ஈனமானது; இழி துயருடையது என்பார் இரத்தலின் இன்னொது என்றார்.

பிறர்க்கு ஊட்டி உண்பவன் பெரியவன் ஆகிறான். பிறருடைய பசித்துயரை நீக்கி யருளுதலால் அவன் பிறவித் துயரம் நீங்கிப் பேரின்ப நலனைப் பெற நேர்கிறான்.

வாழ்நாள் உடம்பு வலிவனப்புச் செல்கதியும்
தூமாண் நினைவொழுக்கம் காட்சியும்---தாமாண்ட
உண்டி கொடுத்தான் கொடுத்தலால் ஊண்கொடையோடு
ஒன்றும் கொடையொப்ப தில். [அறநெறிச்சாரம் 87]

உண்டி கொடுத்தவன் உயிர்க்கு வாழ்வு முழுதும் கொடுத்தவன்; ஆகவே ஊண் கொடைபோல் சிறந்த கொடை வேறு யாதும் இல்லை என முனைப் பாடியார் இவ்வாறு பாடியுள்ளார்.

பஞ்சப் பொழுதின் கண் பர்த்துண்பான் காவாதான்
அஞ்சா துடைபடையுள் போந்தெறிவான்---எஞ்சாதே
உண்பதுமுன் ஈவான் குழவி பலிகொடுப்பான்
எண்பதின் மேலும்வாழ்வான். [சிறுபஞ்சமூலம் 79]

தான் தனியே உண்ணாமல் பலருடன் பகுந்த உண்பான்; உண்ணுமுன் பிறர்க்கு ஊட்டிப் பிள்ளைச் சோறு ஈந்து எல்லாருக்கும் உபகாரியாய் வாழ்பவனே என்றும் இனிய வாழ்வுடையவன் எனக் காரியாசான் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

உண்ணார் ஆயினும் தன்னொடு துளுற்று

உண்மென இரக்கும் பெரும்பெயர்ச் சாத்தான். (புறம் 178)

கீரஞ்சாத்தான் என்னும் பேருபகாரியின் நீர்மையை ஆவூர் மூலங்கிழார் இங்ஙனம் குறித்துள்ளார். பசி இலராயினும் தன்னுடன் இருந்து அருந்தும்படி இரந்து வேண்டுவன் என்றதனால் இவனது ஈகையின் மேன்மையை உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம்.

பிறர் உவந்து அருந்த உபசரித்து ஊட்டி உண்பவன் உயர்ந்த பெருந்தகையாய்ச் சிறந்து ஒளிமிகுந்து திகழ்கின்றான்.

Men of the noblest dispositions think themselves happiest when others share their happiness with them. (Duncan)

“தம்முடைய இன்பத்தைத் தம்மோடு பிறர் சேர்ந்து பகுந்து கொள்ளும் போதுதான் சிறந்த பெருந்தன்மைகள் நிறைந்தவர் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகின்றனர்” என்னும் இக்க ஆங்கில வாசகம் ஈங்கு ஊன்றி உணர வரியது.

பகுந்து உண்பதில் இன்பம் மிகுந்து வருகிறது. தானே தனித்து மறைந்து தின்பவன் ஈனமாய் இழிந்து கழிகிறான். துன்பப் புலை ஒழிந்து இன்ப நிலையில் வாழ விரும்பின் பிறவுயிர்கள்பால் அன்பு புரிந்து பண்புடன் அகரவு செய்து வருக:

எல்லாரும் இன்புற ஈந்து வருபவனே நல்ல மேன்மகனாய் உயர்ந்து வருகிறான். இது எல்லன்பால் அறியநின்றது.

சரி த ம்

இவர் தொண்டை நாட்டிலே குன்றையூர் என்னும் ஊரில் இருந்தவர். வேளாண் மரபினர். ஏர்வளம் மிகுந்தவர். யாவர் மாட்டும் பேரன்பு வாய்ந்தவர். எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி எல்லாரும் இன்புற ஈந்து வந்தார் ஆதலால் இவருடைய பேரும் சீரும் பாரெங்கும் பரவி நின்றன. எல்லன் இல்லில் உலை ஏற்றினால் எங்கும் பசி ஒல்லையில் நீங்கும் என்று யாரும் இவ்வாறு சொல்லி

வந்தனர். தம் வீட்டில் பலரும் உண்டு மகிழ்வதைக் கண்டுமகிழ்
வதே இவர் பிறவிப் பயனாய்க் கருதி வந்தமையால் அன்னதாதா
என்னும் பேர் இவர்க்கு அமைந்து நின்றது. நாளும் பலர்க்கு
உணவூட்டி விருந்தினர் புடை சூழ இருந்து அருந்துவதே இவ
ரது திருந்திய வாழ்வாய்ப் பொருந்தி விளங்கியது. உண்ண உண
வோடு வேண்டிய பொருளையும் வேண்டியவர்க்கு விரும்பி ஈந்து
வந்தமையால் புலவர்பாடும் புகழுடையராய் இவர் பொலிந்து
விளங்கினார். இவரது இசை திசை எங்கும் பரவி நின்றது.

“ஆல்எங்கே அங்கே அரும்பறவை ஆலமர்ந்த
மால்எங்கே அங்கே மலர்மடந்தை---கோலம்சேர்
செங்கே தகைமணக்கும் செங்குன்றை எல்லன்எங்கே
அங்கே இரவலரெல் லாம்.” (சொக்கநாதப்புலவர்)

“பறவைகள் பெரிய ஆலமரத்தை அடைந்து உவந்துள்
ளன; ஆலிலையில் பள்ளி கொண்டிருந்த திருமலை மருவி
இலட்சுமி மகிழ்ந்துள்ளாள்; இரவலர் எல்லாரும் குன்றையூர்
எல்லனைச் சார்ந்து உள்ளம் உவந்திருக்கின்றார்” என்று இதில்
உரைத்திருந்தலால் இவருடைய உபகாரநிலைகளை நாம் உணர்ந்து
கொள்ளுகிறோம். இனிப உதவிகள் அரிய மகிமைகளாயின.

எவர் வரினும் இன்சொல்லுடன் இனிது உபசரித்து இதம்
புரிந்து வந்தமையால் இவர் உயர்ந்த புகழோடு யாண்டும் ஒளி
மிசுந்து நின்றார். தானே தனித்து உண்பது இளிவு; இரத்த
லினும் அது இன்னொது என்பதைப் பலர்க்கும் ஊட்டி உண்ட
இவர் நன்கு உணர்த்தியருளினார். மனிதனை உயர்த்தி மாட்சி
தருவது இனிய உபகாரமே; அதனைச் செய்து வருபவர் திவ்விய
நிலையில் சிறந்து திகழ்வார் என்பது இவரிடம் விளங்கி நின்றது.

ஈட்டியதை ஊட்டியுண்பார் இன்புற்றார்; ஊட்டாதார்
நீட்டினார் துன்பம் நெடிதென்று---நாட்டில்வாழ்
எல்லாரும் காணவே எல்லன் உணவூட்டி
எல்லோராய் நின்றான் எதிர்.

ஊட்டிப் பிறர்க்குநீ உண்பாயேல் உன்வாழ்வு
காட்டும் மகிமை கனிந்து.

அன்னம் இட்டு வாழ்

230. ஈதலியை யாமைக்கேன் இன்னுயிரும் நீக்கநின்றார்
கோதறுகா ளத்தி குமரேசா—பூதலத்தில்
சாதலின் இன்றாத தில்லை இனிததூஉம்
ஈதல் இயையாக் கடை. (10)

இ-ள்.

குமரேசா! ஈய முடியாமையால் காளத்தியார் ஏன் விரைந்து
இறந்து மடியத் துணிந்தார்? எனின், சாதலின் இன்றாதது
இல்லை; ஈதல் இயையாக் கடை அதுவும் இனிதாம் என்க.

இறத்தலினும் கொடிய துன்பம் வேறு யாதும் இல்லை;
ஈயும் நிலை இசையாதாயின் அச் சாவும் இன்பமாம்.

ஈதலின் மகிமையைத் தெளிவா விளக்குவதற்குச் சாதலை
இணைத்து இங்ஙனம் உணர்த்தியருளினார். ஈகை உயிர்க்கு ஓகை
யாய் ஒளிபுரிகின்றது. அதனைச் செய்து வரும் அளவு வாழ்வு
தேசு மிகுந்து வருகிறது. செய்யாவழி மாசு படிகின்றது.

ஈந்து உவந்து வந்தவன் இடையே ஈயமுடியாதபடி இடை
யூறு நேர்ந்தால் அது அவனுக்குக் கொடிய துயரமாம். நெடிய
மனவேதனையான அது மரண வேதனையினும் கடுமையாய்
உயிரை வதைத்து வருத்தும் ஆதலால் சாதலினும் இன்றாது
என்றார். இரப்பார்க்கு ஈய இயலாமல் இருப்பதினும் இறப்பதே
இனிது என்றஇதில் மனிதவாழ்வின் புனிதநிலைபுலனாய்நின்றது.

“ஈதல் இரந்தார்க்கு ஒன்று ஆற்றாது வாழ்தலிற்
சாதலும் கூடும்.” (குறிஞ்சிக்கலி, 25)

இரந்தார்க்கு ஈயமுடியாமல் வாழ்வதினும் சாவது நல்லது
எனக் கபிலர் இங்ஙனம் குறித்துள்ளார். தேவர் வாய்மொழி
யோடு இது ஒத்து வந்துள்ளமை உய்த்துணரத்தக்கது. உபகார
நீர்மை உயிரின் ஊதியமாய் ஒளி மிகுந்து உய்தி புரிந்து வருத
லால் அதனை ஒழிய விடுவது பெரிய இழவாய் நின்றது.

உய்கை பொருளா ஒருவர்க்கும் ஒருதவி
செய்கை இலனேல் சிறியோன் கழித்தபகல்
வைகல துவோ வறிதே அவன் வாழ்க்கை
பொய்கை மலர்ந்த கொட்டி போலும் பொலிந்துளதே.

(கந்தபுராணம், காம தகனம் 47)

பிறர்க்கு உதவியாய் உயிரை விட நேர்வர் உத்தம வள்ளல்
கள்; அவ்வாறு விடின அவர் பிறவி தீர்ந்து பேரின்பம் பெறுவர்.
உதவி புரியாமல் வாழும் வாழ்வு மிகவும் இழிவானது; அங்ங
னம் இழிவாய் வாழ்வதினும் சாவதே மிகவும் நலம் என இது
குறித்துள்ளது. குறிப்புகள் கூர்ந்து சிந்திக்க வுரியன.

உபகாரிகள் ஈகையில் இன்பம் கண்டவர் ஆதலால் தம்
கொடைக்குத் தடை நேர்ந்தபோது மனவேதனையால் மறுகு
கின்றார். அந்த மறுக்கம் இறப்பினும் இன்னமையாகிறது.

மள்கலில் பெருங்கொடை மருவி மண்ணுளோர்
உள்கிய பொருளொலாம் உதவி அற்றபோது
எள்கலில் இரவலர்க்கு ஈவது இன்மையால்
வெள்கிய மாந்தரின் வெளுத்த மேகமே.

(இராமா, கார்காலம் 104)

கொடுத்து மகிழ்ந்து வந்த கொடையாளிகள் இடையே
கொடுக்க இயலாதபோது உள்ளம் நாணி வருந்துவதுபோல்
உலகிற்கு நல்ல நீரைப் பொழிந்து வந்த மேகம் பின்பு பெய்ய
இயையாமையால் வெள்கி வெளுத்து நின்றது என இது விளக்கி
யுள்ளது. உபகார சீலருடைய உயிர் நிலை உணர நேர்ந்தது.

ஈகையாளர் மேகம் போல் இனிய நீர்மையர்; கைம்மாறு
கருதாமல் யார்க்கும் இதமாய் உதவி வருபவர்; இயல்பான அவ்
வுபகார நிலை தடையுற நேரின் பெரிய துயரமாய் அவர் மறுகி
வருந்துவர் என்பது இங்கே நன்கு தெரிய வந்தது.

உடலை விட்டு உயிர் பிரிவது சாதல் ஆம். அந்த இறப்பு
மிக்க துன்பமுடையது. பொறி புலன்கள் நிலைகுலைந்து கரணங்
கள் யாவும் கலங்க நேர்கிற மரண வேதனை மிகவும் கொடியது.
இன்னுமை நிறைந்த அச் சாதலும் ஈதல் இசையாதபோது
இனிமையாம். ஈயாமை நேர்ந்தால் தீய ஒரு நோயாய்த் தீராத
மாய்வாய்த் துய வண்மையாளர்க்குத் தோன்றுகிறது.

ஈவது இல்லையேல் சாவது நல்லது.

பிறர்க்கு இதமாய் ஈந்து வருவது தன் உயிர்க்கு நன்மை
யாய் வாய்ந்து வருகிறது. புகழும் புண்ணியமும் பயந்து ஈகை
புனித நிலையை அருளி வருதலால் மனிதன் அதனை இனிது

பேண நேர்ந்தான். தனது இனிய உயிர்ச்சுத் தனி மகிமையால்
 ஈதலை-இழக்க நேரின் சாத்தினும் கொடிய துயரமாய் அவை
 நோதலுமுந்து படுகொண். ஈயும் வாழ்வை இனிய வாழ்வு; ஈய
 தது இன்னாத செத்த வீழ்வை. உத்தம நிலையில் வாழுக.

பிறவுயிர்களுக்கு உவகையை ஊடடித் தன் உயிர்க்கு உய.
 நிலையை நீட்டி வருகிற ஈகையை மனிதன் யாண்டும் உரிடை
 யோடு பேணிவர வேண்டும். ஈதலைச் செய்து வருபவன் இனிய
 வாழ்வுடையனாய் எவ்வழியும் இன்ப நிலையில் ஓக்கி வருகொண்.

உதவி உபகாரம் கொடை ஈகை என்னும் மொழிகள்
 உயர்ந்த உயிர்களின் செயல்களாய் றெளியே ஒளி வீசி வருகின்
 றன. சிறந்த மேன்மக்களின் அடையாளமாய் ஈகை மேவியுள்
 ளது. அவ்வுண்மையை அரிய வண்மைபாளரிடம் நுண்மையா
 உணர்ந்து கொள்கொறும். ஈகையை விருப்பிச் சாகவும் துணிந்
 துள்ள சிபி முதலிய சீரிப வள்ளல்கள் திவ்விய கிரஞ்சீவிகளாய்த்
 தேசு மிகுந்து யாண்டும் பேரிசையோடு பெருகி நிற்கின்றார்.

பிறவுயிர்களுக்கு உபகாரம் - புரிபவர் பேரின்ப நிலைக்கு
 நேரே உரியவர் ஆகின்றார். ஆகவே உபகாரம் உயர்ந்த பிறவிப்
 பயனாய்ச் சிறந்த உயிரின் ஊதியமாய் ஒளிமிகுந்துள்ளது.

பரோபகார: கர்த்வய: ப்ராணைரபி தநைரபி
 பரோபகாரஜம் புண்யம் ந ஸ்யாத் க்ரதுசதைரபி.

பொருள் உடல் உயிராலும் பரோபகாரம் செய்யத்தக்கது;
 நூறுயாகம் செய்தாலும் பெறமுடியாத புண்ணியத்தை ஒரு
 உயிர்க்கு உதவுகிற உபகாரம் இனிது அருளுகிறது என இது
 உரைத்துள்ளது. பிறர்க்கு இதம் புரிவது பேரின்ப மாகிறது.

உப்புக் குவட்டின் மிசையிருந் துண்ணினும்
 இட்டுணைக் காலத்துக் கூராதாம்---தொக்க
 உடம்பும் பொருளும் உடையான்ஓர் நன்மை
 தொடங்காக்கால் என்ன பயன்? (அறநெறிச்சாரம், 74)

பிறவுயிர்க்கு உதவி புரிவதே பிறவியின் பயன்; அது
 செய்யவில்லையானால் பெற்ற உடம்பும் பொருளும் குற்றம்
 உடையனவாம் என முனைப்பாடியார் இப்படிப் பாடி யிருக்கொண்.

தன்னை யுடையான ஈகை அதிசய நிலையில் உயர்த்தியருளு
கிறது. ஈவானே தேய்வம் என்பது முதுமொழியாய் வந்துள்ளது.
நோதல்களை நீக்கி ஈதல் எவ்வுயிர்க்கும் இதம் புரிந்து வருத
லால் அதனைச் செய்வன் திவ்விய நிலையில் தேச மிகுந்து
உயர்ந்து திகழ்கின்றான். உயிர்க்கு உறுதி உதவி நிலையே

ஈகையில் இன்பம் கண்டவன் வேறு எதையும் மதியான்.
கன்னன் ஈகையால் ஓகையடைந்து வந்த உயர்ந்த வாகைவீரன்.
அவன் உயிர் பிரிய நேர்ந்தபோது திருமால் பரிவோடு நேரே
தோன்றி “கன்னா! உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்?” என்று
இதமாய் வேண்டினார். அதற்கு அந்த வள்ளல் உரைத்த பதில்
என்ன? எவரும் உள்ளம் உருகி உணரும்படி அவ்வரை வெளியே
ஒளி வீசித் தெளிவாய் வந்தது. அயலே வருவது காணுக.

“இல்லை என்று இரப் போர்க்கு

இல்லை என்று உரையா இதயம் நீ அளித்தருள்!”

கன்னனுடைய உள்ளத்தையும் உபகார நீர்மையையும் இத
னால் நாம் கூர்மையாய் ஓர்ந்து கொள்ளுகிறோம். பொல்லாத
தீயவர்கள் கூட்டத்தில் சேர்ந்திருந்தும் எல்லாத் தீமைகளையும்
நீக்கி ஈகை இவனை இனிய பேரின்ப நிலையில் சேர்த்துள்ளது.

கொல்லராக் கொடியன் கொடுந்தொழிற் கூட்டம்

கூடியே குலாவியும் கொடையால்

நல்லிசை அடைந்தான் அங்கர்கோன் அதனால்

நல்லுயிர் பிரிந்து விண்செல்லும்

எல்லையில் அடைந்த மாதவன் அடியை

இறைஞ்சியே ஏழெழு பிறப்பும்

இல்லை என்று இரப்போர்க்கு இல்லை என்று இயம்பா

இதயமே ஈந்தருள் என்றான். (குமணம்)

சாதல் எய்திய காலத்தும் ஈதலை இவன் விழைந்து வேண்டி
யிருப்பது வியந்து சிந்திக்கத்தக்கது. எளிய உயிர்களுக்கு அளி
புரிந்து உதவி வருவதே உயர் பேரின்பமா இவன் கருதி வந்துள்
ளான். அவ்வுண்மை நுண்மையா ஈண்டு உணர வந்தது. அல்லல்
அடைந்தவர்க்கு ஆதரவு புரிந்து வருபவன் நல்ல தருமவானாய்
நலம் பல பெறுகிறான். அந்தப் பேறு பேரின்பமாய் நிறைகிறது.

I truly enjoy no more of the world's good things than what I willingly distribute to the needy. (Seneca)

ஏழைகளுக்கு ஈந்து மகிழ்வதிலும் இவ்வுலகப் பொருள்கள் எதனிடமும் நான் இன்பம் அனுபவித்ததில்லை என்று உரோமா புரியிலிருந்த சேனிகா என்பவர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

புகழும் இன்பமும் புண்ணியமும் கண்ணியமாய் ஈதலில் பொருந்தி யிருத்தலால் அதனைச் செய்யாமல் கழிந்து போவது வெய்ய சாதலிலும் மிகுந்த இன்னொத்தாய் வேதனை விரிந்தது.

இல்லை என்று இரத்தல் இழிவு; அவ்வாறு இரந்தவர்க்கு ஈயாது ஒழியின் அது கொடிய இழிவாம்; நெடிய பழியாம். ஆகவே சாவினும் பெரிய துயரமாய் மேவி நின்றது.

இரவாமல் ஒன்றும் அயலோ ரிடைச்சென்று இரப்பவர்க்குக் கரவாமல் என்றும் இடரே புரியும் கடும்புலனில் பரவாமல் வெங்கை புரிவாணற்கு அன்பறும் பாதகரை விரவாமல் நின்றவர் தாமே பரகதி வேண்டினரே.

(திருவெங்கைக் கலம்பகம், 82)

இரப்பவர்க்கு ஈதல் இயையாதபடி நோதல் நேரலாகாது எனச் சிவப்பிரகாசர் இவ்வாறு இறைவனை வேண்டியுள்ளார்.

தாம் வருந்த நேரினும் பெருந்தகையாளர் எவ்வழியும் ஈந்தருளுவர். இவ் வுண்மை காளத்திவாணர்பால் காண வந்தது.

ச ரி த ம்

இவர் தொண்டை நாட்டிலே நின்றை என்னும் ஊரில் இருந்தவர். சிறந்த உபகாரி. இனிய பல நீர்மைகள் இவர்பால் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தன. தன்பால் வந்தவர் எவரையும் அன்போடு உபசரித்து விருந்து புரிந்து ஆதரித்து வேண்டிய பொருள்களை விழைந்து தந்து வந்தார். எவ்வழியும் யாவர்க்கும் இனிய செவ்வியராய் இவர் ஈந்து மகிழ்ந்து வருங்கால் காலவேற்றுமையால் பஞ்சம் நேர்ந்தது; பொருள் வளம் குறைந்தது; வறுமை வளர்ந்தது; தன்னை நாடி வருபவர்க்கு உரிமையோடு உதவ முடியவில்லையே என்று உள்ளம் மறுகியிருந்த இவர் ஒரு நாள் அயலாருக்குப் போயிருந்தார். இரவு ஒரு சத்திரத்தில்

தங்கி யிருந்தார். விடிய ஐந்து நாழிகையளவில் ஒருவர் ஒரு பாடலைப் பாடினார். இவர்பால் பரிசில் பெறக் கருதி நின்றையுரை நோக்கி வந்த புலவரே அந்தக் கவியை வாய்விட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அன்று இரவு அங்கே அவர் பாடிய வெண்பா இவருடைய நீடிய புகழோடு கூடி வந்தது. அயலே வருகிறது.

நீளத் தொடர்ந்துவந்தாய் நீங்கா நிழல்போல
நானைக்கு நிற்பாயோ நல்குரவே---காளத்தி
நின்றைக்கே சென்றக்கால் நீளங்கே நான்எங்கே
இன்றைக்கே சற்றேற யிரு. (மதுரகவிராயர்)

“ஏ தரித்திரமே! நீண்ட காலமாக என்னை விடாமல் தொடர்ந்து வந்தாய்; நானைக்கு நீ தொலைந்தாய்; காளத்தி வள்ளலை நான் கண்டபோது என்னை நீ காணாமல் ஒழிந்து போவாய்!” என்று தன்னைப் பிடித்திருந்த வறுமையை முன்னிலைப்படுத்திப் புலவர் பாடியதைக் கேட்டதும் இவர் உள்ளம் உருகி மறுகினார். யாருக்கும் தெரியாமல் விரைந்து எழுந்து ஊருக்கு வந்தார்; அரிதின் முயன்று உணவு முதலியன ஆக்கி வைத்தார். புலவரும் வந்தார்; அவரை உவந்து உபசரித்து விருந்து புரிந்தார். அவருக்கு ஏதேனும் பொருள் கொடுத்து அனுப்ப வேண்டும் என்று எண்ணினார். கையில் யாதும் இல்லாமையால் வெய்ய துயரம் அடைந்தார். இல்லை என்று சொல்லுவதைவிட இறந்து விடுவதே இனிது என்று கருதி இல்லின் பின்புறத்திற்குச் சென்றார். அங்கே யிருந்த ஒரு பாம்புப் புற்றில் கையை விடுத்தார். ஒரு பொருள் வந்தது; கையை வெளியே எடுத்தார்; ஓர் ஒளி மணியைக் கண்டார். உள்ளே யிருந்த நாகம் இவ்வள்ளலுக்கு உதவிய அரதனத்தைக் கண்டதும் இவர் உள்ளம் உவந்தார். அரிய அம் மணியை அப் புலவருக்கே கொடுத்தார். அவர் அதிசயமடைந்து துதிசெய்து சென்றார். விலையிடலரிய அதனால் விழுமிய செல்வராய் விளங்கி நின்றார். இவரது பேருபகாரத்தையும் பெரு மகிமையையும் வியந்து யாவரும் புகழ்ந்தார். ஈதல் இயையாவிடின் சாதலினும் அது இன்னொது என்பதை உலகம் அறிய உணர் த்தியர்குல வள்ளலாய்இவர் ஒளிமிசுந்துநின்றார்.

நீளத் திரிந்தென்று வெண்பாவி னூலன்று நின்றையர்கோன்
காளத்தி வாணனைப் பாடிய பாடல் கருதும் அண்ட

1064 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கோளத்தி னும்சென்று பாதாளம் புக்குக் குலவுசக்ர
வாளத்தி னும்சென்ற தால்எளிதோ தொண்டை மண்டலமே.
(தொண்டைமண்டல சதகம், 61)

இவ் வள்ளல் சரிதத்தை இதுவும் இங்ஙனம் குறித்துளது.
இவர் பிறந்ததே அந்த நாட்டுக்குப் பெருமையாய்ச் சிறந்தது.
இரப்பவர்க்கு ஈய வைத்தார் ஈபவர்க்கு அருளும் வைத்தார்
கரப்பவர் தங்கட் கெல்லாம் கடுநர கங்கள் வைத்தார்
பரப்புநீர்க் கங்கை தன்னைப் படர்சடைப் பாகம் வைத்தார்
அரக்கனுக்கு அருளும்வைத்தார் ஐயன்ஐயாற னாரே.
(தேவாரம்)

மறுமையும் இம்மையும் நோக்கி ஒருவர்க்கு
உறுமா றியைவ கொடுத்தல்---வறுமையால்
ஈதல் இசையாது எனினும் இரவாமை
ஈதல் இரட்டியுறும். (நாலடியார்)

இரந்தார் இறந்தாரே ஈந்தாரே என்றும்
நிரந்தரம் வாழ்ந்தார் நிலைத்தென்---றுரந்திகழும்
முன்னோர் மொழிந்த முதுமொழியைப் பேணிநீ
என்னானும் ஈதல் இனிது.

ஈவானே தேய்வமாய் இன்புறுவன் ஈயாதான்
சாவானே யாவன் சரிந்து.

பிறர்க்கு ஈந்து பேரின்பம் பெறுக.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

வறியார்க்குக் கொடுப்பதே கொடை..

ஏற்றல் தீது; ஈதலை நல்லது.

இல்லை என்னாமல் ஈவதே நல்ல மேன்மை.

இரவலர் முகம் மலர ஈபவர் ஆகம் மகிழ்வார்.

பிறர் பசி களையின் பெருந்தவம் விளையும்.

வறியர் பசி நீக்கலே அரிய பொருள் ஆக்கல்.

பகுந்து உண்பவன் பாக்கியவான்.

கொடாமல் இருப்பவர் கொடியராவர்.

ஈயாது உண்ணல் இரத்தலினும் இழிவு.

ஈதல் இன்றி வாழ்தலினும் சாதல் இனிது.

23-வது ஈகை முற்றிற்று.

இருபத்து நான்காவது அதிகாரம்

புகழ்.

அஃதாவது தனது குணம் செயல்களால் மனிதனுக்கு உண்டாகும் மதிப்பு. பிறர்க்கு உபகாரமாய் உதவி புரிந்து வருவதில் இந்தக் கீர்த்தி உயர்ந்து விரிந்து எவ்வழியும் சிறந்து வரும் ஆதலால் ஈகையின் பின் இது இனமாய் இணைந்து நின்றது.

231. திண்டோள் இயற்பகைதன் தேவியையும் ஈந்தேனோ
கொண்டார் புகழைக் குமரேசா—தண்டாமல்
ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு. (க)

இ-ள்.

குமரேசா! தனது இனிய மனைவியையும் ஈந்து இயற்பகை வார் ஏன் இசைபெற்று நின்றார்? எனின், ஈதல் இசை படவாழ்தல் அது அல்லது உயிர்க்கு ஊதியம் இல்லை என்க.

எளியவர்க்கு இதமாய் ஈந்து புகழ் பொருந்த வாழ்தலாகிய அவ்வாழ்வு அன்றி உயிர்க்கு வேறு பயன் யாதும் இல்லை.

உயிரின் ஊதியம் இங்கு நன்கு உணர வந்தது.

உடலும் உயிரும் சேர்ந்தே மனிதனுடைய வாழ்வு நடந்து வருகிறது. உண்ணல் உறங்கல் உழைத்தல் பிழைத்தல் முதலிய நிகழ்ச்சிகள் இயற்கையாய் இயங்குகின்றன. இந்த இயக்கங்களை உணர்ச்சியோடு நடத்திவரின் அது உயர்ந்த பலனை விளைத்து வரும். ஓர்ந்து சிந்தனை செய்து ஒழுகுவரும் அளவே மனிதன் விழுமியனாய் விளங்கி வருகிறான்; அவ்வாறு ஒழுகாவழி விலங்காய் இழிந்து வீணே கழிந்து ஒழிந்து போகிறான்.

தனக்கு உரிய பொருளை எளியவர்க்கு இரங்கி அளியுடன் தருவது ஈதல் என ஏய்ந்தது. இந்த ஈதலால் அவருடைய நோதல்கள் நீங்குகின்றன; அவரது வாழ்வு சுகம் அடைகிறது. பிறவுயிர்களை இன்புறச் செய்தலால் அது தன் உயிர்க்குப் பேரின்பம் ஆகிறது. ஆகவே ஈதல் உயிர்க்கு ஊதியம் எனவந்தது.

ஈதல் இயையாத வாழ்வு சாதலினும் துயரமாம் என்பதை முன் அதிகாரத்தின் இறுதியில் அறிந்தோம். ஈதலையுடைய

வாழ்வே புனிதமானது; எவ்வழியும் இனிமையாய் மனிதனுக்கு அது மகிமைதருவது; அவ்வாறு வாழ்பவன் புகழும் புண்ணியமும் பொருந்தி உயர்ந்து வருகிறான் என இதில் உணர்ந்து கொள்கிறோம். உதவி நலம் உயிர்க்கு உபர்கதி யருளுகிறது.

சாதல்வந்து அடுத்த காலும் தனக்கு ஒரு சாதல் இன்றிப் பூதலம் இறக்கும் காறும் புகழ்உடம்பு இருக்கும்; அந்தக் கோதறு புகழின் யாக்கை கொடையினால் செல்வம் கூட வாழ்தலை யுடையார் அன்றே வானமும் வணங்குநீரார்.

(விநாயகபுராணம்)

கொடையினால் வாழ்வு புகழ் ஒளி மிகுந்து உயர்நிலையடைகிறது. உம்பருலக இன்பமும் அதற்கு உரிமையாய் வருகிறது என உபகாரியின் உபர்வை இது நயமா உணர்த்தி யுள்ளது.

பிறருடைய குறைகளை நீக்கியருளுதலால் கொடையாளி எவ்வழியும் நிறைபுகழ் உடையனாக உபர்கதி அடைகிறான்.

இல்லா இடத்தும் இயைந்த அளவினால்
உள்ள இடம்போல் பெரிதுவந்து---மெல்லக்
கொடையொடுபட்ட குணனுடை மாந்தர்க்கு
அடையாவாம் ஆண்டைக் கதவு. (நாலடியார் 91)

தமக்குப் பெரிய செல்வம் இல்லை யாயினும் எளியவரைக் கண்டால் முகம் மலர்ந்து உபசரித்து இயைந்த அளவு ஈந்து வந்தால் அவர் மாந்தருள் தேவர் ஆகின்றார்; வானுலகம் வாயிலைத் திறந்து வைத்து அவரை ஆவலோடு எதிர்பார்த்து உரிமை கூர்ந்திருக்கிறது என்று இது குறித்துள்ளது.

இரக்கமுடன் ஈபவர்க்குத் துறக்கம் உரிமையாகிறது. ஆகவே அவரது புகழும் புண்ணியமும் எண்ணியுணர வந்தன.

முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
எல்லைநீர் ஞாலத்து இசைவிளங்கத்---தொல்லை
இரவாமல் ஈந்த இறைவர்போல் நீயும்
கரவாமல் ஈதல் கடன். (புறப் பொருள்)

அருள் கனிந்த நெஞ்சினராய்ப் பாரியும் பேகனும் ஓரறிவுடைய முல்லைக் கொடிக்கும் ஒரு பறவைக்கும் ஈந்து புகழ் பெற்றுள்ளனர். அவ்வுண்மையை இதில் உணர்ந்து உவந்து கொள்கிறோம். ஈதல் புரிந்து இசையுடன் வாழ்தலை உயிரின் பயன் என்பதை வள்ளியோர் சிலர் வாழ்ந்து காட்டியுள்ளனர்.

புகழ் ஒளி தோய்ந்து வரும் அளவே மனிதனுடைய வாழ்வு
புனிதமாய் இனிமை சுரந்து தனி நிலையில் உயர்ந்து வருகிறது.

Fame is what you have taken,
Character's what you give;
When to this truth you waken,
Then you begin to live. (Bayard Taylor)

“பெறத்தக்கது புகழே; உறத்தக்கது ஒழுக்கமே; இந்த
உண்மையை எப் பொழுது நீ தெளிவாய் அறிந்தாயோ, அப்
பொழுதுதான் உண்மையான உயர்ந்த வாழ்க்கையை நீ
தொடங்குகின்றாய்” என்னும் இந்த ஆங்கிலக்கவி ஈங்கு ஊன்றி
உணரவுரியது. ஈகை வழியே இசை வெளியாகிறது.

பிற உயிர்களுக்கு உபகாரமான சிறந்த செயல்களை எவன்
புரிந்து வருகிறானோ அவன் உயர்ந்த புகழை அடைந்து கொள்
கிறான். ஈதல் அரிய இனிய செயல் ஆதலால் அதனையுடையவன்
பெரிய புகழை மருவி வருகிறான். செயல் சிறந்து வரப் புகழ்
உயர்ந்து வருகிறது. குணமுடைய வாழ்வு மணமுடையதாம்.

Fame is the perfume of heroic deeds. [Socrates]

“புகழ் அரிய வீரச் செயல்களின் நறுமணமாயுள்ளது” என
கிரீஸ் தேசத்து மேதை யான சாக் ரேட்டீஸ் என்பவர் இவ்வாறு
கூறியுள்ளார். வீரம் கொடை முதலிய வித்தக வினைகளால்
புகழ் விளைந்து வருவதை உய்த்து உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

தனது இசை திசை தோறும் பரவி வர வாழ்வதே வாழ்வாம்.

ஒரு வனுடைய பேர் சீரோடு சிறந்துவரின் அந்த மனிதன்
புனிதமான உயர்ந்த வாழ்வுடையனாய் ஒளி மிகுந்து திகழ்கின்
றான். ஈகையாளனே இசையாளனாய் ஒகை மிகப் பெறுகிறான்.

ஈத்துண்பான் என்பான் இசைநடுவான் மற்றவன்
கைத்துண்பான் காங்கி எனப்படுவான் தெற்ற
நகையாகும் நண்ணூர்முன் சேறல் பகையாகும்
பாடறியா தானே இரவு. (நான் மணி 62)

ஈதல் இசை தரும் என விளம்பி நாகரூர் இங்ஙனம் விளம்பி
யுள்ளார். மனிதன் புனிதமாய் வாழ வேண்டிய வகைகளை இது
தொகையா உணர்த்தியுள்ளது. பொருள்களை நுனித்து உணர்ந்து
கொள்ள வேண்டும். யாண்டும் நன்மை செய்து நலமாய் வாழுக.

எவர்க்கும் இதமாய் ஈந்தருளுபவர் உயர் புகழுடையராய் உயிர்க்கு நன்மையைச் செய்து கொள்ளுகிறார். அவரை உலகம் போற்றி வருகிறது. இது இயற்பகையார் பால் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம்

இவர் சோழ நாட்டிலே காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இருந்தவர். வணிகர் மரபினர். நல்ல செல்வம் உடையவர். குணவதி என்னும் மனைவியோடு அமர்ந்து இவர் இல்லறம் புரிந்து வந்தார். இவருடைய வாழ்வு எல்லார்க்கும் இதமாய் இனிமை சுரந்து வந்தது. எளியவர்பால் இரங்கி எவர்க்கும் யாதும் இல்லை என்னும் உதவி இனிது வாழ்ந்து வந்தார்; வரவே இவரது புகழ் எங்கும் உயர்நிலையில் ஒளி வீசினின்றது. சுயநலமே கருதி வாழும் மனித இயல்புக்கு மாறாக இவர் பிறர்நலம் பேணி அருள் நிலையில் யாரையும் ஆதரித்துவந்தமைபால் இயற்பகையார் என்னும் பேர் இவர்க்கு இயல்பாய் அமைந்தது. ஈகையில் உவகையாய் இனிய நீர்மையோடு நிலவிவருகிற இவரது சீர்மையை உலகம் அறியச் செய்யவேண்டும் என்று கருதி ஆண்டவன் ஓர் அடியவர் போல் வேடம் பூண்டு இவரிடம் நேரே வந்தார். அவரைக் கண்டதும் இவர் உவந்து உபசரித்து விருந்து புரிய விரைந்தார். “எனக்கு அன்னம் வேண்டியதில்லை; என் எண்ணம் வேண்டியதைக் கொடுக்க முடியுமா?” என்று அவர் குறிப்போடு கேட்டார். “அடிகள் யாது வேண்டினும் அடியேன் தருவேன்” என இவர் மறுமொழி கூறினார். கூறவே அவர் “உன் மனைவியைக் கொடு” என்றார். உடனே இவர் கொடுத்தருளினார். அக்குலமகளும் யாதும் கலங்காமல் கணவனைத் தொழுதுவிட்டு அந்த அடியவரை அணுகினார்; சிறிது தூரம் சென்றார். மாயவண்ணம் மருவிவந்த அவர் மாயமாய் மறைந்தார். மறையவே வானவீதியில் ஒளியுருவாய்த் தோன்றி உவகையுரையாடி இவர்க்கு அதிசய ஆனந்த நிலையை இறைவர் அருளினார். அபலே வருவன காணுக.

விண்ணிடை நின்ற வெள்ளை விடையவர் அடியார் தம்மை
எண்ணிய உலகு தன்னில் இப்படி நம்பால் அன்பு
பண்ணிய பரிவு கண்டு மகிழ்ந்தனம் பழுதிலாதாய்!
நண்ணிய மனைவியோடு நம்முடன் போது கென்று. [1]

திருவளர் சிறப்பின் மிக்க திருத்தொண்டர் தமக்கும் தேற்றம்
மருவிய தெய்வக் கற்பின் மனைவியார் தமக்கும் தக்க
பெருகிய அருளின் நீடு பேறளித்து இமையோர் ஏத்தப்
பொருவிடைப் பாகர் மன்னும் பொற்பொது அதனுட்புக்கார். (2)
(பெரியபுராணம், 9)

நிகழ்ந்துள்ள நிலைகளை வியந்து நோக்கி உவந்து கொள்கி-
றோம். எவர்க்கும் ஈந்து இசையோடு வாழ்ந்து வந்த இவரிடம்
ஈசனே ஆசையோடு நேரே வந்திருக்கிறார். ஈதலைச் சோதனை
செய்தார்; சோதனையில் இவர் தேறவே பிறவியை நீக்கிப் பேரி-
ன்ப நிலையை இவர்க்கு அவர் அருளி யுள்ளார். ஈதல் புரிந்து
இசை விளைத்து வாழ்வதே வாழ்வு; அதுவே உயிர்க்கு ஊதி-
யம் என்பதை உலகம் அறிய இவர் நன்கு உணர்த்தி நின்றார்.

புகழ்விளைப வாழ்வதே புண்ணிய வாழ்வாம்
திகழயிர்க் கின்பம் தேளி
உன் உயிர்க்கு ஊதியம் புரிக.

232. பாரிகன்னன் ஆதியரைப் பல்லோரும் பேரன்பு
கூரவுரைப் பாணேன் குமரேசா—பாரில்
உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கொன்
நீவார்மேல் நிற்கும் புகழ். (2)

இ-ள்

குமரேசா! பாரி கன்னன் முதலிய உபகாரிகளின் புகழை
உலகத்தார் ஏன் உவந்து பேசி வருகின்றார்? எனின், உரைப்-
பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈவார் மேல்
நிற்கும் புகழ் என்க. இசையின் நிலை இனிது தெரிய வந்தது.

உலகத்தில் பேசுவார் விரும்பிப் பேசுவன எல்லாம் இரவ-
லர்க்கு இரங்கி ஒன்றை உதவுகின்ற ஈகையாளர் மேலுள்ள
புகழேபாம். வள்ளல்கள் யாண்டும் உள்ளியுணர வுள்ளனர்.

எது உண்மையான புகழ்? எதனால் அது உண்டாகிறது?
ஏன் அதனை உலகத்தார் உவந்து புகழ்ந்து பேசுகின்றார்? இந்த
உசாவுதல்களுக்கு உரிமையான பதில் உரைகளை ஈண்டு நுண்மை
யாய் ஊன்றி உணர்ந்து உறுதிநலனைத் தேர்ந்து கொள்கிறோம்.

தன்னையே வியந்து, தனது நிலைமைகளையே புகழ்ந்துபேசுவதே பெரும்பாலும் மனித இயல்பாய் மருள் யுளது. தீய சுயநலமான அந்த மாயமயக்கத்தில் பிறரை யாதும் கூசாமல் இகழ்ந்து பேசுவதும் அவனுடைய வழக்கமாய் வளர்ந்து வந்துள்ளது. இழிந்த நிலையில் அழுந்தி யுழலுகின்ற இத்தகைய மனிதசமுதாயத்தில் ஈகையாளரை மாத்திரம் யாரும் வியந்து புகழ்ந்துபேசுகின்றார். ஆகவே ஈகையின் பான்மையும் மேன்மையும் அதன் அதிசய நிலையும் அற்புத வகையும் நன்கு அறியலாகும்.

பிற உயிர்களுக்கு இதமாய் உதவி புரிவதே ஈதல் ஆதலால் இந்த உபகாரிகளை யாவரும் உரிமையோடு உவந்து புகழ்ந்து வருகின்றனர். அபகாரங்கள் நிறைந்த இருளான மருள் உலகில் உபகாரம் உதய சூரியன்போல் ஒளிவீசி வருதலால் எல்லாருடைய இதயங்களும் தாமாகவே மலர்ந்து மகிழ்ந்து கொள்ளுகின்றன. அந்த மகிழ்ச்சியில் புகழ்ச்சிமொழிகள் உயர்ச்சியாய்ப் பொங்கி எழுகின்றன. வாய்படைத்த மாந்தர் எல்லாரும் வள்ளல்களை உள்ளம் உவந்து எவ்வழியும் வாழ்த்தி வருகின்றனர்.

நல்ல குணங்கள் பல இருப்பினும் உள்ளத்தில் உலோபம் ஒன்று இருந்தால் அந்த உலோபியை எல்லாரும் எள்ளி இகழுகின்றார். குற்றங்கள் சில இருந்தாலும் ஈகை ஒன்று இருக்குமானால் அந்தக் கொடையாளியை வள்ளல் என்று உள்ளம் உவந்து யாவரும் ஆவலோடு புகழ்ந்து போற்றுகின்றனர்.

ஈகை யாவர்க்கும் ஓகையை விளைத்து வருதலால் அதனை யுடையவன் யாண்டும் மேலோனாய் மதிப்பும் மாண்பும் அடைந்து வாகைசூடி வருகிறான். ஈவானே தேய்வம் என்றதனால் அதன் திவ்விய நிலைமையும் செவ்விய தலைமையும் தெரிய நின்றன.

வெய்ய குரல்தோன்றி வெஞ்சினவே றுட்கொளினும்
பெய்யும் மழைமுகிலைப் பேணுவரால்---வையத்து
இருள்பொழியும் குற்றம் பலஎனினும் யார்க்கும்
பொருள்பொழிவார் மேற்றே புகழ். (தண்டி)

இடி மின்னல்கள் மருவி யிருந்தாலும் மழை பொழியும் மேகத்தை உலகம் போற்றி வரும்; அதுபோல் குறைகள் சில இருப்பினும் பொருள்பொழியும் ஈகையாளர்மீதே புகழ்மொழிகள் நிலவ்

வரும்; அவரையே யாவரும் தேவர் என வியந்து புகழ்ந்து கூறி வருவர் என இது கூறியுளது. ஒப்பு நிலையை உய்த்துணருக.

ஒன்றாக நல்லது உயிர்ஓம்பல் ஆங்கதன்பின்
நன்றாய்ந் தடங்கினூர்க்கு ஈத்துண்டல்---என்றிரண்டும்
குன்றுப் புகழோன் வருகென்று மேலுலகம்
நின்றது வாயில் திறந்து. (அறநெறிச்சாரம் 63)

புகழ் விளைந்து வரும் நிலையும், அதனையுடையவன் அடையும் கதியும் இங்கே தெரிய வந்துள்ளன. ஈகையால் இவ்வுலகில் நிலைத்த புகழும் மறுமைபில் இன்ப உலகமும் எய்தலாகும்.

கடாவுக பாகதேர் காரோடக் கண்டே
கெடாஅப் புகழ்வேட்கைச் செல்வர் மனம்போல்
படாஅ மகிழ்வண்டு பாண்முரலும் கானம்
பிடாஅப் பெருந்தகை நன்கு. (கார்நாற்பது 32)

அழியாத புகழை விரும்பிய செல்வர் உள்ளம் ஈகையில் உவந்திருக்கும் என்று கண்ணங் கூத்தனார் இங்ஙனம் கூறியுள்ளார். மன்னுயிர் மகிழ்த் தன் உயிர் உவந்து திகழ்கிறது.

பொய்யா ஈகைக் கழல்தொடி ஆஅய்!
புலவர் புக்கில் ஆகி நிலவரை
நில் இயர் அத்தை நீயே ஒன்றே
நின்னின்று வறுவி தாகிய உலகத்து
நிலவன் மாரோ புரவலர் துன்னிப்
பெரிய ஓதினும் சிறிய உணராப்
பீடின்று பெருகிய திருவிற்
பாடில் மன்னரைப் பாடன்மார் எமரே. (புறம், 375)

“மெய்யான ஈகையைடைய ஆய் வள்ளலே! புலவர்க்கு நீ இனிய இன்ப நிலையம்; உன்னைப் பாடிய வாயால் வேறு ஈயாமன்னரை எமர் இனிமேல் பாடார்” என முடமோசியார் என்னும் சங்கப் புலவர் இங்ஙனம் ஆயைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

வள்ளல்களைப் பொதுமக்கள் வாய்வார்த்தைகளால் புகழ்ந்து உரைக்கின்றனர்; புலவர்கள் பாடல்களால் வியந்து உவந்து பாடுகின்றனர். ஆகவே உரைப்பார் உரைகளையும் பாடுவார் பாட்டுகளையும் ஈவார் புகழ்கள் எவ்வழியும் மேவி நிற்கின்றன.

உரையும் பாட்டும் உடையோர் சிலரே
மரையிலை போல மாய்ந்திசினோர் பலரே. (புறம், 27)

புகழ் உடையோர் உரையும் பாட்டும் பெற்று நிலைத்துள்ள
னர்; அதனை இழந்தவர் வீணை மாய்ந்து ஒழிந்து போயினர்
என முதுகண்ணன் சாத்தனார் என்னும் சங்கப்புலவர் இங்ஙனம்
இரங்கியிருக்கிறார். ஈந்து புகழ்பெற்று உயிர்க்கு ஊதியம்செய்து
கொள்ளாமையால் அவரது பிறவி பயன் இழந்து துயரமாய்
முடிந்தது. புகழ் ஒளி வீசிய அளவே வாழ்வு நலமாகிறது.

கொடையால் நேர்ந்த புகழ் தலைமையாய் உயர்ந்து வருத
லால் அதனை உலகம் வியந்து விழைந்து போற்றி வருகிறது.

கடிப்பிடு கண்முரசம் காதத்தோர் கேட்பர்;
இடித்து முழங்கியதோர் யோசனையோர் கேட்பர்;
அடுக்கிய முவுலகும் கேட்குமே சான்றோர்
கொடுத்தார் எனப்படும் சொல். (நாலடியார்)

கொடையாளிகளுடைய புகழ் மீதலம் பூதலம் பாதலம்
ஆகிய மூன்று உலகங்களிலும் பரவி ஒளி வீசி உலாவும் என
இது உணர்த்தியுள்ளது. சான்றோர் சொல்வாரானால் அது வான்
தோய் புகழாய் வயங்கி நிற்கும் என்பது விளங்கி நின்றது.
சால்புடையார் உள்ளம் உவந்து சொல்லும்படி நல்ல புகழைச்
செய்து கொள்ள வேண்டும். அங்ஙனம் செய்து கொண்டவரே
உயிர்க்கு உய்தி பெற்றவராய் உயர் கதி பெறுகின்றார்.

கொடையே எவர்க்கும் எப்பேறும்
கொடுக்கும் நெறியிற் பிறழாத
கொடையே யாரும் தன்வழியின்
ஒழுகச் செய்யும் குறைதீர்ந்த
கொடையே பகையை உறவாக்கும்
குலவும் பூதம் அனைத்தினையும்
கொடையே புரக்கும் என்றுள்ளம்
கொள்ளப் புகன்றான் கவுதமனே.

(காஞ்சிப் புராணம்)

கொடையின் மகிமை மாண்புகளைக் கவுதமர் இங்ஙனம்
உவந்து கூறியுள்ளார். மலர் மணத்தால் மாண்புறுகிறது; மனி
தனுடைய வாழ்வு கொடையால் உயர்ந்து ஒளி பெறுகின்றது.

இரவலர்க்கு இரங்கி இயன்றவரையும் ஈந்தருள்; அந்த ஈகையால் இனிய புகழ் விளைந்து வரும்; அது இருமையும் இனிமையாய்ப் பெரு மகிமை தரும். மன்னுயிர்க்கு அன்பாய் ஆதரவு செய்து வருபவன் தன் உயிர்க்கு உயர்ந்த இன்பத்தைச் செய்து கொள்ளுகிறான். ஊரும் நாடும் உவந்து புகழ்ந்து வர உபகாரியாய் வாழ்ந்து வருக. அவ் வாழ்வே திவ்விய வாழ்வாம்.

ஈவார் புகழை யாவரும் பிரியமாய் வியந்து பேசுவார். இது கன்னன் பாரி முதலிய வள்ளல்கள்பால் நன்கு தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம் 1.

கன்னன் சிறந்த தான வீரன். கோடைக்குக் கன்னன் என்பது பழமொழியாய் வந்துள்ளது. இதனால் இவனது ஈகையின் இயல்பையும் உயர்வையும் உணரலாகும். போரில் இவன் இறந்துபட நேர்ந்தபோதும் “நான் மீண்டும் பிறந்தால் இரந்தவர்க்கு இல்லை என்னுமல் ஈயும் இதயமே எனக்கு வேண்டும்” என்று ஆண்டவனிடம் வேண்டியுள்ளான். வண்மையோடு அரிய பல தன்மைகளும் நன்மைகளும் இவனிடம் மருவி யிருந்தன.

பெண்மைக்கு இரதி எனவந்த

பெண்ணு ரமுதே பேருலகில்

உண்மைக்கு இவனே வலிக்கு இவனே

உறவுக்கு இவனே உரைக்கு இவனே

திண்மைக்கு இவனே நெறிக்கு இவனே

தேசக்கு இவனே சிலைக்கு இவனே

வண்மைக்கு இவனே கன்னன் எனும்

மன்னன் கண்டாய் மற்றிவனே.

(பாரதம்)

கன்னனைக் குறித்து துரோபதையிடம் அவளுடைய தோழி இன்னவாறு கூறியுள்ளாள். மன்னர் முதல் மாந்தர் யாவரும் இந்த ஏந்தலை யாண்டும் வியந்து புகழ்ந்திருக்கின்றார்.

எத்தலங்களினும் ஈகையால் ஓகை வாகையால் எதிரிலாவீரன்.

நாலோரும் மேலோரும் இவ்வாறு புகழ்ந்து போற்ற நிரந்தரமான நெடும் புகழ்க் குரிசிலாய் இக் கோமகன் உயர்ந்து விளங்கியுள்ளான். இவனது இசை விழுமிய எழில் ஒளியாயுள்ளது.

பாரி சீரிய பல பண்புகள் நிறைந்தவன். பெருங் கொடையாளன். உயிர்கள்பால் பேரிரக்கம் உடையனாய் யாவருக்கும் வாரி-வழங்கி வந்தான் ஆதலால் இவன் புகழ் வையம் என்கும் பரவி வந்தது. இவனுடைய நிலைமை நீர்மைகளைப் புலவர்கள் தலைமையாப் பாடி வந்தனர். பாடல்கள் பண்பு படிந்துள்ளன.

“நிழல்இல் நீளிடைத் தனிமரம் போலப்
பணைகெழு வேந்தரை இறந்தும்
இரவலர்க்கு ஈயும் வள்ளியோன் நாடே” (புறம் 119)

நிழல் இல்லாத நெடிய வனத்தின் இடையே தனியே நின்ற குளிர் தருவைப் போல் இரவலர்க்கு இனியனாய் இவன் ஈந்து வந்துள்ளான். அவ் வுண்மையை இதில் ஒர்ந்து உணர்ந்து கொள்கிறோம். ஈகையால் இவன் எய்திய அரிய புகழை வியந்து பெரிய அரசரும் நாணியுள்ளனர். மாரி ஒன்றோ பாரியும் உண்டு என்று உலகம் உவந்து கூறி வந்துள்ளமையால் இவனுடைய சீரும் சிறப்பும் பேரும் புகழும் யாரும் அறிய நேரே நிலவி நின்றன.

இந் நாட்டில் உரைப்பார் உரைகளோடு மறைந்து போன வள்ளல்கள் பலர். பாட்டளவில் ஏறியுள்ளவரையே ஏட்டளவில் நாம் கண்டு வருகிறோம்: அரிச்சந்திரன், நளன், சகரன், விராடன், அந்திமான், சந்திமான், துந்துமாரி, குமணன், பேகன், நள்ளி, அதிகமான், ஆய், மலயமான், காரி, ஓரி, எழிலி, சடையப்பன், சந்திரன் சுவர்க்கி, வரபதி முதலானோர் ஈகையால் புகழ் பெற்றுள்ளனர். வள்ளல்கள் என இவர் என்கும் விளங்கி நிற்கின்றனர்.

சங்க நிதிபோல் தருசந் திரன்சுவர்க்கி
வெங்கலிவாய் நின்றுலகம் மீட்டாற்போல் --- மங்கையைவெம்
பாம்பின்வாய் நின்று பறித்தான் பகைகடிந்த
காம்பின்வாய் வில்வேடன் கண்டு. (நளவெண்பா)

நாகையாப் புகழான் பெண்ணை நதிவளம் சுரக்கு நாடன்
வாகையால் பொலிதிண் டோளான் மாகதக் கொங்கர்கோமான்
பாகையாட் கொண்டான் செங்கைப் பரிசு பெற்றவர்கள் போல
ஓகையால் செருக்கி மீண்டார் உதிட்டிரன் சேனையுள்ளார். (1)

கோவல்தூழ் பெண்ணை நாடான்கொங்கர்கோன்பாகைவேந்தன்
பாவலர் மானம் காத்தான் பங்கயச் செங்கை என்ன

மேவலர் எமர்என் னுமல் வெங்களம் தன்னில் நின்ற
காவலன் கன்னன் கையும் பொழிந்தது கனக மாரி. (பாரதம்)

சந்திரன்சுவர்க்கியும், வரபதியாட்கொண்டானும் இவ்வாறு
புகழப்பட்டுள்ளனர். ஈவார் மேல் நிற்கும் புகழையே உரைப்பார்
உரை எல்லாம் உவந்து போற்றி வரும் என்பதை ஈண்டு
உணர்ந்து கொள்கிறோம். ஈந்து இசையுடன் உயர்ந்து வாழுக.

கோடுக்கும் கோடையே குலவு புகழைக்
கோடுக்கும் குணமாக் கொணர்ந்து.
வையம் புகழ வழங்கி யருளுக.

233. என்றும் சிபிசந்தன் எவ்விநள்ளி ஓரிபுகழ்
குன்றாத தென்னே குமரேசா—என்றுமே
ஒன்று உலகத் துயர்ந்த புகழல்லால்
பொன்றாது நிற்பதொன் றில். (3)

இ-ள்.

குமரேசா! சிபி சந்தன் எவ்வி நள்ளி ஓரி என்னும் இவர் புகழ்
என் என்றும் நின்று நிலவுகின்றது? எனின், ஒன்று உலகத்து
உயர்ந்த புகழ் அல்லால் பொன்றாது நிற்பது ஒன்று இல் என்க.

அழியா ஒளி விழி தெரிய வந்தது.

தலைமையான உயர்ந்த கீர்த்தியைத் தவிர வேறு யாதும்
இவ் வுலகில் அழியாமல் நிலைத்து நிற்பது இல்லை.

பொன்றுதல் = நிலைகுலைந்து அழிதல். அவ்வாறு அழியாத
ஒன்று தெளிவாய் இங்கு நன்கு விழி தெரிய வந்துள்ளது.

யாதும் நிலை யில்லாத இந்த நிலவுலகில் என்றும் நிலையாய்
நிலைத்து நிற்பது புகழ் ஒன்றே. அதனை நன்றாக நீ பெற்று
உயர்க என மனிதனுக்கு இங்ஙனம் இது இனிது போதித்துளது.

ஈதல் செய்; அதனால் இசையுண்டாம்; அதனையுடைய
வாழ்வே வாழ்வாம்; அவ்வாறு வாழ்பவனை வையம் எவ்வழியும்
வாழ்த்தி வரும்; அவன் திவ்விய நிலையில் உயர்ந்து சிறந்து
விளங்கி வருவான்; அவனுடைய கீர்த்தி வானஒளிபோல் வயங்கி
யாண்டும் நிலையாய் உலாவி வரும் என ஈகையின் விளைவுகளை
முறையே இதுவரை நயமாய் உணர்ந்து வந்துள்ளோம்.

மணி, ஒளியால் மாண்புறுகிறது; மனிதன் புகழால் மகிமை புறுகிறான். சிறந்த ஒளியுடைய மணியை எவரும் வீழ்ந்து பேணுகின்றனர்; அதுபோல் உயர்ந்த புகழுடைய மனிதனை உலகம் உவந்து போற்றுகிறது. போற்றவே உயிரினங்கள் உள்ள அளவும் அவனுடைய பேரும் சீரும் வழிவழியே வளமையாய் வளர்ந்து வருகின்றன. வரவே என்றும் நிலையான புகழாளனாய் யாண்டும் எவ்வழியும் அவன் நின்று நிலவுகின்றான்.

“கண்ணகன் கிடக்கைக் கலிகெழும் ஊழியுள்
மண்ணகம் தழீஇ மன்னிய ஊழிதொறும்
புண்ணிய உலகிற்கும் பொலிவுற் றுமெனத்
தொன்றோங் காளர் துணியப் பட்ட
பொன்றூ இயற்கைப் புகழ்து பெருமை.”

(பெருங்கதை 2-8)

கற்ப காலம் கழிந்தாலும் கழியாமல் அற்புத நிலையில் நிற்பது; புண்ணிய வலக இன்பம் பொருந்தத் தருவது; பொன்றாத இயல்பினையுடையது எனப் புகழை இது புகழ்ந்து குறித்துள்ளது. பொன்றூ இயற்கைப் புகழ் என்று தொன்றுதொட்டே முன்றோர் எண்ணித் துணிந்தது என்றது ஈண்டு எண்ணியுணர்வுரியது. கோங்கு வேளிர் என்னும் காவியக் கவிஞர் தேவரை இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறார். புகழ் ஒன்றே பொன்றாது நிற்பது என்னும் இது அவர் உள்ளத்துள் பதிந்து இவ்வாறு உருக்கொண்டு வந்துள்ளது. உண்மையை ஊன்றி ஓர்ந்து கொள்க.

பிற உயிர்கள் இன்புறப் புரிவதால் ஈகையால் உயர்ந்த புகழ் விளைந்து வருகிறது. அரிய தரும் நீர்மை மருவி வருதலால் இந்தப் புகழ் இருமையும் பெருமையாய் இன்பம் பயந்து என்றும் குன்றாமல் நின்று நிலவுகின்றது. தன்னைச் செய்த உடம்பு அழியினும் தான் அழியாமல் நின்று உயிர் புகுழி எல்லாம் புகுந்து தரும் தருவதுபோல் புகழும் இனிய சுகங்களை அருளி வருதலால் பெரிய ஆன்ம ஆதியமாய் மேன்மை சுரந்து வீரோடு இது விளங்கி நிற்கிறது. சீர் பெறுகின்றவர் சீரியர் ஆகின்றார்.

பெற்றி கருமம் பிழையாமல் செய்குறின்

பற்றின்கண் நில்லாது அறம்செய்க---மற்றது

பொன்றூப் புகழ்நிறுத்திப் போய்ப்பிறந்த ஊர்நாடிக்

கன்றுடைத் தாய்போல் வரும்.

(அறநெறி, 60)

பொன்றூப் புகழை நீலேநிறுத்தி உயிர்க்கு என்றும் புண்ணியம் இன்பம் சுரந்து வரும்; அதனை விரைந்து செய்து உயர்ந்து கொள்ளுக என முனைப்பாடியார் இங்ஙனம் பாடியிருக்கிறார்.

மனிதன் உடம்பு எடுத்த பயன் உயிர்க்குப் புனிதமான நன்மையைச் செய்து கொள்வதேயாம். அழியும் உடம்பைக் கொண்டு அழியாத புகழை அடைந்து கொள்பவன் விழுமிய மேதையாய் விளங்கி மேலான இன்பம் எய்தி நிற்கின்றான்.

ஒருவனது இரண்டு யாக்கை ஊன்பயில் நரம்பின் யாத்த உருவமும் புகழும் என்றாங்கு அவற்றின் ஊழ் காத்து வந்து மருவிய உருவம் இங்கே மறைந்துபோம் மற்ற யாக்கை திருவமர்ந்து உலகம் ஏத்தச் சிறந்துபின் நிற்கும் அன்றே.

(சூளாமணி, சீயவதை, 204)

ஊன் உடம்பு ஒளி உடம்பு என இரண்டு தேகங்கள் இருக்கின்றன; ஒன்று தசை எலும்பு தோல்களால் ஆனது; மற்றது இசையால் விளைந்தது; முன்னது இங்கே மாய்ந்து மறைந்து போம்; பின்னது என்றும் மாயாமல் யாண்டும் தேயாமல் நீண்ட உருவுடன் உலகம் தொழுது போற்ற ஒளி வீசி நிற்கும் என இது உணர்த்தியுள்ளது. கருத்தை ஊன்றி ஓர்ந்து கொள்க.

ஊறுகொள் சிங்கம்போல உயக்கமோடு இருந்தநம்பி கூறினான் கொற்ற வேந்தன் கொழுநிதி நிலத்துமற்றுன் வீறுயர் புகழை வித்திக் கேண்மையை விளைத்தி இன்னே நானுபுங் கொம்பனானே நோக்கென நம்பி சொன்னான்.

(சீவக சிந்தாமணி, பதுமை 119)

உலோக பாலன் என்னும் இளவரசன் சீவகனை நோக்கி இங்ஙனம் கூறியிருக்கிறான். உயர்ந்த புகழ் விளையச் சிறந்த செயலைச் செய்தருள் என்று வேண்டி யிருத்தலால் அரிய கொடையால் பெரிய புகழ் உண்டாம் என்பது ஈண்டு உணர வந்தது.

புகழ் எனின் உயிரும் கொடுக்குவர். (புறம், 182)

இளம் பெரு வழிதி என்னும் மன்னன் இன்னவாறு கூறியுளான்.

ஈதல் உள்ளமொடு இசைவேட் குவையே.

(மதுரைக் காஞ்சி 205)

நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டிய மன்னன் புகழை விரும்பி ஈட்டியுள்ளதை இது நயமா வரைந்து காட்டியுள்ளது.

களைகணுத் தம்அடைந்தார்க்கு உற்றுழியும் மற்றோர்
விளைவுன்னி வெற்றுடம்பு தாங்கார்---தளர்நடைய
ஊனுடம்பு என்று புகழுடம்பு ஒம்புதற்கே
நானுடம் பட்டார்கள் தாம். (நீதி நெறி, 40)

பிறர்க்கு உபகாரமாகத் தன் உடம்பைக் கொடுத்தேனும்
புகழ் உடம்பைப் பெரியோர் பெறுவர் என இது குறித்துளது.

அந்நா ரணனோடு அமர்முற் றியமுனியைப்
பொன்னோடு அருளும் புலவோர் இறைஇரப்ப
வென்னாரும் என்பு விருத்திரனுக்கா உதவித்
தன்னார் உயிர்விட்ட தன்மைதனைக் கேட்டிலையோ?
(கந்த புராணம், காம, 48)

தன் உயிரையும் கொடுத்துத் தீசி முனிவர் புகழை ஈட்டி
யுள்ளதைத் தேவர்கள் இவ்வாறு புகழ்ந்து கூறியுள்ளனர்.

உபகார நிலை உயிரினங்களுக்கு யாண்டும் உவகையை
விளைத்து வருதலால் அவ்வழியில் விளைந்து வருகிற புகழ் என்
றும் அழியாமல் எவ்வழியும் விழுமிய நிலையில் ஒளி வீசியுளது.

கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்தது எனினும்
மலரவன் வண் தமிழோர்க்கு ஒவ்வான்---மலரவன் செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோல் மாயா புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யும் உடம்பு. (நீதிநெறி விளக்கம், 7)

பிரமன் படைத்த உடம்புகள் அழிந்து ஒழிகின்றன; புல
வர் படைத்த புகழ் உடம்பு என்றும் அழியாமல் யாண்டும் ஒளி
வீசி நீண்டு நின்று நெடிது நிலவுகிறது என இது குறித்துளது.

மண்ணின்மேல் வான்புகழ் நட்நானும் மாசில்சீர்ப்
பெண்ணினுட் கற்புடையாட் பெற்றானும்---உண்ணும்நீர்
கூவல் குறைவின்றித் தொட்டானும் இம்மூவர்
சாவா உடம்பெய்தி னார். (திரிகடுகம் 16)

இவ் வுலகில் உயர் புகழ் உற்றவன் என்றும் பொன்ற
உடம்பு பெற்றவன் என நல்லாதனார் இங்ஙனம் உரைத்துளார்.

பிறந்த பிறப்பு சிறந்த சிறப்பாய் உயர்ந்து வருவது புகழா
லேயாம்; அதனை மருவிய அளவு மனிதன் தெய்வமாய் மகிமை
யுறுகினான். திவ்விய வாழ்வு செவ்விய புகழுடையதாம்.

நின் ஒக்கும் புகழ் நிலவை.

(பரிபாடல் 1-55)

என்றும் பொன்றாத உன்னைப் போன்ற புகழ் ஒளியை உடையாய் எனத் திருமலை இவ்வாறு துதித்திருக்கின்றார்.

அரிய கொடையாளர் பெரிய புகழை அடைந்து என்றும் நிலைபாய்நின்ற நிலவுகின்றார். அவரை வைபமும்வாணும்வாழ்த்தி வருகின்றன. இது சிபி முதலானவர்பால் தெரிய நின்றது.

சரிதம் 1

சூரிய குலத் தோன்றலான இவ் வேந்தன் சீரிய பல பண்புகள் நிறைந்தவன். மன்னுயிர் எல்லாம் தன்னுயிர் என எண்ணி ஒழுகிய புண்ணிய நீர்மையன். தன்பால் வந்து அடைக்கலம் புகுந்தொரு பறவைக்காகத் தன் உடலைக்கொய்து கொடுத்தவன். அதனால் தேவர் முதல் யாவரும் வியந்து மகிழ்ந்து நயந்து வர உயர்ந்த புகழோடு இவன் ஒளி மிகுந்துள்ளான்.

பிறந்தநாள் தொடங்கி யாரும் துலைபுக்க பெரியோன் பெற்றி மறந்தநாள் உண்டே என்னைச் சரணென்று வாழ்கின்றானைத் துறந்தநாட்கு இன்றுவந்து துன்னினான் சூட்சியாலே இறந்தநாள் அன்றே என்றும் இருந்தநாள் ஆவது என்றான். (இராமா, விபீடணன், 110)

ஒரு புறவுக்கு ஆகத் தன் உயிரையும் கொடுக்க நேர்ந்த சிபிமன்னன் மரபில் நான் பிறந்துள்ளேன்; என்னை அடைக்கலம் என்று வந்த இந்த விபீடணனைப் பாதுகாத்து அதனால் நான் சாக நேர்ந்தால் அதுவே என்றும் இருந்த நாள் என்று இராமன் இவ்வாறு வானர வீரர்களிடம் கூறியுள்ளான்.

புறவொன்றின் பொருட்டின்யாக்கைபுண்ணுற அரிந்த புத்தேள் அறவனும் ஐய நின்னை நிகர்க்கிலன் அப்பால் நின்ற பிறவினை உரைப்பது என்னை பேரருளாளர் என்பார் கறவையும் கன்றும் ஒப்பார் தமக்கிடர் காண்கின் என்றான். (இராமா, வேல் ஏற்று 49)

இராவணன் எறிந்த வேலைத் தன் மார்பில் ஏற்று வீழ்ந்து இலக்குவன் விபீடணனைக் காத்தருளினான். அரிய உதவி புரிந்து வந்த அத் தம்பியைத் தழுவி வியந்து இராமன் இங்ஙனம் மொழிந்திருக்கிறான். அழியாத விழுமிய கீர்த்திமாய்ச் சிபி மன்னன் விளங்கி நின்றலை நூல்கள் பலவும் விளக்கிநிற்கின்றன.

சரிதம் 2.

சராசந்தன் என்பவன் மகத நாட்டு மன்னன். பெரிய
கொடையாளி; அரிய போர் வீரன். கிரிவிரசம் என்னும் நகரில்
இருந்து அரசு புரிந்து வந்த இவனை வெல்ல முடியாமல் அல்ல
லுழந்து நின்ற கண்ணன் முடிவில் விரகினால் வென்று கொள்ளத்
துணிந்து வீமனையும் அருச்சுனனையும் உடன் அழைத்துக்
கொண்டு மாறுவேடமாய் இவனிடம் வந்தான். முனிவர்போல்
வந்த அம் மூவரையும் இவன் உவந்து உபசரித்தான். விருந்து
புரிய விரைந்த இவன்பால் கண்ணன் கரவாய்ப்புகழ்ந்துகூறினான்.

இறலுறு கின்ற பூத உடம்பினால் இறத்தல் செய்யார்
உறுபுகழ் உடம்பு கோடல் உணர்ந்தவர் உறுதி அன்றோ
புறவினுக் காக மற்றோர் பொன்னெடுந் திகிரி வேந்தன்
நிறைபுகு வண்மை இன்றும் நிலத்தின்மேல் நின்றதன்றே.

முன்பொரு காலம் மூரல் முகிழ்த்தவாண் முகத்த னாகி
என்பும் மற்று ஒருவற்கு ஈந்தான் இல்லைகொல் யாங்கள்

[கேட்டது]

அன்பினால் அருள வேண்டும் ஆடமர் கடந்து வெம்பி
மின்பொழி குடுமி ஒள்வேல் வேந்த! என்று இயம்பிரரால்.

தம் உடல் உயிர்களைக் கொடுத்துச் சிபி மன்னனும், ததீசி
முனிவரும் உயர்ந்த புகழை அடைந்துள்ளனர்; அதனால் என்
றும் நிலையாய் எங்கும் புகழ் நின்று நிலவுகின்றார்; நீயும் அவ்
வாதே பொன்றப் புகழுடன் பொலிந்து விளங்குவாய்! எங்க
ளுக்கு வேண்டியதை ஈந்தருள் என்று வேண்டினான். வேண்டவே
இவன் உவந்தான். உறுதி கூர்ந்து உதவி புரிய நேர்ந்தான்.

மூவடி மண்வந்து ஏற்றோன் முதல்வன் என்று அறிந்தும் ஈந்த
மாவலி சீர்த்தி இன்னம் மன்னுபு நிலவும் அம்மா
யாவரே யானும் ஆக ஈகுதும் இரந்தது என்னைக்
கோவடு குருதி வைவேல் கொற்றவன் கருத்துக் கொண்டான்.

[பாகவதம் 10-41)

இவ்வாறு கருதிய இவன் அவர் வேண்டியதை ஈந்தான்;
அதனால் மாண்டான் ஆயினும் நீண்ட புகழோடு நிலவி நின்றான்.

சரிதம் 3.

எவ்வி என்பவன் எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கியருளிய இனிய நீர்
மையன். நீழல் என்னும் ஊரில் இருந்தவன். வருந்தி வந்தவர்

எவர்க்கும் குவிரந்த நிழல்போல் உதவி வந்தமையால் இவனு
டைய ஊரும் அவ்வாறு சீரான பேரடைந்து சிறந்து நின்றது.

நனைமுதிர் தேறல் நுனையர்க்கு ஈயும்
பொலம்பூண் எவ்வி நீழல் அன்ன
நலம்பெறு பணைத்தோள் நன்னுதல் அரிவை.

(அகம், 366)

இன்னவாறு இனிய உபகாராய இசைபெற்று வந்த
இவன் இறந்து போனான்; போகவே யாவரும் ஏகமாய் வருந்தி
கொந்தார். பிரிவுரைகள் பெரிய பரிவுகளாய் வந்தன.

எவ்வி இழந்த வறுமையர் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்று
இணைமதி வாழிய நெஞ்சே மனைமரத்து
எல்லுறு மெளவல் நாரும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாருளர் நமக்கே. (குறுந்தொகை 19)

இவனை இழந்த போது உட்கம் வருந்தியுள்ளமையை இத
னால் உணர்ந்து கொள்கிறோம். இனிய உதவி நிலையால் பெரிய
புகழை எய்தி என்றும் மகிமையாய் இவன் நின்ற துகழ்கின்றான்.

சரி த ம் 4.

நள்ளி என்பவன் உள்ளி உள்ளன எல்லாம் உவந்து ஈந்த
வள்ளல். பெருந்தகைமையும் பெருங்கொடையும் நிறைந்திருந்த
மைடால் இவனுடைய புகழ் திசைகள் தோறும் பரவி நின்றது.

நட்டோர் உவப்ப நடைப்பரி காரம்
முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத்
துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்சு நெடுங்கோட்டு
நளிமலை நாடன் நள்ளி. (சிறுபாண், 104)

எளியவர் எவர்க்கும் அளியுடன் கொடுத்து வந்த இவன்
விழுமிய புகழுடன் விளங்கி வியனுலகம் வியந்து வர உயர்ந்து
நின்றான். இவனது நிலைத்த கீர்த்தி நெடிது நிலவியுளது.

சரி த ம் 5.

ஓரி ஒரு குறுநில மன்னன். கொல்லி மலைக்குத் தலைவன்.
சிறந்த வில் வீரன். அதனால் வல்வில் ஓரி என வீரப் பேருடன்
விளங்கி வந்தான். இரவலர் எவர்க்கும் உறவுரிமையோடு உவந்து

ஈந்து வந்தான் ஆதலால் உயர்ந்த கொடை வளளல் என உலகம்
இவனை வியந்து புகழ்ந்து யாண்டும் விழைந்து வந்தது.

தன்மலைப் பிறந்த தாவில் நன்பொன்
பன்மணிக் குவையொடும் விரைஇக் கொண்மெனச்
சுரத்திடை நல்கி யோனே விடர்ச்சிமை
ஓங்கிருங் கொல்லிப் பொருநன்
ஓம்பா ஈகை விறல்வெய் யோனே. (புறம், 152)

இவனுடைய ஈகை நிலையையும் வாகை வகைகளையும் இத
னால் உணர்ந்து கொள்கிறோம். அரிய உபகாரங்களைச் செய்து
வந்த இவர் பெரிய கீர்த்தியாளராய்ப் பெருகியுள்ளனர். உயர்ந்த
புகழ் ஒன்றே போன்றது நிற்கும்; அதனைச் செய்தவரே சிறந்து
திகழ்வார் என்பதை உலகம் காண இவர் உணர்த்தி நிற்கின்றார்.

நில்லா உலகில் நிலையாய் நிலைத்துளது
நல்ல புகழ்ஒன்றே யாம்.

சிறந்த புகழ் புரிந்து சிரஞ்சீவி யாகுக.

234. வானுலகும் போற்றியதேன் வண் புறவைவானவர்தம்
கோணையும்போற் றுமல் குமரேசா—மான
நிலவரை நீள்புகழ் ஆற்றின் புலவரைப்
போற்றுது புத்தேள் உலகு. (4)

இ-ள்

குமரேசா! அரிய புகழ் புரிந்த ஒரு புறவை ஏன் பெரிய
வானுலகமும் உவந்து போற்றியது? எனின், நிலவரை நீள்புகழ்
ஆற்றின் புத்தேள் உலகு புலவரைப் போற்றுது என்க.

இந்நிலவுலகில் நெடிய புகழை ஒருவன் ஆக்குவரின் பொன்
னுலகம் தன்பாலுள்ள தேவரை அன்பாய்ப் போற்றுது.

வரை = எல்லை. புலவர் = தேவர். தெளிந்த அறிவுடையவர்
என்பது இப் பேரால் விளங்கி நின்றது. ஆற்றின் என்றது
அவ்வாறு ஆற்றுவார் மிகவும் அரியர் என்பது தெரிய நின்றது.

மனிதன் புகழைப் போற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று
போதித்து வருகிறார் ஆதலால் அதன் மகிமையை இவ்வாறு
போற்றியுள்ளார். அரிய இசையில் இனிய நகை தோன்ற
இதமாய் இசைத்து வருவது துனித்து உணர வரியது.

புத்தேள் உலகம் என்பது இன்ப நிலையமான இனிய போக பூமி. இங்கே புண்ணியம் புரிந்தவர் அதன் பயனை நயமா அனுபவிக்க வியனான தெய்வ வருவம் மருவி அங்கே போகின்றார். தேவர் என மேவித் திவ்விய நிலையில் வாழ்கின்றார்.

புத்தேளிர் என்று புதிய நிலையில் ஒளி சிறந்துள்ள அவரினும் புகழாளர் உயர்ந்தவர் என்பதை வித்தக வினோதமா விளக்கியுள்ளார். ஈட்டிய செல்வத்தை இருந்து துய்க்கும் சுக போகிகளாய் அவர் அமர்ந்திருக்கிறார்; அரிய பொருளை ஈட்டும் பெரிய திருவாளராய் இவர் பெருகி வருகிறார். பழையான அவரினும் புதியான இவரையே புத்தேள் உலகம் விழைந்து நோக்கி உவந்து போற்றி வருகிறது. அந்த வரவு நிலையும் இனி வர வுரியவரது பெருமையும் உற வுரிமையாய் ஈண்டு உணர வந்தன.

தன்னை உரிமையாய் எய்தியுள்ள அரசன் முதியவன் ஆகிறான்; ஆகவே அவனுக்குப் பின் வருகிற இளவரசனை அந்த நிலமண்டலம் ஆவலாடு எதிர்பார்த்து நிற்கிறது. அதுபோல் தன்பால் வந்துள்ள இன்ப நலங்களை நுகர்ந்துள்ள புண்ணியர் நண்ணிய பலன் முடிந்ததும் அவர் அன்னியராய் முடிகின்றார்; முடியவே புகழோடு புண்ணியம் எய்தி வருகிற புதியவரைப் பொன்னுலகம் எதிர்நோக்கி ஏத்தியுள்ளது. புதிது புதிதாய் வருகின்ற புண்ணியர்க்கு உரியது என்பதைப் புத்தேள் உலகம் எனலும் பேரே உய்த்துணரச் செய்துள்ளது. புத்தேள் = புதுமை. அதிசயமான புதுமையை விழைவதும் முதுமையான பழமையை விழையாது விடுவதும் அதன் தனிஇயல்பாய் இனிது இயைந்துள்ளது.

புகழ்வெய் யோர்க்குப் புத்தேள்நாடு எனிது.

(முதுமொழிக் காஞ்சி)

புகழை விழைந்து ஆற்றுவோர் புத்தேள் உலகம் புகுவது எனிது என்று கூடலார் கிழார் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

திருமகள் நிலைமையும் செல்வர் கேட்டிரேல்
மருவிய மனிதரை இகந்து மற்றவள்
பொருவறு புகழினர்ப் புதிய காமுறும்
ஒருவர்கண் உறவிலள் உணர்ந்து கொண்மினே.

(சுளாமணி)

தன்னை மருவியிருந்தவரை மதியாமல் புதியராய் வருகிற

உயர்ந்த புகழினரையே தெய்வத்திரு காமுறும் என்னும் இது இங்கே கருதி யுணர்ந்து உறுதி நிலை தெளிய வுரியது.

புண்ணியத்தால் தெய்வ உடம்பை எடுத்தப் புத்தேளுலகினை எய்தியிருக்கும் தேவரினும் ஈகையால் புகழ் உடம்பை எடுத்து இந் நில வுலகில் நினைநிற்கும் வள்ளல்கள் சிறந்தவர். உயர்ந்த புகழ் உடையார் விரைந்து விண்ணவராக கோர்ந்துள்ளார். அவ்வுண்மை ஈண்டு துண்மையா ஓர்ந்து உணர வந்தது.

புலவர்பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின்
வலவன் ஏவா வானவூர்தி எய்துப. (புறம், 27)

நிலவுலகில் நீள் புகழ் ஆற்றினவர் தலைமையான விமானத்தில் ஏறி விண்ணுலகிற்குச் செல்வர் என இது குறித்துள்ளது. உத்தமமான புகழுடையவர்க்கும் புத்தேளுலகுக்கும் உள்ள உறவுரிமைகளை இதனால் உய்த்து உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

அரிய புகழ் அடைந்தவரை யாரும் பிரியமாய்ப் புகழ்ந்து கூறுகின்றனர். புலவர்கள் உவந்துபாடுகின்றனர். அவ்வாறு கவிஞர்கள் பாடவே அவர்நெடியகீர்த்திபாளராய்நிலைத்துநிற்கின்றார்.

பாடுநர்க்கு ஈத்த பல்புகழ் ழன்னே
ஆடுநர்க்கு ஈத்த பேரன் பினனே
அறவோர் புகழ்ந்த ஆய்கோ ழன்னே
திறவோர் புகழ்ந்த திண் அன் பினனே
மகளிர் சாயல் மைந்தர்க்கு மைந்து
துகளறு கேள்வி உயர்ந்தோர் புக்கில்
அணையன் என்னுது அத்தக் கோணை
நிணையாக் கூற்றம் இன்னுயிர் உய்த்தன்று
பைதல் ஒக்கல் தழீஇ அதனை
வைகம் வம்மோ வாய்மொழிப் புலவீர்
நனந்தலை உலகம் அரந்தை தூங்கக்
கெடுவில் நல்லிசை சூடி

நடுகல் ஆயினன் புரவலன் எனவே. (புறம், 221)

பேருபகாரியாய்ப் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்த சோழ மன்னனை வியந்து பொத்தியார் என்னும் சங்கப் புலவர் இங்ஙனம் பாடியுள்ளார். ஈவையான இக் கனியால் அவனுடைய நீர்மை சீர்மைகள் யாவும் நேரே ஒளி வீசி நிற்கின்றன. கருதியுணர் பவர் அரிய பல பொருள்களை அறிந்து மகிழ்ந்து கொள்வர்.

பலர்க்கும் உதவி புரிந்து எவ்வழியும் இதமாய் வாழ்ந்து வருபவனை வையமும் வானமும் வாழ்த்தி வருகின்றன.

அரிய உபகாரம் பெரிய புகழாய்ப் பேரின்ப நிலையை அருளுகிறது. இவ்வுண்மை ஒரு புறவினிடம் உறவாய் அறிய நின்றது.

சரி த ம்

நிடத மலை அருகே பெரிய ஒரு வனம் நெடிது நீண்டிருந்தது. அடர்ந்த மரங்களும் படர்ந்த கொடி செடிகளும் ஆண்டு நிறைந்திருந்தன. காடன் என்னும் வேடர் தலைவன் அங்கே வாழ்ந்து வந்தான். ஒரு நாள் வேட்டையாடச் சென்றான். அரிய பறவைகளைப் பிடிக்கக் கரவாக் கண்ணிகளை விரித்து வைத்தான். யாதும் அகப்படவில்லை. நெடுநேரம் காத்திருந்தான்; முடிவில் ஒரு புற அகப்பட்டது; பிடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்; பொழுது அடைந்தது; மழையும் பெய்தது; இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. குளிரால் நடுங்கிய அவன் ஓர் ஆலமரத்தின் அடியில் வந்து தக்கினான். பசியால் வாடிப் பதைத்திருந்தான். அம் மரத்தின் மேல் இருந்த ஆண்புற தன் பேடையைக் காணாமல் பெரிதும் மறுகி நின்றது. கீழே நோக்கியது; வேடன் வலையில் அகப்பட்டுள்ள பெண் புறவைக் கண்டது; காணவே கதறிக் கூவியது. சிறையில் சிக்கியிருந்த அது பதில் ஒலித்தது: “முன்பிறவியில் நாம் சிறந்த செல்வக் குடியில் பிறந்திருந்தும் யாருக்கும் உதவி புரியாமல் அவல நிலையில் இழிந்து கழிந்தமையால் இந்த இழி பிறவி நோர்ந்தது; அல்லல் பல உழந்தோம்; என் பிரிவிற்காக நீங்கள் வருந்த வேண்டாம்; பட்டினியால் பதைத்திருக்கின்ற இவனுடைய பசியை நீக்க வழி செய்யுங்கள்” என்று அப் பறவை ஒலி விரவி எழுந்தது. பழைய பிறவி வாசனையால் உணர்ந்த ஆண்புற விரைந்து போய் விறகுச் சுள்ளிகளைக் கவனி வந்து தீயை மூட்டியது; மூண்ட தீயில் அது பாய்ந்து மாண்டது. தன் தசையைத் தின்று பசி தீர்ந்து அவன் போக வேண்டும் என்றே அது சாக நோர்ந்தது. அதை கண்டதும் அவ் வேடன் கண்ணீர் சொரிந்து அழுதான். வலையுள் கிடந்த புறவை எடுத்து வெளியே விட்டான்; அதுவும் தீயுள் வீழ்ந்து மாயவே வான வீதியில் ஒரு விமானம் ஒளி வீசி வந்தது. புறவின் ஆவிகள் திவ்விய தேசோடு அதில் மேவி மேலே போயின. வெண்

யாவும் துறந்து எவவுயிர்க்கும் அருள் புரிந்து அருந்தவனாயி
னான். கபோத கீதம் என்னும் காணியம் இந்த அதிசயமான சீவிய
சரிதங்களை வியந்து துதிசெய்து விரித்து விளக்கி புளது.

பேடையைப் பிடித்துத் தன்னைப் பிடிக்கவந்து அடைந்தபேதை
வேடனுக்கு உதவி செய்து விறகிடை வெந்தீ மூட்டிப்
பாடுறு பசியை நோக்கித் தன்உடல் கொடுத்த பைம்புள்
வீடுபெற்று உயர்ந்த வார்த்தை வேதத்தின் விழுமிதன்றோ?

(இராமா, விபீடணன் 112)

தன்னை அடைக்கலமாய் நாடி வந்த விபீடணனைக் காக்க
வேண்டியது தனது பெரிய கடமை என்பதைக் காட்டும்
பொருட்டு இராமபிரான் இவ்வாறு வானர வீரர்களுக்கு இந்தப்
பறவைகளின் பரோபகார நீர்மைகளைச் சீர்மையா விளக்கியிருக்
கிறான். இராமனது அவதாரத்துக்கு முன்னரே இச் சரிதம்
நடந்துள்ளமையை உணர்ந்து கொள்கிறோம். நிலவரை நீள்புகழ்
ஆற்றின் புத்தேள் உலகம் தேவரைப்போற்றாது; புகழானரையே
போற்றும் என்பதை இப்பறவைகள் நபமா உணர்த்தியுள்ளன.

வில்லாலும் வாளாலும் வெய்யதொழில் செய்துநின்ற
பொல்லாத வேடனைமுன் போற்றியதால்---நல்லபுரு
புத்தேள் உலகம்போய்ப் புண்ணியரெல் லாம்போற்ற
ஒத்தேறி நின்றது உயர்ந்து.

அரிய புகழை அடைக அதனால்
பெரியபே ரின்பம் வரும்.

புகழால் உயர்க.

235. தண்டார் அரவான் ததீசிபோல் மெய்ப்புகழைக்
கொண்டிலரேன் மற்றோர் குமரேசா—கொண்டாடும்
நத்தம்போல் கேடும் உளதாகும் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லால் அரிது. (5)

இ-ள்

குமரேசா! அரவானும் ததீசியும் உயிர் ஈந்து புகழ் அடைந்தது
போல் பிறர் ஏன் அடைய வில்லை? எனின், நத்தம் போல்கேடும்
உளதாகும் சாக்காடும் வித்தகர்க்கு அல்லால் அரிது என்க.

வித்தகர் = வியக்கத்தக்க விழுமிய நிலையினர்.

இது அரிய புகழ் நிலை அறிய வந்தது.

ஆக்கம் போல் அமைந்த கேடும் வாழ்வு போல வாய்ந்த சாவும் ஆய்ந்த அறிவாற்றலுடையார்க்கே அமையும்; பிறர்க்கு அமையா. பெறலருங் கீர்த்தியை வார்த்துக் காட்டியுளது.

புகழை எல்லாரும் எளிதில் அடைய முடியாது; அரிய செயலால் அடைய வரிய பெரிய மகிமையுடையது; அதை அடைந்தவரை அதிகமாய் நிலையில் வியந்து உலகம் துதி செய்து வருகிறது. பழிபாவங்களை எவரும் எளிதே எய்துகின்றனர்; புகழ் புண்ணியங்களைப் பெறுபவர் மிகவும் அரியராயுள்ளனர். இதற்குக் காரணம் என்ன? உரிய வுண்மையைக் கருதியுணராக.

நத்தம் = ஆக்கம். நத்தல் என்பது தழைத்தல், செழித்தல், வளாதல், பெருகுதல்களைக் குறித்து வரும் ஆதலால் அதன் வழியே தோன்றிய இது ஆக்கம் என வந்தது. நீந்தல், திருந்தல், பொருந்தல்களின் அடியாக நீத்தம் திருத்தம் பொருத்தம் போந்துள்ளன. அதுபோல் நத்தல் அடியாய் நத்தம் வந்துளது. தொழிலடியாய்த் தோன்றிய எழிலுடைய பெயர் விழிதெரிய நின்றது. உய்த்து உணர உரிய ஒரு பேர் தோன்றியது.

நலன் நந்த நாடணி நந்தப் புலன் நந்த
வந்தன்று வையைப் புனல்.

(பரிபாடல், 7)

பொன்செய் பாண்டிற் பொலங்கலம் நந்த. (ஐங்குறுநூறு 316)

காணம் நந்திய செந்நிலம் பெருவழி. (முல்லைப்பாட்டு 97)

பத்துருவம் பெற்றவன் மனம்போல நந்தியாள். (கலி136)

இவற்றுள் நத்தல் உணர்ந்தி நின்றல் அறிக.

நத்தம் என்னும் சொல் சங்கு, நத்தை, ஊர், வாழைகளைக் குறித்து வரும். ஆக்கத்தைக் குறித்து வருதல் அரிது. இங்கே கேடு முதலில் வந்துள்ளமையால் ஆக்கம் என அமைந்தது. ஆக்கம் போல் கேடும் என்று பாடியிருந்தால் பொருள் தெளிவாயிருந்திருக்கும். நத்தம் தோன்றிச் சித்தத்தைச் சிந்திக்கச் செய்துள்ளது. வித்தகர் வியந்து காண நோர்ந்தது. முத்தை உதவி மாயும் நத்தம் என வித்தகர் ஈந்து போகின்றனர்.

நத்தம் என்பதைச் சங்கு என்று கொண்டால் இங்கு வேறு தன்மையைக் காணலாம். சங்கை நெருப்பில் சுட்டாலும் வெண்

மையே தரும்; வண்மையாளர். வறுமையால் வருந்தினாலும் பெருமையாய் நின்று யாண்டும் உரிமையுடன் நன்மையே புரிவர்.

கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே சங்கு
சுட்டாலும் வெண்மை தரும். (ஒளவையார்)

மேன்மக்களுக்குச் சங்கு இங்ஙனம் உவமையாய் வந்துளது. தாம் அல்லலடைந்தாலும் உள்ளம் தளராமல் பிறர்க்கு நல்லதே செய்வார் வள்ளியோர் என்பது உள்ளியுணர வந்தது. உப்பு உரு வழிந்து மாந்தர்க்குச் சுவையாய் இன்பம் தருதல்போல் பெரியோர் எவ்வழியும் பரோபகார சீராய் மருவி வருகின்றனர்; அதனால் அரிய புகழும் பெரிய புண்ணியமும் பெருகுவருகின்றன.

அருந்திறலுடைய பெருந்தகையாளரே அரிய கீர்த்தியை அடையநேர்கின்றார் என இது இவ்வாறு வார்த்துக் காட்டியுளது.

ஆக்கம், கேடு, வாழ்வு, சாவு இங்கே பார்வைக்கு வந்துள்ளன. செல்வத்தோடு சுகமாய் வாழ வேண்டும் என்றே யாவரும் விரும்புவர். பொருள் அழிய நேர்ந்தாலும் உயிர் அழிவு மூண்டாலும் யாவரும் அஞ்சி ஒடுங்குவர்; உள்ளி உள்ளதை உவந்து ஈகின்ற வள்ளல்கள் மாத்திரம் யாதும் அஞ்சாமல் ஆண்மையோடு துணிந்து எதிர்ந்து அந்தக் கேட்டையும் சாவையும் விழைந்து கொள்வர். ஆகவே அவர் வித்தகர் என நின்றார்.

பிறர்க்கு உபகாரமாகத் தம் பொருள் உடல் உயிர்களை உயர்ந்த வண்மையாளர் உவந்து வழங்கி விடுகின்றனர்.

தன் உடல் அழிய நேர்ந்தாலும் தன்னிடத்திலுள்ள முத்தை மனிதர்க்கு உபகாரமாக நத்தை நல்கி விடுகிறது; அது போல் தன் உடைமை ஒழிய நேரினும் பிறர்க்கு உதவியாகப் பொருளை அருளாளன் தந்து விடுகிறான். விடவே புகழ் அவன்பால் வந்து சேர்கிறது. நத்தம் அணைய உத்தமர் எத்தகைய நிலையிலும் யாண்டும் உதவி புரிந்து வித்தகராய் விளங்கி நிற்கின்றார்.

தன்னை அடுத்தவரை ஆதரிக்க அருளுடைய மேலோன் எனதையும் துணிந்து கொடுக்க நேர்வது சீர்மையாய் நின்றது.

பாலின்நீர் தீ அணுகப் பால்வெகுண்டு தீப்புகுந்து
மேலும்நீர் கண்டமையும் மேன்மைபோல்---நூலினெறி
உற்றோர் இடுக்கண் உயிர்கொடுத்தும் மாற்றுவரே
மற்றோர் புகல மதித்து. [நீதி சாரம் 77]

பாலை அடுப்பில் ஏற்றிக் காய்ச்சுகின்றார்; நீர் வறந்து போகவே பால் பொங்கி நெருப்பில் பாய்கிறது; பாயவே தண்ணீரைத் தெளிக்கின்றார்; உடனே அது அமைதியாய் அடங்கி நிற்கிறது. அதுபோல் தன்னை அடுந்தவர்க்கு அல்லல்களேந்தால் தன் உயிரையும் கொடுத்து நல்லோன் அவரைக் காத்தருளுகின்றான். இந்த உவமை நயம் ஊன்றி உணர வுரியது.

இனிய பால்போல் இதம் புரிபவரே மேலோராய் உயர்ந்து வருகிறார். செய்யும் உதவி திவ்விய மகிமையாகிறது.

வித்தகர் என்றது சிறந்த அறிவும் உயர்ந்த ஆற்றலும் உறுதி ஊக்கமும் உண்மையும் வண்மையும் உடைய உத்தமரை.

வித்தகம் = ஞானம்; வினையாண்மை, கரும வீரமும் தரும நீர்மையும் சாதாரிய சாகசமும் உடையவரே வித்தகர் என விளங்கி வருகின்றார். அதுசய நிலை துதி செய்ய வந்தது.

பத்துடை அடியவர்க்கு எளியவன்
பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன். (திருவாய்மொழி)

திருமலை வித்தகன் என்று இது குறித்துள்ளது.

வித்தக வில்லினான் என இராமன் இத்தகைய பேர் பெற்றுள்ளான். அற்புத நிலைகள் இதனால் அறிய நேர்ந்தன.

வித்தக சேறி என்றார்
வீரனும் விரைவ தானான். (இராமா, கடல்தாவு 14)

அனுமானை வித்தகன் என்று இங்ஙனம் குறித்துள்ளனர்.

வித்தகர் ஆக்கிய விதி. (பரிபாடல் 10)

வித்தகர் அறிகுவர். (இரணியன் வதை 60)

வித்தகன் அளித்தனன். (பாகவதம் 5 : 2 : 46)

வித்தகர் சொற்களால் மெலிவு நீங்கினான். (விபீடணன் 33)

வித்தகனே. (ஆளுடையார்)

வித்தக வினைஞர் சித்திரமாக. (பெருங்கதை, 4, 7)

வித்தகருடைய விழுமிட நிலைகளை இவை விளக்கியுள்ளன.

உள்ளத்தையும் இங்கு எனையும்நின் கையினில் ஒப்புவித்தும்
கள்ளத்தைச் செய்யும் வினையால் வருந்தக்கணக்கும் உண்டோ?

பள்ளத்தில் வீழும் புனல்போல் படிந்துன் பரம இன்ப
வெள்ளத்தில் முழுகினர்க்கே எளிதாம் தில்லை வித்தகனே.

(தாயுமானவர்)

வித்தகன் என்று இறைவனை இவ்வாறு தாயுமானவர் வினித்
திருக்கிறார். நித்திய சீர்த்தியின் நிலை தெரிய வந்தது.

வித்தகர் என்னும் பேர் எத்தகைய உத்தம நீர்மையது
என்பதை இதனால் உப்த்து உணர்ந்து கொள்ளலாம். அரிய
செயல்களை ஆற்றவல்ல பெரியரே இப் பேருக்கு உரியராகின்றார்.
பிறருடைய துயர்களை நீக்கி அவரைக் காக்கும் பொருட்டுத்
தம்முடைய பொருள் உயிர்களை உதவ வல்லவர் அதிசய நிலையி
னர் ஆதலால் அவரை இப் பெயரால் துதிசெய்து துலக்கினார்.

தந்நலமே கருதியுழலுகிற இழி நிலையாளர்களுக்கும் பழி
யான கோழைகளுக்கும் விழுமிய இந்த இனிய இழுவையும்
வீரச் சாவையும் அடைய முடியாது; உண்மையான வண்மை
தோய்ந்த உத்தம வீரர்க்கே முடியும் ஆதலால் வித்தகர்க்கு அல்
லால் அரிது என்றார். அரியதைப் பெரியரே பெறுகின்றார்.

இறந்தவர் எவரையும் விரைந்து மறந்து விடுதல் இயல்பு.
பிறர்க்கு உதவியாக மாண்டவரை வையம் யாண்டும் புகழ்ந்து
போற்றி வரும்; வரவே அவர் என்றும் உள்ளவராகின்றார்;
ஆகவே அது உளது ஆகும் சாக்காடு என ஒளி மிகுந்து நின்றது.

சரண்எனக்கு யார்கொல் என்று சானகி அழுது சாம்ப
அரண்உனக்கு ஆவேன்வஞ்சி அஞ்சல் என்று அருளின் எய்தி
முரணுடைக் கொடியோன் கொல்லமொய்யமர் முடித்துத்தெய்வ
மரணம் என்தாதை பெற்றது என்வயின் வழக்கன்றாமோ? (1

உய்யநிற்கு அபயம் என்றான் உயிரைத் தன்உயிரின் ஒம்பாக்
கையினும் ஒருவன் செய்த உதவியில் கருத்தி லோனும்
மையற நெறியின் நோக்கி மாமறை நெறியின் நின்ற
மெய்யினைப் பொய்என்றானும் மீள்கிலா நரகின் வீழ்வார். (2

காரியம் ஆக அன்றே ஆகுக கருணை யோர்க்குச்
சீரிய தன்மை நோக்கின் இதனின்மேல் சிறந்த துண்டோ?
பூரியர் ஏயும் தம்மைப் புகல்புகுந் தோர்க்குப் பொன்று
ஆருயிர் கொடுத்துக் காத்தற்கு எண்ணிலா அரசர்க்குஎன்னும்?

(இராமா, விபீடணன்)

“துயரோடு அடுத்தவரைத் தன் உயிரைக் கொடுத்தேனும் அவரைக் காத்தருளுவதே ஆண்மை; இராவணன் கொடுமை யாய்க் கவர்ந்து போன சீதையைக் காக்கும் பொருட்டுச் சடாயு வேகமாய்ப் பாய்ந்து அவனோடு போராடி மாண்டான். அந்த வீர மரணத்தை விண்ணும் மண்ணும் இன்றும் புகழ்ந்து வருகின்றன. அவ் வித்தகனைப் போல் விபீடணனைப் பாதுகாப்பதில் நான் இறந்து படநேர்ந்தால் அதுவே பிறந்த பயனாம்” என இராமபிரான் இவ்வாறு கூறியுள்ளான். குறிப்புகள் கூர்ந்து சிந்திக்க வரியன. பொன்றாத புகழை விளைத்துள்ள சாக்காடு தேய்வ மரணம் என இவ் வீரக் குரிசிலால் வியந்து புகழ் வந்தது.

கேட்டில் ஒரு பெரிய ஆக்கமும், சாவில் ஓர் இனிய வாழ்வும் மருமமாய் மருவியுள்ளன. அவற்றைப் பெற்றவர் வித்தகராய் வியன் புகழ் பெற்று விளங்கி நிற்கின்றனர். அழிகின்ற பூத வுடம்பை அருள் நலம் கருதி விடுத்தவர் என்றும் அழியாத புகழ் உடம்பை எடுத்து யாண்டும் ஒளி மிகுந்து நிற்கின்றார்.

பிறர்க்கு உபகாரமாகத் தம் உடல் உயிர்களையும் மேலோர் கொடுக்க நேர்வர். அதனால் நிலைத்த புகழோடு என்றும் நின்று விளங்குவர். இது அரவானிடமும் ததீசிபாலும் அறிய நின்றது.

சரி த ம் 1

அரவான் என்பவன் அருச்சுனன் புதல்வன். உலூபி என்னும் நாக கன்னியிடம் பிறந்தவன். சிறந்த போர் வீரன். அதிசய நீர்மைகள் அமைந்தவன். எவரையும் எளிதே வெல்ல வல்லவன். பாரதப் போர் மூண்டது. பாண்டவர் பக்கல் இந்த ஆண்டகை இருப்பது எதிரிக்கு நீண்ட திகிலாயது. இவனை எப்படியும் சதிபுரிந்து கொன்று விட வேண்டும் என்று துரியோதனன் துணிந்தான். போரில் வெற்றி உண்டாகும்படி காளிதேவிக்குக் களப்பலி யூட்டுவது மரபு; அதற்கு இவனை வேண்டினால் இவ் வீர வள்ளல் இசைந்தருளுவான் என்று நம்பி நேரே வந்தான். காரியத்தைக் கரவாக் கூறி இரந்து வேண்டினான்; வேண்டவே இவ் வீரன் யாதொரு தடையும் கூறாமல் இசைந்தருளினான்.

ஒன்றநம் படைகள் எல்லாம் ஒருபகல் பொழுதில் கொல்வான் நின்றனன் அரவான் என்பான் நீயவன் தன்னை வேண்டின் கொன்றுஎனைப் பலிகொடு என்றுகூறும் அக்குமரற் கொன்றால் வென்றுனக்கு அரசும் வாழ்வும் எய்தலாம் விரைவின் என்றான்

ஐவரில் இனையோன் தன்பால் முகூர்த்தம் கேட்டு அவர்சேவா
பைவரு முடியோன் தன்பால் சேறலும் பணிந்து தாதை
உய்வரு வரங்கேட்டு என்னை ஊட்டுக பலிநீ என்ருன்
எய்வரி சிலையி னானும் பெற்றனன் என்று மீண்டான்.

(பாரதம், முகூர்த்தம் கேள்வி)

நேர்ந்துள்ள நிலைகள் இங்கே தெரிய வந்துள்ளன. அப்ப
கொடை வீரனான இக் குமரனுடைய பெருந்தகைமைகளை
உணர்ந்து வியந்து கொள்ளுகிறோம். அமாவாசை இரவு களப்பலி
புரிவதாக முடிவுசெய்திருந்தது. அதைக் கண்ணன் விரகு
முன்னதாக மாற்றினான். தன்னையே களப்பலி செய்து விடும்படி
ஐவரிடம் கூறினான். அப்பொழுது இவன் தடுத்துத் தன்னை
கொடுத்தான். இந்த என் உடல் களப்பலிக்கு முன்னமே முடிவு
செய்யப்பட்டது; குறித்த நேரம் வந்தும் அம் மன்னன் இவன்
மும் வரவில்லை ஆதலால் என்னை யே தேவிக்குப் பலி ஊட்டிவிடு
என்று குறித்துத் தானே உடலைக் கொய்து கொடுத்தான்.

கொடுத்தனன்பலிக்குத்தன்னைக் குமரன் என்று அறிந்து குண்டாய்
எடுத்தவன் திதி பன்னான்கின் இடையுடைய இன்று ஆகென்று
தொடுத்த நூல் முன்வரோடும் சொல்லினன் கூடர்கள் தம்மிய
அடுத்ததிங்கு என்னைஎன்ன அன்றுஅது ஆயதுஅன்றே. (1)

ஆயபின் தருமற்கு உற்ற வாரெலாம் விளம்பி இன்று
நீயவன் தனக்கு முன்னே களம்கொள நேரின் அல்லால்
போயவன் தன்னை வேற லரிதுஎனப் புகன்று செங்கண்
மாயவன் என்னை வல்லே வன்பலி ஊட்டு கென்றான். (2)

அடியனேன் இருக்க நீயே அரும்பலிக்கு இசைவாய் போரில்
மடிய நேரலரைக் கொன்று வாழ்வு இவர்க்கு அளிக்க நின்றாய்
கடிய நேர் பலிதந்தாலும் காய்அமர் சிலநாள் கண்டு
முடிய நேரலர் வெம்போரில் முடிவெனக்கு அருளுகென்றான். (3)

ஆண்டகை கன்னி முன்னர் அவயவம் அனைத்தும் ஈந்து
காண்டக மலர்ந்த தீபம் என முகம் கவின நின்றான்
பாண்டவர் யாம ளத்தின் படிபக டாதி யாக
வேண்டிய பலிகள் ஈந்து வென்றியும் வேண்டி மீண்டார். (4)

(பாரதம், களப்பலியுள் (1))

நிகழ்ந்திருக்கும் நிகழ்ச்சிகள் நெடிய வியப்புகளை விளைத்த
நிற்கின்றன. இந்த அருந்திறலாளனுடைய பெருந்தகையுடைய

வியந்து யாவரும் புகழ்ந்து போற்றினார். பிறர்க்கு உபகாரமா
தன் உடலைக் கொய்து கொடுத்து இறந்துள்ளமையால்
இவனுடைய புகழ் யாண்டும் உயர்ந்து காவியத்திலும் நீண்டு
நிலைத்து நின்றது. நத்தம் போல் கேடும் உளதாகும் சாக்காடும்
வித்தகர்க்கே அமைபும் என்பதை இவ்வுத்தமன் நன்கு உணர்த்தி
யின்றான். வித்தகன் கொடை நித்திய கீர்த்தியாய் நிலவியுளது.

ச ரி த ம் 2

அருந் தவ நிலையில் சுறந்திருந்த ததீசி முனிவர் அதிசய
நித்திகளுடையராய் ஒளிமிசுந்து நின்றார். இவருடைய உடலில்
உள்ள ஓர் எலும்பு அகில வுலகங்களையும் வெல்லவல்லதாய் அட
லாண்மை தோய்ந்திருந்தது. அந்த உண்மையைத் திருமால்
நீதவராசனிடம் கூறினார்; கூறவே இந்திரன் இவர்பால் வந்து
அருள் புரிய வேண்டினான். இவர் உள்ளம் உவந்து உடனே தந்
தார். யோக சிந்தியால் உயிரை நீக்கி உடலை அவனுக்கு உதவி
யருளினார். அந்த உபகாரம் உயர் புகழாய் ஒளி புரிந்து நின்றது.

சான்றனன் கரணம் ஒன்றி எழுகருத்து அறிவை யீர்ப்ப
நின்றனன் பிரமநாடி நெறிகொடு கபாலம் கீண்டு
சென்றனன் விமானம் ஏறிச் சேர்ந்தனன் உலகை நோன்பால்
வென்றனன் துறக்கம் புக்கு வீற்றினிது இருந்தான் அம்மா.

அம்முனி வள்ளல் ஈந்த அடுபடை முதுகந் தண்டைத்
தெம்முனை அடுபோர் சாய்க்கும் திறல்கெழு குலிசம் செய்து
கம்மியப் புலவன் ஆக்கம் கரைந்துகை கொடுப்ப வாங்கி
மைம்முகி லூர்தி ஏந்தி மின்விடு மழைபோல் நின்றான். (2
[திருவிளையாடல், இந்திரன்]

வானவர் வாழ்வுற இந்த ஞானமுனி ஈந்துள்ளதை வியந்து
யாவரும் புகழ்ந்து போற்றினார். அன்று இறந்து போன இவர்
என்றும் புகழ்ஒளி வீசி வர நின்று நிலவுகின்றார். இவரது சாக்
காடு ஆக்கமான வாழ்வாய் அமைந்து திகழ்கிறது. உளதாகும்
சாவை விளைத்துக் கொள்பவர் விழுமிய வித்தகராய் விளங்கி
வருவர் என்பதை இத் தத்துவஞானி நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

போன்றும் பொருளுடலைப் பொன்றப் புகழ்க்கருள்வார்
என்றும் இருந்தார் இனிது.

அழிவதை அழியாப் புகழ் ஆக்குக.

236. பூருவேன் தோன்றிப் புகழ்கொண்டான் ஏனிருவர்
கூரிகழ்வால் நொந்தார் குமரேசா—பாருலகில்
தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலின் தோன்றுமை நன்று. (6)

இ-ள்.

குமரேசா! புகழுடைய பூரு உயர்வாய்த் தோன்றினான்;
துணைவர் ஏன் இழிவடைந்தார்? எனின், தோன்றின் புகழொடு
தோன்றுக; அஃதிலார் தோன்றலின் தோன்றுமை நன்றுஎன்ப.

கீர்த்தியான தோற்றம் கிளர்ந்து காணவந்தது.

பிறந்தால் புகழ் அடையும் படி பிறக்க; அதனை அடையாத
வர் பிறத்தலினும் பிறவாமல் ஒழிவதே நல்லது.

பிறப்புக்குச் சிறப்பு கீர்த்தியே; அதனை இது வார்த்தை
காட்டியுள்ளது. பயன் அற்றது பாழ் பட்டது.

உலகில் தோன்றுகின்ற உயிரினங்கள் பல. அளவிடலரிய
நிலையில் பரந்து விரிந்துள்ள சீவகோடிகளுள் மனித மரபுதலி
யே சிறந்து உயர்ந்துள்ளது. இத்தகைய உத்தமமான பிறப்பை
அடைந்தவர் இதற்கு உரிமையான சிறப்புகளை விரைந்து அடை
ந்து கொள்ள வேண்டும். அடையாவழி அது கடையாம்.

புகழும் புண்ணியமும் மனிதன் அடையவரிய மகிமைப்
பொருள்கள். உயிர் துயர் நீங்கி உயர் பேரின்பமுறச் செய்து
வருதலால் இவை சீவ அமுதங்களாய் மேவியுள்ளன. புகழ் என்
பது புண்ணியத்தின் மணமே. எவன் சிறந்த புகழைச் செய்கின்ற
னோ அவன் உயர்ந்த புண்ணியவானாய் ஒளிமிகுந்து நிற்கின்றான்.

இழிந்த விலங்குகளாய்க் கழிந்து போகாமல் தெளிந்த மனி
தனாய்ப் பிறந்துள்ளவன் சிறந்த கீர்த்தியைத் தழுவிவரும் அள
வே விழுமியனாய்க் கெழுமிவருகிறான். பூவுக்கு மணம்போல் மனி
தனுக்குப் புகழ். மணம் இல்லாத மலர் இழிவுறுதல் போல் புகழ்
இல்லாத மனிதன் இகழ்வுறுகிறான். உரிய தகுதி இல்லையானால்
அரியமனிதன் சிறியனாயிழிந்து அவலம் அடைகிறான்.

வினைபல வலியினாலே வேறுவேறு யாக்கை ஆகி
நனிபல பிறவிதம்முள் துன்புறாஉம் பல்லுயர்க்கு

மனிதரின் அரியது ஆகும் தோன்றுதல்; தோன்றினாலும்
இனியவை நுகர எய்தும் செல்வமும் அன்னதேயாம். (1)

உயர்குடி நனியுள் தோன்றல் ஊனமில் யாக்கை ஆதல்
மயர்வறு கல்வி கேள்வித் தன்மையால் வல்லர் ஆதல்
பெரிதுணர்வு அறிவே யாதல் பேரறம் கோடல் என்றாங்கு
அரிதிவை பெறுதல் ஏடா பெற்றவர் மக்கள் என்பார். (2)
(வளையாபதி)

மனிதப்பிறவியில் தோன்றுதல் அரிது; அவ்வாறு தோன்
றினவர் அத்தோற்றத்துக்கு ஏற்ற புகழ் புண்ணியங்களைப்
பொற்றிக்கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனம் பெற்றவரே மக்கள்;
பெறுதவர் மாக்களை என இவை குறித்துள்ளன. குறிப்புகள்
மூர்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து சிந்தித்து உணரத் தக்கன,

புகழ் உயிருக்கு உயர்ந்த ஊதியம் ஆதலால் அதனை அடை
ந்தவனே பிறந்த பயனைப் பெற்றவன் ஆகிறான். அடையாதவன்
கடையாயிழிந்து கழிந்து ஒழிந்து போகிறான்.

பூதலத்தில் மானிடராய்ப் பிறப்பது அரிது
எனப் புகல்வார் பிறந்தோர் தாமும்
ஆதிமறை நூலின்முறை அருள்கீர்த்தி
யாத்தலங்கள் அன்பாய்ச் சென்று
நீதிவழு வாதவகை வழக்குரைத்து
நல்லோரை நேசம் கொண்டு
காதவழி பேரில்லார் கழுதைஎனப்
பாரிலுள்ளோர் கருது வாரே. (சிந்தாமணி)

தன்பேர் காதவழி தூரமாவது பரவும்படி ஒருவன் புகழ்
புரிந்து வாழவேண்டும்; இல்லையானால் அவன் பிறப்பு இழிவான
கழுதைத் தோற்றமாம் என இது இகழ்ந்து உரைத்துள்ளது.

சிறந்த பிறவிப்பயன் ஆன புகழை இழந்த பொழுது அந்த
மனிதன் இழிந்த விலங்காய் இகழ்ந்துபட நேர்ந்தான்.

Better were it to be unborn than to be ill bred. (Raleigh)

இழிவாய்ப் பிறந்து வாழ்வதினும் பிறவாமல் இருப்பதே
நல்லது என்னும் இது இங்கே ஊன்றி உணரவுரியது.

மனிதப் பிறவியின் இனிய பயனாய் மருவியுள்ளது புகழே.
அதனை எவ்வழியும் உரிமையாத் தழுவி உயர்கதி பெறுக.

புகழ் அடைந்தவர் உலகில் உயர்ந்து திகழ்கின்றார்; அறிவு அடையாதவர் பழியாய் இழிந்து கழிகின்றார். இது பூருஷ்டமும் அவனுடைய துணைவர்பாலும் முறையே தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம் .

பூரு என்பவன் சந்திர குல வேந்தனான யயாதியின் புதல்வன். அரிய பலகுணநலங்கள் அமைந்தவன். அறிவும் சீலமும் அழகுமும் ஆண்மைமும் பெருகியிருந்த இவன் இளவரசனாய் ஒளி சிறந்து நின்றான். அசரகுருவால் நேர்ந்த சாபத்தால் தந்தை மிகவும் முதியவனாய் மதிமயங்கி நொந்தான். அந்த நிலைமையை உணர்ந்து இரங்கிய இவன் தனது இளமையைத் தாதைக்குத் தந்தருளினான். இவனது பெருந்தகையை வியந்து யாவரும் புகழ்ந்து போற்றினர். மகனுடைய உருவ அழகைப் பெற்று உவகையடைந்தமன்னன் அந்த இளமையை மீளவும் இவனுக்கே ஈந்து அபாப்தவியை நல்கி “எனது குலதீபமே உனதுபுகழ் உலகமேயாய் ஒளி வீசிவரும்” என்றுஉள்ளம் உவந்துபோற்றி நின்றான்.

அந்த மன்னவன் மைந்தரை அழைத்து எனக்கு உசருந்தந்த முப்பைநீர் கொண்மின்றும் இளமை தந்துஎன்ன மைந்தர் யாவரும் மறுத்திடப் பூருமற்றவன்றன் இந்த முப்பிணைக் கவர்ந்துதன் இளமையும் ஈந்தான். (1)

விந்தை பூமகள் முதலிய மடந்தையர் விரும்ப முந்தை மாமணம் யாவையும் பலபகல் முற்றிச் சிந்தை ஆதரந் தணிந்தபின் சிந்தனை இன்றித் தந்தை மீளவும் இளமைதன் தனயனுக்கு அளித்தான்.(2)

இடியும் மாறுகொள் நெடுமொழி யயாதி அன்றிவற்றே முடியும் மாலையும் முத்தவெண் கரிகையும் முரசும் படியும் யாவையும் வழங்கிஎம் பனிமதி-மரபிற்கு அடியும் நீஇனி எனமகிழ்ந்து அளியுடன் அளித்தான்.(3)

(பாரதம், குருகுலம் 23-25)

நிகழ்ந்துள்ள நிலைகளை இவை நன்கு விளக்கியுள்ளன. தந்தை இன்புறத் தனது இனிய இளமையை இம்மைந்தன் தந்தது அரிய பெரிய செயல் ஆதலால் அதுநெடிய புகழாய் எங்கும்நிலி நின்றது. மா தவரும் இவனை மகிழ்ந்து போற்றியுள்ளனர்.

போர்வேல் விசயம் புனைகின்ற யயாதி மைந்தன்
பார்மேவு வேந்தன் பழிதீர்புகழ்ப் பூரு என்னும்
சீர்மேவு அரசன் திகழ்நின்குலச் செல்வன் அன்றோன்
ஏர்மா மரபின்திறம் யாவர் இயம்பும் ஈட்டார்.

[பாகவதம் 9-15]

சுகர் முதலிய அரிய தவ முனிவர்களும் பூருவை இவ்வாறு
புகழ்ந்துள்ளனர். புகழ்ப் பூரு, சீர்மேவு அரசன் என்று கூறியிருத்
தலால் இவனது சீர்த்தியின் மேன்மையைத் தெரிந்து கொள்கி
றோம். துரு, வசு, யது, மது என நான்கு மக்கள் யயாதிக்குப்
பிறந்திருந்தும் புகழ் புரியாமையால் அவர் இகழ்வாய் மறைந்து
போயினர். தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக; அஃது இலார்
தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று என்பதை இவர் முறையே
நன்கு உணர்த்தி நின்றார். புகழின் தோற்றமே ஏற்றமாம்.

மலரின் மணம்போல் மனிதன் புகழால்
உலகில் ஒளிர்வன் உயர்ந்து.

புகழ் உடையனாய் உயர் நிலை பெறுக.

237. ஓதுபுகழ் கொள்ளா உலகன் இளவெளிமான்
கோதுழந்தேன் நொந்தார் குமரேசா—ஏதும்
புகழ்பட வாழாதார் தந்நோவார் தம்மை
இகழ்வாரை நோவ தெவன். (7)

இ-ள்.

குமரேசா! உலோபியான உலகனையும் இளவெளிமானையும்
என் உலகம் இகழ்ந்தது? எனின், புகழ்பட வாழாதார் தம்
நோவார் தம்மை இகழ்வாரை நோவது எவன் என்க.

புகழ் பொருந்த வாழாதவர் தமது இழிநிலையை உணர்ந்து
வருந்தாமல் தம்மை இகழ்வாரை நோவது முழுமடமையாம்.

உயிர் உடலோடு கூடி வாழ்ந்து வருவது வாழ்வு என வந்
தது. வாழ்வு பயனுடையதாயின் அந்த மனிதன் உயர்ந்தவனாய்
ஒளி மிகுந்து வருகிறான்; பயன் இல்லை ஆனால் அவன் இழிந்தவ
னாய்க் கழிந்து எவ்வழியும் எள்ளி இகழ்ப்படுகிறான்.

மனித உடம்பு பெறுதற்கு அரியது; அதனைப் பெற்ற வாழ்பவன் அதற்கு உரிய பயனை விரைந்து அடைந்து கொள்ள வேண்டும். அடைய வில்லையானால் கடையனாய் ஒழிகிறான்.

அரும்பெறல் யாக்கையைப் பெற்ற பயத்தால்
பெரும்பயனும் ஆற்றவே கொள்க---கரும்பூர்ந்த
சாறுபோல் சாலவும் பின் உதவி மற்றதன்
கோதுபோல் போகும் உடம்பு. [நாலடியார் 34]

கரும்பை உவமையா எடுத்துக் காட்டி உயிர்க்கு இனிய பயனைப் பெறும்படி இது நயமா உணர்த்தியுள்ளது. கம்பு கட்டி தட்டைபோல் சாரம் அற்ற இழிந்த விலங்கு உடம்புகளில் தோன்றாமல் கரும்புபோல் சாரம் உள்ள உயர்ந்த மனித உடம்பை அடைந்து வந்துள்ளாய்; இங்ஙனம் அரியநிலையில் வந்துள்ளாய் அதற்கு உரிய பயனை உறுதியாய் உடனே பெறுக; பெறுவியின் பிழையாம் என மனிதனுக்கு இது இதமாய் மதியூட்டியுள்ளது.

கரும்பின் சாறுபோல் உடம்பின் பேறு புண்ணியம். அந்த சாற்றின் இனிமைபோல் புண்ணியத்தின் மணம் புகழ். இந்த உண்மையை நுண்மையாய் ஈண்டு ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். உயிரின் இனிய ஊதியம் உயர் புகழே.

கரும்பாட்டிக் கட்டி சிறுகாலைக் கொண்டார்
துரும்பெழுந்து வேங்கால் துயராண் டுழுவார்
வருந்தி உடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம்
வருங்கால் பரிவ திலர். [நாலடியார் 35]

கரும்பிலிருந்து பருவம் உள்ளபொழுதே சாரத்தை உறவா எடுத்துக் கொள்ளுகின்றார்; அவ்வாறு கொண்டபின் அதன் சக்கை எவ்வாறு ஆயினும் அவர் வருந்துவதில்லை. உடம்பு நல்ல நிலையில் உள்ளபோதே அதன் சாரமான இனிய பலனைப் பெற்றவர் பெரிய மகான்கள் ஆகின்றார்; ஆகவே தேகத்தை நெருப்பில் இடினும் மண்ணில் புதைப்பினும் கூற்றம் வரினும் அவர் யாது வருந்தாமல் உவந்து நிற்கின்றார். இளமையிலேயே சீவ அமுதமான புகழை மனிதன் வளமையா ஈட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

இசைபட வாழ்தல் அல்லது உயிர்க்கு வேறு ஊதியம் இல்லை (குறள், 231) என முன்னம் குறித்தார்; புகழ்பட வாழாநாய் பழிபட நேர்வர் என இதில் தெளிவா உணர்த்தியுள்ளார்.

வாழ்நாள் வீண் ஆகாமல் வாழ்வதே வாழ்வாம்; புகழ்
படிந்துவரின் அந்நாள் புண்ணியம் உடையதாய் ஒளி படிந்து
உயர்ந்து வருகிறது. புகழ் படியாதாயின் அது பழி படிந்து
பாழாயிழிகிறது. பழுது படியாமல் வாழ்வதே வாழ்வாம்.

பெற்றநாள் பெற்றநாள் பெற்றதனுள் ஆற்றுவதொன்று
இற்றைநாள் ஈத்துண்டு இனிதுஒழுகல்---சுற்றும்
இதனில் இலேசுடை காணும் அதனை
முதல்நின்று இடைதெரியும் கால். [அறநெறிச்சாரம், 75]

பிற உயிர்கள் உவந்து வர உதவி புரிந்து வருவதே பயனு
டைய நாளாம்; அவ் வாழ்வே புகழ் உடையதாய் ஒளி நிறைந்து
வரும் என முனைப்பாடியார் இவ்வாறு வனப்பாப் பாடியுள்ளார்.

ஈத்து உண்டு இனிது ஒழுகல் என்றது மனிதனுடைய
வாழ்வு மகிமை அடைந்து வரும் வழி தெரிய வந்தது. ஈகை
இசையை விளைத்து வருகிறது; வரவே ஈதலைச் செய்பவன் புக
ழையும் புண்ணியத்தையும் ஒருங்கே அடைந்து கொள்ளுகிறான்.
ஈயாமை வசையை வளர்த்து வருதலால் ஈயாத உலோபியைப்
பழியும் பாவமும் படர்ந்து தொடர்ந்து கொள்ளுகின்றன.

மறைந்தல் அகில்புகையும் வேள்விக் கொழும்புகையும்
ஏந்து துகில்புகையும் மாலைக்கு இடும்புகையும்
ஆய்ந்த பொருள்ஒருவர்க்கு ஈயா அதிலோப
மாந்தர் புகழே போல் தோன்ற மறைந்தனவே.

[சீவக சிந்தாமணி]

ஈயாத உலோபிகள் புகழ்போலப் புகை மறைந்து போயது
என இது வரைந்தளது. பழியே படிந்துள்ள அவரது வாழ்
வாழ்வு விழி தெரிய வந்தது. நல்ல புண்ணிய நீர்மை நண்ணி
யுள்ள அளவே புகழ் அண்ணியுளது. உயிர் ஒளியான இதனை
உடைய வாழ்வே உயர் வாழ்வாம். இந்த ஒளி மங்கினால் அது
செத்த வாழ்வேயாம். உயிரோடு சாகாமல் உயர்புகழுறுக.

என்றானும் இனைய தன்மை எய்தாத இலங்கை வேந்தன்
நின்றார்கள் தேவர் கண்டார் என்பதுஓர் நாணம் நீள
அன்றாய மகளிர் நோக்கம் ஆடவர் நோக்கம் ஆகப்
பொன்றுது பொன்றி னுன்தன் புகழ்என இழிந்து போனான்.

(இராமா, யுத்த, மகுட 46)

மணி மகுடத்தை இழந்து இராவணன் பழிபடிந்து போன நிலையைக் கவி இவ்வாறு காட்டியுள்ளார். இழிவான செயலில் இறங்கினமையால் புகழ் இழந்து உயிரோடு செத்தவனாய்த் தாய் ரோடு போயுள்ளான். அப் போக்கு இங்ஙனம் நோக்க வந்தது.

தரும நீர்மை தழுவி அரிய காரியங்களைச் செய்து வராமல வரே புகழுடையராய்ப் பெருமை அடைந்து வருகிறார். பொன்றும் உடலால் பொன்றாத புகழை நன்றாகப் பொருந்த நோர்ந்தவர் என்றும் நிலையாய் எவரும் போற்ற நின்று திகழ்கின்றார்.

பொன்றும் இவ் வுடலின் பொருட்டு
என்றும் நிற்கும் இரும்புகழ்
இன்று நீர்கழிந் தீர்களால்
குன்றின் மேல்குடை வேந்திர் காள்.

(சூளாமணி, அரசியல் 227)

புகழ் என்றும் நிற்கும்; பொன்றும் உடலைக் கொடுத்தும் அதுமே அதுமே கொள்ள வேண்டும் என்று ஒரு வீரன் இங்ஙனம் கூறியுள்ளான். உயிர்க்கு உறுதி புரிவதே உத்தம வீரம்.

அறிவுடைய மணி தப்பி றவியை அடைந்தவன் ஆன்ம உயிரியுமான புகழை அடைய வேண்டும்; இல்லையானால் நல்லோர் பலரும் பழிக்க நோர்வர். அவ்வாறு பழிப்பவரை நோகலாகாது; தன் பிழையை உணர்ந்து திருந்திப் புகழ்பெற முயல்வதே உயர்ந்த நலமாம். எள்ளி இகழப் ப்டாமல் உள்ளி உயருக.

தம் நோவார் = தம்மை நோவாதவராய். நோவார் என்றும் எதிர்மறை முற்று இங்கு எச்சமாய் நின்றது. தம்மை நின்றதே செய்தாராகப் பிறரை நோந்து கொள்ளாமல் தம்மைநீய் நோந்து கொண்டு தாமே தெளிந்து புகழ்பட வாழுக என வழுத்தியுள்ளார். வசை நோராமல் இசையோடு சேர்க.

நோவார் நோவது எவன்? என்றதனால் புகழ் புரியாவழி எவ்வழியும் அவ்வாழ்வு தாழ்வாய் நோதலுடைய தாம் என்பது நேரே தெரிய நோர்ந்தது. நோவுறாமல் நின்று வாழுக.

என்றும் நிலையாய் இருப்பது கீர்த்தியே
இன்றே அதைநீ இயற்றென்று--- நன்றறிந்த
சான்றோர் மொழிந்த தகவுரையைப் பேணிநீ
வாந்தோய் புகழோடு வாழ்.

இதனை ஊன்றி உணர்ந்து உறுதி காணுக.

புகழ் தோய வாழாதவர் இகழ்தோய நேர்வர். இது உலகன் பாலும் இளவெளிமான் இடமும் தெளிவாய் நின்றது.

சரி த ம் 1

உலகன் என்பவன் சோழ நாட்டிலே ஆங்கூர் என்னும் ஊரில் இருந்தவன். பொருள் வளம் மிகுந்திருந்தும் அருள்நலம் பாதும் இல்லாமல் மருளாய் மதங் கொண்டிருந்தமையால் யாரும் இவனை மதியாமல் யாண்டும் இகழ்ந்து வந்தார். யாருக்கும் பாதும் உதவாமல் இழிவான வழிகளிலேயே பழகி வந்த இவன் பால் இரட்டையர் என்னும் புலவர் இருவர் ஒருநாள் வந்தார். பெரிய செல்வன் என்று கருதி அரிய கணிகளை இவன் முன் பாடினார். சிறந்த புலவர்களான அவருடைய பாடல்களைக் கேட்டும் இவன் மகிழ்ந்து உபசரியாமல் அகந்தையாய் மாறுபட்டிருந்தான். புலையான இவனது மடமையையும் கொடுமையையும் அறிந்து அவர்மனம் மிக வருந்தினார். அருமைதெரியா முடனிடம் வந்தோமே என்று நொந்து வசையாகக் கவி ஒன்று பாடினார்.

முடர்முன்னே பாடல் மொழிந்தால் அறிவரோ
ஆடெடுத்த தென்புலியூர் அம்பலவா---ஆடகப்பொற்
செந்திருவைப் போல் அணங்கைச் சிங்காரித்து என்னபயன்
அந்தகனே நாயகன் ஆ னால். (இரட்டையர்)

உள்ளம் நொந்து எள்ளி இகழ்ந்து இவ்வாறு அவர் சொல்லிப் போனார். அந்தப் பாவலர் பழிமொழியால் இவன் விழிஒளி இழந்தான்; அழி துயருழந்து அவலமாய் அழிந்து ஒழிந்தான்.

சரி த ம் 2

இளவெளிமான் என்பவன் நல்ல செல்வக் குடியில் பிறந்தவன். வெளிமான் என்னும் குறுநில மன்னனுடைய தம்பி. அந்தவள்ளலோடு உடன் பிறந்திருந்தும் இவன் எள்ளலோடு இழிந் திருந்தான். ஈயாத உலோபி ஆதலால் யாரும் இவனைப் பாவி என்று பழித்து வந்தார். பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் பெரிய சங்கப் புலவர் ஒருநாள் இவன்பால் வந்தார். அவருடைய பெருமையை உணர்ந்து மரியாதை செய்யாமல் கருமியான இவன் கரவாயிருந்தான். அவர் விரைவாய் வெளி ஏறிப் போனார். கும

ணனைக் கண்டார். அந்த வள்ளல் உள்ளம் உவந்து இவரை வணங்கி உபசரித்து விருந்து புரிந்து பெரும் பரிசில்களை உரிமையோடு புகழ்ந்து தந்தான். அவன் தந்த யானை முதலிய பெரிய சன்மானங்களோடு மீண்டு வந்த அவர் இவனுடைய ஊரையடைந்தார். அருகே ஒரு சோலையில் தங்கியிருந்து ஓலையில் ஒரு கவி எழுதி இவனுக்கு அனுப்பினார்: “இழவனே! என் போன்ற கவி அரசரை ஆதரித்தருளப் புனி அரசர் சிலர் உளர்; அவ் வுண்மையை என்னோடு வந்துள்ள யானை முதலிய பெரிய பொருள்களால் நீ தெரியலாம்; பழிபட வாழ்வது பாழ்; இனிமேலாவது தெளிவுடையனாய் ஒளி பெறுக” என்னும் பொருளுடையதை இவனிடம் வழியோடு அனுப்பி விட்டு அவர் வழியே போயினார்.

இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை;

புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்;

இரவலர் உண்மையும் காண்இனி இரவலர்க்கு

ஈவோர் உண்மையும் காணினி நின் ஊர்க்

கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த

நெடுநல் யானைஎம் பரிசில்

கடுமான் தோன்றல் செல்வல் யானே.

(புறம் 162)

இவ்வாறு இகழ்ந்து கூறிவிட்டு அவர் விரைந்து சென்றார். கடுமான் தோன்றல் என்றது கொடுமையான மிருகங்களுக்குத் தலைவனே! என்று குறிப்பால் இகழ்ந்த படியாம். புலவர் எள்ளி இகழ்ந்து போகவே பலரும் இவனை இகழ்வாப் பழித்துவந்தார். இகழ்ச்சி நிலைகளை எண்ணி உள்ளம் நொந்து இவன் உளைந்திருந்தான். புகழ்பட வாழாதார் இகழ்வுகள் பட்டு இழிந்து வருந்துவர் என்பதை உலகம் காண இந்த இருவரும் உணர்த்தி நின்றார்.

இனிய நீர்மையும் ஈகையும் இன்புகழ்க்

கனியை ஈனும் கரவும் கடுமையும்

துனியுறும் பழித் தோமினை நல்குமே

புனித மான புகழினைப் போற்றுக.

இனிய புகழினை எய்தார் இழிந்து

துனியுழந்து நிற்பர் தொடர்ந்து.

இகழ் படியாமல் புகழ் படிசு.

238 பள்ளிகொண்டான் சோமன் பதி அதியன் நல்லிசையைக் கொள்ளைகொண்டார் என்னே குமரேசா—எள்ளும் வசையென்ப வையத்தார்க் கெல்லாம் இசையென்னும் எச்சம் பெறாஅ விடின. (8)

இ-ள்

குமரேசா! அதியமானும் பள்ளிகொண்டானும் சோமனும் இசையை ஏன் விழைந்து பெற்றார்? எனின், இசை என்னும் எச்சம் பெறாவிடின வையத்தார்க் கெல்லாம் வசை என்க.

இது வசை நீங்கி இசை ஒங்குக என்கின்றது.

புகழ் என்னும் மகவைப் பெறாது ஒழியின் அது உலகத்தார் எல்லார்க்கும் புலையான பெரிய பழியாம்.

பழிபடிந்து பாழாகாமல் ஒளியுடன் உயர்ந்து வாழும் விழுமிய வழியை விழி தெரிய இது நன்கு விளக்கியுளது.

பிறந்த மனிதன் விரைந்து பெறவுரிய பெரிய பேறுதெரிய வந்தது. கல்வி செல்வம் முதலியன பெறத்தக்க பேறுகளே ஆயினும் அவை யாவும் சுவையாய் மணம் பெறுவது இசையினாலேயாம். ஆகவே இசை பெறுவதே எவ்வழியும் சிறந்த சீரிய பேறாம். இசையை ஈட்டி வருபவன் யாண்டும் திவ்விய நிலையில் உயர்ந்து செவ்வியனாய்ச் சிறந்த பிறவிப்பயனை நீட்டி வருகிறான்.

இசை = புகழ். வசை = பழி. எச்சம் = மகவு.

செவிக்கு இனிய கீதம் இசை ஆம். அது இங்கே புகழைக் குறித்து நின்றது. நல்ல குணம் செயல்களால் உயர்ந்தவனை உலகம் உவந்து புகழ்ந்து பேசும்; அந்தப் பேச்சைக் கேட்பவர் பெரு மகிழ்ச்சி அடைவர். சொல்லுகின்ற நாவும், கேட்கின்ற செவியும், உள்ளுகின்ற மனமும் ஒருங்கே உவந்து வர அவ்வரை இசைந்து வருதலால் புகழ் ஒலியான அது இசை என வந்தது.

செவிக்குத் தேன் என இராகவன் இசைதிசை இனிக்கும்.

நாவினால் நவிலும் தோறும் நலமுறும் அமுதம் ஆகும்.

உள்ளுவார் உள்ளம் எல்லாம் அவன் இசை உவகை வெள்ளம்.

இந்த இனிய மொழிகள் இசையின் ஒளிகளாய் எழுந்துள்ளன. வாணோர் கேள்விச் செல்வம் துபக்க வயிற்றோர் கிளை தந்

தாள்” என இராமனைப் பெற்ற தாய் இவ்வாறு பேர் பெற்றுள் ளாள். தனது நீர்மையால் வானும் வையமும் புகழும் சீர்மையையச் சீராமன் பெற்றிருக்கிறான். அந்தச் சீர்த்தொரியவந்தது.

விரிகதிர் வெண்திங்களின்

விளங்கித் தோன்றுக

அவன் கலங்கர நல்விசை

(மாங்குடிகிழார்)

எழினியாதன் பெற்றுள்ள இசை வான மதிபோல் யாண்டும் ஒளி வீசியுள்ளது. அவ் வுண்மையை இதனால் உணர்ந்து கொள்ளுகிறோம். இவ்வாறு இசை பெற்றவனே வசையற்றவனாகிறான். அவன் பிறப்பே பெருஞ் சிறப்பாகிறது.

வசவாய் இகழ்ந்து பழிக்கும் இழிபழி வசை என வந்தது.

இழிந்த செயல்களை யுடையவனை எவரும் இகழ்ந்து பேசுகின்றனர். பேசவே அது இகழ்ச்சி, பழி, வசை என விளைந்தது. இசை ஒழியின் வசை தானாகவே விசையாய் வருகிறது.

ஈதல் முதலிய இனிய உதவிகளைச் செய்து என்னால் இரை பெற முடியாது; ஆயினும் நான் இழிவான காரியங்களைச் செய்யேன்; ஆகவே வசை இல்லாதவனாவேன் என்று ஒருவன் கூற நேர்வன்; அவ்வாறு நேர்ந்தவனை நோக்கி இது நேரே ஓர்ந்து உணர்ந்து திருந்தி இசை பெறுமாறு உறுதி கூறியுள்ளது.

விளக்கு ஏற்றவில்லையானால் வீடு இருட்டாகிறது. வாழ்வில் புகழ்ஒளி இல்லையானால் பழியிருள் படர்ந்து கொள்கிறது. ஒளி நீங்கிய அளவில் இருள் ஒங்கி வருதல் போல் இசை ஒழிந்த பொழுதே வசை நுழைந்து கொள்கிறது.

இசை பெறுமையே வசை பெற்றமையாம்.

என்ப என்றது முன்பே உயர்ந்தோர் தெளிந்து உறுதி செய்துள்ள முடிவு என அதன் துணிவான அமைதி தெரிய.

இசையை எச்சம் என்றது உச்சமான அதன் உயர்வையும் உரிமையையும் உய்த்து உணர. தன்னைப் பெற்ற மனிதன் இறந்து போனாலும் எஞ்சி நின்று அவனுடைய பேரையும் சீராளிம் துலக்கி வருகலால் இவ்வாறு அதுபேர் பெற்று நின்றது.

பிள்ளை இல்லாத மனிதன் மலடன் என்று எள்ளி இகழப் படுகிறான். பிள்ளைப் பேறுடையவன் எல்லாச் செல்வங்களும் உடையவனாய் ஒளிபெற்று நிற்கின்றான். மக்கட் பேற்றினும் நிறந்த பேறு வேறு யாதும் இல்லை எனப் பேர் பெற்றுள்ளமை யால் அந்த எச்சமே இசை என ஈண்டு உச்சமாய் வந்தது.

இசையிற் பெரியது ஓர் எச்சம் இல்லை.

(முதுமொழிக்காஞ்சி)

இசையே பெரிய சந்ததி எனக் கூடலூர் கிழார் இங்ஙனம் குறித்துளார். புகழ் மகவு பெற்றவன் உயர் மகிழ்வுற்றவன்.

எவ்வளவு செல்வங்கள் எய்தியிருந்தாலும் பிள்ளை இல்லை யானால் அவன் உள்ளம் உளைந்து வருந்தி அல்லலுறுகின்றான்.

வீயாச் செங்கோல் விக்கிரன் ஒருநாள்

எச்சம் இன்மையின் எவ்வம் கூரா. (பெருங்கதை, 2-11)

விக்கிரன் என்னும் சக்கரவர்த்தி சந்ததி இல்லாமையை வினைந்து இங்ஙனம் உள்ளம் நொந்து துயருழந்துள்ளான்.

எச்சம் என்று மகவை இங்கே அவன் குறித்திருப்பது கூர்ந்து சிந்திக்க வரியது. மகவின் வழியே மகிமைகள் விளைந்து வருகின்றன. அரிய இசை இனிய மகவாய் மிளிர்கிறது.

பொன்னும் பொருளும் புலமும் நிலமுதலா

மன்னுபெருஞ் செல்வமெலாம் மன்னியே---மன்னென

உச்ச நிலையில் ஒளிமிகுந்து வாழ்ந்தாலும்

எச்சம் இலையேல் இழிவு.

அரிய பெரிய செல்வங்கள் நிறைந்து அரசனாய் உச்ச நிலையில் உயர்ந்திருந்தாலும் எச்சம் இல்லையேல் இழிவாம் என்றதனால் பிள்ளைப் பேற்றின் பெருமையைத் தெளிந்து கொள் சீரோம். குலம் விளக்கி வருவது உலக விளக்காயுளது.

மெய்தானம் வண்மை விரதம் தழல்வேள்வி நாளும்

செய்தாலும் ஞாலத்தவர் நற்கதி சென்று சேரார்

மைதாழ் தடங்கண் மகவின்முகம் மன்னு பார்வை

எய்தாது ஒழியின் பெறுமின்பம் இவனும் இல்லை.

[பாரதம்]

விம்மிமின் நுழைமருங்கு ஓசிய வீங்கிய
கொம்மைவெம் முலையினாய் குதலை மென்மொழிச்
செம்மைய அருமகப் பெருத தீமையோர்க்கு
இம்மையும் மறுமையும் இன்பம் இல்லையால். (நைடதம்)

கைதவந்தான நீக்கிக் கருத்தில் கறைஅகற்றிச்
செய்தவந்தாம் எத்தனையும் செய்தாலும்---மைதீர்
மகப்பெரு மாநுடர்கள் வானவர்தம் ஊர்க்குப்
புகப்பெருர் மாதராய் போந்து. (நளவெண்பா)

மகவைப் பெருதவர் இருமையும் இன்பம் இலராய்ச் சிறு
மையுறுவர் என இவை குறித்துள்ளன. இத்தகைய எச்சம்
இசைக்கு ஈண்டு இனமா யிசைந்து உபர்வாய் வந்துளது.

சந்ததி இல்லையேல் அந்த மனிதன் நிந்தையுறுகிறான்.
உலக வாழ்வுக்கு மகவுபோல் உயிர் வாழ்வுக்கு இசை. பெறுதல்
என்னும் குறிப்பால் மகவையே எச்சம் ஈண்டு உணர்த்தியுளது.

எச்சம் இன்மை ஒச்சம் ஆகிறது.

இசை இன்மை வசை ஆகிறது.

பெருமிதம் உனக்கேன் பிள்ளைப் பேறற்ற பாவிநீ என்
அருமைநன் மகனால் அன்றோ இருமையும் அடைவாய் என்னப்
பெரிது நாண் அடைந்து மேலைக் காயினும் பிள்ளைப்பேறு
தருதவம் புரிவேன் என்னாத் தனபதி தவமேற் செல்வான்.

(திருவினையாடல்)

பிள்ளைப் பேறுடையவள் பெருமையும், அது இல்லாதவ
னது சிறுமையும் இதனால் தெரிய வந்தன. பிள்ளை இல்லாத
பாவி என்று எள்ளி இகழவே அதனைப் பெறவுரிய தவம் புரியப்
போயினான். நல்ல பிள்ளை நல் வினையால் வருகிறது; நல்ல புகழ்
நல்ல செயல்களால் விளைந்து எல்லையில்லாத இன்பம் தருகிறது.

பிற உயிர்களுக்கு இதராய் உபகாரம் செய்வதால் இசை
உண்டாகிறது. இனிய உதவி புரிபவனை உலகம் உரிமையா
உவந்து புகழ்ந்து எவ்வழியும் வியந்து போற்றி வருகிறது.

எய்யா நல்இசைச் செவ்வேல் சேஎய். (திருமுருகு)

அளவிடலரிய இசையுடையான் என முருகப் பெருமானை
இவ்வாறு உரிமையோடு நக்கிரர் துதித்துப் போற்றியிருக்கிறார்.

தம்மைப் பெற்றவன் துஞ்சினும் தாம் துஞ்சாமல் எஞ்சி
நின்று அவனுடைய பேரை மகவும் புகழும் சீரா விளக்கி வரும்
ஆயினும் முன்னதினும் பின்னதே நெடிது நின்று பெரிதும்
நிலையாய்த் துலக்கியருளும்; ஆகவே மகனினும் இசையே மிகவும்
மகிமையுடையதாம். இசைபெற இசைந்த வாழ்வே இருமையும்
பெருமையாய் இன்பம் பெறுகிறது. வாழ்வின் எழில்ஒளி புகழ்;
அது இல்லையேல் அவ் வாழ்வு இருள்படிந்த மருள். வசை யுறாத
படி புகழை வளர்த்து இசையுடன் உயர்ந்து இன்பமாய் வாழுக.

இசை பெற்றவர் பேர் திசை மெச்சிய சீரோடு சிறந்து
வருகிறது. இது, அதியமான் முதலியோர்பால் தெரிய நின்றது.

சரி த ம் 1

அதியமான் சிறந்த மதிமான். உயர்ந்த கொடையாளி.
அருந்திறலாண்மையோடு பெருந்தகைமையும் நிறைந்திருந்த
இவன் திருந்திய பண்புடன் யாவருக்கும் உதவி புரிந்து வந்
தான். இவனுடைய உண்மை திண்மை தண்மை வண்மைகளை
வியந்து புலவர்கள் பலர் உவந்து புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர்.

ஒருநாட் செல்லலம் இருநாட் செல்லலம்
பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாட் போன்ற விருப்பினன் மாதோ
அணிபூண் அணிந்த யானை இயல்தேர்
அதியமான் பரிசில் பெறாஉம் காலம்
நீட்டினும் நீட்டாது ஆயினும் யானைதன்
கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக்
கையகத் ததுஅது பொய்யா காதே;
அருந்தே மாந்த நெஞ்சம்
வருந்த வேண்டா வாழ்க அவன் தாளே. (புறம், 101)

இப் பெருந்தகையின் ஈகையின் இயல்பை ஒளவையார்
இவ்வாறு பாடியுள்ளார். வந்தவர் எவர்க்கும் எப்பொழுதும்
இவன் உள்ளம் உவந்து உதவி வந்துள்ளதை இதனால் உணர்ந்து
கொள்கிறோம். அதியமான் பரிசில் அருள் நலம் உடையது;
உறுதியானது என்று உவந்து புகழ்ந்திருக்கிறார். ஈகையால்
எய்திய இவனது இசை திசைகள்தோறும் பரவி நின்றது.

சரி த ம் -2

பள்ளி கொண்டான் என்பவன் பாண்டி நாட்டிலே நெடுங்

கழி என்னும் ஊரில் இருந்தவன். பெரும் பொருளுடையவன். பேருபகாரி. தன்பால் வந்தவர் எவர்க்கும் அன்புடன் உதவியர்வரையும் இவன் ஆதரித்து வந்தான். திருமாலின் திருநாமம் ஆகிய பள்ளி கொண்டான் என்னும் பேர் இவனுக்குச் சீரோடு சிறந்து நின்றது. மாவலியிடம் வந்து மாயவன் மூவடி மண் வேண்டிய போது அம் மன்னவன் ஈண்டிய உவகையோடு ஈந்தருளிபதை எண்ணி விபந்து இதயம் உவந்து உதவிநலங்களை உரிமையோடு இவன் புரிந்து வந்தான். படி அளந்தான் படி அளப்பான் என்று எவரிடமும் நயமாக் கூறி வருவது இவனது இயல்பாயிருந்தது. எளிபவர்க்கு அளிப்புரிந்து உதவி வந்தமையால் இவன் புகழ் எங்கும் ஒளி மிகுந்து நின்றது. புலவர்களும் இவனை உள்ளம் உவந்து பாடியுள்ளனர். சில பாடல்கள் அயலிலவருகின்றன.

வள்ளிகொண் டான்மயில் ஏறிக்கொண்டான்மதி போலுமலை
வெள்ளிகொண் டான்விடை ஏறிக்கொண்டான்விண்ண வர்க்கமுதாம்
துள்ளிகொண் டான்புள்ளில் ஏறிக்கொண் டான்சுப சோபனம்சேர்
பள்ளிகொண் டான்புகழ் ஏறிக்கொண் டான்என்று பார்க்கவென்றே.

புகழின் உச்சியில் இந்த உபகாரி ஏறி நின்றலைக் காண
விரும்பிந் தேவ தேவர்களும் தங்கள் வாகனங்களில் ஏறி நின்றார் என இது கூறியுள்ளது. கவியின் சுவை கருத வரியது.

செங்கை வரிச்சிலைத் தங்க மதைச் சம்புத் தீவு தன்னில்
எங்குவைத் தாலும்இப் பள்ளிகொண்டான் தமிழ்க்கு ஈவன்என்றே
திங்கள் இரவி தினம்சுற்றிக் காக்கத் திரை சுருட்டும்
கங்கைக்கும் உத்தரத்தே ஒளித்தான் உமை காதலனே. (பரிகாசர்)

பொன்மலை இங்கே இருந்தால் பள்ளி கொண்டான் தமிழ்ப்
புலவர்க்கு அள்ளித் தந்து விடுவான் என்று கருதிக் கங்கைக்கு
வடக்கே வெகு தூரத்தில் சிவபெருமான் ஒளித்து வைத்துள்ளார் என இது உரைத்துள்ளது. இதனால் இவனது கொடையும் நடையும் தகவும் புகழும் பிறவும் தெரிய நின்றன.

ச ரி த ம் 3.

சோமன் என்னும் பேருடைய இவன் நாமகிரி என்னும் ஊரில் இருந்தவன். வேளாண்மை புரியும் தாளாண்மையாளன். இனிய நீர்மையும் இதமான செயலும் கனிவான மொழியும் இவனிடம் இயல்பாயமைந்திருந்தன. யார் வரினும் முகம்

மலர்ந்து உவந்து உபசரித்து உதவி புரிவதே வாழ்வின் பயனும் நாளும் இவன்பால் வளர்ந்து வந்தது. ஒளவையாரை ஒருமுறை இவன் கண்டான். உள்ளம் உவந்து உபசரித்து அழைத்து வந்து விருந்து புரிந்து பணிந்து போற்றினான். சோமன் யார்க்கும் சேமநிதி என்று அந்தக் கல்விச் செல்வி இந்த நல்லவனை வாழ்த்திப் போனான். பொல்லாத உலோபிகளான புல்லர் சிலரிடம் போய் அல்லலுழந்து உள்ளம் நொந்தபோது இவ்வுபகாரியின் நல்ல நீர்மைகள் அக்கிழவியின் உள்ளத்தை உருக்கின. அதுபொழுது ஒரு பாட்டும் வந்தது. அது அயலே வருகிறது.

நிழல் அருமை வெய்யிலிலே நின்றறிமின் ஈசன்
கழல் அருமை வெவ்வினையில் காண்மின்---பழகுதமிழ்ச்
சொல்லருமை நாலிரண்டில் சோமன் கொடை அருமை
புல்லரிடத் தே அறிமின் போய். (ஒளவையார்)

சோமனுடைய கொடையின் நீர்மை சீர்மைகளை இவ்வாறு துலக்கியுள்ளார். இதில் குறித்துள்ள உவமைகள் கூர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்க வரியன. இனிய நிழல், ஈசன் கழல், திருக்குறள் நாலடியார், இங்கு வந்திருக்கின்றன. எவர்க்கும் இனியன்: அடுத்தவர் துயர்தீர்த்து அருள்பவன்; பொய்யா மொழியினன்; நல்ல உறுதி நலங்களை யுடையவன் என்பது கருதியுணரவந்தது. இசை என்னும் எச்சம் பெறுவதே வாழ்வின் பயன்; அவ்வாறு பெற்றவரே உயர்ந்த மேன்மையாளர் என்பதை இவர் உணர்த்தியுள்ளார்.

புகழுடைய வாழ்வுடையான் புண்ணியவான் இன்றேல்
இகழுடைய னவன் இழிந்து.

வசையுறமல் இசை பெறுக.

239. பண்டைவளம் குன்றியதிப் பாரேன் நரகனைமுன்
கொண்டிருந்த போது குமரேசா—கொண்ட
வசையிலா வண்பயன் குன்றும் இசையிலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம். (9)

இ-ள்.

குமரேசா! நரகாசுரனைத் தாங்கியிருந்த காலத்தில் இந்நிலம் வலகம் ஏன்வளம் குன்றியிருந்தது? எனின், இசையிலா யாக்கை பொறுத்த நிலம் வசை இலா வண்பயன் குன்றும் என்க.

புகழ் இல்லாத உடம்புகளைத் தாங்கிய நிலம் பழி இல்லாத நல்ல விளைவுகளை நல்காமல் புல்லிதாய் இழிந்து நிற்கும்.

இசை என்னும் எச்சம் பெருவிடின் மனிதனுக்கு அது பெரியவசை என்று முன்னம் குறித்தார்; அந்த வசை படிந்தால் மக்கள் பாவிசனாய் இழிந்து பழி மிகப் படுவர்; அவர் உள்ள நாடும் பீடு அழிந்து பிழைபடும் என இதில் உரைக்கின்றார்.

நிலம் வளம் சுரந்து வருவது மழையினால்; வானம் மழை பொழிவது தானம் தவம் முதலிய புண்ணிய நீர்மைகளால்.

மழையின்றி மா நிலத்தார்க்கு இல்லை மழையும் தவம்இல்லார் இவ்வழி இல்லை. [நான்மணி,49]

நல்லார்க்குப்பெய்யும் மழை எல்லார்க்கும். (பழமொழி)

பழிபடியாத விழுமிய நீர்மையார்க்கே மழை கிழைமையாய்ப் பொழியும் என்பதை இவை தெளிவுறுத்தியுள்ளன. மக்களிடம் தீமைமிகுந்து வரின் நன்மையான மழை தக்கபடி பெய்யாது.

முறைகோடி மன்னவன் செய்யின் உறைகோடி ஒல்லாது வானம் பெயல். (குறள்,கொடுங்கோல்9)

மன்னவன் நீதிதவறினால் வானம் மழைபெய்யாது என்னும் இது ஈண்டு உன்னியுணர வரியது. உறை = மழை.

புகழ்வழியில் புகாமல் பழி நிலையில் மக்கள் இழியநீரின் மழைசரியாய்ப் பொழியாது; நிலவளம் குன்றும்; அழிதுயரங்களே யாண்டும் பெருகும் என்பது தெரிய வந்தது.

இசைஇலா மக்கள் என்னால் யாக்கை என்றது பழியின் இழிவை நோக்கி. இசையை இழந்தவன் உயிர் இருந்தும் ஒரு பயனுமின்றிச் செத்த சவமாய்த் திரிந்து வருதலால் அந்த இழிவு வரவு இந்த உரையால் இங்கு நன்கு தெரிந்து கொள்ள வந்தது.

யாக்கை என ஒருமையில் கூறியது, பழியாளன் ஒருவன் இருந்தாலே போதும் அந்த ஊரும் நாடும் இழிவடைந்துபடும் என்பது கருதி. வசை படிந்தவன் வசவுகள்படிந்து அழிகிறான்.

இசையுடையவன் இம்மையும் மறுமையும் பெருமையாய் எவ்வழியும் திவ்விய இன்பங்களைப் பெற்று மகிழ்கின்றான். அதனை இழந்தவன் யாண்டும் இழிந்து அவலமுறுகின்றான்.

இவண் இசையுடையோர்க்கு அல்லது அவணது
உயர்நிலை உலகத்து உறையுள் இன்மை. (புறம், 50)

இவ் வுலகில் புகழ் உடையவர்க்கே தெய்வ உலகில் இடம்
உளது; இசை இல்லாதவர்க்கு அங்கே யாதும் இடம் இல்லை என
மோசிகீரனார் என்னும் சங்கப்புலவர் இங்ஙனம் கூறியுள்ளார்.

அறிவுள்ள மனிதப் பிறப்பில் வந்தும் தன் உயிர்க்கு
உறுதிபான உயர்நலனைச் செய்து கொள்ளாமல் ஒழிவது அவ
னுக்கு வெய்ய பழியாம். வசை படிந்து வாழ்வதை விடச் சாவது
நல்லது. இசை யில்லாதவன் செத்தால் வசையில்லாத வண்
பயனை நிலம் வழங்கியருளும். மற்ற உயிரினங்கள் சுகமாய்
வாழ்ந்து வரும். வசையாளன் ஒழியவே வையம் உயர்கிறது.

உணர்வுடைய மனிதன் ஏதேனும் நன்மை செய்து புகழு
டன் வாழ வேண்டும். அந்த வாழ்வே வாழ்வாம். அவ்வாறு
இசையோடு வாழவில்லையானால் அவன் வசையோடு தாழ்கிறான்.

பன்றியும் உண்ணுகிறது; உறங்குகிறது; சூட்டிகளைப்
போடுகிறது. மனிதனும் உண்டு உடுத்திப் பெண்டுகளோடு
கூடிப் பிள்ளைகளைப் பெறுகிறான். இந்த அளவிலேயே நின்றால்
அந்தப் பன்றிக்கும் இவனுக்கும் என்ன வேற்றுமை? ஏதேனும்
புகழ் அடைந்தபோதுதான் மனிதன் உயர்வடைந்து வருகிறான்.

நொறுங்கு பெய்து ஆக்கிய கூழாரவுண்டு
பிறங்கிரு கோட்டொடு பன்றியும் வாழும்
அறம்செய்து வாழ்வதே வாழ்க்கை; மற்றெல்லாம்
வெறும்பேழை தாழ்க் கொளீஇ அற்று. (அறநெறி 78)

இழிந்த மிருகம் போல் கழிந்து போகாமல் புகழும் புண்
ணியமும் பொருந்தி வாழுக என மனிதனுக்கு இது மதி கூறி
யுள்ளது. இசை எய்திய வாழ்வு எழில் ஒளி வீசுகிறது.

புகழ் படியாதவன் பழிபடிந்து இழிவுறுகிறான். வையமும்
அவனை வைது வருந்துகிறது. இது நரகன்பால் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம் .

இவன் தானவர் தலைவன். சோதிதம் என்னும் நகரில்
இருந்து அரசு புரிந்தவன். இவனுடைய மனைவி பெயர் கசேரு.
அவளோடமர்ந்து இனிய போகங்களை நுகர்ந்து வந்தான். அவ்

வளவோடு அமையாமல் இளங்குமரிகள் பலரை வலிந்து கவர்ந்து
நலிந்து கலந்து காமக்களிப்பில் மூழ்கிக் கிடந்தான். இவனுடைய
கொடுமையை அஞ்சி யாவரும் நடுங்கினர். தேவரும் அடங்கி
ஒடுங்கினர். நீதிமுறைகள் யாதும் இல்லாமல் யாண்டும் தீதுகள்
புரிந்து வந்தமையால் மாந்தர் யாவரும் மறுகி நொந்தனர்.
கொடிய பஞ்சங்கள் நாட்டில் நெடிது தோன்றின. நிலம்களும்
நிலைகுலைந்து திருமலை நினைந்து நெடிது முறையிட்டாள். தேவ
ரும் மாயவனிடம் போய் இத் தீயவனுடைய தீய கொடுமை
களைக் கூறினார். மாயவன் விரைந்து வந்து போராடி இத் தீய
வனை அழித்து ஒழித்தான். இவன் அழிந்து ஒழிந்த அன்று
உலகம் உவந்து மகிழ்ந்தது. மாந்தர் எல்லாரும் மகிழ்ச்சி
மீதுர்ந்து எண்ணெய் நீராடி நல்ல ஆடைகள் புனைந்து உயர்ந்த
உணவுகளை உண்டு உல்லாச வினோதமாய் இவனுடைய அழிவு
நானே ஒரு திருவிழாவாக் கொண்டாடினார். அதுதான் தீபாவளி
என்று இன்றும் எங்கும் வழங்கி வருகிறது. இவன் மடிந்த
போது பூமிதேவி திருமலை வியந்து புகழ்ந்து உவந்து
போற்றினாள். உயிரினங்கள் துயர் நீங்கி மகிழ்ந்தன.

தகைசால்நில மகள் அவ்வழி தண்டாமரை மயில்சேர்
அகன்மார்வனைப் பணிந்து ஏத்தினள் அளிப்பாய்இனி என் னொ
நகுதார்முடி நரகாசுரன் நறைவிம்மிய துடவை
முகைவாயவிழ் திருநாட்டினில் முகக்கும் பொருள் அளித்தே.
(பாகவதம், நரகாசுரன் 19)

நரகாசுரன் அழிந்த பொழுது நிலமகள் உளம் உவந்து
மாயவனைப் பணிந்து மொழிந்துள்ளமையை இதில் உணர்ந்து
கொள்கிறோம். இசை இல்லாத யாக்கையைப் பொறுத்திருக்க
மாட்டாமல் பூமிதேவி வருந்துவள்; நலமான வளம் குன்றி
நிலம் பலவகையிலும் இழிவுறும்; அந்தப் பழியாளன் ஒழிந்
தால் நிலம் உவந்து உயர்ந்த பலன்களைச் சுரந்தருளும் என்பதை
இவன் அழிவில் விழிதெரிய வந்தது.

பழிபடிந்த மக்கள் படிந்துள்ள நாட்டில்
அழிதுயரே நீளும் அடர்ந்து.

பழியுறாமல் ஒளியுடன் வாழுக.

240 மண்டுபுகழ் நன்னன்சேய் வாழ்ந்துயாந்தான் நன்னனிகழ்
கொண்டிழிந்தான் என்னை குமரேசா—மண்டும்
வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் இசையொழிய
வாழ்வாரே வாழா தவர். (10)

இ-ள்.

குமரேசா! நன்னன் சேய் இசையோடு வாழ்ந்தான்; அவன்
தந்தை என் வசையால் தாழ்ந்தான்? எனின், வசை ஒழியவாழ்
வாரே வாழ்வார்; இசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழாதவர் என்க.

உண்மையான உயிர் வாழ்வு உணர் வந்தது.

பழி படியாமல் புகழ் படிந்து வாழ்பவரே உயிர் வாழ்கின்
றவர்; புகழ் ஒழிய வாழ்பவர் உயிர் ஒழிய வாழ்பவரே.

வசையை யாரும் விரும்பார்; இசையை எல்லாரும் விரும்
புவர். அவ்வாறிருந்தும் இவ்வாறு போதித்திருக்கிறார். தமக்கு
இனியதும் உயிர்க்கு ஊதியமானதும் உயர் மேன்மை தருவதும்
ஆகிய புகழைப் பெறாமல் ஒழிவதும், எவ்வழியும் தமக்கு வெவ்
விய துயரமாய் இழிவு செய்யும் பழியைத் தழுவி வருவதும்
அதிசய வினோதமான மாய மருள்களா மருவியுள்ளன.

மனிதனுக்கு நல்லதில் ஆசையே; ஆனால் அதனை அடைய
முடியாமல் அவலமாயிழிகிறான்; இழியவே பொல்லாதது
புகுந்து கொள்ளுகிறது. புலைபாய் உழலுகிறான்.

சத்தியம் நல்லது; உத்தமமானது என்று எல்லாருக்கும்
தெரியும்; எத்தனைபேர் இதனைத் தழுவி வாழுகின்றனர்? இந்தக்
கேள்வியை ஒவ்வொருவரும்நேரே தம்மையே கேட்டுக் கொண்டு
தம் உள்ளத்தைச் சோதனை செய்து சிந்திக்க வேண்டும்.

பொய் புலை ஆனது; நீசம் உடையது; தன்னையுடையானை
நாசமாக்கி நரகத்தில் விசுவது. அதனை எவ்வளவு ஆசையாய்
எத்தனைபேர் பேணி மகிழ்ந்து எவ்வாறு பெருகி வருகின்றனர்!

சத்திய சீலம், சிறந்த இசை; அரிய இனிய அந்த இசை
ஒழிய வாழ்வார் பலர். பொய் பொல்லாத வசை. கொடிய நீச
மான அந்த வசை ஒழிய வாழ்வார் சிலரேனும் உளரா? பழி
படிந்த இந்த வாழ்வு ஒரு வாழ்வா? உள்ளத்தால் பொய்யாது
ஒழுது என்று பொய்யாமொழியார் உரிமையோடு போதித்துள்

ளார். இந்தப் போதனையைக் கொண்டு இந்நாட்டில் சோதனை செய்ய நேர்ந்தால் நெஞ்சம் நெடிய வேதனையே அடையும்.

பொய் பேசாமல் எவன் வாழ்ந்து வருகிறானோ அவன் இசையோடு வாழ்கின்றான். பொய் பேசுகின்றவன் இசைஒழிந்து இழிந்து வீழ்ந்து வசைவழிப எவ்வழியும்பழியாய்த்தாழ்கின்றான்.

வாழ்வும் சாவும் நேரே தெரிய வந்தன.

ஈதலால் இசையும், ஈயாமையால் வசையும் இசையுமாயினும் நன்மை தீமைகள் யாவும் முறையே உரிமையாம்.

மனம் மொழி மெய்கள் புனிதமான வழிகளில் பழகிவரின் அந்த மணிதனிடம் புகழ் பெருகி வருகிறது. அவை இழிவான நிலைகளில் நவையாய் உழலின் பழியே படர்ந்து வரும். தன்னுடைய செயல் இயல்கள் நல்லனவாயின் அவனை இசை அடைகிறது; அல்லனவாயின் வசைபடிந்து அவன் இழிவடைகின்றான்.

தான்பிறந்த இல்நினைந்து தன்னைக் கடைப்பிடித்துத் தான்பிறரால் கருதற் பாடுணர்ந்து---தான்பிறரால் சாவ எனவாழான் சான்றோரால் பல்யாண்டும் வாழ்க எனவாழ்தல் நன்று. (சிறுபஞ்ச மூலம், 67)

எவ்வுயிர்க்கும் இதம் புரிந்து இனிய தரும நீர்மையனாய் ஒழுகு; இவன் பல்லாண்டு வாழ வேண்டும் என்று நல்லோர் உள்ளம் உவந்து சொல்லும்படி எவன் வாழ்ந்து வருகிறானோ அவனை புகழ்நாடு வாழ்ந்தவனாகிறான் எனக் காரியாசான் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். மேலான வாழ்வு சீலமாயுளது.

இனிய செயல்களால் அரிய புகழ் வளர்ந்து வருகிறது.

பெயலொந் துயர்உற்றாலும் செயத்தகாச் செயல்கள் ஆகா; இயல்பலா வழியால் உண்ண இராகுவை அமுதம் கொன்றது; அயல்எலாம் வசமாய் ஆபத்தனைத்தும் போய் என்றும் நன்றும் முயலுநற் குணங்களாலே மொய்புகழ் எய்தி னோர்க்கே.

(ஞான வாசிட்டம்)

அல்லலான வழியில் யாண்டும் செல்லலாகாது; நல்ல குணங்களால் உயர்ந்த புகழ் உண்டாம் என இது உணர்த்தியுளது. நீர்மை தோய்ந்து வரச் சீர்மை வாய்ந்து வரும்.

பலரும் மகிழ்ந்து புகழ்ந்து இசைத்து வருவது இசை என வந்தது. இந்த இசையை அடைந்தவர் சிறந்த பெருந்தகையாளராய் உயர்ந்து விளங்குகின்றார். மனிதனுடைய இனிய வாழ்வு புனிதம் உடையதாயின் அது நல்ல இசையுடையதே.

மன் இசை நிறீ இய நன்னராளன். (பெருங்கதை, 5-7)

உதயண மன்னனுடைய மந்திரியான யூகி என்னும் மதிமானை இவ்வாறு உயர்ந்தோர் உவந்து புகழ்ந்துள்ளனர்.

கெடாது நிலைஇயர் நின்
சேண் விளங்கு நல்இசை. (மதுரைக் காஞ்சி, 209)

நெடுஞ்செழியன் என்னும் பாண்டிய மன்னன் நீண்ட இசைபெற்றுள்ள நிலைமையை இது தலைமையா உரைத்துள்ளது.

கெடாஅ நல்இசை நிலைஇத்
தவாஅலியரோ இவ்வுலகமோ டுடனே. (பதிற்றுப்பத்து, 14)

மழையினும் பெரும்பயம் பொழிதி அதனால்
பசியுடை ஒக்கலை ஓரீஇய
இசைமேந் தோன்றல். (பதிற்றுப்பத்து, 64)

சேனாறு நல்இசைச் சேயிழை கணவ
மாகம் சுடர மாவிசும்பு உகக்கும்
ஞாயிறு போல விளங்குதி. (பதிற்றுப்பத்து, 88)

சேர மன்னர் இவ்வாறு இசைபெற்றுள்ளனர்.
நல்இசை நிறுத்த வல்வில் ஓரி. (அகம் 209)

ஓரி வள்ளல் இசையை இது கூறியுள்ளது.
வசைஇல் விழுத்திணைப் பிறந்த
இசைமேந் தோன்றல். [புறம், 159]

குமணன் இசை பெற்றுள்ளதை இது குறித்துள்ளது.

✓ இம்மையின் உதவிநல் இசை நடாயநீர்
அம்மையும் உதவுதற்கு அமைய வேண்டும். (இராமா, மந்திரம் 26)

தசரதன் இசையுடன் நடந்து நிசைகள்தோறும் புகழ் பரந்து
வர வாழ்ந்து வந்துள்ளமைபை இது வரைந்து காட்டியுள்ளது.

✓ இசை சுமந்து எழுந்த தோளான். [இராமா, அனும, 18]

அனுமானுடைய இசை நிலையை இது இசைத்துள்ளது.

இத்தகைய இசையைப் பெற்றவரே என்றும் உத்தமராய் உயர்ந்து எவ்வழியும் திவ்விய ஒளி வீசிச் சிறந்து நிற்கின்றார்.

இசையைப் பெறுதவர் ஈண்டு மனிதராய்ப் பிறந்தும் பிறவாதவராய் இழிந்து போழிந்து மறைந்து போகின்றார்.

இலம்என மலர்ந்த கையர் ஆகித்
தம்பெயர் தம்மொடு கொண்டனர் மாய்ந்தோர்
நெடுவரை இழிதரு நீத்தம்சால் அருவிக்
கடுவரல் கலுழிக் கட்கின் சேயாற்று
வடுவாழ் எக்கர் மணலினும் பலரே
அதனால், புகழொடும் கழிகநம் வரைந்த நாள்ளனப்
பரந்திடம் கொடுக்கும் விசம்புதோய் உள்ளம்

[மலைபடுகடாம்]

எளியவர்க்கு இரங்கி ஈயாத கையராய் யாதொரு புகழும் பெறாமல் வீணே மாய்ந்து மறைந்து போனவர் ஆற்று மணலினும் பலரே; இசையுறாமல் எண்ணரிய பேர் வசையாய் ஒழிந்து போயுள்ளனர்; அவ்வாறு போய்த் தொலையாமல் எவ்வாறேனும் புகழ்பெற நம் வாழ்நாளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று தன் உள்ளத்தைப் பண்படுத்தியுள்ள ஒரு வள்ளலை இது வரைந்து காட்டியுள்ளது. பொருள் நயங்களைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இசை பெறுபவன் பிறவியே உயர்வுறுகிறது.

அரிய புகழ் இனிய உயிர்க்குப் பெரிய ஊதியம்; இந்த ஆன்ம நலனை அடைந்து கொள்வதே மேன்மையான வாழ்வாம்; மெய்யான பிறப்பின் பலனை மேவி உயரவேண்டும்.

பிற உயிர்களுக்கு உபகாரமாய் வாழ்ந்து வரும் அளவே ஒருவன் உயர்ந்த மனிதனாய்ச் சிறந்த புகழோடு ஒங்கி வருகின்றான். மன்னுயிர் இன்புற மருவி வருபவன் பொன்னுயிராய்ப் பொலிந்து திகழ்கின்றான். அவனுடைய கீர்த்தியை உலகம் உவந்து போற்றி எவ்வழியும் வியந்து விழைந்து வருகிறது.

“Sunshine was he
In the winter day;

And in the midsummer
Coolness and shade.”

கோடை நடுவில் குளிர் நிழல் ஆயும் மாரி நாளில் இடை வெயிலாயும் யாவர்க்கும் இனியனாய் அவன் இதம் புரிந்து வந்தான் எனத் தனது காவிய நாயகனை ஒரு கவிஞன் இவ்வாறு புகழ்ந்து பாடியுள்ளான். உதவி புரிய இசை உதயமாகிறது.

பலர்க்கும் உபகாரமாய் ஒழுகி வருபவனை விழுமிய புகழ் தழுவி வருகிறது. புகழுடைய அவனது பேரையும் சீரையும் யாவரும் ஆசையோடு பேசி வருகின்றனர். வரவே அவனுடைய இசை திசைகள்தோறும் பரவி என்றும் நிலைத்து நிலவுகிறது.

மனிதர் ஆவலோடு ஈட்டுகின்ற பொருள்கள் எல்லாம் உலக நிலையில் ஓரளவு ஆதரவாயிருந்து ஒழிந்து போகின்றன. புகழ் என்றும் நிலையாய் நின்றருளுகிறது. பொன்றாது நிற்பது புகழ் ஒன்றே என்று தேவர் புகழ்ந்து கூறியது, மாந்தர் இதனை உரிமையா அடைந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கருதியே.

Of all the possessions of this life fame is the noblest:
when the body has sunk into the dust the great name still
lives. [Schiller]

இந்த உயிர் வாழ்வின் உடைமைகள் எல்லாவற்றுள்ளும் புகழ் மிகவும் மேன்மை நாய்ந்தது; உடல் மண்ணில் மறைந்து போகிறது; உயர் பெயர் என்றும் இவ்வுலகில் நின்று நிலவுகிறது என்னும் இது இங்கே நன்கு சிந்திக்க வரியது. சில்லர் என்னும் ஜெர்மன் தேசத்துக் கவிஞர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

No true and permanent fame can be founded except
in labors which promote the happiness of mankind.

[Charles Sumner]

மாந்தர் இன்பமாய் உவந்து வர உதவி வருதலிலேதான் உண்மையான உயர்ந்த புகழ் விளைந்து வருகின்றது; வேறு வழியில் இதைக் காண முடியாது என ஓர் அமெரிக்க அறிஞர் இங்காட்டியுள்ளார். ஈதலால் இசை வருதல் தெரிய வந்தது.

அரிய மனிதப் பிறவிக்கு உரிய பயன் பெரிய புகழே. அதனை அடையாத அளவு அவன் கடையாய் இழிகின்றான்.

ஓதரிய தண்டலையார் அடிபணிந்து
 நல்லவன் என்று உலகம் எல்லாம்
 போதமிகும் பேருடனே புகழ்படைத்து
 வாழ்பவனே புருடன் அல்லால்
 ஈதலுடன் இரக்கமின்றிப் பொன்காத்த
 பூதம்என இருந்தால் என்ன
 காதவழி பேரில்லான் கழுதையோடு
 ஒக்குமெனக் காண லாமே.

(தண்டலையார்)

இசை பெறவில்லையானால் அந்த மனித வாழ்வு வசை
 படிந்து தாழ்ந்து ஒழிதலை இது நயமா வரைந்து காட்டியுள்ளது.

இசையுடன் வாழ்வதே வாழ்வு; வசையுடன் வாழ்வது சாவு.
 இவை வேள்மான் பாலும் நன்னன் கண்ணும் காண நின்றன.

சரி த ம் 1

வேள்மான் என்பவன் ஒரு குறுநில மன்னன். சேங்கண்மா
 என்னும் நகரிளிருந்து அரசு புரிந்தவன். சிறந்த கொடையாளி.
 பெருந்தகையாளன். நீதிமுறைகளும் நெறி நியமங்களும் உடைய
 யவன். யாவருக்கும் இதம் புரிந்து இரவலர் எவர்க்கும் உவந்து
 ஈந்து வந்தமையால் இவன் புகழ் யாண்டும் உயர்ந்து நின்றது.
 புலவர்கள்பால் பெரிய பிரியமுடையவன். கற்றவரைக் கண்ணு
 கக் கருதி எவ்வழியும் உரிமையோடு உபசரித்து வந்தான் ஆத
 லால் கலையுலகம் இவனை விழைந்து புகழ்ந்து வந்தது. பெருங்
 கோள்களோர் என்னும் சங்கப்புலவர் இவனுடைய தலைமை நிலை
 மைகளையும் குண நீர்மைகளையும் குறித்து ஒரு நூல் இயற்றி
 யுள்ளார். அதற்கு மலைபடுகடாம் என்று பேர். அதில் இவனது
 வண்மை திண்மை உண்மை முதலிய சீர்மைகள் பல தெரிய
 வருகின்றன. சில அயலே அறிய வருகிறோம்.

“தொலையா நல்இசை உலகமொடு நிற்பப்
 பலர்புறங் கண்டவர் அருங்கலம் தரீஇப்
 புலவோர்க்குச் சுரக்கும் அவன் ஈகை மாரியும்
 இகழுநர்ப் பிணிக்கும் ஆற்றலும் புகழுநர்க்கு
 அரசுமுழுது கொடுப்பினும் அமரா நோக்கமொடு
 தூத்துளி பொழிந்த பொய்யா வானின்
 வீயாது சுரக்கும் அவன் நாள்மகிழ் இருக்கையும்.”

(மலைபடுகடாம் 70-76)

ஈகை முதலிய இவனது உபகார நிலைகளையும் அவற்றால் விளைந்த புகழ் ஒளிகளையும் இன்னவாறு கவிஞர் நன்னயமா விளக்கியுள்ளார். குன்ற நல்இசைச் சென்றோர் உம்பல் என்று பலரும் உவந்து புகழ்ந்து வர அரிய கீர்த்தியோடு இவன் வாழ்ந்து வந்துள்ளான். வசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் என்பதை இவனுடைய வாழ்வு வளமாய் நன்கு விளக்கி நின்றது.

சரி தம் -2

நன்னன் என்னும் இவன்மேலே குறித்த புகழ்க் குரிசினின் தந்தை. திண்மையும் திறலும் செருக்கும் சினமும் இவனிடம் இனமாயிசைந்திருந்தன. இவனுடைய கனிமரக் காவின் அருகே ஓடிய வாய்க்காலில் ஒரு நாள் ஒரு பருவ மங்கை நீராடினாள். அதுபொழுது இனிப மாங்காய் ஒன்று நீரில் மிதந்து வந்தது; அதனை அவள் எடுத்தாள்; உண்டாள். அதைக் கண்ட காவின் காவலன் இவனிடம் வந்து சொன்னான். அவளைக் கொன்று விடுமபடி இவன் மரண தண்டனை விதித்தான். பெற்றோரும் உற்றோரும் விரைந்து வந்து இவனைத் தொழுது வணங்கி மன்னித்து அருளும்படி அழுது வேண்டினர். அப்பெண்ணின் நிறை அளவு பொன்னும் எண்பத்தொரு யானைகளும் தருவதாக முறையிட்டு வேண்டியும் இவன் இசையாமல் அம மங்கையைக் கொன்றே தீர்த்தான். கொடிய கொலை பாதகன் என்று நாடு எங்கும் நெடிய பழி பரவி நீண்டு நின்றது.

மண்ணிய சென்ற ஒண்ணுதல் அரிவை
புனல்தரு பசுங்காய் தின்றதன் தப்பற்கு
ஒன்பதிற்று ஒன்பது களிற்றொடு அவள் நிறை
பொன்செய் பாவை கொடுப்பவும் கொள்ளான்;
பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரையத்துச் செலீஇய ரோ.

(குறுந்தொகை, 292)

புனல் தந்த பசுங்காயைத் தின்றதற்காகப் பெண்ணைக் கொலை புரிந்த நன்னன் கொடிய நரகம் சென்றான் என்று பரணர் இவ்வாறு பாடியுள்ளார். இதனால் இவனது பழி நிலை புலனாம். இசை ஒழிந்து வசையுழந்து வாழ்பவர் செத்தவரேயாவார் என்பதை வையம் கண்டு தெளிய நேரே இவன் வாய்ந்து நின்றான்.

ஈந்து இசைபட வாழ் என்று தொடங்கினார்; இசை ஒழிய வாழாதே என்று முடித்திருக்கிறார். முதலையும் முடிவையும் ஊன்றி உணர்ந்து வாழ்வின் பலனை ஓர்ந்து தேர்ந்து கொள்ளுக.

எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி இனிய நீர்மை தோய்ந்துவரின் அரிய புகழ் வாய்ந்து மனிதன் புனிதனாய் உயர்ந்து வருகிறான். பண்பு நிறைந்த அளவு வாழ்வு இன்பம் சுரந்து வருகிறது.

வாசம் மலர்க்கு வனப்பாழ் மனிதனுக்குத்
தேசார் புகழே சிறப்பாகும்---தேசம்
மகிழ்ந்து புகழ்ந்துவர மாண்போடு வாழ்க
திகழ்ந்து வரும்சீர் தெளிந்து.

மனித வாழ்வு மகிமை யுறுவது
புனித மான புகழ்ஒளி யால்வரும்
இனிய கீர்த்தியை எய்திய போதவன்
தனியோர் தேவெனச் சார்ந்து விளங்குவான்

வாழ்வின் ஒளியே வளர்புகழ் அஃதின்றேல்
பாழும் இருளே பழி.

புகழ் ஒளி வீசப் புனிதமாய் வாழுக.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

புகழ் உயிர்க்கு உறுதி.

ஈகையாளரை எவரும் புகழ்வார்.

புகழ் என்றும் நிலையாய் நின்று நிலவும்.

புத்தேள் உல்கமும் புகழைப் போற்றி வரும்.

அதனைப் பெற்றவர் பெரு மகிமை பெற்றார்.

பெருதவர் பிறந்தும் பிறவாதவரே.

புகழ் அடையாதவர் இகழ் அடைவர்.

இசை பெருவிடின் பெரிய வசையே.

வசையுடையாரை வையம் வையும்.

இசையுடன் வாழ்வதே வாழ்வாம்.

24-வது புகழ் முற்றிற்று.

இல்லற இயல் இனிது நிறைந்தது.

துறவற இயல்.

இதுவரை இல்லறத்தின் நிலைமை தலைமை நீர்மை சீர்மை களை அறிந்து வந்தோம். இனிமேல் துறவறத்தின் தகைமை வகைமை மகிமை மாண்புகளை அறிய நேர்ந்துள்ளோம். இம்மை மறுமை என்னும் இருமை இன்பங்களும் மனிதனுக்கு உரிமை களாய் உள்ளன. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும் இல்லறவாழ்வு கள் அன்பு நலம் கனிந்தனவாய் முன்பு காண வந்தன. வான் உறையும் தேய்வத்துள் திவ்விய மாய் வாழும் துறவற நெறிகள் அருள் நிலை முதலியன மருவி அயலே தெரிய வருகின்றன.

1. அருளுடைமை
2. புலால் மறுத்தல்
3. தவம்
4. கூடா ஒழுக்கம்
5. கள்ளாமை
6. வாய்மை
7. வெகுளாமை

8. இன்னா செய்யாமை
9. கொல்லாமை
10. நிலையாமை
11. துறவு
12. மெய்யுணர் தல்
13. அவாவறுத்தல்

இவ்வாறு வந்துள்ள பதின்மூன்று அதிகாரங்கள் துறவற நீர்மைகளை நெறிமுறையே துலக்கியிருக்கின்றன. துறவு தவம் ஞானம் முதலியன ஆன்ம ஒளிகளை நன்கு அருளி வருகின்றன.

இருபத்தைந்தாவது அதிகாரம்

அருளுடைமை.

அஃதாவது எல்லா உயிர்களிடத்தும் இபல்பாகவே மனிதன் இரங்கிபருளும் இனிப நீர்மை. எளியவர்க்கு அளிப்பரிந்து ஈந்து புகழுடன் வாழ்ந்து வந்த மேலோரிடமே மேலான தண்ணளி மேவியிருக்கும் ஆதலால் புகழின்பின் இது தகவாய் நின்றது.

241. கொண்ட உடம்பும் கொடுத்துமேன் சீழ்தன்

கொண்டான் அருளைக் குமரேசா—கண்ட

அருட்செல்வம் செல்வத்துட்செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணும் உள. (க)

இ-ள்.

குமரேசா! தனது அரிய உடம்பையும் கொடுத்து ஏன்

சீமூதன் அருளை அடைந்தான்? எனின், அருட்செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம்; பொருட்செல்வம் பூரியார்கண்ணும் உள்ளன்க.

அரிய பெரிய திரு அறிய வந்தது.

அருள் ஆகிய செல்வம் செல்வங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் மேலான சிறந்தசெல்வம்; பொருட்செல்வம் ஈனரிடமும் உள்ளன.

உயிரின் குணங்களுள் அருள் மிகவும் உயர்ந்தது. தன்னை யுடையானே அதிகசய நிலையில் உயர்த்தி இம்மையிலும் மறுமையிலும் செம்மையாய் இன்புறச் செய்து வருதலால் அருளை அரிய பெரிய செல்வம் என்று அருமையும் பெருமையும் ஒருங்கே தெரிய வுரைத்தார். அருள் உடைமை என்று அதிகாரத்திற்குப் பெயர் அமைத்தது, அதன் பொருளுடைமையை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ள. மனிதன் உரிமையா அடைய வரியது அருள்.

அருளுடைமை ஒன்றே உடைமை அயலோ
மருளுடைமை யாகும் மதிஎன்று---தெருளுடைய
சான்றோர் உரைத்த தகவுரையை ஓர்ந்துணர்ந்து
வான்றோய் புகழோடு வாழ்.

அருள் ஆன்ம ஒளியாய் மேன்மை புரிகிறது; பொருள் எவ்வழியும் பொறிவெறிகளின் இருளாய் மருளை தருகிறது.

பிற உயிர்கள் துபருறக் கண்டால் உள்ளம் உருகி உதவி புரியும் நல்ல இபல்பே அருள் என மருவிப் பொருள் ஈந்துள்ளது.

அரிய இந்த சீவதையால் பெரிய தெய்வீக நிலை பெருகி வருகிறது. தண்ணளி புண்ணிய ஒளியை வீசுகிறது.

கருணை இல்லையானால் மனிதன் கொடிய மிருகமாயிழிந்து போகின்றான்; அதனையுடையவன் புனித தெய்வமாய் உயர்ந்து திகழ்கின்றான். சிறந்த தகுதியை அருளி மனிதனை உயர்ந்த தருமவானைச் செய்து வருதலால் தகவு என்று அருளுக்கு ஒருபெயரும் வந்தது. உரிய பேர்கள் உண்மை நீர்மைகளாய் நிலவுகின்றன.

தகவும் கருணையும் இரக்கமும் தயவும்

கிருபையும் அபயமும் கிளர் அருள் ஆகும். (பிங்கலந்தை)

அருளுக்கு இன்னவாறு பெயர்கள் அமைந்துள்ளன. காரணக் குறிகளோடு தோய்ந்து வந்திருக்கின்ற இந்நாமங்களின் கயங்களையும் பயன்களையும் நேமமா உணர்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

எவ்வயிர்க்கும் இரங்கியருளும் இயல்பு இரக்கம் என வந்தது. உள்ளத்தில் அருள் ஒன்று இருந்தால் அந்த மனிதனிடம் எல்லா அறங்களும் இனமாய் வந்து இனிது சேர்கின்றன.

வையம் மன்னுயிர் ஆகஅம் மன்னுயிர்
உய்யத் தாங்கும் உடலன்ன மன்னனுக்கு
ஐயம் இன்றி அறம்கடவாது அருள்
மெய்யின் நின்றபின் வேள்வியும் வேண்டுமோ?

[இராமா,மந்தரை17]

அருள் உடைய அரசன் அசுவமேதம் முதலிய வேறு வேள்விகள் யாதும் செய்ப வேண்டா; அரியபுண்ணியங்கள் யாவும் அவன்பால் உரிமையாய் நண்ணி நிற்கும் என வசிட்டமுனிவர் இன்னவாறு இராமனிடம் கூறியுள்ளார். அருட்செல்வத்தின் அதிகசயமகிமைபை முனிவர் இங்ஙனம் துதிசெய்துள்ளமைபால் இதன்புனித மேன்மைபை ஆனிது தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

அருள் இருக்கும் தாமரைக்கண் கரு முகில் (இராம, தைலம் 80)

இராமனை இவ்வாறு குறித்துள்ளார். கருணை சுரந்திருக்கும் கண்ணன் என்றதனால் இந்தப்புண்ணிய மூர்த்தியின் புனித நீர்மைகள் யாவும் எண்ணியுணரவந்தன. அருள் நீர்மை அமைந்த அளவே சான்றோர் பெரியோர் ஆன்றோர் என யாரும் வான் தோய்புகழோடு உயர்ந்து ஒளி மிகுந்து விளங்கி வருகின்றனர்.

ஆருயிர் யாதொன்று இடருறும் ஆங்கதற்கு
ஒருயிர் போல உருகி உயக்கொண்மின்
நேரின துமுடி யாதெனின் நெஞ்சகத்து
ஈரம் உடைமை அருளின் இயல்பே.

(சூளாமணி)

அருளின் இயல்பை இது நயமா விளக்கியுள்ளது. எந்த உயிராவது துயர்உற நேர்ந்தால் உன்சொந்த உயிரைப்போல் கருகி உருகி உதவுசெய்து அருள்; அந்தத்தண்ணளியே பிறவியின் பயனாப்ப் பேரின்பம் அருளும் என மாதவர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

அற்றுமின் அருள் ஆருயிர் மாட்டெலாம்
தூற்றுமின் அறம் தோம்நனி துன்னன்மின்
மாற்றுமின் கழி மாயமும் மானமும்

போற்றுமின் பெருளா இவை கொண்டுநீர். (வனையாபதி)

எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி எவ்வழியும் அருளைச் செய்யுங்கள்; அது திவ்விய மகிமையாய்ச் சிறந்து செவ்விய கதியை நல்கும் என வளையாபதி என்னும் காவியக் கவிஞர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

அருளெலாம் திரண்டு ஓர் வடிவாகிய
பொருளெலாம் வல்ல பொற்பொது நாத! என்
மருளெலாம் கெடுத்தே உளம் மன்னலால்
இருளெலாம் இரிந்து எங்கு ஒளித்திட்டதே? (1)

எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் எண்ணி இரங்கவும் நின்
தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே! (2)

தம்உயிர்போல் எவ்வுயிரும் தான் என்று தண் அருள்கூர்
செம்மையருக்கு ஏவல் என்று செய்வேன் பராபரமே! (3)

[தாயுமானவர்]

அருளை வடிவமான இறைவனை நோக்கித் தாயுமானவர் இவ்வாறு உருகி வேண்டியிருக்கிறார். உயிர்களுக்கு இரங்கும் அருளாளரின் திருவடிக்கு ஏவல்செய்யும்படியான அரிய திருவை அருளுமாறு ஆண்டவனிடம் வேண்டியுள்ளமையால் அருளின் அதிகாய நிலையை ஈண்டு உன்றி உணர்ந்து கொள்கிறோம்.

பொருளோடு நேர் நிறுத்தி அருளுடைமையின் சீர்மையைத் தெளிவுறுத்தி யிருப்பது தேர்ந்து சிந்திக்க விரிபது.

பொருட்செல்வம் உடல் போல்வது.

அருட்செல்வம் உயிர் அணையது.

அது உடலை வளர்த்து அதனோடு அழிந்து ஒழிகிறது.

இது உயிரை உயர்த்தி என்றும் ஒளி புரிகின்றது.

அது இழிவான ஈனம் இடமும் இசைந்துள்ளது.

இது தெளிவான ஞானிகளிடமே நண்ணியுள்ளது.

ஆகவே அந்த இழிபொருளினும் இந்த ஒளி அருளையே உயிர்க்கு ஊதியமாக மாந்தர் ஒம்பி உய்தி பெற வேண்டும்.

பூரியார் என்றது இழிந்த இயல்புகளுடைய கீழோரை.

பூரிய மாக்கள். (பரிபாடல் 6, 48)

பூரியர் எண்ணிடை வீழ்வன். (இராமா, கைகேசி, 22)

பூரியர் புணர் மாதர். (இராமா, வனம் 1)

பூரியர் குழாத்திடை அறிஞர் போலவே. (இராமா, ஆறு33)

பூரியோர் குழாம். (தணிகைப் புராணம், நாடு 156)

பூரியர் கண்ணினும். (திருவாரூர்க் கோவை, 31)

இழிவான கீழ்மக்களைப் பூரியர் என இவைகுறித்துள்ளன. சீரியமேன்மக்களுக்கு நேரே மாறானவர் பூரியர். மோசமான நீச மக்களிடமும் பொருள் சேர்ந்து நிற்கும் ஆதலால் அதன் புலை நிலையை இங்ஙனம் கூர்ந்து காணக் குறித்துக் காட்டினார்.

அறிவு இலாதவர்; ஈனர்; பேச்சு இரண்டு
பகரும் நாவினர்; லோபர்; தீக்குணங்கள்
அதிக பாதகர்; மாதர்மேல் கலன்கள்-புனைசூதர்;
அசடர் பூமிசை வீணராய்ப் பிறந்து
திரியுமானுடர் பேதைமார்க்கு இரங்கி
அழியுமாலினர் நீதிநூல் பயன்கள்- தெரியாத
நெறியிலாதவர் சூதினால் கவர்ந்து
பொருள் செய் பூரியர். (திருப்புகழ், 105)

பூரியாருடைய பொல்லாத புலைகளையும், அவர்பால் பொருட் செல்வம் பொருந்தியுள்ள நிலையையும் அருணகிரிநாதர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். அருள் இயல் அறியப் பொருள் அயல் வந்தது.

புறக்கீத இருப்பது; புலைகள் பல படிந்தது; புல்லரும் பொருந்துவது; பொன்றி ஒழிவது ஆகிய பொருளினும் அகத்தே இருந்து அகிசய மேன்மைகளை அருளிவரும் அருளையே அருமைச் செல்வமாக் கருதி உரிமைசெய்து கொள்ளுக.

தண்ணளியுடையவன் புண்ணிய சீலனாயுயர்ந்து எண்ணரிய மேன்மைகளை எய்துகிறான். இதுசீ முதன்பால் தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம் .

இவன் ஓர் அரசகுலத்தோன்றல். அழகும் அறிவும் அமைதியும் நிறைந்தவன். எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கியருளிய இனிய செவ்விய நீர்மையன். மலைபவதி என்னும் அழகியை மணந்து விழுமியசுகமாய் வாழ்ந்து வந்தான். ஒருநாள் தனியே மானகிரி எனும் மலைச்சாரலை அடைந்தான். அங்கே ஒருமங்கையின் அழு குரல் கேட்டது. அருகே சென்று “அம்மா! ஏன் அழுகிறாய்?” என்று பரிவோடு கேட்டான். அவள்யாவும் உரைத்தாள்: “நான் நாகசாதிமாத்; நாகர் வேந்தனுக்கும் கருடனுக்கும் ஓர் உடன்

படிக்கை நேர்ந்துள்ளது; அதன்படி நாட்டில் உள்ளவர் வீட்டுக்கு ஒரு ஆளைப் பலிகொடுத்து வரவேண்டும்; இன்று என் முறை; எனக்கு ஒரே ஒருமகன்; சங்கூடன் என்னும் பேரினன். அதோ பஸிபீடத்தின் அருகே நிற்கின்றான்; கருடன்வந்ததும் இறந்து போவான்; புத்திரசோகம் என்னைச் சித்திரவதை செய்கிறது; அழுகின்றேன்” என்று கண்ணீர் சொரிந்து மொழிந்தான். அவளுடைய உரைகளைக் கேட்டதும் இவன் உள்ளம் உருகினான். அந்தப் பீடத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றான்; அங்கே இரையாக நேர்ந்து நிற்கின்ற அவனை விரைவாய் விலக்கிக் குறித்திடத்தில் படுத்துக்கொண்டு அத்தாயையும் மகனையும் அயலே அகன்று போய்விடும்படி கூறினான். அவர் வியந்து மறைவாய் விலகினின்றார். கருடன் கடுவேகமாய் வந்தான்: தசையைக் கொத்தித்தின்றான்; யாதும் வருந்தாமல் இசைவாய் முகம்மலர்ந்திருந்த இவனை அப்பறைவை வேந்தன் உற்று நோக்கினான். இவன்நாகன் அல்லன்; வேறே ஒருவன் என்றமறுகி “யார்ஐயா நீர்?” என்று பரிதாபமாய்க் கேட்டான். “யாராயிருந்தால் என்ன? உனக்கு வேண்டியது இரை: இன்னும் என்உடலில்தசை நிறையவுள்ளது உண்டுபோ!” என்று இக்கருணைவள்ளல் கனிந்து மொழிந்தான். கருடன் கலங்கினான்: “அந்தோ! இனம் தெரியாமல் கொடிய கொலை பாதகத்தைச் செய்து விட்டேனே!” என்று நெடிது வருந்தினான். “என்னை அருந்தி விட்டு விரைந்து போகாமல் நீ ஏன் வீணை பரிந்து நிற்கிறாய்? இரக்கம் உள்ளவன் போல் பேசுவது மோசமே; ஆசையாய் அருந்திவிட்டுப் பறந்துபோ!” என்று இவ்வாறு இவன் கூறவே கருடன் பதறினான். விஞ்சையர் வேந்தன் என்று இவனை அவன் இனம் தெரிந்து கொண்டான். தஞ்சம் அடைந்தான்; அன்றுமுதல் அக்கொடிய கொலைத்தொழிலை விட்டான். இவனுடைய கருணைக்கு இரங்கி தருமதேவதை அமுதமழை பொழிந்தது; பொழியவே குறைந்த தசை நிறைந்தது; முன்போல் சிறந்த அழகனாய் விளங்கி நின்றான். தேவரயாவரும் தயாவீரன், கிருபாநிதி, கருணாகரன், அருள்வள்ளல் என்று இவனைப் புகழ்ந்து போற்றினார். தயாவீரியம் என்னும் காவியமாய் இவனது சீவிய சரிதம் ஆரிய மொழியில் மேவியுளது. அருள் அரியசெல்வம்; அதனைப் பிரியமாப் பேணுவோரே பேரின்பம் பெறுவர் என்பதை உலகம் காண இவன் உணர்ந்தி நின்றான்.

உள்ளம் கருணை யுடையான் உயரின்ப
வேள்ளம் அடைவான் விரைந்து.

ஆருயிர்கள்பால் அருள்புரிக.

242. ஏனோ அருளையே இன் துணையாக் கொண்டுநின்றார்
கோனான புத்தர் குமரேசா—தானாக
நல்லாற்றான் நாடி அருளாள்க பல்லாற்றால்
தேரினும் அஃதே துணை. (2)

இ-ள்.

குமரேசா! அருளையே இனிய துணையாக் கொண்டு புத்தர்
என் யாண்டும் உறுதியாய் ஒழுகினார்? எனின், நல்லாற்றான்
நாடி அருள் ஆள்க பல்லாற்றால் தேரினும் அஃதே துணை என்க.

நல்ல வழிகளால் நன்கு ஆய்ந்து அருளை ஆண்டு வருக;
பல வழிகளில் ஆராயினும் அதுவே உயிர்க்கு இனிய துணை.

நாடுதலும் தேருதலும் கூரிய சீரிய அறிவின் பயன்களாய்
மருவியுள்ளன. தன் உயிர் துயர் உறாமல் உயர்நிலையில் ஒங்கி உய
ரும்படி ஓர்ந்து கொள்பவனே உண்மையான உணர்வுடையனாய்
ஒளிபெற்று நிற்கிறான். மேலான மேன்மையை அருளுவதே
மெய்யறிவாகிறது. அன்பும் அருளும் அறிவினுடைய பண்பும்
பயனுமாய் இன்பநலங்கள் சுரந்து இனிது அமைந்திருக்கின்றன.

உள்ளம் கருணை தோய்ந்துவரின் அந்த உயிர் பேரின்பம்
வேள்ளம் தோய்ந்து வருகிறது. ஆகவே அருள் ஆருயிர்க்குப்
பேராதாவாயது. துணை என்றது இணைபிரியாது நின்று இன்பம்
புரிந்து வருதல்கருதி. உயிர்க்கு உரிய இனிய துணை தெரியவந்தது.

அஃதே = அந்த அருளே. துணை = ஆதரவு.

அஃதே என்ற சுட்டிலுள்ள ஏகாரம் உறுதியான தெளிவு
தோன்ற நின்றது. அருள் ஒன்றே உயிர்க்கு உறுதித்துணை;
இதை உரிமையாய்ப் பேணி வருபவர் எவ்வழியும் திவ்விய
மகிமை காண வருகின்றார். சீவ தையை தேவ ஒளியாயுளது.

அருள் என்றால் என்ன? அதன் பொருள்யாது? அதனை
எப்படி அறிவது? கண்ணால் காணமுடியாத அரிய குண நீர்மை
காரிய விளைவுகளால் நேரே காட்சிக்கு வருகிறது.

அயலே அல்லலைக் காண நேர்ந்தபோது உள்ளம் உருகுவரும் உயிர் இரக்கம் அருள் என வந்தது. வெளியே கண் ஓடிய வழி விளையும் தண்ணளி கண்ணோட்டம் எனநேர்ந்தது. சீவர்கள் பால் கருணை சுரந்துவருகிற இந்தப் புண்ணிய நீர்மைகளை யுடையவர் எண்ணரிய மகிமைகளை எளிதே எய்திஇன்ப நிலையில் உயர்கின்றனர். ஒருமனிதன் பெரியவன் என்பதை அவன் உள்ளம் இரங்கி அருள் புரிந்து வரும் வழியால் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

பெரியவர்தம் நோய்போல் பிறர்நோய்கண்டு உள்ளம் எரியின் இழுது ஆவர் என்க---தெரியிழாய் மண்டு பிணியால் வருந்து பிறவுறுப்பைக் கண்டு கலுமுமே கண். (நன்னெறி, 20)

பிறருடைய துயரைக்கண்டு உளம் உருகுவோரே பெரிய வராவார் எனச் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் இவ்வாறு பெரியோருக்கு உரிய அடையாளத்தைக் காட்டியிருக்கிறார். அயலாரது அல்லலைக் காண நேர்ந்தால் நெருப்பில் இட்ட வெண்ணெய்போல் உள்ளம் உருகும் என்றதனால் அந்த மேலோருடைய நீர்மையை உணர்ந்து வியந்து கொள்கிறோம். அளியுடையவர் ஒளியுடைய கண்போல் விழுமியராய் விளங்கி நிற்கின்றார். அதனை இழந்தவர் குருடராயிழிந்து கழிந்துபோகின்றார். இதில் வந்துள்ள உவமை நயத்தை ஊன்றி உணர்பவர் ஆன்ற பொருளை அறிவர்.

அருளை மருவிய அளவு மனிதன் புனிதனாய்ந்து புண்ணிய போகங்களை நுகர்கின்றான். தெய்வத்திருவருளும் அவனுக்குத் தனியுரிமையாய் இனிமை சுரந்து உய்வைத் தருகிறது.

அருளால் அமுதப் பெருங்கடல் ஆட்டி
அருளால் அடிபுனைந்து ஆர்வமும் தந்திடடு
அருளான ஆனந்தத்து ஆரமுது ஊட்டி
அருளால் என நந்தி அகம்புகுந்தானே. (திருமந்திரம் 1801)

அருளால் விளைந்த அதிசய இன்பநிலையைத் திருமுலர் இவ்வாறு அனுபவமாய் வரைந்து இனிது காட்டியுள்ளார்.

சீவர்கள் பால் இரங்கி அருள் செய்து வருபவன் தன் சீவனுக்கு உயர்ந்த ஒளிசெய்து கொள்கிறான்; யாவரும் அவன்பால் ஆர்வம் புரிந்து வருகின்றனர்; தெய்வ கருபையும் சேர வருகிறது.

அருளை ஆண்டு வருபவனிடம் ஆண்டவன் அருளும் நீண்டு வருத
லால் அவன் அதிசய பாக்கியவானாய்த் துதி மிகப் பெறுகிறான்.

Blessed are the merciful: for they shall obtain mercy.
[Bible, Matt. 5. 7]

தயை யுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்; தெய்வ அருளை அவர்
கள் நேரே பெறுவார்கள் என ஏசுநாதர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

அருள்வழியில் ஒழுகி வருபவன்பால் ஆனந்த ஒளி பெருகி
வருகிறது. வரவே எவ்வழியும் அவன் திவ்விய மகிமையை எய்தி
வருகிறான். உள்ளம் அளியுற உயிர் ஒளியுறுகிறது.

தன் ஒக்கும் தெய்வம் பிறிதில்லை தான் தன்னைப்
பின்னை மனமறப் பெற்றானேல்--என்னை
இருட்கண்ணே நோக்காது இருமையும் பெற்றுங்கு
அருட்கண்ணே நிற்பது அறிவு. (அறநெறி.171)

மனிதனுடைய சிறந்த அறிவுக்குப் பயன் அருள் வழி ஒழு
குதலை; அவ்வாறு ஒழுகின் அவன் தெய்வ அருளை எய்தி உய்தி
பெறுகிறான் என முனைப்பாடியார் இப்படிப் பாடியிருக்கிறார்.

இன்னுயிர்க்கு இனிய துணை மன்னிய அருளே.

அருள், செல்வத்துட் செல்வம் என்று முன்னம் குறித்தார்;
அது அரிய இனிய சீவ அமுதம் என இதில் உரைத்துள்ளார்.

மனைவி மக்கள் ஒக்கல் பொருள் முதலிய இனங்கள் எல்லாம்
மெய்யான துணைகள் அல்ல; உயிர்க்கு உண்மையான உறுதித்
துணை அருள் ஒன்றே; அதனை உரிமையாப் போற்றி வருபவர்
இருமையும் பெருமை யடைந்து இன்பம் மிகப் பெறுகின்றார்.

நாகத் தன்ன பாகார் மண்டிலம்
தமவே ஆயினும் தம்மொடு செல்லா
வேற்றோர் ஆயினும் நோற்றோர்க்கு ஒழியும்
ஏற்ற பார்ப்பார்க்கு ஈர்ங்கை நிறையப்
5 பூவும் பொன்னும் புனல்படச் சொரிந்து
பாசியை மகளிர் பொங்கலத்து ஏந்திய
நாரரி தேறல் மாந்தி மகிழ்சிறந்து
இரவலர்க்கு அருங்கலம் அருகாது வீசி
வாழ்தல் வேண்டும் இவண் வரைந்த வைகல்

1130 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

- 10 வாழச் செய்த நல்வினை அல்லது
ஆழும் காலைப் புண்பிறிது இல்லை
ஒன்றுபுரிந்து அடங்கிய இருபிறப் பாளர்
முத்தீப் புரையக் காண்டக இருந்த
கொற்ற வெண்குடைக் கொடித்தேர் வேந்திர்!
- 15 யானறி அளவையோ இதுவே வானத்து
வயங்கித் தோன்று மீனினும் இம்மென
வியங்கு மாமழை உறையினும்
உயர்ந்துமேந் தோன்றிப் பொலிகளும் நாளே. (புறம் 367)

முடியுடை மன்னர் மூவரையும் நோக்கி ஒளவையார் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். வேந்திர்! இந்த நிலமண்டலங்கள் முழுவதும் ஆண்டுவந்தாலும் அவை உங்களுக்கு உரிமையான துணையாகா; பிற உயிர்களுக்கு இரங்கி உதவிபுரிந்து வரும் அந்த அருளுடைமையே உங்களுக்கு இனிய துணையாய் எவ்வழியும் திவ்விய மகிமைகளை அருளிவரும்; அதனை யாண்டும் பேணி வாழவேண்டும் என்று வாழ்த்தியிருக்கிறார். நல்வினை அல்லது புண்பிறிது இல்லை என்றது உயிர்க்கு உரிய உண்மைத் துணையை எண்ணியுணர வந்தது. அருளை மருவிய அளவு இருள் நீங்குகிறது.

மன்னுயிர்க்கு இரங்கி அருள்பவன் மகானாய் உயர்ந்து மாண்புற்று வருகிறான். இவ்வுண்மை புத்தர்பால் தெரிய நின்றது.

ச ரி த ம் .

இவர் உத்தரகோசலத்திலே கபிலையம்பதியிலிருந்து அரசு புரிந்த சுத்தோதனன் என்னும் அரசனுடைய அருமைப்புதல்வர். தாய்பெயர் மாயாதேவி. பெற்றோர் இவர்க்கு இட்டபெயர் சித்தார்த்தன் என்பது. இளமையிலேயே இவர் பல கலைகளையும் கற்றுத் தெளிந்தார். உருவ அழகும் அறிவுநலனும் இவர்பால் அதிசய நிலையில் பெருகியிருந்தன. பருவம் எய்தியதும் யசோதரை என்னும் பேரழகியை மணந்து பெரிய சுகபோகியாய் வாழ்ந்து வந்தார். வருங்கால் உலக நிலைகளின் நிலையாமையை உணர்ந்தார். உயிர்கள் துயர்கள் நீங்கி உய்யும் வழியை ஓர்ந்து தெளிய விரைந்தார்; அரசைத் துறந்தார்; அடவியில் புகுந்தார்; அருந்தவ நிலையில் பொருந்தியிருந்தார். சிறிய எறும்பு முதலிய பிராணிகள் வருந்தக் கண்டாலும் இவர் உள்ளம் உருகிக் கண்

ணீர் சொரிந்து விரைந்து உதவி புரிந்தருளுவார். எவ்வயிரும் தன் உயிர் போல் எண்ணி இரங்குவதே திவ்விய தருமம் என்று எல்லாருக்கும் இவர் போதித்து வந்தார். இவரது போதனை யாண்டும் நீண்டு பரவியது. வேந்தர் முதல் மாந்தர் யாவரும் அருள்வள்ளல் என்று இவரை உழுவலன்போடு தொழுது வழிபட்டு வந்தனர். அசாம், பர்மா, சீனம், ஜப்பான் முதலிய மறு புலங்களிலும் இவருடைய அருளுபதேசங்கள் பரவியுள்ளன. தபாமூர்த்தி என்று உலகம் இவரை உவந்து போற்றி வருகிறது.

அருளும் அன்பும் ஆருயிர் ஒம்பும்

ஒருபெரும் பூட்கையும் ஒழியா நோன்பின்

பகவன்.

[மணிமேகலை, 3]

எண்ணிறந்த குணத்தோய்நீ யாவர்க்கும் அரியோய்நீ
உண்ணிறைந்த அருளோய்நீ உயர்பாரம் நிறைத்தோய்நீ
மெய்ப்பொருளை அறிந்தோய்நீ மெய்யறமிங்கு அளித்தோய்நீ
செப்பரிய தவத்தோய்நீ சேர்வார்க்குச் சார்வுநீ;

அருளாழி பயந்தோய்நீ அறவாழி நயந்தோய்நீ
மருளாழி துரந்தோய்நீ மறையாழி புரிந்தோய்நீ
மாதவரின் மாதவனீ வானவருள் வானவனீ
போதனருள் போதனனீ புண்ணியருள் புண்ணியனீ;

ஆதிநீ அமலனீ அயனும்நீ அரியும்நீ
சோதிநீ நாதனீ துறைவனீ இறைவனீ
அருளும்நீ பொருளும்நீ அறவனீ அநகனீ
தெருளும்நீ திருவும்நீ செறிவும்நீ செம்மனீ. (வீரசோழியம்)

புத்தரைப் பத்தர்கள் இவ்வாறு உவந்து போற்றியுள்ளனர். அருளாளன் கருணை வள்ளல் கிருபாநிதி என இவரது சீவகாருணியத்தை வியந்து நூல்கள் பல புகழ்ந்துள்ளன. பல்லாற்றால் தேரினும் அருளே உயிர்க்குத் துணை என்பதை உலகம்காண இவர் உணர்த்தி நின்றார். இவரது சீவதையை தேவஒளியாயுள்ளது.

ஆவிக்கு இனிய அரிய துணை அருளே
மேலி ஒழுக மிகுந்து.

கருணை யாளனாய் நட.

243. உள்ளம் உருகி உயர்அருளை வள்ளலார்

கொள்ளநின்றார் என்னே குமரேசா—உள்ளும்
அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினூர்க் கில்லை இருள்சேர்ந்த
இன்னா வுலகம் புகல். (3)

இ-ள்.

குமரேசா! இராமலிங்கவள்ளல் உள்ளம் உருகி ஏன்என்றும்
அருள்சேர்ந்து நின்றார்? எனின், இருள்சேர்ந்த இன்னா உலகம்
புகல் அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினூர்க்கு இல்லை என்க.

அருள்நிறைந்த இனிய மனம் உடையவர்க்கு இருள்நிறை
ந்த கொடிய துன்ப உலகத்தில் புகுதல் இல்லை.

உயிர்க்கு உரியதுணை அருளே என்று முன்பு குறித்தார்;
இதில் அதனையுடையவர் யாதும் துயரம் அடையார் என்கிறார்.

இன்னா உலகம் என்றது துன்பமே நிறைந்துள்ள நரகத்தை.
தீவினை செய்த உயிர்கள் யாதனா சரீரங்களை மருவி வேதனைகள்
உழந்துபடும் வெய்ய துயரமான இடம் ஆதலால் இன்னா உலகம்
என அதன் கொடிய இன்னல் நிலை நேரே தெரிய நின்றது.

அருள்உடையவர் யாருக்கும் இன்னல் செய்யார்; எவ்வழி
யும் எவ்வயிர்க்கும் இனிப இதமேசெய்வார்; ஆகவே அவர் இன்ப
உலகமே புகுவார்; இன்னா நரகம் புகார் ஆதலால் புகல் இல்லை
என்று அவரது சுகமான உயர் நிலையும் தோன்ற உரைத்தார்.

தன் நெஞ்சில் அருள்சேர்ந்த போதே அந்த மனிதன்
அல்லல் யாவும் நீங்கி ஆனந்தநிலையை அடைகிறான்; இருள்
சேர்ந்த இன்னாநிலை அவனுக்கு யாதும் தெரியாமல் போகிறது.
தன்னைச் சார்ந்தவனைச் சான்றோன் ஆக்கி ஆன்ற பேரின்பநலனை
அருளுதலால் அருளின் அதிசய மகிமையை அறிந்துகொள்ளு
கிறோம். துயர இருள் ஒழியும் வழி தெளிவாய்த் தெரியவந்தது.

துன்பத்தை அஞ்சுவதும் இன்பத்தை விரும்புவதும்
மனித இயல்பு; இத்தகைய மனிதன் அருளைத் துணைக் கொண்
டால் இருள்நீங்கி இன்பம் பெறுகிறான். அருள் ஒளி பரவிவரின்
துயரஇருள் அடியோடு ஒழிந்துபோம்; உயர் சுகம் ஓங்கிவரும்.

விலங்கும் நரகரும் பேய்களும் ஆக்கும்
கலங்களுர்த் தீவினை கடிமின் கடிந்தால்

தேவரும் மக்களும் பிரமரும் ஆகுதிர்
ஆகலின் நல்வினை அயராது ஒம்புமின்!
புலவன் முழுதும் பொய்யின்று உணர்ந்தோன்
உலகுயக் கோடற்கு ஒருவன் தோன்றும்
அந்நாள் அவன் அறம் கேட்டோர் அல்லது
இன்னாப் பிறவி இழுக்குநர் இல்லை. (மணிமேகலை, 25)

உயிர்களுக்கு இரங்கி யாண்டும் நல்லது செய்யுங்கள்;
அருள் வள்ளலான புத்தரது அறிவுரையைக் கேட்டு நெறியே
ஒழுக்குங்கள்; அவ்வாறு அருள் வழி ஒழுகினால் இன்னாப்பிறவி
இல்லாமல் போய்விடும் என மாதவர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

தன் உயிர்க்கு இன்பத்தை நாடுகின்றவன் பிறவுயிர்க்கு
அன்பு செய்து ஆகரவு புரியவேண்டும்; அங்ஙனம் புரிந்துவரின்
அவன் பெரிமவனாய் உயர்ந்து பேரின்பநிலையைப் பெறுகின்றான்.

அருள்புரி மனத்தர் ஆகி ஆருயிர்க்கு அபயம் நல்கிப்
பொருள்கொலை களவுகாமம் பொய்யொடு புறக்கணித்திட்டு
இருள்புரி வினைகள் சேரா இறைவனது அறத்தை எய்தின்
மருள்செய வருவது உண்டோ வானவர் இன்பம் அல்லால்.

[யசோதரகாவியம்]

அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினராய் ஆருயிர்க்கு இதம்புரிந்து வரு
பவர் இருள் சேராத திவ்விய இன்பத்தை எய்துவர் என இது
குறித்துள்ளது. குறிப்பு கூர்ந்து சிந்திக்கவரியது. உள்ளத்தில்
கருணை யுள்ளவன் உலகத்தில் உயிர்களுக்கு இரங்கி நன்மையே
செய்கிறான். செய்யவே தெய்வீக இன்பத்தை எய்திமகிழ்கிறான்.

வதங்கள் பன்னிரண்டு மேவி வையகத்து உயிர்க்கு எல்லாம்
இதம்செய்து வருந்தில் வெந்தீ இடுவெண்ணெய் போன்று இரங்கிச்
சிதைந்து இன்னாதன செய்தார்க்கும் இனியவே செய்து சிந்தை
கதம்கடிந்து ஒழுகல் நல்லோர் கருணையைக் கொடுத்தலாமே.
(மேருமந்தரம், 346)

கருணையாளர் நீர்மையை இது காட்டியுள்ளது. உயிர்கள்
பால் இவ்வாறு உள்ளம் உருகி உதவிபுரிந்து ஒழுகிவருபவர்
உயர்ந்த இன்பநிலையை அடைகின்றார்; பிறர்க்கு இரங்கி அருள்
பவன் தனக்கே பேரின்பத்தை நன்கு செய்து கொள்கிறான்.

The merciful man doeth good to his own soul: but he
that is cruel troubleth his own flesh. [Bible; P. 11-17]

“இரக்கம் உள்ள மனிதன் தன் உயிர்க்கு நன்மை செய்து கொள்கிறான்; இரக்கமற்ற கொடியவன் தனக்கே அல்லலே விளைத்துக் கொள்கிறான்” என சாலமன் என்னும் நீதிமான் இவ்வாறு கூறியுள்ளான். தண்ணளி எண்ணரிய இன்ப ஒளி.

இருள் நீங்கி இன்பமுற வேண்டின் அருள் ஒங்கி வரவேண்டும்.

அருளுடையவர் அரிய பெரியராய் இனிய இன்ப நிலையை அடைகின்றார். இது இராமலிங்கர் பால் அறிய நின்றது.

ச ரி த ம்

இவர் சோழநாட்டிலே மருதூர் என்னும் பதியில் இருந்தவர். இவருடைய தந்தை பெயர் இராமையாபிள்ளை; தாய் சின்னம்மை. இளமையிலேயே பத்தியும் வைராக்கியமும் ஞான சீலங்களும் இவரிடம் வளமாய் வாய்ந்திருந்தன. இறைவனை எண்ணிப் போதெல்லாம் உளம்உருகிக் கண்ணீர் சொரிந்து அழுவார். எந்த உயிரையும் தன் சொந்த உயிராகவே கருதி ஒழுகிய கருணையாளர். இவரது சீவகாருணிய ஒழுக்கம் யாவரையும் உருக்கி வந்தது. பசிய புல் வாடினாலும் இவர் உள்ளம் வாடி உருகி உதவி புரிய நேர்வர். இவருடைய இரக்கமும் அருள் நீர்மையும் அதிசய நிலையில் பெருகியிருந்தன. இந்த உண்மைகளை இவர் பாடியுள்ள அருள் வாசகங்கள் வெளியே தெளிவாய்த் தெரிய வடிந்ததுக் காட்டியுள்ளன. சில அபலே வருகின்றன.

வாடிய பயிரைக் கண்டபோ தெல்லாம்
வாடினேன் பசியால் இளைத்தே
வீடுதோறு இரந்தும் பசியருது அயர்ந்த
வெற்றரைக் கண்டுளம் பதைத்தேன்
நீடிய பிணியால் வருந்துகின்றோர் என்
நேருறக் கண்டுளம் துடித்தேன்
நடில் மானிகளாய் ஏழைகளாய் நெஞ்சு
இளைத்தவர் தமைக்கண்டே இளைத்தேன்.

(1)

நலிதரு சிறிய தெய்வம் என்று ஐயோ
நாட்டிலே பலபெயர் நாட்டிப்
பலிதர ஆடு பன்றிகுக் குடங்கள்
பலிக்கடா முதலிய உயிரைப்
பொலியுறக் கொண்டே போகவும் கண்டே
புந்த்நொந்து உளம்நடுக் குற்றேன்;

சுலியுறு சிறிய தெய்வவெங் கோயில்
கண்ட காலத்திலும் பயந்தேன். (2)

துண்எனக் கொடியோர் பிறவுயிர் கொல்லத்
தொடங்கிய போதெல்லாம் பயந்தேன்
கண்ணினால் ஐயோ பிறவுயிர் பதைக்கக்
கண்டகா லத்திலும் பதைத்தேன்
மண்ணினில் வலையும் தூண்டிலும் கண்ணி
வகைகளும் கண்டபோ தெல்லாம்.
எண்ணிஎன் உள்ளம் நடுங்கிய நடுக்கம்
எந்தைநின் திருவருள் அறியும். (3)

கருணையும் சிவமே பொருளெனக் காணும்
காட்சியும் பெறுகமற் றெல்லாம்
மருள்நெறி எனநீ எனக்கறி வித்த
வண்ணமே பெற்றிருக் கின்றேன்
இருள்நெறி மாயை வினைகளால் கலக்கம்
எய்தியது என்செய்வேன் எந்தாய்!
தெருள்நிலை யின்றிக் கலங்கினேன் எனினும்
சிறுநெறி பிடித்தது ஒன்றிலையே. (4)

வரும்உயிர் இரக்கம் பற்றியே உலக
வழக்கிலென் மனம்சென்ற தோறும்
வெருவிநின் அடிக்கே விண்ணப்பித் திருந்தேன்
விண்ணப்பம் செய்கின்றேன் இன்றும்
உருவஎன் உயிர்தான் உயிர்இரக்கம் தான்
ஒன்றதே இரண்டிலை இரக்கம்
ஒருவில்என் உயிரும் ஒருவும்என் உள்ளத்து
ஒருவனே நிற்பதத்து ஆணை. (அருட்பா)

இந்தப் பாசுரங்களை ஊன்றிப் படியுங்கள்; பொருள்களை
ஓர்ந்து சிந்தியுங்கள்; இவருடைய உள்ளம் உருகி அருள் வெள்
ளமாய்ப் பெருகி விரிந்துள்ள நிலைமைகளை நினைந்து தெளிபவர்
நெஞ்சம் இளகி வியந்து மகிழ்வார். கருணையே சிவம்; இரக்கமே
என் உயிர்; இரக்கம் ஒருவினால் என் உயிர் ஒருவிவிடும் என்று
உரைத்திருத்தலால் இவருடைய தண்ணளியையும் புண்ணிய
நீர்மையையும் எண்ணி உவந்து கொள்ளுகிறோம். இவர் தேகம்
மறைந்தது யாரும் அறியாத இரகசியமாயுள்ளது. வடவூரில்
இவரது வழிபாடு நடந்து வருகிறது. அங்கே அழகிய ஓர்
ஆலயம் உளது. வையம் இவரைத் தெய்வமாய் வாழ்த்தி வரு

கிறது. அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினார் இருள் சேர்ந்த இன்ன
உலகம் புகார்; இனிய பேரின்ப வுலகமே புகுவர் என்பதை
யாரும் தெரிய நேரே இவர் சீரோடு உணர்த்தி யுள்ளார்.

உள்ளம் கருணை கனியின் உயரின்ப
வெள்ளம் பெருகி விரியுமால்---உள்ளம்
உருகி வரவே உரிய பிறவி
அருகி ஒழியும் அயல்.

அருளை யுடையான் அரிய பரமன்
தேருளை யுடையான் தெளிந்து.

அருளை மருவி அதிசய இன்பம் பெறுக.

244 .மாசில் சுதத்தர் வசவர் உயிர்ஓம்பிக்

கூசாதேன் நின்றார் குமரேசா—நேசமுடன்
மன்னுயிர் ஓம்பி அருளாள்வாற் கில்லென்ப
தன்னுயிர் அஞ்சும் வினை.

(4)

இ-ள்.

குமரேசா! சுதத்தரும் வசவரும் ஏன் எவ்வழியும் அருளை
ஓம்பி யாதும் பாண்டும் அஞ்சாது நின்றார்? எனின், மன் உயிர்
ஓம்பி அருள் ஆர்வாற்கு தன் உயிர் அஞ்சும் வினை இல் என்க.

பிற உயிர்களைப் பேணி அருள்புரிந்து வரும் கருணையாள
னுக்கு யாண்டும் தன் உயிர் அஞ்சுகிற வினை உண்டாகாது.

அச்சமும் அவலமும் நீங்கி உச்சமாய் வாழும் உரிமையை
அருள் அருளுகிறது. இந்த அரிய சீவ சஞ்சீவியை ஆர்வத்தோடு
இனிது பேணி இன்பம் காணுக என இது காட்டியுள்ளது.

உயிரினங்கள் உடல்களை எடுத்து உலாவுகின்றன. மிருகம்
பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன முதலாக அளவிடலரிய நிலைகளில்
பிராணிகள் எங்கும் பரவியுள்ளன. உலகில் தோன்றித் திரிகிற
உயிர்வகைகள் எவற்றினும் மனிதன் உயர் நிலையில் தலை சிறந்து
நிற்கிறான். இத்தகைய உயர்ந்த உன்னத நிலையில் ஒளிமிகுந்து
வந்துள்ள மனிதன் தாழ்ந்த பிராணிகளிடம் ஆழ்ந்த கருணை
புரிந்து வாழ்ந்து வருவது கடமையாய் வாய்ந்து வந்துள்ளது.

அருள் இழக்க மடமையால் சீவகோடிகள் அவலமடைந்து இழிந்துள்ளன. அருளுடைமையால் உயர்வடைந்து திகழ்கின்றன. உயர்வு தாழ்வுகள் நல்வினை தீவினைகளால் முறையே விளைந்து வருகின்றன. இவ்வுண்மைகளை உணர்ந்து யாண்டும் இரங்கி எவ்வுயிர்க்கும் இதமாய் நன்மை செய்ய வேண்டும்.

பிறவுயிர்களை இனிது பேணி வருபவன் தன் உயிரைப் புனித நிலையில் உயர்த்திப் புண்ணிப போகங்களை ஆக்கி எவ்வழியும் உன்னத நிலையில் உயர்ந்து ஒளி மிகுந்து வருகிறான்.

தன்னுயிர் தான்பரிந்து ஒம்பு மாறுபோல்
மன்னுயிர் வைகலும் ஒம்பி வாழுமேல்
இன்னுயிர்க்கு இறைவனாய் இன்ப மூர்த்தியாய்ப்
பொன்னுயிராய்ப் பிறந்து உயர்ந்து போகுமே. (1)

நெருப்பு உயிர்க்கு ஆக்கி நோய் செய்யின் நிச்சமும்
உருப்புயிர் இருவினை உதைப்ப வீழ்ந்தபின்
புரிப்புரிக் கொண்டு போய்ப் பொதிந்து சுட்டிட
விருப்புயிர் ஆகி வெந்து எரியுள் வீழுமே. (2)

மணியுயிர் பொன்னுயிர் மாண்ட வெள்ளியின்
அணியுயிர் செம்புயிர் இரும்பு போலவாம்
பிணியுயிர் இறுதியாப் பேசினேன் இனித்
துணிமினம் எனத் தொழுது இறைஞ்சி வாழ்த்தினார். (3)

[சீவக சிந்தாமணி]

தன் உயிரைப் போல் மன் உயிரை ஒம்பிவரின் அவன் இன்னுயிர்க்கு இறைவனாய் இன்பமூர்த்தி ஆகிறான்; கொடுமை செய்யின் இழிந்து நரகதுன்பத்தில் வீழ்கிறான் என இவை உணர்த்தியுள்ளன. அருளால் விளையும் ஆனந்த நிலையையும் அதனை இழந்த போது எய்தும் இழிதூயர்களையும் இங்கே தெளிவாய்த் தெரிகிறாம். உயிரின் உயர்வுகள் உணர வந்தன.

மணி உயிர்.
பொன் உயிர்.
வெள்ளி உயிர்.
செம்பு உயிர்.
இரும்பு உயிர்.

ஐந்து வகைபான உயிர்கள் ஈண்டு இவ்வாறு சிந்தை தெளிப வந்துள்ளன. பிறவி தீர்ந்து பேரின்பம் பெற்றவர்; பொன்னுலக இன்பங்களை அனுபவிக்க நேர்ந்துள்ள அமரர்; மண்ணுலகில் பிறந்துள்ள மனிதர்; மதிநலம் இழந்த விலங்குகள்; துபரடையத் தோய்ந்துள்ள நரகர்கள் ஆகிய இவர்களை முறைப இவை குறித்திருக்கின்றன. மனிதன் தேவனாய்ப் பேரின்ப நிலைகளை அடைய வரியவன்; மிருகமாய் நரக துயரில் வீழலாகாது. மத்தியில் வைத்திருப்பது உய்த்துணர வுற்றது.

மன் உயிரைத் தன் உயிர்போல் ஒம்புவன் பொன் உயிர் ஆய் உயர்ந்து போகிறான்; ஆகவே அருளுடைமையின் அதிசய மகிமையை அறிந்து கொள்ளுகிறோம். தண்ணளியுடையவர் புண்ணிய நீராய் உயர்ந்து ஒளிமிகுந்து புத்தேதன் பதம்பெறுகிறார்.

துன்னிய சீற்றத் தோற்றமில் லாதான்

துகளறு சத்திய வாதி

பின்னமி லாம லுறுதிட விரதன்

பெடபிஞெடு இப்புவி தன்னில்

தன்னுயிர் போல மன்னுயிர்க்கு இரங்கும்

தயவினென் தாமிவர் நால்வர்

உன்னிய தீர்த்த பலத்தினை யுறுவர்

ஓதுமீது உண்மைய தாமால்.

[மச்ச புராணம், பிரயா, 12]

சாந்தன், சத்தியவான், தவவிரதன், தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்க்கு இரங்கும் தயவினென் என்னும் இவர் இனிய உயர்க்கு அடைவர் என மாயவன் இவ்வாறு கூறியுள்ளான். உயிர்களுக்கு இரங்கி யருள்பவன் உயர்ந்த மகானாய் உய்தி பெறுகின்றான்.

இவ்வுலகின் எவ்வுயிரும் எம்முயிரின் நேர்என்று

அவ்வியம் அகன்று அருள் சுரந்து உயிர் வளர்க்கும்

செவ்வி மையின் நின்றவர் திருந்தடி பணிந்துஉன்

வெவ்வினை கடந்துயிர் விளங்கு விறல் வேலோய்!

[யசோதரம், 4-46]

எவ்வுயிரும் தம் உயிர்போல் எண்ணி அருள் புரிந்து வந்துள்ள முனிவரது நீர்மையை இது இனிது விளக்கியுள்ளது.

தன்னலமே கருதி வருபவன் சின்னவனாய்ச் சிறுமையுறு
கிறான்; பிறவுயிர்களுக்கு இரங்க நேர்ந்தபோது அவன் பெரிய
வனாய் உயர்கிறான். உணவால் உடலைக் கொழுக்க வளர்த்துவரி
னும் அருள் இல்லாதவன் மருளாயிழிவுறுகிறான். கருணை வழி
யே ஒழுகி வரும் அளவே விழுமிய மேன்மையை விளைத்துக்
கொள்கிறான். மன்னுயிரைப் பேண நேர்ந்தவன் யாண்டும்
சீரோடு உயர்ந்து தன் உயிர்க்கே பேரின்பத்தைக் காணுகிறான்.

Whosoever will save his life shall lose it: and whoso-
ever will lose his life for my sake shall find it.

(Bible, Matt, 16-25)

தன் உயிரைப் பேண விரும்புகிறவன் அதனை இழந்து விடு
கிறான்; எனக்காகத் தன் உயிரை உதவுகிறவன் அதனை என்றும்
நிலைபாய்க் காணுகிறான் என ஏசுநாதர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.
இந்தக் குறிப்பு கூர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது. மன்னுயி
ரைப் போற்றி வருகிற அருளின் அளவே ஒருவன் உயிர் ஏற்ற
மாய் ஒளிமிகுந்து உயர்ந்து எவ்வழியும் இன்பம் மிகப்பெறுகிறது.

உயிர்களை ஒம்பிவரும் அருளாளர் துயர்கள் நீங்கி உயர்கதி
உறுகிறார். சுதந்தரும் வசவரும் இதனை நன்கு விளக்கி நின்றார்.

ச ரி த ம் .

சுதந்தர் என்பவர் உயர்ந்த தத்துவ ஞானி. உலக நிலைகளை
யும் உயிர் பரங்களின் வகைமை தகைமைகளையும் நன்கு தெளிந்
தவர். பற்றுக்கள் யாவும் அற்று முற்றத்துறந்த முனிவராய்
அடவியில் தனியே ஒதுங்கி அருந்தவம் புரிந்திருந்தார். எல்லா
உயிர்களையும் தன் உயிர்போல் எண்ணி ஒழுகிய புண்ணிய சீலர்
ஆதலால் இவர் எதிரே புலி கரடி முதலிய கொடிய மிருகக்க
ளும் இனியனவராய் அடங்கி நின்றன. சண்டகருமன் என்னும்
சேனாதிபதி ஒருநாள் இவரைக் கண்டான். யாதும் பேசாமல்
மோனமாய் போக நிலையில் மருவியிருந்த இவரது காட்சி அவ
னுக்குப் பெரிய விபப்பாய்த் தோன்றியது. கொடுமையான வழி
களிலேயே பழகி வந்த அவன் நெடு நேரம் இவரை வியந்து
நோக்கி நின்றான். தன்னை அறியாமலே அவன் உள்ளத்தில்
அன்பும் பிரியமும் மரியாதையும் பெருகி நின்றன. அருகே
நெருங்கி வணங்கித் தொழுதான். சில கீகர்விகள் கேட்டான்:

“காட்டிலே ஒதுங்கி இம்மாதிரி கண்ணை மூடிக்கொண்டிருப்பதால் என்ன பலன் கண்டீர்கள்?” என்றான். அதற்கு இவர் புன்னகை புரிந்தார்; நன்னயமாப் பதில் மொழிந்தார்: “இப்பொழுது உன்னுள் இருந்து பேசினானே அந்த ஈசனை. என் உள்ளே காண்கிறேன்” என்று இவர் இங்ஙனம் மொழிந்தார். இவ்வாறு இம்மாதவர் கூறவே அவன் அதிசய பரவசனாய் இவருடைய அடியில் விழுந்து பணிந்து எழுந்து நின்று தனக்கு உய்தி அருளுமாறு உருகி வேண்டினான். வேண்டவே உயிர்க்கு உறுதியான அருள் நீர்மையை இவர் உரிமையுடன் உரைத்தார். சில காணுக.

ஆருயிர் வருத்தம் கண்டால் அருள்பெரிது ஒழுகிக் கண்ணால்
 ஒருயிர் போல் நெஞ்சத்து உருகிநெந்து உய்ய நின்றல்
 வாரியின் வதங்கட் கெல்லாம் அரசமா வதம்இதற்கே
 சார்துணை யாகக் கொள்க தகவும்அத் தயவும் என்றான். (1)

இறந்தநாள என்றும் உள்ளத்து இரங்குதலின்றி வெய்தாய்க்
 கறந்துயிர் உண்டு கன்றிக் கருவினை பெருகச் செய்தாய்
 பிறந்துநீ பிறவி தோறும் பெருநவை உறுவ தெல்லாம்
 சிறந்தநல் அறத்தின் அன்றித் தீருமா றுளது முண்டோ?[2]

நிலையிலா உடம்பின் வாழ்க்கை நெடிதுடன் நிறுவ வென்றிக்
 கொலையினால் முயன்று வாழும் கொற்றவ ரேனும் முற்றச்
 சிலபகல் அன்றி நின்றார் சிலர்இவண் இல்லை கண்டாய்
 அலைதரு பிறவி முந்நீர் அழுந்துவர் அனந்தம் காலம். (3)

[யசோதரம் 4-21-23]

இந்தப் பாசரங்களின் பொருள்களை ஊன்றி உணர்பவர் இவருடைய உள்ளக் கருணையையும் உறுதி நிலையையும் ஓர்ந்து கொள்வர். மன் உயிர் வருந்தக் கண்டால் உன் உயிர்போலவே உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர் பெருகி அதற்குக் கருணை செய்து உதவுக; அந்த அருளை உனது பாவத்தை நீக்கிப் புண்ணியத்தை ஆக்கிப்புத்தீதன் உலகத்தில் உய்க்கும் என இவர் போதித்துள்ளார். இவரது போதனையின் படியே மாதவனாய் அவன் மகிமைமிகப் பெற்றான். அல்லல் உறாமல் யாதும் அஞ்சாமல் எல்லாருக்கும் இவர் இதக்கையே செய்திருக்கிறார். மன்னுயிர் ஒம்பி அருள் ஆள்வாற்குத் தன் உயிர் அஞ்சும் வினை இல்லை என்பதை உலகம் காண இவர் நலமாய் உணர்த்தியருளினார்.

சரிதம் -2

வசவர் என்பவர் பெரிய அரசு திருவினர். கன்னடதேசத்தில் மங்களாபுரி என்னும் ஊரில் இருந்தவர். பேரருளுடையவர். எவ்வயிர்க்கும் இரங்கி இதம் புரிவதே இவரது இப்பலபாய் அமைந்திருந்தது. யாவரும் உண்டு மகிழ ஒரு தருமசாலை அமைத்திருந்தார். நாளும் பலர் இனிப உணவுகளை அருந்தி உவந்து வந்தார்.

“அறுசுவை அடிசில் உண்பான் அடைகுவார்; அடிசில் உண்டு மறுகிடை வருவார்; சான்றோர் வைகிய இடங்கள் நாடிக் கறியொடு மருவு சோற்றுக் காவடி சுமந்து செல்வார்; நறுமலர் சுமந்து தண்ட நாதன்பூ சனைக்குப் போவார்.”

கருணைதனிந்து இவர் செய்து வந்த அன்னதானத்தை இதில் கண்டு மகிழ்கின்றோம். இவ்வாறு நல்லோர் பலர் உண்டு வருங்கால் ஒருநாள் பொல்லாத வஞ்சகர் சிலர் கள்ளவேடம் புண்டு சாதுக்கள் பந்தியில் சார்ந்து உண்டார். அந்தக் கள்ளத்தை அறிந்து பந்தி விசாரணை செய்து வந்தவர் அவரை வெளி எற்ற விசாரந்தார். இவர் உள்ளம் உருகி அவரைத் தடுத்தார். அக்கள்வர் எல்லாரும் வீர சைவரே என்று மொழிந்து அவருடைய மார்புகளில் சிவலிங்கங்கள் தோன்றுமாறு கருணையோடு கருதினார். அவ்வாறே ஆயது. இவரது சீவதாயை வியந்து அவர் யாவரும் இவருடைய அடியராய் மேனி வாழ்ந்து மேன்மை அடைந்தார். கருணை வள்ளலால் கள்ளரும் நல்லராயினார்.

வெள்ள வேணிப் பெருந்தகைக்கு யாம்செய் அடிமைமெய்யாகக் கள்ள வேடம் புனைந்திருந்த கள்வர் எல்லாம் களங்கம் அறும் உள்ள மோடு மெய்யடியார் ஆக வுள்ளத்து உள்ளும் அருள் வள்ள லாகும் வசவேசன் மலர்த்தாள் தலையால் வணங்குவாம்.

(பிரபுலிங்கலீலை)

இவரது சீவ கருணையையும் தெய்வத்திருவருளையும் சிவப் பிரகாசர் இவ்வாறு புகழ்ந்து போற்றியிருக்கிறார். அருள்வள்ளல் என்றது தண்ணளியாளராய் இவர் புண்ணியம் புரிந்துவந்துள்ளமை தெளிய வந்தது. பொருமையாளர் சிலர் அல்லல் புரிந்தும் யாதொரு துயரும் நேராமல் யாண்டும் அஞ்சாமல் நீண்ட புகழோடு இவர் வாழ்ந்து வந்தார். மன்னுயிர்க்கு அன்பு புரிவது தன் உயிர்க்கு இன்பமாம்; அருளாளர் யாண்டும் மகிழ்வாய் உயர்வுறுவர் என்பதை யாவரும் இவர் பால் கண்டு தெளிந்தார்.

உன்னுயிர் இன்புற வேண்டின் உலகிலுள
மன்னுயிரை ஒம்பி யருள்.

அளி மருவி வரின் ஒளி பெருக வருகிறது.

245. தேர்ந்த அபயன் திருக்குறிப்பார் அல்லலின் றிக்
கூர்ந்துயர்ந்தார் என்னே குமரேசா—நேர்ந்துவரும்
அல்லல் அருளாள்வார்க் கில்லை வளிவழங்கும்
மல்லல்மா ஞாலம் கரி. (5)

இ-ள்

குமரேசா! அருள் உடைய அபயருசியும் திருக்குறிப்பாரும்
அல்லல் உறாமல் ஏன் உய்ந்தார்? எனின், அல்லல் அருள் ஆள்
வார்க்கு இல்லை; வளி வழங்கும் மல்லல்மா ஞாலம் கரி என்க.

அருளைப் பேணிவருவார்க்கு அல்லல்கள் இல்லை; காற்று
வழங்குகிற வளம் உடைய பெரிய உலகமே இதற்குச் சாட்சி.

அல்லல் = அவலமான துன்பம். இருளில் மருளுறுதல்
போல் துயரில் உயிர் அலமரலுறுதல் அல்லல் என வந்தது.

துன்பங்கள் தீவினைகளின் விளைவாய்த் தொடர்ந்து வரு
கின்றன. அருள் உடையவன் எவ்வயிர்க்கும் யாதொரு இடையூ
றும் செய்யான்; எவ்வழியும் இதமே புரிவன். ஆகவே தண்
ணளியாளான இப்புண்ணிய சீலன் யாண்டும் அல்லல் இல்லாத
வனாய் என்றும் நல்ல சுகமாய் இனிது வாழ்ந்து வருகிறான்.

தனக்குத் துன்பம் வந்துவிடலாகாதென்றே எந்த மனித
னும் அஞ்சுகின்றான்; இன்பமே வரவேண்டும் என்று யாண்டும்
எண்ணி ஏங்கி நிற்கின்றான். இவ்வாறு ஏக்கம் அடைந்துள்ள மக்
கள் அல்லல் யாதும் இல்லாமல் நல்ல சுகமாய் நன்கு வாழவுரிய
வழிபைத் தேவர் இதில் விழித்தரிய விளக்கியிருக்கிறார்.

அருளை உரிமையாத் தழுவி ஒழுகி வருவார்க்கு அல்லல்
இல்லை என்று சொல்லவே, இதற்கு ஏதாவது உறுதியான
சாட்சி உண்டா? என்று ஒருவன் கேட்டான்; கேட்கவே, உல
கத்திலுள்ள எல்லாருமே நேரான நல்ல சான்றுகள் என்பார்
ஞாலம் கரி என்றார். காவீன்றி உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லு

வது எதுவோ அது கரி என வந்தது; கரத்தில் உள்ள நெல்லிக் கணிபோல் தெள்ளத்தெளிய விளக்குவது எனவும் விளங்கியுளது.

தான் நேரே கண்ட காட்சியைக் காணாதவர்முன் தெளிவாய்ச் சொல்லுபவன் சாட்சி என நேர்ந்தான். உறுதியான சாசனங்களைக் காட்டியுரைப்பவன் சான்று எனவந்தான். பெரிய யானையை நேரே பார்ப்பது போல் தெளிவான பார்வையின் தீர்வை கரி என அமைந்தது. சரியான கரி தெரிய நின்றது.

ஐந்து அவித்தான் ஆற்றலுக்கு இந்திரனே சாலும் கரி (குறள் 25) என முன்னம் ஒரு சாட்சியைக் காட்டி யிருக்கிறார்.

அருள் ஆள்வார்க்கு அல்லல் இல்லை என்பதற்கு ஞாலமே கரி என்று சீலமாய் ஈண்டு உரைத்துள்ளார். உரைத்த உண்மைகளை உறுதியா வலியுறுத்தற்குச் சான்றுகள் தோன்றின.

கண்டதைக் காட்டுவதே கரி ஆதலால் காணாததை அது காட்ட நேராது. நேர்ந்துள்ளது தோன்று கொள்ள வந்தது.

பிறர்க்கு அல்லலைச் செய்தவரே அல்லல் அடைவர்; அருள் ஆளர் அதனை யாண்டும் செய்யார்; ஆகவே அல்லல் அவர்க்கு இல்லாமல் போயது. இல்லாத ஒன்றை எவரும் காணமுடியாது; அதனைக் கண்டு கூற வரியவர் ஒருவரும் இலர் என்னும் தணிவால் ஞாலம் கரி என்றார். காட்சி இல்லாமையால் சாட்சியும் இல்லை. அந்த இன்மை வழியே உண்மை தெளிவாயது.

நீண்டு பரந்து யாண்டும் விரிந்துள்ளமையால் உலகிற்கு ஞாலம் என்று ஒரு பெயர் அமைந்தது. உலகில் வாழுகின்ற உயிர் இனங்களை ஈண்டு அது உரிமையா உணர்த்தியுளது.

வளி, மல்லல், மா என்னும் இம்முன்றும் ஞாலத்திற்கு விசேடணங்களாய் வந்துள்ளன. தக்க சாட்சி என்பதைத் தெளிவாக விளக்க வளி முதலா இங்ஙனம் முறையே வரைந்துள்ளார்.

வளி = காற்று. மல்லல் = வளம். மா = பெரிய.

மல்லல் வளனே.

(தொல்காப்பியம், உரி, 7)

நிலவளமும் நீர்வளமும் பல வளங்களுக்கும் மூலகாரணமாக யுள்ளன. மணிதன் மூச்சால் வாழுகிறான்; ஞாலம் காற்றின் வாழ்கிறது. அதன் இயக்கத்தால் யாவும் இயங்கி வருகின்றன.

வளி வழங்குவதும், வளம் உடையதும், பெருமை வாய்ந்ததும் ஆகிய உலகம் அருளுடையார்க்கு அல்லல் இல்லை என்பதை கலமாச் சொல்லிக் கொண்டு என்றும் நிலையாய் நிலைத்துள்ளது.

உள்ளத்தில் கருணையுள்ளவர் தன்பால் மருவியிருத்தலினால்தான் வளியும் வளமும் மகிமையும் எவ்வழியும் இதமாய்ப் பெருகி வர உலகம் ஒளி புரிந்து உயர் நிலையில் நிலி நிற்கிறது. என்கே அருளாளர் தங்கு இருக்கின்றனரோ அங்கே பரப்பொருளின் திருவருளும் பொங்கிப் பொலிவு செய்து மிளிர்கிறது.

எவ்வயிர்க்கும் இரங்கி இதம் புரிவதே அருள். இந்தத் தண்ணளி புண்ணிய ஒளியாய்ப் பொலிந்து வருகிறது. வரவே அருளாளர் யாண்டும் இன்ப நிலையில் இனிது ஒங்கி நிற்கின்றார்.

அறவிய மனத்தர் ஆகி ஆருயிர்க்கு அருளைச் செய்யின் பறவையும் நிழலும் போல்ப் பழவினை உயிரோடு ஆடி மறவிஒன் ருனு மின்றி மனத்ததே சுரக்கும் பால கறவையின் கறக்கும் தம்மால் காமுறப் பட்ட எல்லாம்.

[சீவக சிந்தாமணி]

அருளை ஆண்டு வருபவர் கருதிய இன்ப நலங்களை எல்லாம் எளிதே பெறுவர்; காமதேனுவைப் போல் யாண்டும் அது சேமமே செய்து வரும்; அதனால் எவ்வழியும் திவ்விப சீபாகங்களுையராம என்னும் இதனை ஈண்டு ஊன்றி உணர வேண்டும்.

அருளைத் தழுவிப் அளவே அல்லல்கள் யாவும் இல்லாமல் ஒழிகின்றன. எல்லா வழிகளும் இன்பமே சுரந்து வருகின்றன.

ஒளி முன் இருள் நில்காது; அது போல் அருள் எதிரே அல்லல் அணுகாது. உள்ளத்தில் அருள் தோய்ந்துவரின் அந்த மனிதன் பேரின்ப வெள்ளத்தில் நன்கு தோய்ந்து வருகிறான்.

மெய்தகனி ஆகப் பொறையாம் திரிக்கொளி இ
நெய்தவம் ஆக நிறைதரப்---பெய்தாங்கு
அருளாம் விளக்கேற்றி அம்மைப்பால் செல்ல
இருள்போய் வெளியாய் விடும்.

(பாரதம்)

அஞ்ஞான இருள் நீங்கி மெய்ஞ்ஞானமாய் அதிசய ஆனந்த நிலையை அடைதற்கு அருளை பெரிய ஒளியாயுள்ளது எனப் பெருந்தேவனார் இங்ஙனம் கூறியுள்ளார். உருவக அமைதி

ஊன்றி உணர வரியது. சத்தியம் தகளி; பொறுமை திரி; தவம் நெய்; அருள் விளக்கு என்றதனால் இதன் விழுமிய மேன்மை விளங்கி நின்றது. அருள் ஒளியால் பேரின்பம் விளைகிறது.

நஞ்சம்கண் டஞ்சி நடுங்கிவந்த தேவரைநேர்
அருசேல் என அருளி அன்றுபரன்---நஞ்சத்தை
உண்டான் உவந்தான் உணர்த்தினான் அல்லலொன்றும்
அண்டாது அருளாளர்க் கென்று.

உயிரினங்களுக்கு இரங்கியருளிய பரமனுடைய கருணைக் காட்சியை இதில் கண்டு கொள்கிறோம். அருளுடையாரை அல்லல் அணுகாது என்பதை இறைவனே நல்ல சான்றாய் நின்று நன்கு காட்டியுள்ளான். அவ்வுண்மையை இது உணர்த்தியுள்ளது.

அருளாளர் அல்லல் இலராய் நல்ல நிலையில் உயர்கின்றார். இது அபயருசியிடமும், திருக்குறிப்பார்பாலும் தெரியின்றது.

சரி த ம்

அபயருசி என்பவர் அவந்தி நாட்டிலே உச்சைனி என்னும் நகரில் இருந்தவர். யசோமதி மன்னன் புதல்வர். தாய் பெயர் புட்பாவலி. அரசு திருவில் பிறந்திருந்தும் இளமையிலேயே உலகபாசங்களை ஒருவி இவர் துறவியாய் நின்றார். அரிய விரத நியமங்களுடையவர். ஓரறிவுள்ள செடி கொடிகளிடத்தும் பேரருளுடையராய் ஒழுகி வந்த இவர் உலக யாத்திரை புரிந்து வந்தார். அவ்வாறு திரிந்து வருங்கால் இராசமாபுரம் என்னும் நகர் அபலே வந்து ஒரு சோலையில் தங்கியிருந்தார். அவ்வூர் அரசன் காவலர் இவரைக் கண்டார். காளிதேவிக்குப் பலியிடும்படி நல்ல அழகுடைய இளைஞரை நாடி அலைந்த அவர் இவரைக் காணவே பேருவகைடைந்தார். நயரா அழைத்துக் கொண்டு போய் அரசனிடம் விடுத்தார். அவன் உள்ளம் உவந்தான்; தேவிக்குப் பலியிட விரைந்தான்; ஊரார் யாவரும் திரண்டு சூழ்ந்தார். சண்டமாரி என்னும் காளிகோவில் எதிரே இவரை நிறுத்தி மந்திர முறையே பூசனை புரிந்து கூரிய வானைக் கையில் ஏந்தி மாரித்தன் என்னும் அம் மன்னன் இவரை வெட்டி வீழ்த்த முண்டு அருகே வந்து நின்றான். இவர் யாதும் அஞ்சாமல் குறு முறுவல் கொண்டு முகம் மலர்ந்து நின்றார். அந்த நிலையைக் கண்டு அரசன் நெடிது விபந்தான். “சாகீநர்ந்துள்ள நீ யாதும்

அஞ்சாமல் நகை முகத்தனப் உவகையூர்ந்து நிற்கின்றாய்! காரணம் என்ன?" என்று அவன் ஆர்வமாய்க் கேட்டான். அவ்வாறு வினவவே இவர் விநயமாய்ப் பதில் உரைத்தார்: "என்னைக் கொலை புரிவதாக எண்ணி உன் உயிரையே பல முறையும் நீ பதைக்கக் கொல்லுகின்றாய்! அல்லலான அந்த அவல நிலையை உணராத உனது மடமையை நினைந்து என் உள்ளம் இரங்கியது; அந்த இரக்கத்தால் அழுவதை விட்டுச் சிரிக்க நேர்ந்தேன்" என்று இவர் இங்ஙனம் சொல்லவே அவன் கையிலிருந்த வாளை அயலே வீசி எறிந்தான்; இவருடைய காலடியில் விழுந்து தொழுதான்; எழுந்து நின்று உய்யும் வழியை உபதேசிக்க வேண்டினான். "எந்த உயிருக்கும் யாதும் இடர் கருதாமல் யாண்டும் இதம் புரியும் சிந்தையுடையவனே அந்தமில் இன்பத்தை அடைய நேர்கின்றான்; அத்தகைய கருணையாளனுக்கே எனது வாய் மொழி தெளிவாய்த் தெரிய வரும்; நீ செய்ய விரியதைச் செய்!" என்று கூறி உய்யவிரிய நெறிகளை நயமாய் உணர்த்தினார்.

அருளுடை மனத்தர் ஆகி அறம்புரிந் தவர்கட்கு அல்லால்
மருளுடை மறவருக்குளம் வாய்மொழி மனத்தில் சென்று
பொருளியல் பாகி நில்லா புரவல! கருதிற் றுண்டேல்
அருளியல் செய்து செல்க ஆகுவது ஆக என்றான். [1]

அன்னணம் அண்ணல் கூற அருளுடை மனத்தன் ஆகி
மன்னவன் தன்கை வாளும் மனத்திடை மறனும் மாற்றி
என்னினி இறைவன் நீயே எனக்கென இறைஞ்சி நின்று
பன்னுக குமர நுங்கள் பவத்தொடு பரிவும் என்றான். [2]

[யசோதரம்]

நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இதில் உணர்ந்து கொள்கிறோம். கொடிய நிலைகளில் பழகியிருந்த அம் மன்னன் இவருடைய அறிவுரைகளைக் கேட்டு அருள் நீர்மை தோய்ந்து அல்லல் நீங்கி நின்றான். அருளை ஆண்டு வருபவர்பால் அல்லல் அணுகாது என்பதை இவர் ஆண்டு நேரே உணர்த்தி நின்றார்.

ச ரி த ம் -2

திருக்குறிப்பார் என்பவர் காஞ்சிபுரத்தில் இருந்தவர். ஷண்மூர்த்த மரபினர். தண்ணளியுடையவர். எவ்வயிர்க்கும் இரங்கி எவ்வழியும் யாருக்கும் இதம் புரிவதே இவர் இயல்பாயிருந்தது.

சிவனடியார்கள்பால் பேரன்புடையவர். அவர்களைக் கண்டால் தொழுது துதித்து ஆடைகளை வாங்கி அழுக்கு நீக்கி வெளுப்பு ஆக்கி யருளுவர். இவரது புண்ணியம் புனித ஒளி வீசியது.

மண்ணின் மிசை வந்ததற்பின் மனம்முதலா யினமுன்றும் அண்ணலார் சேவடியின் சார்வாக அணைவிப்பார்; புண்ணியமெய்த் தொண்டர் திருக்குறிப்பறிந்துபோற்று நிலைத்திண்மையினால் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் எனும் சிறப்பினார்.

தேசுடைய மலர்க்கமலச் சேவடியார் அடியார்தம் தூசுடைய துகள்மாசு கழிப்பார்போல் தொல்லைவினை ஆசுடைய மலமுன்றும் அணையவரும் பெரும்பிறவி மாசுதனை விடக்கழித்து வருநாளில் அங்கொருநாள். [2

இவருடைய நீர்மை சீர்மைகளைக் குறித்துச் சேக்கிழார் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். பிறருடைய குறிப்பு அறிந்து தொண்டு புரிந்து வந்தமையால் திருக்குறிப்புத்தொண்டர் என இவர் சிறப்புப் பேர் பெற்றார். சீவர்களுக்கு அருள்புரிந்து பணி செய்து வருகிற இவரது மகிமையை யாவரும் அறியச் செய்ய வேண்டும் என்று கருதி இறைவன் ஒரு முதிய துறவியாய் வேடம் பூண்டு இவர் எதிரே வந்தார். அழுக்குப் படிந்திருந்த அவரது உடையை வாங்கி விரைந்து வெளுத்துத் தருவதாக உறுதி கூறிச் சென்றார். தெய்வ சோதனையாய்ப் பெருமழை பெய்தது; பெய்யவே டிசால்லியபடி குறித்த நேரத்தில் தரமுடிய வில்லையே என்று உள்ளம் வருந்தினார். உரை பொய்யாயதே என்று மறுகிப் இவர் உயிரை மாய்க்க நேர்ந்தார். வெளுத்த கல்லின் மீதே தன் தலையை வேகமா மோதினார். மோதவே ஈசன் கையால் ஏங்கி இனிப் கருணை காட்டியருளினார்.

கந்தைபுடைத் திடஎற்றும் கற்பாறை மிசைத்தலையைச் சிந்தஎடுத்து எற்றுவன் என்று அணைந்துசெழும்பாறைமிசைத் தந்தலையைப் புடைத்தெற்ற அப்பாறை தன்மருங்கு வந்தெழுந்து பிடித்ததணி வளைத்தமும்பர் மலர்ச்செங்கை. (1)

வானிறைந்த புனல்மழைபோய் மலர்மழையா யிடமருங்கு தேனிறைந்த மலரிதழித் திருமுடியார் பொருவிடையின் மேனிறைந்த துணைவியொடும் வெளி நின்றார் மெய்த்தொண்டர் தானிறைந்த அன்புருகக் கைதொழுது தனிநின்றார். (2)

முன்னவரை நேர்நோக்கி முக்கண்ணர் முவுலகும்
நின் நிலைமை அறிவித்தோம் நீயுமினி நீடியநம்
மன்னுலகு பிரியாது வைகுவாய் என அருளி
அந்நிலையே எழுந்தருளி அணிஏகாம் பரம் அணைந்தார். (3)
(பெரிய புராணம்)

அருள் நீர்மை தோய்ந்து வந்த இவர் ஈசன் அருளை எளி
தே எய்தி அல்லல் இன்றி அதிசய ஆனந்த நிலையை அடைந்
துள்ளமைபை இதனால் அறிந்து கொள்கிறோம். அருள் ஆள்
வார்க்கு அல்லல் இல்லை; எவ்வழியும் நல்ல சுகமே உண்டாம்
என்பதை உலகம் காண இவர் தெளிவாய் விளக்கி நின்றார்.

ஒளிமுன் இருள்போல் ஒழியும் உயர்ந்த
அளிமுன் துயர்கள் அந்.
அருளைப் பேணி அல்லல் இன்றி வாழுக.

243. அன்றேன் பவணன் அருள்நீங்கின் அல்லலெனக்
குன்றாமல் சொன்னான் குமரேசா—என்றும்
பொருள்நீங்கிப் பொச்சாந்தார் என்பர் அருள்நீங்கி
அல்லவை செய்தொழுது வார். (6)

இ ள்

குமரேசா! அருள் இல்லையேல் அல்லல் ஆம் எனப் பவண
மன்னன் ஏன் சொன்னான்? எனின், அருள் நீங்கி அல்லவை
செப்து ஒழுக்குவார் பொருள் நீங்கிப் பொச்சாந்தார் என்க.

தண்ணளி தழுவி வாழுக என இது வழந்தியுளது.

அருளை விட்டு விலகித் தீமைகளைச் செய்து ஒழுக்குபவர்
உறுதிப் பொருளை இழந்து நன்மைகளை மறந்தவராவர்

இனிப உறுதித் துணையை இணைந்து வரும் அளவே எவ்
ரும் இன்பநலனை எய்தி வருகின்றனர். கருணை பிரிய நேரின்
கடுந்துயர்கள் கடிது தொடர்ந்து நெடிது வருகின்றன.

எவ்வயிர்க்கும் இரங்கி இதம் புரிவது அருள் ஆதலால்
அதனையுடையவன் பெரிய புண்ணியவானாய் அரிய பல நன்மை
களை அடைந்து கொள்ளுகிறான். அருளை இழந்தவன் கொடிய
பாணியாய் இழிந்து நெடிய துயரங்களை அடைய நேர்கின்றான்.

அருள் நீங்க நேர்ந்தால் பொருள் நீங்க நேர்கிறது.

அல்லவை செய்தால் பொல்லாத துன்பம் ஒங்குகிறது.

தனக்கு நேர்கிற துபரங்களை உணராமல் கொடியனாய்ப்
பிறர்க்கு அல்லல் புரிவது பொல்லாத புலை மடமையாம்.

பொச்சாப்பு = மறதி. அதனையுடையவர் பொச்சாந்தார்
ஆயினார். பின்பு விளைகிற துன்பங்களை மறந்து பிழைபுரிபவர்
பொச்சாப்பு உடையராய்ப் பழிபடிந்து இழிந்து கழிகின்றார்.

பொச்சாப்பார்க்கு இல்லை புகழ்மை. (குறள், 533)

பொச்சாப்பு அஞ்சி. (பெருங்கதை, 2-8)

இவை இங்கே எண்ணவிரிபன. தனக்குப் பழியும் துன்ப
மும் விளையும் படிபான அறி துபரங்களை மறந்து அருள் நீங்கின
மருளன் முழு மடைபொடி அவமே செய்து கெடுகிறான்.

அருள் சார்ந்த அளவு மனிதன் புனிதனாய் மகிமை
தோய்ந்து வருகிறான்; அது தீர்ந்தால் அவன் இருளனாய்
இழிந்து படுகிறான். இனிய அருள் இலையேல் கொடிய மருளாம்.

அருள் தீர்ந்த காட்சியான் அறன்றோக்கான் நயம்செய்யான்
வெருவுற உய்த்தவன் நெஞ்சம் போல் பைபய
இருள் தூர்பு புலம்பூரக் கணைசுடர் கல்சேர. [கலி, 120]

அருள் நீங்கினவன் அறம் அறியான்; நயம் புரியான்; ஒளி
நீங்கிய இடம்போல் அவன் நெஞ்சம் இருள்படிந்து இன்னொமை
யாய் இழிந்து எவ்வழியும் வெவ்விட பழியே படும் என நல்லந்து
வனார் என்னும் சங்கப் புலவர் இங்ஙனம் கூறியுள்ளார்.

அரிய கலைகள் பல பயின்று பெரிய அறிவாளியாய் இருந்
தாலும் அருள் இல்லைபானால் அவன் கொடியவன் ஆகிறான்;
ஆகவே அந்த அறிவெல்லாம் பாழாய் அவன் இழிந்துபடுகிறான்.

கலையெலாம் உணர்ந்தான் ஏனும் கரிசறத் தெளிந்தான் ஏனும்
மலைஎன உயர்ந்தான் ஏனும் மனமயல் அகன்றான் ஏனும்
உலகெலாம் புகழ்ப் பல்லோர்க்கு உதவிய கையன் ஏனும்
இலகிய இரக்கம் இன்றேல் எழுநரகு அடைவன் அன்றே.

(பதிபசுபாச விளக்கம்)

அறிவு முதலிய நிலைகளில் ஒருவன் எவ்வளவு உயர்ந்திருந்தாலும் இரக்கம் இல்லையானால் அவ்வளவும் பாழ்; அவன் இழிவாய் அழிநரகே அடைவன் என இது குறித்துள்ளது. குறிப்புகளைக் கூர்ந்து சிந்தித்தால் அருள் நலனை ஓர்ந்து கொள்ளலாம்.

அருளுடையவன் நல்ல இதங்களைச் செய்கிறான்; செய்யவே இருமையும் அவன் இன்பம் உறுகிறான். அருள் இல்லாதவன் பொல்லாத தீமைகளைப் புரிகிறான்; புரியவே யாண்டும் அவன் அல்லலாய் இழிந்து அழி துபரங்களை அடைகிறான்.

உலகப் பொருளையும் உறுதிப் பொருளையும் பரம் பொருளையும் அருளை இழந்தவன் ஒருங்கே இழந்து விடுகிறான். இந்த இழவுகள் நேராதபடி அருளை மனிதன் பேணிக் கொள்ள வேண்டும். கருணை வழியே கடவுள் ஒளி வருகிறது.

அருள் இல்லைபானால் கொடிய அல்லலாம் என நல்லோர் அஞ்சுவர். இது பவணமாதேவன் பால் நேரே அறிய நின்றது.

ச ரி த ம் .

இவன் தாதகி நாட்டு அரசன். பூமிமாதிலகம் என்னும் நகரில் இருந்து அரசு புரிந்தவன். அரிய பல கலைகளை அறிந்தவன். உயிர்கள் பால் பொருளுடையவன் ஆதலால் தயாபதி என உயர் புகழோடு இவன் ஒளி மிகுந்து வந்தான். இவனுடைய அருமை மகன் பெயர் அச்சாதரன். இளவரசன் ஆன அவன் தனது மனைவியோடு ஒருநாள் நீர் ஆடச் சென்றான். அழகிய ஓர் பொழிலிடையே இருந்த தாமரைப் பொய்கையில் நீந்தி நீராடுங்கால் அங்கே ஓர் அன்னப் பறவையின் இளங் குஞ்சைக் கண்டான். அதன் அழகை ஓர் பாக்கி வியந்தான்; எடுத்து வந்து அந்தப்புரத்தில் வைத்துப் பால் ஊட்டி இனிது வளர்த்தான். அதை ஒருநாள் இம் மன்னன் கண்டான். உள்ளம் வருந்தினான். மகனை அழைத்தான்; மதிநலம் கூறினான்: “தாய்ப் பறவையைப் பிரித்து இப்பார்ப்பை நீ கொண்டு வந்தது பிழை; இதனால் நீயும் தாய் தந்தையரைப் பிரிந்து வருந்தும்படுபான தீய வினையைச் செய்து கொண்டாய்; தயவுசெய்து விரைந்து இதைக் கொண்டுபோய் அந்தத் தாமரைத் தடாகத்தில் விட்டு வருக” என்று மதி தெரிய விதி நெறி கூறி நன்கு விளக்கி யருளினார்.

“அறம்பெரிய கூறின் அலங்கலணி வேலோய்!
மறம்புரிகொள் நெஞ்சம் வழியாப் புகுதந்து ஈண்டிச்
செறும்பெரிய தீவினைகள் சென்றுகடிது ஓடி
உறும்பெரிய துன்பம் உயிர்க்கொலையும் வேண்டா.”

இரக்கம் இல்லாத கொடிய நெஞ்சின் வழியே நெடிய தீ
வினைகள் விளைந்து வரும்; பிற வுயிரை வருத்தினவன் தன் உயி
ரை வருந்தச் செய்கிறான். எந்த உயிரும் யாதும் நோகாமல்
அருள் புரிந்து வருபவனே பரம்பொருளின் திருவருளை
அடைந்து கொள்கிறான் என்று தந்தை கூறவே அம்மைந்தன்
மறுகி உருகினான். உடனே அக் குஞ்சைக் கொண்டுபோய் அந்
நீர் நிலையிலுள்ள தாமரைப் புதரில் சேமமா விட்டு வந்தான்.
தான் செய்த தீமை தீர அரிய விரதங்களை மருவிப் பெரிய தவங்
களைச் செய்ய நேர்ந்தான். அருளை மறந்து அவம் புரிய நேர்ந்
தேனே என்று இக் கோமகன் உளம் கரைந்து உருகியிருப்பது
உணர்வின் ஒளியாய் ஒங்கி உயர் பெருந்தவமாய் நின்றது.

துன்னிமற்று அறத்தைக் கேட்டே துகில்நெருப்பு உற்றதே போல்
மின்னுத்தார் மார்பன் மெய்வெந்து ஆலியின் உருகிப் பெண்பால்
அன்னப்பார்ப்பு அன்றுகொண்ட தடத்திடை விடுவித் திட்டான்
பின்னைத்தன் கிளைகள் கூட்டம் பெருந்தகை வித்தினானே. (1)

மெய்ப்படு முதுபுண் தீர்ப்பான் மேவிய முயற்சி போல
ஒப்புடைக் காமம் தன்னை உவர்ப்பினேடு ஒழித்துப் பாவம்
இப்படித்து இதுவென்று அஞ்சிப் பிறவிநோய் வெருவினானே
மைப்படு மழைக்கண் நல்லார் வாய்க்கொண்ட அமுதம் ஒப்பான்.
(சீவக சிந்தாமணி)

நிகழ்ந்துள்ள நிகழ்ச்சிகளை இவை வரைந்து காட்டியுள்
ளான். மன்னன் அருளுடையாய்ச் சொன்ன பொருள் மொழி
யைக் கேட்டதும் மகன் மனம் தெளிந்து கருணை வழி ஒழுக்கி
கதிநலம் கண்டுள்ளான். அருள் நீங்கி அல்லவை செய்யலாகாது;
செய்தால் பொருள் நீங்கிப் புலைத்துயரடைய நேரும் என்பதை
உலகம் தெளிவா யுணர இவன் அளியூர்ந்து உணர்த்தி நின்றான்.

அருளுடைய நெஞ்சம் அமுதம் இலையேல்
இருளுடைய நஞ்சம் இடர்.

கருணையைக் கருதிப் பேணுக.

247. ஆர்ந்த பொருளை அருளோடு சாதுவனேன்
கூர்ந்துமுன் கொண்டான் குமரேசா—சார்ந்த
அருளில்லார்க் கவ்வுலகம் இல்லை பொருளில்லார்க்
கிவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு. (7)

இ-ள்

குமரேசா! அருளையும் பொருளையும் சாதுவன் ஏன் பேணிக்
கொண்டான்? எனின், பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்
ஆகி ஆங்கு அந்ந் இல்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை என்க.

இக பர இன்பங்கள் ஒருங்கே உணர வந்தன.

பொருள் இல்லாதவர்க்கு இவ்வுலகத்தில் சுகம் இல்லை;
அந்ந் இல்லாதவர்க்கு அவ்வுலகத்தில் யாதும் இன்பம் இல்லை.

அருளுடைமையின் பெருமையை எதிர்மறையில் வைத்து
இவ்வாறு விளக்கியிருக்கிறார். எளிதே தெளிவாய்த் தெரிதற்குப்
பொருளுடைமை உவமையாய் வந்தது. மனிதன் அனுபவமாய்
அறிந்ததைக் கொண்டு அறிதாததைத் தெரிந்து கொள்கிறான்.

உண்ண உணவு, உடுக்க உடை, இருக்க இடம் முதலிய
வாழ்க்கை வசதிகள் பொருளால் அமைகின்றன. பொருள்
இல்லை பல் மனிதனது வாழ்வு இவ்வுலகில் தாழ்வடைகின்றது.

இல்லாரை எல்லாருள் எஞ்சுவர். (குறள், 752)

பொருள் இன்மையால் நேரும் இளிவை இது தெளிவா
விளக்கியுள்ளது. எல்லாருள் புகழ்ந்து வாச் சுகமாய் வாழ்ந்து வா
வேண்டாமானால் பொருளுடைமை சூழ்ந்து வா வேண்டும். அது
இல்லைபானால் வாழ்வு செல்லாது; எவ்வழியும் அல்லலேயாம்.

பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வழிப் பொறியின் போகமும்
அந்ந் இல்லார்க்கு அறந்தீரமும் பயனும் நூல்வழி
உருள்வால் மனத்தவர்க்கு உணர்வும் போல்மனம்
தெருள் இல்லார்க்கு இசைவிலள் திருவின் செல்வியே.

(குளாமணி, முத்தி 13)

பொருள் இன்மை, அந்ந் இன்மை, கல்வி இன்மை,
ஞானம் இன்மை ஆகிய நான்கு இன்மைகளால் நேரும் புன்மை
களை இது நன்கு விளக்கியுள்ளது. இல்லாதவர் என்று உலக வழக்
கில் தெளிவாய்த் தெரிபறிற்பவர் வறிபரே ஆகலால் எல்லா இன்
மைக்கும் அவர் எடுத்துக் காட்டாய் ஈண்டு முதலில் நின்றனர்.

உடலுக்கு உரிய போகம் பொருள் இல்லார்க்கு இல்லை.
உயிருக்கு உரிய இன்பம் அருள் இல்லார்க்கு இல்லை.

அருள், எவ்வுயிர்க்கும் எவ்வழியும் இதம் புரிகிறது; புரிய வே அது புண்ணிபமாய் வருகிறது; வரவே அது துறக்க இன்பத்தை அருளுகிறது. ஆகவே அருளுடையவர் அமரராய் அவ்வுலகத்தை உரிமையுடன் நேர அடைகின்றமை அறிய வந்தது.

அறம் பெரிது ஆற்றி அதன்பயன் கொண்மார்
சிறந்தோருலகம் படருநர். [பரிபாடல் 19]

புண்ணியம் புரிந்தோர் புகுவது துறக்கம்
என்னும் ஈது அருமறைப் பொருளே. (இராமா, நகர், 5)

புண்ணியம்புரி பூமிபார் அதில்வரு போகம்
நண்ணி யின்புறு பூமி வாளுடு என்ப.
[திருவிளையாடல், நகர் 103]

புண்ணியம் புரிபவர் சுவர்க்க போகத்தை அடைவர் என இவை குறித்துள்ளன. அந்தப் புண்ணியம் அருளிவிருந்து விளைவதால் அவ்வுலகம் அருளுடையார்க்குத் தனி யுரிமையாய்து. ஆகவே அருள் இல்லார்க்கு அது அணுக அரிய நிலையமாய் நின்றது. அருள் அதிசய இன்ப நலங்களை அருளி வருகிறது.

பொருள் இல்லையானால் வறியனாய் இவ்வுலகில் அல்லல் அடைவாய்; அருள் இல்லைபானால் பாஷியாய் அவ்வுலகில் பரிந்து வருந்துவாய். பொருளைத் தேடி நல்ல செல்வனாய் இங்கே நலமாய் வாழுக; அருளைப் பேணி அரிய தருமவானாய் அங்கே பெரிய இன்பங்களைப் பெறுக. இருமையும் பெருமை யுறுக.

பொருளையும் அருளையும் போற்றி வருபவர் இம்மையும் மறுமையும் இன்பம் உறுவர். இது சாதுவன்பால் தெரியவந்தது.
ச ரி த ம்.

இவன் வணிகர் மரபினன். நல்ல கல்வியறிவுள்ளவன். பல மொழிகள் பயின்றவன். இவனுடைய மனைவி பெயர் ஆதிரை. மகா பதிவிரதை. அந்த உத்தமியோடு கூடி இவன் இவ்வாழ்க்கை புரிந்து வந்தான். வருங்கால் காலவேற்றுமையால் பொருள் வளம் குறைந்தது. குறையவே இவன் உள்ளம் மறுகினான். பொருள் இல்லையானால் வாழ்வு அல்லலான இருளே என்று கருதி வருந்திய இவன் அதனை விரைந்து தேடத் துணிந்தான்.

மனைவியிடம் உறுதிமொழி கூறிவிட்டு மறுபுலம் சென்றான். வணிக முறையில் தெளிந்த பயிற்சியுடையவன் ஆதலால் தன் முயற்சியால் பொருளை உடர்ச்சியாச் சேர்த்தான். ஈட்டிய பொருளோடு மீண்டு வந்தான். வருங்கால் கடல் இடையே கப்பல் உடைந்து போயது. இவன் தெய்வாதீனமாய்த் தப்பி அருகே யிருந்த ஒரு தீவை அடைந்தான். அங்கே புன்னை மரச்சோலை யிடையே மணலில் மனக் கவலையோடு படுத்திருந்தான். அவ்வழியே நாகர் சிலர் வந்தார் அவர் மிகவும் கொடியவர். மனிதரைக் கொன்று தின்னும் மரபினர். இவனைக் கண்டதும் நெஞ்சம் களித்தார். இன்று நல்ல இரை கிடைத்தது என்று சொல்லி நெருங்கினார். கண்ணபர்ந்து கிடந்த இவன் எழுந்தான். அவர் பேசும் பாடையை நன்கு தெரிந்திருந்தான் ஆதலால் அவருடைய மொழியிலேயே இவன் நயமாய்ப் பேசினான். அவர் வியந்தார். தங்கள் தலைவனிடம் இவனை அவர் அழைத்துச் சென்றார். அந்த மொழி அறிவு இவன் உயிரைப் பாதுகாத்தருளியது. மிக்க தீயரான அவரும் இவனை த்தக்க வகையில் கொண்டுபோனார்.

“நக்க சாரணர் நயமிலர் தோன்றிப்
பக்கம் சேர்ந்து பரிபுலம் பினனிவன்
தானே தமிழன் வந்தனன் அளியன்
ஊனுடை இவ்வுடம்பு உணவென்று எழுப்பலும்
மற்றவர் பாடை மயக்கறு மரபில்
கற்றனன் ஆதலின் கடுந்தொழில் மாக்கள்
சுற்று நீங்கித் தொழுதுரை யாடி
ஆங்கவர் உரைப்போர் அருந்திறல் கேளாய்
ஈங்குளம் குருமகன் இருந்தோன் அவன்பால்
போந்தருள் நீ என அவருடன் போகி”

(மணிமேகலை 16)

இவ்வாறு போனவன் நாகர் தலைவனைக் கண்டு அவன் மொழியில் தெளிவாய்ப் பேசினான். பேசவே அவன் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தான். தனக்கு நல்ல அறிவுநலங்களைக் கூறும்படி இவனிடம் அவன் வேண்டினான். வேண்டவே “சீவதையையே சீவனுக்கு ஊதியமாய் எவ்வழியும் இன்பம் அருளி வரும்; எந்த உயிருக்கும் இடர் புரியாமல் வாழ்வதே சிறந்த வாழ்வாம்; இயன்றவரையும் அவ்வழியில் வாழ்பவன் திவ்வியகதியை அடைவான்”

என்று இவன் போதித்தான். இவனுடைய போதனைகளைக் கேட்டு உவந்த அவன் மணியும் பொன்னும் அணிகளும் வாரிக் கொடுத்துத் தொழுது வழி அனுப்பினான். அத் தீவின் அருகே வந்த கப்பல் ஒன்றில் ஏறித் தன் ஊர் வந்து சேர்ந்தான். இவனுடைய மனைவி பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தாள். ஊரார் அனைவரும் இவன் வரவால் உவகை மீக்கூர்ந்தார். எவ்வயிர்க்கும் இரங்கி அருள் புரிந்து வந்ததனால்தான் தெய்வத் திருவருளால் உயிர் பிழைத்து இவன் உயர் நிலையில் வந்துள்ளான் என்று யாவரும் இவனது புண்ணியப் பேற்றைப் புகழ்ந்து போற்றினார். தான் கொண்டுவந்த செல்வத்தால் இவன் வாழ்க்கை இனிது நடந்து வந்தது. பொருள் உள்ளார்க்கே இவ்வலகம் உண்டு, அதுபோல் அருள் உள்ளார்க்கே அவ்வலகம் உண்டு; இல்லார்க்கு யாதும் இல்லை என்பதை உலகம் காண இவன் உணர்த்தி நின்றான்.

வானுலக இன்பம் வருமே அருளுள்ளம்

தானுடையான் தன்பால் தணிந்து.

செவ்விய அருள் திவ்விய சுகம் தரும்.

248. அன்றேன் யசோமதி ஆர்ந்த அருள் அற்றதெனக் குன்றி உளைந்தான் குமரேசா—நின்ற பொருளற்றார் பூப்பர் ஒருகால் அருளற்றார் அற்றார்மற் றுதல் அரிது. (அ)

இ-ள்

குமரேசா! அருள் அற்ற நிலையை நினைந்து யசோமதி ஏன் உளம் உளைந்து நொந்தான்? எனின், பொருள் அற்றார் ஒருகால் பூப்பர்; அருள் அற்றார் அற்றார் மற்று ஆதல் அரிது என்க.

பொருளை இழந்தவர் ஒருவாறு அதனைப் பெறுவர்; அருளை இழந்தவர் இழிந்து அழிந்தவரே; பின் எழுந்து வருதல் இல்லை.

அருளின் பெருமையைத் தெளிவாக விளக்குதற்குப் பொருளைப் பல வகையிலும் மருவி வருகிறார். உலக வாழ்க்கைக்குப் பொருள் அவசியம் தேவையாயிருத்தலால் அதன் நிலைமைகளை மனிதன் அனுபவமாய் அறிந்து கொள்கிறான்; அதனை ஆவலோடு அவன் போற்றி வருகிறான். எவ்வழியும் பிரியமாய்ப்

1156 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

போற்றி வருகிற அந்தப் பொருளை நேரே எடுத்துக் காட்டி
அருளின் மகிமையை இவ்வாறு நன்கு விளக்கி யிருக்கிறார்.

அருள் மெய்யான தெய்வத் திரு.

பொருள் பொய்யான புன்மை மருள்.

அது சீரிய மேலோரிடமே சேர்ந்திருக்கிறது.

இது பூரிய கீழோரிடமும் பொருந்து நிற்கிறது.

அது அவ்வுலகில் அதிசய இன்பத்தை அருளும்.

இது இவ்வுலகில் பொறிவெறிகளை நல்கும்.

அருள் இல்லாதவன் கொடியனாய் அழிவுறுகிறான்.

பொருள் இல்லாதவன் மிடியனாய் இழிவுறுகிறான்.

அருளை இழந்தால் மறுபடி பெறமுடியாது.

பொருளை இழந்தால் மீண்டும் பெறலாம்.

இன்னவாறான வேறுபாடுகள் இரண்டுக்கும் இடையே மன்
னியுள்ள கமயால் பொருளினும் அருளை யாண்டும் போற்றி
வாழுக என வாழ்த்தியிருக்கிறார். பொருள் அற்றால் அதனை
மீளவும் பெறலாம்; அருள் அற்றால் பெறமுடியாது ஆகலால் எவ்
வழியும் அறாதபடி செவ்வையாய்ப் பேணிக் கொள்ள வேண்டும்.

அற்ற பொருள்பெற்றார் ஐவர் அருளற்றார்

குற்றமிக வற்றுக் கொடியராய்--முற்றும்

அழிந்தே ஒழிந்தார் அருளிழந்தால் அந்தோ

இழிந்தே கழிந்தார் இணந்து.

பொருளை இழந்து வனவாசம் போன பாண்டவர் மீண்டு
வந்து பெற்று நீண்டபுகழோடு வாழ்ந்தார்; அருள் அற்ற நிகாடி
யராகிய தூரியோதனன் முதலானோர் அடியோடு அழிந்தார்.
ஆகவே அருள் அறமல் வாழும் படி இது குறித்துள்ளது.

அருளுடையனாய் ஒழுகி வரும் அளவே மனிதன் மகிமை
அடைந்து வருகிறான். இருமையிலும் அவனுக்கு அது பெரு
மைகளைத் தந்து இன்பநலங்களை இனிது அருளுகிறது.

கருணை நீங்க நேர்ந்தால் பெரியோர் பெரிதும் மறுகி
வருந்துவர். இவ்வுண்மை யசோமதிபால் நேரே அறியகின்றது.

சரி த ம்

இவன் அவந்தி நாட்டுமன்னன். உச்சயினி என்னும் நகரில்
இருந்து அரசு புரிந்தான். இவனுடைய மனைவி பெயர் புட்பாவளி.

பேரழகி. அவளோடு அமர்ந்து இனிய போகங்களை நுகர்ந்து குடிகளை ஒம்பி வந்தான்; வருங்கால் ஒரு நாள் வேட்டைக்குப் போனான். காட்டில் ஒரு முனிவரைக் கண்டான். உலக ஆசைகளை அறவே துறந்து எதையும் மதியாமல் அரிய தவநெறியில் இருந்த அந்தப் பெரிபவர் மகிமையை உணராமல் எளிதா எண்ணி அவருக்கு இவன் இடையூறு செய்ய நேர்ந்தான். “காட்டில் மிருகங்களை வதைத்ததோடு அமைபாமல் அரிய தவ முனிவர்க்கும் அல்லல் செய்ய நேர்ந்தாய்! பொல்லாத இந்தக் கொடுமைபால் உனக்குக் கொடிய துன்பங்கள் உளவாம்; உறுவதை உணராமல் ஊறு செய்வது பெரிய பரிதாபம்” என்று கலியாணமித்திரன் என்னும் வணிகன் இவனுக்குப் புத்திபோதித்தான். அந்தப் போதனைபை உணர்ந்தான்; வேதனையுழந்தான்; மாதவர் அடியில் விழுந்து தொழுது தன்னை மன்னித்து அருளும்படி ஆதரவோடு பரிந்து பணிந்து வேண்டினான்.

அருளொடு படர்தல் செய்யாது ஆருயிர்க்கு அழிவு செய்தே பொருளொடு போகம் மேவிப் பொறியிலேன் என்செய்கேனோ? அருளினது உருவம் ஆய அடிகள் நும் அடிகட் கேயும் தெருளலன் நினைந்த தீமைச் சிறியனேன் என்செய்கேனோ?”

இவ்வாறு தான் செய்த செயலுக்கு இரங்கி இவன் மறுகிய பொழுது முனிவர் கருணைபுரிந்து தேற்றி இவனுக்கு உறுதி மொழிகள் பல கூறி உய்தி நலங்களை அருளிஞர்.

அறிவில ராய காலத்து அமைவில செய்த எல்லாம்
நெறியினில் அறிவது ஊற நின்றவை விலகி நிற்பர்
அறியலர் வினைக ளாலே அருநவை படுநர்க்கு ஐய!
சிறியநல் வதங்கள் செய்த திருவினை நுமர்கண் காணாய்!
[யசோதரகாவியம்]

அறியாமைபால் செய்த பிழைகள் அறிவு தோன்றி அருள் புரிந்தபின் அகன்றுபோம்; இனி நீ சேமம் அடைவாய் என்று மாதவர் ஆதரவு கூறவே இவன் உள்ளம் தேறினான். அரசபதவியை மகனிடம் தந்து விட்டுத் துறவியாய் அருளறம் பூண்டு நின்று அதிசய ஆனந்த நிலையை அடைந்தான். அருள் அற்றால் அது கொடியகேடு என்று உணர்ந்து தெளிந்து கருணையாளனும் இவன் கதிபெற்று நின்ற நிலை யாண்டும் துதி பெற்று வந்தது.

1158 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

அருளுடையன் ஆயின் அமரன் இலனேல்
இருளே அவன்வாழ் விழிவு.

அருளை ஒப்பி அமரன் ஆகுக.

249. மாறி அருளின்றி மாரிதத்தன் செய்த அறம்
கூறினர்தீ தென்றேன் குமரேசா—ஆறித்
தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றால் தேரின்
அருளாதான் செய்யும் அறம். (9)

இ-ள்

குமரேசா! மாரிதத்தன் அருள்மாறிச் செய்த அறம் ஏன்
அவமாயது? எனின், அருளாதான் செய்யும் அறம் தேரின்
தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்று என்க.

அருள் இல்லாதவன் செய்யும் தருமம் ஆராயின் தெளிவு
வில்லாதவன் மெய்ப்பொருளைக் கண்டது போலாம்.

அருள் இன்மையின் அவல நிலையைத் தெளிவா விளக்கு
தற்குத் தெருள் இன்மை உவமையாய் வந்தது. மெய்ப்பொருள்
என்றது உண்மையான உறுதிப் பொருளை. என்றும் மெய்யாய்
விற்பது என்க. தெளிவாய்த் தெரிதல் தெருள் என நோர்ந்தது.

தெருள் = அறிவு; ஞானம்; தெளிவு.

கண் ஒளி இல்லாத குருடன் உலகப் பொருள்களை நோ
காணமுடியாது; தெளிவில்லாத மருளன் உண்மைப் பொருளைச்
சரிபாய்த் தெரிய இயலாது. தெருள், மெய்ப்பொருள், அருள்,
அறம் ஆகிய இந்த நான்கும் இங்கே பார்வைக்கு வந்துள்ளன.

தெருளுடையனாய் மெய்ப்பொருளைக் காணுக.

அருளுடையனாய் அறம் புரிக.

உள்ளத்தில் அருள் இல்லைபாலால் அந்த மனிதன் கொடிய
வன் ஆகின்றான்; ஆகவே யாருக்கும் இனியனாய் அவன் இதம்
செய்யான்; ஒருவேளை பிறர் மெச்சும்படி இடம்பமாகப் பொரு
ளைத் தானம் செய்ய நேரினும் அது தருமமாய் அவனுக்கு
கண்மை பயவாது. மருமமாய் மயக்கமே பயக்கும்.

மனத்தின்கண் மாசு இலன் ஆதலே அறம்; அதுபோல் உள்
னத்தில் அருளுடையனாதலே உயர்ந்த நல்ல தருமம் ஆம்.

அருளைப் பொருளா அறம் செய்தல் வேண்டும்.

(வனையாபதி)

பொருளுடையான் கண்ணதே போகம்; அறனும்
அருளுடையான் கண்ணதே ஆகும். [சிறுபஞ்சமூலம், 3]

பொருளினால் ஆகுமாம் போகம்; நெகிழ்ந்த
அருளினால் ஆகும் அறம். (நான்மணி, 103)

உள்ளம் கரைந்து உயிர்களுக்கு இரங்கும் அருளே எல்லா
அறங்களையும் இனி துவினே த்தருளும் என இவை குறித்துள்ளன.

அற்றுக நோக்கி அறத்திற்கு அருளுடைமை
முற்ற அறிந்தார் முதல் அறிந்தார்---தெற்ற
முதல்விட்டு அஃது ஒழிந்தார் ஒம்பா ஒழுக்கம்
முயல்விட்டுக் காக்கை தினல். [பழமொழி 141]

அருளே அறத்திற்கு உயிர்; அந்த அருள் இல்லாதவன்
செய்யும் மருளான கொடைகள் இழிவான இருளே என முன்
துறையரைபர் இங்ஙனம் அருள் நிலையை நன்கு கூறியிருக்கிறார்.

தண்ணளி யுடையவனே புண்ணியவான் ஆகிறான்; இனிய
அந்த அருள் இல்லாதவன் பொருளால் செய்வன எல்லாம்
மருளான வெறும் புலைகளேயாம். புனித நிலைகள் ஆகா.

ஆதரவு இலையேல் வேண்டும் அறத்தினிற் பொருள் ஓர் செம்பெருன்
பூதர வளவளித்தும் பொருளழிவு அளவே ஆகும்
ஆதரவு உளதேல் நல்கும் பொருள் அணுவளவென்றாலும்
பூதரம் எனவளர்ந்து புண்ணியப் பொருள் அளிக்கும். (1)

துறவறம் மனையறம்சீர் தூய்மைநற் கல்வி நல்லோர்
உறவொடு மகங்கள் தானம் ஒண்தவம் விரதம் பூசை
அறிவிவை அனைத்தும் இல்லை ஆதரவு இல்லை ஆயின்
பெறுவன மெய்வருத்தம் பெரும்பொருள் அழிவு மாதோ. (2)

ஆதரவுடையான் செய்யும் அல்லவும் நல்ல ஆகும்;
ஆதரவு இலாதான் செய்யும் நல்லவும் அல்ல ஆகும்;
ஆதரவு அதனால் ஆவிக்கு அருந்துணை இன்பமுத்தி
ஆதரவு அலாது வேறுஒன்று அளித்திடக் கண்டது உண்டோ?
[பிரபுலிங்க லீலை, வசவண்ணர்கதி]

புண்ணியம் பொருளால் இல்லை; அருளாலே ஆம்; அருளே உயிர்க்கு இனிய துணை; பேரின்ப முத்தியை அதுவே அருளுயர்; வேறு எதுவும் அதுபோல் ஆவிக்கு ஆதரவை அருளாது என அல்லமதேவர் அருளியுள்ள இப்பொருள் மொழிகள் ஈண்டு ஊன்றி உணரவுரியன. சீவ தயை சீவ கதியை அருளுகிறது.

உள்ளம் களிந்து உயிர்களுக்கு இரங்கு; அதுவே உன்னைப் பேரிய தருமவானாகக் கிருமையும் இன்பநலன்களை இனிது தரும்.

அருளுடைமையை உரிமையாத் தழுவினவனை விழுமிய அறம் உடையவனாகிறான். இது மாரிதத்தன்பால் தெரியவந்தது.

ச ரி த ம் .

இவன் ஒளதேயம் என்னும் நாட்டுமன்னன். இராசமாபுரம் என்னும் நகரிலிருந்து அரசுபுரிந்து வந்தான். அந்நகரில் தலைமையாய்க் கோவில் கொண்டுள்ள வீரமாரி என்னும் காளிதேவிபால் பேரிய பத்தியுடையவன் ஆதலால் மாரிதத்தன் என நேர்ந்தான். வசந்தகாலத்தில் வருடந்தேதாறும் அவளுக்குத் திருவிழா நடந்து வரும். அதில் ஆடுகொழி எருமைக்கடா முதலிய பிராணிகளோடு இரண்டு மனிதரையும் பலியிடுவது வழக்கம். அந்த முறைப்படி நான் இருவரை நாட்டில் நாடிக்கொண்டு வருமாறு தனது தாபகியை இவன் அனுப்பினான். மாரியை வணங்கி அவன் காரியமாய்க் சென்றான். ஊர் அருகே பிச்சைக்கு வந்த இளந்துறவினர் இருவரை அவன் பிடித்து வந்தான். உரிய முறைப்படி சடங்குகள் புரிந்து தேவிமுன் நிறுத்தி அந்தச்சாதுக்கள இருவரையும் பலியிட விரைந்து இவன் வானோடு வந்தான். அழகிய அந்த இளம்பவர் இருவரும் யாதுப கலங்காமல் உளம் உவந்து முகமலர்ந்து நிற்பதைக் கண்டு இவன் மிகவும் வியந்தான். தலைநீள வெட்டி வீழ்த்த வந்தவன் அந்நிலைகளைக் காணவே நெஞ்சம் தளர்ந்து நெடிது மறுகி நின்றான். இவனது நிலையை அறிந்து அவருள் முதல்வன் பேசுநேர்ந்தான்: “அரசே! ஏன் எங்களைக் கொல்லாமல நிற்கின்றாய்? உன் வேலைபை ஒல்லையில் செய்; பொல்லாத கொலைகளைப் புலைபாகச் செய்து தொலையாத நாக ஆயரங்களை அடைய நேர்ந்துள்ள உனது மடமையை நினைந்து என் உள்ளம் வருந்துகின்றது; மருநான மயக்கம் நீங்கி அருளுடையனாய் நீ வாழுமாறு ஆண்டவன் அருள்புரிய வேண்டும்”

என்று வேண்டினான். மீண்டும் அவ்விருவரும் சேர்ந்து கூறிய உரைகள் இவன் உள்ளத்தை உருக்கின; உருக்கவே உணர்ச்சி மீதூர்ந்து தேர்ந்து உண்மை நிலைகளைத் தெளிந்தான்.

மறவியின் மயங்கி வையத்து உயிர்களை வருத்தல் செய்யாது அறவியல் மனத்தை யாகி ஆருயிர்க்கு அருள் பரப்பிச் சிறையன பிறவி போக்கும் திருவறம் மருவிச் சென்று நிறைபுகழ் உலகம் காத்து நீடுவாழ் கென்று நின்றார். [1]

நின்றவர் தம்மை நோக்கி நிலைதளர்ந் திட்டு மன்னன் மின்திகழ் மேனி யார்கொல் விஞ்சையர் விண்ணு ளார்கொல் அன்றியிவ் வருவம் மண்மே லவர்களுக்கு அரியது என்றால் நின்றவர் நிலைமை தானும் நினைவிலுக்கு அரியது என்றான். [2]

இடுக்கண்வந் துறவும் எண்ணாது எரிசுடர் விளக்கின் என்கொல் நடுக்கம்ஒன் றின்றி நம்பால் நகுபொருள் கூறு கென்ன அடுக்குவது அடுக்கும் ஆனால் அஞ்சுதல் பயனின்று என்றே நடுக்கமது இன்றி நின்றும் நல்லறத் தெளிவு சென்றும். [3]

முன்னுயிர் உருவிற்கு ஏதம் முயன்றுசெய் பாவம் தன்னால் இன்னபல் பிறவி தோறும் இடும்பைகள் தொடர்ந்து வந்தோம் மன்னுயிர்க் கொலைபி னாலிம் மன்னன்வாழ் கென்னு மாற்றம் என்னதாய் விளையும் என்றே நக்கனம் எம்முள் என்றான். [4]
[யசோதர காவியம்]

அவருடைய இந்த உணர்வுரைகளைக் கேட்டதும் இவன் உள்ளம் தெளிந்தான். அன்றுமுதல் கொலையும் புலையும் ஒழிந்தான். அருளுடையனாய்த் தெருளடைந்து நின்றான். தன்பொருளைப் பலருக்கும் கொடுத்து நல்ல கொடையாளியா யிருந்தும் பொல்லாத புலைவழிகளில் பழகி அருளை இழந்து நின்றமையால் இவன் பாவிபாயிழிந்திருந்தான். பின்பு தெளிந்து அருளுடையனாகவே அறம் உடையனாய்ந்தான். அருளாதான் செய்யும் அறம் நல்ல தருமம் ஆகாது; அருள் தோய்ந்ததே உயர்ந்த அறமாம் என்பதை உலகம் காண இவன் நன்கு உணர்ந்தி நின்றான்.

அறமென்ப தேல்லாம் அருளே; இலையேல்
மறமே கோடிய மருள்.

தண்ணளியே புண்ணிய நிலை.

250. நேர்ந்த வலியின் நிலை தெரிந்த பின்தனகன்
கூர்ந்தமைந்தான் என்கு குமரேசா—ஆர்ந்த
வலியார்முன் தன்னை நினைக்கதான் தன்னின்
மெலியார்மேல் செல்லு மிடத்து.

(10)

இள்.

குமரேசா! வலிய சேரன் எதிரே நலிவுகண்டபின் கனகன்
ஏன் அருளுடன் அமர்ந்தான்? எனின், தன்னின் மெலியார்மேல்
தான் செல்லும் இடத்து வலியார்முன் தன்னை நினைக்க என்க.

சுய அனுபவம் உயர் அருளை அருளுகிறது

தன்னினும் மெலியவர் மேல் தான் வெகுண்டு செல்லும்
பொழுது வலியவர்முன் தனது நிலைமையை நேரே எண்ணுக.

எண்ணி உணராமையால் மனிதன் இழிந்து போகிறான்.
சிந்தனை செய்து எண்ணி உணர்ந்த அளவு தெளிந்து உயர்ந்து
கொள்கிறான். அனுபவ அறிவு அதிகப் பலங்களை அருளுகின்றது.
தன்னை ஒருவன் வைதாலும் வருத்தினாலும் தன் உள்ளம் வருந்
திஅபர்வதை ஒவ்வொரு மனிதனும் உணர்ந்து வருகிறான்.
பொருள் முயற்சிபால் வருதல் போல் அருள் உணர்ச்சியால்
வருகிறது. இந்த உணர்ச்சியைக் கொண்டு பிற உயிர்களுக்குத்
துயரம்நேராமல் தன்வாழ்வை எவன் நடத்தி வருகிறானோ அவன்
உயர்ச்சி அடைகிறான். தன் உயிர் சேமமாய் வாழவேண்டுமா
னால் அவன் நீதிநெறியோடு நேமமாய் வாழவேண்டும். தன்னைப்
போல் பிறரையும் எண்ணித் தண்ணளியுடன் ஒழுகுவோனே
புண்ணிய நீராய்ப் பொலிந்து சிறந்து உயர்ந்து வருகிறான்.

இறப்ப நுமக்கடுத்த எவ்வநோய் யாவும்

பிறர்க்கும் அஃதாமென்று கொண்மின்--உறக்கருதி

எவ்வாறு உமக்குறுதி எண்ணுதிர் நீர் எல்லார்க்கும்

அவ்வாறே எண்ணல் அறம்.

[பாரதம்]

உயிர்களுக்கு இரங்கி இதம்புரிந்து வருவதே உண்மையான
தருமம் என்று பெருந்தேவனார் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். இரக்கம்
தோய்ந்து வரும் அளவே மனிதன் சிறந்தவனாய் உயர்ந்து சீர்
உறுகிறான். மன்னுயிர்கட்கு இரங்குவது மகான்கள் நீர்யாம்.

எவ்வுயிர் த்திரனும் என்உயிர் எனவே
 எண்ணிநல் இன்புறச் செயவும்
 அவ்வுயிர் களுக்கு வருமிடை யூற்றை
 அகற்றியே அச்சம்நீக் கிடவும்
 செவ்வையுற் றுனது திருப்பதம் பாடிச்
 சிவசிவ என்று கூத்தாடி
 ஒவ்வுறு களிப்பால் அழிவுறு திங்கே
 ஓங்கவும் இச்சைகாண் எந்தாய்!

(1)

கருணையே வடிவாய்ப் பிறர்களுக்கு அடுத்த
 கடுத்துயர் அச்சம் ஆதிகளைத்
 தருண நின் அருளால் தவித்தவர்க்கு இன்பம்
 தரவும்வன் புலைகொலை இரண்டும்
 ஒருவிய நெறியில் உலகெலாம் நடக்க
 உருற்றவும் அம்பலம் தனிலே
 மருவிய புகழை வழத்தவும் நின்னை
 வாழ்த்தவும் இச்சைகாண் எந்தாய்!

(2)

மண்ணுல கதிலே உயிர்கள்தாம் வருந்தும்
 வருத்தத்தை ஒருசிறி தெனினும்
 கண்ணுறப் பார்த்தும் செவியுறக் கேட்டும்
 கணமும் நான் சகித்திட மாட்டேன்
 எண்ணுறும் எனக்கே நின்னருள் வலத்தால்
 இசைத்த போது இசைத்தபோதெல்லாம்
 நண்ணுமவ் வருத்தம் தவிர்க்கநல் வரந்தான்
 நல்குதல் எனக்கிச்சை எந்தாய்!

(அருட்பா)

இராமலிங்க சுவாமிகளுடைய அருள் ஒழுக்கத்தையும்
 வாழ்க்கை நிலைகளையும் இவை வார்த்துக் காட்டியுள்ளன. குறிப்
 புகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து இவ்வாறு ஒழுகி வர நேரின் அவர் விழு
 யிப மேலோராய் விளங்கி மேலான கதியை மருவி மகிழ்வார்.

கருணை சிதிபான இறைவனுடைய திருவருள் உயிர்கள்டால்
 அருளுடையவர்க்கே நேர உரிமைடாய் வருகிறது. சீவதையை
 தேவனுடையதையை எளிதே பெறுதலால் அளியுடையவன்
 ஒளிமிகப் பெற்று உயர்நிலை யடைந்து உய்தியுறுகிறான்.

Teach me to feel another's woe,
 To hide the fault I see;

That mercy I to others show,
That mercy show to me. (Pope)

பிறரது குற்றத்தைப் பாராமல் அவருடைய துக்கங்களை உணர்ந்து இரங்கும்படி உணர்த்துக; நீ எனக்குக் காட்டுகிற அந்த இரக்கத்தை நான் பிறர்க்குச் செய்ய எனக்கு அருள்புரி என்று ஆண்டவனை நோக்கி போப்பு என்னும் ஆங்கிலக்கவிஞர் இவ்வாறு அருள் நீர்மையை வேண்டியிருக்கிறார்.

உயிர்களுக்கு இரங்குபவன் உயர் நிலையை அடைகிறான். பரதுக்க துக்கி என்று புத்தர் பெருமானுக்கு இப்படி ஒரு பெயர் அமைந்துள்ளது. பிற உயிர்கள் துயருறக் கண்ட போது எவனுடைய உயிர் பரிந்து துடிக்கிறதோ அவனை உத்தமமான மகாத் துமா புத்தரிடம் இத்தகைய அருள் நீர்மை இப்பபாய் மருணியிருந்தது. இவரது தண்ணளி எண்ணரிய பரிவுடையது.

உள்ளத்தில் கனிந்த கருணையுடையவர் உலகத்தில் சிறந்த பெரியோராய் உயர்ந்து ஒளி மிகுந்து திகழ்கின்றார்.

Great persons are able to do great kindnesses.
(M. D, Cervantes)

பிற உயிர்கள்பால் பேரருள்கள் செய்து வருபவரே பெரிய மனிதராய்ப் பேர் பெற்று வருகிறார் என இது குறித்துள்ளது.

மனிதன் பெரியவனாய் உயர வேண்டுமானால் எவ்வழியும் உயிரினங்களுக்கு இரங்கி அவன் அருள் புரிந்து வரவேண்டும். அகத்தே கருணை கனிந்து வரும் அளவே புறத்தே மனிதன் தெய்வமாய் உயர்ந்து தேச மிகுந்து திகழ்ந்து வருகின்றான்.

பிற உயிர்கள்பால் அருள்புரியுநோர்ந்தபோதுதான் மனிதன் மகிமையடைய நோர்கின்றான். இது கனகன்கண் காண நின்றது.

ச ரி த ம் .

இவன் ஆரிய தேசத்து அரசன். பால்குமரன் என்னும்மன் னன் மகன். பல குறுநில மன்னர்களுக்குத் தலைவன். விசயன் என்று ஒருதம்பி இவனுக்கு இனியனாய் இசைந்திருந்தான். நல்ல வீரன். இராமலக்குவர் என்பது போல் கனகவிசயர் என இவரை ஒருமையாச் சொல்வது வழக்கம். செல்வம் கல்வி துணைபடை முதலிய வலிகளால் தருக்கி எவரையும் மதியாமல் இவன்

இறுமாந்து வந்தான். தமிழ் நாட்டையும் தமிழ் மொழியையும்
 இகழ்ந்து பேசுவது இவனது இயல்பாயிருந்தது. சேரன் செங்
 குட்டுவன் என்னும் வீர மன்னனுக்கு இவனது நிலை தெரிய வந்
 தது. வீர பத்தினியான கண்ணகிக்கு வடிவம் அமைத்து வழி
 படும் பொருட்டு இமயமலையிலிருந்து புனிதமான கல் கொண்டு
 வரவேண்டும் என்று கருதிப் படைகளோடு அவன் வடதிசை
 நோக்கி எழுந்தான். கங்கா நதியை அடைந்தான். அங்கே வீர
 வாதம் கூறிக் கனகவேளாடு அவன் போராட மூண்டான். இவனும்
 துணை அரசர்களை ஓர்ந்து எதிர்த்தான். போர் கடுமையாய்
 மூண்டது. சேரனுடைய வீரச் சேனைகள் எதிரே நீண்டு நிற்க
 முடியாமல் யாவரும் நிலைகுலைந்து உடைந்து போயினர். தோல்வி
 யடைந்து போன இவனைச் சிறைபிடித்து இமடச்சிலையை இவனு
 டைய தலையில் ஏற்றி இங்கே கொண்டு வந்தான். “தமிழ் மொழி
 இனிமை மிக வுடையது; ஆரிய பல கலைகள் அமைந்தது; தெய்
 வீகம் வாய்ந்தது; இறைவனும் முருகவேளும் இனிது புரந்தது;
 எங்கள் செந்தமிழை இகழ்ந்ததால் உனக்கு இந்த நிந்தனை
 நேர்ந்தது; இனிமேலாவது சிந்தை தெளிந்து சீரோடு வாழுக”
 என்று மதிநலம் கூறி வெகுமதி தந்து விடுத்தான். விடை
 பெற்றுச் சென்ற இவன் விவேகம் அடைந்தான். யாரையும்
 எள்ளி இகழாமல் எல்லாரிடமும் அமைதியாய் அருள் புரிந்து
 ஒழுகினான். வலிபார் முன் தான் துயரடைந்ததை நினைந்தவன்
 மெலிபார் மேல் சென்று நலிவு செய்யான் என்பதை உலகம்
 தெளிவாய்த் தெரிய இவன் நேரே உணர்ந்தி நின்றான்.

ஆரிய அரசர் அமார்க்களத்து அழிய
 நாழில் ஆட்டிய சூழ்கழல் வேந்தன்
 போந்தையொடு தொகுத்த பருவத் தும்பை
 ஓங்கிடும் சென்னி மேம்பட மலைய
 வாய்வா ளாண்மையின் வண் தமிழ் இகழ்ந்த
 காய்வேல் தடக்கைக் கனகனும் விசயனும்
 ஐம்பத் திருவர் கடுந்தே ராளரோடு
 செங்குட்டுவன் தன் சினவலைப் படுத்தலும்.

(சிலப்பதிகாரம்)

இவன் வாய்மதம் பேசிச் சேர மன்னனிடம் நோயுழந்து
 பட்டதை இளங்கோவடிகள் இங்ஙனம் நயமாய்க் கூறியுள்ளார்.

செங்குட்டுவன் எனும் செங்கோல் வேந்தன்
பூத்த வஞ்சி பூவா வஞ்சியில்
போர்த்தொழில் தாண குஞ்சியில் புனைய
நிலநாடு எல்லைதன் மலைநாடு என்னக்

5 கைம்மலைக் களிற்றினம் தம்முள் மயங்கத்
தேரும் மாவும் செறிகழல் மறவரும்
கார்மயங்கு கடலின் கலிகொளக் கடைஇக்
கங்கையம் பேர்யாற்று அடைகரைத் தங்கி
வங்க நாவியி னதன்வட்க்கு இழிந்து

10 கனக விசயர் முதல்பல வேந்தர்

அனைவரை வென்றவர் அம்பொன் முடிமிசைச்
சிமயம் ஓங்கிய இமய மால்வரைத்
தெய்வக் கல்லும் தன்திரு முடிமிசைச்
செம்பொன் வாகையும் சேர்த்திய சேரன். (மணிமேகலை, 26)

சாத்தனரும் இவ்வாறு பாடியுள்ளார். வலியார் முன் தன்னை
உணர்ந்த கனகன் மெலியாரை நலிடாமல் எவ்வழியும் பின்பு
அருளுடையன அமைந்திருந்தது இதனால் தெருளுற வந்தது.

எளியர்ச்கு இரங்கி இதம்செய் அதுவே
ஒளியின்ப மாகும் உயிர்க்கு.

எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி யருள்.

இந்த அதிகாரத்தின் தொகைக் குறிப்பு.

அருள் அரிய பெரிய செல்வம்.

அதுவே உயிர்க்கு உறுதித் துணை.

அதனை யுடையவர் துன்பம் அடையார்.

யாதும் அஞ்சாமல் எங்கும் சுகமே யுறுவர்.

அவரை யாண்டும் அல்லல்கள் அணுகா.

அருள் நீங்கினால் அவலத் துயரமே.

அருள் இல்லார்க்கு அவ்வுலகம் இல்லை.

அருளை இழந்தார் அஃதாக்கி யடைந்தார்.

அருள் இல்லாதவன் செய்யும் அறம் அவமே.

அருளைப் பேணி வருவதே அறிவுக்கு அழகு.

25-வது அருளுடைமை முற்றிற்று.

இருபத்தாருவது அதிகாரம்.

புலால் மறுத்தல்.

அஃதாவது ஊன் உண்ணாமை. உயிர்கள்பால் அருளுடைய ராய் ஒழுகிவரும் விழுமியோர்க்கே உயிர்க் கொலையால் வரும் புலாலைப் புசியாமல் ஒழிதல் நலமாய் அமையும் ஆதலால் அருளுடைமையின் பின் இது இனமாய் அமைந்து நின்றது.

251. அன்றேன் அருளின்றி ஆதனென்பான் அன்றிலொன்றைக் கொன்று சிதைத்தான் குமரேசா—நன்றாகத் தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூன்உண்பான் எங்ஙனம் ஆளும் அருள். (1)

இ-ள்

குமரேசா! பிரியமாய் மருவி இருந்த அன்றிலை ஆதன் ஏன் அருள் இன்றிக் கொன்றான்? எனின், தன் ஊன் பெருக்கற்குத் தான் பிறிது ஊன் உண்பான் அருள் எங்ஙனம் ஆளும் என்க.

தன் உடலைப் பெரிதா வளர்த்தற்குப் பிற உயிர்களின்உடல் களைத் தின்பவன் அருள் நலம் இல்லாத மருளனே யாவன்.

ஊன் இரண்டனுள் முன்னது உடல். பின்னது தசை.

ஊ என்னும் ஓர் எழுத்தே ஒரு மொழியாய் நின்று முன்பு தசையை உணர்த்தி வந்துள்ளது. பின்பு நகரம் சார்ந்து ஊன் என அமைந்தது. பசுவைக் குறித்து வரும் ஆ என்பது ஆன் என வந்தது போல் ஊவும் ஊன் என ஊர்ந்து வந்துள்ளது.

ஊ என் ஒரு பெயர் ஆவொடு சிவனும். [தொல்காப்பியம்]

இந்த இயல் விதி இங்கே சிந்திக்கத் தக்கது.

தன் என்றது சிறந்த அறிவுடைய மனிதனாய்ப் பிறந்து வந்துள்ள தனது நிலைமை தலைமைகளைநினைந்து கொள்ளவந்தது. அரிய ஊனுடம்பை மருவி இனிதே உயிர் வாழ்ந்து வருகிற மனிதன் எளிய பிராணிகளை இனிது பேண உரியவன்; அந்தக் கடமையை மறந்து கொடுமை மிகுந்து அவற்றைக் கொலை புரிந்து உண்ண நோர்வது புலையான கொடிய மடமையாம்.

தன் உயிரைப் போல் பிற உயிர்களைக் கருதியருள்பவன் தெய்வ மனிதன். தன்னலமே கருதிப் பிற வுயிர்களைப் பேணா

வன் பேய் மனிதன். தன் உடலை வளர்க்கப் பிற வுயிர்களை வதைத்து உண்பவன் மதிகேடான புலை மனிதன்.

மாய மருளால் தீய புலைகளைச் செய்து மனிதன் பரிதாப மாய் இழிந்து அழிந்து ஒழிந்து போகிறான். தன் செபல் இடல்கள் அவலமாய்ப் பழுதுபடி அவன் இழிவாய் அழிவே அடைகிறான். இனிய செயல்களால் உயர்நிலை யுகிறான்.

அன்பும் அருளும் மனிதனைப் புனிதனாக்கி இன்பநலங்களை அருளி வருகின்றன. இத்தகைய உத்தம அருள் நீர்மை ஊன் அருந்தலால் அழிந்து ஒழிகிறது; ஒழியவே அவன் இழிவாய் அழிதுயர் உறுகிறான். புலைப்புசிப்பு புலைப்படுத்துகிறது.

உன் உடம்பை ஒருவன் சிறிது அடித்தாலும் நீ துடித்து வருந்துகியாய்! இந்த நிலையை அனுபவமாய்த் தெரிந்துள்ள நீ பிற பிராணிகளைப் பதைக்கவதைத்து அவற்றின் உடல்களைச் சமைத்துச் சுவைத்து உண்ணுகின்றாயே! இது எவ்வளவு கொடுமை! எத்துணை மடமை! உய்த்து உணரவேண்டும். நெஞ்சில் கொஞ்ச மாவது உணர்வும் இரக்கமும் இருந்தால் புலையான கொலையுனை எவரும் உண்ண எண்ணார்; நல்ல அறிவும் நபமான அருளும் இல்லாமையால் பொல்லாத புலாலைப் புசிக்க நேர்கின்றார்.

புலாலை உண்ணாதே என்று உள்ளம் இரங்கி உரைக்க வந்த தேவர் அதனை நேரே கூறாமல் தன் ஊன் என்று உடம்பைச் சுட்டிக் காட்டியது, அதன் புலை நிலையை உணர்ந்து கொலையுனை வை ஒழிந்து உயர்ந்து உய்தி பெறவேயாப். ஊன் உணவிநிலை தெளிவது புலை ஒழிவதற்கு ஏதுவான ஞான நலமா யுள்ளது.

புன்புலால் உடம்பின் அசுத்தமும் இதனில்
புகுந்துநான் இருக்கின்ற புணாப்பும்
என்பொலா மணியே! எண்ணிநான் எண்ணி
ஏங்கிய ஏக்கம்நீ அறிவாய்!
வன்புலால் உண்ணும் மனிதரைக் கண்டு
மயங்கியுள் நடுங்கி ஆற்றாமல்
என்பெலாம் கருக இளைத்தனன் அந்த
இளைப்பையும் ஐயநீ அறிவாய்!

[அருட்பா]

புலால் உண்ணும் மனிதரது புலை நிலையை நினைந்து இராமலிங்க சுவாமிகள் இவ்வாறு மறுகி உருகியிருக்கிறார்; அரிய பிறவியை

உரிமையோடு ஓராமல் அவமே பழுதுபடுத்துவது பெரிய துயரமாய்த் தெரியவந்தது. உரைகள் அந்த உள்ளத்தின் உயர்வையும் தெளிவையும் உருக்கத்தையும் உணர்த்தியுள்ளன.

உண்ணும் உணவுகளால் உயிர் வாழ்வுகள் நடந்து வருகின்றன. அவ்வுணவு ஈனம் ஆனால் அதனையுண்ணுபவரும் ஈனமாயிழிவுறுகின்றனர். அந்த இழிவு நேராமல் வாழ்பவரே விழுமியராய் விளங்கி வியனிலையில் உயர்ந்து வருகின்றார்.

உயிர்கள் ஒம்புமின் ஊன்விழைந்து உண்ணன்மின்
செயிர்கள் நீங்குமின் செற்றம் இகந்து ஓர் இக்
கதிகள் நல்லுருக் கண்டனர் கைதொழு
மதிகள் போல மறுவிலர் தோன்றுவர். [வனையாபதி]

கொன்றான் நுகரும் கொடுமையை உள் நினைந்து
அன்றே ஒழிய விடுவானேல்--என்றும்
இடுக்கண் எனவுண்டோ இல்வாழ்க்கை யுள்ளே
படுத்தானும் தன்னைத் தவம். [அறநெறிச்சாரம்62]

ஊன் உண்டல் செய்யாமை செல்சார் உயிர்க்கு.
[நான்மணி40]

ஊனைத்தின்று ஊனைப் பெருக்காமை முன் இனிதே.
[இனியவை5]

கொன்று உண்பான் நாச்சாம். [சிறுபஞ்சமூலம்,10]

வாயில் சுவைவெஃகி மான்கொன்று மீன்கொன்று
நாய்ஓத் துழல்வார்க்கு நாவளவே—போயிழிந்தால்
இன்னாது இனிதென்று அறியார் இதற்காக
மன்னாவுன் தின்றல் வடு. (பாரதம்)

புழுவும் தசையும் வெண்ணிணமும்
பொதிந்த குரம்பை வீக்குதற்குக்
கழியூன் நுகர்ந்தோர் கொடுநரகில்
கற்ப காலம் கிடந்தழுந்தி
விழைவின் முன்னர்த் தாம்நுகர்ந்த
விலங்கும் அவர்தம் மெய்த்தசையை
அழிவெம் பசியால் பறித்தருந்தும்
என்னும் பான்மை அறிந்தேயோ?

(காசிகாண்டம்)

1170 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

மாணமார் மனித னாகி மாநிலத்து உதித்து வந்தாய்!
 ஊனினை நுகர நேரின் ஊனமா யுழல்வா யந்தோ!
 ஞானமும் தயையும் நீதிநலங்களும் மருவி வாழ்க;
 ஈனமா யிழியின் என்றும் இழிதுயர் எய்து மன்றே.

[பாண்டியம்]

தன்உடல் வளர்க்க மன்னுயிர் அழிக்கும்
 தாழ்வினை ஒழியவிட்டு என்றும்
 இன்னுயிர்க் கிரங்கி இதம்புரிந் தருளின்
 ஈசனின் அருளெலாம் எய்திப்
 பொன்னுயி ராகி மணியுயி ராகிப்
 புனிதபே ரின்பங்கள் பொருந்திப்
 பின்னுயிர் என்றும் பிறவியை அடையாப்
 பேறுவந் துமைஅடைந் திடுமே.

[இந்தியத்தாய்நிலை]

ஊன் அருந்தல் ஈனம்; அதனை யாதும் யாண்டும் உண்ண
 லாகாது; உண்டால் இம்மையிலும் மறுமையிலும் கடுமையான
 துயரங்கள் கொடுமையாய் நெடிது நேரும் என இவை குறித்
 துள்ளன. குறிப்புகள்கூர்ந்து ஓர்ந்து சிந்தித்து உணர வுரியன.

புலால் மறுத்தல் என அதிகாரம் குறித்துள்ளார். அந்தப்
 பேருக்குத் தக்கபடியே புலால் உண்பான் என்று கூறியிருக்க
 லாம்; அவ்வாறு கூறவில்லை. வேறு பெயராலும் குறிக்க வில்லை.
 ஊன் என்றே உரைத்துள்ளார். ஓர் உயிர்க்கு உறையுளாயுள்ள
 உரிமையும், அது பிரிந்தால் பிணமாயிழிந்து விழும் சிறுமையும்
 தெரிய ஊன் ஈண்டு உறவாய் நின்றது. நல்ல சீவ நிலையை அழித்
 துப் புலையை வாய்மடுப்பது பொல்லாத கொடிய பாவமாம்.

தசையும் தூவும் தடியும் விடக்கும்
 புலையும் பிசிதமும் புலாலும் புண்ணும்
 புரணியும் வள்ளுரமும் புலவும் ஊன்பெயர்
 இற்றி இறைச்சி என்பவும் ஆகும்.

(பிங்கலந்தை)

ஊனுக்கு இவ்வாறு பேர்கள் அமைந்துள்ளன. பெயர்
 களின் குறிப்புகளால் இதன் ஈனமான இழிபுலைகள் தெளிவாம்.

பிற உயிர்கள் அழிய வருவதால் ஊன் உணவு பழிபாதக

மாயது. மருளாய் உண்டு பழகினமையால் அதன் இழிபுலையை மனிதன் தெளிவா யுணர முடியாமல் தீமையா யுழல்கின்றான்.

Familiarity with exploitation is benumbing. (Living)

பிறரைத் துன்புறுத்தித் தாம் இன்புறும் இயல்பினரிடம் நல்ல உணர்ச்சியிராது என்னும் இதுசுண்டு உன்னியுணரவுரியது.

பிற பிராணிகளைத் தன் பிராணன் போல் கருதி ஒழுகிவருபவன் பெரிய மகான் ஆகிறான்; அவ்வாறு கருதாமல் துயர்புரிய நேர்பவன் கொடியவனாயிழிவுறுகினான். சுயநல ஆசை மனிதனை நீசன் ஆக்கி விடுகிறது.

A scoundrel is a person who pursues his or her own personal gratification without regard to the feelings and interests of others. [Bernard Shaw]

“பிறருடைய விருப்பங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் யாதும் கவனிபாமல் தனது சுயநல இன்பமே கருதி வருபவன் கொடிய நீசன்” என பெர்நாட்சா என்னும் ஆங்கிலக்கவிஞர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். புலாலை வெறுத்து விடுத்து இவர் சைவ உணவையே எவ்வழியும் உண்டு யாண்டும் இனியராய் வந்துள்ளார்.

ஊன் உணவு அருளை நீக்கி மனிதனை மருளாக்கிவிடுகிறது.

ஊனுண்டு உயிர்கட்கு அருளுடையேம் என்பானும் தானுடன்பா டின்றி வினை ஆக்கும் என்பானும் காமுறு வேள்வியில் கொல்வானும் இம்மூவர் தாமறிவர் தாம்கண்ட வாறு.

[திரிகடுகம், 36]

ஊனை உண்டு கொண்டு தன்னை அருளுடையவன் என்று சொல்பவன் அவலமான மருளன் என நல்லாதனார் இங்ஙனம் எள்ளியுள்ளார். சீவ கருணையை இழந்தவன் சீவனை இழந்தவனாம்.

தன்னைத் தின்பவனைப் பொல்லாதவனாக்கிப் புலால் புலையுறுத்தும். அந்தப் புலையை ஒழிவதே நல்ல புனித நிலையாம்.

புலாலை அருந்துவோன் யாதும் அருள் இலனாய் யாண்டும் கொலை புரிய நேர்வன். இது ஆதன்பால் அறிய நின்றது.

ச ரி க ம்

இவன் வேடுவர் மரபினன். தமசா நதியருகே பாரந்து விரிந்து கிடந்த வனத்தில் இவன் வாழ்ந்து வந்தான். வில் எய்வதில் வல்லவன். எதையும் குறிபார்த்துச் சரியா அடித்து விடுவான். புல்வாய் முயல்மான் முதலிய பிராணிகளைக் கொன்று அவற்றின் ஊணைத் தின்று உடல் கொழுத்து வந்த இவன் ஒருநாள் இனிய குளிர் பூம்பொழிலுள் புகுந்தான். அங்கே ஒரு மாக்கினையில் இரண்டு அன்றில் பறவைகள் அதிகபிரியமாய் மருவி அன்புநலங்கனிந்து இன்பம் நுகர்ந்து கொண்டிருந்தன. மூக்கால் முகர்ந்தும் சிறகால் அணைந்தும் கழுத்தோடு கழுத்துப் பிணைந்தும் காமச்சுவையில் களித்திருந்த அவற்றை இவன் கண்டான். கடுத்து ஒரு அம்பைத் தொடுத்தான். அது விரைந்து பாய்ந்தது; பாயவே பறவை ஒன்று பதைத்து வீழ்ந்து துடித்தது; துணைபிரிந்த அன்றில் அலறிக் கூவி அலமந்து சுழன்றது. அந்த வழியே நதியை நோக்கி நீராட வந்த வால்மீகி முனிவர் இந்த அவலநிலையைக் கண்டார்; உள்ளம் உருகிமறுகி வேடனை நோக்கிப் பரிவோடு வெகுண்டு கூறினார். அன்று அவர் கூறிய ஆரியமொழியின் சீரிய ஒளியான செவ்விய சுலோகம் அயலே வருகிறது.

“மா நிஷாத ப்ரதிஷ்டாம் த்வம் அகம: சாச்வதீ ஸமா:
யத்க்ரௌஞ்ச மிதுநாதேகம் அவதீ: காம மோஹிதம்.”

[வால்மீகி]

“ஆ வேடனே நீ மூடனாய் என்ன தீமைசெய்தாய்! பிரியமாய் மருவியிருந்த அன்றில் பறவைகளுள் ஒன்றை அநியாயமாய்க் கொன்று விட்டாயே! இந்தப் பாவத்தால் நீண்டகாலம் நீ துயரம் அடைய நேர்ந்தாய்! அந்தோ அருளில்லாத மருளனே!” என்று முனிவர் பரிந்து மொழிந்தார். கருணை கனிந்த அவருடைய ஞானமொழிகளால் இக் கான வேடனும் திருந்தி வருந்தித் தொழுது அழுது போனான். தூய உணவுடைய முனிவர் தண்ணளியாளராய்ப் புண்ணிய நீர்மை தோய்ந்து பொலிந்து விளங்கினார். தீய புலாலை அருந்தி வந்தவன் தீயனாயிழிந்து நோய் மிகச் செய்து நொந்து சென்றான். ஊணை உண்பவர் அருள்நலம் இலராய் அவல முறுவர்; அவருடைய வாழ்வு தவறுடையதாய்த் தாழ்ந்துபடும் என்பதை உலகம்காண இவன் உணர் த்திநின்றான்.

ஊன் உண்போன் ஊனன் உயர்நலம் யாவும்போய்
ஈனமாய் நிற்பன் இழிந்து.

ஈன ஊனை யாதும் உண்ணாதே.

252. அன்றேன் உதிரன் அருளின்றி அந்தணனைக்
கொன்றானைத் தின்றான் குமரேசா—என்றும்
பொருளாட்சி போற்றுதார்க் கில்லை அருளாட்சி
ஆங்கில்லை ஊன்தின் பவர்க்கு. (உ)

இ-ள்

குமரேசா! அருள் சிறிதும் இன்றி உதிரன் ஏன் அந்தணனைக்
கொன்று தின்றான்? எனின், பொருள் ஆட்சி போற்றுதார்க்கு
இல்லை; ஆங்கு அருள் ஆட்சி ஊன்தின்பவர்க்கு இல்லை என்க.

பொருளை இனிது பேணாதவர்க்கு அதன் பலன்கிடையாது;
அது போல் புலாலை உண்பவருக்கு அருளின் நலன் அமையாது.

ஊன் உண்பவர் அருளை இழந்து விடுவர் என முன்புகுறித்
தார்; அந்த இழவு நிலைபைத் தெளிவாக இதில் விளக்கியிருக்
கிறார். அருளும் பொருளும் ஒருங்கே ஈண்டு அறிய வந்தன.

பொருள் உடல்வாழ்வுக்கு உதவியாயுள்ளது.

அருள் உயிர்வாழ்வுக்கு உறுதியாயமைந்துள்ளது.

பொருள் இல்லையானால் வறியனாய் இழிந்து கழிவன்; அருள்
இல்லைபானால் கொடியனாய் அழிந்து ஒழிவன். இழிவான இந்த
அழிகேடுகள் நேராமல் உறுதி நலங்களை உணர்ந்து எவ்வழியும்
செவ்வையாய் உரிமைகளை ஒம்பித் தெளிவோடு வாழ்ந்து வருப
வனே ஐருமையும் பெருமையாய் இன்பம் மிகப் பெறுகின்றான்.

அரிய பிறவியை மருவி வந்துள்ள மனிதன் உரிய கடமை
களையும், இனிய தருமநெறிகளையும் முறையே ஓர்ந்து புனித
னாய் ஒழுகிவரும் அளவே விழுமியனாய் விளங்கி வருகிறான்.
உயர்ந்த மானுடனாய்த் தோன்றியுள்ளவன் இழிந்த ஊனைத் தின்
னலாகாது. உண்ணும் உணவு புலையானால் அவ்வுயிர் வாழ்வு
தொலையாத புலையாயிழிந்து ஒழியும் ஆகலால் புலால் உண்ப
வன் தனது இனிய உயிரை அநியாயமாக ஆயிரில் வீழ்த்துகின்றான்.

பொருளைப் போற்றி வாழ்பவன் செல்வச் சீமானாய்ச் சிறந்து நல்ல சுகபோகங்களை அனுபவித்து இம்மையில் சிறந்து விளங்குகிறான். அருளைப் போற்றி வாழ்பவன் எவ்வயிர்க்கும் இரங்கி யாண்டும் இதமே புரிந்து எவ்வழியும் தண்ணளி சுரந்து புண்ணிய சீலனாய்ப் பொலிந்து வருதலால் புத்தேளுலகமும் அவனைப் போற்றி மகிழ்ந்து புகழ்ந்து வாழ்த்தி வருகிறது.

அருள் நலம் தோய்ந்த ஆன்மா தெருள்ஒளி மிகுந்து திவ்விய பேரின்பங்களையே பெறுகின்றது. இத்தகைய உத்தம நீர்மையை இழந்து விடுவது எவ்வளவு அழிவு! எத்துணை இழிவு! உய்த்து உணராமையால் ஊன ஊனை யுண்டு ஈனமாய் இழிந்து போகின்றார். உணவு தாயதானால் உயர்வு நேயமா யுகிறது.

மருளனாய் மாமிசம் தின்பதால் அருள் நலனை இழந்து அவலமாய் அழி துயரங்களை அடைய நேர்கின்றான். தன் உயிர் துயர் உறாமல் உயர்நிலையை எய்த விரும்புகிறவன் இன்னொரு ஊனை யாதும் தின்னலாகாது. நல்லுணவு நல்ல உணர்வாம்.

தின்பவருக்கு என்றது அந்தத் தீனியின் ஈனநிலை தெரிய.

புலி ஓநாய் நரி நாய் முதலிய பழிமிருகங்கள் நசையாய்த் தசையைத் தின்று வழிவழியே இழிவடைந்து வருகின்றன; தெளிவுடைய மனிதன் அதனைத் தின்ன நேர்வது தீவினையின் விளைவேயாம். ஆய்ந்து பாராமையால் மாய்ந்து போகிறான்.

உண்ணும் உணவையும் பருகும் நீரையும் புனிதமா ஓர்ந்து கொள்ளும் மனிதன் இனியனாய் வாழ்ந்து வருகின்றான். தான் உண்டு வாழ்வதில் பிற உயிர்கள் துயர் உறாமல் ஓர்ந்து வாழ்பவனை உத்தமனாய் உயர்ந்து நன்கு ஒளி மிகுந்து திகழ்கின்றான்.

இனிதுண்பான் என்பான் உயிர்கொல்லா துண்பான்;
முனிதக்கான் என்பான் முகன்ஒழிந்து வாழ்வான்;
தனியன் எனப்படுவான் செய்தநன்று இல்லான்;
இனியன் எனப்படுவான் யார்யார்க்கே யானும்
முனியா ஒழுக்கத் தவன். (நான்மணி,61)

மனிதன் இனிது வாழ வேண்டிய முறைகளை இது நெறியே குறித்துள்ளது. உயிர் கொல்லாது உண்பான் இனிது உண்பான் என்றது அந்த உணவின் புனித நிலையைத் தனியே உணர்த்தி

நின்றது. கொலையான புலையைத் தின்பது பொல்லாத தீனி ஆதலால் அது இனிது ஆகாமல் இன்னொத்தாய் இழிந்தது.

தன் உயிரைப் போல் பிற உயிர்களைப் பேணிவரின் பெரிய மகிமைகள் காணவரும். அவ்வாறு பேணாமல் பிழையாய் ஊன் அருந்த நேரின் அது ஈனமாய் இழிதுயரங்களையே தரும்.

எவ்வுயிரும் பராபரன் சந்நிதிய தாகும்

இலங்கும்உயி ருடலனைத்தும் ஈசன் கோயில்
எவ்வுயிரும் எம்உயிர்போல் என்று நோக்கி

இரங்காது கொன்றருந்தும் இழிவி னேரை
வவ்வியம தூதரருந் தண்டம் செய்து

வல்லிரும்பை உருக்கியவர் வாயில் வார்த்து
வெவ்வியதீ யெழுநரகில் வீழ்த்தி மாரு

வேதனைசெய் திடுவர் என ஒதும் நூலே.

(சிவஞான தீபம்)

உயிர்கள் இறைவனுடைய உருவங்கள்; அவற்றை இனிது பேணி வருபவர் ஈசன் அருளை எய்தி இன்புறுகின்றார்; அங்ஙனம் செய்யாமல் சீவர்களைக் கொன்று தின்பவர் பாவிகளாயிழிந்து பாழ்நரகில் வீழ்ந்து ஆழ்துயரங்களை நுகர்கின்றார் என இது குறித்துள்ளது. குறிப்புகள் கூர்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து சிந்திக்க விரியன். கருதி உணரும் அளவு உறுதி நிலை தெரிய நோக்கிறது.

பிராணிகளைக் கண்டபோது அவை பிரானுடைய வடிவங்களாக எண்ணி இதம் புரிபவர் புண்ணிய மகான்களாய்ப் பொலிந்து திகழ்கின்றனர். சீவதையை மனிதனைத் தெய்வீக நிலையில் உயர்த்தியருளுகிறது. புலை நீங்கிப் புனித நிலையில் வாழ்ந்து வருபவரிடம் தெய்வத்திருவருள் நேரே சேர்ந்து வருகிறது.

ஊன் தின்பவர்க்கு அருள் இல்லை என்றதனால் அதைத் தின்னாதவரது சீர்மையும் நீர்மையும் தெரிய நின்றன. புலை ஒழிந்த பொழுதே நிலை உயர்ந்துள்ளது. பிறவுயிர்களுக்குத் துயர் நேராமல் தூய நெறிகளில் ஒழுகுவருகிற மனிதனை புனிதரூபு யர்ந்து பிறவித்துன்பங்கள் நீங்கிப்பேரின்பம் பெறநோர்கின்றான். அல்லலின்றி நல்ல நிலையில் ஒருவன் உயரவேண்டுமானால் பொல்லாத புலைகள் அவனிடமிருந்து ஒல்லையில் நீங்கி ஒழிய வேண்டும்.

1176 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

கொல்லாமல் கொன்றதைத் தின்னாமல் குத்திரம் கோளகளவு
கல்லாமல் கைதவ ரோடு இணங்காமல் கனவினும்பொய்
சொல்லாமல் சொற்களைக் கேளாமல் தோகையர் மாயையிலே
செல்லாமல் செல்வம் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே.

(பட்டினத்தார்)

ஆண்டவனை நோக்கிப் பட்டினத்தார் வேண்டியிருக்கும்
செல்வநிலைகளை இங்கே தெளிவாய்த் தெரிந்து மகிழ்கின்றோம்.
கொலையும் புலையும் இல்லாமையே தலையாய செல்வம் என்று
அவர் கருதியுள்ளார். அவ்வுண்மை நிலை உரையுள் முன்னுற
உணர வந்தது. உள்ளம் கருதியதை உரை தெரியச் செய்கிறது.

புலையும் கொலையும் களவும் தவிர். [கொன்றைவேந்தன்]

ஒளவையார் இவ்வாறு கூறியுள்ளார். புலையுணவு அருளை
நீக்கி அவலக்கேடுகளை ஆக்கிவிடும் ஆதலால் அதனை யாண்டும்
தீண்டாமல் டோக்கி விடுவதே யாவர்க்கும் என்றும் நல்லது.

உயிர்களுக்கு உயர்நலங்களை மேலோர் உணர்த்தி வருத
லால் ஈனப் புலாலை உண்ணாதீர் என்று யாண்டும் ஞானபோதனை
களை நன்கு செய்து வந்துள்ளார். அந்த அறிவுரைகள் அருள்
நிறைந்து பொருள் சுரந்து தெருள் விரிந்து வந்துள்ளன.

ஊன் ஊண் துறமின்! உயிர்க்கொலை நீங்குமின்!

[சிலப்பதிகாரம் 30]

இளங்கோவடிகள் இவ்வாறு இரங்கி விளம்பியிருக்கிறார்.

பலஉடம்பு அழிக்கும் பழியுன் உணவினர்

தவம்எனத் தேயந்தது துடிஎனும் நுகுப்பே. [கல்லாடம்]

ஊன் உணவின் நிலையையும் கொலையையும் புலையையும்
அதனை உண்பவரது பழி பாவங்களையும் கல்லாடர் இங்ஙனம்
உள்ளம் பரிந்து உணர்வு தோன்ற உணர்த்தி யுள்ளார்.

கானுறு கோடி கடிகமழ் சந்தனம்

வானுற மாமலர் இட்டு வணங்கினும்

ஊளினை நீக்கி உணர்பவர்க்கு அல்லது

தேனமர் பூங்கழல் சேரஒண்ணுதே.

(திருமந்திரம்)

கொன்றான் நுகரும் கொடுமையை உள் நினைந்து
அன்றே ஒழிய விடுவானேல்--- என்றும்
இடுக்கண் என உண்டோ இல்வாழ்க்கைக் குள்ளே
படுத்தானும் தன்னைத் தவம். [அறநெறிச்சாரம்]

தவகதியை வேண்டுபவர் உயிரில்சடம்
தினல்தவிர்க தவம்அழித் தாங்கு
அவகதியை வேண்டுபவர் கழுகுநரி
செயும்தொழிலை அயரா நாட
சிவகதியும் திருமால்தன் திகழ்கதியும்
அயன்கதியும் தெய்வ லோகத்து
உவகதியும் இகந்துளரியும் துர்க்கதியில்
வீழ்வர்பரஞ் சோதி யாணை. (அருட்பிரகாசம்)

மருவாணைப் பெண் ஆக்கி ஒருகணத்தில்
கண்விழித்து வயங்கும் அப்பெண்
உருவாணை யுருவாக்கி இறந்தவரை
எழுப்புகின்ற உறுவன் ஏனும்
கருவாணை யுறஇரங்காது உயிருடம்பைக்
கடிந்துண்ணும் கருத்தனேல் எம்
குருவாணை எமதுசிவக் கொழுந்தாணை
ஞானிஎனக் கூறெரு ணாதே. [அருட்பா]

ஊனைத் தின்பதால் விளையும் இழிவுகளையும் அழிவுகளையும் இப்பாகரங்கள் தெளிவா விளக்கியுள்ளன. பொருளின் குறிப்புகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து உணர்பவர் புலைப்புசிப்பின் பொல்லாப் புலைகளை நன்கு தெளிந்து கொள்வர். தீயபுலையை நீக்கித் தூய நிலையில் எவ்வழியும் பழகி வாழ்வதே திவ்விய வாழ்வாம்.

ஊன் உணவு உள்ளத்தைக் கடுமையாக்கி நல்ல அருளைக் கெடுத்து விடும். இவ் வுண்மை உதிரன்பால் உணர நின்றது.

ச ரி த ம் .

இவன் ஓர் அரசர் மரபினன். அறிவுநலமுடையனாய் ஒழுகி வந்தான். ஒருநாள் முனிவர் ஒருவருக்கு இனிய விருந்து புரிந்தான். அதில் இவனுடைய பரிசாரகன் புலாலைப் பக்குவ மாச் சமைத்துத் தக்க ஒரு பாத்திரத்தில் அமைத்துச் சாதாரிய மாய்க் கொண்டு வந்து வைத்தான். அதனை அருந்தவர் அறிந்

தார்; யாதும் அருந்தாமல் எழுந்து இவனை மோதி முனிந்தார். எனது ஞான சீலம் ஊனம் உறும்படி ஈன ஊனை இணைத்து வைத்தாய்; இதனால் நீ அரக்கனாய் அலைவாய் என்று கடுத்துச் சபித்துவிட்டு அவர் விரைந்து வெளியே போனார். இவன் அவ்வாறே மதிமருண்டு மருளாய் அலைய நேர்ந்தான். யாண்டும் புலாலை அருந்தி அடவியில் திரிந்து வருங்கால் இடையே ஒரு மறைபவனைக் கண்டான். புதிதாய் மணம் புரிந்து தன் மனைவியோடு வந்து கொண்டிருந்த அவனைக் கண்டதும் இவன் விரைந்து கொல்ல முண்டான். உள்ளம் பதறி அவன் ஒலமிட்டான்; இல்லாளும் மறுகிப் புலம்பி உருகி வேண்டினாள். இவன் யாதும் இரங்காமல் அவனைக் கொன்று வீழ்த்திக் குருதிபருகித் தசையைத்தின்று தாவிச் சென்றான். மணமகனை இழந்த அம்மங்கையும் துயரத்தால் துடித்துப் பதைத்து உடனே தன் உயிரை மாய்த்துமுடித்தாள். அந்த அவலமுடிவுகள் கவலைகளாய் நீண்டன.

கொலைபுரிவான் உறுகாலை அதுகண்டு

வெருவிமலர்க் கொம்ப ரன்னாள்

நிலைதளர்ந்து கைநெரித்து நெடுங்கண்ணீர்

முலைமுன்றில் நிறையச் சோர்ந்து

தொலைவில்புகழ்ப் பரிதிசுலத் தொல்வேந்தே!

மதயந்தி தோயும் செம்பொன்

மலைபொருவு மணிமார்பா! என்றுரத்தி

இனைந்தினிய மாற்றம் சொன்னாள்.

(1)

வல்வினையால் இவ்வுருவம் வாய்ந்தனைநீ

நிருதர்குல வழியான் அல்லை;

கொல்வதுனக்கு அடாதுபிறர் உயிர்க்குதவி

புரிவதுங்கள் கொள்கை யாமால்;

வெல்கதிர்வேல் படைவேந்தே! இவன் இறக்கில்

யானுமுயிர் விடுவேன் என்கு

மல்குவிழிப் புனல்பாயத் தொழுதுஇரந்தோர்

உயிர்ப்பலிநீ வழங்கு கென்றாள்.

(2)

மனமறுகுற்று இவ்வாறு கவன்றுரைக்கும்

உரைநிருதன் மனக்கொளாய்ப்

புனைமலர்த்தார் வேதியனை உயிர்செகுத்துத்

தசைசுவைத்துப் புண்ணீர் மாந்திக்

கன நிணங்கள் முளைகுடர் மென்றருந்தி
என்பனைத்தும் கழித்து வாயால்
இனவனையாள் முன்உமிழ்ந்தான் என்செய்வாள்?
உமிழ்ந்தவெலாம் எடுத்துக் கொண்டாள்.

[3]

எழுந்துபடர் கதழ்ளரியில் அவ்வன்பை
இட்டிறைஞ்சி இன்ன செய்தோன்
செழும்பதியில் புகுந்துரிமை மதயந்தி
முதலாய தேவி மாரைத்
தழும்பொழுதில் ஆருயிர்மாண்டு ஒழிகளனக்
கொடுஞ்சாபம் சாற்றித் தானும்
கொழுந்தெரியில் புக்கவிந்தாள் ஆண்டகையும்
அவ்வனத்தில் குலவு நாளில்.

(4)

[பிரமோத்தர காண்டம்]

நிகழ்ந்துள்ள கொலை நிலையை இதில் கூர்ந்து ஓர்ந்து
கொள்கிறோம். தசை சுவைத்துப் புண்ணீர் மாந்தி முளைகுடர்
மென்று அருந்தி என்றதனால் இவன் ஊன்தின்று போயுள்ள புலைத்
தீமை உணர் வந்தது. மாது மறுகி வேண்டியும் இவன் யாதும்
இரங்காமல் உயிரைப் பதைக்க வைத்தது ஊனை உண்டு போயுள்
ளான். ஊன் தின்பவர்க்கு அருள் ஆட்சி இல்லை என்பதை உலகம்
தெளிவாய்க் காண இவன் நேரே நன்கு உணர்ந்தி நின்றான்.

புலையுன் அருந்தின் புனிதஅருள் பொன்றும்
இலையே தருமம் தவம்.

புலாலை யுண்டு புலை யுறாதே.

253. வில்வலன் வாதாவி வெய்யராய் ஊன்தின்று
கொல்வினையேன் செய்தார் குமரேசா!—கொல்லும்
படைகொண்டார் நெஞ்சம்போல் நன்றாக்காது ஒன்றன்
உடல்சுவை யுண்டார் மனம்.

(3)

இ-ள்

குமரேசா! புலையுணவுடைய வில்வலனும் வாதாவியும் முனி
வரை ஏன் கொலை புரிந்து வந்தார்? எனின், ஒன்றன் உடல்
சுவை உண்டார் மனம் படைகொண்டார் நெஞ்சம் போல் நன்று
ஊக்காது என்க. தீதே ஊக்கித் தீங்கே ஆக்கும் என்பதாம்.

ஒரு பிராணியின் உடலைச் சுவையா உண்டவர் உளம் கொலைக் கருவியைக் கையில் கொண்டவர் நெஞ்சம்போல் தீமையேபுரியும்.

நல்ல மனித உடலைப் பெற்று வந்துள்ள மனிதன் தனது உயிர் வாழ்வைப் புனிதமாக்கி உயர் நிலை அடைய வுரியவன். உண்மையான அவ்வுரிமையை உணராமல் புன்மையா யிழிந்து புலை யுணவு அருந்தி நிலைகுலைந்து அழிவது நெடிய மருளே. எந்த நிலையைச் சார்ந்தானோ அந்த வண்ணமாய் மனிதன் நோர்ந்து வருகிறான். வாழ்வின் நிலைமையை ஓர்ந்து தாழ்வு நேராமல் தூய வழியில் பழகி எவ்வழியும் நலமாய் ஒழுகி உயர்ந்து கொள்வோரே விழுமிய மேலாராய் விளங்கி நிற்கின்றார்.

உணவின் பிண்டம் என்று இவ்வுடலுக்கு ஒரு பெயர் வந்துள்ளது. சோற்றால் அமைந்த சுவர் என முதுமொழியும் வழங்கி வருகிறது. உண்ணுகின்ற உணவினுடைய நன்மைக்குத் தக்க படியே மனிதனுடைய தன்மைகள் வளர்ந்து வருகின்றன.

“As a man eats, so shall he become”

“ஒரு மனிதன் உண்டு வருகிற உணவின்படியே அவன் உருவாகி வருகிறான்” என்னும் இது ஈண்டு எண்ணியுணரவுரியது.

தூய உணவுகள் தூய சிந்தனைகளை வளர்த்து வருகின்றன; தீய தீனிகள் தீமைகளையே விளைத்து விடுகின்றன. ஊன் உணவு உயிர்க் கொலையால் வருதலால் அதனை உண்டவருடைய உணர்வு அருள் ஒளியை இழந்து மருளுழந்து மதத்து வருகிறது. வரவே கொடுமைகளைக் கடுமையாய் விழைந்து விரைகிறது.

நன்று ஊக்காது என்றது தீதையே நோக்கி யாண்டும் எவ்வழியும் தீமைகளையே செய்து வரும் என்பது தெரிய வந்தது. ஊனைச் சுவைத்து உண்ட நாக்கு ஈனமாய்ப் பேசும் என்று கூறவில்லை; மனத்தையே குறிப்போடு குறித்தார். அகத்தே மறைந்துள்ள மனத்தின்படியே மனிதன் புறத்தே நடந்து தொடர்ந்து வருகிறான். ஊனின் சுவையில் ஊறி வளர்ந்த மனிதன் தீமையே செய்வான் என்று கூறியிருக்கலாம்; அவ்வாறு கூறவில்லை. உள்ளத்தையே ஊன்றி நோக்கி உய்த்துணரும்படி உரைத்துள்ளார்.

புலை நிலையில் தோய்ந்த மனம் பொல்லாத பழிகளையே கருதி வரும்; அந்த வரவை யாரும் அறிய முடியாது; இயல்பாக

வே மயலோடு அது மருவி நின்று மனிதனைக் கொலை பாதகனாகக் கொடிய அல்லல்களிலேயே தள்ளி விடும். தீய மாயமான அம் மன நிலையைத் தெளிவாக விளக்குதற்கு வெளிப்படையான உவமானத்தை நேரே இணைத்துச் சீரோடு விளக்கி யருளிணர்.

கொடிய வாள், நெடிய வேல், சுடு வெடி முதலிய கொலைக் கருவிகளுள் ஏதாவது ஒன்றைக் கையில் வைத்திருப்பவர் நல்ல வராயிருந்தாலும் நாளடைவில் பொல்லாத புலைகளில் பழகி நிலை திரிந்து கொலை வினைகளை எளிதே செய்ய நேர்வர்.

சாரு சீலர் என்னும் பேருடைய ஒரு முனிவர் இருந்தார். அரிய தவ விரதம் உடையவர். அருந்தவ நிலையில் சிறந்து பெரிய மகிமையோடிருந்த அவரிடம் இந்திரன் ஒருமுறை தந்திரமாய் வந்தான். அழகிய வாள் ஒன்றை அவர் கையில் கொடுத்தான். இதைக் கொஞ்சம் வைத்திருங்கள்; நான் விரைந்து வந்து வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான். தந்தப் பிடியுடன் சுந்தரமாயிருந்த வாளை முனிவர் பிரியமாய் இனிது பேணி வந்தார். சில நாட்கள் கழிந்தன. அதன் கூர்மையின் சீர்மையை அறிய விரும்பினார். அருகே யிருந்த அறுகம்புல்லை அரிந்தார். எளிதே கொய்த அதைக் கண்டு உவந்தார். பின்பு செடி கொடிகளை வெட்டினார். அதன்பின் வன விலங்குகளையும் கொலை புரிய நேர்ந்தார். தன் கையில் கூரிய சீரிய வாள் இருப்பதால் தன்னை ஒரு பெரிய வீரனாக அவர் எண்ணி வியந்து இறு மாந்து வந்தார். தலைமையான தவசி என்ற நிலைமை மாறியது. மாறவே முடிவில் கொடிய துயரங்களை அடைய நேர்ந்தார்.

இந்த அதிசய வரலாற்றைச் சனக மன்னன் தனது அருமை மகளான சானகிக்கு இளமையில் நயமாய்ச் சொன்னான். மனத்தாலும் இனத்தாலும் மனிதன் சகத்தே உருவாகி வருகிறான். அகத்தில் மனமும் புறத்தில் இனமும் நலமானால் அவன் நல்லவனாய் உயர்கிறான்; இல்லையானால் அல்லவனாய்த் தாழ்கிறான் என வாழ்வின் சூழ்வுகளை ஓர்ந்து உரை அவ் வுத்தம ஞானி தன் புத்திரிக்கு வித்தகமாய் ஒதியருணிணான். இளமையில் தந்தையிடம் கேட்ட இந்தச் சரிதம் சீதையின் சிந்தையில் நன்கு பதிந்திருந்தது. தனது அருமை நாயகனோடு வனவாசம் செய்ய நேர்ந்தபோது அங்கே நேர்ந்த வீரக் கொலைகளைக் கண்டு இப்

பத்தினி பரிந்து வருந்தினாள். புண்ணிய மூர்த்தியான தன் கணவன் கையில் வில் ஒன்று இருத்தலினால் அல்லவா பொல்லாத அரக்கர்களைக் கொன்று தொலைக்கின்றார் என்று கருதி மறுகினாள். தன் உள்ளம் கருதி உருகியதை ஒரு நாள் தனியே உல்லாசமாய்ச் சொல்லவும் நேர்ந்தாள். சொல்லிய விநயம் சுவைசுரந்து வந்தது. அயலே வருவன காணுக.

பசுவின்தோல் மெய்யில் போர்த்துப் பாய்புலி திரியு மாபோல் வசையறு முனிவர் வேடம் தாங்கியும் வனத்தில் உள்ள நிசிசரர்க் கோறல் என்கொல் நீதியோ என்று சீதை வசிமுதல் படைகள் தாங்கின் வன்கண்மை அடுக்கு மன்றே.[1

என்னஓர் காதை யுண்டு கேட்டிளம் பெரும என்னுத் தன்னிரு கைகள் கூப்பிச் சானகி உரைக்கல் உற்றாள்: முன்னம்ஓர் முனிவன் செய்த தவத்தினை அழிக்க முன்னி பொன்னகர்க்கு இறைவன் ஓர்வாள் முனிகையில் கொடுத்துப் [போனான். (2)

மற்றது காத்தல் வேண்டி வயிரவாள் கையில் கொண்டு நற்றவன் கொடிகள் வன்புல் மரங்குறைப் படுத்துப் பின்னர் உற்றபல் விலங்கு யாவும் ஒறுத்துவாள் பிடித்த வாற்றால் பற்றுதீ நரகில் எய்திப் பருவரல் உழந்தான் அன்றே. [3] [கூர்ம புராணம், இராமன் வனம்]

சீதை கூறிய இந்த அருள் உரைகளைக் கேட்டதும் இராமன் உளம் மிக உவந்தான். உறுதி நலனை உணர்த்தினான்: “நல்ல பயிர்களுக்கு அல்லல் செய்கிற பொல்லாத களைகளை உழவன் களைவது போல் வில்லேர் உழவனான நான் தீயரை மாய நூறித் தூயரைக் காக்கின்றேன்; இது எனது அரசகுல தருமம்; வரிசைதவறி யாதொரு இடறும் யாருக்கும் செய்யேன்; எவ்வுயிர்க்கும் இதமே புரிவேன்” என்று தனது இனிய மனைவிக்கு அரிய தருமீதிகளை உரிமையுடன் தெளிவுறுத்தினான்.

படைகள் தாங்கின் வன்கண்மை அடுக்கும் என்ற அந்த அருள்மொழி படைகொண்டார் நெஞ்சம் நன்று ஊக்காது என்னும் இத்தெருள் மொழியோடு பொருள் ஒத்துவந்துள்ளமையை ஈண்டு உய்த்துணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஆன்ற ஞான மொழிகள் வான ஒளிகளாய் வயங்கி வையம் உய்ய வந்துள்ளன.

கையிலே கொலைக் கருவியை ஏந்தாதே!
வாயிலே புலைக் கறியை மாந்தாதே!

என்று மாந்தர்க்கு மதியுறுத்தியிருப்பது மானசத்தத்து
வங்களை மருவி ஆன்ம போதங்களாய் அமைந்துள்ளது.

துன்பத்தொடர்பு யாதும் இன்றி இன்பவாழ்வே வேண்
டும் என்று மனிதன் யாண்டும் எவ்வழியும் ஆவலாய் எண்ணி
வருகிறான். இந்த எண்ணம் இனிய பலனைத் தரவேண்டுமானால்
அவன் எந்த உயிர்க்கும் யாதொரு இடரும் செய்யலாகாது.
கருணை கனிந்த இந்த தருமநெறியே இருமையும் பெருமையாய்
இன்பம் சுரந்து வரும். இனிய இவ்வழியில் சிறிது விலகினும்
பெரிய துயரமேயாம். உரிய அருள் அரிய பொருள்.

ஊன் உண்பது உயிர்களுக்குக் கொடிய துன்பங்களைச்
செய்வதாம். புலை கொலைபால் வருவதால் அந்தநீச நிலையைநேரே
தெரியலாகும். ஒரு கோழியைத் துடிக்கத் துடிக்கக் கொன்று
அதன் உடலைச் சமைத்துச் சுவைத்து உண்பது எவ்வளவு
கொடுமை! எத்துணை மடமை! ஈனமான நசையால் இரக்க
வுணர்ச்சியை அடியோடிழந்து ஊனத் தசையை உண்டு களிக்
கின்றார். கொடிய பழக்கம் கொடிய பழியாய் வருகிறது.

தன் பிள்ளையைப் பிறர் சிறிது வைதாலும் மனிதன் உள்
ளம் பதைத்து உருத்து உலைகின்றான். இந்த அனுபவம் உடைய
வன் தாய் அலறக் குஞ்சுகளைக் கொல்லுகின்றான்; இளங் குஞ்சு
கள் பதறிக் கதறக் கோழியை உளங்கூசாமல் கொன்று தின்னு
கிறான். உற்றுள்ள உயிர்களின் துயர்களை ஓர்ந்து உணராமை
யால் ஊனமாய் மூண்டு வன்கொலைகள் புரிய நோக்கின்றார்.

பெற்ற மகவைப் பிறர்வையக் கண்டாலும்
உற்ற துயரம் உணர்ந்துள்ளாய்—பற்றிநீ
தாயலறக் குஞ்சுகளைத் தான்கொன்று தின்கின்றாய்
நீயடைவது என்றோ நினை. [தரும தீபிகை]

நெஞ்சம் கூர்ந்து கொஞ்சம் இதனை நினைக்க வேண்டும்.

தன்ச மிசையும் நசையால் வாழ்வு வசையாய்த் தாழ்வுறு
கிறது. புலை துகர்வு பொல்லாத கொலை விளைவாம்.

பிறவிக் கடலகத்து ஆராய்ந்து உணரின்
தெறுவதின் குற்றம் இலார்களும் இல்லை;
அறவகை ஓரா விடக்கு மிசைவோர்
குறைவின் றித் தம்சுற்றம் தின்றன ராவர். (வளையாபதி)

கொல்வது கொடிய பாவம்; அக் கொலையால் விளையும்
புலையை நுகர்வது பொல்லாத நீசம். விடக்கை உண்பவன்
தன்னை அழித்துத் தன் சுற்றத்தை ஒழித்தவனாகிறான். மன்னு
யிரை அழிப்பது தன் உயிரையே கொல்வதாம். பறவை முத
லிய எளிய பிராணிகளை எல்லாம் உங்கள் இனிய பிள்ளைகளைப்
போல் எண்ணியருளுங்கள். எவ்வகையிலும் மறந்தும் ஊனை
உண்ணாதீர்கள். தூய உணவுண்டு தூயராய் உயருங்கள்.

புலாலை உண்டு பழகினவர் புலையான வழிகளிலேயே
புரண்டு திரிவர். இதனை வில்வலன் வாதாவி விளக்கி நின்றார்.

ச ரி த ம்.

இவர் அசுரர் மரபினர். ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்தவர்.
மாய சாலங்களில் வல்வவர். தீய வினைகளையே பழகி எவ்வழியும்
செருக்கித் திரிந்தார். பறவை விலக்கு முதலிய ஊன் உணவை
தீய நாளுந் உண்டு களித்து வந்தவர் பின்பு மனிதர் உடல்களை
யும் தின்ன விழைந்தனர். முனிவர் பலரைக் கொன்று தின்ற
னர். புலை நசையால் யாண்டும் பொல்லாத செயல்களை புரிந்து
வந்த இவர் ஒரு நாள் அகத்திய முனிவரைக் கண்டார். அரிய
பெரிய தவசிபோல் வஞ்ச வேடம் கொண்டிருந்த வில்வலன்
குறுமுனிவரை இனிது வணங்கித் தனது ஆசிரமத்தில் வந்து
விருந்து உண்டு போகும்படி பரிந்து வேண்டினான். அத் தூயவர்
இத் தீயவனது மாய வஞ்சங்களை அறியாமல் இசைந்தார்.
சிறந்த விருந்தை விரைந்து செய்தான்; அதில் கள்ளமாக ஆட்
டின இறைச்சியைச் சுவையாச் சமைத்துச் சேர்த்திருந்தான்.
அந்த ஞான முனிவர் உண்டு எழுந்தார். மாறான ஊனாய் வயிற்
றில் மருவியிருந்த வாதாவியை வழக்கம் போல் முத்தவன்
அழைத்தான். “அண்ணா! என்னை உண்ட இக் கள்வனை இன்று
நாம் இருவரும் தின்று களிக்கலாம்” என்று ஒலித்தான். நேர்ந்
தூள்ள மாயத் தீமையை முனிவர் உணர்ந்தார்: நீசன் நாசமாக
என்று தம் வயிற்றைத் தடவினார். அவ்வாறே அவன் அழிந்

தான்; வெளியே நின்றவன் முனிவரைக் கொல்ல முண்டான்;
மூண்டு வரவே ஒல்லையில் அவனையும் சபித்து எரித்தார்.

எண்ணாம லேமுன்பு கடலுண்ட தேபோல
என தூனும் உண்ட கொடியோன்
உண்ணாடும் உயிர்கொண்டு வலிகொண்டு குறிதான
உதரம் கிழித்து வருவன்
அண்ணாவில் வலனே எனக்கூறி யேதம்பி
அரிபோல் முழங்கி யிடலும்
மண்ணாடர் புகழ்கும்ப முனிதீயர் செய்திட்ட
மாயம் தெரிந்து வெகுள்வான். [1]

ஊன்கொண்ட கறிஆகி நுகர்வுற்ற வாதாவி
உயிர்போகி யுண்ட இயல்பே
தான்கொண்டு முடிசென்று சடரத்தை ஒருகாலை
தமிழ்வல்ல முனிதடவலும்
கான்கொண்ட எரிமண்டு சிறுபுன் புதற்போன்று
கடியோனு முடிவாகவே
வான்கொண்டல் என அங்கண் முன்னின்ற வந்தம்பி
மாய்வுற்ற துன்னி வருவான். [2]

மெய்க்கொண்ட தொன்னாள் உருக்கொண்டு முனிதன்னை
வெகுளுற்றொர் தண்ட மதனைக்
கைக்கொண்டு கொலையுன்னி வருபோழ்தின் முனிவன்
கரத்தில் தருப்பை ஒன்றை
மைக்கண்டர் படையாக நினைகுற்று விடவில்வ
லன்தானும் மடிவெய் தலும்
அக்கண்ட கக்கள்வர் உறையுற்ற இடம்நீங்கி
அப்பால் அகன்ற னனரோ. [3]

(கந்த புராணம், வில்வலன் வாதாவி)

வில்வலன் துணைவ னாக வெய்யவா தாபி தன்னை
ஒல்லையில் தகரது ஆக்கி ஒறுத்தலுன் புழுக்கல் ஆங்குப்
புல்லிய மறையோர்க்கு ஊட்டிப் போதுசென்று இயம்ப வெய்
வல்லையில் முனிவர் வீய வயிறுபோழ்ந்து ஏசுவானால். [யோன்
செந்தமிழ் மணக்கும் செவ்வாய்க் குறுமுனி தனக்குத் தீயோன்
வெந்திறல் தம்பி தன்னை இன்னணம் விருந்து செய்ய
அந்தமில் வலியோன் தன்னை அகட்டிலுள் அறுத்த வெற்றி
மைந்துடை முனிவன் சாலை ஈதென வழங்க லுற்றான். (2)
(கூர்ம புராணம்)

நிகழ்ந்துள்ள நிலைகளை இவை விளக்கி யுள்ளன. புலையான ஊனை உண்டவர் உள்ளம் கொலையான கொடுமைகளையே கடுமையாக் கருதும் என்பதை உலகம் இவர்பால் உணர்ந்து நின்றது.

புலையுன் புசித்துவரின் பொல்லாத புன்மை
நிலையாய் நிலைத்து வரும்.

பொல்லாத புலையை ஒல்லையில் ஒழிக.

254. உற்ற அரிவிசயர் ஊன் தின்றல் பாவமென்றேன்
கொற்றவைமுன் சொன்னார் குமரேசா—பற்றும்
அருளல்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பொருளல்ல தவ்வுன் தினல். (4)

இ-ள்

குமரேசா! ஊன் தின்றல் பாவம் என்று அரிவிசயர் ஏன் கூறினார்? எனின், அருள் அல்லது யாது எனின் கொல்லாமை கோறல்; பொருள் அல்லது அவ்வுன் தினல் என்க.

அருள் அல்லாமை யாவது கொல்லாமையைக் கொல்லுதல்; பொருளல்லாமை என்பது புலையுன் புசித்தலை.

புலால் கொலைக் கொடுமையால் விளைவது; பொல்லாத பாவம் உடையது; அதனை எவ்வகையிலும் உண்ணலாகாது என்று உறுதியாய் உணர்த்தி வருகிறார். அந்த முறையில் அருள் பொருள் மருள் கொல்லாமை கொலை புலை ஆகிய நிலைகள் இங்கே கூர்ந்துணர வந்தன. தன் உயிர் துயர் நீங்கி ஒங்கி உயர வேண்டுமாயின் எவ்வுயிரையும் யாதும் வருத்தலாகாது. சீவர்களைப் பேணி வருபவனே தேவனாய்க் காண வருகிறான்.

மேன்மையான ஆன்ம வருக்கம் அருள் என அமைந்தது. நல்ல உயிரின் ஒளியான இந்தத் தண்ணளி எல்லா வுயிர்கட்கும் இரங்கி யாண்டும் எவ்வழியும் இதமே புரிய வுரியது.

புல், பூடு முதலிய ஓரறிவுயிர்க்கும் யாதொரு அல்லலும் புரியாமல் பேணி வரும் நீர்மை கொல்லாமை என வந்தது. அரிய பெரிய விரதமான இது தவசிகளிடம் உரிமையாய் மருவி யுளது. புனிதமான இப் புண்ணியநிலை அருள்வழியே அமைந்து

வருகிறது. அருள் நிலை அழியின் கொல்லாமை ஒழியும். ஒழியவே அது கொல்லாமையைக் கொன்ற கொலையாய் நின்றது. எல்லா மேன்மைகளையும் இனிய பேரின்பங்களையும் தர வல்ல கொல்லாமையைக் கொல்லுவது எவ்வளவு கொடிய கொலை! எத்துணை நெடிய இழவு! இதனை உய்த்து உணர்வேண்டும்.

அருள் யாது? எனின், கொல்லாமை; அல்லது யாது? எனின், கொல்லாதல் என இங்ஙனம் பதம் பிரித்துப் பொருள் காணலாமாயினும் பிரியாமல் நேரே காண்பதில் அரிய பல பொருள்கள் பெருகியுள்ளன. அவ் வுண்மைகளை நுண்மையாய் ஊன்றி உணர்ந்து உரிய நயங்களைத் தேர்ந்து கொள்ளுக.

பொருள் என்றது உறுதிப் பொருள் ஆகிய தருமத்தை.

ஊன் தினல் பொருள் அல்லது என்றதனால், புலால் உண்பவன் புண்ணியத்தை இழந்தான்; புகழை இழந்தான்; சீவதையை ஆகிய திவ்விய செல்வத்தை இழந்தான்; பரம்பொருளின் பெருங்கருணையை இழந்தான் என அவனுடைய இழவுகளும் இழிவுகளும் அழி துயரங்களும் விழி தெரிய வந்தன. புலைப் புசிப்பு கொலைப் பழியோடு கூடி வருதலால் அருள் நீர்மையை அடியோடு அவன் இழந்து விடுகிறான். இனிய புண்ணியமான அது தொலையவே கொடிய பாவம் குடி புகுந்து கொள்கிறது. ஒளி ஒழிய இருள்புகுதல் போல் அருள் கழிய அவம் ஆகிறது.

As heat is opposed to cold, and light to darkness, so grace is opposed to sin. (T. Brooks)

குளிர்க்குச் சூடும் இருளுக்கு ஒளியும் போல் பாவத்துக்கு அருள் மாறாயுள்ளது என்னும் இது இங்கே அறிய வரியது.

அருள் ஆட்சி ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லை என்றார் தேவர்; பாவப் புலையுள்ள இடத்தில் அருள் நில்லாது என்பதை இதில் அறிந்து கொள்கிறோம். அருள் என்பது உயிரின் ஒளி; அது ஒழியின் அவ்வாழ்வு எவ்வழியும் மருளான துயர இருளே.

Grace comes into the soul, as the morning sun into the world. (T. Adams)

உலகிற்கு உதய சூரியன் போல் உயிர்க்கு அருள் ஒளி புரிந்து வருகிறது என்னும் இது ஈண்டு உணர் வரியது.

Grace is but glory begun, and glory is but grace perfected.
(Jonathan Edwards)

அருள் குணமாண்பிலே உதிக்கிறது; அம் மாட்சி அருள் ஆட்சியைப் பூரணமாக்குகிறது என இது குறித்துள்ளது.

அருள் இருந்தால் அந்த மனிதன் பெருந்தன்மையாளனாய் உயர்ந்து திகழ்கிறான். எந்த வகையிலும் யார்க்கும் இடர் புரியாமல் எங்கும் எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி இதம் புரிந்து வருகிறான்.

உள்ளத்தில் இரக்கம் இல்லையேல் அந்த மனிதன் கொடிய வன விலங்காய் நெடிய துயரங்களைச் செய்ய நேர்கின்றான். அதனால் அவன் உயிர்க்கு வெய்ய துயரங்களே விளைகின்றன. வெளியே எவ்வளவு தான தருமங்களைச் செய்தாலும் ஊன் உண்பவன் ஊனமாய் இழிந்து உயர் நலங்களை இழந்து விடுகின்றான்.

தானங்கள் செய்தான் ஏனும்
தருமங்கள் புரிந்தான் ஏனும்
வானங்கள் விழைந்து நோக்க
மகங்களை வணைந்தான் ஏனும்
ஊனங்கள் விளையும் அந்தோ
ஊனினை உண்பான் ஆயின்
ஈனங்கள் எய்திப் பின்னர்
இழிநரகு அடைவன் அன்றே.

(1)

உன்னுயிர் போல நோக்கி
உற்றுள உயிர்கள் ஒம்பின்
இன்னுயிர் முதல்வன் ஆன
ஈசனின் அருளை எய்தி
மன்னிய வளங்க ளோடு
மகிமைகள் பலவும் மல்கிப்
பொன்னுயிர் ஆகி மேலாம்
புனித பேரின்பம் பூண்பாய்.

[பாண்டியம்]

இவை ஈண்டு உன்னி யுணரவுரியன. இனிய செயல்களாலே யே மனிதன் புனிதனாய் உயர்நிலைகளை அடைகின்றான். இன்னொரு ஊன் எவ்வழியும் தாழ்வாய்த் துயரையேதரும் ஆதலால் அதனை உண்ணாதவனே புண்ணியவராய் உயர்ந்து எண்ணிய இன்ப நலன்கள் யாவும் எய்துகின்றான். தலைமையான நிலைமைக்குத் தகுதியான அடையாளம் புலையுள் புசியாமல் ஒழிதலே.

ஊன் தின்னலைக் காண நேர்ந்தால் உயர்ந்த அருளுடையார் உள்ளம் வருந்துவர். இது அரிவிசயர்பால் அறிய நின்றது.

சரி த ம் .

இவர் வடமதுரையில் இருந்தவர். சிறந்த கல்வியறிவும் நிறைந்த நல்லொழுக்கமும் இவர்பால் நன்கு அமைந்திருந்தன. திருமாலிடம் பெருமால் கொண்டு போர்பு மண்டி நின்ற இவர் கருமால் களையும் வழிகளையே கருதி ஒழுகி வந்தார். ஒரு முறை சகநாதத்திற்கு யாத்திரையாய்ச் சென்றார். இடையே ஒரு சோலையில் தங்கியிருந்தார். அங்கே யிருந்த காளி காவிலின் முன் ஒருவன் இரண்டு ஆடுகளைப் பலியிடும்படி கொண்டு வந்தான். அதனைக் கண்டதும் இவர் உள்ளம் உருகிமறுகினார். அவனைத் தடுத்து அறிவுறுத்தி நிறுத்தியும் பயன் இல்லாமையால் காளிதேனியை அடுத்து நின்று கடுத்து ஒரு பாட்டுப் பாடினார்.

“தாயாகி எவ்வுயிர்க்கும் தண்ணளியே
செய்துவரும் தகவு நீங்கிப்
பேயாகிப் பேதையர்களை பிராணிகளைக்
கொண்டுவந்து பிழையாய்க் கொன்று
நாயாகி நரியாகி யுண்கின்ற
ஊன்களைமுன் நல்கு கின்றார்
நீயா தும் பேசாமல் நீசமாய்
இருக்கின்றாய் நீதி தானே?”

தூய தேவி என்று உலகம் உன்னை எண்ணிவர நீ தீய ஊனை உண்ணும் பாவியாயிருப்பது பழியாம் என விழிநீர் மல்கி இவர் வெளியே போனார். இவர் இவ்வாறு போகவே அன்று இரவே காளிதேவி அந்நாட்டு அரசன் கனவில் தோன்றினாள்: “அரசே! யான் யாதொரு பலியையும்விருப்பவில்லை; மக்கள் மடமையாய்ப் பிராணிகளைக் கொண்டு வந்து கொலைபுரிகின்றனர்; இந்தப்பொல்லாதபுலையை யாரும்செய்யலாகாது என்று மாந்தர்க்கு மதியுறுத்தி வேந்தனான நீ விரைந்து செய்ய வேண்டும்” எனவிளம்பி விட்டு மறைந்து போனாள். வேந்தன் விழித்தான்; வியந்தான்; மறுநாளே அவ்ஊருக்கு வந்தான்; யாரும் இனிமேல் தேவிமுன் பலியிடலாகாது என்று விதித்தான். நாடு முழுவதும் அந்தஉந்த ரவுபரவியது; எங்கும் பலிகள் நின்றன; கொலைகள் ஒழிந்தன;

புலைகளும் குறைந்தன. கொல்லாமை ஒங்கி வரப் பொல்லாத புலை யூன் நீங்கி வாழ்வதே யாண்டும் நல்ல அருள் வாழ்வாம் என்பதை உலகம் காண இவர் ஈண்டு நன்கு உணர்த்தி நின்றார்.

பொல்லாக் கொலைகள் புலாலிடம் உள்ளமையால் நல்லார் அதையஞ்ச வார்.

ஊன் உண்ணா வாழ்வே உயர் அருளுடையதாம்.

255. பல்லோரை வேத்திரத்தில் பாவிபகன் தின்றேறேனா கொல்லுநர காழ்ந்தான் குமரேசா —தொல்லுலகில் உண்ணாமை யுள்ள துயிர்நிலை ஊனுண்ண அண்ணாத்தல் செய்யா தளறு. (5)

இ-ள்

குமரேசா! ஊனை உண்ட பகாசுரன் ஏன் ஈனமா யிழிந்து நரகில் ஆழ்ந்தான் எனின்? உயிர்நிலை உண்ணாமை உள்ளது; ஊன் உண்ணா அளறு அண்ணாத்தல் செய்யாது என்க.

உயிர் உடம்பில் நிலைத்து நிற்பது ஊன் உண்ணாமையாலாம்; ஆகவே ஊனை உண்ணின் நரகம் அவனை விழுங்கி உமிழாது.

ஊனை உண்ணாத என்று போதித்து வருகிற தேவர் அதனை உண்பதால் விளையும் உயிர்க்கேடுகளை எண்ணியுணர இங்ஙனம் இதமா உணர்த்தியுள்ளார். தனக்கு யாண்டும் இனிமையை நாடிவருகிற மனிதனுடைய வாழ்வு இன்னமையாய்த் தாழ்வடையலாகாது. பிற வுயிர்கட்குச் செய்கிற இதம் தனக்கு இன்பமாய் வருகிறது; அதம் எவ்வழியும் வெவ்வித துன்பங்களையே விளைத்து விடுகிறது. தீய செயல் வழியே தீங்குகள் துழைகின்றன.

நல்ல உணவுகளை உண்ணா நபமான வாயை வியனா வாய்ந்துள்ள மனிதர் பொல்லாத புலையூனை அருந்த நேர்ந்தது, பலவகையிலும் புலையாய்த் தாழ்ந்து யாண்டும் தொலையாத துயரங்களை அடைய நேர்ந்தபடியாம். மன்னுயிர்களை மாளச் செய்துவருகிறவன் தன் உயிரையே மீளா நரகத்தில் விரைந்து தள்ளுகிறான்.

ஆடு முயல் மான் முதலிய விலங்கினங்களும்: கோழிகுயில் கொக்கு புறா முதலிய பறவை இனங்களும் மீன் முதலிய நீர்

வாழ் இனங்களும் நாளும் மாண்டு மடியப் பாழும் புலலை மாந
தர் உண்டுவருவது யாண்டும் பழி துயரங்களாய் நீண்டு வருகிறது.

ஒரு சமீன்தார் இருந்தார்; தினமும் ஒரு கோழி எட்டு
முட்டைகள் அவருடைய தீனிக்கு உரியன. ஒருநாள் வேட்டை
யாடப் போனார்; அக்காட்டில் ஒரு பெரியவரைக் கண்டார்;
வணங்கி அருகே அமர்ந்தார். கருணையுள்ளம் பெருகியுள்ள அவர்
இவரது நிலைமையை அறிந்து நெஞ்சம் இரங்கினார். அறிவுரை
கூறினார்: “ஐயா, நீர் உமது வாழ்நாளைப் பாழாக்கியிருக்கிறீர்;
புலையும் கொலையும் பெருகப் பலவழிகளிலும் வாழ்வு பழிபடிந்
துள்ளது. உமக்கு இது பொழுது வயது ஐம்பது இருக்கலாம்;
ஐம்பதிலுயிரம் பிராணிகளைக் கொன்று தின்றிருக்கிறீர்! இது
எவ்வளவுகொடியகொலை! உமது ஒரு உடல் கொழுத்துப் பெருத்
துவர எத்தனை உயிர்கள் செத்திருக்கின்றன! செய்த தீவினையை
எவனும் தப்பாமல் அனுபவிக்க வேண்டும்; இனிமேலாவது தீய
வழியில் இழியாமல் எவ்வுயிர்க்கும் இரங்கி வாழுவீரானால் அது
உம் உயிர்க்கு ஓரளவு நன்மைசெய்ததாம்; உண்மையை உணர்ந்து
புன்மை ஒழிந்து புலை நீங்கி வாழ்வதே நலமாம்” என அம் மாத
வர் இவ்வாறு ஆதரவுடன் கூறவே இவர் தமது புலைநிலையை
நினைந்து நெஞ்சம் கவன்று நெடிது இரங்கினார். சீவ தயவுடன்
திருந்தி வாழ்வதாக அந்த அருந்தவரிடம் உறுதி கூறிவிட்டு
ஊரை நோக்கிப் போனார். போனவர் அந்த மகான் கூறிய ஞான
போதனையை உணர்ந்து தெளிந்து ஊனை ஒழித்து வாழ்ந்தார்.

நாளும் ஒரு கோழியினை நயந்து தின்றான்

நல்லவன்போல் மாதவன்முன் நண்ணி நின்றான்
நீளுகின்ற புலைகளால் நீண்டு நின்ற

நெடியகொடுங் கொலைவாழ்வை நினைந்து இரங்கி
ஆளுகின்ற அரசரிமை அடைந்தும் நேரே

ஆருயிரைப் பேணாமல் அவமே கொன்று
வாளுகிற்கொள் வனவிலங்காய் வாழ்கின்ற ருயே

வருவதொன்றும் உணராமல் மடமை அந்தோ!

இந்தவாறு அந்த மாதவர் கூறியுள்ளமையால் அவரது
பேரறிவையும் பேரருளையும் உணர்ந்து மகிழ்கின்றோம்.

வெய்ய துயரங்கள் நேராமல் உயிர்க்கு உய்தி செய்து

கொள்ளுவோரே மெய்யறிவாளராகின்றார். துக்கம் நீங்கிச் சுகம்
தோய வேண்டுமானால் புலை தோயாமல் நிலை உயரவேண்டும்.

துக்கத்துள் தூங்கித் துறவின் கண் சேர்கலா
மக்கட் பிணத்த சுடுகாடு--தொக்க
விலங்கிற்கும் புள்ளிற்கும் காடே புலம்கெட்ட
புல்லறி வாளர் வயிறு. (நாலடி, 121)

உயிர் நீங்கிய உடல்களைக் குடல்களில் குவித்துவைத்தலால்
புலால் உண்பவர் வயிறு புலையான சுடுகாடு எனக் குறித்துளது.
பிணங்களை இடுகின்ற இடுகாடாகவும் சுடுகாடாகவும் தன் வயிற்
றைப் பாழ்படுத்தாமல் குணங்களோடு உயர்ந்து கொள்ள வேண்
டும். உயிர்க் கொலைகள் மருவியதோடு பலவகையிலும் இழிந்து
அருவருப் படைந்துள்ளமையால் ஊன் ஈனம் என இகழ்நோர்ந்
தது. ஊன் உண்ணாதவர் உயர்ந்த சாதி ஆகவும், அதனை உண்பவர்
தாழ்ந்த குலத்தவராகவும் எண்ணப் படுகின்றனர்.

தம்மினும் உயர்ந்தோர்கீழோர் தமதில்லத்து அறலுண்டாரேல்
அம்ம அங்கு அவரும் கீழ் என்று அவர் மனைப் புனலும் உண்ணார்
இம்மனிதர்கள் தாம் சீச்சீ ஈனர்தம் மலத்தை யுண்டு
விம்முடற் பன்றி யாதி விரும்பியுண் டுவப்ப தென்னே?

[புலை நிலை]

வெந்தடி தின்ற வெந்தோய் வேகத்தால் மீட்டு மாலைப்
பைந்தொடி மகளிர் ஆடும் பந்தென எழுந்து பொங்கி
வந்துடைந்து உருகி வீழ்ந்து மாழ்குபு கிடப்பர் கண்டாய்
கந்தடு வெகுளி வேகக் கடாமுகக் களிற்று வேந்தே.

(சீவகசிந்தாமணி)

மறிப்பல கொன்றும் மடப்பிணை வீழ்த்தும்
கறிப்பல வெஃகிக் கறித்தவர் தம்மை
உறுப்பு உறுப்பாக அரிந்து அரிந்து ஊட்டி
ஒருப்பர் சிலரை அவரும் ஒருபால்.

[சூளாமணி]

இட்டஇரை ஆசையால் எய்தியமீன் தூண்டில்வாய்ப்
பட்டதென நாவிரசம் பார்த்துலகர்--கெட்ட
இருளார் உலகத்தில் எய்துவர்கள் என்றார்
அருளாரும் நெஞ்சத் தவர்.

(ஊனழிவு)

அம்மா என அலற ஆருயிரைக் கொன்று அருந்தி
இம்மானுடர் எல்லாம் இன்புற் றிருக்கின்றார்

அம்மா எனும்சத்தம் கேட்டகன்ற மாதவர்க்கும்
வெம்மா நரகம்என்றால் மென்றவர்தம் வெந்துயரென்!

[இதிகாசம்]

ஊன் உண்பதால் விளையும் அழிதயரங்களை இவை விழி
தெரிய விளக்கியுள்ளன. உயிர்கள் துயரமாய்க் கொலையுறுத
லால் புலை யுணவு பொல்லாத பாவமாய்ப் பொங்கி யுள்ளது.

புலால் உண்டவரை நரகம் உண்டு கொள்ளும்; மீண்டும்
அவரை வெளியே விடாது என்பார் அளறு அண்ணாத்தல் செய்
யாது என்றார். அளறு = நரகம். அண்ணாத்தல் = வாயைத்திறத்
தல். ஊனை நச்சித் தின்றால் நீ மீளா நரகத்துக்கு ஆளாவாய்
என்று இங்ஙனம் அச்சுறுத்தி அறிவுநலனை யருளியுள்ளார்.

மீட்டு உமிழ்கலா எரிவாய் நிரயம் ஒன்று உண்டு. ஊன்உண்
பவரையே அந்த நரகம் தனியுரிமையாய் உண்டு வருகிறது.

மீண்டு வரமுடியா மீளா நரகினுக்கு
நீண்டு புகநீ நினையினே---முண்டு
புலையுன் அருந்திப் புகழறம் பொன்றிக்
கொலை நிலையில் வாழ்க குலைந்து.

இதனை ஈண்டு ஓர்ந்து கூர்ந்து சிந்திக்க வேண்டும்

ஊன் உண்டவரை நரகமும் உண்ண வாய் திறவாது என
அண்ணாத்தலுக்குப் புதிய போக்கில் சிலர் பொருள் கூற நேர்ந்
துள்ளனர். குறிப்புகளைக் கூர்மையா ஓர்ந்துணர்ந்து உறுதி
நலங்களை நேர்மையாய்த் தேர்ந்து தெளிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஊன் என்பது உண்ணலுக்கும் உண்ணாமைக்கும் நடுவே
அமைந்து நின்று இருவகைக்கும் உரிமையாய் இணங்கி யுளது.
இங்ஙனம் நிற்பதை அணிதூலார் மத்திமதீபம் என்பார்.

உண்ண = உண்ணுவனாயின். ஊனை மனிதன் உண்ண எண்
ணியபொழுதே அவனை நரகம் உண்ண எண்ணுகிறது. புலலைத்
தன் பேழ்வயிற்றில் வைத்தவனை அளறு தன் ஆழ்வயிற்றில்
வைத்துக் கொள்கிறது. நரக துன்பத்துக்கு இரையா காடே.

உயிர், உயர்வான பேரின்ப நிலையைப் பெறுவது ஊன் உண்
ணாமைமையால் உள்ளது. அவ்வுண்மையை நுண்மையா நுனித்து
ணர இது தொனித்துளது. உயிர் துயராய் இழியாமல் உயர்

1194 திருக்குறட் குமரேச வெண்பா

நிலைகளிலேயே ஒங்கி ஒளிபெற வேண்டுமானால் புலை நிலைகள் யாவும் நீங்கி ஒழியப் புனித நிலை ஒங்கி வர வேண்டும்.

ஊனைநீ உண்டால் உனை நரகம் உண்ணுமென
ஞான முனிவர் நயந்து சொன்ன—மானமொழி
ஓர்ந்து தெளிந்தே உறுதி யுடன் ஒழுகின்
ஆர்ந்து பெறுவாய் அருள்.

இதனைத் தேர்ந்து தெளிந்து கொள்ளுக.

புலைப்புசிப்பு கொலைப்பழி மண்டிக் கொடுத்துயர்களை
விளைத்து வருதலால் அதனையுடையவன் அடுநரகடைகிறான்.
இவ்வுண்மை பகன்பால் நேரே நன்கு அறிய நின்றது.

ச ரி த ம்.

இவன் ஓர் அசுரன். ஏக சக்கிரம் என்னும் வனத்தில் இருந்தான். விலங்குகளையும் பறவைகளையும் விழைந்து தின்று வந்தவன் அவ்வனத்தருகே யிருந்த வேத்திரகீயம் என்னும் ஊருள் புகுந்து மனிதர்களைக் கொன்று உயிர்க் கொலைகள் புரிந்தான். முதியவர் சிலர் இவனிடம் வந்து பணிவுடன் மதிநலம் கூறினர்:

“தானவர் பதியே! நாளும் தங்களுக்கு நல்ல உணவுகளைக் கொண்டு வந்து தருகிறோம்; வாரத்துக்கு ஒருமுறை ஊன்பவியும் கொடுத்து விடுவோம்; எங்கள் ஊருள் வராமல் இருந்தருள வேண்டும்” என்று பரிந்து வேண்டினர். அந்த வேண்டுகோளுக்கு இவன் இசைந்து கொண்டான். ஊரார் உறுதி கூறியபடியே மாறாமல் நடந்து வந்தனர். ஊனும் உணவும் தந்து நாளும் நைந்து வருகிற அந்த மாந்தருடைய நிலைமையை அவ்வூர்க்கு வந்திருந்த வீமன் அறிந்தான். அக்கொடியவனுடைய அடுதிறலையும் படுபுலையையும் தெரிந்தான். அன்று அவனுக்கு விருந்து செய்யவரிய முறையில் நேர்ந்துள்ள பார்ப்பனி உள்ளம் மறுகிப் பரிதாபமாய் உரைத்த வுரைகள் வீமனுடைய உள்ளத்தை உருக்கின.

அருளில் இதயமும் நெறியில் சரிதமும்

அழகில் உருவமும் அதிர்குரல்

பொருளில் உரைகளும் உடையன் முழுதுடல்

புலவு கமழ்தரு பொறியினன்

மருளு நரியோடு கழுகு தொடர்தர

வலிய பிணம் நுகர் சுவையருது

இருளின் மிசையிரு பிறைகள் எனவளை
எயிறு நிலவெழும் இதழினான்.

(1)

அந்த கனுமிக அஞ்சி முதுகிடும்
அந்த நிசிசரன் இந்தவூர்
வந்து குடியொடு கொன்று பலரையும்
மன்ற மறுகிடை தின்றநாள்
எந்தை முதலிய அந்தணரும் அவன்
இங்கு வருதொழில் அஞ்சியே
சிந்தை மெலிவுற நொந்து தலைமிசை
சென்று குவிதரு செங்கையார்.

(2)

ஒன்று படஎதிர் கொன்று பலர்உயிர்
உண்பது அறநெறி அன்றுநீ
இன்று முதல்இனி என்று முறைமுறை
எங்கள் மனைதொறும் விஞ்சையோர்
குன்றம் எனஒரு பண்டி யறுசுவை
கொண்ட அடிசிலும் நம்குலம்
துன்று நரபலி ஒன்றும் இவைதிறை
தொண்டு புரிசுவம் என்றலும்.

[3]

அன்று முதலடல் வஞ்ச கனுமிறை
அன்பினொடு பெறு வன்பினால்
என்று நிலைபெற உண்டி யுடன்மனை
எங்கும் இடுபலி எஞ்சுறத்
தின்று திரிகுவன் இன்றென் மனைமுறை
சென்று பணிகவர் திங்கள்போல்
நின்று தளர்வுறு கின்ற தெனதுயிர்
நெஞ்சம் இலதொரு தஞ்சமே.

(4)

[பாரதம்]

நேர்ந்துள்ள நிலைகளை இவற்றுள் ஒர்ந்து உணர்ந்து கொள்
கிறோம். உயிர்களை வதைத்து வருகின்ற இப்பழிப் புலையனை
அழித்து ஒழிக்க வேண்டும் என்று வீமன் முண்டான். உரிய
உணவுப் பண்டியை அவனை ஒட்டிச் சென்றான். அவ்வீரனைக்
கண்டதும் இவன் கோரமாய்க் கொதித்துப் போராடமுண்
டான். அம்மல்வீரன் இவனை ஒல்லையில் உதைத்து உருட்டினான்.
இவன் மாண்டு மடிந்தான். அவன் மீண்டு வந்த போது நகர
மாந்தர் யாவரும் அவனைப் புகழ்ந்து போற்றி மகிழ்ந்து கொண்

டாடினார். பழியுன் அருந்திவந்த படுபுலையால் இக் கொடியவன்
அடு நரகில் அழுந்தினான். ஊன் உண்ண அளறு அண்ணாத்தல்
செய்யாது என்பதை உலகம் காண இவன் உணர்த்தி நின்றான்.

புலையுன் அருந்தின் புலையாகம் உன்னை
நிலையா யருந்தும் நிதம்.

ஊன் உணல் ஒழிந்து உயர்கதி பெறுக.

256. வில்லாமல் சூரனுக்கேன் மீன்சுமந்து கொண்டு தந்தார்
கொல்லாத தேவர் குமரேசா—எல்லாம்
தினற்பொருட்டால் கொள்ளா துலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டால் ஊன் தருவார் இல். (6)

இ-ள்

குமரேசா! கொல்லாத தேவர் சூரபன்மனுக்கு ஏன் மீன்சுமந்து
தந்தார்? எனின், தினல் பொருட்டால் கொள்ளாது உலகு
எனின் விலைப் பொருட்டால் யாரும் ஊன் தருவார் இல் என்க.

ஊனை விலைக்கு வாங்குவதே கொலைக்குக் காரணம்.

உண்ணும் பொருட்டு மக்கள் புலலை வாங்கார் எனின்
விலையின் பொருட்டு அதனைத் தருவார் யாரும் இல்.

புலையும் கொலையும் விலையும் நிலையும் நேரே தெரியவந்தன.
புலால் உண்பவரைக் கொலைப்பாவம் சேராது; பிராணிகளைக்
கொன்று அவற்றின் ஊன்களை விற்பவரையே கொலைப் பழி
சேரும்; விலைக்கு வாங்கி ஊன் தின்பவர் கொலைக்கு உரியவராகார்
என்று வாதிப்பவரை நோக்கி வாதமுறையில் இது போதித்துள்
ளது. இறைச்சியைக் கடைகளில் வாங்கித் தின்னுகின்ற நீ ஆடு
கொழிகளை நேரே கொல்லவில்லை யானாலும் அவற்றைக் கொல்
லும் படி நீயே தூண்டுகின்றாய்; புலலை நீ கொள்ளவில்லையானால்
யாரும் எதையும் யாண்டும் கொல்லமாட்டார்; ஊனை நீ விரும்பி
வாங்குவதால் உனக்காக உயிர்களைக் கொன்று தலை கால் தோல்
களைத் தனியே பிரித்துவைத்துத் தசையைத் தடிந்து நீ நசை
யாய்த் தின்னுமாறு நயமாத் தருகின்றார். கொள்ள நேர்ந்த
நீயே கொடுக்க வாய்ந்த அவரைக் கொலைகாரர் ஆக்கி, புலையுன்

விலை செப்பவர் என இழிபழியை அவர்க்கு ஈனமா ஏற்றி அழி
துயர் செய்து எவ்வழியும் பழி விளைத்து வருகின்றாய்.

புலையுணவில் நீ கொண்ட ஆசை பலவழிகளிலும் நீசமாய்ப்
பலரையும் கொலைப்பாவங்களில் ஆழ்த்திக் கொடிய பழிகளையும்
நெடிய அழிவுகளையும் கடுமையாய் விளைத்து வருகிறது. நீ தின்
னும் ஊனும் நோர்ந்து வருகிற நீசக்கொலைகளையும் நாசப்புலை
களையும் கொஞ்சம் உன்னியுணர்ந்தால் நெஞ்சம் இரங்கி ஊனப்
புலையை உண்ணாமல் ஞானத் தெளிவோடு உயர்வாய். உறுதி
உண்மைகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து தேர்ந்து உய்தி பெறுக.

கொல்லாது என்று ஒரு பாடம் உள்ளது. இங்கே அது
இசைவாயில்லை. ஊன் தருதல் என்ற குறிப்பால் அதனைக் கொள்
ளுதல் என்பதே இங்கு இனமாய் நன்கு பொருந்தியுள்ளது.

விலைக்கு ஊனைக் கொடுப்பவனை விட அதனைக் கொள்ளு
கின்றவனையே கொலைபாதகன் என்று பிராணிகள் உள்ளம்
கொதித்து எள்ளி இகழ்ந்து யாண்டும் கடுத்து வைகின்றன.

ஊனை அவன் உண்ண உயிரை இவன் கொல்கின்றான்
ஆன புலைகொலைகள் யாவுக்கும்---ஊனினைத்
தீன்பவனே காரணமாய்த் தீநரகுக்கு ஆளாகித்
துன்பமுழந் துள்ளான் தொடர்ந்து.

ஊன் தின்னும் புலைபாளன் அதனைவிற்கும் விலையாளனிலும்
கொடிய கொலையாளனாவான் என இது குறித்துள்ளது. கொலை
விளைவு புலை விழையில் உள்ளமையால் இங்ஙனம் குறிக்க
நோர்ந்தான். புலைப் புகிப்பு இல்லையேல் கொலைப்பழி யிலையாம்.

விலைபடைத்தார் ஊன்வேண்ட அவ்விலைதான் வேண்டி
வலைபடைத்தார்க்கு எம்முயிரை வைக்கின்றும் இன்ன
கொலைபடைத்தா னோகொடியன் என்பனவே போலத்
தலைஎடுத்து வாய்திறப்ப தாமிவையோ காணீர்! [1]

கொடைக்கொட்டி விற்பானும் கொள்வானு மன்றி
இடைச்செட்டி னாற்பொருளை எய்துவான் போல
முடைக்கொட்டு முத்துரைத்து முடிக்கொண்டு ஏகும்
குடைச்சிட்டன் ஆருயிர்க்கோர் கூற்றமே கண்டீர்! [2]

[நீலகேசி]

வலையரும் வேடரும் மீன்களையும் பறவைகளையும் வலை விரித்துப் பிடித்து விலைக்கு ஊன் தின்பவர்க்குத்தருகின்றார்; ஆகவே அவ்வயிர்க் கொலைகளுக்குப் புலைப்புசிப்பாளரே மூலகாரணமாயுள்ளனர். சாதுவான சீவர்களுக்குக் கொடிய எமன்களாய், நெடிய பிசாசுகளாய் அவர் முடிவாகி நிற்கின்றார். நாளும் கொலைகளையே விளைத்து வருகிற அப்பாமும் புலையர்களின் வாழ்வு ஆ! ஆ! மிகவும் கொடியது என உயிரினங்கள் உளம் பதறிக் கூவி அலறுகின்றன என்று இவை பரிவோடு குறித்துள்ளன.

பிற உயிர்கள் துடித்துச் சாகத் தன் உடலை வளர்த்து வருவது பாவம்; பழியான புலைவாழ்வு அழிநரகையே தரும் ஆதலால் அதனை ஒழிய விடுவதே நல்லது; தன் உயிர்க்கு நன்மையை நாடுபவர் புன்மையான புலையை யாதும் நாடலாகாது.

ஒருமீன் புலவுவாய் மடுப்பின் ஒழியும் தசைகள் அனைத்தினையும் பரிவால் நுகர்ந்தோர் வீழ்கின்ற பாழ்வெந் நரகில் படுவரெனும் அருமா மறையின் பொருள்தேர்ந்தோ அந்தா மரைநாண் மலர்பொது விரிநீர் வாவி யயில்மீன்கள் விழுங்காதுலவும் புள்ளினமே. [ளும் (காசி காண்டம்)

புலிநாரை என்குற வாதிகள் முன்னம் புலால் அருந்தும் குலனா யிருந்தும் அருள் ஓம்பி முத்தி குறுகியதென்று உலகூடு உனக்கும்சொற் கேட்டும் அருளற்று உழன்றிறக்கும் சிலர்மானுடத்தென்ன செய்வான் புவியில் செனித்தனரே.

[அருட்பிரகாசம்]

மீனையும் ஊனையும் இயல்பாய் உண்ணுகின்ற நாரை புலி முதலிய பறவை விலங்குகளும் ஊன் ஊண் துறந்து உயர்க்கதி அடைந்துள்ளன. அவ்வுண்மையை இதிகாசங்களில் அறிந்தும் மனிதர் புலைநிலை நீங்கிப் புனிதமடையாமல் பழியுன் அருந்திப் பாழ்படுவதுபரிதாபமே என இவை பரிதாபித்துள்ளன.

தான் துயனாய்த் தன் உயிர் இன்புற நினைபவன் தீய ஊனைத் தீண்டலாகாது. ஊன் ஊண் ஒழியின் உயர் மாண்பு விளையும்.

தலைமையான தூப நிலையினர் தீய ஆனைக் காண நாணுவர். இவ்வுண்மை அமரர்பால் நேரே அறிய நின்றது.

சரி த ம்

அசுர வேந்தனான சூரபதுமன் ஆட்சியில் அமரர் யாவரும் அவனுக்கு வலாளராய் அடங்கி யிருந்தனர், தன் நகரில் உள்ள

வர்க்கு நல்ல மீன்களைக் கொண்டு வந்து தரும்படி இந்திரனுக்கு அவன் கட்டளை யிட்டான். அவன் உள்ளம் வருந்தினான்; மாறு கூற முடியாமல் தேவர் சிலரை நியமித்தான். வலைகளை வீசிப் பிடித்து வளமான மீன்களைத் தானவர்களுக்கு வானவர்கள் நாளும் தந்து வந்தனர். புலாலைக் காணவும் கூசுகின்ற அவர் தலைகளில் சுமந்து வருவதை நினைந்து நெஞ்சம் வருந்தி நெடிது நொந்தனர். வலையரும் புலையரும் புரிகின்ற இழிவான பழித் தொழிலைத் தாம் புரிய நேர்ந்ததை எண்ணிப் பெருந் துயருழந்தனர். அவரது பரிதாப நிலை பெரிதாய் நின்றது.

பூவுலகம் தன்னில் பொருந்துகின்ற மானுடரும் பாவம்என நூலில் பகருகின்ற இத்தொழிலை ஏவர்புரி கின்றார் எமக்கோவந்து எய்துமதோ தேவ கதியின் நிரயம் சிறப்புடைத்தே. (1)

தக்கது உணராத தானவர்கள் தங்களினும் மக்களினும் தாழ்வாம் வலைஞர் தொழில் செய்தனமால் இக்ககன வாழ்வை விரும்பியே யாஞ்செய்த மிக்க தவமும் வினையாய் வினை ந்ததுவே. (2)

வேத நெறியை விலக்கினேம் மிக்குள்ள போத நெறியாம் அதற்குப் புறம்பானேம் தீதுடைய வெஞ்சூரன் சீற்றத்தால் செப்புகின்ற ஏதநெறி செய்வேமேல் எம்மினுயர்ந் தாரெவரே? (3)

தேனுலவும் தாருத் திருநிழற்கீழ் இன்பமுறும் வானவர்கள் என்றே மதிக்கும் தகைமையினும் ஈனமொடு மீன்சுமந்தே எல்லோர் களும்நகைக்கத் தானவர்முன் செல்வதினும் சாதல்மிக நன்றுநன்றே. (4)

[கந்த புராணம், தேவர் ஏவல்]

ஊன்களைத் தின்பவர்க்கு மீன்களைத் தர நேர்ந்த தேவர்கள் அடைந்துள்ள துயர நிலைகளை இவை தெளிவாக் காட்டியுள்ளன. புலாலைத் தின்னாதவரும் அதனை அருந்துவோருக்காக ஊனை வருந்தியும் கொடுப்பர். உயிர்களைக் கொன்று ஊனைத் தருகின்ற அக் கொலைப் பழிக்குப் புலைப் புசிப்பாளரே நேரே காரணமாவர் என்பதை உலகம் காண இவர் பூராணமா உணர்த்தி நின்றார்.

ஊன் அருந்துவோரே உயிர்க்கொலைக்குக் காரணமாய் ஈனம் உறவார் இழிந்து.

புலைப்புசிப்பு ஒழியின் கொலைப்பழி ஒழியும்.

257. ஊனுண்ணேன் என்றேன் உறுதியாக் கானன்முன்
கோனெதிரே சொன்னான் குமரேசா—தானாக
உண்ணாமை வேண்டும் புலால் பிறிதொன்றன்
புண்ணா துணர்வார்ப் பெறின். (7)

இ-ள்

குமரேசா! இனிமேல் ஊனை உண்ணேன் என்று கானன் ஏன்
சீவகன் எதிரே சொன்னான்? எனின், புலால் பிறிது ஒன்றன்
புண்; அது உணர்வார்ப் பெறின் உண்ணாமை வேண்டும் என்க.

புலாலை இழி புண் என்று தெளிந்து ஒழிக.

ஊன் வேறு ஓர் உடலின் புண்; அவ்வுண்மையை உணர்
வாராயின் அப் புலையை உண்ணாது ஒழிய விட வேண்டும்.

இறைச்சி மிகவும் இழிந்தது; பழி படிந்தது; ஈன நாற்றம்
வீசுவது; எவ்வழியும் அருவருத்து வெறுக்க வரியது; அதனை
விரும்பி உண்பது பெரிய பரிதாபமே. அறிவு பாழ்ப்பாய் அவை
மாய்ப் புலையைத் தின்று பழகி வந்துள்ளமையால் அதன் இழி
நிலையை உணர் முடிய வில்லை. சிறிது கருதி யுணரின் எவரும்
உறுதி யுண்மைகளைத் தெளிந்து புனிதமாய் உயர நோர்வர்.

பெறின் என்றது அங்ஙனம் உணர்வார் அரியர் என்பது
தெரிய நின்றது. அளபெடை இசை நிறைக்க வந்தது. புலாலை
என்று பாடமும் உண்டு. வேண்டும் என வியங்கோள் நிலையில்
உறுதியாக் கூறியது அதனால் விளைந்து வரும் நீண்ட நன்மை
களை நினைந்து தெளிய. புலை ஒழிவதே தலையான அறிவாம்.

தகாதுயிர்கொல் வானின் மிகாமையிலை பாவம்
உகாவுலையில் உண்பான் புலால்ஒருவல் வேண்டும்
புகாவலை விலங்காய்ப் பொருதுபிற வுன்கொன்று
அவாவிலையில் விற்பானும் ஆண்டருகல் வேண்டும்

(வனையாபதி)

புலாலை உண்பானும், அதனை விற்பானும் ஒருவி அருகி
யாண்டும் ஒழிப வேண்டும் என இது உறுதியாய் வேண்டியுளது.

புலால் உண்ணாமை வேண்டும் என்றார் தேவர்.

புலால் ஒருவல் வேண்டும் என்றார் வனையாபதியார்.